

FREDERICK FORSYTH

PUMMUL LUI
DUMNEZEU

„Știința cu care Forsyth mînuiește documentul și ficțiunea dă acestei cărți o aură de autenticitate care te face să nu o poți lăsa din mînă pînă ce nu ai ajuns la ultima ei pagină. E o lectură de-a dreptul captivantă.“

Spectator

„O intrigă desfășurată într-o viteză amețitoare, pe mai multe planuri, și o incredibilă atenție acordată amănuntului definitoriu – iată amprenta inconfundabilă a unui autor de notorietate.“

Daily Mirror

„Forsyth este un maestru al narațiunii pline de suspans. Cine are probleme cu tensiunea arterială ar trebui să consulte un medic înainte de a citi *Pumnul lui Dumnezeu* – o carte care, pe drept cuvînt, poate fi numită un bestseller.“

Tatler

„Încă o dată, precum în *Ziua șacalului* și în atîtea alte romane memorabile, maestrul a dat o strălucită probă de virtuozitate.“

The Times

FREDERICK
FORSYTH

**PUMNUL LUI
DUMNEZEU**

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 București, ROMÂNIA

FREDERICK FORSYTH

The Fist of God

© 1994 Transworld Publishers Ltd
Ediție publicată în acord cu Transworld Publishers Ltd
Londra

Traducere din limba engleză
RADU PARASCHIVESCU, CORNELIA BUCUR

Ilustrația copertei
DONE STAN

Ediția I

© RAO International Publishing Company 1998
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Septembrie 1998

ISBN 973-576-189-0

*Pentru văduvele și orfanii
Regimentului Special de
Aviație.*

*Și pentru Sandy, fiindcă fără
ajutorul său mi-ar fi fost
incomparabil mai greu.*

*Celor care știu ce s-a petrecut cu adevărat în
Golf și care mi-au vorbit despre acest lucru, sin-
cerele mele mulțumiri. Vă dați seama foarte bine
la cine mă refer; haideți să lăsăm lucrurile așa
cum sînt.*

PRINCIPALELE PERSONAJE ALE CĂRȚII

Englezii

MARGARET THATCHER – *prim-ministru*

JOHN MAJOR – *succesorul doamnei Thatcher în funcția de prim-ministru*

GENERALUL-LOCOTENENT SIR PETER DE LA BILLIÈRE – *comandantul trupelor engleze în războiul din Golf, fost comandant SIS*

SIR COLIN MCCLL – *șef al SIS*

SIR PAUL SPRUGE – *președinte al Comisiei Meduza*

GENERALUL DE BRIGADĂ J.P. LOVAT – *comandantul Forțelor Speciale*

COLONELUL BRUCE CRAIG – *comandantul Regimentului 22 SAS*

MAIORUL MIKE MARTIN – *ofițer SAS*

MAIORUL „SPARKY“ LOW – *ofițer SAS, Khafji*

DOCTOR TERRY MARTIN – *universitar, expert în studii arabice*

STEVE LAING – *director de Operațiuni, Divizia Orientul Mijlociu, SIS*

SIMON PAXMAN – *șeful biroului Irak, SIS*

STUART HARRIS – *om de afaceri englez, Bagdad*

JULIAN GRAY – *șeful agenturii SIS, Riad*

DOCTOR BRYANT – *bacteriolog, membru al Comisiei Meduza*

DOCTOR REINHART – *expert în gaze toxice, membru al Comisiei Meduza*

DOCTOR JOHN HIPWELL – *expert nuclear, membru al Comisiei Meduza*

SEAN PLUMMER – *șeful secției arabe, GCHQ*

COMANDANTUL PHILIP CURZON – *ofițer de comandă al Escadrilei 608 RAF*

SERGEANT DE SERVICIU LOFTY WILLIAMSON – *pilot, Escadrila 608, RAF*

LOCOTENT DE AVIAȚIE SID BLAIR – *copilotul lui Williamson*

LOCOTENENT DE AVIAȚIE PETER JOHNS – *pilot, Escadrila 608, RAF*

LOCOTENENT DE AVIAȚIE NICKY TYNE – *copilotul lui Johns*

SERGEANT PETER STEPHENSON – *membru al trupelor SAS*

CAPORAL BEN EASTMAN – *membru al trupelor SAS*

CAPORAL KEVIN NORTH – *membru al trupelor SAS*

Americanii

GEORGE BUSH – *președinte*

JAMES BAKER – *secretar de stat*

COLIN POWELL – *șeful statului major interarme*

GENERALUL NORMAN SCHWARZKOPF – *comandantul forțelor aliate în zona Golfului*

GENERALUL – LOCOTENENT CHARLES (CHUCK) HORNER – *comandantul forțelor aeriene aliate în zona Golfului*

GENERALUL DE BRIGADĂ BUSTER GLOSSON – *adjunct al lui Chuck Horner*

BILL STEWART – *director-adjunct (Operațiuni), CIA*

CHIP BARBER – *șeful Diviziei Orientul Mijlociu, CIA*

WILLIAM WEBSTER – *directorul Agenției Centrale de Informații, CIA*

DON WALKER – *pilot de bombardier USAF*

STEVE TURNER – *comandant de escadrilă de bombardiere USAF*

RANDY ROBERTS – *ajutor al lui Don Walker*

JIM HENRY – *mîna dreaptă a lui Randy Roberts, transmissionist*

HARRY SINCLAIR – *șef al agenturii din Londra, CIA*

SAUL NATHANSON – *bancher și filantrop*

„DADDY“ LOMAX – *savant nuclear pensionat*

Israelienii

GENERALUL YAACOV „KOBI“ DROR – *șeful Mossadului*

SAMI GERSHON – *șeful Diviziei de combatanți, Mossad*

DAVID SHARON – *șeful biroului Irak, Mossad*

BENJAMIN NETANYAHU – *ministru secretar de stat în Ministerul de Externe*

YTZHAK SHAMIR – *prim-ministru*

GIDEON „GIDI“ BARZILAI – *ofițer de control, Operațiunea Joshua*

MOSHE HADARI – *expert în studii arabice, Universitatea din Tel Aviv*

AVI HERZOG, ALIAS KERIM AZIZ – *agent al Mossadului în Viena*

Vienezii

WOLFGANG GEMÜTLICH – *vicepreședinte al Băncii Winkler*

EDITH HARDENBERG – *secretara personală a lui Gemütlich*

Kuweitienii

AHMED AL-KHALIFA – *negustor*

COLONELUL ABU FUAD – *mișcarea de rezistență*

ASRAR QABANDI – *eroină a mișcării de rezistență*

Irakienii

SADDAM HUSSEIN – *președinte*

IZZAT IBRAHIM – *prim-vicepreședinte*

HUSSEIN KAMIL – *ginere al lui Saddam, șef al MIMI*
(*Ministerul Industriei și al Industrializării Militare*)

TAHA RAMADAM – *prim-ministru*

SADOUN HAMMADI – *viceprim-ministru*

TARIQ AZIZ – *ministru de externe*

ALI HASAN MAJID – *guvernator general al Kuweitului*
ocupat

GENERALUL SAADI TUMAH ABBAS – *comandant al*
Gărzii Republicane

GENERALUL ALI MUSULI – *comandant al Corpului de*
geniu

DOCTOR AMER SAADI – *adjunct al lui Hussein Kamil*

GENERALUL ABDULLAH KADIRI – *comandant al*
Corpului de blindate

GENERALUL DE BRIGADĂ HASSAN RAHMANI – *șef*
al Contraspionajului

DOCTOR ISMAIL UBAIDI – *șef al Spionajului Extern*

GENERALUL DE BRIGADĂ OMAR KHATIB – *șef al*
Poliției Secrete (Amn-al-Amm)

COLONELUL OSMAN BADRI – *ofițer în Corpul de geniu*

COLONELUL ABDELKARIM BADRI – *ofițer de aviație
(pilot de vânătoare)*

DOCTOR JAAFAR AL-JAAFAR – *coordonatorul progra-
mului nuclear irakian*

COLONELUL SABAAWI – *șeful Poliției Secrete în
Kuweitul ocupat*

DOCTOR SALAH SIDDIQUI – *expert în fizica nucleară*

Capitolul 1

Bărbatul care mai avea doar zece minute de trăit râdea.

Motivul bunei sale dispoziții era o poveste pe care tocmai i-o spusese secretara lui personală, Monique Jaminé, care îl ducea acasă cu mașina în acea seară rece și ploioasă de 22 martie 1990, avînd grijă să-l lase în fața locuinței.

Era vorba despre o cunoștință comună care lucra într-unul din birourile Corporației pentru Cercetări Spațiale din strada de Stalle, o femeie care se bucura de reputația unei veritabile vampe – altfel spus, o mîncătoare de bărbați în adevăratul sens al cuvîntului – și care, în cele din urmă, se dovedise a fi un homosexual travestit. Păcălelile de genul ăsta erau pe gustul acestuia, recunoscut pentru umorul de proastă calitate.

Cei doi părăsiseră birourile cartierului mîrginaș Uccle din Bruxelles la șapte fără zece, iar Monique conducea un Renault 21 al firmei. Cu cîteva luni în urmă tot ea avusese grijă ca șeful ei să-și vîndă Volkswagenul proprietate personală, întrucît conducea atît de prost, încît secretara lui se temea să nu moară într-un accident de circulație.

Dura doar zece minute să mergi cu mașina de la birou la apartamentul lui, situat în clădirea centrală din cadrul complexului Cheridreu, alcătuit din trei blocuri, în imediata apropiere a străzii François Folie, dar cei doi se opriră la jumătatea drumului, în dreptul unei brutării. Intrară amîndoi,

bărbatul dorind, ca de obicei, să cumpere o bucată de *pain de campagne* care-i plăcea extrem de mult. Ploua și bătea vîntul; cei doi merseseră cu capetele plecate, fără a observa mașina care se luase după ei.

Nu era de mirare, deoarece nici unul din ei nu era versat în domeniu. Mașina fără însemne, în care se aflau doi bărbați cu tenul măsliniu, îl urmărea pe savant de cîteva săptămîni. Urmăritorii nu-l pierdeau din ochi, dar nici nu se apropiau mai mult decît era nevoie. Îl supravegheau, atîta tot. Însă ținta urmăririi nu observase nimic. Observaseră alții, dar nici despre asta nu aveau habar.

După ce ieși din brutăria situată chiar în fața cimitirului, bărbatul aruncă pîinea pe bancheta din spate și se urcă pe locul de lîngă șofer. La șapte și zece, Monique opri în fața ușilor de sticlă ale blocului construit la aproximativ cincisprezece metri de stradă. Se oferă să urce cu el pînă în fața ușii de la intrarea în apartament, dar bărbatul refuză. Monique știa că acesta o aștepta pe prietena lui, Hélène, și că nu vedea cu ochi buni o eventuală întîlnire a celor două femei. Era unul dintre capriciile în care fusese încurajat și de subalternele lui adoratoare, lăsîndu-se convins că Hélène era doar o prietenă de nădejde, care nu făcea decît să-i țină de urît în perioada în care se afla la Bruxelles, iar soția lui era în Canada.

Se dădu jos din mașină, ridicîndu-și, ca de obicei, gulerul impermeabilului strîns în talie cu un cordon, și-și aruncă pe umăr sacoșa mare din pînză neagră de care aproape nu se despărțea niciodată. Aceasta cîntărea peste cincisprezece kilograme și cuprindea o sumedenie de documente, lucrări științifice, proiecte, serii de calcule și de date. Savantul nu avea încredere în seifuri și era de părere, absolut illogic, că detaliile celor mai recente proiecte la care lucra erau în mai mare siguranță atîrnîndu-i de umăr.

Cînd Monique își văzu șeful pentru ultima dată, acesta se opri în fața ușilor de sticlă de la intrare și-și căuta cheile, cu

sacoșă pe umăr și cu pîinea sub braț. Îl privi cum intră pe ușile care se închiseră automat în urma lui, după care demară.

Savantul locuia la etajul al șaselea al blocului care avea opt etaje. Cele două lifturi erau plasate pe peretele din spate al clădirii, fiind înconjurate de scările prevăzute cu cîte o ieșire de incendiu la fiecare etaj. Bărbatul luă unul din lifturi și urcă pînă la etajul al șaselea. În clipa în care ieși din cabina ascensorului, luminile blînde de pe coridor se aprinseră automat. Continuînd să-și agite cheile și avînd grijă să nu scape pîinea și să nu se lase copleșit de greutatea pe care o căra pe umăr, făcu de două ori stînga pe mocheta roșu-cafenie și, odată ajuns în dreptul ușii, încercă să vîre cheia în broască.

Asasinul așteptase de partea cealaltă a puțului ascensorului care dădea în holul slab luminat. Își făcu apariția pe nesimțite, ținînd în mînă un pistol automat Beretta de calibrul 7,65 cu amortizor, care era la rîndul lui înfășurat într-o pungă de plastic, pentru a împiedica risipirea pe mocheta a cartușelor consumate.

Cinci focuri, trase de la mai puțin de un metru în ceafa și în gîtul victimei, se dovediră arhisuficiente. Bărbatul mătăhălos se prăbuși în față, peste propria-i ușă, și căzu pe mocheta. Ucigașul nu se osteni să verifice; efectiv, nu era cazul. Nu era pentru prima dată că facea așa ceva. Exersase pe prizonierii condamnați și știa că își îndeplinise misiunea. Coborî într-o goană relaxată cele șase etaje. Ieși din clădire pe ușa din spate, străbătu grădina plină de arbori și ajunse la mașina care îl aștepta. După o oră se afla în incinta ambasadei sale, iar după o zi părăsi Belgia.

Hélène sosi la cinci minute după asasinat. La început crezu că iubitul ei suferise un atac de cord. Cuprinsă de panică, intră în apartament și chemă salvarea. Abia după aceea își aduse aminte că medicul personal al victimei locuia în același cartier și-l chemă pe el. Cei de la salvare ajunseră primii.

Unul dintre ei încercă să miște corpul masiv al bărbatului, care rămăsese cu fața în jos. Cînd se ridică, văzu că avea mîna plină de sînge. După cîteva minute, atît el, cît și medicul con-

statară oficial decesul. În clipa aceea își facu apariția, în cadrul propriei uși, și celălalt ocupant al celor patru apartamente ale etajului, o doamnă în vîrstă, care ascultase un concert de muzică clasică și nu auzise nici un zgomot răzbătînd prin ușa solidă de lemn masiv. Cheridreu era genul acela de bloc extrem de discret.

Bărbatul care zăcea neînsuflețit pe podea era doctorul Gerald Vincent Bull, geniu neînțeles, constructor de arme pentru beneficiari din lumea întreagă și, în ultimul timp, armurierul președintelui irakian Saddam Hussein.

La puțin timp după asasinarea doctorului Gerry Bull, pretutindeni în Europa au început să se întîmple lucruri ciudate. La Bruxelles, contraspionajul belgian a recunoscut că, în ultimele luni, savantul fusese urmărit aproape zilnic de cîteva mașini fără însemne, la bordul cărora se aflau doi bărbați oacheși, cu aspect est-mediteranean.

Pe data de 11 aprilie, poliția vamală britanică a capturat, în portul Middlesbrough, opt segmente ale unor uriașe conducte din oțel, frumos lucrate și gata de asamblare prin montarea cîte unei flanșe la fiecare capăt. Ofițerii au anunțat, pe un ton triumfător, că țevile nu erau destinate unui combinat petrochimic, așa cum se specifica în documentele de însoțire și în certificatele de export, ci urma să facă parte dintr-o armă de dimensiuni considerabile, construită de Gerry Bull în folosul Irakului. Așa s-a născut farsa supertunului, care avea să fie la modă o bună perioadă de timp, dezvăluind înșelătorii mai mici sau mai mari, stimulînd instinctele hoțеști ale cîtorva servicii secrete și totodată dînd la iveală nu doar un volum impresionant de ineptii birocratice, ci și o oarecare doză de șicană politică.

Pe durata cîtorva săptămîni, diverse părți componente ale supertunului au început să răsără peste tot în Europa. Pe 23 aprilie, Turcia a anunțat oprirea unui camion venit din Ungaria și conținînd o singură țeavă de oțel lungă de zece metri, cu destinația Irak, despre care se credea că face parte din atît de

comentata armă. În aceeași zi, autoritățile grecești au interceptat un alt camion cu componente din oțel, ținându-l pe nefericitul șofer englez în închisoare timp de câteva săptămîni, sub acuzația de complicitate.

În mai, italienii au pus mîna pe 75 de tone de componente produse de Societă della Fucine, pentru ca alte 15 tone să fie confiscate chiar la uzinele Fucine, lîngă Roma. Acestea din urmă fuseseră fabricate dintr-un aliaj de oțel și titaniu și se presupunea că aveau să facă parte din dispozitivul de închidere sau din culata tunului, ca, de altfel, și o serie de alte piese descoperite într-un depozit din Brescia, în nordul Italiei.

Nemții și-au adus, la rîndul lor, contribuția descoperind la Frankfurt și Bremerhaven componente fabricate de Mannesmann AG, identificate și ele ca făcînd parte din viitoarea structură a supertunului, despre care se dusesse vestea în întreaga lume.

La drept vorbind, Gerry Bull știuse foarte bine cum să distribuie comenzile pentru proiectul căruia i se devotase. Tuburile care aveau să alcătuiască țeava fuseseră, într-adevăr, produse în Anglia de către două firme, Walter Somers din Birmingham și Sheffield Forgemasters. Cele opt bucăți interceptate în aprilie 1990 erau doar ultimele dintr-o serie de cincizeci și două de segmente, ceea ce era suficient pentru construirea a două țevi complete, lungi de cîte o sută cincizeci și șase de metri și avînd incredibilul calibru de un metru, capabile să lanseze un proiectil de dimensiunile unei cabine telefonice cilindrice.

Pivoții sau suporturile proveneau din Grecia, conductele, pompele și valvele care formau dispozitivul de recul, din Elveția și Italia, culata, din Austria și Germania, iar propulsorul, din Belgia. În total, existau șapte țări angajate ca parte contractantă, dar nici una nu știa exact ce anume producea.

Ziarele de largă răspîndire au avut o muncă de teren intensă, ca, de altfel, și poliția vamală și sistemul juridic britanic, care au început să trimită în judecată orice parte nevinovată, implicată

cît de puțin în această acțiune. Lucrul pe care nu l-a sesizat nimeni era că măsura era deja tardivă. Componentele interceptate alcătuiau supertunurile doi, trei și patru.

Cît despre uciderea lui Gerry Bull, ea a dat naștere unei teorii bizare în rîndul mijloacelor de informare în masă. Așa cum era de așteptat, cei care aveau grijă să arunce de fiecare dată vina în circa CIA au arătat-o cu degetul și de data asta. Și acest lucru era tot o aberație. Deși, în trecut și în anumite împrejurări, Langley a susținut sau a autorizat eliminarea anumitor persoane, aproape în toate situațiile țintele lucrau în domeniu, indiferent că era vorba de executanți cuprinși de remușcări, de renegați sau agenți dubli. Ideea că pivnițele de la Langley gem de cadavre ale foștilor agenți lichidați de propriii lor colegi, la ordinul unor directori cocoțați undeva la ultimul etaj și animați de impulsuri frizînd genocidul, este amuzantă, însă complet falsă.

Mai mult decît atît, Gerry Bull nu făcea parte din acea lume ce acționa din umbră. Era un savant binecunoscut, un constructor de armament convențional, dar și foarte neconvențional, și, totodată, un cetățean american care odinioară lucrase ani în șir pentru America, povestindu-le prietenilor lui din armata Statelor Unite o mulțime de lucruri legate de proiectele la care lucra. Dacă s-ar fi pus problema „lichidării“ tuturor constructorilor din industria de armament care activau în folosul unei țări ce (la momentul acela) era considerată un inamic al Americii, ar fi trebuit să se confecționeze urgent vreo cinci sute de sicrie pentru tot atîția domni aflați pe teritoriul Americii de Nord, al Americii de Sud și al Europei.

În al treilea și ultimul rînd, în ultimii zece ani Langley a început să fie blocată în inițiativele sale de noua birocrăție a comisiilor de control și supraveghere. Nici un ofițer de informații profesionist nu mai avea voie să ordone lichidarea cuiva fără un ordin scris și semnat. Iar în cazul cuiva de calibrul lui Gerry Bull, aprobarea trebuia să vină chiar din partea directorului CIA.

În acea perioadă, funcția de director era deținută de William Webster, un fost judecător din Kansas care nu ieșea niciodată din litera regulamentului. Ar fi fost la fel de ușor să obții o aprobare scrisă și semnată de William Webster, pentru eliminarea unei persoane incomode, cum i-ar fi fost unui deținut să sape un tunel pe sub Penitenciarul Marion cu ajutorul unei lingurițe de ceai.

Oricum, favoritul numărul unu în enigma legată de uciderea lui Gerry Bull era, firește, Mossadul israelian. Această concluzie a fost împărtășită fără rezerve de întreaga presă, precum și de majoritatea prietenilor și membrilor familiei lui Bull. Gerry lucra pentru Irak, iar Irakul era dușmanul Israelului. Cu alte cuvinte, doi și cu doi fac patru. Singura problemă era că, în lumea umbrelor și a oglinzilor deformante, ceea ce părea să nu fie doi era înmulțit cu un alt factor care, la rîndul lui, nu era neapărat ce părea să fie, iar rezultatul putea, ce-i drept, să fie patru, dar de cele mai multe ori era cu totul altul.

Mossadul este cea mai mică, cea mai nemiloasă și cea mai întreprinzătoare dintre toate structurile de servicii secrete din lume. Fără îndoială că, în trecut, acest organism a efectuat multe asasinat, folosind una dintre cele trei echipe „kidon” – cuvînt care în ebraică înseamnă „baionetă”. Acestea fac parte din Divizia de combatanți și sînt constituite din agenți sub acoperire, infiltrați și executanți. Însă pînă și Mossadul are anumite reguli, chiar dacă aplicarea lor are o anumită doză de arbitrar.

Lichidările se împart în două categorii. Una este cea a „cerințelor operaționale” – urgențele neprevăzute, în care diverse operațiuni ce implică viața unor aliați sînt prioritare, iar persoana incomodă trebuie să fie înlăturată din drum rapid și definitiv. În asemenea cazuri, ofițerul de caz, cunoscut și sub numele de *katsa*, are dreptul de a-l înlătura pe adversarul care pune în pericol întreaga misiune și se va bucura de sprijin retroactiv din partea șefilor lui din Tel Aviv.

Cealaltă categorie îi include pe cei aflați deja pe lista de execuție. Această listă se află în două locuri: în seiful personal

al prim-ministrului și în cel al directorului Mossadului. La fiecare schimbare a prim-ministrului, noul ales trebuie să vadă lista care poate conține între treizeci și optzeci de nume. El poate să avizeze lista de la bun început, dînd astfel undă verde Mossadului, care ar urma să intre în acțiune la momentul oportun, sau poate insista să fie consultat înaintea fiecărei noi misiuni. În ambele cazuri primul-ministru este obligat să semneze ordinul de execuție.

În linii mari, cei de pe listă fac parte, la rîndul lor, din trei grupuri distincte. Există cei cîțiva naziști de frunte, aflați încă în viață, deși această categorie este aproape desființată. Cu ani în urmă, deși Israelul organizase o operațiune pe scară largă pentru răpirea și judecarea lui Adolf Eichmann, întrucît voia să dea un exemplu lumii întregi, au existat o serie de alți naziști care au fost lichidați discret și fără duruit de tobe. Al doilea grup este alcătuit aproape integral din teroriști contemporani, în primul rînd arabi care au vărsat sînge israelit sau evreiesc, cum ar fi Ahmed Jibril, Abu Nidal, alături de alții care au de gînd să facă așa ceva, și de cîțiva de altă origine, puși în aceeași oală.

Al treilea grup, care ar fi putut cuprinde și numele lui Gerry Bull, îi cuprinde și pe cei care lucrează pentru inamicii Israelului și a căror activitate reprezintă un mare pericol pentru Israel și cetățenii săi dacă este continuată.

Numitorul comun al celor trei grupuri este că toți cei trecuți pe listă trebuie să aibă mîinile înroșite de sînge fie la propriu, fie în perspectivă.

Dacă este nevoie de o acțiune de lichidare, primul – ministru transferă problema unui anchetator legal atît de secret, încît este cunoscut doar de un număr restrîns de oameni ai legii din Israel și de nici un om de pe stradă. Anchetatorul apare într-un fel de instanță improvizată în care se citește un rechizitoriu formal, în prezența unui așa-zis avocat al apărării care ascultă ceea ce citește procurorul. În cazul în care cererea Mossadului este întemeiată, dosarul este retrimis prim-ministrului care trebuie să

semneze ordinul de execuție. Restul îl face echipa „kidon“... dacă poate.

Marea problemă a teoriei potrivit căreia Mossadul l-ar fi ucis pe Bull era că existau discrepanțe la toate nivelurile. Este adevărat că Bull lucra efectiv pentru Saddam Hussein, proiectând o nouă armă de artilerie de tip convențional (care nu putea atinge Israelul), un program de rachete (care ar fi putut deveni amenințător într-o bună zi) și un tun uriaș (care nu avea darul să îngrijoreze Israelul absolut deloc). Numai că acest lucru era valabil și pentru alte câteva sute de oameni. O serie de companii germane ajutaseră substanțial Irakul să pună la punct o veritabilă industrie a gazelor industriale otrăvitoare cu care Saddam amenințase deja Israelul. Germanii și brazilienii lucrau în văzul lumii la rachetele ce urma să echipeze lansatoarele Saad 16. Francezii, pe de altă parte, erau promotorii și primii furnizori ai cercetătorilor irakieni angrenați în producerea bombei nucleare.

E mai presus de orice dubiu că ideile, proiectele, activitățile și persoana lui Bull prezentau un interes major pentru Israel. După moartea lui, s-a făcut mare tam-tam pe tema faptului că, în lunile precedente, savantul fusese îngrijorat din cauza repetatelor pătrunderi la el în apartament în timpul cît era la serviciu. Niciodată nu fusese luat nici un obiect cît de mic, dar de fiecare dată fuseseră lăsate urme. O pereche de ochelari fusese pusă dintr-un loc în altul, ferestrele fuseseră lăsate deschise, o casetă video fusese derulată și apoi scoasă din aparat. Bull se întrebase dacă era vorba de un avertisment și dacă autorii lui făceau parte din Mossad. Ambele presupuneri era corecte, însă motivul era altul, greu de sesizat.

La câteva zile după crimă, străinii cu tenul măsliniu și cu accente guturale, care îl urmăriseră pe Bull prin Bruxelles, au fost identificați de presă drept asasinii israelieni care își pregăteau atacul. Din nefericire pentru această teorie, agenții Mossadului nu se îmbracă și nu se comportă ca oamenii lui Pancho Villa. Este adevărat că fuseseră prezenți, dar nu-i văzuse

nimeni; nici Bull, nici prietenii sau familia lui și nici poliția belgiană. Fuseseră în Bruxelles prin intermediul unei echipe ai cărei membri puteau trece drept belgieni, europeni dintr-o altă țară, americani sau orice ar fi poftit. Ei le dăduseră de știre belgienilor că Bull era urmărit de o altă echipă.

În plus, Gerry Bull era de o indiscreție exagerată. Pur și simplu, nu putea să reziste nici celei mai mici provocări și-și dădea imediat drumul la gură. Înainte lucrase pentru Israel, fusese plăcut impresionat de țară și de oamenii care o locuiau și avusesese mulți prieteni în armata israeliană, dar nici atunci nu știuse să tacă. Provocat cu fraze de genul „Gerry, pun pariu că n-o să reușești niciodată să pui în funcțiune rachetele de pe lansatoarele Saad 16...“, Bull se abandona unor monologuri de câte trei ore în care descria exact ce făcea, cât de mult avansase proiectul, ce probleme întâmpina și cum spera să le rezolve. Cu alte cuvinte, totul. Pentru orice serviciu de informații, existența lui era un veritabil simbol al indiscreției. Chiar și în ultima săptămână de viață primise la serviciu vizita a doi generali israelieni cărora le făcuse o descriere completă a activităților desfășurate, pe care cei doi avuseseră grijă să o înregistreze cu ajutorul unor minicasetofoane ascunse în servietele diplomat. Și atunci, ce rost avea să distrugă o asemenea sursă nesecată de informații din tabăra adversă?

Și, în sfârșit, trebuie precizat că Mossadul mai are un obicei atunci când are de-a face cu un om de știință sau cu un industriaș (dar niciodată cu un terorist). De fiecare dată respectivului i se dă un avertisment, conceput nu sub forma unei spargerii voit stângace, însoțite de mutarea unei perechi de ochelari sau derularea unei casete video, ci sub forma unui anunț prin viu grai. Procedura a fost respectată chiar și în cazul doctorului Yahia El Meshad, savantul nuclear egiptean care lucra la primul reactor nuclear irakian și care a fost asasinat în camera lui de la Hotelul Méridien, pe data de 13 iunie 1980. În cazul lui, un *katsa* vorbitor de arabă a intrat la el în cameră și i-a spus pe șleau ce îl

aștepta dacă nu se potolea. Egipteanul i-a sugerat străinului să-și vadă de drum, ceea ce n-a fost defel un lucru înțelept. Nici una din firmele de asigurări nu ar fi fost de acord cu ideea nefastă ca o echipă „kidon“ a Mossadului să desfășoare o activitate atât de nespecifică. După două ore Meshad era mort. Dar i se dăduse o ultimă șansă. Un an mai târziu, întregul complex nuclear, aprovizionat de francezi și situat la Osirak Unu și Doi, a fost nimicit de un raid aerian al forțelor israeliene.

Bull era cu totul altfel; era un cetățean american născut în Canada, cumsecade, abordabil și avînd reputația unui redutabil consumator de whisky. Israelienii puteau să discute cu el prietenește, lucru pe care, de altminteri, îl făcuseră frecvent. Ar fi fost cel mai ușor lucru din lume să trimită un prieten care să-i spună, fără ocolișuri, că, dacă nu se cumînța, venea echipa de șoc – nimic personal, Gerry, pur și simplu asta-i situația.

Pe Bull nu-l interesa să obțină o medalie postumă din partea Congresului. Mai mult decît atât, apucase deja să le spună israelienilor și bunului său prieten George Wong că voia să o termine cu Irakul – atât ca prezență fizică și concretă, cît și din punct de vedere contractual. Nu de alta, dar se săturase. În concluzie, destinul tragic al doctorului Gerry Bull avea o cu totul altă explicație.

Gerald Vincent Bull se născuse în 1928 la North Bay, Ontario. La școală se dovedise isteț, fiind animat totodată de imboldul de a reuși și cîștiga prețuirea tuturor. Ar fi putut absolvi la șaisprezece ani; de fapt, a și făcut-o, dar, dată fiind tinerețea lui, singurul colegiu care l-a acceptat la o vîrstă atât de fragedă a fost Universitatea din Toronto, mai precis Facultatea de Inginerie. Ajuns aici, Bull a demonstrat că nu era doar inteligent, ci de-a dreptul sclipitor. La douăzeci și doi de ani a devenit cel mai tînăr posesor al titlului de doctor din istoria facultății. Domeniul care i-a stîmuit interesul și imaginația a fost cel al ingineriei spațiale și mai precis al balisticii – studiul corpurilor

afiate în zbor, indiferent dacă era vorba de proiectile sau rachete. Această preocupare a stat ulterior la baza înclinației lui spre artilerie.

După anii petrecuți la Toronto, Bull a intrat în rândurile celor de la CARDE – Canadian Armament and Research Development Establishment¹ – cu sediul la Valcartier, pe atunci un orașel liniștit, în apropiere de Québec.

La începutul anilor cincizeci, omul începuse să-și întoarcă fața nu doar spre ceruri, ci chiar spre ceea ce se afla dincolo de ele, adică spre spațiul nemărginit. Cuvântul de ordine era „racheta“. Acea a fost perioada când Bull a arătat că se deosebea de ceilalți nu doar prin cunoștințele tehnice excepționale. El era, în același timp, nonconformistul – sau oaia neagră – prin excelență: inventiv, neconvențional și plin de imaginație. În timpul celor zece ani petrecuți la CARDE, în minte i-a răsărit ideea care avea să devină visul vieții sale.

Ca toate ideile noi, și cele ale lui Bull păreau destul de simple. În clipa în care a cercetat generația de rachete ce aveau să fie puse în funcțiune de americani la sfârșitul anilor cincizeci, el și-a dat seama că nouă zecimi din acele dispozitive, atât de impresionante pe vremea aceea, reprezentau doar o primă fază. În partea lor superioară erau amplasate componentele celei de-a doua și a treia faze, iar în vârful acestora din urmă trona aproape neobservată așa-numita încărcătură utilă.

Primul pas, uriaș de altfel, consta în ridicarea rachetei în aer pe o primă porțiune de o sută cincizeci de kilometri, în condițiile în care atmosfera era încărcată la maximum, iar gravitatea la pragul de sus. După această porțiune inițială era nevoie de mult mai puțină forță pentru înscrierea satelitului în spațiu și pentru amplasarea lui pe o orbită situată la patru-cinci sute de kilometri deasupra pământului. Ori de câte ori se efectua lansarea unei rachete, aproape tot ce reprezenta acea voluminoasă și foarte

¹ Institutul Canadian de Cercetare și Dezvoltare a Armamentului (*n.trad.*).

costisitoare primă fază era distrus, ardea și se prăbușea în apele oceanului, unde rămînea pe vecie.

Ce-ar fi, s-a întrebat Bull la un moment dat, dacă am putea lansa componentele fazelor doi și trei, plus încărcătura utilă, pe distanța acelor primi o sută cincizeci de kilometri prin intermediul țevii unui tun uriaș? Bull și-a susținut punctul de vedere în fața celor care finanțau acest gen de proiecte, argumentînd că era mai ușor de realizat, mai ieftin și, în plus, arma putea fi folosită la nesfîrșit.

Era prima confruntare a lui Bull cu politicienii și birocrații. A dat greș, în special din cauza propriei personalități. Bull îi ura pe cei cu care stătuse de vorbă, iar sentimentul era reciproc.

În 1961 norocul și-a întors fața spre el. Universitatea Mc Gill s-a decis să-l sprijine, anticipînd că publicitatea ce avea să se facă în jurul lui i-ar fi de mare folos. Armata americană i-a urmat exemplul din motive strict personale; funcționînd ca un fel de tutore al artileriei, armata se afla într-o competiție feroce cu aviația, aceasta din urmă vizînd la rîndul ei controlul asupra tuturor rachetelor și proiectilelor a căror traiectorie depășea 100 de kilometri. Cu ajutorul acestor două surse de sponsorizare, Bull a reușit să înființeze un mic centru de cercetări pe Insula Barbados. Armata Statelor Unite i-a permis să transporte acolo un tun de marină dat la casat, de calibrul 35 de centimetri (cel mai mare din lume), o țevă de rezervă, o mică instalație de detectare a radarelor, o macara și cîteva camioane. În același timp, Mc Gill a dispus amenajarea unui atelier de prelucrare a metalelor. Era ca și cum ai fi încercat să câștigi supremația în industria automobilelor de Formula Unu bazîndu-te pe dotările unui garaj obișnuit. Numai că Bull a reușit; începuse o carieră care avea să fie punctată de o sumedenie de invenții uimitoare, deși savantul nu avea decît treizeci și trei de ani. Era o fire sfioasă, mefientă și dezordonată, dar totodată un cercetător inventiv și în continuare un nonconformist.

Și-a intitulat centrul din Barbados cu acronimul HARP, adică Hight Altitude Research Project.¹ Vechiul tun al marinei a fost amplasat în timp util, iar Bull și-a început munca în domeniul proiectilelor, pe care le-a numit Martlet², după numele păsării care apărea pe emblema Universității.

Bull voia să amplaseze dispozitive cu încărcătură utilă pe orbită mai repede și cu mai puțini bani decât oricine altcineva. Știa foarte bine că nici o ființă omenească nu avea cum să reziste presiunii dacă ar fi fost propulsată de tun, dar anticipa – corect, după cum voia să dovedească într-un viitor foarte îndepărtat – că, în anii ce aveau să vină, nouăzeci la sută din cercetarea științifică în spațiu avea să fie efectuată de aparate, nu de oameni. În timpul administrației Kennedy și ambiționată de zborul rusului Gagarin, America a desfășurat, la Cape Canaveral, o serie de teste cât se poate de spectaculoase, dar în ultimă instanță inutile, trimițând în spațiu șoareci, câini, maimuțe și, în cele din urmă, oameni.

În Barbados, Bull s-a luptat în tot acest timp cu singurul lui tun și cu proiectilele Martlet. În 1964 el a reușit să expedieze un asemenea proiectil la o înălțime de nouăzeci și doi de kilometri, după care a prelungit țeava tunului cu șaisprezece metri (la un cost al operațiunii de fix patruzeci și una de mii de dolari), transformându-și țeava astfel obținută în cea mai lungă din lume, cu o lungime totală de treizeci și șase de metri. În acest mod, Bull a izbutit să ajungă la distanța magică de o sută cincizeci de kilometri, cu o încărcătură utilă de o sută optzeci de kilograme.

Problemele erau rezolvate pe măsură ce apăreau. Una dintre cele mai importante a constituit-o propulsorul sau forța motrice. În cazul unui tun de dimensiuni reduse, încărcătura exercită o singură, dar foarte mare, presiune asupra proiectilului, transformându-se din solid în gaz într-o microsecundă. Gazul

¹ Proiectul de Cercetare la Mare Altitudine (*n.trad.*).

² Rîndunica (*n.trad.*).

încearcă să evite compresia și nu are altă soluție decît să iasă pe țeavă, împingînd proiectilul în timp ce face acest lucru. Însă, dat fiind că Bull fabricase un tun cu o țeavă atît de mare, era nevoie de un propulsor cu ardere lentă, astfel încît țeava tunului să nu crape. Lui Bull îi trebuia o pulbere care să trimită proiectilul în sus, de-a lungul uriașei țevi de tun, în condițiile unei accelerații care să crească în mod constant, așa că s-a pus pe treabă și a produs-o.

El știa totodată că nici un instrument nu putea să reziste în fața unei forțe a gravitației de zece mii, pe care ar fi produs-o explozia, fie ea și cea a unei încărcături activate de un propulsor cu ardere lentă; în consecință, a pus la punct un sistem de absorbție a șocului, menit să reducă impactul la două sute de unități de gravitație. O a treia problemă a fost cea a reculului. Nefiind vorba de o armă cu aer comprimat, reculul avea să fie uriaș, în cazul în care creșteau țevile, încărcăturile și proiectilele. Așa stînd lucrurile, Bull a proiectat un sistem de arcuri și de valve pentru a reduce impactul reculului la dimensiuni acceptabile.

În 1966, vechii adversari ai lui Bull, din rîndul birocrăților care lucrau în cadrul Ministerului Apărării din Canada, l-au contactat, insistînd pe lîngă conducerea Ministerului să facă rost de banii necesari. Bull a protestat, susținînd că putea să lanseze încărcături în spațiu cu costuri mult mai mici decît la Cape Canaveral. Însă demersurile lui au fost zadarnice. Pentru a-și proteja interesele, armata Statelor Unite a dispus transferarea lui Bull din Barbados în Yuma, Arizona.

Aici, în luna noiembrie a aceluiași an, Bull a lansat o nouă încărcătură la o sută optzeci de kilometri, stabilind un record ce avea să reziste timp de douăzeci și cinci de ani. Numai că în 1967 Canada s-a retras complet din acest program, atît guvernul, cît și Universitatea McGill. La scurt timp după aceea armata americană i-a urmat exemplul, iar proiectul HARP a fost abandonat. Bull și-a deschis un birou de consultanță la Highwater, pe

un domeniu pe care îl cumpărase anterior și care se afla la granița dintre partea nordică a statului Vermont și Canada, unde se născuse.

Afacerea HARP a avut parte de două post-scriptumuri. În 1990, în condițiile programului spațial coordonat de la Cape Canaveral, amplasarea încărcăturilor în spațiu ajunsese să coste zece mii de dolari kilogramul. Bull a știut pînă în clipa în care a închis ochii că putea realiza același lucru cu doar șase sute de dolari pentru un kilogram. Pe de altă parte, în 1988 au demarat cercetările pentru un nou proiect efectuat la Lawrence Livermore National Laboratory, în California. Proiectul avea în vedere un tun uriaș, a cărui țeavă avea însă un calibru de doar 10,16 centimetri și o lungime de doar cincizeci de metri. În cele din urmă – și cheltuindu-se sute de mii de dolari – se spera că se va ajunge la construirea unui tun mult, mult mai mare, în stare să expedieze încărcături în spațiu. Numele proiectului era Super-High Altitude Research Project¹ sau mai pe scurt SHARP.

Gerry Bull trăia la Highwater și își administra complexul de zece ani, trăind la graniță în sensul cel mai propriu al cuvîntului. În acest interval el renunțase la visul neîmplinit al unui tun capabil să expedieze diverse încărcături în spațiu și se concentrase asupra celui de-al doilea domeniu în care avea cunoștințe dintre cele mai solide – un domeniu mult mai profitabil, legat de armamentul convențional.

Bull a început prin a se ocupa de problema fundamentală – aproape toate armatele din lume își bazează artileria pe obuzierul de câmp universal de 155 milimetri. El era pe deplin conștient că într-o confruntare de artilerie cîștiga întotdeauna cel a cărui rază de acțiune era mai mare și care în acest mod își putea face inamicul bucăți, fără să pățească nimic. Bull s-a decis să mărească raza de acțiune și, totodată, acuratețea obuzierului de câmp de 155 milimetri, și a început cu muniția. Se mai făcuseră

¹ Superproiectul de Cercetare pentru Altitudini Superioare (*n. trad.*).

încercări în domeniu, dar toate dăduseră greș. La capătul a patru ani de muncă, Bull a rezolvat problema.

Pe durata testelor efectuate, proiectilul fabricat de Bull a aterizat la o distanță de 1,5 ori mai mare decât celelalte, deși a fost lansat de același tun standard de 155 milimetri, a avut o precizie mai mare și a explodat în patru mii șapte sute de fragmente, față de cele o mie trei sute cincizeci în care a explodat proiectilul folosit de NATO. Însă NATO nu s-a arătat interesată. Prin mila lui Dumnezeu, și Uniunea Sovietică a manifestat o lipsă de interes asemănătoare.

Fără să se lase impresionat, Bull și-a văzut de treabă și a produs un nou tip de proiectil, capabil să aterizeze la o distanță și mai mare. Nici de data asta NATO nu a catadicsit să-și manifeste interesul, preferînd să apeleze în continuare la serviciile furnizorilor tradiționali și la proiectile eficiente pe distanțe mici.

Chiar dacă Marile Puteri nu erau interesate de rezultatele muncii lui Bull, restul lumii avea o cu totul altă atitudine. Delegațiile militare au început să roiască la Highwater, ca să se consulte cu Gerry Bull. Printre ele se numărau și cele din Israel (moment în care Bull a cimentat anumite prietenii cu diverși observatori, prietenii începute de pe vremea cînd lucra în Barbados), Egipt, Venezuela, Chile și Iran. Bull a acordat, de asemenea, consultanță pe alte probleme de artilerie Angliei, Olandei, Italiei, Canadei și Americii, ai cărei savanți militari (deși nu erau de la Pentagon) continuau să studieze activitatea lui Bull cu un amestec de venerație și teamă.

În 1972 Bull a primit cetățenia americană fără să se facă deloc tapaj. În anul următor el a început să lucreze efectiv la calibrul obuzierului de 155 milimetri. La capătul altor doi ani de muncă a dat o nouă lovitură de maestru, descoperind că lungimea ideală a țeavii de tun era de exact patruzeci și cinci de ori mai mare decât calibrul. Drept urmare, a proiectat un nou tip de obuzier standard 155 și l-a numit GC-45 (de la Gun

Calibre)¹. Noua armă și proiectilele fabricate erau în stare să depășească orice tip de artilerie din întregul arsenal comunist. Dacă se aștepta cumva la contracte avantajoase, Bull a avut parte de o nouă dezamăgire. Și de data asta Pentagonul a rămas fidel vechilor furnizori și ideii de lansare a proiectilelor cu ajutorul rachetelor, ceea ce atrăgea după sine un nivel al costurilor de opt ori mai mare pentru fiecare proiectil. Din punctul de vedere strict al performanței, ambele proiectile se comportau la fel.

Căderea în dizgrație a lui Bull – fiindcă a existat și așa ceva – a început relativ inocent când, cu aprobarea CIA, savantul a fost invitat să contribuie la îmbunătățirea artileriei și a proiectilelor sud-africane, în condițiile în care Africa de Sud lupta împotriva cubanezilor sprijiniți de Moscova și instalați în Angola.

Naivitatea politică a lui Bull devenise la un moment dat literalmente legendară. El s-a deplasat unde fusese invitat, și-a dat seama că îi plăceau sud-africanii și s-a împăcat de minune cu ei. Faptul că Africa de Sud avea statutul unui proscris internațional, din cauza politicii de apartheid pe care o ducea, nu l-a îngrijorat absolut deloc. Bull i-a ajutat pe sud-africani să-și reînnoiască parcul de artilerie, pomind de la cercetările efectuate pe marginea noului tip de tun GC-45, cu țeavă lungă și bătaie pe măsură. Ulterior, sud-africanii au fabricat o variantă personală a acestui tip de tun, cu ajutorul căruia au făcut praf artileria sovietică, ținându-i la respect și pe ruși, și pe cubanezi.

După ce s-a întors în America, Bull a continuat să-și expedieze proiectilele pe adresa diverșilor beneficiari care le solicitaseră. Între timp, la putere ajunsese președintele Jimmy Carter, iar noul cuvânt de ordine era corectitudinea politică, adică ce se cuvenea să faci și ce nu. Bull a fost arestat și acuzat de exporturi ilegale în beneficiul unui regim lipsit de recunoaștere. CIA l-a lăsat din brațe ca pe un ciumat. Bull a fost, în cele din urmă,

¹ Calibrul tunului (*n. trad.*).

convins să-și țină gura și să-și recunoască vinovăția, sugerându-i-se că totul era o simplă formalitate și că nu avea să se aleagă decât cu o muștrare părintească pentru o scăpare de ordin procedural.

Pe data de 16 iunie 1980 un judecător american l-a condamnat la un an de închisoare, cu suspendarea a jumătate din pedeapsă, și la o amendă de o sută cinci mii de dolari. Concret, Bull a stat patru luni și șaptesprezece zile în închisoarea Allenwood din Pennsylvania. Dar nu asta era problema.

Ceea ce l-a deranjat au fost rușinea îndurată, faptul că ajunsese în dizgrație și sentimentul că fusese trădat. A încercat să-și explice motivele pentru care avusese parte de așa ceva. Ajutase America de câte ori îi stătuse în puteri, acceptase cetățenia americană și dăduse curs apelului lansat de CIA în 1976. În timp ce era închis la Allenwood, SRC, compania pe care o conducea, a dat faliment, iar Bull a înțeles că era ruinat.

După ce a ieșit din închisoare, a părăsit definitiv America și Canada și a emigrat la Bruxelles, unde a luat totul de la capăt, locuind la început într-o garsonieră cu chichinetă. Prietenii lui au susținut că după proces s-a schimbat simțitor și nu a mai fost niciodată același. El nu i-a iertat niciodată pe cei de la CIA și nu a iertat nici America; cu toate acestea, s-a luptat ani de zile pentru redeschiderea cazului, în speranța că va fi reabilitat.

S-a întors la consultanță și a acceptat o ofertă care îi fusese făcută înainte de proces – aceea de a lucra pentru China, ajutând-o să-și îmbunătățească artileria. La începutul și la mijlocul anilor '80, Bull a lucrat în principal pentru Beijing și a reproiectat parcul chinez de artilerie, ghidându-se după schițele propriului tun GC-45, care, între timp, începuse să se vîndă sub licență universală de către Compania Voest-Alpine din Austria. Aceasta, la rîndul ei, cumpăraseră patentul de la Bull însuși, în schimbul a două milioane de dolari plătiți într-o singură tranșă. Dar Bull era un om de afaceri execrabil; altminteri, ar fi ajuns multimilionar.

Cît timp Bull fusese închis, se întîmplaseră mai multe lucruri. Sud-africanii își luaseră proiectele și le perfecționaseră extrem de mult, fabricînd un obuzier remarcabil, inspirat din GC-45 și numit G-5, precum și un tun cu autopropulsie botezat G-6. Bătaia amîndurora la lansarea proiectilelor era de patruzeci de kilometri, iar Africa de Sud începuse să le comercializeze în întreaga lume. Dat fiind că nu a știut să încheie un contract profitabil cu sud-africanii, Bull nu a încasat nici un fel de redevențe.

Printre clienții interesați de aceste tipuri de tun se număra și un anume Saddam Hussein din Irak. Exact omul acesta a contribuit decisiv la înfrîngerea valurilor de fanatici iranieni în războiul de opt ani dintre Iran și Irak, cînd iranienii au fost zdrobiți definitiv în mlaștinile de la Fao. Numai că Saddam Hussein operase el însuși o modificare, mai cu seamă în cadrul bătăliei de la Fao. El introdusese gaz asfixiant în proiectile.

Pe atunci, Bull lucra pentru Spania și Iugoslavia, transformînd vechiul armament de artilerie iugoslav de 130 mm de proveniență rusească în tuburi noi de 150 mm și cu bătaie lungă. Deși nu avea să mai trăiască pînă atunci, acestea au fost tunurile moștenite de sîrbi după dezmembrarea Iugoslaviei, cu ajutorul cărora ei au pulverizat orașele croaților și ale musulmanilor în timpul războiului civil. În 1987 el a aflat că, în cele din urmă, America avea să se lanseze în programul de cercetare legat de trimiterea de încărcături utile în spațiu, însă cu condiția ca Gerry Bull să nu beneficieze de nimic de pe urma sa.

În iarna aceluia an, Bull a primit un telefon ciudat de la Ambasada Irakiană din Bonn. I-ar face plăcere doctorului Bull să viziteze Bagdadul ca invitat al autorităților irakiene?

Ceea ce nu știa savantul era că, la mijlocul anilor '80, Irakul asistase la Operațiunea Stavila, un efort american concertat de blocare a tuturor surselor de importuri de arme pentru Iran. Aceasta a avut loc după măcelărirea la Beirut a cîtorva soldați americani din infanteria marină, în cadrul unui atac organizat de un grup de fanatici din Hezbollah, cu sprijin iranian.

Deși Irakul a avut numai de profitat de pe urma Operațiunii Stavila în războiul purtat contra Iranului, reacția sa în fața acestei blocade a fost: dacă le-o pot face lor, înseamnă că ne paște și pe noi. Din clipa aceea, Irakul s-a decis să nu mai importe doar arme, ci ori de câte ori era posibil și tehnologia de fabricație, pentru a și le putea construi pe cont propriu. Ținând cont de faptul că Bull era în primul și-n primul rând proiectant, persoana lui i-a interesat pe irakieni.

Misiunea recrutării lui i-a revenit lui Amer Saadi, numărul doi din organigrama Ministerului Industriei și al Industrializării Militare, cunoscut și sub numele de MIMI. Când Bull a sosit la Bagdad în ianuarie 1988, Amer Saadi, un personaj cizelat, cosmopolit, un amestec de om de știință și diplomat care, pe lângă arabă, vorbea engleza, franceza și germana, l-a jucat pe degete cum a vrut.

El i-a spus lui Bull că Irakul avea nevoie de ajutorul lui pentru a-și împlini visul de a plasa sateliți pașnici în spațiu. Pentru a face acest lucru, trebuia să proiecteze o rachetă capabilă să asigure lansarea încărcăturii. Savanții egipteni și brazilieni care lucrau cot la cot cu ei sugeraseră că, în prima fază, era nevoie să se lege între ele cinci dintre cele 900 de rachete SCUD pe care Irakul le cumpărase de la Uniunea Sovietică. Însă erau probleme de ordin tehnic, și încă foarte numeroase. În plus, aveau neapărată nevoie de acces la un supercomputer. Putea Bull să-i ajute?

Bull adora problemele, care pentru el erau rațiunea de-a fi. Ce-i drept, nu avea acces la nici un fel de supercomputer, dar era el însuși un calculator ambulant. În plus, dacă Irakul voia efectiv să fie prima națiune arabă care să lanseze sateliți în spațiu, mai exista o cale... mai ieftină, mai simplă și mai rapidă decât rachetele, unde ar fi trebuit să se înceapă de la zero. Spune-mi tot ce știi, l-a îndemnat irakianul. Ceea ce Bull a și făcut.

El a declarat că, pentru doar trei milioane de dolari, putea produce un tun uriaș prin care s-ar fi rezolvat problema. Pe de

altă parte, programul avea să dureze cinci ani. Numai că, la sfârșitul acestei perioade, avea să repurteze o victorie de răsunet asupra americanilor de la Livermore, transformînd programul de aplicare într-un veritabil triumf arab. Doctorul Saadi căzuse într-o admirație vecină cu extazul. Avea să propună această idee guvernului său, susținînd-o din răputeri. Între timp, era dispus doctorul Bull să arunce o privire artileriei irakiene?

La sfârșitul vizitei sale de o săptămînă, Bull acceptase să rezolve problema legării celor cinci rachete SCUD pentru a realiza prima fază a unei rachete intercontinentale, să proiecteze două noi tipuri de arme pentru artileria irakiană și să formuleze în scris o propunere de fabricare a supertunului menit să lanseze încărcături pe orbită.

Ca și în cazul activității desfășurate în Africa de Sud, Bull a reușit să facă abstracție de natura regimului pe care era pe cale să-l servească. Mai mulți prieteni îi spusese că palmaresul lui Saddam Hussein îl indica drept omul cu mâinile cele mai pătate de sînge din Orientul Mijlociu. Numai că în acel an, 1988, existau mii de companii respectabile și zeci de guverne care susțineau că făceau afaceri cu Irakul și că acesta era dispus să vîre adînc mîna în buzunar.

Adevărata momeală pentru Bull a reprezentat-o tunul lui iubit, visul pe care-l urmărea de atîția ani și pentru care iată că, în sfârșit, reușise să obțină sprijinul necesar, urmînd ca, o dată cu împlinirea lui, să poată intra în Panteonul oamenilor de știință.

În martie 1988, Amer Saadi a trimis un diplomat la Bruxelles să stea de vorbă cu Bull. Da, a răspuns proiectantul de tun, făcuse progrese însefnate pentru rezolvarea problemelor tehnice legate de prima fază a rachetei irakiene. Ar fi fost încîntat să le prezinte soluția sub semnătură și pe baza unui contract încheiat în numele companiei sale care redevenise Space Research Corporation. Contractul a fost încheiat fără ezitare. Irakul și-a dat seama că solicitarea lui Bull, trei milioane de dolari, era ridicol de mică. Valoarea contractului a fost mărită la

zece milioane, cerîndu-i-se în schimb lui Bull să lucreze mai repede.

Cînd lucra repede, Bull era în stare să atingă o viteză uimitoare. În interval de o lună el a reușit să strîngă laolaltă un grup alcătuit din cei mai buni specialiști și colaboratori externi în domeniu. Șeful echipei care se ocupa de fabricarea supertunului în Irak era un inginer englez pe nume Christopher Cowley. Bull însuși a botezat programul de rachete desfășurat la Saad 16, în nordul Irakului, Proiectul Pasărea Irakiană. Cît despre fabricarea supertunului, ea a devenit Proiectul Babilon.

În cursul lunii mai au fost terminate specificațiile pentru Babilon. Mașinăria avea să fie efectiv incredibilă. Calibrul țevii era de un metru, lungimea ei de o sută cincizeci și șase de metri, iar greutatea totală a dispozitivului de o mie șase sute șazeci și cinci de tone – cu alte cuvinte, o armă de două ori mai înaltă decît statuia lui Nelson din Londra și la fel de înaltă ca Washington Monument. Existau patru cilindri de recul, cîntărind fiecare cîte șazeci de tone, precum și doi cilindri-tampon de cîte șapte tone fiecare. Obturatorul singur cîntărea o sută optzeci și două de tone.

Oțelul trebuia să fie special, capabil să reziste unei presiuni interne de treizeci și șase de mii de kilograme pe $5,34 \text{ cm}^2$ și în condițiile unei forțe de tracțiune de o mie două sute cincizeci de megapascali.

Bull le explicase deja autorităților de la Bagdad că trebuia să producă un prototip mai mic, un fel de Mini-Babilon cu un calibru al țevii de 350 mm și cîntărind doar o sută treisprezece tone, precizînd totodată că îl putea folosi și pentru testarea conurilor aerodinamice ce aveau să fie folosite pentru programul de fabricare al rachetei. Irakienilor le-a surîs perspectiva – aveau nevoie și de tehnologia de producere a conurilor aerodinamice.

Se pare că, la vremea aceea, Gerry Bull nu și-a dat seama ce însemna, de fapt, apetitul nestăvilit al irakienilor pentru tehnolo-

gia conurilor aerodinamice. Sau poate că a înțeles exact ce se întâmpla, dar, în entuziasmul lui fără margini pentru a-și împlini visul, și-a impus să facă abstracție. Conurile aerodinamice foarte avansate împiedică arderea încărcăturii utile, din cauza căldurii degajate de frecare când revine în atmosferă. Numai că încărcăturile lansate pe orbite spațiale nu se întorc, ci rămân acolo.

La sfârșitul lui mai 1988, Christopher Cowley a făcut prima comandă pe adresa Companiei Walter Somers din Birmingham, pentru livrarea segmentelor de țevă necesare alcătuirii țevii lui Mini-Babilon. Segmentele pentru dispozitivele mari Babilon Unu, Doi, Trei și Patru aveau să fie livrate mai târziu. În același timp, alte comenzi, la fel de bizare, pentru oțeluri și laminate, au fost trimise pretutindeni în Europa.

Bull lucra într-un ritm care impunea respect. În interval de două luni, a făcut progrese pentru care oricărui întreprinderi de stat și aflate sub control guvernamental i-ar fi trebuit doi ani. La sfârșitul anului 1988, el proiectase deja, pentru Irak, două tunuri noi cu autopropulsie, spre deosebire de cele fabricate în Africa de Sud și care erau remorcabile. Ambele dispozitive erau atât de puternice, încât ar fi putut distruge artileria țărilor învecinate – Iran, Turcia, Iordania și Arabia Saudită – care-și procurau armele de la NATO și de la americani.

Bull a reușit totodată să descopere cum se puteau lega împreună cele cinci rachete SCUD, pentru a se ajunge la prima fază a rachetei din Proiectul Pasărea, care avea să fie numită Al-Abeid, Credinciosul. Savantul își dăduse seama că irakienii și brazilienii de la Saad 16 lucrau pe baza unor date inexacte, din cauza unei defecțiuni de funcționare a unuiia dintre tunelurile aerodinamice. El a refăcut calculele, le-a înmînat brazilienilor rezultatele corecte și i-a lăsat să lucreze mai departe.

În mai 1989, cea mai mare parte a reprezentanților industriei de armament, o serie de ziariști, observatori din partea mai multor guverne și agenți ai serviciilor secrete au vizitat o mare

expoziție de arme deschisă la Bagdad. Machetele celor două tunuri uriașe s-au bucurat de un mare interes. În decembrie s-a efectuat testarea lui Al-Abeid și, dincolo de marile ecouri în presă, rezultatele sale i-au pus serios pe gânduri pe analiștii occidentali.

În prezența unui mare număr de camere de luat vederi, uriașa rachetă trifazică a fost lansată la Centrul de Cercetări Spațiale Al-Anbar, s-a desprins de pământ și a dispărut. La trei zile după aceea Washingtonul a recunoscut că racheta părea efectiv capabilă să lanseze un satelit în spațiu.

Numai că analiștii au mai descoperit și altceva. Dacă Al-Abeid era în stare de așa ceva, atunci putea să fie transformată într-o rachetă balistică intercontinentală. Dintr-o dată, serviciile secrete occidentale s-au văzut nevoite să renunțe la presupunerea că Saddam Hussein nu reprezenta un pericol real și că mai trebuia să treacă ani de zile pînă cînd să fie perceput ca o amenințare serioasă.

Cele trei servicii de referință, CIA din America, SIS din Anglia și Mossadul israelian, au ajuns împreună la concluzia că, din cele două dispozitive, tunul Babilon era o jucărie amuzantă, iar racheta Pasărea o amenințare veritabilă. Toate cele trei servicii au calculat greșit, întrucît cea care nu avea să funcționeze era tocmai Al-Abeid.

Bull știa de ce și le-a spus israelienilor. Al-Abeid s-a ridicat la douăsprezece mii de metri și a dispărut din vedere, al doilea segment a refuzat să se separe de primul, iar al treilea pur și simplu nu exista. Totul era o farsă. El știa acest lucru, fiindcă i se ceruse să încerce să convingă China cu al treilea segment, motiv pentru care trebuia să se deplaseze la Beijing în februarie.

Bull chiar a plecat în China, unde a fost întâmpinat cu un refuz categoric. Cît timp a stat acolo, s-a întîlnit și a discutat pe îndelete cu vechiul lui prieten George Wong. Exista ceva în neregulă cu proiectul irakian – fără să aibă nici o legătură cu israelienii – iar acel ceva îl îngrijora peste măsură pe Gerry Bull.

El a insistat în câteva rînduri că voia să plece din Irak, și asta cît mai repede. În mintea lui avuseseră loc clarificări, motiv pentru care Bull își dorea să dispară din țara aceea în cea mai mare viteză. Din acest punct de vedere, hotărîrea lui era cu totul justificată, numai că era prea tîrziu.

Pe data de 15 februarie 1990, președintele Saddam Hussein convocă o ședință a întregului grup de consilieri personali, la palatul lui din Sarseng, undeva în creierul munților Kurdistanului.

Îi plăcea la Sarseng. Palatul se afla pe un vîrf de munte și, uitîndu-se pe fereastră – existau, de fapt, trei rînduri de geamuri – putea cuprinde cu privirea ținutul care se întindea dedesubt, unde țaranii kurzi se luptau din greu cu iernile aspre, ducînd o viață de mizerie în cocioabe dărăpănate. Palatul se afla la o distanță destul de mică de localitatea de trist renume Halabja unde, pe 17 și 18 martie 1988, ordonase pedepsirea a șaptezeci de mii de oameni pentru o pretinsă colaborare cu iranienii.

După ce artileria lui își terminase misiunea, cinci mii de cîini de origine kurdă muriseră, iar alte șapte mii erau mutilați pe viață. Personal, se arătase impresionat de eficiența gazului toxic pe care îl aveau proiectilele lansate de către artilerie. Companiile germane care îl ajutaseră la tehnologia de achiziționare și producere a acidului cianhidric, precum și a derivaților lui, tabunul și sarinul, se bucurau de întreaga lui recunoștință. Această recunoștință fusese obținută prin utilizarea unor gaze asemănătoare aceluia Zyklon-B, folosit atît de bine împotriva evreilor cu ani în urmă, nefiind deloc exclus să mai fie folosit și pe viitor.

În dimineața aceea, Saddam Hussein se afla la fereastra propriului cabinet de toaletă și se uita pe geam la ce se întindea în jur și sub el. Se afla la putere, o putere necontestată, de șaisprezece ani, și în tot acest timp fusese nevoit să pedepsească o mulțime de oameni. Pe de altă parte însă, se înfăptuiseră o sumedenie de lucruri.

La fel de adevărat era că un nou Senaherib se ridicase la Ninive și un nou Nabucodonosor la Babilon. Unii preferaseră să aleagă varianta blândă, adică supunerea. Pentru alții fusese nevoie de varianta dură, iar cei mai mulți dintre ei muriseră. Cu toate acestea, mai erau destui cărora încă nu le venise mintea la cap. Dar o să le vină și lor, nici o grijă.

Asculta convoiul de elicoptere care veneau dinspre sud, în timp ce cameristul personal se agita în jurul lui, ca să-i potrivească batista verde pe care îi plăcea s-o poarte în V-ul pe care îl făcea haina de luptă la gât, ca să-i ascundă începutul de gușă. După ce se privi în oglindă și îi plăcu ce văzuse, puse mîna pe arma de care nu se despărțea niciodată, un pistol Beretta placat cu aur și fabricat în Irak, și și-l puse la șold, în tocul de piele legat de centură. Avusese deja ocazia să-l folosească împotriva unui ministru și cine știe dacă nu mai avea să fie obligat să apeleze la el din nou. Așa că era bine să-l aibă la îndemînă.

Un valet bătu la ușă și-l informă pe președinte că miniștrii pe care-i convocase îl așteptau în sala de ședințe. În clipa în care intră în încăperea lungă cu geamuri securizate, de unde puteai avea o perspectivă a întregii regiuni înzăpezite, toți ceilalți se ridicară ca la un semn. Doar aici, la Sarseng, frica lui de asasinat era mai mică. Știa că locul era înconjurat pe trei rînduri de cei mai buni oameni din trupele personale de securitate, Amn-al-Khass, aflate sub conducerea fiului său Kusay; știa, de asemenea, că nu se putea apropia nimeni de ferestrele acelea mari. Pe acoperișul palatului fuseseră instalate rachete anti-aeriene Crotal, de proveniență franceză, iar soldații aflați în misiune țineau sub supraveghere cerul de deasupra munților.

Se așază pe scaunul de forma unui tron, la centrul mesei mai mici, care închipuia partea de sus a unei litere T, continuată de o altă masă mai lungă. Era încadrat de patru dintre oamenii de maximă încredere, câte doi de fiecare parte. Pentru Saddam Hussein exista o singură calitate pe care le-o cerea celor care erau în slujba lui: loialitatea. O loialitate totală, absolută, înru-

dită cu sclavia. Experiența îl învățase că și această însușire avea o anumită ierarhie interioară. Pe primul plan se situa familia, pe urmă venea clanul și apoi, în al treilea rînd, tribul. Există o zicală arabă care zice cam așa: „Eu și fratele meu împotriva vărului nostru; eu și vărul meu împotriva lumii.“ Pentru președintele irakian acesta era un adevărat principiu de viață, în care credea neabătut și care dădea roade.

Se ridicase de pe străzile unui orașel pe nume Tikrit și din rîndurile tribului al-Tikriti. Un număr extraordinar de mare de membri ai familiei și ai tribului dețineau funcții importante în Irak și li se treceau cu vederea toate brutalitățile, eșecurile sau excesele personale, cu condiția loialității în fața președintelui. Era și cazul unuia dintre fiii lui, psihopatul Uday, care omorîse în bătaie un servitor și fusese iertat.

La dreapta lui se aflau Izzat Ibrahim, cel mai important dintre consilieri, și dincolo de acesta ginerele lui, Hussein Kamil, care conducea Ministerul Industriilor și Industrializării Militare sau MIMI, omul care se ocupa de achiziționarea de arme. La stînga stăteau Taha Ramadan, primul-ministru, și Sadoun Hammadi, viceprim-ministrul care era în același timp un šiit înfocat. Deși Saddam Hussein era sunit, în materie de religie se arăta dispus să manifeste toleranță, dat fiind că era singurul domeniu în care putea fi vorba de așa ceva. El nu lua în seamă aceste lucruri (decît atunci cînd îi erau de folos), așa că nu-l interesau. Bunăoară, ministrul lui de externe, Tariq Aziz, era creștin. Ei, și? Făcea ce i se spunea, și asta era singurul lucru care conta.

Comandanții armatei se aflau la marginea părții superioare a T-ului închipuit de cele două mese; era vorba de generalii care comandau Garda Republicană, Infanteria, Blindatele, Artileria și Geniul. După ei veneau cei patru experți ale căror rapoarte și informații îl determinaseră pe președinte să convoace ședința.

Doi dintre ei stăteau la dreapta mesei principale: doctorul Amer Saadi, un tehnocrat care îndeplinea totodată rolul de adjunct al ginerelui președintelui, și imediat lângă el, generalul de brigadă Hassan Rāhmani, șeful acelei aripi a Mukhabaratului care se ocupa de contraspionaj. În fața lor se găseau doctorul Ismail Ubaidi, însărcinat cu controlul asupra brațului străin al Mukhabaratului (sau Serviciul Irakian de Informații), și generalul de brigadă Omar Khatib, comandantul temutei poliții secrete Amn-al-Amm.

Cei trei bărbați din serviciile secrete aveau însărcinări și răspunderi cât se poate de precise. Doctorul Ubaidi conducea activitățile de spionaj peste hotare, Rāhmani se ocupa de anihilarea operațiunilor de spionaj organizate în Irak de către alte state, în timp ce Khatib avea grijă ca populația irakiană să stea cuminte, zdrobind orice tentativă de opoziție internă, pe de o parte cu ajutorul rețelei de agenți și informatori aflați la pîndă, pe de altă parte prin teroarea produsă de zvonurile legate de ce li se întîmpla opozanților arestați și tîrîți la Inchisoarea Abu Ghraib, situată la vest de Bagdad, sau la centrul personal de interogare, cunoscut în glumă sub numele de Sala de Sport și aflat la subsolul sediului AMAM.

Existaseră o mulțime de plîngerii formulate pe adresa lui Saddam Hussein referitoare la brutalitatea șefului poliției secrete, însă de fiecare dată președintele chicotise și nu le băgase în seamă. Se zvonea că el însuși îi dăduse lui Khatib porecla de Al Mu'azib, Torționarul. Firește, Khatib făcea parte din tribul al-Tikriti și era loial pînă la capăt.

Atunci cînd se discută probleme delicate, unii dictatori preferă ca la ședințe să ia parte un număr cât mai mic de oameni. Saddam proceda exact pe dos; dacă trebuia să se facă unele treburi murdare, era mai bine să fie implicați cu toții. În acest fel, nimeni nu putea să spună: nu m-am mînjit, n-am știut nimic. Pe de altă parte, toți cei aflați în jurul lui înțelegeau, fără echivoc, mesajul: cad eu, cădeți și voi.

După ce se așezară la loc, președintele îi făcu semn din cap lui Hussein Kamil, ginerele lui, care îi dădu cuvîntul doctorului Saadi, pentru a-și prezenta raportul. Tehnocratul dădu citire materialului pregătit, fără să-și ridice ochii de pe hîrtie. Nici un om cu un dram de minte nu se apuca să-l privească pe Saddam în ochi. Președintele susținea că putea citi în ochii oricui ca într-o carte deschisă și mulți îl credeau. În același timp, dacă îl priveai în ochi, riscai să fii acuzat de prea mult curaj, sfidare sau chiar lipsă de loialitate. Iar dacă președintele ajungea să bănuiască pe cineva de această ultimă vină, de obicei suspectul avea parte de o moarte cumplită.

După ce doctorul Saadi își încheie raportul, Saddam căzu pe gînduri cîteva clipe.

– Omul ăsta, canadianul, cît de mult știe?

– Nu știe tot, dar cred că suficient ca să-și dea seama, sayidi.

Saadi folosisese apelativul onorific care era echivalentul celui „sir” folosit de englezi, însă alternativa – mai respectuoasă și totodată mai acceptabilă – era Sayid Rais sau domnule președinte.

– Cît o să treacă pînă o să-și dea seama?

– Foarte puțin, dacă nu cumva și-a dat deja, sayidi.

– Și zici că stă de vorbă cu israelienii?

– În mod frecvent, Sayid Rais, răspunse doctorul Ubaidi. E prieten cu ei de ani de zile. A fost în vizită la Tel Aviv și a ținut prelegeri pe teme de balistică, pentru ofițerii lor de artilerie. Are mulți prieteni acolo, poate chiar și în rîndurile Mossadului, deși e posibil să nu știe.

– Putem să terminăm proiectul fără el? întrebă Saddam Hussein.

Ginerele lui, Hussein Kamil, interveni pentru a da răspunsul.

– E un om ciudat. Ține morțiș să aibă la el toate hîrțiile pe care se află rezultatele celor mai importante cercetări științifice și le duce într-o sacoșă mare de pînză. Le-am dat ordin celor de la contraspionaj să se uite peste hîrtii și să facă fotocopii.

– Au fost făcute? Întrebă președintele, uitându-se la Hassan Rahmani, șeful contraspionajului.

– Fără întârziere, Sayid Rais. Luna trecută, cât timp a fost aici. Știm că e mare băutor de whisky. I-am pus ceva în pahar, așa că a dormit neîntors. I-am luat sacoșa și am făcut fotocopii după fiecare pagină. În plus, i-am înregistrat toate discuțiile de ordin tehnic. Actele și transcrierile au fost transmise colegului nostru, doctorul Saadi.

Privirea președintelui se fixă din nou asupra tehnocratului.

– Încă o dată, se poate termina proiectul fără el?

– Da, Sayid Rais, cred că da. E adevărat că există unele calcule pe care doar el le poate lămurii, dar de o lună ele sînt studiate de cei mai buni matematicieni pe care-i avem și pot să le dea de capăt. Iar restul poate fi făcut de ingineri.

Hussein Kamil îi aruncă o privire adjunctului său, încercînd să-l prevină din ochi. Sper, pentru binele tău, să nu te-nșeli, amice.

– Unde se află acum? Întrebă președintele.

– A plecat în China, sayidi, răspunse Ubaidi, însărcinatul cu supravegherea serviciilor străine de informații. Încearcă să ne facă rost de cea de-a treia componentă pentru racheta Al-Abeid. Din păcate însă, va da greș. La jumătatea lui martie e așteptat înapoi la Bruxelles.

– Ai oameni de ispravă acolo?

– Da, sayidi. Sîntem cu ochii pe el de zece luni la Bruxelles. Așa am aflat că s-a întreținut la sediul de acolo cu delegații din Israel. În plus, avem cheia de la intrarea în blocul în care locuiește.

– Păi, atunci, treceți la treabă. Imediat după ce se întoarce.

– Fără nici un fel de întârziere, Sayid Rais.

Ubaidi se gîndi la cei patru oameni pe care îi avea la Bruxelles și care se ocupaseră de supravegherea de la mică distanță. Unul dintre ei mai îndeplinise asemenea misiuni și înainte. Abdelrahman Moyeddin. Lui o să-i încredințeze operațiunea.

Celor trei șefi ai serviciilor secrete și doctorului Saadi li se spuse că erau liberi. Ceilalți stătură pe loc. După ce rămaseră singuri, Saddam Hussein se întoarse spre ginerele lui.

– Cealaltă treabă. Când o să fie gata?

– Am primit asigurări că pînă la sfîrșitul anului, Abu Kusay.

Făcînd parte din familie, Kamil putea să folosească apelativul mai intim „Kusay“ sau „tată“. De asemenea, acest titlu le reamintea celor de față cine făcea parte din familie și cine nu. Președintele scoase un mormăit.

– O să avem nevoie de un loc, un loc nou, o fortăreață; sub nici o formă un loc care există deja, indiferent cît ar fi de secret. Ne trebuie un loc cu desăvîrșire nou, despre care n-o să știe nimeni. Cu excepția cîtorva, o mînă de oameni, chiar mai puțini decît sîntem acum în cameră. Acesta nu e un proiect de inginerie civilă, ci militară în toată legea. Sînteți în stare?

Generalul Ali Musuli, comandantul geniștilor, se îndreptă de spate și își aținti privirea undeva în zona pieptului președintelui.

– Cu toată mîndria, Sayid Rais.

– Persoana desemnată trebuie să fie bună. Cea mai bună.

– O cunosc, sayidi. E colonel. A avut rezultate scilipitoare la capitolul construcție și inducere în eroare. Rusul Stepanov spune că este cel mai bun elev pe care l-a avut în materie de maskirovka.

– Atunci, adu-l aici. Nu în locul ăsta; la Bagdad, peste două zile. O să mă ocup chiar eu de însărcinarea lui. Ia spune, colonelul ăsta e un baas de nădejde? Loial partidului și mie însumi?

– Cu desăvîrșire, sayidi. E gata să moară pentru dumneavoastră.

– Sper că și voi la fel, rosti președintele, adăugînd încet după o pauză: să sperăm că n-o să ajungem la asta.

Era replica ideală pentru a aduce o discuție într-un punct mort. Din fericire, ședința trebuia oricum să ia sfârșit.

Doctorul Gerry Bull se întoarse la Bruxelles pe data de 17 martie, obosit peste măsură și deprimat. Colegii lui presupuseră că deprimarea îi fusese provocată de refuzul autorităților chineze. Însă nu era numai asta.

De când ajunsese la Bagdad, cu mai bine de doi ani în urmă, se lăsase convins (fiindcă asta voise să creadă) că proiectul legat de rachetă și de tunul Babilon avea în vedere plasarea unor sateliți de dimensiuni reduse pe diverse orbite în jurul pământului. Înțelesese foarte bine cât de mult avea să câștige lumea arabă la capitolul mândrie și conștiința a valorii dacă Irakul reușea o asemenea performanță. Mai mult decât atât, avea să fie o manevră profitabilă în plan financiar, dat fiind că Irakul își propunea să lanseze sateliți meteorologici și de comunicații și pentru alte națiuni.

Așa cum înțelesese el lucrurile, Babilon trebuia să-și lanseze încărcătura purtătoare de sateliți dincolo de suprafața Irakului, pe direcție sud-estică, să survoleze Arabia Saudită și sudul Oceanului Indian, iar apoi să se încadreze pe orbită. Pentru așa ceva fusese proiectat.

Fusese nevoit să cadă de acord cu colegii lui asupra faptului că nici una dintre țările Occidentului nu avea să privească lucrurile în același fel. Toate aveau să presupună că era vorba de un tun militar. De aici și subterfugiile legate de comandarea părților componente, a obturatorului și a sistemului antirecul.

Doar el, Gerald Vincent Bull, știa adevărul, iar adevărul acesta era cât se poate de simplu – tunul nu putea fi folosit ca armă lansatoare de proiectile convenționale explozive, indiferent cât de mari ar fi fost respectivele proiectile.

În primul rând, tunul Babilon cu țeava de 156 de metri nu putea să-și păstreze rigiditatea fără un sistem de suporturi. El

avea nevoie de aplicarea unui pivot sau suport pentru treisprezece din cele douăzeci și șase de părți componente ale țevii, chiar dacă, așa cum prevăzuse Bull, țeava avea să se ridice într-un unghi de patruzeci și cinci de grade. Fără aceste suporturi, ea avea să se blegească aidoma unor tăiței de supă și avea să se desprindă de restul dispozitivului.

Prin urmare, Babilon nu putea să-și modifice unghiul de înălțare și nici să măture orizontul de la un capăt la altul. Asta însemna că nu-și putea alege o varietate de ținte. Pentru schimbarea unghiului, indiferent de direcție – de sus în jos, de jos în sus sau dintr-o parte în alta – ar fi fost nevoie de dezasamblarea dispozitivului, ceea ce ar fi durat săptămîni întregi. Era nevoie de două zile doar pentru curățare și reîncărcare. În plus, acționarea repetată a dispozitivului avea să ducă la un moment dat la uzarea iremediabilă a unei țevi care înghițise o grămadă de bani.

În ultimul rînd, Babilon nu putea fi ascuns în perspectiva unui eventual contraatac. La fiecare tragere el scotea o flacără lungă de nouăzeci de metri, care ieșea pe țeavă și era reperată de toate avioanele și de toți sateliții aflați în misiuni de recunoaștere. În acest caz, ar fi trecut doar cîteva secunde pînă cînd americanii să intre în posesia coordonatelor pe hartă. Totodată, reverberațiile undei de șoc ar fi ajuns, fără probleme, la toate seismografele de precizie, inclusiv la cele din California. Acestea erau motivele pentru care Bull le spunea tuturor celor dispuși să-l asculte: „Nu poate fi folosit drept armă“.

Problema lui era că, după doi ani petrecuți în Irak, își dăduse seama că pentru Saddam Hussein știința avea o singură și infundabilă zonă de aplicabilitate; aceea a armelor de război și a puterii pe care i-o aduceau acestea, iar dincolo de ea *nu exista absolut nimic*. Dar, în acest caz, de ce naiba cheltuia atîția bani pentru Babilon? Tunul putea să tragă doar o dată, într-un acces

de furie, înainte de a fi făcut bucăți de bombardierele inamice, și pe de altă parte, nu era în stare să lanseze decât fie un satelit, fie un proiectil convențional.

Abia în China, pe când discuta cu un George Wong plin de compasiune, înțelesese care era explicația. Numai că asta era ultima ecuație pe care avea să o rezolve.

Capitolul 2

Mașina impunătoare gonia pe principala șosea care pleca din Qatar și mergea spre Abu Dhabi, în Emiratele Arabe Unite, reușind o bună medie orară. Instalația de aer condiționat făcea ca în mașină să fie plăcut, iar conducătorul aflat la volan pusese o casetă cu cântece country-and-western care îi aduceau aminte de casă.

Dincolo de Ruweis ajunseră în plin câmp; marea aflată undeva la stînga se vedea doar din cînd în cînd printre dune, în timp ce la dreapta deșertul nemărginit se întindea pe sute de kilometri spre Dhofar și Oceanul Indian.

Lîngă soțul ei, doamna Maybelle Walker se uita încîntată la deșertul ocru-cafeniu care mai avea puțin și dădea în clocot sub razele soarelui de amiază. Soțul ei, Ray, nu slăbea drumul din ochi. Dat fiind că lucra în domeniul petrolier, mai avusese ocazia să vadă zone deșertice. „Ai văzut unul, le-ai văzut pe toate“, obișnuia el să bombăne ori de cîte ori soția lui scotea una din frecventele exclamații de uimire cauzate de imagini și sunete care erau atît de noi pentru ea.

Pentru Maybelle Walker totul era inedit și, deși luase cu ea suficiente medicamente înainte de a pleca din Oklahoma cît să poată deschide o farmacie, pînă atunci se bucurase din plin de turneul de două săptămîni prin mai multe țări din zona Golfului Persic.

Începuseră din nord, din Kuweit, pe urmă se urcaseră la bordul unui vehicul pus la dispoziție de către gazdele lor și se îndreptaseră spre sud, ajungând în Arabia Saudită prin Khafji și Al-Khobar, intraseră pe șoseaua care ducea în Bahrein, iar apoi făcuseră cale-ntoarsă, traversaseră Qatarul și intraseră în Emiratele Arabe Unite. La fiecare escală Ray Walker efectua o „inspecție” superficială a birourilor firmei – motivul oficial al deplasării – în vreme ce soția lui studiasc un ghid local și se dusesc să vadă ce era de vizitat. Fusesc mîndră de curajul ei cînd parcursesc toate străzile acelea înguste, însoțită doar de un singur bărbat alb pe post de gardă de corp, fără să-și dea seama că ar fi fost mult mai în pericol în oricare din cele cincizeci de orașe din Statele Unite decît printre arabii din zona Golfului.

Locurile văzute o uluiseră în această primă sau poate ultimă călătorie în afara Statelor Unite. Admirase o serie de palate și minarete, se minunase în fața cantității imense de aur pur care împodobeau anumite clădiri tradiționale și fusesc impresionată de suvoiul de chipuri măslinii și de veșminte multicolore care o înconjuraseră în cartierele vechi.

Fotografiase toate locurile și pe toată lumea, pentru ca atunci cînd se va întoarce acasă și se va duce la Clubul Doamnelor să poată arăta pe unde fusesc și ce văzuse; ținuse seama de avertismentul unuia dintre reprezentanții companiei detașat în Qatar, și anume că trebuia să fie prudentă dacă avea de gînd să fotografieze un arab în deșert fără permisiunea lui, întrucît unii dintre ei nutreau în continuare convingerea că aparatul nu numai că immortaliza chipuri, ci răpea o parte din sufletul celui aflat în obiectiv.

Era, așa cum singură își amintea în dese rînduri, o femeie fericită și avea o sumedenie de motive să fie așa. Se măritase imediat după terminarea liceului cu un tînăr cu care avea deja o relație stabilă de doi ani și descoperise că soțul ei devenise, între timp, un angajat de nădejde al unei companii petroliere locale, parcurgînd ulterior diversele trepte ale ierarhiei pentru a ajunge,

profitînd și de faptul că firma era în plină extindere, să fie numit în funcția de vicepreședinte.

Cei doi aveau o casă frumoasă lângă Tulsa și o căsuță de vară pentru petrecerea vacanțelor estivale la Hatteras, în Carolina de Nord, undeva între Atlantic și Pimlico Sound. Erau căsătoriți de treizeci de ani, aveau un mariaj armonios și fuseseră răsplătiți cu un fiu model. Iar acum li se oferise această călătorie de două săptămîni pe cheltuiala companiei, cînd aveau ocazia să vadă, să simtă și să trăiască toate experiențele exotice ale unei cu totul alte lumi, zona Gofului Persic.

– E bun drumul, remarcă ea în timp ce urcau o pantă, iar fîșia de bitum tremura în fața lor prin aerul dogoritor al zilei.

Dacă temperatura din mașină ajunsese deja la treizeci de grade, cea din exterior se apropia de cincizeci.

– Normal, noi l-am construit, mormăi soțul ei.

– Compania?

– Nu. Unchiul Sam, la naiba.

Ray Walker avea obiceiul de a adăuga formula „la naiba“ ori de cîte ori furniza o informație cît de mică. Cei doi tăcură o bucată de drum, în timp ce, prin intermediul casetei, Tammy Wynette le îndemna pe femeile din lumea întreagă să rămînă alături de soți, lucru pe care Maybelle îl făcuse întocmai și pe care avea de gînd să-l continue și după pensionare.

Apropiindu-se de șaizeci de ani, Ray Walker ieșea la pensie cu o sumă lunară frumușică și cu posibilitatea de a cumpăra o parte deloc neglijabilă de acțiuni; unde mai pui că firma, într-o manifestare a recunoștinței, îi oferise un turneu de două săptămîni cu toate cheltuielile acoperite și cu servicii de calitatea înfii, chipurile pentru a „inspecta“ sucursalele deschise în zona Golfului. Deși nici el nu mai fusese prin locurile acelea, trebui să admită că era mai puțin fascinat decît soția lui, dar se bucura vîzîndu-i încîntarea.

Personal, abia aștepta să termine ce avea de făcut la Abu Dhabi și Dubai, iar apoi să prindă un loc la clasa înfii la bordul

unui avion care să-l ducă înapoi în America, după o scurtă escală la Londra. Cel puțin, acolo putea să comande o bere Budweiser de la gheață și s-o bea pe îndelete, fără să fie nevoit să se pitească prin cine știe ce birou al companiei ca să tragă o dușcă. Probabil că Islamul era bun pentru unii, își spuse el, dar după ce stătuse la cele mai bune hoteluri din Kuweit și din Arabia Saudită și i se comunicase că nu aveau nici un fel de băuturi alcoolice, ajunsese să se întrebe ce religie mai era și aceea, care îți interzicea să savurezi o bere rece într-o zi caniculară.

Era îmbrăcat în ceea ce din punctul lui de vedere era ținuta clasică a unui petrolist în deșert – ghețe înalte, o pereche de blugi, centură, cămașă și o pălărie Stetson – care era eminamente necesară, întrucât Ray Walker era de profesie chimist, iar sarcina lui era strâns legată de controlul calității și nimic altceva.

Se uită atent la prima bornă kilometrică; mai aveau o sută douăzeci de kilometri pînă la ieșirea din Abu Dhabi.

– Trebuie să fac un pipi, iubito, mormăi el.

– Ai grijă, îl preveni Maybelle. Mișună scorpioni.

– Dar n-au cum să sară șaptezeci de centimetri, spuse el și hohoti de propria glumă, gîndindu-se ce senzație ar face printre cei de acasă dacă le-ar povesti cum a fost înțepat în bărbăție de un scorpion specialist în săritur în înălțime.

– Ray, ești îngrozitor, răspunse Maybelle, pufnind în rîs.

Walker trase mașina la marginea drumului pustiu și deschise ușa. Valul de căldură se năpusti înăuntru, de parcă s-ar fi aflat lîngă gura unui cuptor. Ieși și avu grijă să trîntească imediat ușa în urma lui, ca temperatura din mașină să rămînă suportabilă.

Maybelle rămase pe locul din dreapta șoferului, în timp ce soțul ei se apropie de prima dună și-și descheie fermoarul. Pe urmă se uită prin parbriz și murmură:

– O, Doamne, ia uită-te la chestia asta.

Întinse mîna după aparatul Pentax, deschise portiera din partea ei și coborî din mașină.

– Ray, crezi că se supără dacă îi fac o poză?

Walker se uita în direcția opusă, absorbit de una dintre satisfacțiile majore ale bărbaților de vîrstă mijlocie.

– Imediat, iubito. Cine?

Beduinul stătea pe partea cealaltă a drumului, vizavi de soțul ei, și probabil că ieșise dintre două dune. Se ivise ca prin minune, cît ai clipi din ochi. Maybelle Walker rămase lîngă aripa din față a mașinii, cu aparatul de fotografiat în mînă, neștiind ce să facă. Soțul ei se întoarse și se încheie la fermoar, uitîndu-se în acelaș timp la bărbatul aflat de cealaltă parte a drumului.

– Habar n-am, spuse el. Cred că nu. Dar nu te apropia prea mult. Probabil că are păduchi. Eu mă duc să pornesc motorul. Fă-i repede o poză și, dacă vezi că începe să devină obraznic, sări înăuntru. Dar rapid.

Se instală la loc, în spatele volanului, și ambală motorul. Asta declanșă instalația de aer condiționat, spre marea lui ușurare.

Maybelle Walker făcu cîțiva pași înainte și ridică aparatul de fotografiat.

– Pot să-ți fac o poză? întrebă ea. Aparat? Poză? Clic-clic? Pentru albumul cu amintiri?

Bărbatul se mulțumi să rămînă pe loc și să se uite fix la ea. Jallabahul¹, care-i fusese odinioară alb, acum pătat și plin de praf, îi căzuse de pe umeri și ațerizase jos, pe nisip, la picioarele lui. Basmăua albă cu roșu îi era legată pe cap prin două fire negre, iar unul din colțuri fusese înnodat sub cealaltă tîmplă, astfel încît pînza îi acoperea chipul de la baza nasului în jos. Deasupra basmalei cu picățele ochii negri o priveau fix pe Maybelle. Peticul de piele a frunții și orbitele ochilor erau arse de soarele deșertului și ciocolatii. Maybelle avea multe fotografii pentru albumul pe care avea de gînd să-l completeze după întoarcerea acasă, dar nici una dintre ele nu înfățișa un beduin profilîndu-se pe nemărginirea deșertului saudit.

¹ Îmbrăcăminte tradițională arabă (*n. trad.*).

Își ridică aparatul. Bărbatul nu schiță nici o mișcare. Maybelle se strădui să-l prindă în mijlocul obiectivului, întrebându-se dacă avea să fie în stare să ajungă în timp util la mașină, în cazul în care arabul o lua la fugă după ea. Clic.

– Mulțumesc foarte mult, spuse ea.

Bărbatul rămase în continuare nemișcat. Maybelle se apropie de mașină, mergând cu spatele și zîmbind cît se poate de larg. Zîmbiți în permanență, așa suna sfatul pe care își aminti că-l văzuse într-un număr din *Reader's Digest*, pentru americanii puși față în față cu cineva care nu înțelegea limba engleză.

– Iubito, intră în mașină, strigă soțul ei.

– E-n regulă, cred că n-o să-mi facă nici un rău, răspunse Maybelle, deschizînd ușa.

Cît timp făcuse fotografia, caseta ajunsese la sfîrșit, așa încît aparatul de bord comută automat pe radio. Ray Walker întinse mîna și o trase cu forța pe Maybelle în mașina care demară imediat cu un scrișnet de cauciucuri.

Arabul se uită la ei cum pleacă, ridică din umeri și dispăru în spatele dunei de nisip, unde își parcase propriul Land-Rover, invizibil din cauza ridicăturilor. După cîteva clipe porni și el tot spre Abu Dhabi.

– Ce-i cu graba asta? se plînsese Maybelle Walker. N-avea de gînd să mă atace.

– Nu asta-i problema, scumpo.

Ray Walker devenise bărbatul stăpîn pe situație și gata să facă față oricărei crize internaționale.

– Ajungem la Abu Dhabi și ne întoarcem acasă cu primul avion. Se pare că azi-dimineață Irakul a invadat Kuweitul, la naiba. Pot să apară aici dintr-o clipă în alta.

Era zece fix, ora Golfului, în dimineața zilei de 2 august 1990.

Cu douăsprezece ore în urmă, colonelul Osman Badri aștepta, încordat și pradă emoțiilor, lîngă un tanc de asalt 72, din apropierea unui mic aerodrom pe nume Safwan. Deși nu avea

cum să știe, războiul pentru eliberarea Kuweitului avea să înceapă și să se încheie exact în acel loc.

În imediata apropiere a aerodromului, care avea piste, dar nici un fel de clădiri, șoseaua principală străbătea țara de la nord la sud. Spre nord, direcție în care el însuși călătorise cu trei zile în urmă, se afla răspîntia unde puteai s-o iei spre est, dacă voiai să ajungi la Basra, sau spre nord-vest, dacă aveai drept țință Bagdadul.

Spre sud, drumul mergea exact în direcția graniței cu Kuweitul, aflată la vreo opt kilometri. Din locul unde stătea în clipa aceea, Badri zărea luminițele din Jahra și, dincolo de ele, de cealaltă parte a golfului, spectacolul feeric al capitalei Kuweit City.

Era emoționat deoarece pentru țara sa sosise clipa mult visată. Era vremea să-i pedepsească pe ticăloșii de kuweitieni pentru ceea ce-i făcuseră țării lui, pentru războiul economic nedeclarat, pentru pagubele financiare produse și pentru aroganța lor insuportabilă.

Nu fusese Irakul cel care, timp de opt ani sîngeroși, împiedicase hoardele Persiei să invadeze partea de nord a Golfului și să pună capăt stilului lor luxos de viață? Și drept răsplată trebuia acum să stea pe loc și să se uite, în timp ce kuweitienii luau mult mai mult decît li se cuvenea din petrolul extras din exploatarea Rumailah pe care o dețineau în comun? Era normal să fie transformat Irakul într-o nație de cerșetori, fiindcă aceiași kuweitieni aveau supraproducție și ieftineau prețul petrolului pe piață? Chiar erau obligați să se supună fără împotrivire cîinilor din neamul Al Sabah, care insistau ca Irakul să-și plătească datoria de cincisprezece miliarde de dolari contractată în timpul războiului, sub formă de împrumut?

Nu, Rais-ul avea dreptate, ca de obicei. Din punct de vedere istoric, Kuweitul era cea de-a nouăsprezecea provincie a Irakului; așa fusese dintotdeauna, pînă cînd englezii trasaseră linia aia afurisită pe nisip în 1913 și creaseră cel mai bogat emi-

rat din lume. Însă Kuweitul avea să fie revendicat chiar în ziua aceea, chiar în noaptea aceea, iar Osman Badri avea să-și aducă și el contribuția.

Întrucât era un simplu inginer de armată, nu avea să fie în prima linie, însă avea să se afle în imediata ei apropiere, împreună cu unitățile mobile, excavatoarele, buldozerele și geniștii, pentru a le croi drum celorlalți, în cazul în care kuweitienii ar încerca să-i obstrucționeze. Deocamdată nu existau metereze, rambleuri de nisip, tranșee antitanc sau capcane de vreun fel sau altul. Dar, pentru orice eventualitate, oamenii lui Osman Badri, sub comanda lui, aveau să fie acolo și să faciliteze înaintarea tancurilor și a infanteriei mecanizate a Gărzii Republicane.

La vreo câțiva metri de locul unde stătea, cortul comandantului era plin de ofițeri superiori, aplecați asupra hărților și făcând ultimele modificări ale planului de atac, în timp ce orele și minutele treceau greu, în așteptarea ordinului final de luptă dat de Rais-ul aflat la Bagdad.

Fusese chemat și stătuse deja de vorbă cu superiorul lui ierarhic, generalul Ali Musuli, care răspundea de întregul Corp de Geniu al armatei irakiene și căruia îi datora o fierbinte recunoștință, fiindcă îl recomandase pentru o „misiune specială” în luna februarie a anului trecut. Reușise să-și convingă șeful că oamenii pe care-i avea în subordine erau echipați așa cum trebuia și gata de luptă.

În timp ce discuta cu Musuli își făcuse apariția un alt general, iar Badri îi fusese prezentat lui Abdullah Kadiri, comandantul blindatelor. La o oarecare distanță, avusese de asemenea ocazia să-l vadă întrînd în cort pe generalul Saadi Tumah Abbas, comandantul formațiunii de elită cunoscută sub numele de Garda Republicană. Fiind un membru de partid devotat și un adulator al lui Saddam Hussein, fusese stupefiat auzindu-l pe generalul de blindate Kadiri mormăind ceva de genul „jigodie politică”. Cum era posibil? Nu era Tumah Abbas un intim al lui

Saddam Hussein? Nu fusese el răsplătit pentru câștigarea bătăliei cruciale de la Fao, care îi pusese, în cele din urmă, cu botul pe labe pe iranieni? Colonelul Badri avusese deja grijă și-și ștersese din minte zvonurile care susțineau că lupta de la Fao fusese câștigată, de fapt, de generalul Maher Rashid, care între timp dispăruse.

În jurul lui, soldați și ofițeri din Tawakkulna, precum și membri ai diviziilor Medina din cadrul Gărzii Republicane, mergeau încoace și-ncolo în întuneric. Gîndurile i se întoarseră la acea noapte memorială din februarie, cînd generalul Musuli îi ordonase să întrerupă lucrul la finisarea construcției din Al-Qubai și să se prezinte de urgență la Bagdad. Își închipuisese că avea să primească o altă misiune.

– Președintele vrea să te vadă, îi spusese Musuli, fără nici un fel de altă introducere. O să trimită după tine. Mută-te în cazarma ofițerilor și rămîi la dispoziție zi și noapte.

Badri își mușcase buzele. Ce făcuse? Ce spusese? Nu era nimic neloial, asta ar fi fost cu neputință. Era oare victima unui denunț neîntemeiat? Nu, în acest caz președintele nu ar fi trimis pe cineva anume după el. Răufăcătorii erau, pur și simplu, ridicați de una dintre echipele de teren ale generalului de brigadă Khatib și duși la Amn-al-Amm pentru a li se da o lecție. Privindu-i chipul, Musuli izbucnise în rîs, iar dinții albi îi sclipeau sub mustața neagră și deasă pe care și-o lăsaseră atîția ofițeri superiori, pentru a-l imita pe Saddam Hussein.

– Nu-ți face griji, are o însărcinare pentru tine, o misiune specială.

Și chiar așa stătuseră lucrurile. În mai puțin de douăzeci și patru de ore, Badri fusese chemat în holul cazărzii ofițerilor, în fața căreia îl aștepta o mașină neagră în care se aflau doi oameni de la Amn-al-Khass, garda personală a președintelui. Fusese transportat direct la palatul prezidențial, pentru ceea ce avea să devină cea mai emoționantă și palpitantă întîlnire din viața lui.

Pălatul era situat la intersecția dintre strada Kindi și strada 14 Iulie, în apropierea podului omonim, ambele marcînd data primei din cele două lovituri de stat din iulie 1968, care adusesese la putere Partidul Baas și întrerupsese domnia generalilor. Badri fusese poftit într-o sală de așteptare și ținut acolo timp de două ore. Fusese percheziționat în amănunt de două ori înainte de a i se permite să ajungă în fața augustei prezențe.

De îndată ce paznicii de lîngă el se opriseră, le urmasese exemplul, după care salutase emoționat și ținuse mîna la chipiu timp de trei secunde înainte de a și-l scoate de pe cap și de a-l muta sub brațul stîng. Pe urmă rămăsese în poziție de drepti.

– Deci tu ești geniul în materie de maskirovka?

I se spusese de mai multe ori să nu-l privească pe Rais direct în ochi, dar cînd acesta i se adresase, pur și simplu nu se putuse abține. Saddam Hussein era bine dispus, iar ochii tînărului ofițer din fața lui luceau de dragoste și admirație. În regulă, nu avea de ce să se teamă. Pe un ton măsurat, președintele îi spusese ce voia. Badri își umflase pieptul de mîndrie și recunoștință.

Și iată că lucrase cinci luni pe rupe pentru a respecta termenul de predare aproape imposibil, reușind chiar să termine cu cîteva zile mai devreme. E adevărat că beneficiase de toate înlesnirile pe care i le promisese Rais-ul. Avea la dispoziție tot ce voia și pe toată lumea. Dacă mai avea nevoie de beton sau oțel, nu trebuia decît să-i dea un telefon acasă lui Kamil, iar ginerele președintelui îi procura imediat cele necesare prin intermediul Ministerului Industriilor. Dacă solicita o forță de muncă mai mare, i se puneau la dispoziție sute de muncitori care erau întotdeauna coreeni sau vietnamezi angajați pe termen lung. Aceștia tăiau și săpau, trăiau în barăci îngrozitoare pe întreaga durată a verii, iar cînd își terminau munca și erau luați, nu știau niciodată care avea să le fie următoarea destinație.

Cu excepția acestor culi, drumul nu mai era folosit de nimeni; această cale de acces cu o singură bandă, care, în cele din urmă, avea să fie și ea distrusă, aparținea exclusiv

camioanelor de mare tonaj care transportau oțel, beton sau instalații de prelucrare a materialelor. În afara șoferilor acestor camioane, toate celelalte ființe omenеști ajungeau în locul acela la bordul unor elicoptere rusești de tip MIL; abia după aterizare erau dezlegați la ochi, pentru a fi legați la loc în momentul decolării. Măsura se aplica fără excepție, de la ofițerul cel mai mare în grad pînă la cel mai umil irakian.

Badri însuși alesese locul, după zile întregi de survolare a zonei și a munților, la bordul unui elicopter. În cele din urmă, se opriase la acest petic de teren aflat la o altitudine destul de mare în Jebal Hamreen, ceva mai la nord de munții care porneau de lîngă Kifri, acolo unde colinele lanțului Hamreen se transformau în culmi muntoase, în drumul spre Sulaymaniyam.

Muncise douăzeci de ore pe zi, dormise pe apucate în zonă, dăduse ordine, brufatise, luase cu binișorul, mituisise și, pînă la urmă, reușise să-și facă oamenii să depună o muncă formidabilă, motiv pentru care totul fusese gata înainte de sfîrșitul lui iulie. Zona fusese curățată de toate urmele de șantier, de cea mai mică bucată de beton sau de asfalt, de toate fragmentele de metal care ar fi putut luci în lumina soarelui, de toate deșeurile împrăștiate peste stîncile din apropiere.

Cele trei sate cu rol de santinele fuseseră puse la punct și populate cu oi și capre, pentru a arăta ca toate celelalte. Pe urmă se procedase la desființarea drumului cu o bandă prin îngroparea lui sub un strat de moloz, pămînt și grohotiș pînă jos în vale, cu ajutorul unui excavator pus să meargă cu spatele, astfel încît cele trei văi și muntele ajunseseră să arate din nou ca la început. Aproape.

Asta fiindcă el, Osman Badri, colonelul de geniști și inginerie militară, moștenitorul acelor rare aptitudini de constructor prin care fuseseră ridicate Ninive și Tyra, discipolul marelui Stepanov din Rusia, maestrul maskirovkăi, adică arta de a camufla ceva făcîndu-l să arate ca altceva sau ascunzîndu-l, pur și simplu proiectase pentru Saddam Hussein așa-numita

Qa'ala, Fortăreața. Nimeni nu putea s-o vadă și nimeni nu știa unde era.

Înainte de încheierea ei, Badri văzuse cum ceilalți, savanții și specialiștii în armament, și îndeosebi în artilerie, construiseră tunul acela înspăimântător a cărui țeavă dădea impresia că era gata să atingă stelele. După ce terminase totul, aceștia plecaseră, iar garnizoana rămăsese locuită doar de ocupanții ei obișnuiți, care aveau să trăiască acolo, fără a i se mai permite cuiva să plece. Cei care trebuia efectiv să iasă sau să se întoarcă o puteau face doar cu elicopterul. Nici unul dintre elicoptere nu avea voie să aterizeze în adevăratul sens al cuvîntului; ele puteau doar să zăbovească o scurtă perioadă de timp deasupra unui petic de iarbă, undeva în munți. Puținii pasageri care veneau sau plecau erau legați la ochi de fiecare dată. La rîndul lor, piloții și echipajul de bord sau de întreținere trăiau într-o bază aeriană secretă, nefiindu-le permis să primească musafiri sau telefoane. După semănarea ultimelor semințe de plante sălbatice și plantarea ultimelor tufe, Fortăreața rămăsese complet izolată.

Deși Badri nu avea de unde să știe, muncitorii care veniseră în acele camioane fuseseră mutați pînă la urmă în niște autobuze cu geamurile înnegrite și duși de acolo. Undeva, la mare distanță, într-un defileu, autobuzele cu trei mii de muncitori asiatici fuseseră oprite, iar paznicii se îndepărtaseră. Cînd încărcăturile de explozibil fuseseră detonate, panta muntelui se prăvălise peste autobuze, îngropîndu-le definitiv cu tot cu pasageri. Ulterior paznicii convoiului fuseseră împușcați la rîndul lor de către alții. Asta fiindcă văzuseră Qa'ala.

Reveria lui Badri fu întreruptă de strigăte din corpul de comandă, iar grupurile de soldați aflară imediat, din gură în gură, că li se dăduse undă verde pentru atac.

Colonelul fugi la camionul lui și se urcă rapid pe locul din dreapta șoferului, în timp ce acesta ambala motorul. Rămaseră pe poziție, în timp ce echipajele de la bordul tancurilor celor două divizii ale Gărzii, care aveau să conducă invazia, destră-

mară liniștea relativă printr-o serie de zgomote asurzitoare, iar avioanele rusești T-72 decolară de pe aerodromul din apropiere și se îndreptară spre Kuweit.

A fost ca o vânătoare de curcani, avea să-i spună mai târziu Badri fratelui său Abdelkarim, pilot de vânătoare și colonel de aviație. Jalnicul punct de control de la graniță fusese măturat din cale fără probleme. La ora două noaptea coloana de atac trecuse deja granița și se îndrepta spre sud. Dacă acești kuweitieni credeau cumva că o asemenea armată, a patra din lume, avea de gând doar să avanseze pînă la lanțul Mutla și să se uite urît pînă cînd acceptau revendicările formulate de Rais, se înșelau amar-nic. Iar dacă Occidentul își închipuia că scopul lor era doar capturarea mult doritelor insule Warbah și Bubiyan, care le înlesneau irakienilor accesul la Golf, după care tînjeau atît de mult, ei bine, și el era departe de adevăr. Ordinele de la Bagdad fuseseră clare: luați totul.

Chiar înainte de ivirea zorilor, avu loc o confruntare între tancuri în apropierea micuțului centru petrolifer kuweitian Jahra, la nord de Kuweit City. Singura brigadă de blindate a kuweitienilor avansase rapid spre nord după ce săptămîni în șir înaintea invaziei fusese menținută pe poziții defensive, pentru a nu-i provoca pe irakieni.

Lupta se dovedi inegală, deși kuweitienii, despre care se credea că nu erau altceva decît negustori și profitori de pe urma petrolului, se comportară bine și curajos. Ei izbutiră să țină în loc elita Gărzii Republicane mai bine de o oră, permițîndu-le cîtorva dintre avioanele lor de luptă Skyhawk și Mirage, staționate ceva mai la sud, la baza aeriană Ahmadi, să se ridice și să-și înceapă misiunile, dar, pînă la urmă, nu avură nici o șansă. Uriășele aparate sovietice T-72 făcură praf avioanele mai mici, de tip T-55, folosite de kuweitieni și produse în China. În același timp, cei aflați pe poziții de apărare pierdură douăzeci de tancuri în tot atîtea minute, iar în cele din urmă supraviețuitorii făcură cale-ntoarsă.

Aflat la un kilometru și jumătate distanță și privind mastodonții care împrășcau flăcări și erau învăluiți din când în când în nori de praf și fum, în vreme ce o linie roz se ridica în zare pînă deasupra Iranului, Osman Badri nu știa că, într-o bună zi, aceleași aparate T-72 ale diviziilor Medina și Tawakkulna vor fi la rîndul lor făcute bucăți de bombardierele Challenger și Abram ale englezilor și americanilor.

În zori, primele unități ale invadatorilor se aflau deja la marginea suburbiilor nord-vestice din Kuweit City, împărțindu-și forțele pentru a controla cele patru șosele de acces în oraș, din zonă: șoseaua dinspre Abu Dhabi care mergea de-a lungul țărmului mării, șoseaua dinspre Jahra, care se pierdea între cartierele periferice Granada și Andalus, precum și șoselele de centură cinci și șase ce se întindeau mai la sud. După ce se împărțiră, cele patru grupuri de unități se îndreptară spre centrul Kuweitului.

De colonelul Badri nu mai era nevoie. Nu mai existau șanțuri pe care oamenii lui să le umple, metereze care să fie dinamitate, întărituri din beton care să fie sfărîmate cu buldozerele. O singură dată colonelul se văzu nevoit să lupte ca să-și scape pielea.

În timp ce se deplasa prin Sulaibikhat, destul de aproape (deși el nu știa) de cimitirul creștin, un avion rătăcit de tip Skyhawk apăru din înaltul cerului și bombardă tancul din fața lui cu patru rachete aer-sol. Tancul se poticni, rămase fără o parte din șenile și începu să ardă. Cuprins de panică, echipajul ieși în grabă prin turelă. Aparatul Skyhawk se întoarce și-și concentra tirul asupra următoarelor vehicule, în timp ce din bot păreau să iasă rafale ucigășe. Badri văzu cum pista de aterizare explodează în fața lui și se aruncă pe ușă afară, în vreme ce șoferul, care urla ca din gură de șarpe, ieși cu vehiculul de pe carosabil, intră într-un șanț și se dădu peste cap.

Nimeni nu păți nimic, dar colonelul Badri fu cuprins de furie. Cîinele ăla ticălos! Își termină călătoria într-un alt vehicul.

Pe întreaga durată a zilei se auziră focuri sporadice, pe când cele două divizii, cu blindatele, artileria și infanteria mecanizată, pătrundeau în Kuweit City. La sediul Ministerului Apărării un grup de ofițeri kuweitieni se baricadară înăuntru și încercară să le țină piept invadatorilor, cu armamentul care se găsea acolo.

Unul dintre ofițerii irakieni, inspirat de vocea blîndă a rațiunii, îi anunță că erau morți dacă își puneau mintea cu el și că îi va bombarda cu armamentul instalat pe tanc. În timp ce o parte dintre kuweitieni trăgeau de timp și parlamentau cu el înainte de a se preda, ceilalți își dădură jos uniforme, se îmbrăcară cu veșminte tradiționale și ieșiră, pe furiș, pe ușa din spate. Ulterior, unul dintre aceștia avea să devină liderul rezistenței kuweitiene.

Principala opoziție avu loc la reședința emirului Al Sabah și fu, de asemenea, înfrîntă, cu toate că emirul și familia lui plecaseră de mult și căutaseră refugiu în Arabia Saudită.

La apusul soarelui, colonelul Osman Badri stătea cu spatele la mare, în punctul cel mai nordic din Kuweit City, pe strada Golfului Persic, și se uita la fațada sus-amintitei reședințe, Palatul Dasman. Cîțiva soldați irakieni intraseră deja în palat și, din cînd în cînd, unul dintre ei ieșea, ducînd cu el cîte un obiect neprețuit, luat din interior, călca peste cadavrele de pe trepte și de pe pajiște și se grăbea să-și ascundă prada într-un camion.

Se simți tentat să ia și el ceva, un cadou frumos și de valoare pe care să-l ducă tatălui său aflat la Qadisiyah, dar ceva îl opri în loc. Era moștenirea afurisitei aleia de școli englezești, la care fusese cu atîția ani în urmă la Bagdad și unde ajunsese din cauza prieteniei dintre tatăl lui și un englez pe nume Martin, bătrînul admirînd fără rezerve tot ce era de proveniență britanică.

– Cine pradă fură, băiete, și nu ai voie să furi. Nici Biblia și nici Coranul nu-ți permit s-o faci. Așa că fă bine și abține-te.

Încă și-l mai amintea, după toți acești ani, pe domnul Hartley, directorul Școlii Pregătitoare a Fundației, aflată sub patronajul Consiliului Britanic, care li se adresa elevilor din bănci, englezi și irakieni deopotrivă.

De cîte ori nu-i explicase tatălui său, mai ales de cînd intrase în partidul Baas, că englezii fuseseră de la bun început agresori imperialiști care de sute de ani îi țineau pe arabi în lanțuri, ca să profite de pe urma lor.

Iar tatăl lui, care împlinise șaptezeci de ani și îmbătrînise atît de mult, dat fiind că Osman și fratele lui proveneau din cea de-a doua căsătorie, zîmbise de fiecare dată și îi răspunsese:

– Se prea poate să fie străini și necredincioși, dar sînt curtenitori și cu maniere, fiule. Fii bun și spune-mi, ce maniere are Saddam Hussein al tău, aud?

Fusese imposibil să-l convingă pe bătrînul acela căpos cît de important era Partidul pentru întregul Irak și cum va aduce lide-rul lui slavă și triumf întregii țări. În cele din urmă, pusese capăt acestor discuții, ca nu cumva taică-său să spună ceva despre Rais care să ajungă la urechile unui vecin și în felul ăsta să dea de bucluc. Era singurul lucru asupra căruia nu putea să cadă de acord cu tatăl lui, pe care, în rest, îl iubea foarte mult.

În acest fel, din cauza unui director și a unor cuvinte rostite cu douăzeci și cinci de ani în urmă, rămase pe loc și nu luă parte la jefuirea Palatului Dasman, deși acest lucru era o tradiție respectată de toți strămoșii lui, iar englezii erau niște neisprăviți.

Bine măcar că în toți anii petrecuți la Școala Pregătitoare Yasisiya (a Fundației) învățase o engleză cursivă care îi fusese de folos ulterior, fiindcă era limba în care putea comunica optim cu colonelul Stepanov; acesta fusese ani de zile cel mai important ofițer de geniu din Grupul Consultativ Militar Sovietic înainte ca Războiul Rece să se încheie și el să se întoarcă la Moscova.

Osman Badri avea treizeci și cinci de ani, iar anul 1990 se dovedea a fi cel mai important din viața lui. Mai tîrziu avea să-i spună fratelui său mai mare:

– Am stat cu spatele la Golf și cu fața la Palatul Dasman și mi-am zis: „Lăudat fie Profetul, am făcut-o. Pînă la urmă, am cucerit Kuweitul într-o singură zi, și așa s-a terminat totul.“

Evenimentele ulterioare aveau să-i infirme vorbele. Așa avea să înceapă totul.

În timp ce Ray Walker, pentru a-l cita întocmai, „facea urât“ în incinta aeroportului din Abu Dhabi, bătînd cu pumnul în tejgheaua de la ghișeu și insistînd asupra dreptului său constituțional ca cetățean al Americii de a primi pe loc un bilet de avion, o serie de compatrioți se aflau la sfîrșitul unei nopți fără somn.

La Washington, la o diferență de fus orar de șapte ore, Consiliul Național de Securitate lucrase pînă în zori. Odinioară, membrii lui erau nevoiți să se întîlnească în Sala de Urgențe de la subsolul Casei Albe; mulțumită ultimelor cuceriri ale tehnologiei, puteau să discute prin linii sigure de videotelefon, rămînînd fiecare la locul unde îl surprinsese evenimentul în cauză.

Cu o seară înainte, ceea ce la Washington însemna ziua de 1 august, cîteva rapoarte preliminare indicaseră anumite schimburi de focuri de-a lungul graniței nordice a Kuweitului. Nu era ceva neașteptat. De cîteva zile uriașii sateliți KH-1, amplasați deasupra părții de nord a Golfului, arătau că Irakul proceda la o regroupare a efectivelor armate, dînd astfel Washingtonului informații pe care nu le știa nici măcar ambasadorul american în Kuweit. Problema era: care erau intențiile lui Saddam Hussein? Să amenințe sau să invadeze?

Cu o zi înainte, fuseseră formulate cereri disperate pe adresa cartierului general al CIA de la Langley, însă Agenția nu se dovedise din cale afară de utilă, emițînd doar analize bazate pe ipoteze, precum și pe imagini din satelit, strînse de Biroul Național de Observare, sau pe judecăți de bun-simț politic, pe care secția pentru Orientul Mijlociu a Departamentului de Stat le cunoștea deja.

— Asta poate s-o facă orice tîntălău, bombăni Brent Scowcroft, președintele CNS. N-avem pe nimeni infiltrat în regimul din Irak?

Răspunsul fu un „nu“ plin de regrete; era o problemă care avea să apară de multe ori pe durata următoarelor luni.

Dezlegarea enigmei surveni înainte de ora zece seara, când președintele George Bush se duse la culcare și nu mai primi nici un apel de la Scowcroft. La ora aceea, în Golf se crăpase de ziuă, iar tancurile irakiene trecuseră de Jahra, intrând în cartierele nord-vestice din Kuwait City.

Fuse o noapte de pomină, așa cum aveau să-și amintească ulterior participanții. La teleconferința organizată luă parte opt persoane care reprezentau Consiliul Național de Securitate, Trezoreria, Departamentul de Stat, CIA, Statul-Major Interarme și Departamentul Apărării. Se dădură o mulțime de ordine care fură executate pe loc. Ceva asemănător avea loc în cadrul unei întâlniri desfășurate la Londra, într-o sală numită COBRA (Cabinet Office Briefing Room Annex), în condițiile în care capitala Angliei avea un decalaj de cinci ore față de Washington, dar de numai două ore față de Golf.

Ambele guverne procedară la blocarea tuturor bunurilor financiare irakiene din afara țării și, totodată, (cu acordul ambasadurilor kuweitiene din ambele metropole) la înghețarea tuturor proprietăților kuweitiene, pentru a evita situația în care un guvern-marionetă fidel Bagdadului ar fi putut să pună mîna pe ele. Aceste hotărîri produsă blocarea a miliarde bune de petrodolari.

Președintele Bush fuse trezit din somn la cinci fără un sfert, în dimineața zilei de 2 august, pentru semnarea documentelor. La Londra, doamna Margaret Thatcher, care se trezise cu mult timp înainte și vîrîse, ca de obicei, în priză pe toată lumea, își depusese deja semnătura înainte de a se urca la bordul unui avion care avea să o ducă în Statele Unite.

Un alt pas important fu convocarea de urgență a Consiliului de Securitate al Națiunilor Unite la New York, pentru condamnarea invaziei și solicitarea unei retrageri imediate a

Irakului. Acest fapt se concretiză în Rezoluția 660, semnată la ora patru și jumătate în dimineața aceleiași zile.

La ivirea zorilor teleconferința luă sfârșit, iar participanților li se dădură două ore pentru a se duce acasă ca să se spele, să se schimbe, să se radă și să se întoarcă la Casa Albă pentru ședința în plen a Consiliului Național de Securitate, programată pentru ora opt și prezidată de președintele Bush în persoană.

Nou-veniții la această ședință în plen erau Richard Cheney de la Departamentul Apărării, Nicholas Brady de la Trezorerie și procurorul general Richard Thornburgh. Bob Kimmitt continua să reprezinte Departamentul de Stat, întrucât secretarul de stat James Baker și adjunctul său Lawrence Eagleburger nu se aflau în oraș.

Șeful statului-major interarme, Colin Powell, se întorsese din Florida însoțit de generalul aflat la comanda tuturor trupelor, un bărbat solid, chiar mătăhălos, despre care ulterior se vor povesti mai multe. Când generalul Powell intră în sala de ședințe, Norman Schwarzkopf se afla lângă el.

George Bush părăsi ședința la nouă și un sfert, la ora când Ray și Maybelle Walker reușiseră să se îmbarce la bordul unui avion care survola în clipa aceea Arabia Saudită, îndreptându-se undeva spre nord-vest, spre casă, unde pe cei doi îi așteptau siguranța și confortul. Președintele se îmbarcă la bordul unui elicopter care-l duse la Baza Aeriană Andrews, unde se transferă în avionul prezidențial și zbură la Aspen, Colorado. Trebuia să țină un discurs despre necesitățile americane în domeniul apărării. Întâmplarea făcea ca tema să fie cât se poate de potrivită, numai că ziua aceea avea să fie mult mai aglomerată decât se crezuse inițial.

În timpul zborului, fu sunat la telefon și purtă o lungă discuție cu regele Hussein al Iordaniei, monarhul celui mai mic vecin al Irakului. Suveranul hașemit se afla la Cairo și purta convorbiri cu președintele egiptean Hosni Mubarak. Regele Hussein insistă, cu disperare, ca America să acorde un răgaz de câteva

zile statelor arabe, pentru soluționarea conflictului fără să se ajungă la război. El chiar propuse o conferință cvadripartită la care să participe președintele Mubarak, el însuși, Saddam Hussein și Majestatea Sa regele Fahd al Arabiei Saudite, acesta din urmă fiind totodată și președintele conferinței. Monarhul iordanian era convins că discuțiile din cadrul unei asemenea conferințe îl vor face pe dictatorul irakian să se retragă în mod pașnic din Kuweit. Pentru asta avea nevoie de trei-patru zile și de cuvântul tuturor statelor reprezentate la conferință că se vor abține de la orice condamnare publică a Irakului.

– S-a făcut, aveți cele trei-patru zile. Mă bazez pe dumneavoastră.

Numai că nefericitul George încă nu dăduse ochii cu doamna venită de la Londra și care îl aștepta la Aspen. Cei doi se întâlniră în seara aceleiași zile.

Doamna de Fier avu în foarte scurt timp impresia că bunul ei prieten era din nou pe punctul de a șovăi. În intervalul a două ore, ea reuși să vîre atît de adînc o coadă de mătură pe cracul stîng al președintelui, încît aceasta aproape că-i ieși prin guler.

– N-are voie, pur și simplu, n-are voie să fie lăsat să scape, George.

În fața acelei perechi de ochi albaștri strălucitori și a vocii aceleia tăioasă care se auzea atît de clar, în ciuda zumzetului instalației de aer condiționat, George Bush recunoscă, pînă la urmă, că nici America nu avea asemenea intenții. Ulterior, apropiatii lui nutriră sentimentul că era mai îngrijorat de ilustra purtătoare de poșetă decît de Saddam Hussein, cu toate tancurile și artileria lui.

Pe data de 3 august, oficialii americani avură o discuție particulară cu reprezentanții Egiptului. Președintelui Mubarak i se aduse aminte în ce măsură depindeau forțele lui armate de armamentul american, ce datorii avea Egiptul la Banca Mondială și la Fondul Monetar Internațional și cît de mari erau ajutoarele americane care intrau la el în țară. Pe 4 august, guvernul

egiptean formulă o declarație publică în care se condamna în termeni destul de esopici invazia ordonată de Saddam Hussein.

Spre mîhnirea, dar nu și spre surprinderea regelui Iordaniei, dictatorul irakian refuză cu hotărîre să participe la conferința de la Jeddah și să stea lîngă Hosni Mubarak, sub patronajul regelui Fahd.

Regele Arabiei Saudite recepționează refuzul ca pe o umilință practică în interiorul unor tradiții care se mîndreau tocmai cu excesul de politețe. Regele Fahd, sub a cărui înfățișare maiestruoasă și binevoitoare se ascundea o minte de politician versat, nu se arată deloc mulțumit.

Acesta se dovedește a fi unul din cei doi factori care torpilară conferința de la Jeddah. Celălalt fu faptul că monarhului saudit i se arătară o serie de imagini surprinse de americani din spațiu care demonstau că, departe de a se opri, armata irakiană ocupa în continuare poziții de atac și se deplasa spre sud, spre granița saudită, la miazăzi de Kuweit.

Oare vor îndrăzni să măture totul în cale și să invadeze și Arabia Saudită? Dacă stăteai să pui lucrurile cap la cap, părea un lucru logic. Arabia Saudită avea cele mai mari rezerve de țiței din lume. Kuweitul se găsea pe locul doi și, în condițiile actuale de producție, dispunea de resurse pentru următoarea sută de ani. Irakul se situa pe locul trei. Prin invadarea Kuweitului, Saddam Hussein modificase clasamentul. Mai mult decît atît, nouăzeci la sută din puțurile petroliere și rezervele saudite erau izolate în colțul nord-vestic al regatului, în jurul porturilor Dharran, Al-Khobar, Dammam și Jubail, precum și în zona continentală din vecinătatea lor. Triunghiul astfel format se găsea chiar în calea diviziilor Gărzilor Republicane care își continuau înaintarea, iar fotografiile arătau că alte divizii se pregăteau să intre în Kuweit.

Din fericire, Maiestatea Sa nu reuși niciodată să descopere că fotografiile fuseseră truate. E adevărat că diviziile se aflau

în ordine de bătaie, însă buldozerele și celelalte vehicule fuseseră scoase din peisaj.

Pe data de 6 august, Regatul Arabiei Saudite le ceru, în mod oficial, Statelor Unite să pătrundă pe teritoriul lui pentru a-l apăra.

Primele escadrile de bombardiere de luptă decolară spre Orientul Mijlociu în aceeași zi. Operațiunea Scutul Deșertului începuse.

Generalul de brigadă Hassan Rahmani coborî din mers din mașina de serviciu și urcă în grabă treptele Hotelului Hilton, care fusese transformat în scurt timp în cartierul general al forțelor de securitate irakiene din Kuweitul ocupat. În clipa în care trecu de ușile batante de sticlă ale hotelului și ajunsese în hol, în acea dimineață de 4 august, se gândi amuzat că Hiltonul se afla chiar lângă Ambasada Americană; ambele clădiri fuseseră ridicate pe malul mării și aveau o priveliște splendidă a Golfului Persic și a apelor lui albastre și strălucitoare.

De altminteri, personalul ambasadei nu avea cum să se mai bucure și de altceva în afara peisajului pentru o perioadă de timp – la sugestia generalului, clădirea fusese înconjurată imediat de soldați din Garda Republicană și avea să rămână în acest tip de semiprizonierat. Nu avea cum să-i împiedice pe diplomații străini să transmită mesaje propriilor lor guverne din interiorul acestui teritoriu suveran și era conștient că nu dispunea de super-computerele care l-ar fi ajutat să descifreze codurile sofisticate de comunicații pe care le foloseau englezii și americanii.

Însă, în calitate de șef al contraspionajului din cadrul Mukhabaratului, era capabil să-i facă să nu aibă prea multe lucruri interesante de comunicat acasă, limitându-le observațiile la frumusețea peisajului pe care îl puteau admira de la fereastră.

Bineînțeles, rămânea posibilitatea primirii de informații de la diverși compatrioți aflați încă în libertate în Kuweit, prin intermediul telefonului. În concluzie, următoarea prioritate a lui

Rahmani era ca toate liniile telefonice să fie întrerupte sau interceptate – ultima variantă era preferabilă, dar majoritatea specialiștilor lui aveau însărcinări precise la Bagdad.

Intră în apartamentul de hotel care fusese rezervat echipei de la contraspionaj, își scoase vestonul de uniformă, i-l aruncă ordonanței transpirate, care tocmai îi cărase pe scări două valize cu documente, și se apropie de fereastră, ca să arunce o privire spre piscina Hotelului Hilton.

Își zise că n-ar fi o idee rea să facă o baie ceva mai târziu, însă apoi observă că doi soldați își umpleau câteva sticle cu apă din piscină, iar alți doi tocmai făceau pipi în ea. Scoase un oftat.

La treizeci și șapte de ani, Rahmani era un bărbat îngrijit, arătos și proaspăt ras, care nu suportase ideea unei mustați à la Saddam Hussein. Se afla acolo unde se afla fiindcă era foarte bun la ceea ce făcea și nicidecum pe bază de pile politice, lucru de care era pe deplin conștient; era, altfel spus, un tehnocrat într-o lume de cretini care parveniseră politic.

De ce servești acest regim? fusese întrebat de prietenii din alte țări. De obicei, această întrebare i se punea când reușea să-i îmbete fie în barul Hotelului Rashid, fie într-un loc ceva mai intim. I se dădea voie să-și petreacă timpul în asemenea companii fiindcă făcea parte din meserie. Însă de fiecare dată avea grijă să rămână treaz. Nu avea nici un fel de obiecții de natură religioasă la adresa băuturilor alcoolice; pur și simplu comanda de fiecare dată un gin tonic, iar barmanul știa deja că trebuia să-i aducă doar apă tonică.

Prin urmare, de fiecare dată zîmbea la auzul acestei întrebări, ridica din umeri și răspundea:

– Sînt irakian și sînt mîndru de asta; ce guvern ați vrea să slujesc?

În sinea lui, știa foarte bine de ce se punea în continuare în serviciul unui regim ale cărui personalități, așa-zis luminate, erau, în marea lor majoritate, un motiv de dispreț în forul lui lăuntric. Dacă mai avea vreo urmă de emoție și de sentiment,

lucru pe care îl nega în mod frecvent, aceasta se traducea printr-o afecțiune netrucată pentru țara și poporul lui, pentru oamenii de rînd pe care Partidul Baas încetase de multă vreme să-i reprezinte cu adevărat.

Motivul principal era că voia să urce pe scara socială. Pentru irakienii din generația lui opțiunile erau puține la număr. Putea fie să se opună regimului, să plece din țară, să trăiască în străinătate de pe o zi pe alta, ferindu-se de echipele de lichidare trimise pe urmele lui și cîștigîndu-și pînea ca interpret sau traducător din arabă în engleză sau invers, fie să rămînă în Irak.

Dacă rămînea, avea iarăși trei variante. Să se opună din interior regimului, urmînd să ajungă într-una din camerele de tortură ale acelui animal pe nume Omar Khatib, o creatură pe care o ura cu certitudinea că sentimentul era sută la sută reciproc, să încerce să supraviețuiască în pielea omului de afaceri într-o economie care se apropia din ce în ce mai mult de prăbușire, sau să le zîmbească tuturor tîmpiților și să avanseze, cuminte, pe scara ierarhică, folosindu-și inteligența și calitățile.

Ultima soluție i se părea cea mai acceptabilă. Aidoma lui Reinhard Gehlen, care îl servise la început pe Hitler, pe urmă pe americani și după ei pe vest-germani, sau aidoma lui Marcus Wolf, care se pusese în slujba comuniștilor est-germani fără să creadă o vorbă din ce spuneau, Rahmani era și el un jucător de șah. Își închinase întreaga viață acestui joc și mutărilor abile ale spionajului și contraspionajului. Irakul era tabla lui cu șaizeci și patru de pătrate; era ferm convins că și ceilalți profesioniști din lumea întreagă îl înțelegeau.

Hassan Rahmani se îndepărtă de fereastră, se așeză pe scaunul de lîngă masa de lucru și începu să-și facă însemnări. Existau o mulțime de lucruri care trebuia duse la îndeplinire, dacă voiau, într-adevăr, să transforme Kuweitul în cea de-a nouăsprezecea provincie a Irakului, în condiții de relativă siguranță.

Prima lui problemă era că nu știa cât avea de gînd Saddam Hussein să rămînă în Kuweit și se îndoia că șeful statului îi putea da un răspuns ferm. N-avea nici un sens să organizeze o amplă operațiune de contraspionaj și să astupe toate orificiile prin care se puteau scurge informații, dacă președintele irakian se hotăra să se retragă.

În sinea lui, era convins că Saddam putea să reușească. Însă pentru aceasta era nevoie de un joc inteligent; trebuia să facă mutările cele mai potrivite și să aibă grijă ce declarații dădea publicității. Prima urgență era să participe la conferința de la Jeddah care avea loc a doua zi, unde trebuia să-l flateze pe regele Fahd pînă la limita suportabilului și să susțină că Irakul voia doar un tratat în problema petrolului, acces direct la Golf și o extindere a împrumutului, fiind dispus după aceea să revină între granițe. În felul acesta, avînd grijă ca problema să fie rezolvată între țările arabe și ținîndu-i cu orice preț la distanță pe americani și pe englezi, Saddam putea apoi să mizeze pe deprinderea arabilor de a vorbi pînă la Judecata de Apoi.

Occidentul, la rîndul lui, obișnuit să nu poată fi atent la o problemă mai mult de cîteva săptămîni, se va plictisi și va lăsa totul la latitudinea celor patru arabi, doi regi și doi președinți, și atîta timp cît țiteiul va circula prin conducte și va produce smogul acela care-i făcea să se înece, anglo-saxonii vor fi mulțumiți. Dacă în Kuweit nu vor avea loc brutalități sau acte de sălbăcie, presa o va lăsa baltă, regimul Al-Sabah va fi uitat undeva în exil, în Arabia Saudită, kuweitienii își vor vedea de viața lor sub un nou guvern, iar la conferința pentru retragerea din Kuweit se va mai bate apa în piuă vreo zece ani, pînă cînd nimic nu va mai avea vreo importanță.

Era un lucru fezabil, dar trebuia să știi cum să procedezi. Cam în stilul lui Hitler – nu vreau decît o rezolvare pașnică a propriilor pretenții, vă promit că aceasta este efectiv ultima mea ambiție teritorială. Regele Fahd va putea fi păcălit – oricum, pe kuweitieni nu prea îi iubea nimeni, cu atît mai puțin pe

mîncătorii aia de lotus din dinastia Al Sabah. Atît regele Fahd, cît și regele Hussein îi vor lăsa din brațe, exact cum făcuse Chamberlain în 1938 cu cehii.

Problema era că, deși Saddam era uns cu toate alifiile, altfel n-ar mai fi fost în viață, din punct de vedere strategic și diplomatic era un bufon. Hassan Rahmani se gîndea foarte serios la faptul că, sub o formă sau alta, Rais-ul va face o mișcare greșită; fie că nici nu se va retrage și nici nu-și va continua înaintarea, fie că va captura terenurile petroliere saudite, va pune lumea occidentală în fața unui *fait accompli* și o va invita să aibă singura reacție posibilă, adică să le distrugă propriile rezerve de țiței și, o dată cu ele, prosperitatea pentru cel puțin o generație.

Occidentul însemna America, susținută îndeaproape de britanici; cu alte cuvinte, anglo-saxonii. La capitolul anglo-saxonii Hassan Rahmani știa o mulțime de lucruri. Cei cinci ani petrecuți la Școala Pregătitoare Tasisiya îl ajutaseră să învețe perfect limba engleză, să-i înțeleagă pe britanici și să se teamă de obiceiul anglo-saxonilor de a-ți trage un pumn în mutră, fără nici un avertisment prealabil.

Își frecă bărbia exact în locul în care încasase o asemenea lovitură cu mulți ani în urmă și rîse în gura mare. Ordonanța lui, în celălalt colț al încăperii, tresări și sări de un cot în sus. Mike Martin, afurisitule, unde naiba ești?

Inteligentul, cultivatul, cosmopolitul, educatul și rafinatul Hassan Rahmani, urmașul unei familii înstărite pus în slujba unui regim de bandiți, se apucă de treabă. Iar treaba pe care o avea de făcut era extrem de grea. Din cei un milion opt sute de mii de oameni aflați în Kuweit în luna august a aceluia an, doar șase sute de mii erau kuweitieni. Lor li se puteau adăuga alți șase sute de mii de palestinieni, dintre care o parte vor rămîne credincioși Kuweitului, o parte vor trece de partea Irakului, fiindcă așa procedase Organizația pentru Eliberarea Palestinei, iar cei mai mulți vor ține capul la cutie și vor încerca să supraviețuiască. Mai intrau în ecuație trei sute de mii de egipteni, dintre care, fără

îndoială, unii lucrau pentru Cairo, ceea ce la momentul respectiv era tot una cu a lucra pentru Londra sau Washington, precum și un sfert de milion de cetățeni din India, Pakistan, Bangladesh și Filipine, în marea lor majoritate muncitori necalificați sau servitori – din punctul lui de vedere, ca irakian, Rahmani era convins că acești kuweitieni nu puteau nici să se scarpine de purici dacă nu aveau la dispoziție un servitor din afară.

Și iată că ajungea la cei cincizeci de mii de cetățeni din țările bogate – englezi, americani, francezi, germani, olandezi, suedezi, danezi, tot tacîmul. Iar el trebuia să distrugă spionajul internațional... Oftă nostalgic la amintirea zilelor în care mesajele însemnau strict mesageri sau telefoane. Ca șef al contraspionajului, putea foarte bine să închidă granițele și să întrerupă legăturile telefonice. Acum însă orice tîmpit cu o antenă satelit putea să formeze un număr la un telefon celular sau pe un modem de computer și să stea de vorbă cu California. Era greu să intercepteze sau să urmărească sursa, dacă nu avea la dispoziție echipamentele cele mai sofisticate; lui tocmai asta îi lipsea.

Era conștient că nu putea controla fluxul de informații care se scurgea peste graniță și nici numărul constant (deși nu foarte mare) de refugiați care ieșeau din țară. Nu putea perturba nici zborul sateliților americani, pe care îi suspecta că acum fuseseră reprogramați să-și modifice orbitele asupra Kuweitului și Irakului la fiecare cinci minute (și avea dreptate).

Nu avea rost să încerce imposibilul, chiar dacă ar trebui să pretindă că a făcut-o și a reușit. În aceste condiții, obiectivul principal trebuia să fie împiedicarea sabotajului activ, uciderea propriu-zisă a irakienilor, distrugerea aparatului de care dispuneau și închegarea unei mișcări veritabile de rezistență. În același timp, era obligat să obstrucționeze toate formele de sprijin din exterior pentru eventualele mișcări de rezistență, indiferent dacă era vorba de oameni, know-how sau echipamente.

Pentru rezolvarea acestei probleme, Rahmani avea să se lovească de rivalii din AMAM, poliția secretă, care-și stabiliseră cartierul general cu două etaje mai jos. Chiar în dimineața aceea, Rahmani aflase că Omar Khatib se pregătea să-l numească pe ticălosul de Sabaawi, o brută la fel de mare ca și el, drept șef al AMAM în Kuweit. Dacă membrii mișcării de rezistență din Kuweit cădeau în mâinile *Ior*, ei bine, aveau să învețe să urle de durere la fel de tare ca disidenții irakieni. Prin urmare, el, Rahmani, se va ocupa doar de străini. În asta consta misiunea lui.

În dimineața aceleiași zile, doctorul Terry Martin își termină prelegerea susținută la Academia de Studii Orientale și Africane (ASOA), una din facultățile Universității din Londra, cu sediul pe o străduță lăturalnică de lângă strada Gower, iar înainte de amiază se retrase în intimitatea sălii profesorilor. În fața ușii de la intrare se întâlni cu Mabel, secretara care lucra atît pentru el, cît și pentru alți doi conferențieri în domeniul studiilor arabe.

– A, domnule doctor Martin, ați primit un mesaj.

Cotrobăi prin servietă, proptind-o de unul din genunchii acoperiți parțial de fusta de tweed, și dădu la iveală o bucată de hîrtie.

– V-a sunat acest domn. A zis că e ceva urgent și că așteaptă un telefon de la dumneavoastră.

După ce intră în cancelarie, își lăsă însemnările pentru curs pe o carte prețioasă despre Califatul Abassid și folosi un telefon cu fise, instalat pe unul din pereți. La al doilea apel auzi o voce de femeie care repetă numărul abia format, fără a pronunța numele instituției.

– Pot să vorbesc cu domnul Stephen Laing? întrebă Martin.

– Cine întreabă, vă rog?

– Aă... hm, doctorul Martin. Terry Martin. Am fost sunat de domnia sa.

– A, da, domnule doctor Martin. Vreți să așteptați puțin?

Martin se încruntă. Femeia știa de apelul anterior și-i cunoștea numele. El însă nu-și putea aduce aminte de nici un Stephen Laing. După o clipă auzi în receptor o voce masculină.

– Sînt Steve Laing. Sînteți *foarte* amabil că sunați atît de repede. Știu că totul e pe neașteptate, dar ne-am întîlnit, cu cîtva timp în urmă, la Institutul pentru Studii Strategice. Chiar după ce ați ținut acea minunată comunicare despre sistemul irakian de procurare a armamentului. Mă întrebam ce faceți la prînz.

Indiferent cine era, acest Laing adoptase un stil în același timp neîncrîzător și persuasiv, greu de contracara.

– Astăzi? Acum?

– În cazul în care nu v-ați programat altceva. Vă gîndeți la ceva anume?

– Niște sandvișuri la bufetul facultății, spuse Martin.

– Să îndrăznesc să vă ofer un *sole meunière* cum se cade la Scott's? Firește că știți localul. Pe strada Mount.

Martin îl știa, doar avea reputația unuia dintre cele mai bune restaurante pescărești din Londra. Douăzeci de minute cu taxiul. Era douăsprezece și jumătate. În plus, îi plăcea la nebunie peștele. Iar Scott's era inaccesibil la salariul pe care-l avea ca profesor universitar. Nu cumva Laing știa toate lucrurile astea?

– Chiar lucrați la ISS? întrebă el.

– Vă explic la prînz, domnule doctor. Hai să zicem la ora unu. Aștept cu nerăbdare să ne vedem, spuse Laing și închise telefonul.

Cînd Martin intră în restaurant, șeful de sală se ocupă personal de primirea lui.

– Domnul doctor Martin? Domnul Laing vă așteaptă la masa domniei sale. Vă rog să mă urmați.

Era o masă undeva într-un colț, foarte discretă, unde puteai sta de vorbă fără să te audă nimeni. Laing, despre care se convinsese că îi era cu desăvîrșire străin, se ridică să-l întîmpine; era un bărbat uscățiv, cu un costum închis, o cravată sobră și un păr cărunt care începuse să se rarească. Își pofti musafirul să ia loc

și-i făcu semn, ridicându-și sprânceană și semnalându-i sticla de Meursault rece care se odihnea în frapieră. Martin încuviință din cap.

– Nu lucrați la Institut, domnule Laing, nu-i așa?

Laing nu se arătă deloc tulburat. Admiră lichidul care curgea lin în pahare și așteptă să plece chelnerul care îi lăsă fiecăruia câte o listă de bucate. Își ridică paharul spre invitatul lui.

– La Century House. Vă deranjează cu ceva?

Serviciul Englez de Informații își are sediul la Century House, o clădire destul de prost întreținută, undeva la sud de fluviul Tamisa, între localul Elephant and Castle și șoseaua Old Kent. Clădirea nu e nouă, nu pare să se ridice la înălțimea așteptărilor și este atât de întortocheată, încât oaspeții nici măcar nu sînt obligați să aibă permis de liberă trecere; în intervalul de câteva secunde se rătăcesc și, pînă la urmă, strigă după ajutor.

– Nu, eram interesat, atîta tot, răspunse Martin.

– La drept vorbind, noi sîntem cei interesați. Să știți că, efectiv, vă admir. Încerc să țin pasul, dar n-am ajuns la nivelul dumneavoastră.

– Îmi vine greu să cred, spuse Martin, deși fusese măgulit, așa cum sînt, de fapt, toți universitarii cînd li se spune că sînt admirați.

– E adevărul gol-goluț, rosti Laing. Calcan pentru amîndoi? Splendid. Trag nădejde că v-am citit toate articolele pentru Institut, pentru cei de la United Service și pentru Chatham. Bineînțeles, pe lîngă cele două articole din *Survival*.

În ultimii cinci ani, cu toate că avea doar treizeci și cinci cu totul, doctorul Martin ajunsese să fie din ce în ce mai solicitat pentru diverse lucrări erudite, pe care să le prezinte în beneficiul unor instituții cum ar fi Institutul pentru Studii Strategice, Institutul de Învățămînt Militar Unificat și cealaltă structură care se ocupa de studierea intensivă a afacerilor externe, Chatham House. *Survival*, pe de altă parte, era revista de specialitate a ISS-ului, care expedia automat câte douăzeci și cinci de exem-

plare din fiecare număr pe adresa Ministerului de Externe și Commonwealth-ului situat pe strada Regele Charles, de unde cinci exemplare ajungeau la Century House.

Interesul manifestat de acești oameni pentru Terry Martin nu fusese declanșat de erudiția lui în domeniul Mesopotamiei medievale, ci de al doilea său domeniu de specialitate. Cu titlu pur personal și din curiozitate, începuse, cu ani în urmă, să studieze forțele armate din Orientul Mijlociu, participând la diverse expoziții, făcându-și prieteni printre producătorii de arme și clienții lor arabi și reușind să închege multe legături prin simplul fapt că era un bun vorbitor de arabă. După zece ani era o enciclopedie ambulantă și era ascultat cu respect de către toți profesioniștii de vîrf în materie, la fel cum romancierul american Tom Clancy era privit ca un expert de talie mondială în domeniul armamentului defensiv din NATO și din țările defunctului Tratat de la Varșovia.

Cele două porții de *sole meunière* fură aduse la masă, iar clienții începură să mănînce, apreciind înalta calitate a produsului.

Cu opt săptămîni în urmă, Laing, care era director al departamentului de Operațiuni pe relația Orientului Mijlociu la Century House, ordonase să i se creioneze un portret al lui Terry Martin, iar cei din departamentul de Analiză se conformaseră. La vederea materialului prezentat, Laing fusese impresionat peste măsură.

Născut la Bagdad, crescut în Irak și școlit în Anglia, Martin absolvise la Haileybury cu note maxime și se remarcase îndeosebi la engleză, istorie și franceză. Fusese considerat un elev excepțional și propus pentru o bursă la Oxford sau Cambridge.

Dar băiatul, care vorbea deja curgător araba, voia să-și continue studiile arabe, motiv pentru care se înscrisese la ASOA, în inima Londrei, prezentîndu-se pentru un interviu preliminar

în 1973. Fusese acceptat pe loc și își începuse cursurile în toamna lui 1973, specializându-se în istoria Orientului Mijlociu.

Obținuse licența după trei ani de studiu și își petrecuse următorii trei ani lucrând pentru teza de doctorat și concentrându-se asupra Irakului între secolele al optulea și al cincisprezecelea, cu precădere asupra Califatului Abassid între anii 750-1258. Își obținuse titlul de doctor în 1979, după care primise aprobarea pentru un an de concendiu plătit, în scop de studiu. Se aflase în Irak în 1980, în momentul invadării Irakului și al declanșării războiului de opt ani, iar această experiență îi stîmbase interesul pentru forțele armate din Orientul Mijlociu.

La întoarcerea în țară i se oferise un lectorat la doar douăzeci și șase de ani, ceea ce la nivelul ASOA era un adevărat privilegiu, dat fiind că instituția respectivă era, întîmplător, una dintre cele mai bune, și deci cele mai dure, din domeniul studiilor arabice. Fusese avansat conferențiar drept recompensă pentru meritele legate de cercetarea științifică și obținuse specializarea definitivă în istoria Orientului Mijlociu la treizeci și patru de ani, fiind evident că la patruzeci de ani avea să fie profesor doctor.

Toate aceste lucruri fuseseră descoperite de Laing în biografia redactată pe linie de serviciu. Însă pe el îl interesa mai mult a doua lui specializare, cea din domeniul arsenalelor militare din Orientul Mijlociu. Ani de zile acest subiect fusese marginalizat și pus în umbră de Războiul Rece, dar iată că acum...

– E vorba de problema asta din Kuweit, spuse el în cele din urmă.

Ospătarul luase deja farfuriile cu resturile de pește, cei doi meseni refuzaseră desertul, iar vinul de Meursault picase de minune, Laing avînd grijă ca Martin să bea mai mult de jumătate. Acum, pe masă apăruseră, pe nevăzute, două pahare cu cel mai ales vin de Porto.

– Așa cum, probabil, vă dați seama, s-a făcut ceva tam-tam în ultimele cîteva zile.

Ceea ce spunea Laing nu putea fi calificat nici măcar drept eufemism. Doamna de Fier se întorsese din Colorado într-o stare de spirit pe care șefii o numiseră dispoziția Boadiceea“ – o aluzie la celebra regină a antichității care avea obiceiul să le taie picioarele cu sabia soldaților romani, dacă, din întâmplare, aceștia se aflau în calea carului ei triumfal. Despre ministrul de externe Douglas Hurd se zvonea că se gîndea din ce în ce mai des să poarte o cască de protecție, iar presiunile care începuseră să se facă asupra agenților de la Century House erau din ce în ce mai intense.

– Adevărul e că ne-ar prinde bine să infiltrăm pe cineva în Kuweit, ca să vedem exact ce se petrece.

– Sub ocupație irakiană? întrebă Martin.

– Întrucît se pare că ei sînt la putere, mă tem că da.

– Și de ce tocmai eu?

– Dați-mi voie să fiu sincer, spuse Laing, deși exact așa ceva nu-și propunea. Trebuie neapărat să aflăm ce se întîmplă în interior. Ne trebuie date despre armata irakiană – cît de mare e, cît de bună e, ce dotare folosește. În plus, vrem să știm ce fac conaționalii noștri; cum se descurcă, dacă sînt în pericol și dacă există șanse reale de a-i scoate de acolo. Avem nevoie de cineva pe care să-l trimitem acolo. Informațiile acestea sînt vitale. Prin urmare... ne trebuie un om care vorbește araba ca un arab, un kuweitian sau irakian. Dat fiind că dumneavoastră v-ați petrecut ani întregi din viață printre vorbitorii de arabă, cu mult mai mult decît aș fi putut s-o fac eu...

– Dar, în mod sigur, există sute de kuweitieni aici, în Anglia, care ar putea fi trimiși pe ascuns înapoi, sugerează Martin.

Laing se chinui să scoată o bucățică de calcan care îi rămăsese între dinți.

– La drept vorbind, murmură el, parcă am prefera să fie cineva dintre ai noștri.

– Un englez? Care să treacă drept arab și să trăiască printre ei?

– Exact de așa ceva avem nevoie. Și tare mă îndoiesc că există cineva care să corespundă.

Probabil că de vină fusese vinul de Meursault sau cel de Porto, pe care Terry Martin nu avea defel obiceiul să le consume la prînz. Ulterior ar fi fost gata să-și muște limba, cu condiția să fi putut da ceasul cu doar cîteva secunde înapoi. Însă apucase să vorbească, iar acum era prea târziu.

– Știu eu pe cineva. Fratele meu Mike. E maior în SAS¹ și poate trece liniștit drept arab.

Laing își camuflă emoția intensă care îl cuprinse la auzul acestor cuvinte, scoțînd din gură scobitoarea și bucățica de calcan care îi dăduse atîta bătaie de cap.

– Vorbiți serios? murmură el. Chiar așa?

¹ Serviciul de Aviație cu Misiuni Speciale (*n. trad.*).

Capitolul 3

Steve Laing se întoarse la Century House cu taxiul într-o stare de spirit în care se împleteau mirarea și entuziasmul. Aranjase un prînz cu un universitar specialist în studii arabice, cu speranța că îl va putea racola pentru o altă însărcinare, la care încă nu renunțase, și ridicase problema Kuweitului din considerente pur strategice.

Anii de practică îl învățaseră să înceapă cu o rugămintă sau cerință pe care ținta nu avea cum s-o ducă la îndeplinire, și abia pe urmă să abordeze efectiv ceea ce-l interesa. Teoria spunea că persoana solicitată, jenată de un prim refuz, se arată mai cooperantă la a doua încercare, dacă nu din alte motive, din jenă față de interlocutor și din respect pentru propria demnitate.

Surprinzătoarea dezvăluire pe care o făcuse doctorul Martin venea în întâmpinarea unei probleme care fusese deja ridicată la Century House, în timpul unei conferințe la nivel înalt ce avu-sese loc cu o zi în urmă. La momentul respectiv toată lumea o privise ca pe un lucru fără sorți de izbîndă. Însă dacă doctorul Martin avea dreptate... un frate care vorbea limba arabă chiar mai bine decît el... Și care era deja în Special Air Service, fiind, prin urmare, obișnuit cu viața la limita riscului dusă de agenții de teren... Interesant, foarte interesant.

Sosind la sediul de la Century, Laing se duse glonț la superiorul lui ierarhic, inspectorul coordonator pentru Orientul

Mijlociu. După ce petrecură o oră împreună, cei doi urcară ca să stea de vorbă cu unul dintre adjuncții Șefului cel mare.

Serviciul Secret de Informații, sau SIS, cunoscut, de asemenea, de multă lume drept M.I.6 (în mod cu totul eronat) rămîne pînă și în perioada așa-ziselor guvernări „deschise“ o organizație misterioasă, care ține la confidențialitate. Abia în ultimii ani guvernul britanic recunoscuse oficial existența unei asemenea structuri. Și abia în 1991 același guvern procedase la numirea publică a conducătorului său, o mutare pe care cei mai mulți dintre angajați o consideraseră prostească și nesocotită, avînd drept singură consecință faptul că nefericitul gentleman aflat în respectiva funcție avea să fie pus în inedita și neplăcuta postură de a avea nevoie de gardă personală plătită din banul public. Însă acestea erau riscurile dorinței de a fi mai catolic decît Papa.

Angajații SIS nu sînt trecuți în nici un manual, iar dacă se întîmplă să apară pe vreo listă, atunci funcția lor este de simpli funcționari la diverse ministere, îndeosebi la Foreign Office, căruia Serviciul i se subordonează direct. Nici bugetul său nu apare separat în scripte, pierzîndu-se în bugetele a peste zece ministere diferite.

Ani de zile chiar și cartierul general avusese statutul unui secret de stat, pînă în ziua în care lumea înțelesese că orice taximetrist din Londra care era solicitat de un client pentru o cursă la Century House spunea „Am priceput, șefu’, la cuibul de spioni“. Autoritățile se văzuseră nevoite să admită că, dacă șoferii de taxi știau de existența acestui loc, probabil că la ora aceea aflase și KGB-ul.

Deși nu atingea nici pe departe celebritatea CIA-ului, era incomparabil mai mică și dispunea de un buget net inferior, „Firma“ își cîștigase o reputație solidă atît printre prieteni, cît și printre dușmani, pentru calitatea „produsului“ furnizat (informațiile secrete). La nivelul celor mai cunoscute agenții de informații din lume, doar Mossadul israelian este mai redus și chiar mai secretos.

Omul care se află în fruntea SIS este cunoscut, chiar și oficial, drept Șeful și *niciodată*, în ciuda nesfârșitelor apelative eronate din presă, drept directorul-general. Organizația înrudită, M.I.5 sau Serviciul de Securitate, însărcinată cu problemele de contraspionaj din interiorul țării, este cea care are un director-general.

Printre angajații SIS, Șeful este întotdeauna „C“, inițială care ar trebui să reprezinte cuvântul „Chief“¹, dar care vine din altă parte. Primul conducător al Serviciului fusese amiralul sir Mansfield Cummings, iar „C“ provine de fapt de la inițiala numelui acelui gentleman care închisese ochii cu mult timp în urmă.

Coborînd pe scara ierarhică, Șeful este urmat de doi prim-adjuncți și, mai jos, de cinci adjuncți. Aceștia din urmă conduc cele cinci departamente principale : Operațiunile (care strîng informațiile secrete), Informațiile (care le analizează, în speranța obținerii unei imagini logice), Tehnicul (răspunzător de actele false, microcamerele de luat vederi, scrierile cu cerneală simpatică, comunicațiile ultracompacte și toate mijloacele de care ai nevoie ca să faci ceva ilegal și să scapi basma curată într-o lume ostilă), Administrativul (însărcinat cu salariile, pensiile, listele de angajați, contabilitatea bugetară, biroul juridic, arhiva centrală etc.) și Contraspionajul (care încearcă să împiedice orice infiltrări inamice în Serviciu, printr-un sistem atent de verificare).

Din departamentul Operațiuni fac parte cei cinci inspecitori coordonatori care se ocupă de diversele zone ale lumii – Emisfera Vestică, Blocul Sovietic, Africa, Europa, Orientul Mijlociu și Australia – existînd totodată și un serviciu colateral al agenților de legătură de a încerca să coopereze cu agențiile „prietene“.

¹ Șef (*n.trad.*).

Dacă e să fim sinceri, Serviciul nu e organizat fără cusur (de fapt, *nimic* din ce e britanic nu este fără cusur), însă dă impresia că se descurcă și-și face treaba.

În acel august 1990 centrul atenției se deplasase spre Orientul Mijlociu și mai cu seamă asupra biroului pentru Irak, unde se părea că își făcuse apariția întreaga lume politică și birocratică de la Westminster și Whitehall, aidoma unui fan-club zgomotos și nepoftit.

Primul adjunct ascultă atent ce aveau de spus inspectorul coordonator pentru Orientul Mijlociu și directorul departamentului de Operațiuni și dădu de câteva ori din cap, zicându-și în sine sa că era – sau putea fi – o opțiune interesantă.

Problema era că nu parveneau nici un fel de informații din Kuweit. În primele patruzeci și opt de ore, înainte ca irakienii să întrerupă liniile telefonice internaționale, toate companiile britanice care aveau o sucursală în Kuweit trimiseseră faxuri, telexuri sau dăduseră telefoane unui om de legătură. Ambasada Kuweitiană, pe de altă parte, îi făcuse capul moară ministrului de externe, aducându-i la cunoștință primele lucruri îngrozitoare și cerînd eliberarea imediată a țării.

Adevărata problemă era că, practic, nici una dintre informațiile acumulate nu putea fi prezentată de către Șef în fața Cabinetului ca fiind demnă de încredere. La puțin timp după terminarea invaziei, Kuweitul arăta ca o „cloacă împuțită“, pentru a folosi expresia plastică și mușcătoare pe care o întrebuințase secretarul Foreign Office-ului cu șase ore în urmă.

Chiar și personalul Ambasadei Britanice, consemnat cu fermitate în incinta ambasadei situate pe marginea Golfului, aproape în umbra zgîrie-norilor numiți Kuweit Towers, se străduia să ia legătura prin telefon cu o serie de cetățeni englezi de pe o listă mai mult decît perfectibilă, ca să vadă dacă nu pățiseră nimic. Singura fărîmă de adevăr pe care reușiră să o scoată de la acești ingineri sau oameni de afaceri înspăimîntați era că, din cînd în cînd, se auziseră focuri de armă, o mostră de

informație secretă în fața căreia singura reacție a celor de la Century House fu una de exasperare: „Spuneți-ne și ceva ce *nu* știm“.

În aceste condiții, un om infiltrat în zonă, antrenat temeinic pentru activitățile de teren sub acoperire și care putea trece drept arab... ei bine, asta chiar că era ceva interesant. Dincolo de primirea unor informații concrete în legătură cu ce naiba se petrecea acolo, exista o șansă de a li se arăta politicianilor că se făcea efectiv ceva și de a-l face pe directorul CIA, William Webster, să se înece cu pastilele mentolate pe care le consuma după masă.

Primul adjunct nu avea iluzii cu privire la stima aproape cochetă a lui Margaret Thatcher pentru SAS (sentiment reciproc, de altminteri) încă din acea după-amiază de mai a anului 1980 când un comando le venise de hac teroriștilor din interiorul Ambasadei Iraniene din Londra, după care ea își petrecuse seara la cazarma din Albany Street, bînd whisky și ascultîndu-le poveștile despre tot felul de fapte de vitejie.

– Cred că n-ar strica să stau de vorbă cu DFS-ul, rosti primul adjunct în cele din urmă.

Oficial, Regimentul special de intervenție SAS nu are nimic de-a face cu SIS, iar filierele de subordonare sînt diferite. Regimentul activ 22 al SAS (spre deosebire de regimentul 23 SAS de intervenție) își are cartierul general într-o cazarmă numită pur și simplu „Linia Stirling“, în apropierea orașelului Hereford din vestul Angliei. Comandantul său se subordonează directorului pentru Forțele Speciale, al cărui birou se află într-un bloc ca atîtea altele din vestul Londrei. Sediul lui se ascunde, de fapt, într-o clădire elegantă odinioară, care de ani de zile nu reușește să scape de schelăria instalată de meșteri pentru cine știe ce renovare, iar camerele mici au o lipsă de strălucire care contrazice flagrant importanța operațiunilor ce se pun la cale în acest loc.

DFS-ul, la rîndul lui, îi raportează directorului pentru Operațiuni Militare (un general), care se subordonează șefului

Statului. Major al Armatei (un alt general, mai mare în grad), iar acesta din urmă răspunde direct în fața ministrului apărării.

Există însă un motiv bine stabilit pentru care unul din cuvintele care alcătuiesc sigla SAS este „special“. Încă de la înființarea sa în 1941, în deșertul de Vest, de către David Stirling, SAS a acționat sub acoperire sau în secret. Printre misiunile sale s-a numărat de la bun început infiltrarea în adâncime în dispozitivul inamic, cu scopul observării mișcărilor pe care le face sau are de gând să le facă, dar, în același timp, cu scop de sabotaj, asasinat sau pagube în masă, eliminarea teroriștilor, salvarea ostaticilor, protecția strictă (un eufemism prin care se definea garda personală pentru personalitățile zilei) și misiunile de pregătire și instrucție în afara granițelor țării.

La fel și ceilalți membri ai unităților de elită, ofițerii și ceilalți combatanți din SAS au tendința să ducă o viață liniștită într-un cerc numai al lor, incapabil să-și discute misiunile cu altcineva din afară, reticenți la ideea de fotografie de grup sau individuală și, în general, dispuși foarte rar să iasă la lumină.

Prin urmare, dat fiind că stilul de viață al acelor structuri secrete era aproape identic, cei din SIS se cunoșteau cel puțin din vedere și colaboraseră frecvent în anii din urmă, fie în operațiuni comune, fie în cadrul unor misiuni în care Informațiile „împrumutau“ un specialist al regimentului pentru o însărcinare sau alta. Cam tot la așa ceva se gândea și primul adjunct al SIS (după ce obținuse aprobarea lui sir Colin, Șeful) când acceptă un pahar de whisky din partea generalului de brigadă J.P.Lovat, în timpul unei discuții ce avu loc la sediul atît de bine camuflat din Londra, la ora asfințitului.

Subiectul acestei discuții, care habar nu avea că intrase în atenția atîtor oameni importanți din Londra și din Kuweit, se afla în clipa aceea la mulți kilometri distanță și studia atent o hartă în interiorul unei cazărmi. În ultimele opt săptămîni locuise împreună cu echipa lui de doisprezece instructori în cîteva din

camerele rezervate de obicei gărzilor personale ale șeicului Zayed bin Sultan din Abu Dhabi.

Era o misiune care îi mai fusese încredințată regimentului și cu alte prilejuri. Pe întreg malul vestic al Golfului, începînd cu sultanatul Oman în sud și terminînd cu Bahreinul în nord, se află un lanț de sultanate, emirate și stătuțe conduse de șeici pe lîngă care englezii se tot învîrt de sute de ani. Toate aceste state, acum Emiratele Arabe Unite, primiseră această denumire fiindcă, la un moment dat, Anglia semnase un armistițiu cu stăpînitorii lor, angajîndu-se să-i protejeze prin intermediul Marinei Regale de raidurile pirateresti, în schimbul unor privilegii de natură comercială. Relația continuă și în ziua de azi; mulți dintre acești conducători dispun de unități de elită pregătite în domeniul protecției stricte de echipe de instructori SAS deplasate special în acest scop. Firește, se plătește un onorariu, însă el intră în bugetul Ministerului Apărării cu sediul la Londra.

Maiorul Mike Martin întinsese o hartă mare a Golfului și a Orientului Mijlociu pe una din mesele de la popotă și o studia atent, înconjurat de cîțiva dintre oamenii lui. La treizeci și șapte de ani, nu era cel mai vîrstnic din încăpere; doi dintre sergenți aveau patruzeci de ani băuți pe muchie, militari solizi, bine pregătiți și cu o excelentă condiție fizică, motiv pentru care orice subofițer sau gradat mai tînăr cu douăzeci de ani ar fi comis o gravă imprudență dacă s-ar fi luat de ei.

– Ni se arată ceva, șefule? întrebă unul dintre sergenți.

La fel ca în toate unitățile mici, și în regiment combatanții își spuneau pe nume, însă de obicei ofițerilor le era rezervat apelativul „șefule“ din partea celor mai mici în grad.

– Nu știu, spuse Martin. Saddam Hussein a intrat în Kuweit. Întrebarea e dacă o să iasă de bunăvoie. Dacă nu, or să aprobe Națiunile Unite trimiterea unei forțe de intervenție care să-l zboare de-acolo? Abia în cazul în care răspunsul o să fie afirmativ s-ar putea să avem și noi ceva de lucru.

– Bine, rosti sergentul cu satisfacție.

Ceilalți șase bărbați din jurul mesei încuviințară din cap. Din punctul lor de vedere, trecuse nepermis de multă vreme de când luaseră parte efectiv la o operațiune de natură să-ți urce adrenalina.

În cadrul regimentului există patru discipline de bază și fiecare nou-venit trebuie să stăpânească una dintre ele. Prima categorie este cea a desantului aerian, ai cărei reprezentanți sînt specializați în lansările cu parașuta de la înălțime; urmează alpiniștii, al căror teren preferat îl compun stîncile, țăncurile sau culmile muntoase, luptătorii de pe blindate, aflați la volanul unor Land-Rover-uri obișnuite cu lupta în cîmp deschis și cei de la bordul amfibiilor, experți în activitățile subacvatice, dar și în manevrarea canoelor sau a ambarcațiunilor gonflabile.

În echipa lui de doisprezece membri, Martin avea patru experți în desantul aerian, printre care se număra și el, patru luptători de pe blindate, care să-i învețe pe cei din Abu Dhabi principiile atacului și contraatacului în zonele deșertice, și – dat fiind că Abu Dhabi se afla în apropierea Golfului – patru instructori pentru activitățile subacvatice.

Pe lîngă specializarea strictă, fiecare membru SAS trebuie să posede cunoștințe temeinice și în alte zone, motiv pentru care de multe ori se lucrează prin interșanjabilitate. În același timp, ei sînt obligați să aibă noțiuni legate de comunicarea prin radio, acordarea primului ajutor și diverse limbi străine.

Principala echipă de intervenție are în componență doar patru oameni. Dacă vreunul din ei este scos din luptă, sarcinile lui sînt preluate din mers de către ceilalți trei, indiferent că e vorba de manevrarea unei stații radio sau de îndeplinirea unor răspunderi pe linie medicală.

Luptătorii SAS se mîndresc cu un nivel de cultură generală mult mai ridicat decît al tuturor celorlalte unități ale armatei, iar faptul că sînt trimiși în misiuni pretutindeni în lume îi obligă să învețe limbi străine. Fiecare soldat trebuie să vorbească și altceva decît engleza. Ani de zile clasamentul a fost dominat de rusă;

aceasta însă era în pierdere de teren fiindcă Războiul Rece se încheiase. Malaieza este foarte utilă în Orientul Îndepărtat, mai ales dacă se ține seama că regimentul a luptat ani de zile în Borneo. Spaniola vine tare din urmă, datorită operațiunilor de infiltrare în Columbia, împotriva baronilor drogurilor care controlează cartelurile din Medellin și Cali. În fine, franceza se învață pentru orice eventualitate.

Pe de altă parte, întrucît regimentul petrecuse deja ani de zile sprijinindu-l pe sultanul Qaboos din Oman în războiul dus împotriva comuniștilor infiltrați de către Yemenul de Sud pînă în inima Dhofarului, îndeplinind și alte misiuni de pregătire de-a lungul Golfului și în Arabia Saudită, mulți luptători din SAS vorbesc o arabă pasabilă. Sergentul care formulase întrebarea în numele celorlalți era unul dintre ei, dar recunoștea ori de cîte ori era vorba despre așa ceva:

– Șeful e de nota douăzeci, să fiu al naibii. N-am auzit pe nimeni care să vorbească la fel. Unde mai pui că și arată ca un arab.

Mike Martin se îndreptă din șale și-și trecu o mîna ciocolatie prin părul negru ca smoala.

– E ora de culcare.

Trecuse cu puțin de zece seara. Dimineța se vor scula din nou înainte de ivirea zorilor, pentru crosul de cincisprezece kilometri cu saci în spinare, înainte ca soarele să înceapă efectiv să ardă. Era o corvoadă pe care cei din Abu Dhabi o detestau, dar șeicul insistase pentru ducerea ei la capăt. Dacă ciudăteniiile astea de soldați din Anglia spuneau că le va prinde bine, atunci așa era. În plus, el era cel care băga mîna în buzunar și voia ca produsul final să merite banii.

Maiorul Martin se retrase la el în cameră, adormi imediat și dormi neîntors. Sergentul avea dreptate; efectiv, arăta ca un arab. Subalternii lui se întrebaseră de multe ori dacă tenul măsliniu, ochii negri și părul bogat și des, negru ca tăciunele, erau

moștenirea lăsată de strămoși mediteraneeni. Nu le spusese nicio dată, dar se înșelau.

Bunicul dinspre mamă al ambilor frați Martin fusese un cultivator englez de ceai din Darjeeling, în India. În copilărie cei doi văzuseră fotografii ale acestui bărbat înalt, cu obraji trandafirii, o mustață blondă, o pipă atîmată în colțul gurii și o pușcă de vînătoare în mînă, stînd cu un picior pus într-o postură triumfătoare pe cadavrul unui tigru împușcat și arătînd exact ca englezul clasic din India sub dominație britanică, denumit în limbajul locului prin formula *pukka sahib*.

Numai că în anul 1928 Terence Granger făcuse un lucru de neconceput: se îndrăgostise și ținuse morțiș să se însoare cu o tînără indiancă. Faptul că era o fată frumoasă și blîndă nu avea nici o importanță; pur și simplu, nu se făcea. Compania producătoare de ceai nu l-a concediat, fiindcă o asemenea măsură i-ar fi expus pe toți unui scandal public, ci s-a mulțumit să-l trimită într-un așa-numit exil interior (cel puțin, asta era denumirea folosită la nivelul conducerii), pe o plantație izolată dintr-un loc uitat de lume, undeva în Assam.

Deși măsura fusese pur punitivă, lucrurile luaseră o cu totul altă întorsătură. Granger și soția lui, fosta domnișoară Indira Bohse, s-au simțit minunat în acel ținut sălbatic populat de tigri și de animale ce puteau fi vîinate, la mică distanță de pantele înverzite unde se cultiva ceaiul, într-un climat convenabil și în mijlocul unor oameni de toată isprava. Susan, fiica lor, s-a născut acolo în 1930 și tot acolo a fost crescută, ca o fetiță anglo-indiană obișnuită să se joace doar cu indieni.

În 1943 războiul ajunsese deja și în India, japonezii înaintînd prin Burma pînă în apropierea graniței. Granger depășise vîrsta de apt combatant, dar cu toate acestea s-a oferit voluntar și, după o instrucție sumară la Delhi, a primit gradul de maior și a fost trimis în fruntea unui regiment de pușcași din Assam. Toți ceilalți englezi erau avansați direct la gradul de maior, pentru a

nu fi puși în situația de a se *subordona* unui ofițer indian. Indienii nu puteau primi decât gradul de locotenent, eventual căpitan.

În 1945 Granger a murit în apropierea trecătorii Irrawaddy. Cadavrul său nu a fost repatriat și a dispărut undeva în adâncul junglei, fiind una dintre zecile de mii de victime care participaseră la cele mai crâncene lupte din întregul război.

Beneficiind de o mică pensie de urmaș, pusă la dispoziție de compania unde fusese angajat soțul ei, văduva lui Granger s-a întors în mijlocul culturii unde se născuse. Numai că după doi ani tulburările au reînceput, o dată cu împărțirea Indiei, în 1947, în timp ce englezii își făceau bagajele și plecau din țară. Ali Jinnah insista în favoarea Pakistanului musulman din nord, Pandit Nehru se pronunța pentru India hindusă din sud. Pe măsură ce valurile de refugiați ale celor două religii se deplasau spre nord și sud, luptele violente au reizbucnit. Au murit peste un milion de oameni. Temându-se pentru siguranța fiicei sale, doamna Granger a trimis-o să-și termine școala sub supravegherea fratelui mai mic al răposatului ei tată, un arhitect respectabil din Haslemere, Surrey. După alte șase luni, mama fetei a murit în timpul unei noi serii de confruntări violente.

La șaptesprezece ani Susan Granger a ajuns în Anglia, țara tatălui ei, pe care nu o văzuse niciodată. A studiat un an de zile la o școală de fete de lângă Haslemere, după care a petrecut doi ani la Spitalul Farnham, învățând să devină asistentă medicală, și a încheiat cu încă un an în care a funcționat ca secretară a unui avocat consultant.

La douăzeci și unu de ani, imediat după împlinirea vârstei minime, s-a înscris la cursurile de stewardese de la British Overseas Airways Corporation. S-a pregătit alături de celelalte tinere la școala de la BOAC, care își avea sediul la fostul schit St. Mary din Heston, în imediata apropiere a Londrei. Pregătirea și calitățile de asistentă medicală au reprezentat un atu, dublat de felul cum arăta și de felul cum știa să se comporte.

La douazeci și unu de ani, era frumoasă, avea un păr lung, buclat și castaniu, ochi câprui și pielea unei femei de rasă europeană bronzată în permanență. După absolvirea cursurilor a fost repartizată pe Linia Unu, de la Londra spre India, lucru absolut normal în condițiile în care tînăra era o vorbitoare fluentă a dialectului hindus.

Pe vremea aceea, zborurile pe o asemenea distanță și la bordul aparatelor Argonaut cu patru elice erau foarte lungi. Ruta de zbor era Londra-Roma-Cairo-Basra-Bahrain-Karachi și Bombay, după care drumul continua spre Delhi, Calcutta, Colombo, Rangoon, Bangkok și, în cele din urmă, Singapore, Hong Kong și Tokio. Bineînțeles că un singur echipaj nu rezista pe toată această distanță și prima escală pentru personalul de bord era Basra, în sudul Irakului, unde echipajul inițial era înlocuit de un altul.

În acest loc, într-o zi a anului 1951, în timp ce bea un pînă la Port Club, Susan s-a întâlnit cu un contabil tînăr și destul de timid de la Iraq Petroleum Company, companie care pe atunci era deținută și administrată de englezi. Îl chema Nigel Martin și a invitat-o la cină. Susan fusese deja prevenită în legătură cu lupii care stăteau la pîndă și care puteau fi reperați printre pasageri, în rîndurile echipajului sau pe durata escalelor. Însă părea un tînăr cumsecade, așa că a acceptat invitația. Cînd a condus-o la sediul BOAC, unde erau cazate stewardesele, Martin i-a întins mîna. Susan a fost atît de surprinsă, încît i-a luat-o și i-a strîns-o.

Pe urmă a rămas trează în puterea nopții și în căldura aceea îngrozitoare, întrebîndu-se cum ar fi să-l sărute pe Nigel Martin.

La proxima apariție în Basra, el era tot acolo. Abia după ce s-au căsătorit, Nigel a recunoscut că se îndrăgostise atît de tare, încît aflase cu ajutorul ofițerului de serviciu, Alex Reid, de la cartierul general al BOAC, cînd mai intra Susan în tură. În aceea toamnă a lui 1951 cei doi au jucat tenis, au înotat la Port Club și

s-au plimbat prin bazarurile din Basra. La sugestia lui, Susan a cerut o permisie și a plecat cu el la Bagdad, unde locuia.

Și-a dat seama imediat că era un loc unde se putea stabili definitiv. Forfoteala veșmintelor viu colorate, prveliștea străzilor și mirosurile care se ridicau deasupra fiecăreia, restaurantele de pe malul Tigrului, miile de prăvălioare unde se vindeau plante și mirodenii, aur și bijuterii – totul îi amintea de India natală. Când Nigel a cerut-o de soție, Susan a acceptat fără ezitare.

S-au căsătorit la Catedrala St. George, biserica anglicană de pe o străduță de lîngă strada Haifa și, deși Susan n-a avut pe nimeni din partea ei, o mulțime de oameni au venit de la IPC și de la ambasadă, ca să umple ambele rînduri de strane.

Pe vremea aceea se trăia foarte bine la Bagdad. Viața era frumoasă și tihnită, tînărul rege Faisal urcase pe tron, dirijat din umbră, ca, de altfel, întreaga țară, de Nuri-as-Said, iar influența străină predominantă era cea engleză. Acest lucru se datora parțial puternicei contribuții a IPC la dezvoltarea economiei naționale, parțial faptului că majoritatea ofițerilor irakieni fuseseră pregătiți în Anglia sau de către englezi și, în primul rînd, procentajului impresionant de familii înstărite care își crescuseră copiii sub supravegherea atentă a guvernantelor englezoaice, fapt de natură să-și pună amprenta definitiv asupra educației lor.

În timp Martin a avut parte de doi băieți, născuți în 1953 și 1955. Botezați Michael și Terry, cei doi erau la fel de diferiți ca albul și negrul. La Michael erau ușor de recunoscut genele domnișoarei Indira Bohse. Băiatul era brunet, avea ochii negri și pielea măslinie, iar gurile rele din societatea engleză susțineau că arăta mai mult a arab decît a britanic. Terry, cu doi ani mai mic, semăna cu tatăl lui, fiind scund, îndesat, cu pielea trandafirie și roșcat.

La trei noaptea maiorul Martin fuse trezit din somn de o ordonanță.

– A sosit un mesaj, sayidi.

Mesajul era foarte simplu, însă era marcat „urgent“, iar semnătura îi dădea de înțeles că expeditorul era directorul Forțelor Speciale în persoană. Nu i se cerea un răspuns pe loc, dar i se ordona să se întoarcă la Londra cu primul avion.

Îi predă totul căpitanului SAS care se afla pentru prima dată în componența regimentului, dar care funcționase ca secund pe toată durata perioadei de instrucție, după care se îmbracă în haine civile și plecă în grabă la aeroport.

Avionul de două și cincizeci și cinci pentru Londra ar fi trebuit să plece deja. Peste o sută de pasageri aflați la bord sforăiau ușor sau bombăneau nemulțumiți, în timp ce stewardesa îi anunța pe un ton reconfortant că „defecțiunea tehnică“ din cauza căreia se produsese acea întârziere de nouăzeci de minute era pe punctul de a fi remediată.

Cînd ușile se deschiseră din nou pentru a-i face loc unui bărbat zvelt, îmbrăcat în blugi, ghete, cămașă și o jachetă de piele și ducînd o geantă de voiaj pe umăr, cîțiva dintre pasagerii care adormiseră îl fixară cu priviri dușmănoase. Bărbatului i se arată un loc liber la clasa întîi, unde acesta se așeză, se făcu imediat comod și, la doar cîteva minute de la decolare, își trase înapoi scaunul și adormi buștean.

Un om de afaceri aflat chiar lîngă el, care mîncase din abundență și băuse mult peste limita admisă, așteptînd pe urmă două ore în aeroport și alte două la bordul avionului, înghiți încă o pilulă antiacid și se uită furios la silueta distinsă care dormea alături.

– Arab afurisit, mormăi el, încercînd în zadar să pună geană pe geană.

Zorile se iviră deasupra Golfului două ore mai tîrziu, însă avionul cu reacție al companiei British Airways se îndrepta spre nord-vest, aterizînd la Heathrow cu puțin înainte de zece dimineața, ora locală. Mike Martin ieși din vamă printre primii

fiindcă nu avea nici un geamantan depozitat în magazia de bagaje a avionului. Nu-l aștepta nimeni, așa cum știuse de la bun început. De asemenea, știa unde trebuia să se ducă și ajunsese la destinație cu taxiul.

La Washington încă nu se luminase de ziuă în adevăratul sens al cuvîntului, deși primele raze de soare începuseră să coloreze în roz înălțimile îndepărtate din Prince George County, unde fluviul Potomac se îndreaptă spre vărsare în Chesapeake. La cel de-al șaselea și ultimul etaj al clădirii mari și suple din mijlocul ansamblului unde se află sediul CIA, cunoscut pur și simplu drept Langley, luminile continuau să fie aprinse.

Judecătorul William Webster, directorul Agenției Centrale de Informații, își frecă ochii osteniți cu vîrfurile degetelor, se ridică de la masa de lucru și se apropie de ferestrele largi. Pîlcul de mesteceni argintii, care îi ascundeau privirii curgerea Potomacului atunci cînd înfrunzeau, așa cum se întîmpla și acum, aștepta ridicarea vîlului de întuneric care îl acoperise. După o oră soarele avea să le redea arborilor verdele pal obișnuit. Trecuse încă o noapte fără somn. Din momentul invadării Kuweitului, Webster dormise iepurește între apelurile telefonice de la președinte, de la Consiliul Național de Securitate, de la Departamentul de Stat și – cel puțin, așa i se părea – de la toți cei care îi știau numărul.

Lîngă el, și la fel de obosiți, se găseau Bill Stewart, directorul adjunct al departamentului Operațiuni, și Chip Barber, șeful secției pentru Orientul Mijlociu.

– Deci asta-i tot? rosti directorul CIA, ca și cum repetarea întrebării ar fi putut produce un răspuns mai bun.

Însă nu exista nici o schimbare. Președintele, CNS-ul și Departamentul de Stat continuau să ceară imperios informații supersecrete din inima Bagdadului, eventual din imediata apropiere a lui Saddam Hussein și a principalilor lui consilieri. Avea de gînd să rămînă în Kuweit? Existau șanse să se retragă

sub amenințarea rezoluțiilor Națiunilor Unite care erau emise pe bandă rulantă de Consiliul de Securitate? Avea să dea înapoi la perspectiva embargoului petrolier și a blocadei comerciale? Ce avea de gând? Unde-i umbla mintea? Ce plănuia? Și, în primul rînd, fir-ar să fie, *unde* se găsea?

Agenția habar nu avea. Bineînțeles că exista un șef de agen-tură la Bagdad, dar de cîteva săptămîni bune fusese sfătuit să se dea la fund. Omul îi era cunoscut ticălosului ăluia de Rahmani care conducea contraspionajul irakian și era clar că tot ce i se spusese pînă atunci în materie de informații secrete fusese praf în ochi. Se părea că „sursele“ lui cele mai bune erau, de fapt, în serviciul lui Rahmani și îi îndrugaseră o grămadă de minciuni.

E adevărat că aveau fotocopii; atît de multe, încît se puteau îneca în ele. Sateliții de tip KH-12 survolau aproape permanent teritoriul Irakului și immortalizau cam tot ce se petrecea în țară. Analistii, la rîndul lor, lucrau fără întrerupere, identificînd ceva ce *putea fi* o uzină de producere a gazelor toxice, ceva folosit la fabricarea armamentului nuclear sau ceea ce se susținea oficial că era – un atelier de reparare a bicicletelor.

Splendid. Analistii de la Oficiul Național de Cercetare, o instituție condusă în colaborare de CIA și de aviație, împreună cu savanții de la ENPIC, Centrul Național de Interpretare a Fotografiilor, construiau o imagine care într-o bună zi avea să fie completă. Cel de aici e un post principal de comandă, celălalt e un amplasament de proiectile SAM, asta e o bază de decolare a bombardierelor. E bine, fiindcă asta ne spun fotografiile. Și poate că la un moment dat va trebui să fie bombardate, ca să nu mai rămînă piatră peste piatră. Dar ce altceva mai avem? Ce informații? Ce era ascuns privirilor, îngropat la cîteva metri?

Iată că venise clipa în care anii de neglijență își arătau roadele. Oamenii aflați în spatele lui Webster și prăvăliți pe scaune erau spioni de pe vremuri, agenți de teren care începuseră să escaladeze Zidul Berlinului înainte de terminarea construcției. Aveau o experiență îndelungată și prinseseră perioada în care

aparatura electronică nu preluase întreaga sarcină a strîngerii de informații.

Ei bine, acești oameni îi spusesea deja că aparatura și camerele video de la ONC, microfoanele de ultimă generație ale Agenției Naționale de Securitate de la Fort Meade și toate celelalte jucării electronice erau incapabile să dezvăluie planuri, să spioneze intenții și să vadă ce se afla efectiv în mintea unui dictator.

În tot acest timp, ONC-ul făcuse poze peste poze, microfoanele de la Fort Meade înregistraseră fiecare cuvînt și fiecare mesaj telefonic sau prin stație radio care ieșise din Irak sau intrase. Și tot nu i se dăduse nici un răspuns.

Aceeași administrație, același Capitol Hill care se arătase atît de captivat de invențiile tehnologice de ultimă oră, încît cheltuisе miliarde pentru producerea și amplasarea tuturor șmecheriilor născocite de creierul uman în nesfîrșita lui ingeniozitate, bătea acum cu pumnul în masă și cerea soluții pe care se părea că respectivele cuceriri ale științei nu aveau cum să le dea.

Cei doi bărbați de lîngă el îi spusesea că elintul, adică informațiile obținute prin mijloace electronice, era doar o completare a umintului, informațiile prin resurse umane, dar nu puteau să le ia locul. Mda, era bine de știut un asemenea lucru, dar asta nu-i rezolva defel problema.

Iar problema era că, exact la ora aceea, Casa Albă cerea, pe un ton categoric, răspunsuri care puteau fi date doar de o sursă, un om, un spion, un agent de teren, un trădător – mă rog, orice, cu condiția să fie infiltrat în partea superioară a ierarhiei irakiene. *Iar el nu avea așa ceva.*

– Ai vorbit cu Century House?

– Da, domnule director. Sînt în aceeași situație.

– Peste două zile mă duc la Tel Aviv, interveni Chip Barber.

O să am o întîlnire cu Yaacov Dror. Să-l întreb pe el?

Directorul CIA încuviință din cap. Generalul Yaacov „Kobi” Dror era șeful Mossadului, cea mai necooperantă dintre toate agențiile „prietene”. Directorul CIA încă nu uitase de cazul lui Jonathan Pollard, infiltrat de Mossad în ierarhia americană, împotriva intereselor Statelor Unite. Halal prieteni. Webster nu putea să sufere să ceară favoruri Mossadului.

– Strânge-l nițel cu ușa, Chip. Treaba e al naibii de serioasă. Dacă are o sursă la Bagdad, o vrem și noi. Avem neapărată nevoie de informațiile ei. Până atunci o să mă duc iar la Casa Albă, ca să dau ochii cu Scowcroft.

Discuția lor luă sfârșit într-o atmosferă destul de pesimistă.

Cei patru bărbați care așteptau la cartierul general al SAS din Londra în dimineața acelei zile de 5 august fuseseră extrem de ocupați în cea mai mare parte a nopții.

Directorul Forțelor Speciale, generalul de brigadă Lovat, vorbise la telefon ore în șir, trăgînd un pui de somn pe apucate între două noaptea și patru dimineața. La fel ca majoritatea ofițerilor activi, se obișnuise cu ani în urmă să aștească la comandă, pe intervale scurte, ori de cîte ori situația permitea un asemenea răgaz. N-aveai de unde să știi cînd mai puteai să-ți încarci bateriile, așa că era bine să profiți de orice prilej. Încă înainte de ivirea zorilor Lovat se spălase, se răsese și era gata pentru încă o zi, cu motoarele turate la maximum.

Apelul lui pe adresa unuia dintre șefii de la British Airways, făcut la miezul nopții (ora Londrei), determinase reținerea aeronavei la sol, la Abu Dhabi. Atunci cînd instituțiile britanice vor să se miște rapid și să sară peste reflexele birocratice, cel mai important lucru e să cunoști omul potrivit la locul potrivit. Trezit din somn acasă, oficialul de la British Airways nici măcar nu întrebă de ce trebuia să țină în loc un avion de pasageri la peste patru mii de kilometri distanță doar ca să aștepte îmbarcarea unui pasager. Îl știa pe Lovat fiindcă amîndoi erau membri ai Clubului Forțelor Speciale din Herbert Crescent, avea cunoștință

în linii mari despre domeniul lui de activitate și îi făcuse hatîrul fără nici un fel de întrebări.

La micul dejun sergentul de serviciu sunase deja la Heathrow și aflate că zborul de la Abu Dhabi recuperase o treime din întârzierea de nouăzeci de minute și urma să aterizeze în jurul orei zece. Asta însemna că maiorul avea să ajungă la unitate aproximativ pe la unsprezece.

La rîndul lui, un curier dăduse fuga cu motocicletă ca să scoată un dosar personal de la Browning Barracks, cartierul general al regimentului de parașutiști din Aldershot. Plutonierul de companie îi adusese dosarul de la arhivă imediat după miezul nopții. Mapa cu coperte din plastic cuprindea o evidență a întregii cariere a lui Mike Martin în rîndurile trupelor speciale, din ziua în care se înscrisese (la vîrsta de optsprezece ani) și acoperind toți cei nouăsprezece ani cît fusese soldat de meserie, cu excepția celor două perioade destul de îndelungate în care fusese transferat la regimentul SAS.

Comandantul regimentului 22 SAS, colonelul Bruce Craig, născut în Scoția, se urcase la volanul mașinii în toiul nopții și venise de la Hereford, aducînd cu el un alt dosar în care se găseau tocmai datele despre cele două perioade. Colonelul ajunsese la destinație cu puțin timp înainte de ivirea zorilor.

– 'Neața, JP. Care-i treaba?

Cei doi se cunoșteau foarte bine. Lovat, căruia mai toți prietenii îi spuneau JP sau Jaypee, condusese comandoul care eliberase Ambasada Iraniană de teroriști cu zece ani în urmă, iar Craig era pe atunci subalternul său. Trecuseră împreună prin multe.

– Century vrea să infiltreze pe cineva în Kuweit, spuse el.

Se părea că mesajul era suficient de cuprinzător. Pe Lovat nu-l pasionaseră niciodată discursurile.

– Pe unul dintre ai noștri? Pe Martin? întrebă Craig, aruncînd pe masă dosarul pe care îl adusese.

– Așa se pare. L-am rechemat din Abu Dhabi.

– Păi, să-i ia dracu'. Ai de gând să le cînți în strună?

Mike Martin era unul dintre ofițerii lui Craig, cu care, de asemenea, se cunoștea de mult timp. În plus, nu-i plăcea să i se șterpească oamenii de sub nas de către cei de la Century House. Directorul Forțelor Speciale ridică din umeri.

– S-ar putea să n-am încotro dacă într-adevăr corespunde așteptărilor. Iar dacă au chef, probabil că or să meargă cu jalba sus de tot.

Craig scoase un mormăit și-și luă o ceașcă de cafea neagră și tare de la sergentul de serviciu Sid – cei doi luptaseră împreună la Dhofar. Dacă era vorba de treburi politice, colonelul știa cum stăteau lucrurile. Chiar dacă cei de la SIS se comportau cu o aparentă sfială, cînd se îngroșa gluma erau dispuși să meargă pînă la capăt. Ambii soldați o cunoșteau foarte bine pe Margaret Thatcher și o admirau profund; ei știau, de asemenea, că, la fel ca ilustrul ei predecesor Churchill, credea cu statomicie în principiul „acționați în clipa asta“. Dacă își puneau efectiv în minte să obțină cîștig de cauză, cei de la Century House nu ar fi avut, în mod normal, nici un fel de probleme. Regimentul va trebui să coopereze, deși cei de la Century vor prelua controlul total al acțiunilor, camuflat sub titulatura de „misiune comună“.

Cei doi ofițeri de la Century sosiră la scurt timp după colonel și se făcură prezentările. Superiorul era Steve Laing, care îl adusese cu el pe Simon Paxman, șeful biroului pentru Irak. Aceștia fură conduși într-o sală de așteptare, unde li se aduse cafea și li se dădură spre studiu cele două dosare. Ambii se adînciră imediat în analizarea activității lui Mike Martin din ziua în care împlinise optsprezece ani. Cu o seară înainte Paxman petrecuse patru ore în compania fratelui mai tînăr al lui Mike, aflînd diverse lucruri despre familie și despre educația primită la Bagdad și Haileybury.

Mike Martin le trimisese o scrisoare celor din trupele speciale în timp ce era încă în ultimul trimestru de școală, în vara

lui 1971, în urma căreia i se propusese un interviu preliminar în cursul lunii septembrie la sediul din Aldershot, în apropierea unei zone unde odinioară luptătorii englezi din trupele speciale organizaseră o operațiune de desant și încercaseră să pună stăpânire pe podul de la Arnheim.

În școală fusese privit (cei din trupele speciale își verificau toate informațiile) drept un elev la nivel mediu, dar un atlet desăvârșit. Acest lucru era cum nu se putea mai îmbucurător pentru trupele speciale. Tînărul fusese acceptat și-și începuse pregătirea în aceeași lună, avînd în față douăzeci și două de săptămîni de coșmar, pe care supraviețuitorii le parcurgeau cu ochii pe calendar și la izbăvitoarea lună aprilie 1972.

Instrucția cuprindea patru săptămîni de luptă corp la corp, mînuirea armelor obișnuite, pregătire de teren și exerciții fizice; urmau alte două săptămîni în care, pe lîngă cele deja menționate, își făceau loc metodele de prim ajutor, transmisiunile și normele de protecție împotriva NBC-ului (armamentul nuclear, bacteriologic și chimic).

A șaptea săptămînă fusese rezervată pregătirii fizice care era din ce în ce mai dură, dar care tot nu se compara cu săptămînile opt și nouă – marșuri kilometrice prin munții Brecon din Țara Galilor, unde bărbați solizi și rezistenți căzuseră victimă hipotermiei, insolațiilor sau epuizării.

Cea de-a zecea săptămînă fusese dedicată cursului de tir la punct fix care avusese loc la Hythe, Kent, unde Martin, care tocmai împlinise nouăsprezece ani, obținuse un punctaj excepțional. Săptămînile zece și unsprezece fuseseră „de testare” și fuseseră petrecute în aer liber lîngă Aldershot, unde soldații coborîseră și urcaseră pante nisipoase, ducînd în brațe sau în spinare bucăți de trunchiuri de copaci, în condiții de ploaie torențială sau grindină și la temperaturi hibernale.

– De testare? mormăi Paxman, dînd pagina. Dar restul ce dracu’ a fost?

După săptămânile de testare tinerii își primiseră mult râvnitele berete roșii și uniforme de membri ai trupelor speciale, înainte de alte trei săptămâni în munții Brecon, pentru exerciții de apărare, patrulare în dispozitiv și trageri „pe viu”. La data aceea (sfârșitul lui ianuarie 1972) munții Brecon aveau un aspect deprimant, iar frigul de acolo era la limita suportabilului. Soldații erau obligați să doarmă pe unde apucau și nu aveau voie să aprindă focuri.

Săptămânile de la șaisprezece pînă la nouăsprezece reveniseră exclusiv cursului de parașutism de la Abingdon, unde fuseseră înălțurați alți cîțiva soldați, ceea ce nu însemna că fuseseră aruncați din avion. După aceea avusese loc „parada aripilor”, în cadrul căreia celor rămași în cursă li se prinseseră însemnele de parașutist. Deși în raportul oficial nu se specificase nimic, în seara aceea la Clubul 101 se consumase o cantitate impresionantă de bere.

După încă două săptămâni ocupate de o aplicație de teren intitulată „ultimul obstacol” și cîteva cunoștințe de protocol legate de parade și de revistele de front, în cursul celei de-a douăzeci și doua săptămâni avusese loc parada finală, cînd mîndrilor părinți li se permisesse, în sfîrșit, să vadă cum se transformaseră tinerii necopți care plecaseră de acasă cu șase luni în urmă.

Soldatul Mike Martin fusese deja etichetat de o bună bucată de timp ca PO, adică potențial ofițer, iar în mai 1972 se dusesse la Royal Military Academy, la Sandhurst, înscriindu-se la primul dintre noile cursuri de pregătire de un an care le înlocuiau pe cele vechi, care durau doi ani, dar nu erau nici pe departe la fel de eficiente.

Rezultatul fusese că, la parada finală din primăvara lui 1973, numărul de participanți atinsese cifra record de patru sute nouăzeci și unu de cadeți, dat fiind că noilor absolvenți de la Sandhurst li se adăugaseră și cei rămași de la vechile cursuri cincizeci și cincizeci și doi. Cel care primise onorul fusese

generalul sir Michael Carver, care ulterior avea să devină feld-mareșalul Carver și, totodată, șeful statului-major al apărării.

Proaspătul locotenent Martin plecase direct la Hythe, ca să preia sub comandă și în pregătire un pluton destinat unor activități în Irlanda de Nord; el comandase plutonul pe durata a douăsprezece săptămîni îngrozitoare în care soldații se ascuseseră într-un post de observație numit Flax Mill, care trebuia să raporteze toate mișcările de trupe din enclava ultra-republicană Ardoyne, de lîngă Belfast. Din fericire, în vara acelui an viața la Flax Mill fusese destul de calmă, dat fiind că, de cînd cu vestita Duminică Sîngeroasă din ianuarie 1972, IRA începuse să se teamă de trupele speciale ca dracul de tîmîie.

Martin fusese repartizat la batalionul trei, cunoscut și sub numele de Three Para, iar după momentul Belfast se întorsese la sediul din Aldershot pentru a prelua comanda unui pluton de recruți, supunîndu-i pe cei nou-veniți aceluiași calvar prin care trecuse el însuși. În vara lui 1977 revenise în rîndurile lui Three Para, care își mutase cartierul general încă din luna februarie, aflîndu-se la Osnabrück și făcînd parte din armata engleză de pe Rin.

Și această perioadă se dovedise a fi nefastă. Trei trupe speciale se aflau la o cazarmă din Quebec, un loc urît, unde odinioară existase un lagăr de deportați. Acolo soldaților li se repartizase rolul ingrat de „pinguini”, asta însemnînd că – trei ani din nouă sau una din trei misiuni – nu se mai ocupau de parașutări și erau folosiți ca simpli infanteriști. Toți luptătorii din trupele speciale detestă ipostaza de „pinguin”. Moralul soldaților coborîse spre limite periculoase, avuseseră loc tot felul de încăierări între membrii trupelor speciale și infanteriști, iar Martin se văzuse nevoit să pedepsească oameni pentru care avea toată înțelegerea. Rezistase în aceste condiții timp de aproape un an, după care, în noiembrie 1977, se oferise de bunăvoie să se transfere la SAS.

Există destul de mulți membri SAS care vin din rîndurile trupelor speciale; poate și pentru că instrucția este în bună parte

asemănătoare, deși cei din SAS susțin că la ei totul e mai greu. Documentele lui Martin fuseseră supuse unei verificări atente, fuseseră expediate la arhiva regimentului la Hereford, unde cineva observase că Martin era un bun vorbitor de arabă și îl invitasese la preselecția ce urma să aibă loc în vara lui 1978.

SAS declară că acceptă doar oameni foarte bine pregătiți, pe care îi perfecționează cât mai mult cu putință. Martin parcursese selecția „inițială” standard, cot la cot cu alți voluntari din infanterie, blindate, artilerie și chiar geniu. Era vorba de un curs simplu, bazat pe un precept pe măsură.

Încă din prima zi un instructor zîmbitor le comunicase în plen:

– Pe durata acestui curs n-o să încercăm să vă pregătim. O să încercăm să vă ucidem.

Culmea e că exact așa procedaseră. De obicei, doar zece la sută trec de testul inițial și ajung în SAS, în felul acesta făcându-se economie de timp pentru mai târziu. Martin fusese printre cei care reușiseră. Urmase continuarea instrucției, un stagiu de pregătire în jungla din Belize și o lună suplimentară, înapoi în Anglia, dedicată rezistenței la interogatorii. „Rezistența” presupunea că soldații încercau să-și țină gura în timp ce erau supuși unor practici dintre cele mai neplăcute. Singura parte bună era că atît regimentul, cît și voluntarul în persoană aveau dreptul să solicite la orice oră așa-numita ILU – întoarcerea la unitate.

– Sînt nebuni, rosti Paxman, aruncînd dosarul pe masă și sorbind dintr-o nouă ceașcă de cafea. Sînt nebuni de legat cu toții.

Laing scoase un mormăit. Era adîncit în citirea celui de-al doilea dosar; acesta includea experiența lui Martin în contextul arab și era exact lucrul de care avea nevoie pentru misiunea la care se gîndise.

Martin petrecuse trei ani în cadrul SAS în prima lui perioadă, cu gradul de căpitan și funcția de comandant de batalion. Optase pentru escadronul „A” al desantului aerian – escadroanele

numite A,B,C și G – iar acest lucru era perfect normal pentru cineva care, în timp ce făcuse parte din trupele speciale, sârise împreună cu specialiștii în materie, o echipă botezată de ceilalți Diavolii Roșii.

Dacă trupele speciale nu aveau cum să-i pună la lucru cunoștințele de arabă, în cazul regimentului lucrurile stăteau altfel. Între anii 1979-1981 Martin fusese detașat pe lângă forțele armate ale sultanului Omanului în vestul Dhofarului, predase cursuri de protecția personalităților în două emirate, în zona Golfului, se ocupase de instruirea Gărzii Naționale Saudite din Riad și îi antrenase pe cei care alcătuiau garda personală a șeicului Isa al Bahrainului. După menționarea acestor însărcinări, dosarul lui din SAS mai cuprindea câteva însemnări; astfel, Martin dezvoltase o legătură puternică și profundă cu cultura arabă, așa cum începuse să facă din copilărie, ajunsese să vorbească limba mai bine decât toți ceilalți ofițeri din regiment și se obișnuise să facă plimbări lungi prin deșert când voia să se gândească atent la o problemă, fără să-l deranjeze căldura sau muștele.

În dosar se arăta în continuare că se întorsese la trupele speciale după cei trei ani în cadrul SAS; acest lucru se întâmplase în iarna lui 1981, iar Martin constatare cu bucurie că trupele speciale luau parte la Operațiunea Rocky Lance, în perioada ianuarie-februarie 1982, nicăieri altundeva decât în Oman. Prin urmare, în acel interval revenise la Jebel Akdar, unde stătuse pînă în martie. În aprilie fusese convocat de urgență fiindcă Argentina invadase Insulele Falkland.

Deși Unitatea Întîi de trupe speciale rămăsese în Anglia, Unitățile Doi și Trei se deplasaseră în Atlanticul de Sud, la bordul transatlanticului *Canberra*, adaptat de urgență cerințelor legate de transportul trupelor speciale, care trăsese la țarm lângă San Carlos. În timp ce Unitatea Doi se ocupase de alungarea argentinienilor din Goose Green, operațiune în cursul căreia comandantul, colonelul H. Jones, obținuse Crucea Victoria post-

mortem, Unitatea Trei o tăiasă drept prin estul Insulelor Falkland, prin ploaie și lapoviță, și se îndreptase spre Port Stanley.

– Credeam că termenul consacrat e „virase“, îi spuse Laing sergentului Sid care îi umplea din nou ceașca de cafea.

Sergentul își țuguie buzele. Civili prăpădiți.

– Cei din marină spun „virase“, domnule. Trupele speciale și regimentul SAS preferă „o tăiasă“.

Indiferent de terminologie, este vorba de un marș forțat în condiții vitrege, când fiecare soldat este nevoit să care în spate șaizeci de kilograme de echipament.

Unitatea Trei își stabilise cartierul general într-o fermă izolată pe nume Estancia House și se pregătise pentru ultimul asalt de la Port Stanley, ceea ce presupunea, în primul rînd, cucerirea muntelui Longdon, un punct strategic apărat cu înverșunare. Exact în acea noapte cumplită de 11 spre 12 iunie căpitanul Mike Martin se alesese cu un glonț.

La început atacul asupra pozițiilor argentinienne avusese loc în liniște, însă el devenise foarte zgomotos din clipa în care caporalul Milne călcase pe o mină care îi zburase un picior. Mitralierele argentinienne începuseră să latre, focurile de la gurile țevelor luminaseră muntele ca în plină zi, iar Unitatea Trei se văzuse pusă în situația de a decide dacă trebuia să se întoarcă în goană la adăpost sau să răzbească prin barajul de foc și să captureze muntele Longdon. În cele din urmă, reușiseră să-l cucerească, cu prețul a douăzeci și trei de morți și peste patruzeci de răniți. Unul dintre răniți era Mike Martin, care fusese împușcat în picior și dăduse glas unui șuvoi de înjurături care mai de care mai spurcate, din fericire în arabă.

După ce își petrecuse cea mai mare parte a zilei pe munte, păzind opt prizonieri argentinieni care tremurau și silindu-se să nu leșine, fusese dus la punctul de control de la Ajax Bay, pansat în grabă și trimis cu elicopterul la bordul navei-spital *Uganda*. Acolo îi fusese repartizată o cușetă pe care o împărțise cu un

locotenent argentinian. În timpul călătoriei la Montevideo cei doi se împrieteniseră la toartă și se hotărâseră să corespundeze, lucru care se întâmpla și în prezent.

Uganda trăsese la țarm în capitala uruguayană ca să-i lase pe uscat pe argentinieni, iar Martin fusese printre cei considerați suficient de refăcuți pentru a fi trimiși în țară, la Brize Norton, cu un avion de pasageri. Pe urmă, conducerea trupelor speciale îi oferise un concediu de boală de trei săptămâni la Headley Court, în Leatherhead.

Acolo cunoscuse o asistentă medicală pe nume Lucinda, care avea să-i devină soție după o scurtă perioadă în care fusese curtată. Era posibil ca Lucindei să-i fi plăcut viața strălucitoare și mondenitățile, iar în acest caz soarta îi jucase o festă. Cei doi se stabiliseră într-o căsuță de lângă Chobham, de unde puteau ajunge ușor la serviciu, ea – la Leatherhead, el – la Aldershot. Numai că, după trei ani în care îl văzuse efectiv patru luni și jumătate, Lucinda îl obligase să aleagă: ori trupele speciale și afurisitul ăla de deșert, ori ea. Martin cumpănise bine și optase pentru deșert.

Lucinda îl părăsise, și pe bună dreptate. În toamna anului 1982 Mike studiase pentru Academia Militară, care era trambulina pentru obținerea unui grad superior și a unei slujbe atrăgătoare, poate chiar în minister. Însă în februarie 1983 căzuse la examen.

– A făcut-o intenționat, spuse Paxman. Raportul adițional al comandantului spune clar că ar fi putut să treacă dacă ar fi vrut.

– Știu, răspunse Laing. Am citit și eu. Tipul e... neobișnuit.

În vara lui 1983 Martin fusese repartizat ca ofițer de stat-major la cartierul general al forțelor de uscat ale sultanului din Oman, amplasat la Muscat, și rămăsese acolo timp de doi ani; nu renunțase la însemnele de luptător în trupele speciale, comandînd totodată regimentul de la granița nordică, în zona Muscat. Fusese avansat maior în Oman în vara lui 1986.

Ofițerii care funcționează o perioadă de timp în cadrul SAS pot să revină printre rîndurile sale, dar numai dacă sînt invitați. Martin nici nu se întorsese bine în iarna lui 1987, pentru a-și rezolva formalitățile legate de divorț, și primise invitația de la Hereford. Se întorsese în calitate de comandant de escadron în ianuarie 1988, executînd misiuni alături de corpul nordic de armată (Norvegia), pe lîngă sultanul Bruneiului și, în cele din urmă, timp de șase luni, în cadrul unei echipe interne chiar la Hereford. În iunie 1990 fusese trimis cu o echipă de instructori la Abu Dhabi.

Sergentul Sid ciocăni la ușă și-și vîrî capul înăuntru.

– Domnul general vă invită la dînsul. Domnul maior Martin trebuie să sosească.

Cînd Martin își făcu apariția, Laing observă imediat chipul ars de soare, ochii și părul atît de ciudat, și-i aruncă o privire lui Paxman. Una s-a bifat, au rămas două. De arătat, arată cum trebuie. Să vedem dacă vrea să se angajeze și dacă vorbește într-adevăr araba așa cum se zice.

JP făcu un pas înainte, îi luă mîna lui Martin și i-o strînse mai ceva ca într-o menghină.

– Mă bucur că te-ai întors, Mike.

– Vă mulțumesc, domnule, spuse Martin, dînd apoi mîna și cu colonelul Craig.

– Dă-mi voie să ți-i prezint pe acești domni, rosti după o clipă directorul Forțelor Speciale. Sînt domnii Laing și Paxman, ambii de la Century. Au venit... hm... ca să-ți facă... o propunere. Domnilor, puteți începe. Preferați să vorbiți cu domnul maior în particular?

– A, nici vorbă, vă rog, se grăbi să răspundă Laing. Șeful speră că, dacă e să facem ceva după această întrevvedere, o să fie o operațiune în comun.

Isteață mutare să aducă vorba despre sir Colin, își zise JP. Asta doar ca să ne arate ce sfori pot să tragă dacă sînt obligați.

Se așezară toți cinci. Laing luă cuvîntul și făcu o prezentare amănunțită a contextului politic și a nesiguranței în care trăiau cu toții cu privire la Saddam Hussein; dacă acesta avea să se retragă imediat, dacă avea să târăgăneze lucrurile sau să rămîna pe loc în Kuweit, așteptînd să fie dat afară. Pe de altă parte, analiza politică efectuată pînă atunci prognoza că Irakul va începe prin depozitarea Kuweitului de toate bunurile și va continua formulînd concesii pe care Națiunilor Unite nici prin cap nu le va trece să le accepte. Cu alte cuvinte, povestea putea să dureze luni de zile.

Anglia trebuia neapărat să știe ce se petrecea în Kuweit – iar asta nu însemna zvonuri și bîrfe sau povești de soiul celor vehiculate în presă, ci informații concrete despre cetățenii britanici surprinși la fața locului, despre forțele de ocupație și – în cazul că va fi necesară folosirea forței – despre rostul unei mișcări de rezistență kuweitiene pentru hărțuirea pe cît mai multe fronturi a trupelor lui Saddam.

Martin dădu din cap, ascultă atent și puse cîteva întrebări pertinente, dar în rest preferă să tacă. Cei doi ofițeri superiori își ațintiră privirea pe geam, urmărind ceva invizibil pentru ceilalți. Cînd Laing ajunse la concluzii, trecuse de ora douăsprezece.

– Cam asta ar fi, domnule maior. Nu mă aștept la un răspuns pe loc, dar nici nu avem prea mult timp.

– Vă deranjează dacă schimbăm două vorbe doar cu colegul nostru? întrebă JP.

– Cîtuși de puțin. Uitați ce e, Simon și cu mine ne întoarcem la birou, aveți numărul meu de acolo, poate că-mi spuneți ce ați hotărît în cursul după-amiezei.

Sergentul Sid îi conduse pe cei doi civili și îi însoți pe stradă, pînă cînd îi văzu suindu-se într-un taxi. Apoi se întoarse la cuibușorul unde își petrecea cea mai mare parte a zilei.

JP se apropie de un frigider micuț din care scoase trei beri de la gheață. Le desfăcură și traseră fiecare cîte o înghițitură zdravănă.

– Uite ce-i, Mike, știi exact cum stau lucrurile. Ai aflat ce vor. Dacă ți se pare o nebunie, sîntem gata să te susținem.

– Absolut, întări Craig. În cadrul regimentului nu te pune nimeni la zid dacă refuzi. E ideea lor, nu a noastră.

– Dacă vrei să le faci pe plac, continuă JP, e bine să știi că, din clipa în care o să ieși pe ușă, ca să zic așa, o să fii al lor pînă te întorci. Normal că o să fim și noi implicați, probabil că nici n-ar fi în stare să se descurce fără noi, dar va trebui să fim subalternii lor. Ei or să se ocupe de toată povestea. Iar după ce termini revii printre noi ca și cum te-ai fi întors din permisie.

Martin știa cum arăta scenariul. Auzise și de la alții care lucraseră pentru Century. Pur și simplu încetai să exiști pentru cei din regiment pînă te întorceai. După care toți îți spuneau „ne bucurăm că te vedem“ și nici nu se gîndeau să te întrebe vreo dată pe unde fusesesi.

– Accept, spuse el.

Colonelul Craig se ridică în picioare. Trebuia să ajungă înapoi la Hereford. Îi întinse mîna.

– Succes, Mike.

– Apropo, interveni generalul de brigadă, ai fost invitat la prînz. Tot pe strada asta, ceva mai încolo. Fac cînte cei de la Century.

Îi înmîină lui Martin o hîrtie și își luă la revedere. Mike Martin coborî scările și ieși în stradă. Pe hîrtie scria că urma să ia prînzul la un restaurant situat la nici patru sute de metri distanță de locul unde se aflase pînă atunci și că persoana care-l invitasă era un anume domn Wafic Al-Khouri.

Pe lîngă M.I.5 și M.I.6, al treilea braț al serviciilor secrete engleze poartă numele de Government Communication Headquarters, sau GCHQ, care își desfășoară activitatea într-un complex de clădiri amplasate într-o zonă păzită, în vecinătatea orașelului Cheltenham, Gloucestershire.

GCHQ este omologul britanic al Agenției Naționale de Securitate din America, cu care, de altfel, colaborează

îndeaproape, și constă într-un număr de ascultători nevăzuți ale căror antene surprind aproape toate emisiunile radio și mesajele telefonice de pe planetă, dacă își propun s-o facă.

Grație cooperării cu GCHQ, Agenția Națională de Securitate a Statelor Unite are o serie de stații de interceptare în Anglia, în afara celor deja existente pretutindeni în lume; pe de altă parte, și GCHQ dispune de stații asemănătoare printre care se distinge una foarte mare, amplasată pe teritoriul britanic, în Cipru, la Akrotiri.

Data fiind poziția ei, stația de la Akrotiri monitorizează Orientul Mijlociu, dar retrimite toate interceptările la Cheltenham pentru analiză. Printre analiști se află și o serie de experți care, deși sînt arabi prin naștere, au fost verificați la cel mai înalt nivel și nu prezintă nici un grad de risc. Unul dintre aceștia era domnul Al-Khourî care se hotărîse cu mult timp în urmă să se stabilească în Anglia, să primească cetățenia britanică și să se însoare cu o reprezentantă a Albionului.

Acest afabil iordanian, care fusese cîndva diplomat, lucra acum ca analist principal al secției arabe de la GCHQ unde, deși existau mulți cunoscători ai limbii, era singurul care putea descifra mesajele și sensurile ascunse în spatele interceptărilor ce conțineau discursurile liderilor lumii arabe. El era cel care, la cererea celor de la Century House, îl aștepta pe Mike Martin la restaurant.

Cei doi se bucurară de un prînz pe cinste, care dură două ore, și nu vorbiră decît în arabă. După ce se despărțiră, Martin se îndreptă din nou spre clădirea unde se afla sediul SAS. Îl așteptau ore bune de instructaj înainte de a fi gata să plece la Riad, cu un pașaport pe care știa că urma să-l primească de la Century, cu vizele deja aplicate pe un document eliberat pe un nume fals.

Înainte de a părăsi la rîndul lui restaurantul, domnul Al-Khourî formă un număr de la telefonul cu fise instalat pe peretele de lîngă toaleta bărbaților.

– Nici o problemă, Steve. E perfect. De fapt, nu cred că am mai auzit pe cineva care să vorbească la fel. Și știi o chestie? Nu e araba pe care o înveți din cărți; din punctul tău de vedere, e chiar mai bine. Omul știe araba de pe stradă, toate înjurăturile, argoul, chestii de jargon... nu, nici urmă de accent... da, sigur, poate trece liniștit, bătrîne. Mă bucur că am putut să te ajut.

După o jumătate de oră era instalat la volanul mașinii sale și se pregătea să se încadreze pe drumul național M4, ca să se întoarcă la Cheltenham. Cît despre Mike Martin, el dădu un telefon undeva la o adresă de lângă Gower Street. Omul care ridică receptorul se afla în biroul lui de la ASOA și lucra la niște studii științifice, profitînd de acea după-amiază în care nu trebuia să țină cursuri.

– Bună, Fra, eu sînt.

Soldatul nu trebui să se prezinte. De cînd fuseseră împreună la școala pregătitoare din Bagdad îi spunea fratelui său mai mic Fra. La celălalt capăt al firului se auzi o respirație întretăiată.

– Mike? Unde naiba ești?

– În Londra, într-o cabină telefonică.

– Credeam că ești în zona Golfului.

– M-am întors azi-dimineață. Probabil că diseară o să plec din nou.

– Ascultă, Mike, nu te duce. Totul a fost din vina mea... ar fi trebuit să-mi țin gura asta blestemată...

Rîsul sănătos al fratelui său mai mare îi întrerupsese văicărelile.

– Chiar mă întrebam de unde și pînă unde le-a cășunat pe mine. Te-au invitat la prînz, așa-i?

– Da, dar am vorbit despre altceva. Iar la un moment dat nu știu cum naiba m-a luat gura pe dinainte. Uite ce-i, nu trebuie să te duci. Spune-le că m-am înșelat...

– Prea târziu. Am acceptat deja.

– Dumnezeuule...

Singur la el în birou, înconjurat de tomuri erudite, dedicate Mesopotamiei medievale, tânărul savant era pe punctul de-a izbucni în plîns.

– Mike, ai grijă de tine. O să mă rog pentru sănătatea ta.

Mike căzu pe gânduri o clipă. Da, Terry avusese dintotdeauna o ușoară înclinație religioasă. Probabil că o să se roage.

– Așa să faci, Fra. Ne vedem cînd mă întorc.

Închise telefonul. Fratele mai tânăr, universitarul roșcovan care îl diviniza pe cel cu care tocmai stătuse de vorbă, se luă cu mîinile de cap.

Cînd zborul British Airways de la 20.45 cu destinația Arabia Saudită decolă de la Heathrow în seara aceleiași zile, la timp și fără nici o secundă întârziere, Mike Martin se afla la bord și avea la el pașaportul vizat pe un alt nume, urmînd să fie așteptat în zori de un alt lucrător de la Century House, respectiv șeful agenției din interiorul Ambasadei Engleze din Riad.

Capitolul 4

Don Walker apăsă pe frână, iar automobilul Corvette Stingray, o mică bijuterie a anului 1963, se opri câteva clipe în fața intrării principale a Bazei Aviatice Seymour Johnson ca să lase să treacă un grup de excursioniști, înainte de a ieși pe drumul principal.

Era foarte cald. Soarele de august ardea fără milă deasupra micului oraș Goldsboro din Carolina de Nord, făcând ca drumul din fața lui să se miște, ca și cum ar fi fost o apă. Era bine să ai o mașină decapotabilă și să simți aerul, chiar dacă era cald, cum îți înfioară părul blond, tuns scurt.

Străbătu orașelul toropit, la volanul automobilului sport cu o linie clasică și căruia îi acorda atât de mult din timpul său liber, merse o bucată de drum pe Șoseaua 70 și pe urmă se încadră pe Șoseaua 13, îndreptându-se spre nord-est.

În vara aceea toridă a anului 1990, Don Walker avea douăzeci și nouă de ani, era burlac, pilota avioane de vânătoare și tocmai aflase că urma să meargă la război. Mă rog, încă nu era ceva sigur. Se părea că asta depindea de un arab ciudat pe nume Saddam Hussein.

În dimineața aceleiași zile, comandantul regimentului de aviație, colonelul (ulterior generalul) Hal Hornburg, le dăduse vestea cea mare; după trei zile, pe data de 9 august, escadrila sa 336 de „Rachetiști“, din cea de-a noua divizie aeriană a trupelor de aviație, avea să se deplaseze spre Golful Persic. Ordinele

veniseră de la înaltul comandament al trupelor de aviație de la Baza Aviatică Danglely de lângă Hampton, Virginia. Prin urmare, treaba era serioasă. Bucuria în rîndul piloților fusese totală. Ce rost avea să te pregătești atîția ani dacă nu aveai ocazia să tragi efectiv cu șmecheriile alea?

Cum rămăseseră doar trei zile pînă la plecare, trebuiau făcute foarte multe lucruri, iar lui îi reveneau și mai multe răspunderi, fiindcă avea în grijă magazia de muniție a regimentului. Cu toate acestea, ceruse o învoire de douăzeci și patru de ore ca să se ducă să-și ia rămas-bun de la ai lui; locotenent-colonelul Steve Turner, ofițerul de control al muniției, îi comunicase că, dacă pe dimineața de 9 august lipsea un șurub cît de mic înainte de punerea în mișcare a regimentului și a aparatelor F-15E Eagle, avea să-i facă, personal, părul creț. Apoi zîmbise și-i spusese lui Walker că, în cazul în care avea de gînd să se întoarcă la apusul soarelui, era bine să-și miște fundul.

Așadar, la ora nouă în dimineața acelei zile Walker gonia prin Snow Hill și Greenville, în direcția salbei de insule de la est de Pimlico Sound. Avea noroc că părinții lui nu se întorseseră în Tulsa, Oklahoma, fiindcă în acest caz n-ar fi reușit să-i vadă. Dat fiind că era august, erau plecați, ca de obicei, în concediu la căsuța de vară a familiei de lângă Hatteras, ceea ce însemna un drum de cinci ore cu mașina de la baza aviatică.

Don Walker știa că era un pilot de înaltă clasă și acest gînd îl umplea de încîntare. Era un sentiment foarte plăcut să ai douăzeci și nouă de ani, să faci exact ce-ți place mai mult și, pe deasupra, s-o faci al naibii de bine. Îi plăcea baza aviatică în general, îi plăcea restul trupei și adora forța și dinamismul aparatului McDonnell Douglas F-15 Strike Eagle, cu care zbura și care era varianta de atac la sol a bombardierului 15C pentru confruntări aeriene. Din punctul lui de vedere, era cel mai bun avion din întreaga aviație americană, așa că puțin îi păsa ce îndrugau tipii de pe aparatele Fighting Falcon. Aceștia susțineau că singurul comparabil cu idealul era F-18 al marinei, dar, cum

Walker nu zburase niciodată cu el, era pe deplin satisfăcut de Eagle.

La Bethel coti dreapta, spre Colombia și Whalebone, ca să ajungă la locul unde șoseaua începea să facă legătura între lanțul de insule; lăsând Kitty Hawk undeva în stînga, se întoarse spre sud, către Hatteras, unde, în cele din urmă, drumul era înconjurat din toate părțile de apă. În copilărie avusese parte de vacanțe foarte frumoase la Hatteras, ieșind la prima oră a dimineții în larg cu bunicul lui, ca să prindă pești și rămînînd pe mare pînă cînd bătrînul se sătura.

Acum, dat fiind că tatăl său ieșea la pensie și nu mai trebuia să se ocupe de chestiile alea cu petrol din Tulsa, poate că el și cu mama vor petrece mai mult timp la căsuța de vară, și atunci și el va avea motive să se ducă acolo mai des. Era suficient de tînăr ca nici măcar să nu-i treacă prin cap că era posibil să nu se mai întoarcă din Golf, asta în cazul în care izbucnea, într-adevăr, un război.

Walker terminase liceul printre primii în Tulsa și încă de la optsprezece ani avusese o singură ambiție arzătoare – să zboare. Din cîte își amintea, întotdeauna își dorise să se înalțe în aer și să piloteze un avion. Petrecuse patru ani la Universitatea din Oklahoma, absolvise cursurile secției de inginerie spațială și terminase în iunie 1983. Făcuse deja o perioadă de pregătire militară în cadrul corpului de instrucție al ofițerilor de rezervă, așa că în toamna aceuiași an intrase în aviație.

Urmase cursuri de pilotaj la Williams AFB, lîngă Phoenix, Arizona, zburase pe aparate T-33 și T-38 și, după unsprezece luni, cu prilejul mitingului aviatic festiv, aflase că absolvise cu note foarte mari, clasîndu-se al patrulea dintr-o promoție de patruzeci. Spre marea lui bucurie, primii cinci absolvenți fuseseră trimiși la Fighter Lead-In School de la Holloman AFB, lîngă Alamagordo, New Mexico; tînărul Walker crezuse, cu suprema aroganță a celor aleși să piloteze avioane de luptă, că

în tot restul cursului avea să învețe doar cum să trimită proiectile asupra unor obiective de dimensiuni variabile.

La centrul de instrucție din Homestead, Florida, încetase la un moment dat să exerseze pe aparate T-38 și trecuse la cele de tipul F-4 Phantom, avioane mari, aproape brutale ca aspect, dar care, în sfârșit, erau avioane de luptă în adevăratul sens al cuvântului.

Cele nouă luni de la Homestead se încheiaseră cu prima misiune de escadrilă, la Osan, în Coreea de Sud, unde pilotase aparate Phantom timp de un an. Era foarte bun, era convins de acest lucru și se părea că știa asta și ofițerii superiori. După Osan, Walker fusese trimis la USAF Fighter Weapon School de la McConnell AFB, din Wichita, statul Kansas.

La centrul de instrucție aviatică Fighter Weapons se face, potrivit informațiilor existente, cel mai dur instructaj din întreaga aviație americană, la capătul căruia sînt identificați acei piloți pentru care zborul la mare altitudine poate deveni o carieră în sine. Cît despre tehnologia noilor tipuri de armament, ea este de-a dreptul înspăimîntătoare. Absolvenții de la McConnell trebuie să știe perfect la ce folosește fiecare șurubel, care este rostul fiecărui cip de siliciu sau al microcircuitelor din interiorul diverselor proiectile pe care le pot expedia bombardierele moderne pentru a-și distruge inamicii, indiferent dacă aceștia se află în aer sau la sol. Walker se clasase din nou excelent, fapt care, de data asta, însemna că fiecărei escadrile de avioane de vînătoare din aviația Statelor Unite i-ar fi plăcut să-l aibă în rândurile sale.

Regimentul 336 din Goldsboro reușise să-i obțină transferul în vara lui 1987. Walker zburase la bordul avioanelor Phantom timp de un an, după care petrecuse patru luni la Luke AFB, în Phoenix, Arizona, încercînd să se adapteze aparatelor Strike Eagle care tocmai le fuseseră puse la dispoziție „Rachetiștilor“. Avea deja o experiență de zbor de peste un an pe aparate Eagle la ora la care Saddam Hussein invadase Kuweitul.

Cu puțin înainte de ora prânzului, automobilul Stingray ajunsese la șirul de insule; la câțiva kilometri nord se înălța monumentul de la Kitty Hawk, unde Orville și Wilbur Wright ridicaseră în aer o improvizație destul de primitivă pe o distanță de câțiva metri, pentru a dovedi lumii întregi că omul era în stare să zboare la bordul unui automobil cu autonomie. Dacă ar fi știut...

Se încadră pe Nags Head, urmă alaiul interminabil de rulote ale excursioniștilor și așteptă ca drumul să se golească treptat, pe măsură ce se apropia de Cape Hatteras și de extremitatea insulei. Înainte de ora unu își parcă Stingray-ul pe aleea din fața casei de birne a părinților lui. Îi găsi pe terasă, uitându-se la apa albastră și lină a mării.

Ray Walker fu primul care-și văzu fiul și scoase o exclamație de bucurie. Maybelle dădu fuga din bucătăria unde tocmai pregătea prânzul și i se aruncă în brațe. Bunicul lui stătea într-un balansoar și continua să privească marea. Don se apropie de el.

– Bună, bunicule, sînt eu, Don.

Bătrînul își ridică ochii, dădu din cap și zîmbi, după care reveni cu privirile asupra oceanului.

– Nu se simte grozav, spuse Ray. Cîteodată te recunoaște, alteori nu. Bine, stai jos și spune-ne ce vești ai. Auzi, Maybelle, nu crezi că doi bărbați morți de sete merită cîte o bere?

În timp ce beau, Don le povesti părinților că trebuia să plece în Golf peste cinci zile. Maybelle își duse mîna la gură; tatăl lui își luă o expresie solemnă.

– Mă rog, probabil că pentru asta te-ai antrenat atîta și ai fost la toate instructajele alea, rosti el într-un tîrziu.

Don își dădu berea pe gît și se întrebă, nu pentru prima oară, de ce trebuia ca părinții să-și facă atîtea griji de fiecare dată. Bunicul începuse să se uite din nou la el, cu o vagă lucire de recunoaștere în ochii urduroși.

– Don pleacă la război, bunicule, îi strigă Ray Walker.

Ochii bătrînului dădura impresia că se trezesc la viață. Toată viața făcuse parte din marină, înrolîndu-se imediat după ce terminase școala, cu foarte mulți ani în urmă. În 1941 își luase la revedere de la soție, o lăsase cu rudele ei în Tulsa, ca și pe fiica lui, Maybelle, care tocmai se născuse, și plecase în Pacific. Fusesse cu MacArthur la Corregidor, îl auzise spunînd „mă voi întoarce“ și reușise să rămînă la nici douăzeci de metri de el cînd, conform promisiunii, se întorsese.

Tot în anii aceia supraviețuise șederii pe cinci sau șase atoli nenorociți din Mariane și scăpase cu viață din infernul de la Iwo Jima. Avea șaptesprezece cicatrice pe corp, toate primite în luptă, și merita cu prisosință decorațiile care i se odihneau pe piept: o Stea de Argint, două Stele de Bronz și șapte Inimi Purpurii.

Refuzase sistematic să fie făcut ofițer și preferase să rămînă un simplu sergent, știind foarte bine unde se afla adevărata putere. Debarcase și în operațiunea de la Inchon, în Coreea, iar cînd fusese trimis să-și încheie cariera militară ca instructor la Paris Island, pe uniformă lui se răsărau mai multe decorații decît pe toate celelalte la un loc. În ziua în care, după două amînări ale lăsării la vatră, fusese demobilizat și se organizase o festivitate de adio, fuseseră prezenți patru generali, ceea ce nu se întîmplase nici măcar la retragerea unui alt general.

Bătrînul îi făcu semn nepotului și-l chemă la el. Don se ridică de la masă și se aplecă asupra bunicului.

– Fii cu ochii pe japonezi, băiete, că, dacă nu, te-nhață, șopti fostul sergent.

Don își trecu un braț pe după umerii slabi și atinși de reumatism ai bătrînului.

– Nu-ți face griji, bunicule, n-o să-i las să se apropie.

Bătrînul încuviință din cap și păru satisfăcut. Avea optzeci de ani și, pînă la urmă, sergentul nemuritor de odinioară scăpase de japonezi și de coreeni pentru a cădea victimă bătrînului domn Alzheimer. În prezent își petrecea cea mai mare parte a timpului

cu fiica și ginerele lui, într-un fel de vis neîntrerupt, știind că cei doi aveau grijă de el și că nu avea unde să se ducă.

După prînz, părinții îi povestiră lui Don despre turul Golfului Persic din care se întorseseră de doar patru zile. Maybelle intră în casă și se întoarse cu fotografiile care tocmai veniseră de la dezvoltat.

Don se așeză lîngă mama lui cît timp aceasta parcurse încă o dată teancul de poze, identificînd palatele și moscheile, priveștiile marine și piețele din lanțul de emirate și sătulețe conduse de șeici, pe care le vizitase cu atît de puțin timp în urmă.

– Ai mare grijă cînd ajungi acolo, își preveni ea fiul. Așa arată oamenii cu care o să ai de-a face. Sînt niște indivizi periculoși. Ia uită-te bine la ochii ăștia.

Don Walker se uită la fotografia din mîna ei. Beduinul stătea între două dune de nisip, cu deșertul profilîndu-se undeva în spate și cu unul dintre capetele baticului înnodat peste față. Doar ochii negri se uitau bănuitori spre aparatul de fotografiat.

– O să am grijă și-o să mă păzesc de el, îi promise Don, iar cuvintele lui pîrură s-o mulțumească.

La ora cinci își făcu socoteala că trebuia să se întoarcă la unitate. Părinții îl conduseră pînă în fața casei, unde își lăsase mașina. Maybelle își strînse fiul la piept, spunîndu-i încă o dată să aibă grijă, iar Ray îl luă în brațe și-i declară că amîndoi erau mîndri de el. Don intră în mașină și băgă în marșarier, ca să iasă în stradă, după care își întoarse privirile.

Cu ajutorul a două cîrje, bunicul său ieșise din casă pe verandă. Le așeză cu grijă într-o parte și se îndreptă de șale, luptîndu-se cu reumatismul care-i atacase spatele și umerii și reușind, în cele din urmă, să ajungă în poziția dorită. Apoi își ridică mîna, cu palma în jos, pînă atinse boneta, și o ținu acolo timp de cîteva clipe, bătrînul războinic salutîndu-și nepotul care pleca, la rîndul lui, la război.

Din mașină, Don îi răspunse tot cu un salut, după care apăsă pe accelerație și porni în trombă. Era ultima oară că-și vedea bunicul. Acesta avea să moară în somn la sfârșitul lui octombrie.

La ora aceea, la Londra se întunecase deja. Terry Martin lucrase pînă tîrziu; deși studenții se aflau în lunga vacanță de vară, avea o serie de cursuri pe care trebuia să le pregătească. Pe de altă parte, dat fiind că existau cursuri specializate chiar și pe durata sezonului estival, nu se plictisea cîtuși de puțin nici în aceste luni. Numai că în seara aceasta nu făcea decît să se străduiască să-și găsească o ocupație care să-i abată gîndul de la grijile care îl frămîntau.

Știa unde plecase fratele lui; cu ochii minții își imagina pericolele pe care le avea de înfruntat, ca să se infiltreze în inima Kuweitului aflat sub ocupație irakiană.

La ora zece, pe cînd Don Walker mergea cu mașina spre nord de Hatteras, ieși din clădirea Academiei, îi spuse noapte bună, pe un ton curtenitor, paznicului de noapte care trebuia să încuie după el și se plimbă pe Gower Street și St. Martin's Lane, îndreptîndu-se spre Trafalgar Square. Poate că luminile strălucitoare din piață îl vor binedispune. Era o seară caldă, iar în aer se ridicau arome îmbietoare.

La St.Martin-in-the-Fields observă că ușile erau deschise, lăsînd să răzbată cîntece religioase. Terry intră, găsi o strănă liberă undeva mai în spate și ascultă repetițiile corului bisericesc. Însă vocile limpezi ale coriștilor nu făcură decît să-l deprime și mai mult. Gîndurile i se întoarseră la copilăria petrecută cu Mike la Bagdad cu treizeci de ani în urmă.

Nigel și Susan Martin locuiseră într-o casă veche, frumoasă și încăpătoare, cu etaj, situată în Saadun, cartierul elegant din acea jumătate a orașului care se numea Risafa. Mike se născuse în 1953, iar el cu doi ani mai tîrziu, în 1955. Prima lui amintire data de la vîrsta de doi ani și se lega de imaginea fratelui său brunet care tocmai era îmbrăcat pentru prima zi pe care avea să

o petreacă la grădinița domnișoarei Saywell. Asta însemna cămașă, pantaloni scurți, ciorapi și pantofi, adică uniforma tradițională a băieților veniți din Anglia, iar Mike protestase vehement și țipase ca din gură de șarpe fiindcă era obligat să se despartă de veșmîntul obișnuit, lung, din bumbac alb, care îi dădea o atît de mare libertate de mișcare și-l ajuta să nu transpire.

Viața fusese frumoasă și simplă pentru comunitatea britanică din Bagdad în vremea anilor cincizeci. Existau cluburile Mansour și Alwiya unde puteai deveni membru și unde te bucurai de piscinele, terenurile de tenis și cele de squash, populate de angajații de la Iraq Petroleum Company și de funcționarii ambasadei veniți să se întreacă, să înoate, să stea la soare sau să comande băuturi de la gheață, la bar.

Și-o amintea și acum pe Fatima, doica sau dădaca lor, o fată blindă, tînără și plinuță, dintr-un sat aflat undeva la nord, care puneă toți banii deoparte ca să-și facă zestre și să se poată mărita cu un tînăr înstărit în ziua în care se va fi întors în rîndurile tribului de unde venise. De obicei, stătea și se juca pe pajiște cu ea pînă cînd plecau împreună să-l ia pe Mike de la grădinița domnișoarei Saywell.

Înainte de-a împlini trei ani, ambii copii vorbeau engleza și araba, pe aceasta din urmă învățînd-o de la Fatima, de la grădinar sau de la bucătăreasă. Mike avea o ureche foarte bună pentru limbile străine și, dată fiind marea admirație a tatălui lor pentru cultura și tradițiile arabe, casa era plină de prieteni irakieni care veneau foarte des în vizită.

Arabii au tendința să aibă mai multă răbdare cu copiii decît europenii și chiar să-i iubească mai mult; ori de cîte ori micuțul Mike o lua la goană pe pajiște, cu ochii aceia negri, cu părul ca smoala și îmbrăcat doar în veșmîntul alb, tradițional, strigînd de mama focului în arabă, prietenii tatălui său rîdeau încîntați și-i spuneau : „Zău așa, Nigel, parcă ar fi unul de-ai noștri.“

La sfîrșit de săptămînă existau anumite ieșiri în mijlocul naturii, cînd asistau cu toți la vînătoarea regală Harithiya, un soi

de vânătoare de vulpi ca în Anglia, strămutată în Orientul Mijlociu, unde vînatul consta în șacali, iar ceremonia era condusă de arhitectul municipal Philip Hirst și era urmată de „o porție de oaie“, kuzi și legume pentru toți participanții. Existau totodată acele picnicuri minunate pe malul fluviului care șerpuia leneș spre Pig Island, aflată chiar în mijlocul cursului Tigrului, care împărțea orașul în două.

După doi ani îl însoțise pe Mike la grădinița domnișoarei Saywell și, dată fiind inteligența lui ieșită din comun, plecaseră amîndoi în același an la Școala Pregătitoare a Fundației, condusă de domnul Hartley.

Cînd își făcură pentru prima dată apariția la Tasisiya, el avea șase ani, iar fratele lui, opt. La școală învățau nu doar copii englezi, ci și o serie de băieți irakieni proveniți din familii cu posibilități.

Pînă atunci avusese deja loc o lovitură de stat. Regele-copil și Nuri-as-Said fuseseră asasinați, iar puterea fusese preluată în întregime de generalul neocomunist Kassem. Deși cei doi băieți englezi n-aveau nici cea mai mică idee, părinții lor și întreaga comunitate britanică din Irak începuseră să-și facă griji serioase. Susținînd evident Partidul Comunist Irakian, Kassem trecuse la un pogrom nemilos împotriva membrilor Partidului Baas de orientare naționalistă, care, la rîndul lui, încercase în cîteva rînduri să-l lichideze pe general. Unul dintre membrii grupului care eșuase în tentativa de mitraliere a dictatorului era un tînăr instigator pe nume Saddam Hussein.

În cursul primei zile de școală Terry se trezise înconjurat de un grup de băieți irakieni.

– E un mîncău, spusese unul dintre ei, făcîndu-l pe Terry să plîngă.

– Nu sînt mîncău, se smiorcăise el.

– Ba ești, repetase băiatul cel mai înalt. Ești gras, alb, ai un păr caraghios și arăți exact ca un mîncău. Leorp, leorp, leorp.

Pe urmă începuseră toți să imite același sunet, fără să vadă că Mike se ivise de undeva, din spate. Bineînțeles, vorbeau toți în arabă.

– Nu-mi mai faceți fratele mîncău, îi avertizase el.

– Fratele tău? Nu s-ar zice că ați fi frați. Dar să știi că arată a mîncău.

Recurgerea la un pumn încheștat nu face parte dintre tradițiile arabe de luptă. De fapt, este un procedeu străin majorității culturilor lumii, cu excepția anumitor părți din Orientul Îndepărtat. Pînă și la sud de Sahara pumnul încheștat nu figurează printre armele tradiționale. Negrii din Africa și descendenții lor trebuiseră să fie învățați cum să facă palma pumn și s-o azvîrle înainte; ce-i drept, ulterior deveniseră neîntrecuți în acest gen de luptă. Lovitura cu pumnul încheștat este prin excelență o tradiție vest-mediteraneană și, în primul rînd, anglo-saxonă.

Lovitura de dreapta a lui Mike Martin explodase în maximalul băiatului care îl sîcîise cel mai mult pe Terry și-l lăsase lat. Acesta simțise nu ațît durere, cît o mare mirare. Ce-i drept însă, nimeni nu-i mai spusese lui Terry mîncău.

În mod cu totul surprinzător, Mike și băiatul irakian deveniseră ulterior cei mai buni prieteni, ajungînd ca pe durata anilor de școală pregătitoare să fie nedespărțiți. Pe băiatul acela înalt îl chema Hassan Rahmani. Cel de-al treilea membru al grupului lui Mike era Abdelkarim Badri și avea un frate mai mic, Osman, de aceeași vîrstă cu Terry. Prin urmare, Terry și Osman se împrieteniseră și ei, lucru folositor deoarece tatăl celor doi frați Badri putea fi întîlnit adeseori în casa părinților lui Terry și Mike. Era medic, iar familia Martin se arătase bucuroasă să-l poată folosi drept doctorul familiei.

El fusese cel care îi ajutase pe Terry și Martin cînd fuseseră atinși de inevitabilele boli ale copilăriei; pojarul, scarlatina și vîrsatul de vînt.

Terry își aminti că fiul cel mare al doctorului Badri era fascinat de poezie, stătea mereu cu nasul în cărți scrise de poeți

englezi și câștigase o serie de concursuri de recitări chiar și atunci când trebuise să se întrecă de la egal la egal cu vorbitori nativi de engleză. Osman, fratele mai mic, era bun la matematică și spunea că voia să ajungă inginer sau arhitect și să construiască lucruri frumoase. Terry rămase câțeva vreme în străna, în acea seară caldă din anul 1990, și se întrebă ce se întâmplase cu ei.

Cît timp învățaseră la Tasisiya, lucrurile începuseră să se schimbe în jurul lor în Irak. La patru ani după ce preluase puterea, asasinîndu-l pe rege, Kassem însuși fusese răsturnat de la conducere și ucis de către o armată care începuse să se îngrijoreze de flirturile lui cu comunismul. Urmaseră unsprezece luni de conducere exercitată de armată și de Partidul Baas, timp în care aceștia din urmă se răzbunaseră cu sâlbăcie pe foștii lor persecutori, comuniștii.

Apoi armata îi înlăturase pe baași, obligîndu-i din nou să aleagă calea exilului, și condusesese singură ostilitățile pînă în 1968.

Între timp însă, în 1966, la treisprezece ani, Mike fusese trimis să-și continue studiile la o școală de stat administrată de englezi și numită Haileybury. Terry îl urmase și aici în 1968. În vara aceluia an, părinții îl luaseră cu ei în Anglia la sfîrșitul lui iunie, ca să-și poată petrece împreună vacanța estivală înainte ca Terry să i se alătore lui Mike la Haileybury. În acest fel rataseră cele două lovituri de stat, din 14 și 30 iulie, în urma cărora armata fusese măturată de la putere, locul ei fiind luat de Partidul Baas, sub conducerea președintelui Bakr și avîndu-l drept vicepreședinte pe Saddam Hussein.

Nigel Martin bănuise că se punea ceva la cale și își făcuse anumite planuri. Plecase de la IPC și se angajase la o altă companie, pe nume Burmah Oil și avînd sediul în Anglia. După ce lichidase totul la Bagdad, el se stabilise cu familia lîngă Hereford, de unde putea face naveta zilnic la Londra, acolo unde începuse să lucreze.

Tatăl celor doi frați Martin devenise cu timpul un îndârjit jucător de golf și, de multe ori, în week-end-uri băieții lui îi duceau crosele, mai ales atunci când juca împotriva unui coleg de la Burmah Oil, un domn pe nume Denis Thatcher, a cărui soție manifesta un remarcabil interes pentru politică.

Lui Terry îi plăcea foarte mult Haileybury, care pe atunci era condusă de domnul William Stewart; ambii frați fuseseră trimiși la Melville House, care pe atunci se găsea sub directoratul lui Richard Rhodes-James. Conform previziunilor, Terry devenise savantul, iar Mike atletul. Atitudinea protectoare a acestuia din urmă față de fratele lui mai scund și mai grăsun, dovedită deja la școala domnului Hartley din Bagdad, nu se dezmințise nici la Haileybury. Motiv pentru care adorația lui Terry față de fratele cel mai mare era la fel de intensă.

Fără să dea două cepe degerate pe ideea de a încerca la facultate, Mike anunțase din timp că voia să-și înceapă și să-și termine cariera în armată, decizie pe care domnul Rhodes-James o îmbrățișă cu mare plăcere.

Terry Martin ieși din biserică întunecată când corul bisericesc își încetă repetițiile, traversă Trafalgar Square și prinse un autobuz spre Bayswater, unde împărțea un apartament cu Hilary. Când trecu prin dreptul lui Park Lane, gândurile îi zburară la acea finală de rugby împotriva celor de la Tonbridge, cu care Mike își încheiase cei cinci ani la Haileybury.

Meciul cu Tonbridge era de fiecare dată cel mai greu, iar în anul acela se disputa pe teren propriu, adică pe gazonul de la Terrace. Mike era fundaș, mai erau de jucat cinci minute și Haileybury era condusă cu două puncte. Terry se afla undeva pe margine, ca un câine credincios, și-și sorbea din ochi fratele.

Mingea ovală ieșise din grămadă la un moment dat și ajunsese în mâinile mijlocașului de la deschidere, care trecuse

pe lîngă un adversar și pasase celui mai apropiat coechipier de pe linia de trei sferturi. Din spatele lor, Mike începuse să sprinteze, startul lui fiind observat doar de Terry. Accelerase pînă la punctul maxim, după care se intercalase pe trei sferturi, interceptînd o pasă care-i fusese adresată extremei, străpunsese apărarea celor din Tonbridge și se îndreptase spre linia de țintă. Terry începuse să sară în sus de bucurie și să strige-n gura mare. Ar fi dat toate notele maxime la examen și toate referatele din lume ca să poată intra pe teren, alături de fratele lui, chiar dacă știa că picioarele lui scurte, albe și dolofane nu puteau să-l ducă la nici trei metri fără să fie pus la pămînt de pachetul de mijlocași al celor de la Tonbridge.

Terry se oprise din chiuit în clipa în care fundașul de la Tonbridge se aruncase asupra lui Mike, încercînd să-l placheze. Cei doi elevi de optsprezece ani se izbiseră unul de altul cu un sunet care sugera cel puțin cîteva oase sfărîmate; jucătorul lui Tonbridge resimțise impactul, căzuse la pămînt, iar Mike Martin înscrisese eseul victorios pentru echipa lui.

Cînd cele două echipe ieșiseră de pe teren, Terry rămăsese lîngă drumul spre vestiar, cu zîmbetul pe buze. Mike întinsese mîna și-i ciufulise părul.

– Ei bine, le-am făcut-o, Fra.

Și iată că acum, din cauză că fusese tîmpit și nu-și ținuse gura, fratele lui era trimis în Kuweitul ocupat. Îngrijorarea și supărarea care îl cuprinseseră erau atît de puternice, încît Terry simți că-i dau lacrimile.

Se dădu jos din autobuz și o luă pe lîngă Chepstow Gardens. Hilary, care plecase trei zile cu afaceri, probabil că se întorsese. Spera din suflet, fiindcă avea nevoie de cineva care să-i aducă alinare. Intrînd în casă, o strigă pe nume și o auzi răspunzîndu-i veselă din camera de zi.

Terry intră în cameră și povesti dintr-o răsufare prostia pe care o făcuse, după care simți îmbrățișarea tandră, mîngîietoare

a acelei femei blînde care lucra ca agent de bursă și alături de care își trăia viața.

Mike Martin petrecuse două zile în compania șefului agenției din Riad, o agenție a cărei organigramă se îmbogățise între timp prin apariția a încă doi lucrători de la Century House.

Agentura din Riad își desfășoară de obicei activitatea în interiorul ambasadei și, dat fiind că Arabia Saudită este considerată drept o țară favorabilă intereselor britanice, misiunea de pe acest teritoriu nu fusese apreciată ca avînd un grad ridicat de dificultate, nefiind nevoie nici de o schemă bogată de personal, nici de dotări sofisticate. Însă criza de zece zile din Golf schimbase cu totul starea de fapt.

Nou creată coaliție a statelor occidentale și a națiunilor arabe, aflate într-o opoziție categorică față de decizia Irakului de a menține Kuweitul sub ocupație, își numise deja doi comandanți-șefi, generalul Norman Schwarzkopf din armata Statelor Unite ale Americii și prințul Khaled bin Sultan bin Abdulaziz, un militar de carieră de patruzeci și patru de ani. Nepot al regelui și fiu al ministrului apărării, prințul Sultan fusese instruit atît în Anglia, la Sandhurst, cît și în State.

Răspunzînd unei solicitări a englezilor, prințul Khaled se dovedise la fel de amabil ca de obicei și, cu o viteză remarcabilă, o vilă încăpătoare și izolată fusese cumpărată undeva la marginea orașului și închiriată Ambasadei Angliei.

Mai mulți tehnicieni din Londra tocmai instalau microfoane și transmițătoare, cu inevitabilele dispozitive de codificare neinterceptabile, iar locul urma să devină cartierul general al Serviciului Secret Englez pe întreaga durată a crizei. Într-o altă parte a orașului, tehnicienii americani făceau același lucru pentru CIA, care lăsase să se înțeleagă fără echivoc că urma să aibă o prezență activă și importantă. Animozitățile ce aveau să se simtă între conducerea superioară a forțelor armate americane și civilii din Agenție nu-și făcuseră încă apariția.

Între timp, Mike Martin stătuse la reședința particulară a șefului agenturii, Julian Gray. Cei doi bărbați erau de acord că înregistrarea prezenței lui Martin în incinta ambasadei nu ar fi reprezentat un avantaj. Fermecătoarea doamnă Gray, simbol al soției desăvârșite, fusese o gazdă fără cusur și nici nu se gândise să-l întrebe vreodată cine era sau ce făcea în Arabia Saudită. Martin nu vorbea deloc în arabă cu personalul saudit, acceptînd de fiecare dată cafeaua cu un zîmbet și un „mulțumesc“ rostit în engleză.

În seara celei de-a doua zile, Gray tocmai îi dădea invitatului său ultimele instrucțiuni. Se părea că se ocupaseră de tot ce era nevoie, cel puțin din perspectiva Riadului.

– O să pleci mîine dimineată la bordul unui avion de pasageri al companiei Saudia. Nu se mai fac curse direct la Khafji. O să fii așteptat. Firma a trimis deja un dispecer la Khafji care o să vină după tine și o să te conducă în nord. Dacă nu mă înșel, a făcut parte din regiment. Sparky Low, îl cunoști?

– Îl cunosc, răspunse Martin.

– Are toate lucrurile de care ai zis că o să ai nevoie. În plus, a dat peste un tînăr pilot kuweitian cu care ar fi bine să stai de vorbă. O să ne facă rost de ultimele imagini de la bordul sateliților americani, în care se arată zona de graniță, principalele concentrări de trupe irakiene care trebuie evitate și tot ce mai avem nevoie să știm. Iar acum, hai să ne uităm la pozele astea; tocmai au venit de la Londra.

Gray întinse cîteva fotografii mari și lucioase pe masa la care mîncaseră.

– Se pare că Saddam încă nu a numit un guvernator general irakian; deocamdată încearcă în continuare să instaleze o administrație kuweitiană de marionete, dar fără succes. Nici măcar opoziția kuweitiană nu vrea să se bage. Din informațiile pe care le avem, se pare că există deja acolo o poliție secretă care a intrat în funcțiune. Acesta se pare că e șeful filialei de acolo a AMAM-ului, un anume Sabaawi, care are reputația unui ticălos fără pereche.

Şeful lui de la Bagdad, care s-ar putea să-i facă o vizită, este directorul așa-numitului Amn-al-Amm și-l cheamă Omar Khatib. Uite-l aici.

Martin se uită la chipul din fotografie: posac, supărat, avînd în ochi și în expresia de la colțurile gurii un amestec de cruzime și viclenie țărănească.

– Se zice că e un individ sîngeros, continuă Gray, la fel ca mîna lui dreaptă din Kuweit, Sabaawi. Khatib are patruzeci și cinci de ani, face parte din tribul tikriților, din același clan cu Saddam în persoană, și e unul dintre acoliții lui cei mai vicleni. Despre Sabaawi nu știm mare lucru, dar sperăm să mai aflăm pe parcurs.

Gray trase spre el o altă fotografie.

– Pe lîngă AMAM, Bagdadul a mai trimis la fața locului o echipă de la secția de contraspionaj a Mukhabaratului, probabil ca să aibă grijă de cetățenii străini și să întîmpine orice tentativă de sabotaj sau de spionaj coordonată din afara recentei lor cuceriri. Şeful contraspionajului e cel de-aici – are reputația unui tip șiret, pe care nu poți să-l învîrți pe degete. Cred că de el trebuie să te ferești în primul și-n primul rînd.

Era 8 august. Încă un avion C-5 Galaxy trecu pe deasupra lor, în direcția aeroportului militar din apropiere, partea imensului dispozitiv logistic american ce se pusese deja în mișcare, aducîndu-i materialele, care păreau că nu se mai termină, pe teritoriul acestui regat musulman neliniștit, derutat și extrem de tradiționalist.

Mike Martin își coborî privirile încă o dată și se trezi uitîndu-se la chipul lui Hassan Rahmani.

La telefon era din nou Steve Laing.

– Nu vreau să stau de vorbă, spuse Terry Martin.

– Ba cred că ar fi necesar, domnule doctor Martin. Uite ce-i, ești îngrijorat pentru soarta fratelui dumitale, nu?

– Foarte mult.

– Să știi că nu e cazul, crede-mă. E un tip foarte stăpîn pe el și știe să-și poarte singur de grijă. A vrut să se ducă, aici nu avem nici un dubiu. I-am dat ocazia să ne refuze, după cum bine știi.

– Ar fi trebuit să-mi țin gura.

– Încearcă să privești lucrurile și din altă perspectivă, domnule doctor. Dacă lucrurile se înrăutățesc și mai mult, o să fim obligați să trimitem în Golf o mulțime de alți frați, soți, unchi, fii și iubiți. Iar dacă există șanse ca unul dintre noi să poată limita numărul de pierderi, nu crezi că merită încercat?

– În regulă. Ce dorești?

– Păi, cred că încă un prînz împreună. E mai ușor să vorbim cînd ne privim în ochi. Știi unde e Hotelul Montcalm? Ce-ai zice de ora unu?

– În ciuda istețimii lui, e un tip al naibii de emotiv, îi spusese Laing lui Simon Paxman ceva mai devreme în cursul dimineții.

– Dumnezeule mare, răspunsese Paxman, cu mirarea entomologului căruia tocmai i s-a adus la cunoștință descoperirea unei specii noi și caraghioase de insectă sub o piatră oarecare.

Agentul secret și universitarul avură parte de un separeu unde nu avea cine să-i deranjeze – prin amabilitatea domnului Costa. După ce li se aduseră la masă cometele cu somon afumat, Laing trecu la subiect.

– Adevărul e că s-ar putea ca în Golf să izbucnească un război veritabil. Asta nu acum, firește; e nevoie de timp pentru organizarea forțelor și pentru strîngerea rîndurilor. Dar americanii sînt deja furioși. Sînt hotărîți, cu sprijinul bunei noastre doamne din Downing Street, să-i alunge pe Saddam Hussein și pe gașca lui din Kuweit.

– Dar s-ar putea să plece din proprie inițiativă, sugeră Martin.

– Ar fi minunat, am scăpa de război, replică Laing.

În realitate însă, lucrurile nu erau cîtuși de puțin minunate, iar opțiunea pacifistă părea destul de îndepărtată. Existau anumite zvonuri extrem de neliniștitoare și, de fapt, acesta era

motivul pentru care Laing îl invitase la masă pe specialistul în studii arabice.

– Dar, dacă situația nu se prezintă așa, va trebui să pătrundem în țară cu girul Națiunilor Unite și să le facem vînt.

– Noi?

– Mă rog, în principal americanii. Dar o să trimitem și noi forțe de sprijin; pe uscat, pe mare și pe calea aerului. Chiar la ora asta avem deja cîteva nave ancorate în zona Golfului, precum și un număr de escadrile de avioane de luptă și de bombardiere care se îndreaptă spre sud. Cam așa stau lucrurile. Doamna T. nu e deloc dispusă să vadă că nu ne mișcăm ca titirezul. În prezent, doar operațiunea Scutul Deșertului îl oprește pe ticălos să pornească spre sud și să invadeze Arabia Saudită. Numai că s-ar putea să avem ceva mai mult de furcă. Bănuiesc că ai auzit de ADM, nu?

– Armele de distrugere în masă, desigur.

– Ei bine, asta-i problema. Așa-numita triadă NBC. Armament nuclear, bacteriologic și chimic. În secret, oamenii noștri de la Century încearcă de vreo cîțiva ani să-i prevină pe politicieni și pe șefii de stat în legătură cu povestea asta. Anul trecut Șeful a prezentat un raport intitulat „Informațiile secrete în anii nouăzeci“, în care a tras un semnal de alarmă și a arătat că, după terminarea Războiului Rece, cea mai mare amenințare va fi proliferarea. Adică dictatori săriți de pe fix și instabili psihic, care fac rost de armament sofisticat cu gîndul de a-l folosi. Toată lumea l-a ascultat pînă la capăt, a aplaudat și l-a felicitat, dar nu s-a făcut absolut nimic. Iar acum s-au scăpat în pantaloni de frică.

– Să știi că Saddam Hussein are armament din asta berechet, spuse doctorul Martin.

– Exact aici voiam să ajung, dragul meu. După calculele noastre, Saddam Hussein a cheltuit cincizeci de miliarde de dolari doar în ultimul deceniu ca să-și procure armament. De asta e falit – îi e dator cincisprezece miliarde Kuweitului, încă cincisprezece saudiților, și vorbim doar de împrumuturile pe care le-a făcut în perioada războiului dintre Iran și Irak. Motivul pen-

tru care i-a învadat este faptul că au refuzat să anuleze datoria și să-i mai dea vreo treizeci de miliarde, 'ca să-și scoată economia din impas. Însă adevărata problemă e că o treime din suma totală, adică incredibila cifră de șaptesprezece miliarde de verzișori, a fost cheltuită pentru procurarea de armament de distrugere în masă, pentru tehnologia de fabricație.

– Și în ceasul al doisprezecelea s-a trezit și Occidentul?

– Și încă cum! S-a declanșat o operațiune de proporții. Celor de la Langley li s-a ordonat să cutreiere lumea în lung și-n lat, să descopere toate guvernele care au vândut ceva de genul acesta Irakului și să le verifice autorizația de export. Și noi facem același lucru.

– Asta n-ar trebui să țină mult dacă toată lumea cooperează, așa cum de altfel cred că o să se întâmple, spuse Martin chiar în clipa în care i se aduse porția de calcan.

– Nu e chiar atât de simplu, răspunse Laing. Deși ne aflăm într-o fază de început, deja e limpede că ginerele lui Saddam, Kamil, a pus la punct un dispozitiv foarte inteligent de procurare a armelor. Există sute de mici companii-fantomă pretutindeni în Europa sau în America de Nord, de Sud și Centrală. Știi ce fac? Cumpără o mulțime de piese și accesorii care aparent nu înseamnă mare lucru. Falsifică permisele de export sau licențele, mint despre anumite detalii ale produsului și despre întrebuințarea lui finală și fac să le parvină marfa pe rute ocolite, prin țări care se aflau pe autorizația de export și constituiau destinația ultimă. Însă dacă stai și pui cap la cap toate lucrurile astea nevinovate, poți să dai peste ceva al naibii de urât.

– Știm că a făcut rost de gaze de luptă, spuse Martin. Le-a și folosit împotriva kurzilor și a iranienilor la Fao. Fosgen și iperită. Dar mai nou am auzit că dispune și de gaze paralizante. N-au nici un miros, nu lasă nici o urmă. Dar sînt mortale și acționează extrem de rapid.

– Știam eu, dragul meu. Ești o adevărată comoară în materie.

Laing se pricepea la gaze, dar se pricepea cel puțin la fel de bine la mânguirea interlocutorului.

– Pe urmă mai e și antraxul, o armă biologică. De mult timp face experiențe cu el și cred că se gîndește și la așa-numita ciumă pneumonică. Problema e că de lucrurile astea nu te poți apropia doar cu mănuși de bucătărie. E nevoie de aparatură chimică de înaltă specializare, iar asta ar trebui să se vadă imediat pe autorizația de export, observă Martin.

Laing încuviință din cap și scoase un oftat de nemulțumire.

– Așa e, ar trebui. Numai că anchetatorii au deja două probleme. Pe de o parte, un zid de nepătruns din partea unor companii, mai ales din Germania, pe de alta, chestiunea dublului uz. Cineva expediază o încărcătură de pesticide – nimic mai normal pentru o țară care încearcă, sau cel puțin așa susține, să-și stimuleze producția agricolă. O altă companie dintr-o altă țară trimite o altă substanță chimică pentru același uz, ca pesticid. Apoi un chimist isteț le combină între ele și ce să vezi? Gaz toxic. Te duci la furnizori și-i iei de guler, iar ei ridică din umeri. „Păi, de unde era să știm?”

– Cheia problemei va fi echipamentul de combinare chimică, spuse Martin. Iar aici e vorba de ultimul răcnet în materie de tehnologie chimică. N-ai cum să prelucrezi substanțele astea într-o cadă de baie. Găsește-i pe cei care au furnizat fabricile predate la cheie și pe cei care le-au montat. S-ar putea să facă nazuri, dar știi exact ce li s-a cerut și ce au proiectat. Și, totodată, ce aveau să producă instalațiile pe care le-au construit.

– Fabrici predate la cheie? întrebă Laing.

– Întreprinderi întregi construite de la început pînă la sfîrșit de partenerii străini. Noul proprietar doar răsucesce cheia în broască și intră. Însă asta tot nu explică de ce luăm prînzul împreună. Eu, unul, am auzit de lucrurile astea dintr-un interes pur personal. De ce tocmai eu?

Laing își amestecă atent zahărul din cafea. Trebuia să fie foarte prudent.

– Mda, dispunem de tot soiul de chimiști, fizicieni și, în general, de savanți. Și nu mă îndoiesc că ne vor da niște răspunsuri, pe care după aceea le vom traduce într-o engleză inteligi-

bilă. La capitolul acesta colaborăm îndeaproape cu Washingtonul. Americanii or să facă același lucru, după care o să comparăm rezultatele. Pe de altă parte, o să primim câteva răspunsuri, dar nicidecum pe toate. Cît despre dumneata, credem că ne poți oferi ceva mai mult. De aceea ne-am întîlnit ca să luăm masa. Știi foarte bine că și la ora asta majoritatea șefilor noștri sînt convinși că arabii n-ar putea nici măcar să asambleze o tricicletă, darămite să inventeze sau să construiască una.

Atinsese un punct sensibil, lucru de care era pe deplin conștient. Portretul psihic pe care îl solicitase pentru doctorul Terry Martin era pe punctul de a-și demonstra utilitatea. Universitarul roși puternic, după care izbuti să se controleze.

– Efectiv mă înfurii, spuse el, cînd compatrioții mei insistă să cultive acea imagine potrivit căreia toți arabii sînt niște păstori de cămile cărora le place să poarte șervete de masă pe cap. Da, da, exact așa mi s-a zis la un moment dat. Adevărul e că ridicau deja palate, moschei, porturi, șosele și sisteme de irigații extrem de complexe, pe vremea în care strămoșii noștri încă umblau în blană de urs. Aveau stăpînitori și legiuitori de o mare înțelepciune, în timp ce noi stăteam în întuneric și ziceam că e lumină.

Se aplecă în față și gesticulă cu lingurița de cafea, ca să se facă mai bine înțeles de către bărbatul de la Century House.

– Ascultă-mă pe mine, irakienii au cîțiva oameni de știință scilipitori, iar la construcții nu-i întrece nimeni. Inginerii lor constructori sînt mai buni decît orice altceva pe o rază de o mie cinci sute de kilometri în jurul Bagdadului, inclusiv Israelul. Se prea poate ca mulți dintre ei să fi fost pregătiți la ruși sau în Occident, dar și-au însușit cunoștințele noastre, absorbindu-le ca un burete, iar acum sînt în stare ei înșiși să aibă o contribuție uriașă...

Făcu o pauză, dîndu-i ocazia lui Laing să intervină.

– Sînt întru totul de acord, domnule doctor Martin. Deși nu mă ocup de Orientul Mijlociu în cadrul muncii mele de la Century decît de un an, am ajuns la aceeași concluzie, anume că irakienii sînt un popor înzestrat cu o mulțime de calități. Numai că sînt conduși de un om care e deja vinovat de genocid.

Problema e următoarea: oare chiar o să se ajungă ca toți acești bani și toate aceste talente să fie folosite pentru uciderea a zeci – sau poate sute – de mii de oameni? Ce o să aducă Saddam poporului său, glorie sau un măcel nimicitor?

Martin scoase un suspin.

– Ai dreptate, individul e o greșeală a naturii. La început n-a fost așa, dar s-a schimbat în timp. A transformat naționalismul vechiului Partid Baas într-un socialism de tip naționalist, inspirat direct de Adolf Hitler. Ce dorești de la mine, totuși?

Laing căzu pe gânduri câteva clipe. Ajunsesese atât de aproape, încât era păcat să-l piardă din mână chiar acum.

– George Bush și doamna T. au căzut de acord ca țările noastre să formeze un grup de experți care să studieze îndeaproape tot ce ține de armamentul de distrugere în masă de care dispune Saddam. Anchetatorii ne vor comunica imediat ce au descoperit, iar savanții ne vor spune ce înseamnă de fapt aceste descoperiri. Ce anume are la ora asta? În ce stadiu de dezvoltare? În ce cantități? De ce avem nevoie ca să ne apărăm, dacă se ajunge totuși la război? Măști de gaze? Costume spațiale? Seringi cu antidot? Încă nu știm nici ce are el și nici de ce o să avem noi nevoie...

– Bine, dar eu habar n-am de lucrurile astea, îl întrerupse Martin.

– Nu, dar știi ceva la care noi n-avem cum să ajungem. E vorba de felul cum lucrează mintea arabilor. Mintea lui Saddam. O să folosească resursele pe care le are, o să facă prăpăd în Kuweit sau o să spele putina? Există condiții care l-ar putea convinge să se retragă sau va merge oricum pînă-n pînzele albe? Oamenii noștri pur și simplu nu înțeleg conceptul arab de martiriu.

Martin pufni în rîs.

– Președintele Bush, spuse el, va acționa pe baza educației primite, la fel ca și ceilalți oameni din jurul lui. Această educație pleacă de la filozofia morală iudeo-creștină, care la rîndul ei se întemeiază pe conceptul greco-roman de logică. Cît despre

Saddam, el va reacționa pe baza viziunii pe care o are despre propria persoană.

– Ca arab și ca musulman?

– Exact. Iar asta n-are nici o legătură cu Islamul. Saddam nu dă doi bani pe *hadith*, adică pe învățăturile codificate ale Profetului. Se roagă doar în fața camerelor de luat vederi când crede că este necesar pentru imaginea publică. Nu, ca să-l înțelegi trebuie să te întorci la Ninive și Asiria. Pentru el nu contează câți oameni trebuie să moară, atîta timp cît e convins că poate câștiga.

– Dar tocmai asta e, că nu poate câștiga. În nici un caz împotriva Americii. Nimeni n-are cum.

– Te înșeli. Folosești verbul „a câștiga” așa cum este el înțeles de englezi sau de americani. În felul în care este întrebuințat chiar în clipa asta de Bush, Scowcroft și toți ceilalți. Numai că Saddam vede altfel lucrurile. Dacă pleacă din Kuweit fiindcă e plătit de regele Fahd – lucru care s-ar fi putut întîmpla dacă ar fi avut loc conferința de la Jeddah – înseamnă că este un învingător cu onoruri. Este acceptabil să fii plătit ca să pleci. E același lucru cu o victorie. Însă America n-o să tolereze așa ceva.

– Sub nici o formă.

– Pe de altă parte, dacă se retrage sub amenințări înseamnă că pierde, lucru pe care o să-l înțeleagă întreaga lume arabă. O să fie învins și probabil că o să moară. Așa că n-o să se retragă.

– Și dacă împotriva lui o să se pornească toată mașinăria de război a americanilor? O să fie făcut bucăți, spuse Laing.

– N-are importanță. El oricum are un buncăr personal. Or să moară doar oamenii lui, ceea ce nu înseamnă nimic. Însă dacă îi poate face rău Americii devine un învingător. Dacă reușește să-i provoace pagube cît mai mari cu putință, se acoperă de glorie și devine un erou, indiferent dacă rămîne în viață sau moare.

– E complicat ca naiba, oftă Laing.

– Nu tocmai. Din punctul de vedere al filozofiei și al moralei, în clipa în care ai trecut Iordanul se cheamă că ai efectuat un

urias salt înapoi în timp. Iar acum dă-mi voie să te mai întreb o dată, ce dorești de la mine?

– Comisia e în curs de formare. Aș vrea să încerci să fii un fel de consilier al oamenilor noștri în problema armamentului de distrugere în masă. Tunurile, tancurile și avioanele cad în sarcina Ministerelor Apărării din cele două țări. Nu aici e buba. De fierătanii ne ocupăm cel mai ușor și le putem distruge din aer. Totodată, e bine să știi că, de fapt, sînt două comisii, una la Washington, alta aici, la Londra. A lor are observatori englezi, a noastră are observatori americani. Or să vină oameni de la Foreign Office, Aldermaston și Porton Down. Century dispune de două locuri. O să trimit un coleg, pe Simon Paxman, care este șeful biroului pentru Irak. Aș vrea să colaborezi cu el și să vezi dacă nu cumva există vreun aspect al interceptării noastre care este incorect sau incomplet tocmai pentru că este vorba de ceva specific arabilor, la care noi nu avem acces. Dat fiind că acesta este punctul dumatăle forte, cred că e cea mai bună contribuție pe care o poți avea.

– E bine zis „o pot avea“, fiindcă s-ar putea să nu descopăr nimic. Și cum se numește comisia asta, mă rog? Cînd trebuie să se întâlnească?

– A, da, o să te pună la curent Simon cu datele tehnice. Cît despre denumire, mi se pare chiar foarte potrivită. Se numește Meduza.

Amurgul blînd și cald, tipic statului Carolina, se pregătea să învâluie Baza Aviatică Seymour Johnson în acea după-amiază tîrzie a zilei de 10 august, anticipînd o seară în care oamenii se simt bine gustînd un pîhărel de punci la gheață și delectîndu-se cu un grătar cu garnitură.

Membrii Escadrilei tactice 334, care încă nu începuseră să zboare la bordul aparatelor F-15 E, precum și cei ai Escadrilei 335, barosanii care aveau să zboare în direcția Golfului în decembrie, stăteau deoparte și priveau. Împreună cu Escadrila 336, ei formau

al patrutea regiment de aviație din cadrul celei de-a noua forțe aeriene americane, iar la ora aceea Escadrila 336 era cea care se pusese în mișcare.

Se aflau, în sfârșit, la capătul a două zile de activitate neîntreruptă și susținută, pe durata cărora își pregătiseră avioanele, aleseseră traseul, se deciserseră asupra echipamentului de bord și îngrămădiseră o întreagă bază de date în containere care aveau să fie aduse de aparatele de transport, împreună cu manualele secrete și informațiile legate de tactica de luptă. Deplasarea unei escadrile de avioane de război nu seamănă cu mutatul dintr-o casă în alta, care și el poate fi uneori destul de neplăcut, ci mai degrabă cu mutatul unui orașel.

Pe pista de decolare, cele douăzeci și patru de aparate Eagle stăteau cuminți și tăcute, ca niște fiare de temut ce așteptau ca micile creaturi care le plâsmuiseră și le dăduseră viață să urce la bord și, cu vîrfurile degetelor, parcă în joacă, să declanșeze forța impresionantă pe care erau în stare s-o dezvolte.

Erau așezate în poziție și gata pentru lungul drum la celălalt capăt al lumii, în Peninsula Arabă, unde trebuiau să ajungă într-o singură zi. Fiecare avion avea rezervoare interioare cu o capacitate de șapte mii de litri gazolină. Pe laturi, de parcă ar fi făcut corp comun cu avionul, se găseau două rezervoare de câte două mii cinci sute de litri. Sub fiecare fuzelaj atîneau trei rezervoare externe lungi, în formă de torpilă, cu câte două mii de litri de gazolină. Doar greutatea combustibilului, treisprezece tone și jumătate, reprezenta încărcătura utilă a cinci bombardiere din cel de-al doilea război mondial. Iar Eagle era un avion de luptă.

Efectele personale ale echipajului se aflau în foste cutii pentru napalm, puse acum în folosul oamenilor, așezate sub aripi și conținînd cămăși, șosete, chiloți, săpun, truse de bărbierit, uniforme, mascote și reviste cu femei goale. După câte știau ei, putea fi un drum lung pînă la cel mai apropiat bar pentru burlaci.

Uriășele avioane-cisternă KC-10, care aveau să aprovizioneze avioanele de luptă tot drumul peste Atlantic și pînă la

Peninsula Saudită, fiecare alimentînd șase avioane Eagle, erau deja în aer, așteptînd deasupra oceanului. Mai tîrziu, o caravană de aparate Starlifter și Galaxy aveau să aducă restul – mica armată de tehnicieni și instalatori, de electroniști și asistenți, materiale și piese de schimb, cricuri acționate mecanic și ateliere portabile, mașini-unelte, bancuri de lucru și instrumente. Se pomea de la premisa că nu era exclus ca, la celălalt capăt al drumului, să nu se găsească nimic, situație în care cele douăzeci și patru dintre cele mai sofisticate avioane de luptă din lume trebuia să fie însoțite în această odisee în jurul lumii de toată dotarea de care era nevoie.

În seara aceea, fiecare aparat Eagle era echivalentul a patruzeci și patru de milioane de dolari de cutii negre, aluminiu, compuși carbonici sub formă de fibre, computere și dispozitive hidraulice, cărora li se adăugau ultimele noutăți în materie de design. Deși modelul acesta era deja vechi de treizeci de ani, Eagle reprezenta ultimul val în domeniul avioanelor de luptă, așa că noul și tradiția găsiseră un prilej cum nu se putea mai bun ca să-și dea mîna.

În fruntea delegației oficiale a orașului Goldsboro se afla primarul Hal K. Plonk. Acest cîstit funcționar public se bucura de porecla „Kerplunk”¹ pe care i-o inventaseră cei douăzeci de mii de cetățeni recunoscători, în semn de prețuire pentru capacitatea lui de a întîmpina diverse grupuri simandicoase de la Washington cu o tîrăgăneală sudistă în glas și cu un rezervor inepuizabil de glume. Se spunea că anumiți oaspeți din capitală resimțiseră urgent nevoia unei terapii antitraumatice la Washington, la doar o oră după întîlnirea cu primarul și cu poantele lui. În aceste condiții, era absolut firesc ca, la fiecare rundă de alegeri locale, domnul Plonk să obțină o majoritate mai confortabilă decît precedentă.

Grupată în jurul comandantului escadrilei, Hal Hornburg, delegația oficială se uita cu mîndrie la aparatele Eagle care,

¹ Lovitură înăbușită (*n.trad.*).

remorcate fiecare de cîte un tractor de mare putere, ieşeau din hangare, avîndu-i la bord pe pilot şi pe copilot, care era responsabil şi cu armele. Pilotul stătea pe scaunul din faţă al cabinei cu două locuri, iar în partea posterioară se aşeza de obicei ofiţerul însărcinat cu acţionarea armamentului de bord. În jurul fiecărui aparat roia un grup de mecanici de întreţinere care verificau atent toate comenzile înaintea plecării.

– V-am spus-o vreodată pe aia cu generalul şi cu tîrfa? se interesă afabil primarul pe lîngă ofiţerul de aviaţie cel mai mare în grad, aflat chiar lîngă el.

În clipa aceea, spre norocul celui întrebant, Don Walker îşi pomi motoarele, iar hurelul celor două dispozitive marca Pratt and Whitney F100-PW-220 acoperiră detaliile pătîmirilor preabunei doamne în compania generalului.

Unul cîte unul, cele douăzeci şi patru de aparate Eagle ale Escadrilei 336 se puseră în mişcare, începînd să parcurgă acel kilometru şi jumătate de pistă. De-a lungul acesteia se aflau grupuri de paznici înarmaţi şi membri ai poliţiei aviatice. Unii făceau semne cu mîna, alţii adresau saluturi solemne. Aparatele Eagle se opriră ultima oară pentru ultima inspecţie a mecanicilor de întreţinere, în vederea constatării eventualelor nereguli care trecuseră neobservate. În cele din urmă, după ce responsabilii cu revizia tehnică se asigurară că totul era în regulă, se trecu la dezamorsarea proiectilelor de la bord.

Răbdătoare, avioanele Eagle aşteptau, permiţîndu-le tuturor celor de faţă să le admire – douăzeci de metri lungime, aproape şase înălţime, cîntărind douăzeci şi una de tone fără sarcină şi patruzeci de tone cu sarcină maximă de decolare.

În aceste condiţii, aparatele trebuiau să efectueze un rulaj îndelungat pentru o decolare fără probleme.

Într-un tîrziu, avioanele ajunseră la capătul pistei, se întoarseră sub adierea blîndă a vîntului şi accelerară, piloţii acţionară comenzile de desprindere, iar mecanicii de întreţinere şi asistenţii lor, purtînd pe cap căşti de protecţie, ca să nu

asurzească din cauza zgomotului extrem de puternic, le adresară un ultim salut odraslelor plecate în acea misiune peste hotare. Aveau să le mai vadă abia în Arabia Saudită.

După ce parcurseră clasicul kilometru și jumătate, la viteza de două sute cincizeci și șapte de kilometri pe oră, roțile părăsiră pista, iar aparatele se ridicară în văzduh. Își îndreptară, la unison, boturile de oțel spre ceruri, ajunseră la o medie de ascensiune de o mie cinci sute de metri pe minut și se pierdură în asfințit.

Reveniră la orizontală la opt mii de metri și, după o oră de mers, depistară luminile de poziție ale primului avion-cisternă KC-10. Fiecare grup de șase avioane Eagle își identificase avionul-cisternă de la care urma să se aprovizioneze, iar Walker se pregăti să se încadreze în dispozitiv. O manevră ușoară și avionul se plasă sub avionul-cisternă la nivel cu furtunul de aprovizionare. Operatorul de pe avionul-cisternă cuplă furtunul în ajutorul ce ieșea din aripa stângă a avionului de luptă. Odată instalat în poziție, Eagle începu să înghită câte o tonă de combustibil pe minut, făcându-și plinul liniștit. După ce operațiunea se încheie, copiloții închiseră rezervorul, la fel ca și la bordul celorlalte trei avioane-cisternă care își serviseră fiecare câte șase clienți.

Zborul pe timp de noapte dură șase ore, după care soarele se ivi din nou exact în clipa în care piloții survolau coasta Spaniei, trecând apoi pe la nord de coasta africană, ca să evite Libia. După ce se apropie de Egipt, care făcea parte din coalitie, Escadrila 336 se îndreptă spre sud-est, zbură pe deasupra Mării Roșii și observă, pentru prima oară, dedesubt acea întindere uriașă de nisip ocru-cafeniu căreia i se spunea Deșertul Arab.

După cincisprezece ore de zbor neîntrerupt, obosiți și țepeni, cei patruzeci și opt de tineri americani aterizară la Dahrhan, în Arabia Saudită. După alte câteva ore ajunseră la destinația finală, Baza Aviatică Thumrait, pe teritoriul Sultanatului Oman.

În acest loc, piloții aveau să trăiască în condiții pe care mai târziu aveau să le evoce pe un ton nostalgic; se aflau la o mie de kilometri de granița irakiană și de zona de pericol, urmînd să rămîna în acel loc timp de patru luni, pînă la jumătatea lui februarie. Aveau să efectueze zboruri de antrenament pe teritoriul Omanului după sosirea materialelor auxiliare, aveau să înoate în apele albastre ale Oceanului Indian și aveau să aștepte surprizele pregătite de Dumnezeu și de generalul Norman Schwarzkopf.

În cursul lunii decembrie aveau să se întoarcă în Arabia Saudită, iar unul dintre ei, deși fără să afle vreodată, avea să modifice cursul războiului.

Capitolul 5

Aeroportul din Dahrhan gemea de lume, iar Mike Martin avu impresia, ajungînd la Riad, că toți oamenii de pe malul vestic al oceanului aveau de gînd să se îmbarce la bordul unui avion. Situată în inima uriașului lanț de terenuri petrolifere, datorită cărora Arabia Saudită devenise o țară atît de bogată, localitatea era obișnuită cu afluxul de americani și de europeni, spre deosebire de Taif, Riad, Yenbo și celelalte orașe ale regatului.

Nici măcar portul Jeddah, extrem de aglomerat de obicei, nu era obișnuit cu atît de multe figuri de anglo-saxoni pe străzi, înșă, la capătul celei de-a doua săptămîni din august, Dahrhanul începuse deja să simtă efectele invaziei.

Unii încercau să plece; mulți merseseră cu mașinile pînă la Bahrain, ca să ia avionul de acolo. Alții se aflau la aeroportul din Dahrhan – îndeosebi soțiile și familiile celor care lucrau în domeniul petrolului – și doreau să ajungă la Riad, iar de acolo să găsească o legătură care să-i ducă acasă.

Alții tocmai soseau; era vorba, în principal, de un șuvoi de americani care veniseră însoțiți de o mare cantitate de arme și materiale. Cursa civilă a lui Martin reușise cu greu să-și facă loc printre două uriașe aparate C-5 Galaxy, care la rîndul lor făceau parte dintr-un convoi sau, mai bine zis, dintr-un pod aerian alcătuit de Anglia, Germania și America în vederea transformării treptate a nord-estului Arabiei Saudite într-o tabără militară de proporții.

Aceasta nu era Furtuna în Deșert, campania de eliberare a Kuweitului, pînă la a cărei declanșare trebuiau să mai treacă cinci luni, ci Scutul Deșertului, menit să împiedice armata irakiană – care acum crescuse la paisprezece divizii dispuse de-a lungul graniței și pe teritoriul Kuweitului – să se deplaseze spre sud.

Unui spectator neavizat imaginea aeroportului din Dahrān i s-ar fi părut impresionantă, însă un studiu mai atent ar fi dat în vileag că acel scut de protecție era subțire ca foița de ceapă. Blindatele și artileria americană încă nu sosiseră – primele plecări pe mare nu făcuseră decît să verifice dacă drumul era liber și dacă nu existau pericole – iar materialele aflate la bordul aparatelor Galaxy, Starlifter și Hercules reprezentau doar o mică parte din încărcătura normală a unei nave.

Aparatele Eagle, staționate la Dahrān, și aparatele Hornet din Bahrain, precum și avioanele englezești de tipul Tornado care abia ajunseseră la Dahrān și nu avuseseră timp să se răcească după călătoria făcută din Germania, dispuneau de resurse suficiente pentru efectuarea a cel puțin șase misiuni înainte de a se găsi în criză de material.

Oricum, era nevoie de mult mai mult pentru oprirea blindatelor inamice care amenințau să-și continue înaintarea. În ciuda impresionantei demonstrații militare de pe o serie de aerodromuri, nord-estul Arabiei Saudite rămase totuși pustiu sub soarele arzător al deșertului.

Martin își croi drum cu greu prin mulțimea strînsă în aerogară, cu geanta de voiaj pe umăr, și identifică un chip familiar printre sutele de oameni strînși la capătul zonei de acces.

Cu ocazia primului curs de selecție pentru SAS, cînd instructorii îi spusese că nu aveau de gînd să-l pregătească, ci să-l ucidă, aproape că reușiseră. Într-o zi mărșăluise peste patruzeci de kilometri prin lanțul munților Brecon (unul dintre terenurile cele mai dificile din întregul Imperiu Britanic), pe o ploaie rece ca gheața și cărînd în spinare vreo cincizeci de kilograme de echipament. Ca și ceilalți, depășise faza epuizării totale

și ajunsese într-o lume a lui, unde existența purta amprenta inconfundabilă a durerii și singurul lucru care-l putea ține în viață era voința.

Apoi văzuse camionul care îl aștepta. Prezența lui însemna sfârșitul traseului și, din punctul de vedere al suferinței îndurate, capătul drumului. Cele câteva zeci de metri păruseră că nu se mai terminau, în vreme ce durerea fusese pe punctul de a-l copleși și de a-l pune în imposibilitate să se mai târască împreună cu rucsacul, plin ochi, pînă la destinație.

În partea din spate a camionului stătea un bărbat care urmărea silueta cu chipul brăzdat de șiroaie care se deplasa anevoie spre el. Cînd scara din spate se afla la douăzeci de centimetri de degetele întinse ale mărșăluitorului, bărbatul ciocănise cu degetul în cabina șoferului, iar camionul o luase din loc și se oprise nu după o sută de metri, ci după cincisprezece kilometri. Bărbatul din camion fusese Sparky Low.

– Salut, Mike, mă bucur că te văd.

De obicei, torturile de genul acesta presupuneau un mare efort din partea victimei înainte de a-și ierta tortionarul.

– Salut, Sparky, cum merge treaba?

– Destul de tîmpit, dacă tot m-ai întrebat.

Sparky își scoase Jeepul care nu ieșea cu nimic în evidență din parcare și, după treizeci de minute, cei doi ieșiră din Dahran și se îndreptară spre nord. Mai aveau cam trei sute de kilometri pînă la Khafji, ceea ce însemna un minimum de trei ore de mers, dar, după ce lăsară în urmă portul Jubail, șoseaua deveni mult mai puțin circulată, pe alocuri chiar pustie; nimeni nu avea chef să se plimbe pînă la Khafji, un mic centru petrolier de la granița kuweitiană care, între timp, ajunsese să semene cu un oraș-fantomă.

– Refugiații continuă să vină? întrebă Martin.

– Cîțiva, spuse Sparky, dînd din cap, dar, oricum, mult mai puțini. Grosul a trecut. Cei care încă apar pe drumurile principale sînt în marea lor majoritate femei cu copii care au permise

de liberă trecere – irakienii le dau drumul ca să scape de ei. E o chestie destul de isteasă. Și eu, dacă aș conduce Kuweitul, aș vrea să mă debarasez de expatriați. Mai sînt și indieni care reușesc să treacă – se pare că irakienii îi ignoră. Iar asta nu mai e o mutare deșteaptă. Indienii dispun de informații bune și deja i-am convins pe cîtiva să se întoarcă și să le ducă mesaje oamenilor noștri.

– Ai făcut rost de lucrurile pe care le-am cerut?

– Da. Am impresia că Gray s-a agitat, nu jucărie. Totul a sosit într-un camion cu însemne saudite în cursul zilei de ieri. Am pus totul în dormitorul pentru oaspeți. În seara asta o să luăm masa cu tînărul acela de care ți-am vorbit și care e pilot în aviația kuweitiană. Zice că are oameni de nădejde unde trebuie și care ar putea să ne fie de ajutor.

Martin scoase un mormăit.

– N-are voie să vadă cum arăt. Există riscul să fie doborât și capturat.

Sparky se gîndi cîteva secunde.

– În regulă.

Vila rechiziționată de către Sparky Low nu era deloc rea, își zise Martin. Era proprietatea unui director american al companiei petroliere Aramco, care își evacuase angajatul și-l trimisese la Dahrhan.

Martin își dădu seama că nu avea nici un rost să întrebe ce căuta Sparky Low acolo. Era evident că și el fusese „împrumutat” de către Century House, cu misiunea de a intercepta fluxul de refugiați care se îndreptau spre sud și de a scoate, de la cei dispuși să vorbească, un număr cît mai mare de informații de la fața locului.

Khafji era, practic, o localitate pustie, cu excepția Gărzii Naționale Saudite care ocupase poziții defensive în tranșeele din oraș și din jurul lui. Existau și cîtiva saudiți neconsolați care se plimbau încoace și încolo și, de la un negustor din piață, căruia

nu-i venea să creadă că îi picase din cer un client, Martin își cumpără hainele de care avea nevoie.

La jumătatea lui august curentul electric încă nu se întrerupsese la Khafji, ceea ce însemna că instalația de aer condiționat continua să funcționeze, la fel ca pompa de apă din fântâna și instalația de încălzire a apei. Martin avea la dispoziție și o cadă, însă știa că nu era indicat să facă baie.

Nu se spălase, nu se răsese și nu-și îngrijise dinții de trei zile. Dacă doamna Gray, gazda lui de la Riad, observase mirosul din ce în ce mai neplăcut – și firește că așa se întâmplase – fusese prea bine crescută ca să facă vreo remarcă. În locul igienii dentare obișnuite, Martin își impusese să se scobească din când în când cu o scobitoare după fiecare masă. Nici Sparky Low nu făcu vreo aluzie la igiena deficitară, însă știa foarte bine care era motivul.

Ofițerul kuweitian se dovedi a fi un tânăr chipeș de douăzeci și șase de ani; acesta era peste măsură de furios din cauza invaziei căreia îi căzuse victimă țara sa și era, evident, un susținător al dinastiei regale Al Sabah, care tocmai fusese înlăturată de la putere și trăia în prezent într-un hotel de lux din Taif, ca oaspete al regelui Fahd al Arabiei Saudite.

În același timp, el se arătă nedumerit de faptul că, deși gazda lui corespundea așteptărilor, fiind un ofițer englez în haine civile și neostentative, cel de-al treilea bărbat prezent la masă părea să fie un arab îmbrăcat într-un veșmînt alb destul de murdar și cu o basma cu picățele pe cap, avînd grijă să-și acopere jumătate din față. Low făcu prezentările.

– Chiar sînteți englez? întrebă tânărul pradă uimirii.

I se explică imediat de ce Martin era îmbrăcat în felul acesta și de ce își acoperea jumătatea inferioară a feței. Căpitanul Al-Khalifa dădu din cap.

– Scuzele mele, domnule maior. Bineînțele că acum înțeleg.

Povestea căpitanului era simplă și fără echivoc. Fusese sunat acasă în seara zilei de 1 august și convocat la Baza Aviatică

Ahmadi unde era staționat. Pe întreaga durată a nopții ascultase la radio, împreună cu colegii lui, buletinele informative despre felul în care fusese invadată țara lor pe la nord. La ivirea zorilor escadrila lui de avioane de luptă Skyhawk era deja aprovizionată cu combustibil, înarmată și gata de decolare. Avionul american de tip Skyhawk, deși nu mai este modern, își poate demonstra în continuare eficiența în distrugerea unor ținte de la sol. Bineînțeles că nu avea cum să reziste unui MIG irakian de tipul 23, 25 sau 29, și cu atât mai puțin avioanelor Mirage construite de francezi, dar, din fericire, în nici una dintre misiunile de pînă atunci nu avusese ocazia să le întâlnească.

Își găsisse țintele în cartierele periferice din nordul orașului Kuwait City imediat după ce se crăpase de ziuă.

– Le-am distrus un tanc cu rachetele de la bord, povesti el cu un glas plin de emoție. Știu precis, fiindcă am văzut cum ia foc. Pe urmă, avînd doar tunul, m-am concentrat asupra camioanelor din spate. L-am nimerit pe primul, care s-a prăbușit într-un șanț și s-a dat peste cap. În clipa în care am rămas fără muniție m-am întors. Cînd eram deasupra bazei de la Ahmadi, turnul de control ne-a ordonat să ne îndreptăm spre sud și să salvăm avioanele aflate într-o situație dificilă. Abia mi-a ajuns combustibilul ca să sosesc la Dahran. Am scos din hangare peste șazecei de avioane, să știți. Skyhawk și Mirage, și avioane de manevră British Hawk. Plus elicoptere Gazelle, Puma și Super-Puma. Acum o să lupt de aici și o să mă întorc după eliberare. Cînd credeți că o să înceapă atacul?

Sparky Low arboră un zîmbet precaut. Candoarea și siguranța de sine ale tînărului erau emoționante.

– Mă tem că o să mai avem de așteptat. Trebuie să ai răbdare. Avem cîteva operațiuni de pregătire peste care nu putem sări. Spune-ne cîte ceva despre tatăl dumitale.

Se părea că tatăl pilotului era un negustor extrem de bogat, un prieten al familiei regale și un om cu mare greutate în zonă.

– Crezi că va fi de partea invadatorilor? întrebă Low.

– Niciodată. Va face tot ce va depinde de el ca să ajute la eliberarea țării.

Se întoarce și se uită în ochii negri care-l priveau pe deasupra basmalei cu picățele.

– O să vă întâlniți cu tata? Să știți că vă puteți bizui pe el.

– Posibil, spuse Martin.

– Atunci, vreți să-i transmiteți un mesaj de la mine?

Tînărul mîzgăli ceva pe un petic de hîrtie timp de cîteva minute și apoi i-l dădu lui Martin. După ce ajunse la Dahran, acesta arse hîrtia într-o scrumieră. Nu-și putea permite să aibă nimic incriminator asupra lui cînd avea să se afle în Kuweit City.

În dimineața următoare el și Low puseră „sculele“ pe care le ceruse în partea din spate a Jeepului, apoi merseră împreună spre sud, pînă la Manifah, făcură stînga și se încadrară pe șoseaua Tapline, care dublează granița irakiană cu Arabia Saudită pe o bună bucată de drum. Numele Tapline vine de la acronimul TAP, care înseamnă Trans-Arabian Pipeline și a fost dat în egală măsură conductelor care merg paralel cu drumul și care transportă cantități uriașe de țitei spre Occident.

Ulterior, șoseaua Tapline avea să devină cea mai mare arteră de transport pentru cea mai mare armată de uscat întîlnită vreodată, în ziua în care avea să se adune, pentru invadarea Irakului și a Kuweitului din sud, cu un număr de patru sute de mii de soldați americani, șaptezeci de mii de englezi, zece mii de francezi și două sute de mii de saudiți și din alte țări arabe. Însă în ziua aceea drumul era cu desăvîrșire pustiu.

După vreo zece kilometri, Jeepul coti din nou spre nord, îndreptîndu-se tot spre granița dintre Arabia Saudită și Kuweit, dar de data asta într-un alt loc, mult mai în centrul țării. Chiar lîngă orașelul deșertic Hamatiyyat, situat pe teritoriul saudit și făcut praf în urma unui atac aerian, granița se află la cea mai mică distanță de însăși capitala Kuweit City.

Mai mult decît atît, fotografiile de recunoaștere obținute de Gray la Riad arătau că grosul trupelor irakiene se afla în ime-

diata apropiere a graniței, dar totodată pe coastă. Cu cît înaintai mai mult spre centrul țării, cu atît avanposturile irakiene se împuținau. Invadatorii își concentraseră efectivele între punctul de trecere Nuwaisib, aflat pe coastă, și granița de lîngă Al-Wafra, la vreo șaizeci de kilometri spre interior.

Ca să ajungi la orașelul Hamatiyyat, trebuia să parcurgi cam o sută cincizeci de kilometri de deșert. Cămilele pe care le ceruse Martin îi așteptau la o fermă mică din afara orașelului; era vorba de o femelă voinică, în floarea vîrstei, și de puiul ei, un animal delicat, de culoare deschisă, cu bot catifelat și ochi blînzi, care continua să sugă. Avea să crească și să fie la fel de rău ca toate exemplarele speciei, însă încă nu venise momentul.

– Puiul ce rost are? întrebă Low, ridicîndu-se în scaun și uitîndu-se la animalele din țarc.

– Îmi trebuie un pretext. Dacă întreabă cineva, îl duc la ferma de cămile de lîngă Sulaibiya ca să-l vînd. Prețurile de acolo sînt mai avantajoase.

Se dădu jos din jeep și își tîrși picioarele încălțate în sandale, ducîndu-se să-l scoale pe cel care avea grijă de ele și care în clipa aceea ațipise undeva la umbră, lîngă coliba unde-și ducea zilele. Timp de o jumătate de oră cei doi bărbați stătură chirciți în praf și se tocmiră pentru prețul celor două animale. Îngrijitorul nu avu nici o îndoială, uitîndu-se la chipul măsliniu, la dinții îngălbeniți și la începutul de barbă, că bărbatul care se ghemuise în fața lui și care mirosea atît de urît nu era un negustor venit din rîndurile beduinilor, care avea bani ca să cumpere două cămile pe cînste.

După ce se învoiră, Martin plăti cu cîțiva riali saudiți din teancul de bancnote pe care le luase mai devreme de la Low și le ținuse la subsuoară ca să se murdărească. Apoi își conduse cămilele cale de un kilometru și jumătate, oprindu-le cînd ajunse într-un loc unde, din cauza dunelor de nisip, nici ochii cei mai iscoditori nu aveau cum să le vadă. Low îl ajunse din urmă la volanul jeepului.

Stătuse la cîteva sute de metri depărtare de ȣarcul îngrijitorului și se uitase. Deși știa foarte bine Peninsula Arabă, nu lucrase niciodată cu Martin și se arată impresionat. Omul nu se mulțumea să se dea drept arab; din clipa în care coborîse din jeep, pur și simplu devenise beduin din cap pînă-n picioare.

Cu toate că Low nu avea de unde să știe, cu o zi în urmă, în Kuweit, doi ingineri englezi care avuseseră de gînd să fugă, ieșiseră din apartamentul în care locuiau, îmbrăcați într-un veșmînt lung pînă la pămînt, de culoare albă, și avînd pe cap *ghutra* tradițională. Parcurseseră jumătate din drumul pe care îl aveau de făcut pînă la mașină cînd un copil le strigase de pe marginea unui șanț:

– N-aveți decît să vă îmbrăcați ca arabii, mergeți tot ca niște englezi.

Cei doi ingineri se întorseseră în fuga cea mai mare în apartament și rămăseseră acolo.

Transpirînd în bătaia soarelui, dar la adăpost de eventualii curioși care s-ar fi putut mira că o asemenea muncă avea loc chiar în miezul zilei, cei doi combatanți din SAS transferară „sculele” din jeep în coșurile de samar ce atîneau de o parte și de alta a cîmillei. Animalul se lăsase în patru labe, dar continua să protesteze împotriva greutății suplimentare, mîrîind și scuipîndu-i pe cei doi bărbați care o împovărau.

Cele o sută de kilograme de explozibil Semtex-H intrară într-unul din coșuri, ambalate în pachetele de cîte două kilograme și jumătate, învelite în pînză și ascunse de o mulțime de pungi cu cafea boabe de Hessa, în caz că i s-ar fi năzărit vreunui soldat irakian mai curios din fire să se uite. În celălalt coș de samar își făcură loc pistoalele-mitralieră, muniția, detonatoarele, minele și grenadele de mînă, laolaltă cu micuțul, dar puternicul aparat de emisie-recepție al lui Martin, antena de satelit portabilă și bateriile de rezervă cu cadmiu și nichel. Și peste acestea fuseră așezate pachete de cafea boabe.

– Mai pot să te ajut cu ceva? întrebă Low după ce operațiunea luă sfârșit.

– Nu, asta-i tot, mulțumesc. O să rămân aici pînă apune soarele. N-are rost să stai și tu.

Low întinse mîna.

– Îmi pare rău de chestia aia din munții Brecon.

Martin îi luă mîna și i-o strînse.

– N-are rost. Am supraviețuit.

Low pufni într-un rîs sec.

– Mda, pîi asta ne e și rostul. Afurisita asta de supraviețuire. Oricum, tot norocul din lume, Mike.

Low se îndepărtă la volanul jeepului. Cămila își dădu ochii peste cap a lene, scoase un rîgîit, regurgită niște fîn și începu să mestece. Puiul încercă să sugă din nou, nu reuși și, într-un tîrziu, se întinse lîngă femelă.

Martin se sprijini de șaua cămillei, își potrivi basmaua peste față și se gîndi la zilele care aveau să vină. Deșertul nu avea să reprezinte o problemă, dar nu același lucru se putea spune despre aglomerația din Kuweit City. Cît de stricte aveau să fie controalele, cît de severe barajele de pe drumuri, cît de isteți soldații aflați în dispozitiv? Cei de la Century se oferiseră să-i facă rost de acte false, dar îi refuzase. Era posibil ca irakienii să introducă un nou tip de buletine de identitate.

Avea toată încrederea că alesese o deghizare dintre cele mai bune din lumea arabă. Beduinii se duc și vin după pofta inimii. Nu opun nici un fel de rezistență împotriva armatelor de invadatori fiindcă au văzut deja foarte multe – sarazini și turci, cruciați și templieri, germani și francezi, englezi și egipteni, israelieni și irakieni. Motivul pentru care au reușit să supraviețuiască de fiecare dată a fost că au stat deoparte cînd a fost vorba de confruntări politice sau militare.

Multe regimuri încercaseră să-i îmblînzească sau să-i domesticească, dar fără sorți de izbîndă. Regele Fahd al Arabiei Saudite decretase că fiecare dintre cetățenii lui avea dreptul la o

casă și construisese un orașel de toată frumusețea, pe nume Escan, unde existau toate facilitățile vieții moderne – piscină, spălător, baie și apă curentă. Un număr de beduini fuseseră culeși de pe drumuri și mutați în aceste locuințe.

La puțin timp după aceea, ei băuseră apa din piscină (fiindcă avea aspectul unei oaze), își făcuseră nevoile în curtea interioară, se jucaseră cu robinetele și apoi plecaseră, explicându-i politicianul monarhului că preferau să doarmă sub cerul liber, vegheați de stele. În consecință, Escan fusese curățat și ajunsese să fie folosit de către americani pe durata crizei din Golf.

Martin știa, de asemenea, că adevărata lui problemă o constituia propria înălțime. Avea aproape un metru optzeci, iar majoritatea beduinilor erau mult mai scunzi. Secole întregi de boală și malnutriție își puseră amprenta nu doar asupra condiției lor generale, ci și asupra staturii. Pe de altă parte, apa din deșert era destinată doar băutului, indiferent că era vorba de oameni, de capre sau de cămile. Iată de ce Martin evita cu încăpăținare să facă baie. El știa că poezia vieții în deșert era doar o vorbă în vînt a occidentalilor.

Nu avea nici un act de identitate, însă asta nu era o problemă. Existaseră cîteva guverne care încercaseră să le procure asemenea documente beduinilor. Membrii triburilor primesc de obicei cu încîntare inițiativele de acest gen, întrucît se vîd puși în posesia unei hîrtii igienice neașteptat de bune și pot scăpa astfel de clasică recurgere la mîna de pietriș. Polițistul sau soldatul care insistă să controleze actele de identitate ale unui beduin nu face decît să piardă timpul, lucru pe care îl știu la fel de bine ambele tabere. Din punctul de vedere al autorităților, cel mai important lucru este că beduinii nu ridică nici un fel de probleme. Așa stînd lucrurile, era limpede că nici prin cap nu le-ar fi trecut să se alătore mișcării de rezistență kuweitiene. Martin știa lucrul acesta și trăgea nădejde că ajunseseră să-l știe și irakienii.

Moțai pînă la apusul soarelui, după care se urcă în șa. La îndemnul lui cămila se ridică, lăsîndu-și puiul să mai sugă o

vreme. Pe urmă se puseră în mișcare, în acel ritm aparent scăzut, dar cu ajutorul căruia se parcurgeau distanțe incredibil de mari. Femela fusese bine hrănită și băuse multă apă la țarc, așa că nu avea să obosească decît după cîteva zile.

Parcursese deja o bună parte din drumul care ducea spre nord-vest, pe lîngă secția de poliție din Ruqaifah, și trecu granița dinspre Kuweit și Arabia Saudită cu puțin înainte de ora opt. Întunericul era total, cu excepția licărului discret al stelelor. Terenul petrolifer Manageesh din Kuweit se întindea undeva la dreapta lui și probabil că era supravegheat de o patrulă irakiană, însă deșertul din față era pustiu.

Harta îi arată că erau cincizeci de kilometri sau treizeci și cinci de mile pînă la ferma de cămile situată la sud de Sulaibiya, în apropierea capitalei Kuweit City, unde avea de gînd să-și lase animalele într-un grajd, contra cost, pînă va avea nevoie de ele din nou. Însă înainte de asta trebuia să îngroape „sculele“ în deșert și să-și însemneze locul.

Dacă nu vor exista nici un fel de întîrzieri sau opriri, va proceda la îngroparea materialelor înainte de răsăritul soarelui, de care îl despărteau nouă ore. Iar după încă o oră avea să ajungă la ferma de cămile.

După ce terenul petrolifer din Manageesh rămase undeva în urmă, se folosi de busola de mîină și se îndreptă, fără ocolișuri, spre destinație. Așa cum anticipase, irakienii erau în stare să patruleze pe drumuri, chiar și pe poteci, dar în nici un caz prin deșert. Era o zonă unde nu putea să scape nici un refugiat și de unde nu avea cum să vină nici un inamic.

Martin știa prea bine că, după răsăritul soarelui, putea să părăsească ferma de cămile urcîndu-se pe furiș în spatele unui camion care avea să ajungă chiar în inima orașului, adică la o distanță de aproximativ treizeci de kilometri.

Undeva, deasupra lui, în înaltul cerului, un satelit KH-11 al Biroului Național de Recunoaștere își continua netulburat deplasarea. Cu ani în urmă, generațiile anterioare de sateliți

americani de spionaj fuseseră nevoite să facă fotografiile și să le transfere la intervale regulate la bordul unor vehicule spațiale de recuperare, în scopul ulterioarei dezvoltări a filmului.

Sateliții KH-11, avînd treizeci și unu de metri lungime și cîntărind fiecare cincisprezece tone, sînt mult mai performanți. Pe măsură ce fotografiază teritoriul aflat dedesubt, ei realizează simultan codificarea imaginilor într-o serie de impulsuri electronice care sînt orientate *în sus*, spre un alt satelit aflat la o înălțime superioară.

Satelitul de recepție face parte dintr-o rețea dispusă pe o orbită geosincronică, asta însemnînd că toți străbat spațiul cu o viteză și un curs care îi obligă să rămînă mereu deasupra aceluiași punct de pe pămînt. Cu alte cuvinte, sînt sateliți care dau tîrcoale.

După ce primește imaginile de la KH-11, acest satelit rotitor poate fie să le trimită direct în America, fie, dacă acest lucru nu este posibil din motive tehnice, să le lanseze prin spațiu spre o altă „pasăre” rotitoare care le trimite specialiștilor americani aflați la sol. În acest fel, BNR-ul își poate aduna informațiile fotografice în „timp real”, adică la doar cîteva secunde după efectuarea propriu-zisă a fotografiilor.

În condiții de război, acest lucru e un avantaj imens. Satelitul KH-11 poate să depisteze, de pildă, un convoi inamic în mișcare la timp ca să dispună o lovitură americană de natură să-l facă zob. Nefericiții soldați de la volanul camioanelor din convoi n-au de unde să știe cum de au fost descoperiți de către avioanele de vînătoare, întrucît KH-11 își poate face treaba ziua sau noaptea, pe ploaie sau ceață.

Epitetul folosit cel mai des în legătură cu acest satelit era cel de „atotvăzător”, numai că, din păcate, nu vedea chiar totul.

În seara aceea, KH-11 survolă întreaga suprafață a Arabiei Saudite și a Kuweitului, dar nu-l depistă pe beduinul singuratic care pătrunsese pe teritoriul interzis; ce-i drept, probabil că nu i-ar fi păsat nici cît negru sub unghie dacă l-ar fi reperat. În același

timp, satelitul își continuă deplasarea pe deasupra Kuweitului și a Irakului, văzînd o serie de clădiri, aglomerări industriale ca mici orașe niște lîngă Al-Hillah, Tarmiya, Al-Atheer și Tuwaitha, dar incapabil să observe ce se afla înăuntrul lor. El nu descoperi rezervoarele de gaz toxic în curs de preparare și nici hexafluoridul de uraniu destinat dispozitivelor de împrăștiere a gazului din fabrica de separare a izotopilor.

KH-11 se deplasă spre nord, identificînd aerodromurile, șoselele și podurile și chiar descoperind cimitirul de mașini de la Al-Qubai, deși nu-i acordă nici o atenție specială. Tot el reperă centrele industriale Al-Quaim, Jazira și Al-Shirqat, la vest și la nord de Bagdad, dar nu și dispozitivele de exterminare în masă care erau puse la punct în interiorul lor. Apoi survolă zona Jebel Al Hamreen, însă nu izbuti să identifice Fortăreața care fusese construită de inginerul Osman Badri. Tot ce îi atrase atenția fu un munte printre alți munți, un cătun alpin printre alte cătune alpine. După aceea satelitul își continuă zborul, ajungînd deasupra Kurdistanului și deasupra Turciei.

Mike Martin își croi drum, în puterea nopții, spre Kuweit City, invizibil în veșmintele acelea pe care nu le mai îmbrăcase de aproape două săptămîni. Zîmbi cînd își aduse aminte de momentul în care, întorcîndu-se la Land-Roverul lui, după ce se aventurase în deșertul din jurul orașului Abu Dhabi, fusese surprins de prezența unei americance dolofane care îl prinsese în obiectivul unui aparat de fotografiat și îi tot strigase „clic, clic“.

Se convenise ca întrevederea preliminară a membrilor Comisiei Meduza să aibă loc într-o încăpere aflată sub sala de ședințe a Cabinetului britanic, la Whitehall. Principalul motiv era că acea clădire prezenta un grad ridicat de siguranță, fiind verificată la intervale regulate pentru depistarea eventualelor dispozitive de ascultare; pe de altă parte, se părea că, în acea perioadă, rușii deveniseră atît de amabili și cooperanți, încît era

foarte posibil să fi renunțat în cele din urmă la acest gen de practici sîcîitoare.

Camera în care fură conduși cei opt invitați se afla la două niveluri sub parter – Terry Martin auzise deja de păienjenișul de încăperi perfect izolate fonic și imposibil de penetrat cu dispozitive de ascultare, unde cele mai delicate chestiuni de stat puteau fi discutate în condiții de deplină siguranță, la subsolul blocului aflat chiar vizavi de Monumentul Eroilor și avînd un aspect atît de nevinovat.

Cel care luă cuvîntul fu sir Paul Spruce, un birocrat manierat și cu experiență, care avea funcția de secretar permanent al Cabinetului. Acesta se recomandă și apoi făcu prezentările. Ambasada Americană și, prin urmare, Statele Unite erau reprezentate de adjunctul atașatului militar și de Harry Sinclair, un ofițer cu experiență și isteț de la Langley, care în ultimii trei ani fusese șeful agenturii londoneze a CIA.

Sinclair era un bărbat înalt și slab, îi plăcea să se îmbrace cu sacouri de tweed și să meargă la operă și se înțelegea nespus de bine cu omologii lui englezi.

Angajatul CIA dădu din cap și-i făcu cu ochiul lui Simon Paxman, cu care se întîlnise o dată la o întrevvedere a Comisiei Comune a Serviciilor de Informații, care are la Londra un reprezentant permanent din partea CIA.

Sarcina lui Sinclair era să noteze tot ce putea fi interesant din recentele descoperiri ale savanților britanici și să transmită imediat respectivele informații la Washington, unde plenul american al Comisiei Meduza – considerabil mai numeros decît cel din Londra – avea, de asemenea, o întîlnire extraordinară. Apoi toate descoperirile aveau să fie colaționate și comparate, într-un efort permanent de analizare a potențialului deținut de Irak din perspectiva producerii unor distrugerii în masă.

Alți doi invitați erau oameni de știință de la Aldermaston, Centrul de Cercetare a Armelor Atomice din Berkshire, care preferau de obicei să renunțe la cuvîntul „atomice“ din titlu, deși

toată lumea ştia cam ce se studia la Aldermaston. Sarcina lor era să stabilească, pe baza informaţiilor primite de la americani, din Europa şi de pretutindeni, precum şi analizînd fotografiile aeriene ale facilităţilor nucleare irakiene, în ce măsură reuşise Irakul să descopere cheia tehnologiei bombei atomice şi cît de mare era probabilitatea construirii unei asemenea arme pe cont propriu.

Mai erau prezenţi doi oameni de ştiinţă de la Porton Down. Unul din ei era chimist, celălalt, un biolog specializat în bacteriologie.

Porton Down a fost acuzat în repetate rînduri de presa de stînga din Anglia că ar fi făcut cercetări în domeniul armamentului chimic şi bacteriologic pentru folosirea lui ulterioară de către englezi. În realitate, activitatea de acolo s-a concentrat ani de zile asupra găsirii antidotului împotriva oricăror arme bacteriologice care ar fi putut fi îndreptate împotriva englezilor sau a aliaţilor. Din nefericire, este imposibil să pui la punct un antidot fără o prealabilă studiere a proprietăţilor toxinei respective. În concluzie, cei doi savanţi de la Porton aveau sub control, în condiţii de maximă securitate, o serie de substanţe din cale-afară de neplăcute. Atîta doar că, în acea zi de 13 august, acelaşi lucru se putea spune şi despre domnul Saddam Hussein. Diferenţa era că englezii n-aveau de gînd să le folosească împotriva irakienilor, pe cînd domnul Hussein nu dădea impresia că ar fi dispus să se arate la fel de îngăduitor.

Misiunea celor doi oameni de ştiinţă de la Porton era ca, din listele de substanţe chimice achiziţionate de Irak într-un anumit număr de ani, să deducă de ce cantităţi dispunea, care erau substanţele, cît erau de dăunătoare şi dacă erau în stare de folosinţă imediată. Tot lor le revenea sarcina de a studia imaginile aeriene ale unor fabrici şi întreprinderi din Irak şi de a depista anumite semne sau structuri specifice – unităţi de decontaminare, sisteme de ecranare a emisiilor – care ar fi putut aparţine unor uzine de producere a gazelor toxice.

– Ei bine, domnilor, începui sir Paul, adresându-se celor patru savanți, dumneavoastră vă revine principala răspundere. Ceilalți aici de față vă vom sprijini cât putem mai bine. Am la mine două volume de informații primite pînă acum de la oamenii noștri de afară – din ambasade, de la misiunile comerciale și de la... hm... domnii care lucrează sub acoperire. Sîntem încă într-o fază inițială. Acestea sînt primele rezultate de pe urma partenerilor care au obținut autorizație de export pentru Irak în ultimii zece ani și e inutil să vă spun că ele provin din partea unor guverne care fac tot posibilul să ne fie de ajutor.

Am aruncat un năvod cât mai mare cu puțință. Referirile de față se fac la exportul de substanțe chimice, de materiale de construcție, de instalații de laborator și de produse de înaltă specializare – cu alte cuvinte, aproape tot, cu excepția umbrelor, andrelor și jucăriilor pentru copii. O parte dintre aceste produse – majoritatea, probabil – se vor dovedi a fi bunuri pe care e absolut normal să le achiziționeze o țară arabă în curs de dezvoltare și mînată de scopuri pașnice, așa că îmi cer scuze încă de pe acum pentru pierderea de timp pe care o va provoca studiarea lor. Însă o să vă rog să vă concentrați nu doar asupra acelor produse specializate și necesare în mod clar confecționării armelor de distrugere în masă, ci și asupra unor bunuri cu dublu rol, adică lucruri care pot fi adaptate și folosite într-un cu totul alt scop decît cel declarat oficial. Acestea fiind zise, bănuiesc că și colegii noștri americani au găsit cîte ceva.

Sir Paul înmîină unul dintre dosare savanților de la Porton Down și pe celălalt colegilor de la Aldermaston. Lucrătorul de la CIA scoase la rîndul lui două dosare și făcu același lucru. Oamenii de știință se treziră în fața unui teanc voluminos de documente și pe chip li se citi o vagă nedumerire.

– Am încercat să nu ne suprapunem în ceea ce facem, explică sir Paul, dar, din păcate, nu e deloc exclus să existe și porțiuni redundante. Încă o dată, scuzele mele. Iar acum aveți cuvîntul, domnule Sinclair.

Spre deosebire de funcționarul de stat de la Whitehall, care se exprimase atît de ocolit, încît aproape că îi adormise pe savanți, șeful agenturii CIA trecu la subiect fără ocolișuri.

– Problema noastră, domnilor, este că s-ar putea să trebuiască să ne războim cu ticăloșii ăștia.

Așa mai veneai de-acasă. Sinclair vorbise exact în felul în care se gîndeau englezii că ar face-o un american – direct și fără să-și aleagă cuvintele. Cei patru oameni de știință deveniră brusc numai ochi și urechi.

– Dacă se va ajunge la așa ceva, vom ataca întîi pe calea aerului. Ca și englezii, ne vom propune la rîndul nostru să înregistrăm un număr cît mai mic de pierderi. Prin urmare, le vom bombarda infanteria, tunurile, tancurile și avioanele. O să le luăm în colimator locurile de amplasare a proiectilelor SAM, legăturile de comunicații și centrele de comandă. Însă dacă Saddam va folosi armamentul de distrugere în masă, atunci și voi, și noi vom avea pierderi masive. Așa că trebuie neapărat să știm două lucruri.

Unu: ce are la dispoziție? Abia după aceea ne putem gîndi la măști de gaze, antidoturi chimice sau costume de protecție. Doi: unde dracu' le ține? Pe urmă vom fi în stare să identificăm și să luăm la țintă fabricile și magaziiile de depozitare, distrugîndu-le înainte de a putea fi folosite. În concluzie, studiați fotografiile, folosiți lupele și căutați orice semn care i-ar putea da de gol. Noi o să le dăm de urmă companiilor care le-au construit fabricile și a savanților care le-au echipat pe dinăuntru și o să stăm serios de vorbă cu ei. În mod normal, ar trebui să aflăm o mulțime de lucruri. Dar la fel de posibil e ca irakienii să fi făcut anumite schimbări. Iată de ce, domnilor analiști, răspunderea e și a domniilor voastre. De dumneavoastră depinde salvarea unui mare număr de vieți; în concluzie, faceți tot ce puteți. Identificați armamentul de distrugere în masă și ne punem imediat cu bătuta pe ei de-o să le iasă pe nas.

O emoție puternică pusese stăpânire pe toți cei patru oameni de știință. Aveau de făcut o treabă și aflaseră în ce consta. Pînă și sir Paul părea oarecum șocat.

– Mda, mă rog, îi sîntem cu toții recunoscători domnului Sinclair pentru... ăă... pentru explicații. Pot să vă sugerez să ne întîlnim din nou atunci cînd vom avea noutăți de la Aldermaston sau de la Porton Down?

După ce ieșiră din clădire, Simon Paxman și Terry Martin se plimbară agale sub soarele cald de august pe lîngă Whitehall, pînă ajunseră în Piața Parlamentului, plină ca de obicei de trăsuri închiriate de turiștii veniți în vizită. Găsiră o bancă liberă lîngă statuia din marmură a lui Winston Churchill, ce arunca priviri furioase muritorilor de rînd care aveau neobrăzarea să se adune dedesubt.

– Ai auzit ultimele vești din Bagdad? întrebă Paxman.

– Sigur.

Saddam Hussein tocmai se oferise să se retragă din Kuweit dacă Israelul la rîndul lui se retrăgea de pe malul de vest al Iordanului, iar Siria pleca din Liban. Cu alte cuvinte, o tentativă de condiționare. Națiunile Unite refuzaseră varianta fără ezitare. Rezoluțiile continuaseră să fie date publicității pe bandă rulantă, blocînd comerțul, exportul de țitei, operațiunile valutare, transportul aerian și resursele Irakului. Cu toate acestea, distrugerea sistematică a Kuweitului de către armata de ocupație continua.

– Înseamnă ceva anume?

– Nu, gargara obișnuită. O chestie previzibilă. Saddam încearcă să-și sensibilizeze aliații. OEP-ului i-a plăcut mișcarea, bineînțeles, dar asta a fost tot. Nu a ieșit cu nici un plan.

– Dar are așa ceva? întrebă Paxman. Fiindcă, dacă răspunsul e da, află că nimeni nu reușește să-i dea de capăt. Americanii îl consideră nebun.

– Știu. L-am văzut aseară pe Bush la televizor.

– Și ce zici, Saddam e nebun?

– Ca o vulpe.

– Păi, atunci de ce nu invadează terenurile petrolifere saudite cît are ocazia? Forța de intervenție americană abia acum se organizează, a noastră la fel. Cîteva escadrile și portavioane în Golf. Dar la sol nu avem nimic. Și numai pe calea aerului n-ai cum să-l oprești. Generalul acela american pe care l-au numit...

– Schwarzkopf, spuse Martin. Norman Schwarzkopf.

– Țsta e. După socoteala lui, se pare că Saddam va avea nevoie de două luni ca să aibă forța să-și pună în aplicare planul de invazie pe scară largă. Dacă așa stau lucrurile, de ce nu atacă acum?

– Fiindcă asta ar însemna să atace un stat arab cu care nu are nimic de împărțit. Ar fi o decizie care l-ar face de rîs în ochii celorlalți arabi, iar aceștia s-ar uni împotriva lui. Dacă ar proceda așa, nu ar respecta deloc tradițiile arabe. În plus, Saddam vrea să conducă lumea arabă și să fie aclamat de ea, nu hulit.

– Dar a invadat Kuweitul, rosti Paxman.

– Asta a fost altceva. Aici poate să susțină că nu face decît să corecteze o nedreptate imperialistă, din punct de vedere istoric, Kuweitul a făcut parte din totdeauna din Irak. Exact în situația asta a fost Nehru cînd a invadat Goa Portugheză.

– Haida-de, Terry. Toată lumea știe că Saddam a invadat Kuweitul fiindcă e falit.

– Da, acesta e motivul adevărat. Dar, în mod oficial, el vine și-ți spune că revendică un teritoriu care i se cuvine de fapt și de drept Irakului. Vezi tu, așa se întîmplă peste tot în lume. India a luat Goa, China a luat Tibetul, Indonezia a pus mîna pe Timorul de Est. Pînă și Argentina a încercat cu Insulele Falkland. De fiecare dată motivul oficial a fost realipirea unei porțiuni care se cuvenea de drept țării invadatoare. E o treabă care se bucură de succes în ochii opiniei publice din țară.

– Și atunci, de ce arabii ceilalți sînt împotriva lui?

– Fiindcă sînt de părere că n-o să-i meargă, spuse Martin.

– Ei bine, aici chiar au nimerit-o. Efectiv n-o să-i meargă.

– Dar asta doar din cauza Americii, nu a lumii arabe. Dacă Saddam vrea să fie aclamat de lumea arabă, trebuie să umilească America și nu pe propriul vecin. Ai fost la Bagdad?

– Mai demult, spuse Paxman.

– Orașul e plin de portrete ale lui Saddam zugrăvit ca un războinic al deșertului, călare pe un armăsar alb și cu sabia ridicată. Bineînțeles că totul e o cacealma; individul e un pistolar oarecare. Dar acesta e modul în care îi place să se vadă.

Paxman se ridică în picioare.

– Totul e pură teorie, Terry. Dar, oricum, mulțumesc pentru ce mi-ai spus. Necazul meu e că trebuie să mă ocup de fapte concrete. Și, în orice caz, nimeni nu-și dă seama cum poate Saddam să umilească America. Yankeeii dețin toată puterea și tehnologia. După ce or să fie gata, la cel mai mic semn or să-i facă țândări armata și aviația.

Terry Martin își ridică privirea spre soare și-și îngustă ochii.

– Pierderile, Simon. America e dispusă să înghită multe, dar nu și pierderi umane masive. Pe când Saddam poate. Pentru el pierderile nu contează.

– Bine, dar încă nu sînt destui americani acolo.

– Tocmai asta e.

Rolls-Royce-ul care-l aducea pe Ahmed Al-Khalifa încetini în fața blocului de birouri care anunța, în engleză și arabă, că era sediul firmei Al-Khalifa Trading Corporation Ltd, și opri cu un șuierat abia auzit.

Șoferul, un bărbat mătăhălos, pe jumătate conducător auto, pe jumătate gardă de corp, coborî de la volan și se duse la ușa din spate pentru a i-o deschide stăpînului.

Deși era imprudent să se afișeze cu Rolls-ul, milionarul kuweitian nesocotise toate rugămințile de a folosi Volvo-ul, din teama de a nu-i insulta pe soldații irakieni care păzeau drumurile.

– Să-i ardă focul iadului, bombănise el drept răspuns la micul dejun.

La drept vorbind, avusese parte de un drum fără peripeții, chiar din clipa în care plecase de la reședința somptuoasă și împrejmuită de o grădină cu ziduri înalte, din luxosul cartier Andalus, și pînă ajunsese la blocul de birouri din Shamiya.

După zece zile de la invazie, soldații disciplinați și profesioniști ai Gărzii Republicane Irakiene fuseseră retrași din Kuweit City, iar în locul lor fuseseră aduși niște neisprăviți recrutați în grabă și care alcătuiau așa-numita Armată Populară. Dacă pentru prima armată Al-Khalifa nutrise o ură profundă, pentru cea de a doua nu putea avea decît dispreț.

În timpul primelor zile membrii Gărzii îi prădaseră orașul, însă o făcuseră sistematic și cu bună știință. Îi văzuse întrînd în Banca Națională și scoțînd lingouri în valoare de cinci miliarde de dolari, adică echivalentul întregii rezerve naționale. Numai că jaful de acest tip nu era comis în interes personal de către făptași. Lingourile fuseseră așezate în containere care, la rîndul lor, fuseseră plasate într-o serie de camioane cu destinația Bagdad.

Tezaurul național fusese și el prădat de un miliard de dolari în obiecte de aur care fuseseră duse în aceeași direcție.

Barajele rutiere ale membrilor Gărzii, care erau ușor de recunoscut datorită beretelor negre pe care le purtau și, în general, datorită ținutei, se dovediseră stricte și bine alcătuite. Apoi însă, destul de brusc, soldații fuseseră solicitați ceva mai la sud, ca să ocupe dispozitiv la granița dinspre Arabia Saudită.

În locul lor apăruse Armata Populară, compusă din oameni zdrențăroși, nerași, indisciplinați și, din acest motiv, cu atît mai imprevizibili și periculoși. Uciderea cîte unui kuweitian care refuzase să-și ofere ceasul sau mașina era o dovadă cît se poate de palpabilă.

La jumătatea lui august căldura te lovea cu forța ciocanului care izbește nicovăla. Soldații irakieni care își căutau un adăpost din calea soarelui scoteau pietre din pavaj și-și construiau mici adăposturi de piatră chiar la marginea străzilor pe care, chipurile,

le păzeau și se strecurau înăuntru. În răcoarea zorilor sau a serii ieșeau din bîrloguri și începeau să facă pe soldații, agresîndu-i pe civili, luîndu-le mîncarea și confiscîndu-le bunurile sau bijuteriile, sub pretext că verificau mașinile suspectate de contrabandă.

În mod normal, domnului Al-Khalifa îi plăcea să ajungă la serviciu la șapte dimineata, dar, avînd grijă să întîrzie pînă pe la zece, cînd soarele începea deja să ardă, reușea să treacă pe lîngă bivuacurile din piatră în care se aflau soldații Armatei Populare fără să-l oprească nimeni. Mai mult decît atît, la un moment dat doi soldați jechoși și fără bonete chiar salutaseră solemn Rolls-Royce-ul, convinși că transporta cine știe ce oficialitate din tabăra lor.

Bineînțeles că situația asta nu putea să dureze. Mai devreme sau mai tîrziu, un bandit tot va reuși să fure Rolls-ul, sub amenințarea armei. Ei, și? După ce vor fi alungați înapoi la ei în țară – domnul Al-Khalifa era sigur că asta se va întîmpla la un moment dat, însă nu știa cum – își va cumpăra un altul.

Coborî pe trotuar, îmbrăcat în veșmîntul de un alb strălucitor, în timp ce *ghutra*, confecționată dintr-un material ușor și legată în jurul capului cu două șnururi negre, îi cădea de pe o parte pe alta a feței. Șoferul închise ușa și se instală la loc, la volan, ca să ducă mașina în parcare rezervată angajaților companiei.

– Un bănuț, sayidi, un bănuț. Pentru cineva care n-a mai mîncat de trei zile.

Aproape că nici nu-l observase pe bărbatul ghemuit pe jos, lîngă ușa, care părea că adormise în bătaia soarelui – o imagine obișnuită în toate orașele din Orientul Mijlociu. Iată că acum bărbatul ajunsese lîngă el; era un beduin într-un veșmînt murdar și cu mîna întinsă.

Șoferul se dădu jos din Rolls și se pregăti să-l alunge pe cerșetor cu un potop de înjurături. Ahmed Al-Khalifa ridică o mîna. Era un musulman practicant și încerca să se călăuzească

după învățăturile Sfântului Coran, iar unul dintre preceptele acestuia era că trebuia să dai bani ori de câte ori îți permitea buzunarul.

– Parchează mașina, ordonă el.

Din buzunarul lateral al veșmîntului își scoase portofelul din care extrase o bancnotă de zece dinari. Beduinul luă bancnota cu ambele mâini, cu un gest care arăta că darul binefăcătorului avea o greutate atât de mare, încît o singură mînă nu era de ajuns.

– Shukran, sayidi, shukran, mulțumesc rosti bărbatul, adăugînd, fără să schimbe tonul: cînd ajungeți în birou, trimiteți pe cineva după mine. Am vești de la fiul dumneavoastră din sud.

Negustorul își zise că auzul îi jucase o festă. Bărbatul își tîrșii picioarele pe trotuar și tocmai vîrîse bancnota în buzunar. Al-Khalifa intră în clădire, îl salută din cap pe portar și urcă la biroul lui de la ultimul etaj, într-o stare de completă nedumerire. După ce se așeză la masa de lucru, se gîndi preț de o secundă, după care apăsă pe intercom.

– Afară, pe trotuar, e un beduin și aș vrea să stau de vorbă cu el. Fii bună și poștește-l la mine.

Dacă secretara personală a lui Al-Khalifa era de părere că șeful ei o luase razna, în orice caz nu lăsă să se vadă acest lucru. În clipa în care îl introduse pe beduin în rîcoarea biroului, se mulțumi doar să strîmbe ușor din nas, arătînd în acest fel ce părere avea despre mirosul care emana dinspre neobișnuitul musafir al șefului ei.

După ce secretara plecă, negustorul arătă cu mîna spre un scaun.

– Ai spus că l-ai văzut pe fiul meu? întrebă el repezit, dîndu-și seama chiar în clipa aceea că era posibil ca beduinul să nu vrea, de fapt, decît încă o bancnotă, eventual mai mare.

– Da, domnule Al-Khalifa. M-am întîlnit cu el acum două zile la Khafji.

Inima kuweitianului tresări. Trecuseră două săptămîni și nu primise nici o veste. Aflase doar indirect că singurul lui fiu deco-

lase în dimineața aceea de la Baza Aeriană Ahmadi, iar după aceea... nimic. Nici unul dintre oamenii lui de legătură nu părea să știe ce se mai întâmplase. În acea zi de 2 august confuzia se instalase cu drepturi depline.

– Ai un mesaj de la el?

– Da, sayidi.

Al-Khalifa întinse mîna.

– Te rog să mi-l dai. Voi ști să te răsplătesc.

– Îl am în minte. N-am putut să aduc nici un fel de hîrtii cu mine, așa că l-am învățat pe de rost.

– Foarte bine. Te rog să-mi spui ce zice.

Mike Martin recită cuvînt cu cuvînt scrisoarea de o pagină pe care o scrisese pilotul de pe Skyhawk.

– „Dragă tată, în ciuda aparențelor, omul din fața ta este un ofițer englez...”

Al-Khalifa aproape că sări de pe scaun și se holbă la Martin, nevenindu-i să-și creadă urechilor și cu atît mai puțin ochilor.

– „A intrat în Kuweit sub acoperire. Acum, că ai aflat acest lucru, viața lui se află în mîinile tale. Te implor să ai încredere în el, fiindcă și el are încredere în tine și îți va cere să-l ajuți. Eu sînt bine, sănătos și mă aflu la baza aeriană saudită de la Dahran. Am reușit să efectuez o misiune de zbor împotriva irakienilor și să le distrug un tanc și un camion. O să zbor în continuare în cadrul Aviației Regale Saudite pînă cînd țara noastră va fi eliberată. În fiecare zi mă rog lui Alah ca timpul să treacă mai repede și să mă pot întoarce ca să te strîng în brațe. Fiul tău iubitor, Khaled.”

Martin se opri. Ahmed Al-Khalifa se ridică, se apropie de fereastră și se uită afară, trăgînd aer în piept de cîteva ori. După ce-și reveni, se așeză din nou pe scaun.

– Mulțumesc. Mulțumesc din suflet. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

– Ocuparea Kuweitului nu va dura cîteva ore sau cîteva zile. E posibil să dureze cîteva luni, dacă Saddam Hussein nu poate fi convins să se retragă...

– Americanii nu vor interveni repede?

– Americanii, englezii, francezii și restul coaliției vor avea nevoie de timp ca să-și amplaseze trupele. Saddam are a patra armată de uscat din lume, peste un milion de oameni. S-ar putea ca unii să fie momîi, dar cei mai mulți nu sînt. Iar o asemenea forță de ocupație nu va putea fi dislocată de o mînă de soldați.

– Foarte bine. Am înțeles.

– Între timp, impresia generală este că orice soldat irakian, orice tanc sau orice tun care poate fi făcut să rămînă aici, fiind astfel angajat doar în ocuparea Kuweitului, nu va mai putea fi folosit peste graniță...

– Vorbiți de rezistență. De rezistența armată, de ripostă, spuse Al-Khalifa. Au fost cîțiva nesăbuiți care au încercat și au deschis focul asupra patrulilor irakiene. Au fost împușcați ca niște cîini.

– Da, sînt convins. Au fost curajoși, dar au riscat inutil. Există mai multe feluri de a face lucrurile astea. Important nu e să ucizi nu știu cîte sute sau să fii tu însuși ucis. Important e ca armata irakiană să fie permanent neliniștită, să-i fie frică mereu, să asigure escorta tuturor ofițerilor care merg dintr-un loc în altul, să nu doarmă niciodată în pace.

– Uitați ce e, domnule englez, știu că aveți intenții bune, dar bănuiesc că sînteți obișnuit cu asemenea lucruri și chiar vă pricepeți la ele. Eu nu sînt. Irakienii ăștia sînt un popor crud și sălbatic. Îi cunoaștem de multă vreme. Dacă o să facem așa cum spuneți, or să urmeze represalii.

– E la fel ca într-un viol, domnule Al-Khalifa.

– Un viol?

– Cînd o femeie urmează să fie violată, poate să lupte sau să cedeze. Dacă e docilă, o să fie violată, probabil bătută și, poate,

ucisă. Dacă se zbate, o să fie violată, în mod sigur bătută și, poate, ucisă.

– Kuweitul e femeia, iar Irakul violatorul. Asta o știu deja. Dar la ce bun să ripostăm?

– Pentru că mai urmează și o zi de mâine. Mâine Kuweitul se va privi în oglindă. Fiul dumneavoastră va vedea chipul unui războinic.

Ahmed Al-Khalifa rămase mult timp cu privirea ațintită asupra englezului cu tenul măsliniu și cu barbă, după care spuse:

– Și tatăl lui la fel... Alah să se milostivească de poporul meu. Ce doriți? Bani?

– Mulțumesc, nu. Am bani.

Avea, de fapt, zece mii de dinari luați de la ambasadorul din Londra, acesta la rîndul lui scoțîndu-i din Banca Kuweitului aflată la intersecția dintre strada Baker și strada George.

– Am nevoie de case în care să pot să stau. Șase la număr...

– Nici o problemă. Sînt deja mii de apartamente abandonate...

– Nu apartamente, ci vile izolate. Apartamentele au vecini. Însă nimeni n-o să se ocupe de un amărît care a fost angajat să aibă grijă de o vilă abandonată.

– O să le găsesc.

– Îmi trebuie și acte de identitate kuweitiene cît mai autentice. Trei seturi. Unul pentru un medic kuweitian, un al doilea pentru un contabil indian și un al treilea pentru un grădinar din afara orașului.

– În regulă. Am prieteni la Ministerul de Interne și cred că dețin în continuare controlul tipografiilor care produc acte de identitate. Cum rămîne cu fotografiile de pe ele?

– Pentru grădinar găsiți un bătrîn de pe stradă și plătiți-l. Pentru medic și contabil alegeți doi oameni dintre angajații dumneavoastră care să semene cît de cît cu mine, dar care să fie proaspăt rași. Din cîte știm, fotografiile pe aici, prin zonă, sînt extrem de proaste. În al treilea rînd, mașinile. Vreau să fie tot

trei. O mașină albă obișnuită, de genul celor folosite pentru excursiile cu familia, un jeep și o camionetă veche și prăpădită. Toate trebuie să stea în garaje încuiate și să aibă numere de înmatriculare noi.

– Foarte bine, se va face. De unde o să luați actele de identitate, cheile de la garaje și cele de la case?

– Știți unde este cimitirul creștin?

Al-Khalifa se încruntă.

– Am auzit de el, dar n-am fost niciodată acolo. De ce?

– E pe drumul spre Jahra, în Sulaibikhat, destul de aproape de principalul cimitir musulman. Are o poartă obișnuită și o plăcuță pe care scrie: PENTRU CREȘTINI. Majoritatea pietrelor funerare sînt ale unor libanezi sau sirieni, dar sînt și cîțiva filipinezi sau chinezi. În capătul opus intrării, în colțul din dreapta, se află mormîntul unui marinar din flota comercială pe nume Shepton. Placa de marmură se mișcă ușor, iar sub ea am scobit o adîncitură în pietriș. Lăsați-le acolo. Dacă aveți vreun mesaj, depuneți-l tot acolo. O dată pe săptămînă verificați mormîntul, ca să vedeți dacă nu v-am lăsat eu vreun mesaj.

Al-Khalifa clătină din cap cu o expresie buimacă.

– Nu sînt făcut pentru asemenea lucruri.

Mike Martin se făcu nevăzut, pierzîndu-se în șuvoiul de oameni care înțesau străzile și aleile înguste din cartierul Bneid-Al-Qar. Cinci zile mai tîrziu sub piatra de mormînt a marinarului Shepton găsi trei seturi de acte de identitate, trei seturi de chei de garaj cu adresele aferente, trei seturi de chei de contact și șase seturi de chei de casă, avînd atașate pe o bucată de carton adresa fiecăreia.

După două zile un camion irakian care se întorcea în oraș de pe terenul petrolifer Umm Gudayr fu făcut țandări deoarece trecuse peste ceva.

Șeful pentru Orientul Mijlociu al CIA, Chip Barber, se afla deja la Tel Aviv de două zile cînd auzi telefonul din biroul care-i

fusesse pus la dispoziție în incinta Ambasadei Americane. La celălalt capăt al firului era șeful pentru America.

– E-n regulă, Chip. Tipul s-a întors. Am aranjat o întâlnire pentru ora patru. În felul ăsta o să ai timp să prinzi ultimul zbor care decolează de pe Ben Gurion în direcția Stateside. Băieții au zis că or să treacă pe la birou să te ia.

Cel care dăduse telefon se afla în afara ambasadei și vorbea doar în termeni generali, în caz că discuția lor ar fi fost interceptată. Lucru cât se poate de adevărat, numai că singurii care o interceptaseră erau israelienii, care, oricum, știau despre ce era vorba. Sus-amintitul „tip“ era generalul Yaacov „Kobi“ Dror, șeful Mossadului; biroul era chiar sediul ambasadei, iar băieții erau doi dintre oamenii de încredere ai lui Dror, care își făcuseră apariția într-o mașină ca toate celelalte la ora trei și zece.

Barber își zise că era neobișnuit să ai nevoie de cincizeci de minute ca să ajungi de la ambasadă la sediul Mossadului, situat într-un bloc turn construit pentru birouri, pe nume Hadar Dafna, care se afla pe bulevardul Regele Saul.

Însă întrevederea nu urma să aibă loc acolo. Mașina luă viteză și se îndreptă spre nord, trecând pe lângă aerodromul militar Sde Dov, pînă cînd ajunse pe șoseaua de centură care mergea spre Haifa.

La mică distanță de Herzlia se află o ministațiune cu un hotel căruia i se spune pur și simplu The Country Club. E un loc unde cîțiva israelieni, dar în principal evrei de peste hotare, vin ca să se destindă și să se bucure de numeroasele facilități balneoclimaterice, și nu numai, pe care le pune la dispoziție hotelul. Acești oameni fericiți își ridică foarte rar privirile spre colina care străjuiește ministațiunea.

Dacă ar face-o mai des, poate că ar vedea undeva, în vîrf, o clădire frumoasă care se înalță în voie și de la fereastra căreia privitorul poate avea o imagine de basm a ținutului și a apelor mării. Iar dacă ar întreba ce se află acolo, i s-ar răspunde că e vorba de reședința de vară a prim-ministrului.

Ce-i drept, prim-ministrului Israelului i se permite să vină în acest loc (fiind unul dintre foarte puținii oameni care se bucură de acest privilegiu), dar, departe de a fi o reședință personală, el adăpostește centrul de instrucție al Mossadului, cunoscut în interiorul organizației drept Midrasha.

Yaacov Dror îi primi pe cei doi americani în biroul său de la ultimul etaj, o încăpere luminoasă în care instalația de aer condiționat funcționa din plin. Era un bărbat scund și voinic, îmbrăcat, ca mai toți funcționarii israelieni, într-o cămașă cu mânecă scurtă și deschisă larg la gât, care-și fuma rația clasică de șaizeci de țigări pe zi.

Lui Barber îi păru bine că exista aer condiționat, fiindcă fumul de țigară îi înnebunea sinusurile.

Șeful spionajului israelian se ridică de la masa de lucru și înaintă fără grabă.

– Chip, bătrînul meu prieten, cum îți mai merge?

Îl strînse zdravăn în brațe pe americanul mai înalt. Îi plăcea să interpreteze rolul acesta de om prietenos din fire, dar toată lumea știa că juca teatru. În misiunile în care fusese agent coordonator, sau *katsa*, se arătase a fi pe cît de inteligent, pe atît de periculos.

Chip Barber îi răspunse la salut. Cei doi aveau întipărit pe figură cîte un zîmbet care le redeștepta amintiri de demult, deși nu trecuseră chiar *atît* de mulți ani de cînd un tribunal american îl condamnase la ani grei de închisoare pe un anume Jonathan Pollard din serviciul de informații al Marinei pentru spionaj în favoarea Israelului; era un fapt cunoscut că operațiunea efectuată împotriva Americii fusese condusă chiar de afabilul Kobi Dror.

După zece minute de amabilități, trecură la problema care-i preocupa. Irakul.

– Dă-mi voie să-ți spun, Chip, că, din punctul meu de vedere, procedați corect, declară Dror.

Îi turnă musafirului său încă o ceașcă de cafea care avea să-l țină treaz cîteva zile. După ce își strivi și al treilea muc de țigară

într-o scrumieră mare de sticlă, Barber încercă să nu mai respire, dar, pînă la urmă, se văzu nevoit să renunțe.

– Dacă o să trebuiască să intrăm, spuse el, în caz că individul nu pleacă din Kuweit, iar noi trebuie să intrăm peste el, o să începem cu forța aeriană.

– Sigur.

– Și o să ne concentrăm asupra armelor de distrugere în masă. Iar asta e și în interesul vostru, Kobi. Așa că avem nevoie de cooperare.

– Chip, de ani de zile studiem armele acelea. Ce naiba, am și uitat de cîte ori v-am atras atenția cu privire la ele. Pentru cine crezi că sînt pregătite toate gazele toxice și armele bacteriologice? Pentru noi. Am obosit spunînd la toată lumea, și nu ne-a băgat nimeni în seamă. Acum nouă ani, cînd i-am făcut praf generatoarele nucleare de la Osirak și l-am dat înapoi cu zece ani în munca de cercetare pentru fabricarea bombei atomice, lumea ne-a condamnat. Valabil și pentru America...

– A fost o treabă de ochii lumii, o știm cu toții.

– Da, dar vezi tu, Chip, acum e vorba de soldați americani în carne și oase, nu mai e nimic de ochii lumii. Sînt soldați americani care ar putea să moară.

– Încep să-ți recunosc paranoia, Kobi.

– Pe dracu'. Știi ce? Nouă ne convine ca voi să le distrugeți uzinele de fabricare a gazelor toxice, centrele de cercetare atomică și laboratoarele bacteriologice. Ne convine de minune. Unde mai pui că nici măcar nu trebuie să ne băgăm nasul, fiindcă acum Unchiul Sam are aliați arabi. În cazul ăsta, vreau să știu, cine se plînge? Nu Israelul. V-am transmis tot ce am avut legat de programele lui secrete de înarmare. Absolut tot. Și nu ne-am dat înapoi.

– Avem nevoie de mai mult, Kobi. De acord, poate că am neglijat Irakul în acești ultimi trei ani. A trebuit să ne batem capul cu Războiul Rece. Acum la ordinea zilei a ajuns Irakul, și n-avem marfa necesară. Avem nevoie de informații; nu de bîrfe

aflate la colț de stradă, ci de lucruri serioase, verificate și obținute de la cel mai înalt nivel cu putință. Așa că dă-mi voie să te întreb pe șleau: nu aveți pe nimeni infiltrat sus de tot în ierarhia irakiană și care să lucreze pentru voi? Avem de pus niște întrebări și ne trebuie răspunsuri. Sîntem gata să băgăm mîna în buzunar, știm regulile.

În birou se așternu liniștea timp de cîteva secunde. Kobi Dror își studie capătul propriei țigări. Ceilalți doi ofițeri superiori își coborîră ochii pe masa din fața lor.

– Chip, rosti încet Dror, îți dau cuvîntul meu. Dacă am coordona un agent infiltrat pe coridoarele puterii de la Bagdad, ți-aș spune. Ți-aș da tot ce am. Crede-mă, nu am nimic...

Ulterior generalul Dror avea să-i explice furibundului prim-ministru Itzhak Shamir că la ora la care rostise acele cuvinte nu mințise. Dar, realmente, ar fi trebuit să-i pomenească de Jericho.

Capitolul 6

Mike Martin îl văzu primul pe băiatul care, altminteri, ar fi murit chiar în ziua aceea. Se afla la volanul camionetei lui vechi, plină de pete și mîncată de rugină, transportînd o grămadă de pepeni pe care îi cumpăraseră de la una din fermele de lîngă Jahra, cînd văzu capul acoperit cu o pînză albă ițindu-se din spatele unei grămezi de moloz de pe marginea drumului. În același timp observă vîrfurile de la țeava puștii pe care o avea tînărul înainte de a dispărea și ea la loc.

Camioneta i se dovedise de mare folos. Cerase de la bun început un vehicul ca vai de lume fiindcă ghicise că, mai devreme sau mai tîrziu (și se părea că mai devreme, după cum stăteau lucrurile), irakienii vor începe să confişte mașinile mai arătoase, ca să le folosească ei.

Se uită în oglinda retrovizoare, apăsă pe frînă și ieși de pe drumul dinspre Jahra. În spatele lui se profila un camion militar plin cu soldați din Armata Populară.

Tînărul kuweitian luase la țintă vehiculul și tocmai încerca să-l facă să rămînă în cătarea puștii cînd o mînă îi acoperi gura, iar o a doua îi smulse arma din strînsoare.

– Parcă n-aș crede că ții morțiș să mori azi, ce zici? șopti o voce în urechea tînărului.

Camionul trecu pe lîngă el și momentul de a-și încerca norocul se duse, ca și cum n-ar fi fost. Băiatul era și așa destul

de speriat de ceea ce voise să facă; acum arăta de-a dreptul înfricoșat.

După ce vehiculul militar se îndepărtă, mâinile care-l imobilizaseră își slăbiră strînsoarea. Tînărul se smuci cu un gest și căzu pe spate. Deasupra lui se afla un beduin înalt, bărbos și cu o expresie destul de aspră.

– Cine ești? mormăi el.

– Cineva care are atîta minte încît să știe că nu-i bine să ucizi un irakian cînd mai sînt douăzeci în același camion. Unde-i mașina cu care aveai de gînd să dispari?

– Acolo, răspunse băiatul, care nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani și se străduia de zor să-și lase barbă pentru prima dată în viață.

Nu era o mașină, ci un scuter aflat la mai puțin de douăzeci de metri și lăsat lîngă un pîlc de copaci. Beduinul scoase un oftat. Lăsă din mînă pușca, o armă veche de tip Lee Enfield 303, pe care probabil că tinerelul o cumpărase de la un magazin de vechituri, și se îndreptă cu el cu tot spre camionetă.

Parcurse cu mașina scurta distanță pînă la grămada de pietre și ascunse pușca sub pepeni. Apoi ajunse la scuter, îl ridică și-l aruncă peste fructele mari dintre care cîteva crăpară.

– Urcă înăuntru, spuse el.

Merseră împreună pînă dădură de un loc liniștit de lîngă portul Shuwaikh și se opriră.

– Ce naiba aveai de gînd? întrebă beduinul.

Băiatul își aținti ochii pe unul din geamurile laterale, pătate de excremente de muște. Mai avea puțin și plîngea, iar buzele îi tremurau.

– Mi-au violat sora. Era asistentă medicală... la Spitalul Al Adan. Au fost patru. Au distrus-o.

Beduinul încuviință din cap.

– Or să mai fie multe lucruri din astea, rosti el. Și zici că vrei să ucizi irakieni?

– Da, cît mai mulți. Înainte să mor.

– Vezi tu, figura tocmai asta e, să nu mori. Iar dacă vrei într-adevăr să faci ce-ai zis, cred că ar fi bine să mă ocup de tine puțin. Altminteri, n-o să rezisti nici o zi.

Băiatul pufni disprețuitor.

– Beduinii nu se luptă.

– Ai auzit vreodată de Legiunea Arabă?

Băiatul nu scoase o vorbă.

– Dar de prințul Faisal și de revolta arabă de dinaintea ei? Toți au fost beduini. Ia spune-mi, mai sînt din ăștia ca tine?

Se dovedi că băiatul era student la drept și că urma cursurile Universității din Kuweit înainte de invazie.

– Sîntem cinci cu toții și vrem același lucru. Iar eu am ales să încerc primul.

– Memorează adresa asta, îi spuse beduinul, indicîndu-i o vilă de pe o străduță discretă din Yarmuk.

Băiatul reținu greșit de două ori, însă pe urmă o învăță, iar Martin îl puse s-o repete de douăzeci de ori.

– Diseară la șapte. O să fie deja întuneric, dar stingerea obligatorie e abia la zece, cînd intră în vigoare și interdicția de circulație. Sosiți pe rînd. Parcați la cel puțin două sute de metri, iar restul distanței mergeți pe jos. Intrați din două în două minute. Poarta principală și ușa de la intrare or să fie deschise.

Îl însoți cu privirea pe tînărul care se îndepărtă cu scuterul și scoase un oftat. Destul de slabă mișcarea, își zise el, dar, deocamdată, asta este tot ce am.

Grupul de tineri își făcu apariția la timp. Martin se postase pe un acoperiș plat de pe cealaltă parte a străzii și-i studia. Erau neliniștiți și nesiguri, se uitau peste umăr, se năpusteau în relația siguranță a gangurilor și după un timp ieșeau din nou la iveală. Era clar că văzuseră prea multe filme cu Humphrey Bogard. După ce intrară cu toții, Martin așteptă încă zece minute, însă nu apărură nimeni din cadrul securității irakiene. Se dădu jos de pe acoperiș, traversă strada și intră în casă pe ușa din spate. Tinerii stăteau în camera de zi cu lumina aprinsă și cu

perdelele date în lături. Erau patru băieți și o fată, toți întunecați la față și gata de acțiune.

Cînd Martin intră pe la bucătărie, ei tocmai își ațintiseră privirile spre ușa dinspre vestibul. Aveau impresia că era în același timp în mai multe locuri. Tinerii abia reușiră să-l zărească înainte ca el să întindă mîna și să stingă lumina.

– Trageți perdelele, șopti el.

Fata se conformă, lăsînd să se înțeleagă că era un lucru prea mărunt pentru a fi făcut de un băiat. După cîteva clipe Martin aprinse din nou lumina.

– Nu stați niciodată într-o cameră luminată, cu perdelele date în lături, spuse el. N-aveți voie să fiți văzuți împreună.

Își împărțise cele șase reședințe în două grupuri. În patru dintre ele trăia, mutîndu-se dintr-una în alta fără o ordine anume. De fiecare dată cînd pleca dintr-un loc, lăsa cîte un semn de recunoaștere numai pentru el – o frunzuliță lipită de tocul ușii, o cutie de conserve pe treptele de la intrare. Dacă vreunul din ele ar fi lipsit, și-ar fi dat seama că i se făcuse o vizită în absență. În celealte două depozitase „sculele“, sau cel puțin jumătate din ele, după ce le adusese din ascunzătoarea din inima deșertului. Casa pe care o alesese pentru întîlnirea cu studenții era cea mai neînsemnată dintre toate și din clipa aceea nu mai avea de gînd să doarmă acolo.

Musafirii lui erau cu toții studenți, cu excepția unuia singur, care lucra la o bancă. Martin îi puse să se prezinte.

– Acum aveți nevoie de nume noi, spuse el, dîndu-le cinci identități diferite. Iar numele acestea nu le mai spuneți nimănui, dar absolut *nimănui*. Nici prietenilor, nici fraților, nici părinților. În felul acesta, cînd or să fie folosite, fiecare dintre voi o să știe că mesajul vine de la cineva din grup.

– Și noi cum îi zicem? îl întrebă fata care tocmai devenise „Rana“.

– Beduinul, spuse Martin. E suficient. Ia spune-mi tu, care e adresa?

Tînărul pe care îl indică Martin căzu pe gânduri, după care dădu la iveală un petic de hîrtie. Beduinul i-l luă imediat.

– Fără fițuici. Memorați totul. Chiar dacă Armata Populară e o adunătură de proști, poliția secretă e cu totul altfel. Dacă te percheziționează cineva, cum explici chestia asta?

Îi puse și pe ceilalți trei, care-și notaseră adresa pe cîte o hîrtiuță, să-i dea foc.

– Cît de bine vă cunoașteți orașul?

– Destul de bine, răspunse cel mai mare dintre tineri, funcționarul de bancă de douăzeci și cinci de ani.

– Nu-i de ajuns. Mîine duceți-vă și cumpărați hărți pe care să fie toate străzile. Tociți-le ca și cum ați da examen pe ele. Băgați la cap toate străzile și străduțele, toate aleile, parcurile și piețele, toate bulevardele și căile, toate clădirile publice importante, toate moscheile și cimitirele. Ați aflat că nu peste multă vreme or să fie scoase plăcuțele pe care sînt scrise numele străzilor?

Cei cinci dădură din cap. După cincisprezece zile de la invazie, trecînd peste șocul inițial, kuweitienii începuseră o formă de rezistență pasivă sau, altfel spus, de nesupunere civilă. Fusesse o mișcare spontană și necoordonată, iar prima decizie fusesse cea a desființării plăcuțelor cu denumirile străzilor. Și cum Kuweit City era un oraș extrem de complicat, fără aceste plăcuțe el se transforma într-un veritabil labirint.

Patrulele irakiene începuseră să se rătăcească din ce în ce mai des, iar pentru membrii poliției secrete găsirea adresei unui suspect era un coșmar. La principalele intersecții din oraș, în timpul nopții, indicatoarele fuseseră fie smulse, fie orientate în direcție inversă.

În acea primă seară Martin le ținu celor cinci un curs de două ore despre măsurile obligatorii de securitate. Le spuse că trebuiau să aibă o variantă plauzibilă pentru toate deplasările și întîlnirile, că nu aveau voie să aibă asupra lor hîrtii compromițătoare, că era bine să-i trateze pe soldații irakieni cu un

respect învecinat cu deferența și că le era interzis să aibă cea mai mică încredere în cineva.

– De acum încolo fiecare dintre voi are două identități. Prima este cea inițială, pe care o știe toată lumea, indiferent că sînteți studenți sau lucrați la bancă. Sînteți politicoși, atenți, inocenți, inofensivi și respectați toate legile. Irakienii or să vă lase în pace fiindcă nu prezentați nici un pericol pentru ei. Nu le insultați țara, drapelul sau conducătorul. Nu intrați în vizorul celor din AMAM. Sînteți liberi și rămîneți în viață. Cea de-a doua identitate iese la suprafață doar din cînd în cînd, atunci cînd aveți de îndeplinit o misiune. Și atunci o să rămîneți în viață, dar o să fiți versați și periculoși.

Martin își continuă prelegerea, învățîndu-i cum să se pregătească pentru o întîlnire.

– Veniți mai devreme decît ora fixată și parcați ceva mai departe. Ascundeți-vă undeva în umbră sau în întuneric. Stați douăzeci de minute și așteptați. Uitați-vă la casele din jur. Verificați dacă nu apare vreun cap ițindu-se de pe vreun acoperiș și dacă nu vi se întinde vreo cursă. Ciuliți urechile la eventualele sunete scoase de cizmele unui soldat care merge pe undeva prin apropiere sau de zăngănitul unei arme, faceți ochii mari, poate observați pe cineva care și-a stins țigara.

Celor cinci li se dădu drumul în timp util din casă, înainte de începerea perioadei de interdicție de circulație. Erau cu toții dezamăgiți.

– Și cu invadatorii cum rămîne? Cînd începem să-i curățăm?

– Cînd o să știți cum.

– Acum nu putem face nimic?

– Cum se deplasează irakienii? Merg pe jos? Mărșăluiesc?

– Nu, au camioane, furgonete, jeepuri și mașini furate, răspunse studentul la drept.

– Iar vehiculele astea au rezervoare de benzină care se deschid foarte ușor, spuse beduinul. Vă trebuie doar niște zahăr, cîte douăzeci de bucăți pentru fiecare rezervor. Se dizolvă în

benzină, trece prin carburator și, din cauza căldurii din motor, se transformă în caramel. Chestie care distruge motorul. Dar aveți grijă să nu vă prindă. Lucrați câte doi și după ce se întunecă. Unul stă de pază, celălalt toarnă zahărul. Aveți grijă să închideți rezervorul la loc, nu durează decât zece minute. Faceți rost de bucăți de placaj, zece pe zece, de care să fixați câteva cuie. Fiți atenți să nu vă vadă nimeni că le cărați, eventual ascundeți-le sub veșmintele astea largi. Dați-le drumul ușor și împingeți-le cu vârful pantofului lângă roata din față a celui mai apropiat vehicul care staționează.

Altceva. Cum Kuweit City e un oraș plin de șobolani, înseamnă că sînt o mulțime de magazine care vînd otravă contra lor. Cumpărați din aceea albă, pe bază de stricnină, apoi luați niște drojdie de la brutărie. Amestecați-o cu otrava și folosiți mănuși de cauciuc pe care pe urmă le distrugeți. Coaceți pîinea în cuptorul din bucătărie, dar numai cînd sînteți singuri acasă.

Studentii se uitară la el cu gura căscată.

– Trebuie să le-o dăm irakienilor?

– Nu, trebuie doar să le cărați la vedere, pe scutere sau în partea din spate a mașinilor. Or să vă oprească la barajele rutiere și or să vi le fure. Ne întîlnim tot aici peste șase zile.

După patru zile camioanele irakiene începură să se strice. Unele fură remorcate ca să nu blocheze drumul, altele pur și simplu abandonate unde erau. Recolta era de șase camioane de mare tonaj și patru jeepuri. Mecanicii descoperiră cauza defecțiunilor, dar nu-și putură explica defel cine își vîrîse nasul și cînd. O serie de cauciucuri explodară, după care la sediul trupelor de securitate fură aduse diverse bucăți de placaj împănate cu cuie, făcîndu-i pe ofițerii de serviciu să spumege și să-i ia la bătaie pe cîțiva kuweitieni ridicați de pe stradă la nimereală.

Spitalele începură totodată să se umple de soldați cărora li se făcuse rău și care prezentau aceleași simptome: vărsături și dureri de stomac. Dat fiind că propria lor armată aproape că nu le asigura nici un fel de rații și că soldații se obișnuiseră să

trăiască de pe o zi pe alta la barajele rutiere sau în adăposturile de piatră improvizate pe marginea drumurilor, se presupunea că băuseră apă poluată.

La un moment dat însă, un laborant kuweitian de la Spitalul Amiri din Dasman făcu o analiză a vomei unuia dintre irakieni, ducându-se apoi la șeful de secție, într-o stare de maximă neliniște.

– A mâncat otravă de șobolani, domnule profesor, dar zice că de trei zile n-a pus nimic în gură, în afară de pâine și fructe.

Profesorul se arătă, la rîndul lui, nedumerit.

– Pâine făcută de irakieni la ei la cazarmă?

– Nu, de vreo cîteva zile au încetat livrările. Au luat-o de la băiatul unui brutar kuweitian aflat în trecere.

– Unde sînt mostrele?

– În laborator. Am zis că e bine să le vedeți și dumneavoastră mai întîi.

– Întocmai, ai procedat foarte bine. Distruge-le imediat. Și n-ai văzut nimic, ai înțeles?

Profesorul se întoarse la el în birou, clătînd din cap. Otravă de șobolani, cine dracu' se gîndise la așa ceva?

Comisia Meduza se reuni din nou pe 30 august, întrucît expertul în bacteriologie de la Porton Down avea convingerea că descoperise tot ce se putea la momentul respectiv despre programul irakian de arme bacteriologice, așa cum era el – sau cum părea să fie – în perioada pe care o traversau.

– Mă tem că nu avem o recoltă foarte bogată, le spuse doctorul Bryant celor care se adunaseră să-l asculte. Principalul motiv este că studiul bacteriologiei poate fi întreprins cu succes în orice laborator veterinar sau de medicină legală, folosindu-se exact aceeași aparatură ca în toate laboratoarele de cercetări chimice, fără ca autorizația de export să ne poată lumina în vreun fel. Vedeti dumneavoastră, majoritatea produselor sînt în folosul omenirii, pentru găsirea de leacuri împotriva anumitor

boli și nicidecum pentru răspîndirea lor. Nimic mai normal decît dorința unei țări în curs de dezvoltare de a studia frigurile galbene, beri-beri, malaria, holera, tifosul sau hepatita. Sînt boli omenești foarte frecvente. Pe de altă parte, există o serie de boli specifice animalelor, pe care e firesc să vrea să le cerceteze colegii veterinari.

– Cu alte cuvinte, nu avem cum să stabilim dacă la ora asta Irakul are sau nu un sistem de fabricare a armei bacteriologice, nu? întrebă Sinclair de la CIA.

– Practic, nu avem, răspunse Bryant. Documentele arată că în 1974, cînd, ca să zic așa, Saddam Hussein încă nu ajunsese la tron...

– Era vicepreședinte și avea în mîna lui mai multă putere decît cel de pe tron, îl întrerupse Terry Martin.

Bryant se fîstîci ușor.

– Da, mă rog... Irakul a semnat un contract cu Institutul Mérieux din Pris, urmînd ca acesta să le pună la punct un program de cercetare bacteriologică. Se presupunea că era pentru studierea bolilor la animale și nu e exclus să fi fost, realmente, așa ceva.

– Cum rămîne cu poveștile despre culturile de antrax și folosirea lor împotriva oamenilor? întrebă americanul.

– Ei bine, e posibil să fie adevărate. Antraxul e o boală extrem de puternică. Ea atacă îndeosebi vitele și alte animale, dar îi poate infecta și pe oameni dacă ating sau consumă produse din surse infestate. Poate că unii dintre domniile voastre mai țin minte experimentul efectuat de guvernul englez pe insula Gruinard din Hebride în timpul celui de-al doilea război mondial. A fost tot pe bază de antrax și nu s-a reușit nici pînă în ziua de azi o localizare deplină.

– Chiar așa rău a fost? Bine, dar de unde poate să ia Hussein toate lucrurile astea?

– Exact aici e buba, domnule Sinclair. Nu prea poți să te duci la un laborator de renume din America sau Europa și să spui:

„Puteți să-mi dați și mie niște culturi frumoase de antrax, ca să le arunc asupra oamenilor?” Oricum, nici măcar n-ar avea nevoie. Animale și mai ales vite îmbolnăvite există peste tot în Lumea a Treia. Ajunge dacă ești atent la izbucnirea unei epidemii și cumperi câteva carcasse infestate. Iar chestia asta n-ar avea cum să reiasă din nici un fel de statistici guvernamentale.

– Cu alte cuvinte, ar putea deja să aibă bombe sau proiectile în care să se afle germenii acestei culturi, dar n-avem cum să știm. Așa se prezintă lucrurile? întrebă sir Paul Spruce, gata să ia notițe.

– Cam în felul acesta, recunosc Bryant. Însă asta a fost partea rea a situației. Partea bună e că mă îndoiesc că o asemenea metodă ar fi de folos în fața unei armate aflate în plin proces de deplasare. Bănuiesc că, dacă te trezești cu trupe care se îndreaptă spre tine și nu-ți sînt aliate, lucrul pe care ai de gînd să-l faci este să le oprești înaintarea.

– Într-adevăr, așa este, confirmă Sinclair.

– Ei bine, antraxul nu te ajută. El nu face decît să impregneze solul, dacă este lansat de undeva de la înălțime, de deasupra trupelor de care vorbeam. Tot ce crește pe solul acela – iarbă, fructe, legume – se infestează, fără discuție. Prin urmare, vitele care pasc iarba se curăță, iar persoanele care consumă carnea, beau laptele sau umblă cu băligarul acestor vite se îmbolnăvesc la rîndul lor. Numai că deșertul nu este deloc un vehicul bun pentru culturile de acest gen. Presupun că soldații noștri vor consuma hrană preambalată și vor bea apă îmbuteliată, nu?

– Mda, deja o fac, spuse Sinclair.

– Atunci lucrul acesta n-o să aibă nici un efect, în afară de cazul că ar inhala sporii. Boala trebuie să pătrundă în organismul uman prin ingerare și să fie afectați fie plămîinii, fie tractul digestiv. Iar dacă ne gîndim și la pericolul legat de gazul toxic, cred că oricum oamenii noștri or să aibă masca de gaze pe figură, așa e?

– Țsta e planul nostru, domnule, întocmai.

– Și al nostru, adăugă sir Paul.

– Atunci zău că nu vād de ce antraxul, spuse Bryant. Pe de o parte, n-o să-i oprească pe soldați, așa cum ar face-o niște gaze toxice, pe de alta, cei care s-ar molipsi ar putea fi vindecați cu antibiotice puternice. Vedeți dumneavoastră, există o așa-numită perioadă de incubație. E posibil ca soldații să câștige războiul și abia pe urmă să se îmbolnăvească. Sincer să fiu, e vorba mai degrabă de o armă teroristă decît de una militară. Ei bine, dacă ați deșerta o fiolă de concentrat de antrax în rezerva de apă a unui oraș, ați putea declanșa o catastrofă epidemică a cărei întindere ar face inutile eforturile serviciilor medicale. Dar, dacă ați avea de gînd să le veniți de hac unor oameni care se luptă în deșert, mai eficient ar fi folosirea unuia dintre gazele paralizante. Acționează rapid și sînt invizibile.

– În cazul acesta, dacă Saddam deține un laborator de producere a armamentului bacteriologic, nu avem nici un indiciu despre locul unde s-ar afla? întrebă sir Paul Spruce.

– Dacă aș fi în locul domniilor voastre, aș verifica la toate colegiile și institutele veterinare din Occident, urmărind dacă au existat în ultimii zece ani profesori vizitatori sau delegații care s-au deplasat în Irak. Întrebați-i pe toți cei care au fost acolo dacă au observat vreo instalație unde accesul era cu desăvîrșire interzis și unde fusese instituită o carantină draconică. Dacă aflați că ar fi existat așa ceva, să știți că acela e locul pe care-l căutați, spuse Bryant.

Sinclair și Palfrey își notau de zor în carnețele. Încă o muncă pentru agenții de teren.

– Dacă eforturile în direcția asta dau greș, conchise Bryant, nu vă rămîne decît să mergeți pe filiera informațiilor individuale. Un savant irakian în domeniu care a plecat din țară și s-a stabilit în Occident. Experții în bacteriologie nu sînt foarte mulți la număr și au o comunitate a lor, destul de restrînsă, cam ca un sat în creierul munților. De obicei, sîntem la curent cu ceea ce se petrece la noi în țară, ba chiar și într-o dictatură ca Irakul. Dacă

Saddam dispune de așa ceva, atunci un asemenea om ar putea ști unde este amplasată.

– Ei bine, vă sîntem profund recunoscători, domnule doctor Bryant, spuse sir Paul, în timp ce se ridicau cu toții. Oamenii de acțiune din guvernele noastre au iarăși de lucru, nu, domnule Sinclair? Am auzit că, peste două săptămîni, și celălalt coleg al nostru de la Porton Down, domnul doctor Reinhart, va fi în măsură să ne prezinte concluziile domniei sale legate de gazele toxice. Așa stînd lucrurile, domnilor, bineînțeles că vom ține legătura. Vă mulțumesc pentru participare.

Grupul din deșert stătea cuminte, privind zorile care se ridicau încet deasupra dunelor de nisip. Cînd ajunseră la casa beduinului, tinerii nu-și dăduseră seama că avea să-i aștepte o noapte întreagă în aer liber și fuseseră convinși că aveau, pur și simplu să asiste la o nouă predică.

Nu-și aduseseră nici un fel de haine călduroase, iar nopțile în deșert sînt aspre chiar și la sfîrșitul lui august. Tinerii clănțăneau din dinți, tremurau și se gîndeau cum aveau să le explice părinților neliniștiți ce se întîmplase. Fuseseră prinși unde nu trebuia de ora la care intra în vigoare interdicția de circulație? Atunci de ce nu telefonaseră? Fuseseră stricate telefoanele... altă scuză mai bună nu aveau.

Trei dintre cei cinci se întrebau dacă făcuseră o alegere corectă, însă era prea tîrziu ca să mai dea înapoi. Beduinul le spusese că venise vremea să treacă la acțiune și-i dusesese la o parcare mărginașă la vreo două străzi depărtare. Ieșiseră din oraș, părăsiseră drumul principal și intraseră în plin deșert înainte de ora limită. Din clipa aceea nu-i mai văzuse nimeni.

Merseseră spre sud vreo treizeci de kilometri, străbătînd întinderea de nisip, pînă ajunseseră pe un drum îngust despre care bănuiau că făcea legătura între terenul petrolifer de la Manageesh, situat undeva la vest, și șoseaua de centură de la est. Știau cu toții că terenurile intraseră în stăpînirea irakienilor și că

principalele căi de acces erau împânzite de patrule. Undeva mai la sud fuseseră staționate șaisprezece divizii ale Armatei și ale Gărzii Republicane, cu fața spre Arabia Saudită și spre fluxul din ce în ce mai intens de americani care se revărsau în această țară. Cei cinci membri ai grupului erau neliniștiți.

Trei dintre ei se întinseseră pe nisip, lângă beduin, privind drumul în lumina din ce în ce mai puternică. Era destul de îngust. Dacă două vehicule din sensuri diferite nu voiau să se ciocnească, erau nevoite să muște cu cauciucurile din marginea de pietriș și de o parte, și de alta.

Pe una din cele două benzi de circulație se afla o scîndură în care fuseseră bătute mai multe cuie. Beduinul o luase de la el din camionetă și o plasase acolo, acoperind-o cu un strat de săculețe de pînză și punîndu-i și pe ceilalți să toarne nisip peste ele, pînă cînd totul ajunsese să arate ca un simplu mușuroi de nisip adus de vînturi dinspre deșert.

Ceilalți doi, funcționarul de bancă și studentul la drept, erau cercetași în dispozitiv. Fiecare ocupase cîte o dună de nisip situată cam la o sută de metri de drum și se uita după eventualele vehicule care se puteau apropia. Li se spusese să semnalizeze într-un fel anume dacă vedeau un camion irakian mare sau un număr de cîteva camioane.

Imediat după șase dimineăța studentul la drept dădu semnalul, iar acesta însemna „prea mulți ca să facem față“. Beduinul trase de sfoara pe care o ținea în mînă, iar scîndura alunecă de pe carosabil. La treizeci de secunde după aceea două camioane pline ochi cu soldați irakieni trecură pe lângă ei fără să pătască nimic. Beduinul se apropie în goană de drum, ca să aranjeze la loc scîndura, săculețele de protecție și nisipul.

După alte cîteva minute fu rîndul funcționarului de la bancă să semnalizeze. De data asta era semnalul pe care îl așteptau. În direcția șoselei își făcu apariția o mașină oficială care se îndrepta în goană spre terenul petrolifer.

Șoferului nu-i trecu prin cap să ocolească mușuroiul de nisip. Prinse cuiele cu roata din față, și nici nu fu nevoie de mai mult. Cauciucul se sparse, stratul care protejase scîndura cu cuie se înfășură în jurul roții, iar mașina patină violent. Șoferul reuși s-o stăpînească la timp, o repuse pe traiectoria normală și se opri jumătate pe drum, jumătate pe margine. Partea care nu se afla pe carosabilul propiu-zis se împotmoli în nisip.

Șoferul se dădu jos de la volan, urmat îndeaproape de două persoane care coborîseră din spate, un maior și un tînăr locotent. Cei doi se rățoiră la șoferul care se văita neputincios și arăta spre roată. Nu puteau să bage cricul sub ea, dat fiind unghiul imposibil în care se afla mașina.

Beduinul le murmură un „Stați aici“ elevilor lui care rămaseră cu gura căscată și o luă de-a dreptul prin nisip, apropiindu-se de drum. Pe umărul drept ducea o pătură dintre cele care se pun pe cămile și care aproape că îi acoperea brațul. Arboră un zîmbet larg și-l salută pe maior.

– Salaam aleikhem, sayidi, maior. Văd că aveți o problemă. Poate că reușesc să vă fiu de folos. Oamenii mei se află la mică distanță.

Maiorul fu pe punctul de a-și duce mîna la revolver, dar apoi se destinse. Îi răspunse la salut și dădu din cap.

– Aleikhem salaam, beduinule. Din cauza băligarului ăstuia de cămilă era să ieșim de pe drum.

– Va trebui să fie trasă înapoi, sayidi. Am mulți frați.

Distanța devenise mai mică de trei metri cînd beduinul își ridică brațul. Cînd ceruse pistoale-mitralieră sau puști-mitralieră se gîndise la cele Heckler & Koch MP5 sau la Mini-Uzi. Cum însă acestea din urmă erau israeliene, nu aveai cum să le găsești în Arabia Saudită și nici chiar cele de tip M & K nu fuseseră disponibile. Neavînd de ales, acceptase pistoalele-mitralieră Kalașnikov AK-47, model rabatabil, produse de uzinele Omnipol din Cehoslovacia, cărora le detașase patul rabatabil ca

să introducă muniția de război de calibrul 7.62. Nu avea nevoie de gloanțe care treceau prin ținte și se opreau cine știe unde.

Trase așa cum fusese instruit la SAS, două rafale, pauză, două rafale, pauză. Maiorul fu lovit drept în inimă de la nici trei metri distanță. Roti ușor arma spre dreapta și-l nimeri pe locotenent în coșul pieptului, făcându-l să se prăbușească peste șoferul care tocmai voia să se ridice de la roata la care începuse să meșterească. În clipa în care acesta se îndreptă de șale, o a treia pereche de gloanțe îi străpunse pieptul, omorându-l pe loc.

Zgomotul împușcăturilor păru să reverbereze printre dune, însă deșertul și drumul erau cu desăvârșire pustii. Beduinul le făcu semn celor trei studenți înspăimîntați să iasă din ascunzătoare.

– Puneți cadavrele la loc în mașină, le spuse el. Șoferul la volan, ceilalți doi pe bancheta din spate.

Se întoarse spre fată și îi dădu o șurubelniță scurtă, a cărei lamă se îngusta pînă ajungea ca un vîrf de ac.

– Dă trei găuri în rezervorul de benzină.

Pe urmă își îndreptă privirile spre cei doi observatori, care îi semnalizară că nu se apropia nimic. Îi spuse fetei să-și scoată batista, s-o înfășoare în jurul unei pietre, să-i facă un nod și s-o înmoaie în benzină. După ce cadavrele fură transportate în mașină, beduinul aprinse batista înmuiată în carburant și o aruncă în bâltoaca de benzină care se scursese din rezervor.

– Acum, retrageți-vă.

Studenții nu avură nevoie de un al doilea îndemn și o rupseră la fugă printre dunele de nisip, îndreptîndu-se spre locul unde își parcaseră mașina. Doar beduinul se gîndi să recupereze scîndura și s-o ia cu el. Chiar în clipa în care ajunsese și el între dune, focul cuprinse benzina rămasă în rezervor, iar explozia prefăcu mașina militară într-o grămăjoară de fiare fumegînde.

Grupul se întoarse cu mașina pe drumul ce ducea spre Kuwait City, într-o liniște prin care răzbăteau frica și respectul.

Doi dintre cei cinci învățaței se aflau în față, lîngă beduin; ceilalți trei stăteau în spate.

– Ați văzut? întrebă Martin într-un tîrziu. Ați luat aminte?

– Da, beduinule.

– Ce părere aveți?

– A fost... foarte repede, îngăimă în cele din urmă fata pe care o chema Rana.

– Mie mi s-a părut că a durat cam mult, rosti funcționarul de la bancă.

– A fost rapid și brutal, spuse Martin. Cam cît credeți că am stat efectiv pe drum?

– O jumătate de oră?

– Șase minute. Ați fost șocați?

– Da, beduinule.

– Bine. Numai psihopații nu sînt șocați prima oară. A existat cîndva un general american pe nume Patton. Ați auzit careva de el?

– Nu, beduinule.

– Omul a zis odată că treaba lui nu e să aibă grijă ca soldații *lui* să moară pentru țară, ci ca asta s-o facă ceilalți pentru a lor. Ați priceput?

Filozofia lui George Patton nu era foarte ușor de tradus în arabă, însă cei cinci îi dădură de capăt.

– Cînd mergeți la război, există un punct pînă la care vă puteți ascunde. După pragul ăsta totul e o problemă de opțiune. Mori tu sau moare celălalt. Acum e momentul să alegeți cu toții. Puteți să vă întoarceți frumușel la studii sau puteți să vă duceți la război.

Cei cinci căzură pe gînduri cîteva clipe. Rana fuse cea care vorbi prima.

– O să merg la război dacă o să-mi arăți cum, beduinule.

La aceste cuvinte celorlalți nu le mai rămase decît să se declare de acord.

– Foarte bine. Dar la început o să vă arăt cum să distrugeți, să uciideți și să rămâneți în viață. Ne întâlnim la mine acasă peste două zile, în zori, imediat după ce se ridică interdicția de circulație. Să aveți cursurile la voi cu toții, inclusiv tu, bancherule. Dacă vă oprește cineva, comportați-vă normal; sînteți niște simpli studenți care se duc la cursuri. Într-un fel, chiar e adevărat, chiar dacă e vorba de un alt fel de cursuri. Trebuie să sosiți singuri aici. Să intrați în oraș separat, nu toți odată.

Se reîntîlniră pe străzile gudronate care dădeau în Autostrada 5. Beduinul le arătă un garaj unde opreau camioanele și unde șoferii erau dispuși să mai ia pe cineva cu ei. După plecarea celor cinci se întorsese în deșert, scosese la iveală transmițătorul radio pe care îl îngropase, mersese cu mașina cale de aproape cinci kilometri, montase antena portabilă de satelit și începuse să vorbească codificat în aparatul Motorola, ca să fie auzit în casa desemnată la Riad.

La o oră după ambuscadă următoarea patrulă descoperi mașina militară aproape calcinată. Cadavrele fură transportate la cel mai apropiat spital, Al Adan, lîngă Fintas, chiar pe coastă.

Medicul legist care efectua autopsia, sub supravegherea unui colonel furibund din rîndurile AMAM, poliția secretă, sesiză urmele aproape invizibile ale gloanțelor, deși carnea celor trei era efectiv descompusă. Era însă cap de familie și avea două fete. În plus, auzise de asistenta medicală care fusese violată.

– Mă tem că au murit asfixiați cînd a luat foc mașina, după ciocnire, spuse el. Alah să se îndure de sufletele lor.

Colonelul scoase un mormăit și plecă.

La cea de-a treia întrevvedere cu grupul de voluntari beduinul îi duse cu mașina undeva în deșert, într-un loc situat la vest de Kuweit City și la sud de Jahra, unde puteau fi siguri că nu-i deranja nimeni. Așezați pe nisip, ca la un picnic, cei cinci tineri îl urmăriră cu privirea pe profesorul lor care puse mîna pe raniță și deșertă, pe o pătură, o sumedenie de dispozitive bizare. Beduinul le identifică pe rînd, ca să înțeleagă toți.

– Explozibil plastic, ușor de manevrat, foarte stabil.

Cei cinci se albiră la față ca hîrtia cînd Martin strînse amintita substanță în mîini ca pe o bucată de plastilină. Unul dintre tineri, al cărui tată avea o tutungerie, adusese la cerere cîteva cutii în care fuseseră trabucuri.

– Acesta, spuse beduinul, este un detonator cu limită de timp. Cînd răsuciți șurubulul ăsta din vîrf, are loc spargerea unei fiole cu acid, iar acidul începe să atace diafragma de cupru și s-o distruge. Asta în intervalul a șaizeci de secunde. După aceea fulminatul de mercur va detona explozibilul. Uitați-vă.

Cei cinci îi sorbeau din ochi fiecare mișcare. Luînd o bucată de Semtex de dimensiunea unui pachet de țigări, o introduse în fosta cutie de trabucuri și amplasă detonatorul chiar în centru.

– Acum, după ce răsuciți șurubulul așa, nu trebuie decît să închideți cutia și să o legați cu o bandă elastică... așa... ca să rămînă închisă. Dar asta o faceți abia la urmă de tot.

Așeză cutia pe nisip, în interiorul cercului format de cei cinci.

– În orice caz, șaizeci de secunde înseamnă mult mai mult decît credeți. Aveți timp berechet să vă apropiați de tancul, de buncărul sau de blindatul irakian, să amplasați cutia și să plecați. Mergeți normal, nu care cumva s-o luați la goană. Un om care fuge reprezintă un semnal de alarmă. Lăsați-vă destul timp ca să dați primul colț. Continuați să mergeți, fără să alergați, chiar și după ce auziți explozia.

Cu coada ochiului se uită la ceasul de la încheietură. Treizeci de secunde.

– Beduinule... se încumetă bancherul.

– Da?

– Șmecheria aceea nu e reală, nu?

– Ce anume?

– Bomba pe care ai confecționat-o. E de jucărie, da?

Patruzeci și cinci de secunde. Beduinul se aplecă și ridică dispozitivul de jos.

– Nici vorbă. E cât se poate de adevărată. Am vrut doar să vă arăt cât de mult înseamnă, de fapt, șaiszeci de secunde. Să nu intrați niciodată în panică atunci când umblați cu lucruri din astea. Panica e cea care vă omoară și vă expune împușcăturilor. Păstrați-vă calmul în orice împrejurare.

Beduinul făcu o mișcare scurtă din încheietură, trimițând cutia de trabucuri, ce se învârtea în aer, dincolo de primele dune. Cutia căzu în spatele uneia dintre ele și explodează. Zgomotul îi zgudui pe tinerii așezați roată, iar vântul din deșert îi acoperi cu o pulbere fină de nisip.

Undeva, la mare altitudine, deasupra părții nordice a Golfului, un avion american de recunoaștere înregistrează explozia prin intermediul unuia dintre senzorii de căldură. Operatorul îl înștiință pe comandantul misiunii care își pironi ochii pe ecran. Lucirea produsă de sursa de căldură începuse deja să se stingă.

– Intensitatea?

– Cam de mărimea unui rezervor, domnule.

– În regulă. Notează coordonatele și atît.

– La sfîrșitul zilei de azi o să fiți în stare să le confecționați singuri. Detonatoarele și fiolele o să le duceți și o să le depozitați în tuburile astea, spuse beduinul.

Scoase un cilindru de aluminiu de mărimea unui trabuc, înveli detonatorul în vată și-l introduse în tub, avînd grijă să pună capacul la loc.

– Explozibilul din plastic îl veți transporta așa.

Scoase ambalajul unei bucăți de săpun, modelă cam o sută de grame de explozibil pînă ajunse să aibă forma unui săpun și îl ambală așa cum fusese împachetat originalul, folosind și o bucățică de scotch ca să nu se desfacă.

– Cutiile de trabucuri vi le procurați singuri. Nu din acelea mari, în care se țin havanele, ci mai mici. Aveți grijă să păstrați două trabucuri în cutie, în caz că vă percheziționează cineva. Dacă vă treziți cu vreun irakian care vrea să vă ia tubul de trabuc, cutia sau săpunul, lăsați-l.

Îi puse să exerseze în bătaia soarelui pînă cînd cei cinci ajunseră să despacheteze „săpunul“, să scoată trabucurile, să pregătească bomba și să lege o bandă elastică în jurul cutiei în treizeci de secunde.

– Puteți s-o faceți pe bancheta din spate a unei mașini, într-un restaurant, în toaletele bărbaților, în cadrul unei uși sau seara în spatele unui copac, le spuse el. Mai întîi, alegeți-vă ținta și asigurați-vă că nu mai sînt și alți soldați prin apropiere, care să poată scăpa; pe urmă răsuciți șurubul, închideți cutia, legați-o cu bandă elastică, puneți-vă în mișcare, aruncați bomba și îndepărtați-vă. Din clipa în care ați răsucit șurubul, numărați încet pînă la cincizeci. Dacă au trecut cincizeci de secunde și încă mai aveți dispozitivul asupra voastră, aruncați-l cît puteți de departe. Iar acum, ținînd cont că treburile astea vor fi îndeplinite mai mult pe întuneric, iată cum vom proceda.

Îi obligă pe membrii grupului să se lege unii pe alții la ochi, apoi se uită la studentul care se poticnea și scăpa tot felul de lucruri pe jos. Cînd începu să se însereze, toți erau în stare să lucreze, fără să aibă nevoie de vedere. Imediat după aceea le împărți ce se mai găsea în raniță, astfel încît fiecare student putea să-și confecționeze șase bucăți de săpun și tot atîtea cronometre. Fiul tutungiului acceptă să procure toate cutiile mici și tuburile de aluminiu. Vata, ambalajul de săpun și bucățile de elastic puteau să și le procure singuri. În cele din urmă, beduinul îi duse cu mașina înapoi în oraș.

În cursul lunii septembrie, la sediul AMAM din interiorul Hotelului Hilton începură să parvină o sumedenie de rapoarte referitoare la un ritm din ce în ce mai crescut de atentate asupra instalațiilor militare și a soldaților irakieni. Colonelul Sabaawi nutrea o furie și o nemulțumire de proporții cosmice.

Parcă nu așa trebuiau să se petreacă lucrurile. I se spusese că populația din Kuweit era o adunătură de lași care nu aveau să ridice nici un fel de probleme. Nu era nevoie decît de o minimă

aplicare a metodelor tipice Bagdadului și se cumișteau cu toții. Dar iată că lucrurile nu stăteau deloc așa.

Existau, de fapt, la vremea aceea mai multe mișcări de rezistență, majoritatea haotice și neordonate. În cartierul Shia din Rumaithiya, soldații irakieni începuseră pur și simplu să dispară. Musulmanii șiiți aveau motive bine întemeiate să-i deteste pe irakieni, întrucât semenii lor din Iran, care aveau aceeași religie, fuseseră măcelăriți cu sutele de mii pe durata războiului dintre Iran și Irak. Soldații irakieni care se rătăceau pe străzile lăturalnice ale Rumaithiei erau uciși, li se tăia gâtul, iar cadavrele erau aruncate în gurile de canal de unde nu le mai scotea nimeni.

În rîndurile suniților rezistența se organiza în jurul moscheilor, unde irakienii se aventurau foarte rar. Acestea erau locurile unde se înmînau mesaje, se schimbau arme și se puneau la cale atacuri.

Cea mai organizată formă de rezistență provenea din partea conducerii notabilităților kuweitiene, adică a oamenilor educați și înstăriți. Domnul Al-Khalifa deveni sponsorul acestei rezistențe, folosindu-și fondurile pentru a li se asigura mîncare kuweitienilor și pentru a facilita ajungerea în țară a altor produse ascunse prin containerele cu alimente.

Organizația avea șase obiective, dintre care cinci conturau un sistem de rezistență pasiv. Unul era legat de procurarea documentelor; fiecare membru al rezistenței dispunea de documente falsificate fără cusur de către alți membri din cadrul Ministerului de Interne. Al doilea se referea la informații și avea în vedere date cît mai precise despre mișcările de trupe ale irakienilor care se îndreptau spre cartierul general al forțelor coaliției, stabilit la Riad, și în special cu privire la numărul soldaților irakieni, forța de impact a armamentului, fortificațiile din zona de coastă și amplasamentele de lansare a proiectilelor. Al treilea obiectiv asigura buna funcționare a serviciilor esențiale – apa, energia electrică, pompierii și asistența medicală. Cînd, în cele din urmă, Irakul avea să se simtă învins și să înceapă să deverseze tone de

țiței în mare pentru a o distruge, inginerii kuweitieni aveau să le comunice piloților de avioane de vânătoare americani ce anume trebuia bombardat pentru evitarea catastrofei.

Comisiile de solidaritate comunitară circulau prin toate cartierele, intrînd adeseori în legătură cu europeni și cu alți cetățeni din țări dezvoltate care nu-și părăsiseră locuințele și ajutîndu-i să scape de căutările asidue ale irakienilor.

Un sistem de telefonie prin satelit fusese adus în secret din Arabia Saudită într-un fals rezervor de combustibil al unui jeep. Sistemul nu era codificat ca al lui Martin, dar, dacă își schimba în permanență locul din care transmitea, rezistența kuweitiană reușea să evite interceptarea irakienilor și să contacteze Riadul ori de cîte ori era ceva important de comunicat. Un radioamator în vîrstă își oferî serviciile pe întreaga durată a ocupației, expedînd șapte mii de mesaje unui alt radioamator din Colorado, care la rîndul lui le aduse la cunoștința Departamentului de Stat. În plus, exista, firește, rezistența activă, condusă în principal de un locotenent-colonel kuweitian – unul dintre cei care scăpaseră din clădirea Ministerului Apărării în cursul primei zile. Întrucît avea un fiu pe nume Fuad, primi numele de cod Abu Fuad, adică tatăl lui Fuad.

În cele din urmă, Saddam Hussein renunțase să încerce formarea unui guvern-marionetă și-l numise în funcția de guvernator general pe fratele lui vitreg, Ali Hassan Majid.

Rezistența nu era un simplu joc. Dincolo de conflictul de la suprafață mocnea un război discret, dar extrem de murdar. AMAM-ul răspunse mișcării de rezistență prin înființarea a două centre de interogare la Sala Sporturilor Kathma și la Stadionul Qadisiyah. Aici începură să se folosească pe scară largă metodele lui Omar Khatib, șeful AMAM-ului, aduse din închisoarea Abu Ghraib din afara Bagdadului. Înainte de proclamarea eliberării numărul oficial al kuweitienilor morți era de cinci sute; două sute cincizeci fuseseră executați, mulți după chinuri îndelungate.

Hassan Rahmani, șeful contraspionajului, stătea în biroul personal din incinta Hotelului Hilton și citea rapoartele întocmite de agenții de teren. Pe data de 15 septembrie urma să facă o scurtă vizită la Bagdad și să explice în ce fază se aflau, iar rapoartele pe care tocmai le parcurgea nu-i dădeau motive de satisfacție.

Exista la ora aceea o creștere constantă a atacurilor îndreptate împotriva avanposturilor irakiene de pe drumurile izolate sau necirculate, a gheretelor de pază, a vehiculelor și chiar a barajelor rutiere. Ce-i drept, asta era în principal problema AMAM-ului – rezistența localnicilor cădea în sarcina sa și, așa cum Rahmani se aștepta de fapt, bruta de Khatib se delecta cu asta.

Rahmani nu prea avea timp pentru torturile în care rivalul lui din structura serviciilor secrete irakiene avea o încredere atît de oarbă. Prefera să se bazeze pe o muncă de investigare desfășurată răbdător, pe deducții și pe viclenie, deși trebuia să recunoască, oricît i-ar fi displicut, că singurul lucru care asigurase menținerea Rais-ului la putere în toți acești ani fusese teroarea. În același timp, în ciuda educației primite, se vedea nevoit să admită că psihopatul acela crescut pe străzile din Tikrit reușea să-l înfricoșeze.

Încercase să-și convingă președintele să-l lase să se ocupe de problema informațiilor secrete din Kuweit, dar răspunsul fusese un „nu“ categoric. Era o chestiune de principiu, îi explicase ministrului de externe Tariq Aziz. El, Rahmani, trebuia să protejeze statul împotriva activităților de spionaj sau sabotaj organizate de surse străine. Rais-ul nu era dispus să admită că printre aceste surse străine se număra și Kuweitul, fiindcă asta ar fi însemnat că recunoștea că era vorba de o altă țară. Or, Kuweitul nu era nimic altceva decît cea de-a nouăsprezecea provincie a Irakului. Prin urmare, Omar Khatib era cel însărcinat cu menținerea disciplinei și a supunerii.

În timp ce trecea în revistă teancul de rapoarte din dimineața aceea în Hotelul Hilton, Rahmani încercă un evident sentiment

de ușurare că nu i se atribuisese însărcinarea pe care o solicitase. Totul se transformase într-un coșmar și, așa cum anticipase, Saddam Hussein făcuse numai mișcări greșite.

Transformarea prizonierilor occidentali în scuturi umane pentru evitarea atacurilor inamice era un dezastru, iar consecințele ei fatalmente contraproductive. Pierduse ocazia de a avansa spre sud și de a cucerii terenurile petrolifere saudite, obligându-l astfel pe regele Fahd să vină la masa tratativelor, și iată că acum americanii veneau cu zecile de mii și își stabileau cartierul general în coasta lor.

Toate tentativele de asimilare a Kuweitului dăduseră greș și probabil că într-o lună, dacă nu chiar mai puțin, Arabia Saudită va beneficia la granița ei nordică de un scut militar care o va face inexpugnabilă.

Din punctul de vedere al lui Rahmani, Saddam Hussein nu putea să plece din Kuweit fără să îndure o umilință și nici să rămână acolo, fiindcă ar fi fost atacat, iar umilința ar fi fost și mai mare. Și totuși, atmosfera din jurul Rais-ului era una de deplină încredere, ca și cum șeful statului irakian ar fi fost convins că tot avea să se întâmple ceva. Oare ce Dumnezeu aștepta? Să pogoare Alah însuși din înalturi și să-i zdrobească pe dușmani?

Rahmani se ridică de la masa de lucru și se apropie de fe-reastră. Îi plăcea să se miște în timp ce gîndea; era un lucru care-l ajuta să se concentreze mai bine. Își aruncă absent ochii pe geam. Piscina atît de curată și de strălucitoare altădată se transformase într-o groapă de gunoi.

Rapoartele de pe masa lui de lucru aveau ceva care îl neliniștea. Se întoarse la masă și le trecu din nou în revistă, răsfoindu-le pe cîteva cu atenție. Da, exista ceva ciudat. Unele dintre atacurile împotriva irakienilor erau cu pistoale-mitralieră și puști, altele cu bombe fabricate din TNT industrial. Dar existau cîteva, constante și sîcîitoare, care indicau în mod clar folosirea unui explozibil plastic. Iar Kuweitul nu avusese nicio-

dată explozibili plastici și în nici un caz Semtex-H. Și atunci, cine îl folosea și de unde fusese procurat?

Apoi mai erau și rapoartele legate de comunicațiile prin radio, care pomeneau ceva despre un transmițător aflat undeva în deșert și care se mișca în permanență, intrînd în emisie la ore diferite, vorbind cifrat timp de zece minute și apoi tăcînd, după ce avusese grijă de fiecare dată să folosească altă lungime de undă.

În al treilea rînd, circulau cîteva relatări despre un beduin ciudat care, chipurile, apărea în cele mai diverse locuri pentru ca apoi să se facă nevăzut din nou, lăsînd de fiecare dată în urmă tot felul de pagube și nenorociri. Înainte de a muri din cauza rănilor, doi soldați declaraseră că-l văzuseră și că era un bărbat înalt, încrezător în sine, care umbla cu capul acoperit cu o basma roșu cu alb și cu partea de jos a chipului acoperită.

Doi kuweitieni pomeniseră, la rîndul lor, sub tortură, de legenda beduinului invizibil, dar susținuseră că nu-l văzuseră niciodată în carne și oase. Oamenii lui Sabaawi își continuau torturile, încercînd să-i convingă pe prizonieri să declare că-l văzuseră. Dobitocii. Bineînțeles că o să-i convingă – aceștia ar fi făcut orice ca să scape de durere și de chinuri. Și chiar ar fi inventat orice.

Cu cît Hassan Rahmani se gîndea mai mult la lucrurile acestea, cu atît se convingea că avea de a face cu un agent infiltrat din exterior, ceea ce era, într-adevăr, de competența lui. Îi venea foarte greu să creadă că exista vreun beduin care să se priceapă la explozibilii plastici și la radiofonia codificată – asta în cazul în care toate aceste fapte fuseseră comise de același om. Era posibil să fi instruit cîtiva plasatori de bombe, dar la fel de adevărat era că ducea personal la îndeplinire o mare parte a atacurilor.

I-ar fi fost imposibil să-i ridice pe toți beduinii care hoinăreau prin oraș și prin deșert; doar AMAM-ul ar fi procedat

asa, după care ar fi pierdut luni întregi smulgându-le unghiile suspectilor, fără a ajunge la nici un rezultat.

Din punctul de vedere al lui Rahmani, existau trei variante. Să-l captureze pe individ chiar în timpul unui atacuri, dar asta ar presupune o mare doză de risc, pe lângă faptul că s-ar putea să nu aibă loc niciodată, să pună mîna pe unul dintre asociații lui kuweitieni care să-l conducă pînă la el sau să-l surprindă în plin deșert în timp ce-și efectua una dintre transmisiuni.

Rahmani se decise asupra ultimei variante. O să aducă din Irak două sau trei dintre cele mai bune echipe de detecție radio, o să le amplaseze în diverse locuri și o să încerce identificarea sursei prin radiolocație. Totodată, o să aibă nevoie de un elicopter al armatei gata de acțiune în orice clipă, precum și de o echipă specială a trupelor de intervenție. De îndată ce va ajunge la Bagdad, se va ocupa de toate acestea.

În ziua aceea Hassan Rahmani nu era singurul om din Kuweit pe care-l interesa persoana beduinului. Într-o vilă aflată într-unul din cartierele periferice, la cîțiva kilometri buni de Hilton, un tînăr kuweitian cu mustață și îmbrăcat într-un veșmînt alb de bumbac stătea într-un fotoliu și îl asculta pe un prieten care îi povestea lucruri extrem de interesante.

– Stăteam în mașină la semafor, fără să mă uit la ceva anume, cînd am observat un camion militar irakian venind din partea cealaltă a intersecției. A parcat acolo, iar cîțiva soldați s-au dat jos și au stat puțin lângă capotă, mîncînd sau fumînd cîte o țigară. Apoi un tînăr, unul dintre ai noștri, a ieșit dintr-un restaurant ducînd în mînă un fel de cutiuță. Foarte mică, ce să zic. Nu mi s-a părut nimic neobișnuit pînă în clipa în care l-am văzut că o aruncă sub camion. După aceea a dat colțul și a dispărut. Culoarea semaforului s-a schimbat, însă am preferat să rămîn pe loc. După cinci secunde camionul s-a dezintegrat. Vorbesc serios, s-a făcut țandări. Soldații au fost aruncați cu toții pe jos și au rămas fără picioare. În viața mea n-am văzut un

pachet atît de mic provocînd o pagubă atît de mare. Aşa că am virat cît ai zice peşte şi am şters-o de acolo înainte să apuce să vină cei din AMAM.

– Explozibil plastic, murmură gînditor ofiţerul. Ce n-aş da să am şi eu aşa ceva. Probabil că a fost unul dintre oamenii beduinului. De fapt, cine e individul ăsta? Zău că mi-ar plăcea să-l întîlnesc.

– Problema e că l-am recunoscut pe tînăr.

– Ce? spuse colonelul, aplecîndu-se în faţă, cu o expresie care îi trăda interesul deosebit.

– N-aş fi bătut atîta drum doar ca să-ţi spun un lucru pe care îl ştii. L-am recunoscut pe cel care a aruncat bombiţa, cum te vîd şi cum mă vezi. Abu Fuad, cumpăr ţigări de la taică-său de ani de zile.

Trei zile mai tîrziu, cînd luă cuvîntul în faţa membrilor Comisiei Meduza reuniţi la Londra, doctorul Reinhart părea obosit. Deşi renunţase la toate celelalte îndatoriri de la Porton Down, documentaţia pe care o luase cu el la prima întîlnire şi informaţiile suplimentare care de atunci îl bombardaseră pur şi simplu îl puseseră în faţa unei misiuni copleşitor de grele.

– Probabil că studiul este încă incomplet, spuse el, dar tabloul care se desprinde este destul de cuprinzător. În primul rînd, ştim că Saddam Hussein dispune de o mare capacitate de producere a gazului toxic, pe care eu o estimez la peste o mie de tone pe an. În războiul dintre Iran şi Irak, cîţiva soldaţi iranieni care au fost atacaţi cu această armă au fost trataţi aici, în Anglia, şi am avut ocazia să-i examinez. Chiar şi atunci am reuşit să identific fosgenul şi iperita. Partea proastă e că nu am nici un dubiu că la ora asta Irakul şi-a făcut provizii substanţiale din alte două gaze incomparabil mai dăunătoare. E vorba de substanţe inventate de nemţi; sînt un fel de gaze paralizante şi se numesc sarin şi tabun. Dacă aceste gaze au fost folosite în războiul dintre Iran şi Irak – iar părerea mea e că au fost – eventualele vic-

time nu au avut ce să caute în spitalele din Anglia, fiindcă au murit, fără excepție.

– Cît de periculoși sînt acești... hm... agenți toxici, domnule doctor Reinhart? Întrebă sir Paul Spruce.

– Sir Paul, sînteți însurat?

Manieratul mandarin nu-și putu ascunde mirarea.

– Mda, dacă stau bine să mă gîndesc, sînt.

– Spuneți-mi, lady Spruce folosește vreodată parfumuri din sticlule cu atomizor?

– Da, cred că am văzut-o destul de des folosindu-le.

– Ați observat vreodată cît de fină este pulberea care iese din atomizor? Cît de mici sînt particulele?

– Cum să nu. Ba chiar mi-a părut bine, ținînd cont cît costă un flacon.

Fusese o glumă reușită. Oricum, lui sir Paul îi plăcuse.

– Dacă i se întîmplă cuiva să i se pulverizeze pe piele două picături fine de sarin sau tabun, respectivul moare, spuse chimistul de la Porton.

De data asta nu mai zîmbi nimeni.

– Cercetările irakiene legate de gazele paralizante au început în 1976. În acel an au abordat compania engleză ICI și le-au explicat celor de acolo că au de gînd să construiască o uzină de producere a pesticidelor care să asigure fabricarea a patru tipuri de otrăvuri pentru gîndaci. Cînd cei de la ICI au auzit care erau materialele solicitate, i-au refuzat fără umbră de ezitare. Specificațiile prezentate de irakieni au arătat că aceste materiale erau pentru niște reactoare rezistente la coroziune, precum și pentru un sistem de țevi și pompe care i-au convins pe cei de la ICI că obiectivul real al fabricii nu erau pesticidele, ci gazele toxice. De unde și refuzul lor ferm.

– Slavă domnului, rosti sir Paul și-și mai notă ceva în carnețel.

– Da, dar asta nu înseamnă că i-a refuzat toată lumea, continuă fostul refugiat din Viena. Și de fiecare dată pretextul a fost

că Irakul avea efectiv nevoie de producerea ierbicidelor și pesticidelor, substanțe pentru care bineînțeles că era nevoie de otrăvuri.

– Dar chiar nu există posibilitatea ca ei să fi vrut efectiv să producă substanțe necesare agriculturii? întrebă Paxman.

– Sub nici o formă, răspunse Reinhart. Pentru un chimist de meserie, cheia problemei se află în cantitățile și în tipurile de substanțe. În 1981 irakienii au cerut unei firme germane să le construiască un laborator cu o dispunere cu totul aparte. Era destinat producerii pentaclorurii de fosfor, substanță chimică de pornire pentru fosforul organic care, la rîndul lui, e una dintre componentele gazului paralizant. Nici un laborator normal de cercetări dintr-o universitate nu ar trebui să umble cu substanțe atît de dăunătoare, iar inginerii chimiști implicați mai mult ca sigur că au știut acest lucru. Autorizațiile de export au dus la descoperirea unor comenzi de tiodiglicol. Iperita se produce exact din combinarea acestei substanțe cu acidul clorhidric. În cantități mai mici, tiodiglicolul se mai folosește și la cerneala sau pasta pixurilor cu întrebuințare unică.

– Cît au cumpărat? întrebă Sinclair.

– Cinci sute de tone.

– O mulțime de pixuri, murmură Paxman.

– Asta s-a întîmplat la începutul lui 1983, spuse Reinhart. În vara aceluiași an s-a deschis marea uzină de producere a gazelor toxice de la Samarra, unde s-a produs iperita, adică gazul muștar. Irakienii au început s-o folosească împotriva iranienilor încă din luna decembrie. În momentul primelor atacuri ale valurilor de luptători iranieni, Irakul a răspuns cu un amestec de ploaie galbenă, iperită și tabun. În cursul anului 1985 au reușit să îmbunătățească structura amestecului care ajunsese să fie compus din cianură, gaz-muștar, tabun și sarin, provocînd în acest fel o rată a mortalității de 60% în rîndul infanteriei iraniene.

– Am putea să aruncăm o privire la gazele paralizante, domnule doctor? întrebă Sinclair. Se pare că avem într-adevăr de-a face cu substanțe mortale.

– Așa este, spuse doctorul Reinhart. Începînd cu 1984, substanțele chimice pe care le-au dorit au fost oxiclorigura de fosfor, care este un important precursor chimic al tabunului, și doi precursori ai sarinului, trimetil fosfitul și fluorura de potasiu. Din prima de pe această listă de trei substanțe au încercat să comande două sute cincizeci de tone de la o companie olandeză. Cantitatea asta e suficientă ca să distrugi toți copacii, toate tufele și toate firele de iarbă din Orientul Mijlociu. Olandezii i-au refuzat, ca și cei de la ICI, dar au reușit să cumpere două substanțe chimice care la ora aceea nu se aflau sub un control strict; e vorba de dimetilamină, pentru producerea tabunului, și de izopropanol, pentru sarin.

– Dacă nu se aflau sub control în Europa, de ce nu puteau fi folosite pentru producerea pesticidelor? întrebă sir Paul.

– Din cauza cantităților, spuse Reinhart, a procesului de producție, a modului de manevrare a echipamentelor și a amplasamentului fabricii. Pentru ochii unui chimist sau ai unui inginer chimist versat, achizițiile acestea nu puteau să aibă alt scop decît producerea gazelor toxice.

– Aveți idee care a fost principalul lor furnizor în toți acești ani, domnule doctor? se interesă sir Paul.

– A, cum să nu. A existat o contribuție mai mult de natură științifică din partea Uniunii Sovietice și a Germaniei de Est în faza de început, precum și mici exporturi efectuate de un număr de opt țări; în marea lor majoritate, au fost cantități mici de produse chimice care nu se aflau sub control. Optzeci la sută din dotări, amplasamente, planuri, instalații, echipamente speciale, substanțe chimice, tehnologie și *know-how* au fost puse la dispoziție de către Germania Federală.

– La drept vorbind, de ani de zile tot protestăm pe lîngă autoritățile de la Bonn, bombăni Sinclair. Și de fiecare dată au

luat protestele și s-au șters cu ele la fund. Domule doctor, puteți să identificați unitățile de producere a gazelor toxice pe baza fotografiilor pe care vi le-am arătat?

– Da, bineînțeles. Unele dintre ele au fost deja identificate în documentația pe care o aveți, pe altele le puteți vedea cu ajutorul unei lupe.

Chimistul întinse pe masă cinci fotografii luate din aer.

– Nu le cunosc denumirile în arabă. Dar numerele acestea sînt suficiente pentru identificarea fotografiilor, nu-i așa?

– Da, arătați-ne clădirile și ajunge, spuse Sinclair.

– Aici, întregul complex de șaptesprezece clădiri... aici, unitatea asta mare și izolată... unități și instalația de epurare, se vede, nu? Și asta de aici... complexul ăsta de opt clădiri... și ăsta de aici.

Sinclair studie o listă pe care o scoase din servieta diplomat, după care încuviință din cap, cu o expresie încruntată.

– Exact cum am crezut. Al-Qaim, Fallujah, Al-Hillah, Salman Pak și Samarra. Domnule doctor, vă sîntem foarte recunoscători. Oamenii noștri din America au identificat exact aceleași unități. Toate vor fi ținte ale primei noastre serii de atacuri.

După ce întrevederea luă sfîrșit, Sinclair, Simon Paxman și Terry Martin se îndreptară agale spre Piccadilly și băură o cafea la Richoux.

– Habar n-am cum vi se pare vouă că stau lucrurile, băieți, spuse Sinclair, amestecînd cu lingurița în ceașca de cappuccino, dar pentru noi lucru cel mai important e amenințarea cu gazele toxice. Generalul Schwarzkopf s-a convins deja că ăsta e adevăratul scenariu de coșmar, atacurile cu gaze în masă și ploile toxice revărsate asupra trupelor. Dacă pleacă la atac, toți soldații or să aibă masca de gaze și combinezonul de protecție care o să-i acopere din cap pînă în picioare. Partea bună e că gazul ăsta nu rezistă după ce a fost expus la aer. În clipa în care atinge deșertul s-a zis cu el. Terry, nu pari foarte convins.

– Ploile astea toxice, spuse Martin. Cum vrea Saddam să le producă?

Sinclair ridică din umeri.

– Probabil că prin baraje de artilerie. Așa a procedat și împotriva iranienilor.

– Și n-o să-i faceți praf artileria? Are o linie de desfășurare de doar treizeci de kilometri. Probabil că se ascunde pe undeva prin deșert.

– Sigur, rosti americanul. Avem o tehnologie prin care putem să localizăm toate tunurile și tancurile, cu toate tranșeele și camuflajele lor.

– Dar, dacă rămîne fără tunuri, cum mai lansează ploile de gaze?

– Bănuiesc că de la bordul avioanelor de luptă.

– Da, dar și pe acelea o să le distrugeți înainte de avansarea trupelor de uscat, sublinie Martin. Saddam n-o să mai aibă la dispoziție nici un avion.

– Mă rog, atunci prin lansatoarele de rachete Scud, știu eu? Cred că asta o să încerce. Dar, pe măsură ce va încerca, noi le vom distruge una câte una. Bine, băieți, îmi pare rău, dar trebuie să plec.

– La ce îți umblă mintea, Terry? întrebă Paxman după plecarea trimisului CIA.

Terry Martin scoase un oftat.

– Hm, nici eu nu știu. Pur și simplu am impresia că Saddam și ai lui știu și ei lucrurile astea. Să nu crezi că or să subestimeze forța aviației americane. Simon, poți să-mi faci rost de toate discursurile lui Saddam din ultimele șase luni? În arabă, trebuie să fie neapărat în arabă.

– Da, cred că da. Le găsesc fie la GCHQ, în Cheltenham, fie la secția arabă a BBC-ului. Pe bandă sau transcrise?

– Aș prefera pe bandă.

Timp de trei zile Terry Martin ascultă vocea guturală și arțăgoasă care se auzea la Bagdad. Reluă benzile de o mulțime

de ori și tot nu reuși să scape de sentimentul agasant că despotul irakian nu vorbea ca și cum s-ar fi aflat într-un pericol atât de mare. Fie că Saddam Hussein nu-și dădea seama în ce bucluc intrase, fie că știa un lucru de care dușmanii lui habar n-aveau.

Pe data de 21 septembrie Saddam Hussein ținu un nou discurs – care suna mai degrabă a declarație – la sediul Consiliului Revoluționar de Comandă. În declarație el spunea că nu exista nici cea mai mică șansă de retragere a Irakului din Kuweit și că orice tentativă de alungare a Irakului se va solda cu „o bătălie cum alta nu există“.

Aceasta se dovedi a fi și traducerea oficială a formulei. Mijloacele de informare în masă o adoptară imediat, iar cuvintele rostite de liderul irakian deveniră de notorietate.

Doctorul Martin studie încă o dată textul, apoi îl sună pe Simon Paxman.

– Tocmai am cercetat dialectul local de pe cursul superior al Tigrului, spuse el.

– Dumnezeule, ce pasiune, răspunse Paxman.

– Clenciul e în formula pe care a folosit-o, „o bătălie cum alta nu există“.

– Da, ce-i cu ea?

– Cuvîntul care s-a tradus prin bătălie. În dialectul acela, ar mai însemna pierderi mari sau baie de sînge.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

– Nu-ți face griji, spuse Paxman într-un tîrziu.

Dar, în ciuda acestor cuvinte, Terry Martin era extrem de îngrijorat.

Capitolul 7

Fiul tutungiului era înfricoșat ca și tatăl lui.

– Pentru numele lui Alah, spune-le tot ce știi, fiule, îl imploră el pe băiat.

Cei doi reprezentanți ai Comitetului Kuweitian de Rezistență fuseseră extrem de politicoși cînd i se prezentaseră tutungiului, dar insistaseră ca fiul lui să fie sincer și să nu le ascundă nimic.

Deși știa că i se spusese două nume conspirative în locul celor reale, vînzătorul avea atîta minte cît să-și dea seama că stătea de vorbă cu niște membri puternici și influenți ai propriului său popor. Mai mult de atît, vestea că fiul lui era implicat în rezistența activă constituia o mare surpriză.

Partea cea mai proastă, pe care tocmai o aflate, era că tînărul nici măcar nu făcea parte din rezistența kuweitiană oficială, dar fusese văzut aruncînd o bombă sub un camion irakian la îndemnul unui bandit ciudat de care nu auzise în viața lui. Iar asta era arhisuficient pentru a trimite în pragul infarctului pe orice tată.

Cei patru se aflau în încăpătorea sufragerie a casei confortabile pe care o avea tutungiul în Keifan, iar unul dintre musafiri tocmai le explica pe un ton ponderat că nu avea nimic împotriva beduinului, ci pur și simplu voia să ia legătura cu el, ca să poată colabora.

Prin urmare, tînărul le spuse ce se întîmplase din clipa în care prietenul lui fusese oprit în ultimul moment în spatele unei grămezi de moloz de pe marginea drumului, tocmai cînd se

pregătea să deschidă focul asupra unui camion irakian aflat în trecere. Ceilalți ascultară în tăcere; singurul care interveni din cînd în cînd cu cîte o întrebare fu cel care vorbise pînă atunci. Cît despre celălalt, bărbatul cu ochelari de soare care pînă atunci nu scosese o vorbă, numele lui era Abu Fuad.

Cel care punea întrebările era interesat în primul rînd de casa unde se întîlneau membrii grupului cu beduinul. Tînărul îi dădu adresa, avînd grijă să adauge:

– Nu prea cred că are rost să vă duceți acolo. E extraordinar de precaut. Unul dintre noi a încercat la un moment dat să meargă pînă la el, ca să stea de vorbă, și a găsit ușa încuiată. Nu credem că locuiește acolo, dar cu toate acestea a știut imediat că l-am căutat. Ne-a spus să nu mai facem niciodată așa ceva și ne-a amenințat că, dacă repetăm figura, rupe orice legătură cu noi și nu-l mai vedem.

Retras într-un colț, Abu Fuad încuviință cu un gest din cap. Spre deosebire de ceilalți, era un soldat instruit care recunoscuse – sau cel puțin așa i se părea – mîna unui alt soldat instruit.

– Cînd o să vă mai întîlniți cu el? întrebă el pe un ton potolit.

Exista posibilitatea ca tînărul să-i transmită un mesaj, o invitație la demararea unor discuții.

– În prezent ia legătura doar cu unul dintre noi, iar acela îi aduce și pe ceilalți. S-ar putea să dureze.

Cei doi kuweitieni plecară. Făcuseră rost de descrierea a două vehicule, o camionetă paradită, de care beduinul probabil că se folosea ca să pozeze în grădinar care își aduce marfa de la țară la oraș, și o puternică mașină de teren pentru drumurile prin deșert.

Abu Fuad îi dădu ambele numere de înmatriculare unui bun prieten din Ministerul Transporturilor, însă chiar și aici li se pierdu urma. Cele două numere erau fictive. Singurul lucru de care se mai putea agăța erau actele de identitate pe care beduinul era obligat să le aibă la el, ca să poată trece de sumedenia de

baraje rutiere și de punctele de control pe care le înființaseră irakienii.

Cu ajutorul comisiei din care făcea parte, Fuad luă legătura cu un funcționar din Ministerul de Interne și de data asta avu noroc. Funcționarul își amintea că procurase niște acte de identitate false pentru un grădinar de undeva de lângă Jahra. Fusese o favoare pe care i-o făcuse milionarului Ahmed Al-Khalifa cu șase săptămîni în urmă.

Abu Fuad era în același timp încîntat și intrigat. Milionarul era o personalitate influentă și respectată în cadrul mișcării. Dar se crezuse de la bun început că se mărginea la aspectul financiar al problemelor, fără a ieși din sfera necombatantă. Cum naiba ajunsese să fie protectorul acestui beduin misterios și primejdios din cale-afară?

La sud de granița kuweitiană, armamentul american continua să sosească în același ritm susținut. În cursul ultimei săptămîni din septembrie, retras în cămăruțele de la subsolul Ministerului Aviației din Arabia Saudită, situat pe drumul care duce la aeroportul vechi, dar aparținînd totuși Riadului, generalul Norman Schwarzkopf ajunsese, în sfîrșit, la concluzia că dispunea de o forță suficient de mare ca să declare Arabia Saudită în siguranță în eventualitatea unui atac irakian.

În înaltul cerului, generalul Charles „Chuck“ Horner construisese o umbrelă de protecție din avioane aflate în patrulare neîntrepută, o *armada* rapidă și bine aprovizionată, care consta în avioane de urmărire, bombardiere pentru atacul la sol, avioane cisternă, avioane de luptă și aparate Thunderbolt, celebre pentru ușurința cu care lichidau tancurile inamice; cu alte cuvinte, o forță de lovire capabilă să distrugă orice urmă de irakian la sol sau în aer.

Pe de altă parte, Horner dispunea de o tehnologie de interceptare și supraveghere care-i permitea să aibă sub control

fiecare centimetru pătrat din Irak; această tehnologie detecta cea mai mică formă de transport rutier sau aviatic, pe deasupra deșertului sau direct de-a curmezișul lui, asculta toate convorbirile dintre irakieni, indiferent de lungimea de undă pe care aveau loc, și localiza cu acuratețe toate sursele de căldură.

La sol, Norman Schwarzkopf știa că avea la ora aceea destule unități mecanizate, blindate ușoare și grele, precum și trupe de infanterie și artilerie ca să facă față oricăror efective irakiene, să le țină în loc, să le înconjoare și să le lichideze.

În cursul ultimei săptămîni din septembrie, în condiții atît de secrete, încît nici măcar aliații Americii nu aflară, se făcură o serie de planuri pentru transformarea rolului defensiv al prezenței americane într-unul ofensiv. Se puse la cale atacarea Irakului, cu toate că mandatul Națiunilor Unite era limitat la garantarea securității Arabiei Saudite și a statelor din zona Golfului, și nimic altceva.

Însă Norman Schwarzkopf avea și probleme. Una dintre ele era că numărul soldaților, al tunurilor și al tancurilor irakiene desfășurate pentru a-l întâmpina era de două ori mai mare decît cu șase săptămîni în urmă, cînd tocmai sosise la Riad. O a doua problemă era că avea nevoie de efective duble ale forțelor de coaliție pentru eliberarea Kuweitului, în comparație cu efectivele folosite pentru protejarea Arabiei Saudite.

Norman Schwarzkopf era un om care credea cu strășnicie în principiile generalului George Patton; din punctul lui de vedere, pînă și moartea unui singur soldat din trupele de coaliție ar fi fost o depășire a pragului de pierderi, indiferent că era vorba de un american, de un englez sau de altcineva. Înainte de declanșarea propriu-zisă a atacului, Schwarzkopf avea nevoie de două lucruri: dublarea efectivelor de care dispunea la ora aceea și efectuarea unui raid aerian care să garanteze „degradarea“ cu cincizeci la sută a forțelor irakiene dispuse la nord de graniță.

Asta însemna mai mult timp, mai multe echipamente, mai multe provizii, mai multe tunuri, mai multe tancuri, mai multe efective, mai multe avioane, mai mult combustibil, mai multe alimente și mai mulți bani. Motiv pentru care generalul le transmisese Napoleonilor uluiți de pe Capitol Hill că, dacă voiau o victorie, era momentul să umble la pungă.

În realitate, cel care se ocupă direct de transmiterea mesajului fu mult mai civilizatul șef al statului-major interarme, generalul Colin Powell, care avu grijă să prezinte lucrurile într-un limbaj mai cumpătat. Politicienilor le place la nebunie să se joace de-a soldații, dar nu le convine deloc să li se adreseze cineva ca unor soldați.

În concluzie, toate planurile care se cristalizară în ultima săptămână din septembrie avură un caracter strict secret. Ulterior avea să se dovedească, fără putință de tăgadă, că măsura fusese binevenită. Națiunile Unite, care din două în două fraze pome-neau de câte un plan de pace, aveau să aștepte pînă pe 29 noiembrie înainte de a-și lua inima în dinți și de a autoriza o intervenție în forță pentru scoaterea Irakului din Kuweit, dacă acesta nu se retrăgea singur pînă pe 16 ianuarie. Dacă planificarea ar fi început la sfîrșitul lui octombrie, lucrurile nu s-ar mai fi putut realiza în timp util.

Ahmed Al Khalifa era extrem de jenat. Bineînțeles că auzise de Abu Fuad; ba chiar îl cunoștea și știa foarte bine cine era și ce rol avea. Mai mult decît atît, privea cu sinceră înțelegere cererea pe care i-o formulase acesta. Dar se văzu nevoit să-i spună că-și dăduse cuvîntul și că efectiv nu-l putea încălca.

El nu-i dezvălui nici măcar acestui coleg de suferință, care lupta cot la cot cu el în rezistență, că beduinul era, de fapt, un ofițer englez. Cu toate astea, acceptă să lase un mesaj pentru beduin într-un loc pe care acesta avea să-l descopere mai devreme sau mai tîrziu.

În dimineața următoare scrise o scrisoare în care îi recomanda personal beduinului să aibă o întâlnire cu Abu Fuad și o ascunse sub lespedea funerară din marmură a marinarului Shepton, din cimitirul creștin.

Grupul era alcătuit din șase soldați conduși de un sergent și, în clipa în care beduinul dădu colțul, surpriza lor fu egală cu a lui.

Mike Martin își parcase camioneta în garaj, sub cheie, și străbătea orașul pe jos îndreptându-se spre vila pe care o alesese pentru seara aceea. Era obosit și, lucru extrem de neobișnuit, vigilența îi scăzuse. Când îi văzu pe irakieni și își dădu seama că și ei îl văzuseră, se blestemă în gând. În meseria lui, o clipă de neatenție putea costa viața unui om.

Interdicția de circulație intrase în vigoare de mult și, deși era obișnuit să circule prin oraș după ce oamenii cu frica legilor erau deja la casele lor, iar străzile aparțineau în întregime patrulelor irakiene aflate la pîndă, își impusese să umble mai mult pe străzile lăturalnice și prost luminate, pe terenurile virane și abandonate și pe aleile nu lipsite de o doză de risc, la fel cum irakienii își impuseseră să se concentreze asupra principalelor căi de acces și asupra intersecțiilor. În felul acesta, nu se incomodau nicio-dată reciproc.

După întoarcerea lui Hassan Rahmani la Bagdad și după rapoartele lui sarcastice despre inutilitatea Armatei Populare, începuseră să aibă loc o serie de schimbări. Beretele verzi ale soldaților din trupele speciale erau văzute din ce în ce mai des.

Cu toate că nu puteau sta pe același plan cu Garda Republicană, considerată drept organizație de elită, cel puțin Beretele Verzi erau mai disciplinate decât adunătura de recruți numită Armata Populară.

Șase dintre membrii lor stăteau în liniște lângă camion, în dreptul unei intersecții unde de obicei nu se găsea nici un picior de irakian.

Martin avu timp să se sprijine cu tot corpul în toiagul pe care-l avea la el și să adopte mersul unui om bătrîn. Era o idee bună, fiindcă în tradițiile și mentalitatea arabă bătrînilor li se arată respect sau, în orice caz, înțelegere.

– Hei, tu, vino-ncoace, strigă sergentul.

Patru pistoale-mitralieră se îndreptară, pentru orice eventualitate, spre silueta care se apropia, într-un veșmînt vechi și ponosit. Bătrînul se opri în loc preț de o clipă, după care își continuă înaintarea anevoioasă.

– Ce cauți pe străzi la ora asta, beduinule?

– Sînt și eu un om bătrîn care încearcă să ajungă acasă cît încă mai e voie, sayidi, se tîngui bătrînul.

– A trecut de mult ora aia, zăpăcitule. De două ceasuri.

Bătrînul clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– N-am știut, sayidi, nu am ceas.

În Orientul Mijlociu ceasurile nu sînt indispensabile, ci mai degrabă invidiate ca semn al prosperității. Soldații irakieni ajunși în Kuweit avuseseră grijă imediat să nu rămînă fără, confiscîndu-le pur și simplu. Însă cuvîntul „beduin“ vine de la „bidun“, care înseamnă „fără“.

Sergentul scoase un mormăit. Scuza era plauzibilă.

– Actele, rosti el.

Bătrînul se folosi de mîna care nu se sprijinea în toiag ca să-și atingă veșmîntul murdar.

– Mî se pare că le-am pierdut, spuse el pe un ton rugător.

– Percheziționează-l, ordonă sergentul.

Unul dintre soldați se apropie de el. Grenada de mînă legată de interiorul coapsei stîngi a lui Martin i se părea acestuia la fel de mare ca unul dintre pepenii pe care avea obiceiul să-i transporte în spatele camionetei.

– Să nu mi te-atingi de ouă, spuse beduinul pe un ton răstit.

Soldatul se opri. Unul dintre cei aflați în spatele lui scoase un chicotit, dar sergentul încercă să-și păstreze o expresie serioasă.

– Dă-i drumul, Zuhair, percheziționează-l.

Tînărul soldat pe nume Zuhair avu o ezitare, fiind evident stingherit. Știa că restul soldaților vor rîde de el.

– Doar nevastă-mea are voie să le atingă, spuse beduinul.

Doi dintre soldați pufniră în rîs și-și coborîră pistoalele-mitralieră. Ceilalți le urmară exemplul. Zuhair continua să șovăie.

– Și știi ceva? Nici nu-i folosește la nimic. Am trecut de vîrsta la care mai făceam chestii de-astea, completă bătrînul.

Era prea mult. Soldații din patrulă hohotiră și chiar și sergentul își îngădui un zîmbet.

– În regulă, moșule. Vezi-ți de drum. Ai grijă să nu te mai prindă întunericul pe străzi.

Beduinul șonticăi pînă la colțul străzii, scărpinîndu-se pe sub veșmîntul pătat. Cînd ajunse la colț, se întoarse. Grenada, al cărei inel de siguranță fusese tras, topăi de-a curmezișul străzii și se opri lîngă vîrfurile bocancului lui Zuhair. Cei șase membri ai patrulei se holbară la ea pînă cînd explodează. O dată cu sfîrșitul celor șase soldați luă sfîrșit și luna septembrie.

În seara aceleiași zile, la mare distanță, în Tel Aviv, generalul Yaacov Kobi Dror, omul care conducea Mossadul, stătea în biroul lui din Hadar Dafna și bea un păhărel, după orele de program, cu un vechi prieten și coleg, Shlomo Gershon, cunoscut și sub numele de Sami.

Sami Gershon răspundea de divizia Combatanți sau „Komeniuti“, care se ocupa de coordonarea și infiltrarea agenților „ilegali“, adică de latura cea mai periculoasă a întregii activități de spionaj. Fusese unul din cei doi bărbați care asistaseră la modul în care șeful ierarhic îl mințise în față pe Chip Barber.

– Nu crezi că ar fi trebuit să le spunem? întrebă el, fiindcă ajunseseră din nou la subiectul cu pricina.

Dror își agită berea din pahar și trase o înghițitură zdravănă.

– Să-i ia dracu', mormăi el. N-au decît să-și racoleze oameni pe cont propriu.

În tinerețe, soldat fiind, stătuse o dată ghemuit sub un tanc Patton în plin deșert în vara lui 1967 și așteptase ca patru state arabe să se pregătească să-și încheie conturile cu Israelul o dată pentru totdeauna. Își amintea și acum felul în care comunitatea internațională se mulțumise să clatine din cap și să scoată sunete de dezaprobare.

Făcuse parte dintr-un grup comandat de un tânăr de douăzeci de ani care izbutise să penetreze pozițiile inamice de lângă strîmtoarea Mitla și să facă armata egipteană să se replieze în apropierea Canalului de Suez.

De asemenea, ținea minte că, după ce Israelul distrusese patru armate de uscat și tot atâtea forțe aviatice în șase zile, aceleași medii occidentale care cu cîteva luni în urmă își frînseseră mîinile de deznădejde în fața pericolului care-i amenința țara începuseră să acuze Israelul că folosisse tactici de intimidare a adversarului.

Din clipa aceea Kobi Dror se hotărîse să adopte o poziție la care nu renunțase nici pînă în ziua de azi și care era sintetizată în formula : să-i ia dracu' pe toți. Era un *sabra*, născut și educat în Israel, și nu avea nimic din indulgența sau larghețea de vederi a oamenilor de genul lui David Ben Gurion.

Loialitatea lui politică era pusă în slujba Partidului Likud de extremă dreaptă, a lui Menchem Begin, cel care fusese la Irgun, și a lui Itzhak Shamir, fost membru al Bandei Nemiloase.

Odată, aflîndu-se în ultima bancă a unei săli de curs și asistînd la una dintre prelegerile adresate de un subaltern recruților, îi ajunsese la urechi formula „agențiile de informații prietene“. Se ridicase de la locul lui și continuase el prelegerea, spunîndu-le cursanților:

– Nu există prieteni ai Israelului, poate cu excepția evreilor din diaspora. Din punctul nostru de vedere, lumea se împarte în două: dușmani și neutri. De dușmani știm cum să ne ocupăm.

Cît despre neutri, luați de la ei tot ce puteți, dar nu le dați nimic. Zîmbiți-le, bateți-i pe umăr, invitați-i la un pătărel, mătuliți-i, mulțumiți-le pentru ponturile pe care vi le vînd, dar nu le spuneți nimic.

– Ei bine, Kobi, să sperăm că n-or să afle niciodată, spuse Gershon.

– Cum ar putea? Sîntem doar opt oameni care știm. Și lucrăm cu toții aici, în birou.

Poate că de vină era pur și simplu berea, însă Kobi Dror omisese pe cineva.

În primăvara anului 1988 un om de afaceri englez pe nume Stuart Harris participa la un tîrg industrial care avea loc la Bagdad. Harris era director de vînzări la o întreprindere din Nottingham care producea utilaje și echipamente de nivelare a drumurilor. Tîrgul era organizat la inițiativa Ministerului Transporturilor din Irak. La fel ca majoritatea cetățenilor occidentali, Harris fusese cazat la Hotelul Rashid, pe strada Yafa, care fusese construit în principal de către străini și se afla sub permanentă supraveghere.

În cea de-a treia zi a tîrgului Harris s-a întors la el în cameră și a găsit un plic care îi fusese strecurat pe sub ușă. Pe bucățica de hîrtie din interiorul plicului era scris în engleză, cu majuscule: CÎND TE ÎNTORCI LA LONDRA FĂ SĂ-I PARVINĂ PLICUL LUI NORMAN, LA AMBASADA ISRAELULUI.

Altceva nu mai era scris. Stuart Harris a fost cuprins de panică și îngrozit. Știa foarte bine care era reputația Irakului și a temutei lui poliții secrete. Ceea ce se afla în plic era suficient pentru arestarea, torturarea și, în cele din urmă, executarea lui.

Spre lauda lui, Harris și-a păstrat cumpătul, s-a așezat la masa de lucru și a încercat să dea de capăt lucrurilor. În primul rînd, de ce tocmai el? Mai erau o mulțime de oameni de afaceri englezi în Bagdad. Ce rost avea să fie ales tocmai Stuart Harris? N-aveau cum să știe că era evreu, că taică-său se stabilise în

Anglia, venind din Germania în 1935, și că pe atunci îl chema Samuel Horowitz, nu?

Deși Harris nu avea să afle niciodată, cu două zile în urmă avusese loc o discuție între doi funcționari din Ministerul Transporturilor din Irak care luaseră masa împreună la restaurantul din incinta târgului. Unul din ei îi povestise celuilalt despre vizita lui la atelierele din Nottingham din cursul toamnei precedente, despre felul în care Harris fusese gazda lui pe durata primelor două zile, dispărînd în cea de-a treia și întorcîndu-se ulterior. El, irakianul, întrebuse dacă Harris fusese bolnav. Unul dintre colegii lui rîsese și-l lămurise că fusese doar învoit de Yom Kippur.

Cei doi funcționari publici irakieni au uitat imediat de împlinirea respectivă, spre deosebire de cineva aflat chiar în separeul de lîngă ei, care a raportat discuția superiorului ierarhic. Acesta, la rîndul lui, a părut foarte impresionat, dar mai tîrziu a căzut pe gînduri și a dispus investigarea domnului Stuart Harris din Nottingham, aflîndu-i totodată și numărul camerei pe care o ocupa la Hotelul Rashid.

Harris s-a tot gîndit, întrebîndu-se ce era bine să facă. Și-a făcut următorul raționament: chiar dacă expeditorul anonim al scrisorii ar fi descoperit că era evreu, tot mai rămînea un lucru pe care n-ar fi avut cum să-l afle. Sub nici o formă. Printr-o coincidență extraordinară, Stuart Harris nu era doar evreu, ci și *sayan*.

Institutul israelian pentru Informații și Operațiuni Speciale, înființat în 1951 din ordinul personal al lui Ben Gurion, era cunoscut în lumea largă drept Mossadul, ceea ce în ebraică înseamnă „institut“. Cei din interior nu-i spun în nici un chip altfel decît „Biroul“. Dintre principalele servicii de informații din lume, este de departe cel mai mic, iar numărul salariaților cu normă întreagă este de-a dreptul ridicol. La sediul CIA din Langley, Virginia, se află cam douăzeci și cinci de mii de salariați, fără a se pune la socoteală angajații care lucrează în

agenturile locale. În perioada sa de glorie, primul directorat principal al KGB-ului, răspunzător la fel ca CIA și Mossadul de strângerea de informații din afara granițelor țării, număra cam cincisprezece mii de lucrători răspândiți în lumea întreagă, dintre care cam trei mii se aflau la sediul din Iazenevo.

Mossadul are mereu un număr cuprins între o mie două sute și o mie cinci sute de angajați și mai puțin de patruzeci de ofițeri de caz, numiți *katsa*.

Faptul că Mossadul poate funcționa cu un buget atât de redus și cu atât de puțini angajați, făcând în schimb rost de o „marfă” atât de prețioasă, depinde de doi factori. Primul este capacitatea de a face apel după bunul său plac la populația israeliană, care este și așa la ora actuală uimitor de cosmopolită, cuprinzând o varietate stupefiantă de talente, limbi sau dialecte și origini geografice.

Al doilea factor este o rețea internațională de colaboratori sau asistenți a căror denumire în ebraică este *sayanim*. Aceștia sînt evreii din diaspora (avînd o descendență pur evreiască atât din partea tatălui, cît și a mamei) care, deși probabil că sînt devotați țării în care trăiesc, nutresc totodată o mare înțelegere pentru statul Israel.

Sayanii sînt două mii doar la Londra, cinci mii în restul Angliei și de zece ori mai mulți în Statele Unite. Ei nu sînt implicați niciodată în operațiuni, ci doar li se solicită anumite favoruri. În același timp, trebuie să fie convinși că ajutorul care le este cerut nu dăunează în nici un fel țării lor de naștere sau adopțiune. Noțiunea de loialități conflictuale este cu desăvîrșire interzisă. Însă prezența și contribuția lor duce la o reducere a cheltuielilor operaționale de minimum zece la sută.

De exemplu, o echipă a Mossadului sosește la Londra pentru a organiza o operațiune împotriva unui comando palestinian care lucrează sub acoperire. Membrii ei au nevoie de o mașină. Un *sayan* care se ocupă de vînzarea de mașini este rugat să le lase un autoturism cu acte în regulă și cu cheia ascunsă sub

scaunul șoferului, într-un anumit loc. Mașina este înapoiată după executarea operațiunii, iar *sayanul* habar nu are pentru ce a fost folosită; în registrul lui scrie doar că mașina a fost închiriată unui client.

Aceeași echipă are nevoie și de un „paravan“. În acest caz, un *sayan* care dispune de câteva proprietăți le pune la dispoziție un magazin dezafectat, în timp ce alt *sayan* – angrosist – îi aprovizionează cu bomboane și ciocolată. În plus, e necesară și o locuință pentru lăsarea și primirea mesajelor, așa încît un al treilea *sayan* – de data asta un agent imobiliar – le oferă cheile unui birou care în registrele lui figurează ca neocupat.

Stuart Harris se afla în concediu în stațiunea israeliană Eilat, cînd intră în vorbă, la barul Red Rock, cu un tînăr evreu foarte plăcut care vorbea o engleză excelentă. La următoarea întrevvedere evreul veni însoțit de un prieten, un bărbat ceva mai în vîrstă care izbuti, cu mult tact, să afle care erau sentimentele lui Harris față de Israel. La sfîrșitul concediului Harris se declarase deja de acord în cazul în care le putea fi de folos cu ceva...

Odată terminat concediul, Harris se întoarce acasă, așa cum fusese sfătuit, și-și trăiește viața ca și pînă atunci. Timp de doi ani așteptă un apel, dar acesta nu avu loc. Cu toate acestea, din cînd în cînd mai primea cîte o vizită amicală – una dintre cele mai plictisitoare îndatoriri ale ofițerilor *katsa*, aflați în misiune peste hotare, este să fie în permanență cu ochii pe *sayanii* de pe listă.

Prin urmare, Harris avea toate motivele să se simtă cuprins de panică în camera de hotel din Bagdad, în timp ce se întreba ce era de făcut. Era foarte posibil ca scrisoarea să fie o provocare, caz în care ar fi putut fi interceptat și reținut la aeroport, pe cînd încerca s-o scoată din țară. Să o strecoare în geanta altcuiva? Nu se simțea în stare. În plus, cum avea s-o recupereze după ce ajungea la Londra?

În cele din urmă se calmă, elaboră un plan și-l urmărește întocmai. Arse plicul mai mare și bilețelul într-o scrumieră, după care

strînse scrumul, îl aruncă în vasul de la toaletă și trase apa. Apoi ascunse plicul mai mic sub pătura de rezervă de pe raftul de sus al dulapului, avînd grijă să nu se mai afle și altceva în acel loc.

Dacă i se percheziționa camera, avea să jure că nu avusese nevoie de încă o pătură, nu se uitase la raftul de sus și habar nu avusese că acolo zăcea o scrisoare care, probabil, fusese lăsată de ocupantul anterior al camerei.

Se duse la o papetărie de unde cumpără o mapă solidă din plastic, un set de etichete cu adeziv și o rolă de scotch, apoi intră într-un oficiu poștal din care ieși cu numărul de timbre necesar pentru a expedia o revistă de la Bagdad la Londra. Luă de la un stand o revistă promoțională care preamărea virtuțile Irakului cu ocazia tîrgului care tocmai avea loc și chiar reuși să imprime antetul oficial al tîrgului pe plicul pe care avea de gînd să-l trimită.

În ultima zi, chiar înainte de a pleca la aeroport cu cei doi colegi, se întoarse la el în cameră. Ascunse scrisoarea în revistă și le puse pe amîndouă în plicul pe care îl sigilă. Pe plic trecu adresa unui unchi din Long Eaton, după care lipi eticheta și timbrele. Știa că în holul hotelului se afla o cutie poștală și că următoarea colectare a corespondenței urma să aibă loc peste patru ore. Își făcu socoteala că, în eventualitatea în care serviciile secrete îi vor deschide plicul sub abur, la ora aceea el va survola Alpii la bordul unui avion britanic.

Se spune că norocul îi ajută fie pe curajoși, fie pe nesăbuiți, fie și pe unii, și pe alții. Holul *era* supravegheat de oamenii AMAM-ului care însă voiau să vadă dacă exista vreun irakian care ar fi încercat să-i abordeze pe străinii aflați pe picior de plecare și să le dea ceva pe furis. Harris își ducea plicul dedesubtul sacoului la subsuoara stîngă. Un bărbat stătea într-un colț, se prefăcea că citește ziarul, dar, în realitate, era cu ochii în patru. În clipa în care Harris puse plicul la cutia poștală, un cărucior plin cu bagaje se interpuse între el și agentul de teren, iar cînd

acesta din urmă reuși să dea din nou cu ochii de ținta lui, Harris își preda cheia la recepție.

Broșura ajunsese la casa unchiului său după o săptămână. Harris știuse că unchiul respectiv era plecat în vacanță în acea perioadă și, dat fiind că avea o cheie cu care putea să intre în caz de incendiu sau jaf, se folosi de ea ca să recupereze pachetul. Apoi îl duse la Ambasada Israeliană din Londra, unde ceru să fie lăsat să stea de vorbă cu omul lui de legătură. Fu poftit într-o încăpere și i se spuse să aștepte.

După cîțva timp în încăpere intră un bărbat între două vîrste care îl întrebă cum se numea și de ce voia să-l vadă pe „Norman“. Harris îi explică, scoase plicul par avion din buzunar și-l puse pe masă. Diplomatul israelian păli, îl rugă pe Harris să aștepte și ieși.

Clădirea ambasadei de la Palace Green, numărul 2, este o structură frumoasă, însă liniile sale clasice nu lasă să se întrevadă răsfațul tehnologic și abundența de fortificații care ascund agen-tura londoneză a Mossadului situată la subsol. Din această fortăreață subterană fu convocat un bărbat mai tînăr, în vreme ce Harris continua să aștepte.

Deși nu avea de unde să știe, chiar la ora aceea era studiat printr-un sistem de ferestre mascate, pe cînd stătea acolo cu plicul rămas pe masa din fața lui. În același timp i se făcură cîteva fotografii și se procedă la o verificare rapidă, ca toată lumea să se asigure că bărbatul era, într-adevăr, un *sayan* și nu un terorist palestinian. În momentul în care fotografia lui Stuart Harris din Nottingham se dovedi a fi una și aceeași cu imaginea bărbatului din fereastra mascată, tînărul *katsa* își făcu apariția în încăpere.

Bărbatul zîmbi, se prezentă spunînd că-l cheamă Rafi și-l invită pe Harris să-și înceapă relatarea cu începutul, din perioada în care se afla la Eilat. Harris se conformă. Rafi știa totul despre Eilat (tocmai terminase de citit dosarul complet), dar trebuia să verifice. Cînd povestirea ajunse la episodul prezenței în Bagdad,

Rafi deveni brusc interesat. La început îi puse puține întrebări, lăsându-l pe Harris să povestească în voie. Apoi venură și întrebările, multe la număr, pînă în clipa în care Harris ajunsese să relateze, de cîteva ori, tot ce făcuse la Bagdad. Rafi nu-și făcu nici un fel de însemnări, întrucît toată discuția era înregistrată. Într-un târziu se apropie de un telefon instalat pe unul din pereți și avu o scurtă convorbire în ebraică și în șoaptă cu un coleg mai mare în grad din biroul de alături.

În încheiere Rafi îi mulțumi călduros lui Harris, îl felicită pentru sîngele rece și curajul dovedit, îl rugă să nu pomenească *nimănui* despre această întîmplare și-i ură călătorie plăcută. Harris îl salută și fu condus afară.

Un bărbat îmbrăcat într-un echipament de protecție – combinezon, cască și mănuși speciale – se prezentă la ordin și luă scrisoarea care fu fotografiată și supusă examenului cu raze X. Ambasada israeliană pierduse deja un om din cauza unei scrisori capcană care explodase și nu mai era dispusă să-l piardă și pe al doilea.

În cele din urmă, scrisoarea fu deschisă. Ea conținea două foițe de hîrtie din cea mai subțire, acoperite cu un scris mărunt în arabă. Rafi nici măcar nu știa să vorbească în arabă, darămite să citească. Nici ceilalți lucrători ai agenturii din Londra nu se puteau lăuda cu mai mult și, în nici un caz, nu stăpîneau limba suficient de bine ca să descifreze o scriitură atît de complicată. Rafi trimise un raport radio amănunțit și codificat la Tel Aviv, apoi întocmi un raport scris și mai detaliat, în acel stil oficial și uniform care printre oamenii Mossadului poartă numele de NAKA. Scrisoarea și raportul fură trimise prin curier diplomatic și prinseră cursa de seară a companiei El Al, care decolă de pe Heathrow și ateriză pe Ben Gurion. Un curier însoțit de o escortă armată îl așteptă pe mesager chiar la scara avionului și duse geanta diplomatică la clădirea impunătoare de pe bulevardul Regele Saul, unde, imediat după micul dejun, ajunsese sub ochii

șefului secției pentru Irak, un *katsa* tânăr și foarte capabil pe care-l chema David Sharon.

Acesta nu numai că vorbea, dar și citea în arabă, iar lucrurile aflate din cele două pagini de foiță îi dădură aceeași senzație pe care o simțise când se aruncase pentru prima dată din avion deasupra deșertului Negev, în timp ce se pregătea cu trupele de parașutiști.

Folosindu-și propria mașină de scris, evitînd atît secretara, cît și procesorul de cuvinte, Sharon traduse cuvînt cu cuvînt scrisoarea în ebraică, apoi luă ambele versiuni și raportul întocmit de Rafi despre cum ajunsese Mossadul să intre în posesia documentului și i le prezentă superiorului său ierarhic imediat, directorul diviziei pentru Orientul Mijlociu.

Ceea ce transmitea scrisoarea era că autorul ei era o înaltă oficialitate a regimului irakian, care deținea una dintre pozițiile cheie printre consilierii pe probleme politice și militare, și că se arăta dispus să lucreze pentru Israel, în schimbul unei sume de bani. Era vorba de bani și nimic altceva.

Cel care redactase scrisoarea avusese grijă să scrie și adresa unei căsuțe poștale din poșta centrală din Bagdad, unde ar fi așteptat eventualul răspuns, dar, în esență, acestea erau informațiile principale.

În seara aceea, în biroul personal al lui Kobi Dror avu loc o întâlnire la nivel înalt. La ea participau, în afară de Dror, Sami Gershon, șeful secției Operative, Eitan Hadar, superiorul imediat a lui Sharon și directorul pentru Orientul Mijlociu, care primise în cursul dimineții scrisoarea de la Bagdad, și David Sharon în persoană.

De la bun început Gershon adoptă poziția unui refuz categoric.

– E un fals, spuse el. N-am văzut în viața mea o asemenea încercare de ducere cu preșul. Stîngace, penibilă și previzibilă. Să știi, Kobi, că nu-mi trimit pe nici unul dintre oameni să verifice la locul faptei. Ar însemna să-l condamni la moarte cu

mîna mea. Sincer să fiu, nu-mi vine nici măcar să trimit un iepure la Bagdad ca să facă legătura.

Iepurii erau arabii folosiți de Mossad pentru contactarea preliminară a altor arabi; erau, de fapt, niște intermediari de nivel inferior, mult mai lipsiți de importanță decît un *katsa* israelian în adevăratul sens al cuvîntului.

Părerea lui Gershon dădea impresia că îi cîștigase și pe ceilalți. Scrisoarea era o nebunie și părea o încercare de atragere a unui *katsa* de meserie la Bagdad, unde să fie arestat, torturat, judecat și executat în public. În cele din urmă, Dror se întoarse spre David Sharon.

– Ei bine, David, ești înzestrat cu organul vorbirii. Ce părere ai? Sharon aprobă din cap, cu părere de rău.

– Cred că Sami are dreptate aproape sută la sută. Ar fi o nebunie să trimitem un om de nădejde acolo.

Eitan Hadar îi aruncă o privire în care se ghicea un avertisment. Rivalitatea dintre divizii era deja de notorietate în rîndurile Mossadului. Nu era nevoie să recunoască atît de ferm victoria lui Gershon.

– Probabilitatea este de nouăzeci și nouă la sută pentru o capcană.

– Doar atît? îl întrebă Dror, parcă pentru a-l tachina. Dar restul de unu la sută ce-ar putea fi, tinere prieten?

– A, doar un gînd prostesc. Mi-a trecut prin minte, în contul acelui unu la sută, că s-ar putea să ne trezim din senin cu un nou Penkovski.

În birou se lăsă o tăcere deplină, iar cuvintele abia rostite rămaseră undeva în aer, ca o provocare deschisă. Gershon expiră cu un șuier prelung. Kobi Dror se uită țintă la șeful secției pentru Irak, iar Sharon își privi atent vîrfurile degetelor.

În materie de spionaj există doar patru modalități de recrutare a unui agent, în scopul de a-l infiltra pe coridoarele puterii ale unei așa numite țări țintă.

Prima dintre ele este de departe cea mai periculoasă. Ea constă în folosirea unui conațional extraordinar de bine instruit și capabil să treacă drept un cetățean al țării țintă, chiar în inima acesteia. Metoda este aproape imposibilă, cu excepția cazurilor în care persoana infiltrată s-a născut și a crescut în țara țintă, putînd să se întoarcă la adăpostul unei legende care să-i explice absența. Însă chiar și în aceste cazuri infiltratul trebuie să aștepte ani de zile pînă să aibă acces la secrete și să poată fi efectiv de folos. Au existat situații cînd a fost nevoie de o perioadă de incubație de zece ani.

Și totuși, la un moment dat, israelienii ajunseseră să fie considerați adevărați maestri ai acestei tehnici. Explicația era simplă; la începuturile statului Israel se întorceau în țară mii de evrei care fuseseră educați pretutindeni în lume. Aceștia puteau să treacă drept marocani, algerieni, libieni, egipteni, sirieni, irakieni și yemeniți, nefiind luați în calcul cei care veniseră din Rusia, Polonia, Europa Occidentală, America de Nord și America de Sud.

Cel mai mare succes a fost raportat de Elie Cohen, născut și educat în Siria. Acesta a fost infiltrat înapoi în Damasc, avînd identitatea unui sirian care fusese plecat ani de zile și se întorsese acasă. Dat fiind că avea și un nume sirian, Cohen a devenit treptat confidentul multor politicieni de vază, funcționari de stat și generali, care vorbeau fără să se ferească la petrecerile fastuoase pe care le dădea generoasa lor gazdă. Tot ceea ce au spus musafirii lui, inclusiv întregul plan de luptă al Siriei, a ajuns la Tel Aviv în timp util pentru cîștigarea Războiului de Șase Zile. Cohen a fost dat în vileag, torturat și spînzurat în public, în Piața Revoluției din Damasc. În concluzie, aceste infiltrări sînt extrem de primejdioase și de aceea foarte rare.

Anii au trecut, iar primii imigranți israelieni au îmbătrînit. Cît despre copiii lor *sabra*, aceștia nu au studiat araba și nu s-au încumetat să încerce să-l imite pe Elie Cohen. Acesta este motivul pentru care, în anul de grație 1990, Mossadul dispunea de experți arabi mult mai puțin străluciți decît credea lumea.

Exista și un al doilea motiv. Penetrarea secretelor țărilor din lumea arabă se face mult mai ușor în Europa sau în America. Dacă un stat arab achiziționează, de pildă, un bombardier american, detaliile pot fi aflate, cu mai puține eforturi și cu o doză redusă de risc, în Statele Unite. Iar dacă o înaltă oficialitate arabă dă impresia că este abordabilă, de ce să nu încerci racolarea atunci când se află în vizită în marile capitale europene? Iată de ce în 1990 majoritatea operațiunilor organizate de Mossad aveau loc în Europa și America, unde riscul era sensibil mai mic, și nicidecum în statele arabe care prezentau o doză de risc foarte ridicată.

Cu toate acestea, regele infiltrărilor a fost și rămîne Marcus Wolf, care ani în șir a condus rețeaua serviciilor de informații din Germania Răsăriteană. Ce-i drept, Wolf avea un avantaj imens – un est-german putea să treacă foarte ușor drept vest-german.

Cît a fost șef al serviciului est-german de informații, „Mișă“ Wolf a infiltrat zeci și zeci de agenți secreți în Germania Federală, dintre care unul a devenit secretarul particular al cancelarului Willi Brandt în persoană. În cazul lui Wolf, specialitatea casei era secretara pedantă, austeră și nemăritată care ajungea indispensabilă șefului vest-german care o angaja (și care, de obicei, era ministru), fiind totodată capabilă să copieze toate documentele care îi soseau pe birou și să le transmită în Berlinul de Est.

Cea de-a doua metodă de infiltrare este folosirea unui conațional al agenției agresoare, dar care pozează în cineva venit dintr-o terță țară. Țara țintă știe că infiltratul este străin, dar se convinge că e vorba de un străin prietenos și plin de înțelegere.

Aici Mossadul a avut rezultate excepționale în cazul unui anume Ze'ev Gur Arie, născut în Germania, la Mannheim, în anul 1921 și avînd numele inițial de Wolfgang Lotz. Wolfgang avea un metru optzeci, era blond cu ochi albaștri și nu fusese circumcis, deși era evreu. A sosit în Israel în copilărie, a crescut acolo, și-a luat nume evreiesc, a luptat în cadrul organizației

ilegale Haganah și a ajuns maior în armata israeliană, după care a fost preluat de Mossad.

Wolfgang a fost trimis înapoi în Germania pentru doi ani, ca să-și perfecționeze germana maternă și „să prospere“ pe banii Mossadului. Mai târziu, după ce s-a însurat cu o nemțoaică, a emigrat la Cairo și a înființat o școală de echitație.

Școala s-a bucurat de un succes imens. Ofițerilor egipteni le plăcea la nebunie să se destindă călărind și fiind serviți cu șampanie de Wolfgang, un german de nădejde, cu vederi de dreapta și antisemit, în care puteau avea toată încrederea. Și, efectiv, au avut-o. Tot ce au discutat aceștia a ajuns la Tel Aviv. În cele din urmă, Lotz a fost prins, a avut șansa de a nu fi spânzurat, iar după Războiul de Șase Zile a fost eliberat în cadrul unui schimb cu niște prizonieri egipteni.

Un impostor de și mai mare succes și anvergură a fost un german dintr-o generație anterioară. Înainte de cel de-al doilea război mondial, Richard Sorge era corespondent străin la Tokio, vorbea japoneza și avea relații importante în guvernul lui Hideki Tojo. Guvernul respectiv îl aproba întru totul pe Hitler și presupunea că Sorge era un nazist loial – cel puțin, el așa susținea.

Autorităților de la Tokio nu le-a trecut prin minte că Sorge nu era un nazist de origine germană, ci un comunist neamț în serviciul Moscovei. Ani de zile el le-a procurat celor de la Moscova planurile de luptă ale regimului Tojo, iar ultima lui lovitură a fost și cea mai reușită. În 1941 armata lui Hitler ajunseseră în fața Moscovei. Stalin trebuia să afle urgent dacă Japonia avea să organizeze invadarea Uniunii Sovietice de la bazele ei din Manciuria. Sorge s-a pus pe treabă și a descoperit că răspunsul era negativ. Așa stînd lucrurile, Stalin a putut să transfere patruzeci de mii de soldați mongoli din est la Moscova. Carne de tun pe care au reprezentat-o aceștia i-a ținut la respect pe germani încă vreo cîteva săptămîni, pînă cînd a venit iarna și Moscova a fost salvată.

Nu același lucru se poate spune și despre Sorge. Acesta a fost demascat și spânzurat, dar, înainte de a muri, probabil că informațiile furnizate de el au schimbat cursul istoriei.

Cea mai obișnuită metodă de instalare a unui agent într-o țară țintă este a treia și ea constă pur și simplu în recrutarea unui om care se află deja „la locul faptei“. Recrutarea poate fi plictisitor de lentă sau surprinzător de rapidă. Pentru realizarea acestui scop, „detectorii de potențial“ studiază, din toate unghiurile, comunitatea diplomatică și caută un funcționar de rang înalt „din tabăra cealaltă“ care ar putea da impresia că este nemulțumit, dezamăgit, dominat de resentimente, supărat sau susceptibil de racolare sub o formă sau alta.

Delegațiile aflate în vizită în străinătate sînt supravegheate, pentru a se vedea dacă există cineva care poate fi luat deoparte ca să i se ofere cîteva săptămîni de vis și apoi să i se propună să-și redirijeze loialitățile. Cînd detectorii de potențial au identificat un „posibil“, intră în scenă agenții de racolare, care, de obicei, încep prin punerea bazelor unei prietenii ce devine din ce în ce mai profundă și caldă. În cele din urmă „prietenul“ îi sugerează celuiilalt că i-ar putea face un mic serviciu și că ar fi nevoie de o informație lipsită de importanță.

După întinderea cursei nu mai e loc de întors și, cu cît regimul sub care se află persoana racolată e mai dur, cu atît mai mici sînt șansele ca ea să se confeseze, rămînînd la mila regimului respectiv, care, de cele mai multe ori, este inexistentă.

Motivele pentru o recrutare de acest tip pot să varieze cînd e vorba de servirea unei alte țări. E posibil ca persoana recrutată să aibă datorii, să fie omisă la avansări, să aibă o căsnicie nereușită, să se arate revoltată față de regimul sub care trăiește sau doar să tînjească după o viață nouă, în care să aibă foarte mulți bani. Cel racolat poate fi convins prin intermediul propriilor slăbiciuni – sexuale sau homosexuale – sau prin mîguliri mieroase.

Destul de mulți sovietici, ca de pildă Penkovski și Gordievski, au trecut în tabăra adversă din motive legate efectiv de „conștiință“, dar majoritatea spionilor care se decid să-și trădeze țara o fac fiindcă sînt dominați de același soi de orgoliu monstruos și de convingerea că prezența lor este esențială în mersul lucrurilor.

Cea mai ciudată dintre toate formele de racolare este cea a ofertei deschise. Așa cum o arată și numele, într-un asemenea caz persoana în cauză nu face altceva decît să apară pe neașteptate și fără să anunțe pe cineva, după care își oferă serviciile.

Reacția agenților care se vîd abordate în acest fel este întotdeauna extrem de sceptică, pe principiul că mișcările de genul acesta sînt, de fapt, curse întinse de adversar. Astfel, în 1960, cînd un rus înalt i-a abordat pe americani la Moscova, le-a spus că este colonel plin în GRU, adică Serviciul de Informații al Armatei, și s-a oferit să facă spionaj pentru Occident, a fost refuzat.

Nedumerit din cale-afară, bărbatul s-a concentrat asupra englezilor, iar aceștia i-au acordat o șansă. Oleg Penkovski s-a dovedit a fi unul dintre cei mai uimitori agenți din cîți au existat vreodată. În scurta lui carieră de treizeci de luni el a predat cinci mii cinci sute de documente agenților anglo-americani care îl coordonau, fiecare din ele din categoria „secret“ sau „strict secret“. În timpul crizei cubaneze a rachetelor lumea nu și-a dat seama că președintele Kennedy știa exact care erau cărțile pe care avea să mizeze Nikita Hrușciiov, ca un jucător de pocher care a instalat o oglindă în spatele adversarului. Ei bine, oglinda a fost Penkovski.

Rusul și-a asumat riscuri nebunești, refuzînd să evadeze în Occident cînd a avut ocazia. După criza rachetelor el a fost descoperit de contraspionajul sovietic, judecat și împușcat.

Nici unuia dintre cei trei israelieni aflați în seara aceea în biroul lui Kobi Dror din Tel Aviv nu trebuia să i se adauge ceva despre Oleg Penkovski. În lumea lor, spionul rus era o personali-

tate legendară. Visul se înfiripă în mințile tuturor după ce Sharon lăsa să-i scape numele. Un trădător autentic, palpabil și de douăzeci și patru de carate la Bagdad? Era cu puțință? Era ceva de domeniul credibilului?

Kobi Dror îl țintui cu privirea pe Sharon.

– Ce anume ai în minte, tinere?

– Mă gîndeam, atîta doar, spuse Sharon cu o ezitare simulată. O scrisoare... nici un fel de risc... o simplă scrisoare... cîteva întrebări, evident dificile... despre lucruri pe care am vrea să le aflăm... și vedem dacă iese cu ceva sau nu.

Dror își mută privirile spre Gershon. Șeful secției Operative ridică din umeri. Eu mă ocup de infiltrarea oamenilor, de ce să-mi pese de scrisori, părea să spună gestul lui.

– În regulă, tinere David. O să scriem o scrisoare de răspuns și o să-i punem cîteva întrebări. Pe urmă mai vedem. Eitan, te ocupi împreună cu David de povestea asta. Vreau să văd scrisoarea înainte s-o trimiți.

Eitan Hadar și David Sharon ieșiră din birou împreună.

– Sper că-ți dai seama în ce bucluc ne băgăm amîndoi, bombăni șeful diviziei pentru Orientul Mijlociu la urechea protejatului său.

Scrisoarea fu redactată cu extrem de multă atenție, fiind rodul muncii unui grup de experți ai Mossadului cel puțin pentru varianta ebraică. Traducerea avea să se facă mai tîrziu.

David se prezentă în scrisoare, spunîndu-și doar prenumele, iar asta de la bun început. Îi mulțumi celui care-i scrisese pentru efortul depus și-l asigură că scrisoarea ajunsese în deplină siguranță la destinația dorită. Apoi îi spuse că trebuia să înțeleagă că respectiva scrisoare trezise o mare uimire și serioase suspiciuni, atît din cauza sursei propriu-zise, cît și a metodei de transmitere.

David admise că își dădea seama că expeditorul scrisorii nu era un prost și-și exprimă convingerea că va înțelege că era nevoie de anumite semnale de bună credință „pentru șefi“. În continuare el îl asigură pe expeditor că, în eventualitatea stabilirii

bunei sale credințe, solicitările financiare nu vor reprezenta o problemă, firește cu condiția ca „marfa“ să justifice recompensa bănească pe care „șefii“ erau dispuși să o ofere. Așa stînd lucrurile, era amabil expeditorul să încerce să răspundă la întrebările ce se aflau în pagina alăturată?

Întreaga scrisoare era mai lungă și mai complicată, dar în linii mari cam asta cuprindea. Sharon o încheie, dîndu-i celuiilalt o adresă de răspuns undeva în Roma.

În realitate, adresa era a unei case conspirative dezafectate pe care agentura din Roma o oferise de bunăvoie la solicitarea urgentă a Tel Avivului. Din clipa aceea, agentura din Roma avea să fie cu ochii pe adresa respectivă. În cazul în care își făcea apariția securitatea irakiană, operațiunea avea să fie abandonată.

La rîndul ei, lista cu douăzeci de întrebări fusese rodul unei chibzuințe profunde. Mossadul știa deja răspunsul la opt dintre ele, dar nu era necesar să afle și alții acest lucru. Prin urmare, orice tentativă de ducere de nas a Mossadului ar fi eșuat.

Alte opt întrebări se refereau la evenimentele a căror autenticitate putea fi confirmată după ce vor fi avut loc, iar ultimele patru se axau asupra acelor lucruri pe care Tel Avivul voia neapărat să le afle, îndeosebi despre intențiile lui Saddam Hussein însuși.

– Hai să vedem cît de bine e infiltrat individul, spuse Kobi Dror după ce parcurse întreaga listă.

În cele din urmă, se făcu apel la un profesor al catedrei de studii arabice de la Universitatea din Tel Aviv, căruia i se ceru să îmbrace scrisoarea în stilul elaborat și înflorit, tipic limbajului scris. Sharon semnă la sfîrșit, avînd grijă să-și folosească varianta arabă a prenumelui, Daoud.

Textul conținea încă un lucru care trebuia urmărit. David voia să-i dea corespondentului său un nume și, dacă acesta nu avea nimic împotrivă, era posibil ca din acel moment să fie cunoscut pur și simplu drept Jericho?

Scrisoarea fu expediată din singura țară arabă în care Israelul avea ambasadă, și anume Egiptul.

După punerea ei la poștă, David Sharon își văzu de celelalte îndatoriri și, în același timp, așteptă. Cu cât se gîndea mai mult, cu atît combinația i se părea mai nebunească. Prezența unei căsuțe poștale într-o țară unde rețeaua de contraspionaj era condusă de cineva cu inteligența lui Hassan Rahmani era un lucru extrem de periculos. Ca, de altfel, și transcrierea unor informații ultrasecrete într-un limbaj accesibil tuturor, dat fiind că nu exista nici un indiciu potrivit căruia Jericho ar fi știut să comunice codificat. Pe de altă parte, își zicea el, dacă lucrurile luau amploare, nici nu se punea problema să se folosească cutii poștale obișnuite. Dar tot el își spunea apoi că șansele unei asemenea surse erau mici.

Cu toate acestea, lucrurile stăteau altfel. După patru săptămîni răspunsul lui Jericho ajunsese la Roma și fu transportat într-o cutie rezistentă la explozie pînă la Tel Aviv, unde fură luate măsuri de precauție extreme. Plicul ar fi putut fi conectat la explozibili sau mînjit cu o substanță toxică mortală. Se procedă la deschiderea lui abia după ce toți experții îl controlară și-l declarară inofensiv.

Spre imensa lor uimire, Jericho prezentase lucruri cît se poate de încurajatoare. Răspunsurile la toate cele opt întrebări, la care Mossadul avea deja cheia, erau corecte. Celelalte opt, legate de mișcările de trupe, avansări, retrogradări și concedieri, deplasări în străinătate ale notabilităților regimului, trebuiau să-și aștepte confirmarea o dată cu punerea lor în practică. La ultimele patru întrebări Tel Avivul nu știa și nici nu avea cum să verifice răspunsurile, dar toate erau cît se poate de plauzibile.

David Sharon redactă imediat o scrisoare de răspuns, formulînd un text care nu i-ar fi dat nici un fel de bătaie de cap dacă ar fi fost interceptat. „Dragă unchiule, mii de mulțumiri pentru scrisoarea ta pe care tocmai am primit-o. Mă bucur să aud că te simți bine. Cîteva dintre lucrurile pe care mi le-ai spus or să aibă

nevoie de ceva timp ca să se rezolve, dar cum totul este în regulă, o să-ți scriu din nou nu peste multă vreme. Nepotul tău iubitor, Daoud.“

La Hadar Dafna începuse să prindă din ce în ce mai repede contur ideea că acest Jericho ar putea fi, în fond, o sursă superioară. Iar dacă lucrurile stăteau într-adevăr așa, atunci trebuiau luate măsuri urgente. Una era să trimiți o scrisoare la care să ți se răspundă și cu totul alta să infiltrezi un agent ultrasecret într-o dictatură renumită prin duritate. Era imposibilă continuarea comunicărilor prin intermediul oficiilor poștale și pe baza unor texte necodificate. Dacă nu găseau altceva, îi pîndea dezastrul.

Era nevoie de infiltrarea unui ofițer de caz în Bagdad, care să stea acolo și să se ocupe personal de coordonarea lui Jericho prin arsenalul obișnuit în materie – texte cifrate, coduri, locuri convenite pentru preluarea sau lăsarea mesajelor, precum și o metodă sigură de transmitere a informațiilor din Bagdad în Israel.

– Nici nu vreau să aud, repetă Gershon. N-o să trimit nici un *katsa* israelian de valoare ca să stea cine știe cît la Bagdad și să se ocupe de o misiune de genul ăsta. Ori se bucură de acoperire diplomatică, ori rămîne aici.

– În regulă, Sami, acceptă Dror, vrei acoperire diplomatică, ai acoperire diplomatică. Hai să vedem cum facem.

Rostul acoperirii diplomatice este că, spre deosebire de agenții „din umbră“, care pot fi arestați, torturați și spînzurați, un diplomat acreditat poate evita acest gen de neplăceri chiar și la Bagdad; dacă este prins, el va fi declarat *persona non grata* și dat afară din țară. E un procedeu care se aplică mereu și pretutindeni.

În vara aceea se puseră în mișcare mai multe secții ale Mossadului, în special cea care se ocupa de cercetare, deși Gershon le-ar fi putut spune de la bun început că nu avea nici un agent printre membrii acreditați ai ambasadei din Bagdad, fiind chiar săpunit de cîteva ori pentru că nu luase măsuri. În con-

secință, începu o căutare îndârjită a unui diplomat care să fie potrivit pentru o asemenea misiune.

Se trecu la identificarea tuturor ambasadelor din Bagdad și se ajunse la redactarea unei liste care să-i cuprindă pe toți angajații din toate țările care își desfășurau activitatea în capitala irakiană. Rezultatele fură descurajante: nu apărură nimeni care să fi fost cîndva în slujba Mossadului și să se poată reactiva. Mai mult decît atît, pe listă nu se afla nici măcar un *sayan*.

Apoi unui funcționar îi veni o idee: Națiunile Unite. Celebra organizație mondială avea încă din 1988 o agenție al cărei sediu se găsea la Bagdad și care se numea Comisia Economică a Națiunilor Unite pentru Asia de Vest.

Mossadul reușise, cu mult timp în urmă, o penetrare eficientă a Națiunilor Unite de la New York și obținuse relativ repede o listă a personalului, din care izbuti să rețină un nume. Era vorba de un tînăr diplomat chilian de origine evreiască pe nume Alfonso Benz Moncada. Acesta nu era un agent instruit; în schimb era *sayan* și, prin urmare, se presupunea că își va oferi serviciile.

Unul cîte unul, ponturile vîndute de Jericho se adevăriră. Procesul de verificare confirmă că diviziile de armată despre care spusese că aveau să fie deplasate chiar se deplasară; în același timp, avură loc, fără excepție, toate avansările și demisiile anunțate.

– Ori în spatele șaradei ăsteia se află Saddam în persoană, ori Jericho își trădează țara de la A la Z, aprecie Kobi Dror.

David Sharon trimise o a treia scrisoare, și aceasta remarcîndu-se printr-un conținut aparent banal și nevinovat. Pentru cea de-a doua și cea de-a treia misivă nu mai fusese nevoie de profesorul universitar specializat în studii arabice. Această ultimă epistolă se referea la o comandă efectuată de clientul din Bagdad pentru niște articole foarte delicate din sticlă și porțelan. E evident, spunea David, că mai e nevoie de puțină răbdare ca

să se găsească o modalitate de transport prin care să se evite riscurile unui accident nedorit.

Un *katsa* vorbitor de spaniolă, care se afla deja în America de Sud, fu trimis de urgență la Santiago și-i convinse pe părinții lui señor Benz să-și cheme imediat fiul acasă pe motiv că mama acestuia era grav bolnavă. Cel care îi telefonă fiului aflat la Bagdad fu nimeni altul decât tatăl lui. Îngrijorat, fiul făcu o cerere de concediu de trei săptămîni, care îi fu aprobată, după care se întoarse în țară cu avionul.

Acasă nu-l aștepta o mamă bolnavă, ci o întreagă echipă de ofițeri de instrucție ai Mossadului care îl implorară să le accepte rugămintea. Tînărul se sfătui și cu părinții și, în cele din urmă, acceptă. Povara emoțională a situației prin care trecea Țara Israelului, pe care nici unul dintre ei nu o văzuse vreodată, se dovedi prea mare pentru a-i permite să refuze.

Un alt *sayan* din Santiago, fără să știe prea bine de ce, își închirie reședința de vară – o casă cu o grădină împrejmuită de ziduri, undeva în afara orașului, la mică distanță de mare – iar echipa de instructori se puse pe treabă.

În mod normal, un *katsa* are nevoie de doi ani pentru a infiltra și coordona un agent ultrasecret în teritoriul inamic, iar asta este durată minimă. Echipa de instructori avea la dispoziție trei săptămîni. Lucrău cu toții cîte șaisprezece ore pe zi, arătîndu-i chilianului de treizeci de ani ce este aceea scriere cu cifru, cum arată codurile de bază, ce se înțelege prin fotografiere miniaturală și în ce constă reducerea fotografică la dimensiuni punctiforme. Apoi îl scoaseră din casă și îl sfătuiră ca atunci cînd avea impresia că era urmărit, să renunțe la întîlnirea programată sau la preluarea mesajului sau a pachetului în chestiune și să încerce cu un alt prilej.

Chilianul învăță cum să se folosească de compuşii chimici de ardere, ascunși într-un stilou fals, pentru a distruge dovezile demascatoare în cîteva secunde, pitit într-o toaletă de bărbați sau după un colț de casă.

Ofițerii îl plimbară cu mașina, ca să-i arate cum să-și depisteze urmăritorii aflați, ca și el, la volan, într-un exercițiu în care unul dintre ei era instructorul, iar ceilalți inamicii. Îl instruiră pînă cînd începură să-i țiue urechile, să-l doară ochii și să cerșească niște ore de somn.

Apoi i se povesti despre ascunzătorile mascate sau așa-numitele „locașuri“ de depunere – compartimente secrete unde se pot lăsa sau aduna mesaje. Tînărul diplomat învătă cum să și le creeze în spatele unei cărămizi care nu fusese fixată cum trebuia într-un zid, sub o piatră funerară, într-o scorbura de copac sau dedesubtul unei pietre de pavaj.

După trei săptămîni, Alfonso Benz Moncada își luă rămas-bun de la părinții înlăcrimați și se întoarse cu avionul la Bagdad prin Londra. Șeful echipei de instructori se lăsă într-unul din fotoliile de la vilă, își trecu obosit mîna peste frunte și pronostică pentru urechile celorlalți membri ai echipei:

– Dacă zăpăcitul ăsta rămîne în viață și liber, mă duc în pelerinaj la Mecca.

Bărbații pufniră în rîs, dat fiind că liderul lor era un evreu cu convingeri religioase profund ortodoxe. În perioada în care se ocupaseră de Moncada nici unul dintre ei nu știa ce trebuia acesta să facă la Bagdad. Nu era treaba lor să știe, iar acest lucru era valabil și pentru chilian.

În timpul escalei de la Londra, Moncada fu condus la Hotelul Penta din incinta Aeroportului Heathrow. Acolo se întîlni cu Sami Gershon și cu David Sharon, care îl puseră în temă.

– Nu încerca să-l identifici, îl preveni Gershon pe tînăr. Lasă asta în grija noastră. Nu trebuie decît să stabilești care sînt „locașurile“ de depunere și să te ocupi de ele. O să-ți trimitem niște liste cu lucrurile la care vrem răspunsuri – n-o să le înțelegi, fiindcă or să fie în arabă. Nu prea credem că Jericho vorbește bine engleza. Ei bine, să nu încerci niciodată să traduci ceea ce-ți trimitem. Lasă-le într-unul din „locașurile“ stabilite pentru el și

făa semnul cuvenit cu creta, ca să știe să se ducă și să ridice materialul care-l așteaptă ascuns acolo unde l-ai plasat. Când ai să vezi semnul cu creta făcut de el, te duci la unul din locașurile care cad în grija ta, iei frumușel răspunsul și-l faci să ne parvină.

Într-un dormitor separat Alfonso Benz Moncada intră în posesia noului său bagaj. Acesta includea, printre altele, un aparat de fotografiat care semăna cu un Pentax de genul celor aflate la gîtul turiștilor, însă avînd un rolfilm cu o sută de poziții, precum și un suport de aluminiu, absolut inocent pentru un ochi neavizat, pentru menținerea aparatului la distanța optimă deasupra unei coli de hîrtie.

Printre articolele lui de toaletă se numărau substanțe chimice deghezate în after-shave și diverse tipuri de cerneală simpatică. Plicul de corespondență avea înăuntru hîrtie specială pentru transcrierea unor mesaje secrete. După prezentarea tuturor acestor materiale, cei doi îi aduseră la cunoștință chilianului care avea să fie metoda de comunicare cu ei; era o metodă la care se gîndiseră cît timp Moncada fusese supus acelui instructaj special în Chile.

Va compune scrisori despre pasiunea lui pentru șah – era, oricum, un împătimit al acelui joc – și i le va trimite prietenului său de corespondență Justin Bokomo din Uganda, care lucra la sediul din New York al Națiunilor Unite, în cadrul Secretariatului General. Scrisorile lui vor părăsi *întotdeauna* Bagdadul prin curierul diplomatic al Națiunilor Unite, cu destinația New York.

Deși Benz Moncada nu știa, chiar exista un ugandez pe nume Bokomo la New York, precum și un *katsa* trimis de Mossad și pregătit să ridice scrisorile din sala de triere a corespondenței.

Scrisorile lui Bokomo aveau un verso pe care, după un tratament chimic, se distingeau întrebările de pe lista Mossadului. Acestea trebuia fotocopiate cînd nu se uita nimeni și transmise lui Jericho prin intermediul unuia dintre „locașuri“. Probabil că răspunsul lui Jericho avea să fie formulat în alfabetul acela com-

plicat ca un păienjeniș pe care îl aveau arabii. Fiecare pagină urma să fie fotografiată de zece ori (pentru eventualitatea că se pătau sau se mînjeau unele fragmente), iar filmul îi era trimis lui Bokomo.

Întors la Bagdad și dominat de teamă, tînărul chilian își stabili cele șase „locașuri“, în principal în spatele unor cărămizi care nu fuseseră fixate corespunzător, sub pietre de pavaj aflate pe străzi lăturalnice și – unul dintre ele – sub pervazul de piatră al unui magazin abandonat.

De fiecare dată își închipuia că era înconjurat de temuții lucrători din AMAM, dar cetățenii irakieni păreau la fel de politicoși ca întotdeauna și nimeni nu era atent la el în timp ce cutreiera, aparent în postura unui turist străin mînat de curiozitate, străduțele și aleile din cartierul vechi sau din cartierul armenesc, piața de fructe și legume din Kasra și vechile cîmîtire; peste tot vedea ziduri dărăpănate și pietre de pavaj care se mișcau și sub care nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să se uite.

Își notă poziția a șase asemenea „locașuri“, dintre care trei aveau să conțină mesajele lui pentru Jericho, iar celelalte trei răspunsurile lui Jericho. De asemenea, identifică șase locuri diferite – ziduri, uși, obloane – unde un semn nevinovat cu creta avea să-l alerteze pe Jericho că avea un mesaj sau unde un alt tip de semnal – de data asta din partea lui Jericho – avea să-i transmită lui Moncada că mesajul trebuia ridicat de urgență.

Fiecare semn cu creta corespundea unui anumit locaș. Moncada își notă cu o precizie atît de mare poziția „locașurilor“ și a locurilor de semnal, încît Jericho avea să fie în stare să le descopere fără alt ajutor decît o descriere în scris.

Indiferent de felul cum se deplasa, pe jos sau la volan, avea grijă de fiecare dată să vadă dacă avea sau nu vreo „codiță“. Filajul își făcu apariția o singură dată, dar fără a ieși din tiparele obișnuite, dovedindu-se chiar stîngaci, fiindcă se părea că AMAM-ul alegea la întîmplare anumite zile pentru a urmări –

tot la întâmplare – diverși diplomați. În ziua următoare „codița“ dispăru, motiv pentru care Moncada își văzu liniștit de treabă.

După ce termină și memoră fiecare detaliu, bătu totul la mașină, distruse panglica, fotografie foile de hîrtie, le distruse și îi trimise filmul domnului Bokomo. Din sala de triere a corespondenței pe adresa Națiunilor Unite, situată în impunătoarea clădire de pe East River, New York, pachetul ajunse, în cele din urmă, la Tel Aviv și îi parveni lui David Sharon.

Partea riscantă era trimiterea tuturor acestor informații ca să poată fi preluate de Jericho, iar asta însemna de fapt redactarea unei noi scrisori pe adresa acelei cutii poștale afurisite din Bagdad. Sharon îi scrisese „prietenului“ său că documentele de care avea nevoie vor fi depuse la locul știut peste exact două săptămîni la ora prînzului, adică pe data de 18 august 1988, și că trebuiau ridicate în cel mult o oră.

Aceste indicații precise îi parveniră lui Moncada pe data de 16, redactate în arabă. Două zile mai tîrziu, la douăsprezece fără cinci, intră în oficiul poștal și depuse pachetul voluminos într-una din cutii, fără a fi oprit sau arestat de cineva. După o oră Jericho deschise cutia și ridică pachetul. Nici el nu fu împiedicat sau luat pe sus.

În condițiile în care se asigurase în acest fel un contact sigur, fluxul informațional începu să se concretizeze. Jericho insistă asupra faptului că avea de gînd să-și „evalueze“ fiecare calup de informații pe care le solicita Tel Avivul și declară că, dacă se depuneau banii, informația era trimisă. În acest scop, el numi o bancă foarte discretă din Viena; era vorba de Banca Winkler de pe Ballgasse, în imediata apropiere a lui Fraziskanerplatz, iar Jericho avu grijă să le furnizeze partenerilor numărul de cont.

Tel Avivul acceptă și procedă la o verificare urgentă a băncii. Era o instituție mică, ultrasecretă și, practic, impenetrabilă. Numărul de cont era evident autentic, fiindcă primul transfer de douăzeci de mii de dolari făcut de Tel Aviv pentru el nu fusese returnat împreună cu o scrisoare de lămurire.

Mossadul sugerează că Jericho ar putea să se identifice „pentru propria lui protecție, în caz că s-ar întâmpla ceva și ar fi nevoie de ajutorul prietenilor din Occident“. Jericho refuză aproape cu brutalitate și chiar licită. Dacă se făceau încercări de supraveghere a „locașurilor“ sau de ținere sub observație sub o formă sau alta, sau dacă se întâmpla ca banii să nu apară la momentul stabilit, era hotărât să întrerupă legătura imediat.

Mossadul acceptă, dar încercă alte soluții. Se făcură o serie de psihoportrete, se procedă la studierea scrisului și se trecu în revistă o listă uriașă de notabilități irakiene. La sfârșitul cercetărilor singurul lucru care se putu desprinde era că Jericho era între două vârste, avusese parte de o educație medie, probabil că vorbea foarte puțină engleză și provenea dintr-un mediu militar sau cvasimilitar.

– Asta înseamnă jumătate din afurisitul ăla de Înalt Comandament Irakian, primii cincizeci de membri ai Partidului Baas și o mulțime de civili, mormăi Kobi Dror.

Alfonso Benz Moncada se ocupă de Jericho timp de doi ani, iar produsul se dovede a fi aur de douăzeci și patru de carate. Informațiile lui se refereau la politică, armamentul convențional, progresele pe linie militară, schimbările de comandă, procurarea de arme, rachete și dispozitive bacteriologice, precum și la două încercări de lovitură de stat împotriva lui Saddam Hussein. Jericho avu ezitări doar la capitolul progresului în domeniul nuclear, deși bineînțeles că i se puseseră întrebări și despre acesta. Aici lucrurile erau strict secrete și singurul om care avea acces la ele era echivalentul lui Robert Oppenheimer, doctorul Jaafar Al-Jafaar. Iar dacă insista prea mult pentru a smulge informații nu făcea altceva decât să se dea singur de gol.

În toamna lui 1989 Jericho le spuse celor de la Tel Aviv că Gerry Bull devenise suspect și că la ora aceea era supravegheat la Bruxelles de o echipă a Mukhabaratului irakian. Mossadul, care în acel moment se folosea de Bull ca de o a doua sursă pentru a afla cât mai mult despre programul de rachete al Irakului, încercă

să-l avertizeze cât mai subtil posibil. Agenții lui nu aveau cum să-i spună pe șleau ceea ce aflaseră; ar fi fost echivalent cu o recunoaștere a faptului că aveau o sursă în structurile de vîrf irakiene și nici o agenție de informații nu-și va deconspira vreodată sursele în acest fel.

Prin urmare, acel *katsa* care răspundea de agentura din Bruxelles a Mossadului își puse oamenii să pătrundă în cîteva rînduri (toamna și iarna) în apartamentul lui Bull și să lase tot felul de mesaje discrete, cum ar fi derularea unei casete video, schimbarea locului a două pahare de vin, lăsarea unei ferestre întredeschisă, ba chiar și un fir lung de păr de femeie undeva pe pernă.

Expertul în tunuri se îngrijoră, dar nu destul. Cînd Jericho le dădu de știre celor din Mossad despre intenția de lichidare a lui Bull, era prea tîrziu.

Execuția fusese dusă la îndeplinire.

Informațiile primite de la Jericho îi dădură Mossadului un tablou aproape complet al Irakului și al eforturilor de organizare anterioare invaziei Kuweitului în 1990. Lucrurile raportate despre armele de distrugere în masă ale lui Saddam confirmară și chiar îmbogățiră dovezile fotografice pe care agenții israelieni le primiseră deja de la Jonathan Pollard, spionul care între timp fusese condamnat la închisoare pe viață.

Date fiind informațiile Mossadului și cele pe care presupunea că le aflaseră și americanii, israelienii așteptară o reacție a Statelor Unite. Însă pe măsură ce pregătirile chimice, nucleare și bacteriologice din Irak continuau, picoteala Occidentului era din ce în ce mai vizibilă, motiv pentru care și Tel Avivul preferă să păstreze liniștea.

La începutul lunii august a anului 1990, în contul din Viena al lui Jericho intraseră deja două milioane de dolari din partea Mossadului. Sursa era costisitoare, dar în același timp prețioasă. Iar Tel Avivul își făcuse socoteala că merita banii. Apoi avu loc invazia Kuweitului și se întîmplă un lucru neprevăzut. După ce

adoptară Rezoluția din 2 august prin care i se cerea Irakului să se retragă imediat, Națiunile Unite deciseră că nu mai puteau continua să-l sprijine pe Saddam prin menținerea unui organism subordonat la Bagdad. În consecință, pe data de 7 august, pe nepusă masă, Comisia Economică pentru Asia de Vest își închise porțile, iar diplomații care lucrau în cadrul ei fură rechemăți.

Benz Moncada reuși să mai facă un singur lucru. Lăsă un mesaj într-unul din „locașuri“, în care îl anunță pe Jericho că era obligat să plece din țară și că trebuia să întrerupă legătura. Cu toate astea, era posibil să se întoarcă, așa că nu era rău ca Jericho să verifice în continuare locurile stabilite pînă cînd va vedea din nou unul dintre semnele cu creta. Apoi plecă. Tînărul chilian fu supus unei examinări amănunțite la Londra pînă cînd nu mai avu ce să-i spună lui David Sharon.

În acest fel, Kobi Dror fu în stare să-l mintă pe Chip Barber fără să i se clinească un mușchi. La momentul respectiv, adevărul era că *nu* avea nici o sursă la Bagdad. Ar fi fost prea jenant să admită că nu descoperise niciodată numele trădătorului și, în plus, acum pierduse contactul. Cu toate acestea, așa cum spusese Sami Gershon fără nici un fel de echivoc, dacă americanii ar afla vreodată... În fond și la urma urmelor, poate că n-ar fi fost rău să le spună de Jericho.

Capitolul 8

Mike Martin se duse la mormîntul marinarului Shepton din cimitirul din Sulaibikhat pe data de 1 octombrie și descoperi rugămintea formulată de Ahmed Al-Khalifa.

Nu se arată peste măsură de surprins. Dacă Abu Fuad auzise de el, atunci fără îndoială că auzise și de mișcarea kuweitiană de rezistență, din ce în ce mai răspîndită și mai amplă, precum și de misteriorul ei călăuzitor. Probabil că, în cele din urmă, întîlnirea dintre ei era inevitabilă.

Într-un interval de șase săptămîni, poziția forțelor irakiene de ocupație se schimbase spectaculos. Invazia se desfășurase fără incidente și ocupația propriu-zisă începuse cu o încredere neglijentă, provenită din convingerea că șederea în Kuweit avea să fie la fel de simplă cum fusese și cucerirea.

Expedițiile de jaf fuseseră ușoare și profitabile, distrugerile amuzante, iar orgiile cu femeile de prin partea locului cît se poate de plăcute. Așa procedaseră și cuceritorii de pe vremea Babilonului.

La urma urmei, Kuweitul era o găină grasă numai bună de jumulit. Dar iată că în șase săptămîni găina învățase să dea cu ciocul și să se înfoaie. Peste o sută de soldați dispăruseră sau fuseseră găsiți morți. Disparițiile nu puteau fi puse toate pe seama dezertărilor. Pentru prima dată forțelor de ocupație începea să le fie frică.

Ofițerii nu mai circulau singuri în mașini militare sau oficiale, insistînd să fie însoțiți de un pluton de soldați pe post de escortă. Clădirile unde se stabilise cartierul general erau păzite zi și noapte, ajungîndu-se chiar la situația în care ofițerii irakieni mai trăgeau din cînd în cînd cîte un foc pe geam, pe deasupra capetelor santinelelor, ca să le trezească din somn. Pe timpul nopții interdicția de circulație devenise cvasiabsolută și pînă și trupele de ocupație refuzau să se deplaseze altfel decît în efective mari. La lăsarea întunericului patrulele care aveau în grijă barajele rutiere se ascundeau în micile lor redute improvizate. Cu toate acestea, minele continuau să explodeze, vehiculele mai mari sau mai mici erau cuprinse de flăcări sau rămîneau în pană de motor, grenadele aterizau ca din senin, iar soldații dispăreau în canale sau în tomberoane, cu beregata tăiată.

Rezistența din ce în ce mai mare obligase Înaltul Comandament să dispună înlocuirea Armatei Populare cu Forțe Speciale care cuprindeau luptători bine instruiți și gata să treacă în prima linie a frontului, în cazul unui atac american. Făcîndu-se ecoul unei vorbe a lui Churchill, pentru Kuweit primele zile de octombrie nu erau începutul sfîrșitului, ci mai degrabă sfîrșitul începutului.

Martin nu avu intenția să răspundă mesajului lui Al-Khalifa imediat după ce-l citi în cimitir, așa că își lăsă mesajul în acel loc abia în ziua următoare. Acceptă să se întâlnească, spunea el în mesaj, însă numai în condițiile impuse de el. Stabili întâlnirea pentru ora șapte jumătate seara, ca să se bucure de protecția întunericului și, în același timp, să nu riște să depășească ora zece, cînd intra în vigoare interdicția de deplasare. Îi spuse exact lui Abu Fuad unde să-și parcheze mașina și îi descrie pîlcul de copaci lîngă care aveau să se întâlnească. Locul indicat se afla în cartierul Abrak Kheitan, în apropierea principalei șosele ce ducea din oraș spre aeroportul care între timp fusese distrus și devenise impracticabil.

Martin știa despre cartierul respectiv că era o zonă unde se aflau case tradiționale din piatră și fără acoperișuri în pantă. Avea să aștepte pe unul din aceste acoperișuri timp de două ore înainte de întâlnire, ca să vadă dacă ofițerul kuweitian era urmărit și – dacă era – de cine: de propriile gărzi de corp sau de irakieni. În ciuda mediului ostil și a situației de criză, ofițerul SAS se afla în largul lui și asta în primul rînd fiindcă nu-și asuma nici cel mai mic risc inutil.

Nu avea idee despre felul cum înțelegea Abu Fuad concep-tul de securitate și nici nu era dispus să presupună că era unul strălucit. Fixă întâlnirea pentru seara zilei de 7 și-și lăsă răspun-sul sub lespeda de marmură, de unde Ahmed Al-Khalifa îl ridică pe data de 4.

Cînd își făcu din nou apariția în fața Comisiei Meduza, doctorul John Hipwell ar fi putut fi considerat orice, mai puțin un savant nuclear și cu atît mai puțin unul care-și petrecea timpul în incinta ultrapăzitelui Centru pentru Armament Atomic de la Aldermaston, proiectînd focoase cu plutoniu pentru rachetele Trident care aveau să fie amplasate în viitorul apropiat.

Un observator neatent l-ar fi putut considera un fermier ca atîția alții, care se simțea mult mai în largul lui sprijinindu-se cu un aer sfătos de țarcul în care își creștea oile ca să le ducă la piață duminica, decît supraveghind îmbrăcarea în aur a acelor discuri mortale de plutoniu.

Deși vremea continua să fie blîndă, savantul purta, așa cum făcuse și în august, o cămașă cu dungi, cravată și un sacou de tweed. Fără a i se permite, se folosi de mîinile mari și roșii ca să-și umple pipa din lemn de măceș cu un tutun inferior înainte de a-și începe raportul. Sir Paul Spruce strîmbă din nasul lui subțire, în semn de dezaprobare, și făcu un semn discret ca instalația de aer condiționat să fie fixată pe o treaptă superioară.

– Ei bine, domnilor, vestea bună e că prietenul nostru, dom-nul Saddam Hussein, nu are o bombă atomică la dispoziție. Încă

nu e cazul și o să mai dureze pînă o să poată fi vorba de așa ceva, declară Hipwell și dispăru în spatele unui nor albastru de fum.

Urmă o pauză în cursul căreia savantul mai meșteri ceva la pipă. Cine știe, își zise Terry Martin, poate că, dacă riști în fiecare zi să te iradiezi cu plutoniu, o pipă din cînd în cînd chiar că nu mai are nici o importanță. Doctorul Hipwell își consultă însemnările.

– Irakul încearcă să fabrice o bombă nucleară proprie de pe la mijlocul anilor șaptezeci, cînd Saddam Hussein a preluat efectiv puterea. Se pare că individul e obsedat de asta. În acea perioadă Irakul a cumpărat un sistem complet de reactoare nucleare de la francezi, care nu a fost inclus în Tratatul de Neproliferare Nucleară din 1968 chiar în scopul acesta.

Pufăi mulțumit și umblă iar la pipa din lemn de măceș, din care cîteva firicele de tutun aprins îi căzură pe însemnări.

– Iertați-mă, spuse sir Paul, reactorul ăsta era pentru generarea curentului electric?

– Chipurile, încuviință Hipwell. Bineînțeles că asta era o poveste de adormit copiii, iar francezii și-au dat seama. Irakul deține locul trei în lume în privința rezervelor de țiței. Dacă ar fi vrut, ar fi putut construi o centrală electrică pe baza acestui tip de combustibil și i-ar fi costat incomparabil mai puțin. Adevăratul obiectiv era să alimenteze reactorul cu uraniu inferior, căruia i se mai spune și caramel sau zahăr ars, motiv pentru care încercau să-i convingă pe ceilalți să vîndă. După folosirea în reactor, produsul finit este plutoniul.

Cei de la masă încuviințară din cap. Toți știau că reactorul englez de la Sellafield producea electricitate pentru sistemul energetic național și că rafina plutoniul care era trimis apoi doctorului Hipwell pentru focoașele la care lucra.

– În consecință, israelienii s-au pus pe treabă, continuă Hipwell. În primul rînd, unul dintre comandourile lor a aruncat în aer turbina uriașă de la Toulon chiar înainte de expediere, dînd

proiectul înapoi cu doi ani. Pe urmă, în 1981, cînd tocmai prindeau contur neprețuitele proiecte Osirak Unu și Doi ale lui Saddam, cîteva bombardiere israeliene au apărut ca din senin și au făcut țândări tot șantierul. De atunci Saddam n-a reușit să mai cumpere vreun reactor, iar după o perioadă destul de scurtă a renunțat.

– Asta de ce naiba a mai făcut-o? întrebă Harry Sinclair din locul unde se afla.

– Fiindcă și-a schimbat direcția de acțiune, răspunse Hipwell cu un zîmbet larg, de parcă ar fi rezolvat rebusul din *The Times* într-o jumătate de oră. Pînă atunci, ca să ajungă la bomba atomică, a mers pe drumul plutoniului. Din clipa aceea a trecut pe drumul uraniului și a avut cîteva succese. Însă nu de ajuns. Deși...

– Nu înțeleg, spuse sir Paul Spruce. Care-i diferența dintre o bombă atomică pe bază de uraniu și una de plutiniu?

– Uraniul este mai simplu, răspunse savantul. Uitați, există mai multe substanțe radioactive care pot fi folosite pentru o reacție în lanț, dar pentru o bombă atomică simplă și eficientă cea mai bună soluție e uraniul. După asta tot umblă Saddam din 1982 încoace – o bombă atomică pe bază de uraniu. Încă n-a reușit să-i dea de capăt, dar n-a renunțat la idee și, într-o bună zi, o să facă rost de ea.

Doctorul Hipwell se lăsă în scaun cu un surîs atît de satisfăcut, încît ai fi zis că tocmai elucidase misterul Creației. La fel ca majoritatea celor aflați la masă, sir Paul Spruce era perplex.

– Și dacă poate să cumpere uraniu pentru reactorul acela distrus, de ce nu e-n stare să facă o bombă din el? sună întrebarea.

Doctorul Hipwell căzu pe gînduri cîteva clipe, ca un fermier pe punctul de a bate palma.

– Sînt mai multe feluri de uraniu, stimate domn. Uraniul acesta are ciudățeniile lui. E foarte rar. Dintr-o mie de tone de minereu de uraniu nu te alegi decît cu o bucată care să-ncapă în cutia asta de trabucuri. Așa-numitul zahăr ars. De fapt, se

numește uraniu natural și are numărul izotopic 238. Ei bine, cu așa ceva poți să alimentezi un reactor industrial, dar n-ai cum să construiești o bombă. Nu e destul de pur. Ca să obții o bombă, ai nevoie de un izotop mai ușor, adică uraniu 235.

– Acesta de unde provine? întrebă Paxman.

– Se află în interiorul așa-numitului zahăr ars. În cutia aceea de trabucuri despre care am vorbit se află o cantitate de uraniu 235 suficientă cât să încapă cu ușurință sub unghia unui deget de la mână. Partea cu adevărat grea este izolarea lui, cu alte cuvinte separarea izotopică. E un proces foarte dificil, foarte minuțios, foarte costisitor și foarte lent.

– Dar ai spus că Irakul se apropie de țintă, interveni Sinclair de la celălalt capăt al mesei.

– Se apropie, dar încă n-a ajuns, spuse Hipwell. Există o singură metodă viabilă de purificare și rafinare a „zahărului ars” pînă la acel procent de 93% de puritate care este obligatoriu. Cu ani în urmă, în cadrul Proiectului Manhattan, oamenii voștri au încercat cîteva metode. Dar nu au făcut altceva decît să experimenteze, înțelegeți? Ernest Lawrence a încercat într-un fel, Robert Oppenheimer în altul. În zilele acelea au fost nevoiți să folosească ambele metode la modul complementar și au creat suficient uraniu ca să-l fabrice pe Little Boy. După război a fost inventată metoda centrifugă care a trecut printr-un lent proces de perfecționare. La ora asta e singura metodă care se folosește. În linii mari, trebuie să introduci materialul de lucru într-o centrifugă, iar asta la rîndul ei să se învîrtă atît de repede, încît întregul proces să aibă loc în vid, fiindcă altminteri rulmenții se fac piftie. Încetul cu încetul izotopii mai grei, cei de care nu e nevoie, sînt atrași spre peretele exterior al centrifugei și eliminați. Ce rămîne e ceva mai pur decît materialul cu care ai pornit la drum, dar nu foarte mult. Trebuie să reiei procesul la infinit și ai nevoie de mii de ore ca să obții o bucătică de uraniu rafinat de dimensiunile unui timbru.

– Dar Saddam chiar asta face, nu? insistă sir Paul.

– Da, cam de un an. Centrifugele astea... ca să câștigăm timp, le legăm în serie și le zicem cascade. Însă ne trebuie mii de centrifuge ca să avem o cascadă așa cum trebuie.

– Dacă au pornit pe drumul ăsta din 1982, de ce a durat atât de mult? Întrebă Terry Martin.

– Fiindcă n-ai cum să te duci la depozit și să cumperi direct de pe raft o centrifugă pentru rafinarea uraniului, răspunse Hipwell. Au încercat și chestia asta la început, dar au fost trimiși la plimbare. Avem și documente care o dovedesc. Din 1985 au început să achiziționeze părți componente ca să-și construiască un dispozitiv prin forțe proprii în țară. Au făcut rost cam de cinci sute de tone de uraniu brut, jumătate adus din Portugalia. Iar cea mai mare parte a tehnologiei de fabricare a centrifugelor a fost cumpărată din Germania Occidentală...

– Dar parcă nemții semnaseră o mulțime de acorduri internaționale de limitare a răspîndirii tehnologiei de fabricare a bombelor nucleare, protestă Paxman.

– Or fi semnat, habar n-am de politică, spuse savantul. Dar au făcut rost de piese și piesulețe de peste tot; pentru treaba asta ai nevoie de strunguri de un anumit tip, de oțeluri ultradure, de incinte anticorozive, de valve speciale și de cuptoare pentru temperaturi înalte; unde mai pui pompele de vid și foalele propriu-zise. Ce mai, e vorba de tehnologie serioasă, iar o bună parte a venit din Germania, la fel ca know-how-ul.

– Stați nițel să mă lămuresc, îl întrerupse Sinclair. La ora asta Saddam are deja o centrifugă pentru separarea izotopilor, care se află în funcțiune?

– Da, o cascadă. Funcționează cam de un an. Plus una care o să fie dată în folosință destul de curînd.

– Aveți idee unde se găsește drăcia asta?

– Uzina de asamblare a centrifugelor se află într-un loc pe nume Taji – uite-aici, spuse savantul, întinzînd pe masă o fotografie luată din aer, mărită, și încercuind cîteva clădiri industriale. Cascada aflată în funcțiune pare să se găsească undeva sub

pământ, nu departe de vechiul reactor francez distrus, de la Tuwaitha; e vorba de reactorul căruia i s-a zis Osirak. Habar n-am dacă o să puteți da de el de la înălțime sau dacă o să-l puteți bombarda. E, în mod sigur, sub pământ și l-au camuflat.

– Și cascada nouă?

– N-am idee, spuse Hipwell. Ar putea fi oriunde.

– Probabil că e în altă parte, sugeră Terry Martin. Irakienii au început să practice dispersarea și duplicarea de când și-au pus toate jucăriile la un loc, iar israelienii le-au nimicit.

Sinclair scoase un mormăit.

– Cît sînteți de sigur că Saddam Hussein nu poate să aibă acest tip de bombă la ora actuală? întrebă sir Paul.

– E simplu, răspunse savantul, și e doar o problemă de timp. N-a avut cînd. Pentru o bombă atomică simplă, dar funcțională, are nevoie de treizeci pînă la treizeci și cinci de kilograme de uraniu 235 în stare pură. Admițînd că totul a început exact acum un an și pornind de la ideea că o cascadă de genul ăsta poate funcționa douăzeci și patru de ore pe zi – lucru imposibil, de altminteri – tot nu putem trece cu vederea faptul că un program complet are nevoie de cel puțin douăsprezece ore per centrifugă. Pe de altă parte, îți trebuie o mie de rotații ca să ajungi de la zero la sută la acel nouăzeci și trei la sută de care ai nevoie. Asta înseamnă dintr-un foc cinci sute de zile de rotire neîntreruptă. Dar intervin perioade de curățare, de revizie, de întreținere, plus eventualele defecțiuni. Chiar dacă ai dispune de o mie de centrifuge lucrînd în cascadă timp de un an, tot ți-ar trebui cinci ani ca să ajungi unde vrei. Iar dacă mai pui în funcțiune o cascadă anul următor, înseamnă că poți reduce durata de la cinci la trei ani.

– Altfel spus, o să aibă cele treizeci și cinci de kilograme cel mai devreme în 1993? interveni Sinclair.

– Altfel nu se poate.

– O ultimă întrebare. Dacă face rost de uraniu, cît mai trebuie să treacă pînă cînd bomba atomică va fi gata?

– Nu foarte mult. Cîteva săptămîni. Vedeți dumneavoastră, o țară care își propune să-și construiască singură bombele are grijă să dezvolte în paralel activitatea de cercetare. Fabricarea bombelor nu e chiar atît de complicată, cu condiția să știi bine ce faci. Ei bine, Jaafar știe și cum să le fabrice, și cum să le declanșeze. La dracu', doar l-am pregătit la Harwell. Strict din punct de vedere al factorului timp, Saddam Hussein nu poate să aibă la ora asta o cantitate suficientă de uraniu pur. Zece kilograme e pragul maxim. Mai are de lucru cel puțin trei ani.

Doctorului Hipwell i se mulțumi pentru săptămînilor de muncă și întreprinderea luă sfîrșit.

Sinclair avea să se întoarcă la ambasadă ca să-și transcrie impresionanta cantitate de însemnări, urmînd să le trimită în America printr-un cod imposibil de interceptat. Acolo, aceste însemnări aveau să fie comparate cu cele ale analizelor efectuate de omologii americani ai doctorului Hipwell, fizicieni aduși de la laboratoarele din Sandia, Los Alamos și, mai cu seamă, de la Lawrence Livermore din California, unde, de ani de zile, secția secretă, numită simplu Departamentul Z, supraveghea răspîndirea constantă a tehnologiei nucleare în lume, raportînd direct Departamentului de Stat și Pentagonului.

Deși Sinclair nu avea de unde să știe, descoperirile savanților americani și englezi se confirmară reciproc într-o măsură remarcabil de mare.

Terry Martin și Simon Paxman plecară de la întîlnire și se îndreptară spre Whitehall, sub razele soarelui blînd de octombrie.

– E o ușurare, zău așa, spuse Paxman. Bătrînul Hipwell a fost foarte sigur pe el. Se pare că și americanii sînt întru totul de acord. Ticălosul ăsta mai are pînă să ajungă la bomba atomică. Cel puțin, am mai scăpat de un coșmar.

Cei doi se despărțiră la colț, Paxman ca să treacă peste Tamisa și să ajungă la Century House, Martin ca să traverseze Piața Trafalgar și să intre pe aleea St. Martin, spre strada Gower.

Una era să stabilești ce avea Irakul (sau ce credeai că avea) și cu totul alta să descoperi exact unde se aflau aceste dotări. Procesul de fotografiere aeriană continuă ca și pînă atunci. Sateliții KH-11 și KH-12 survolară Irakul la nesfîrșit, imortalizînd tot ce se găsea pe pămînt irakian.

În cursul lunii octombrie, în înalturi își făcu apariția un nou dispozitiv, un avion american de recunoaștere care era atît de secret, încît nici măcar cei de pe Capitol Hill nu aflaseră despre el. Avînd numele de cod Aurora, dispunea de o autonomie de zbor ceva mai redusă, dar în schimb atingea viteze comparabile cu mach 8, adică aproape opt mii de kilometri pe oră, și nu putea fi depistat de nici unul dintre sistemele de interceptare irakiene. Nici chiar tehnologia muribundeii Uniunii Sovietice nu era în stare s-o repereze pe această Aurora care apăruse, de fapt, în locul legendarului SR-71 Blackbird.

Ca o ironie a sorții, chiar în vreme ce Blackbird era scos din uz, un alt „cîine credincios“, chiar mai bătrîn decît acesta, survola în continuare Irakul în toamna aceluși an. În vîrstă de aproape patruzeci de ani și poreclit Dragon Lady, avionul U-2 continua să zboare și să facă fotografii. Cu mult timp în urmă, în 1960, Gary Powers fusese doborît la bordul unui U-2 deasupra orașului Sverdlovsk, în Siberia, și tot un U-2 depistase primele rachete sovietice amplasate în Cuba în vara lui 1962, deși cel care le identificase drept arme ofensive și nicidecum defensive, punînd într-o lumină foarte proastă protestele de formă ale lui Hrușciov și totodată pregătindu-și propria distrugere, fusese Oleg Penkovski.

Avionul U-2 din 1990 fusese reechipat și devenise din „privitor“ un simplu „ascultător“. El se ocupa cu realizarea de fotografii aeriene și primise denumirea nouă de TR-1.

Toate aceste informații furnizate de profesori și savanți, analiști și interpreți, filatori și supraveghetori, anchetatori și cercetători, reușiseră să alcătuiască un tablou al Irakului așa cum se prezenta el în toamna lui 1990, iar tabloul astfel obținut era literalmente înfricoșător.

Din peste o mie de surse informațiile se strînseră, în cele din urmă, într-o singură (și ultrasecretă) încăpere, situată la două niveluri sub sediul Ministerului Aviației din Arabia Saudită, aflat la rîndul lui pe șoseaua spre aeroportul vechi. Camera dinspre stradă, unde se aflau ofițerii superiori care discutau planul (neautorizat de către Națiunile Unite) de invadare a Irakului se numea simplu „Gaura Neagră“.

În acest loc piloții americani și englezi, aduși de la toate armele și acoperind o mare diversitate de grade, identificară amplasamentele ce urmau să fie distruse, alcătuiind, în cele din urmă, o veritabilă hartă aeriană de luptă pentru generalul Chuck Horner. Această hartă cuprindea în varianta ei finală șapte sute de obiective. Șase sute dintre ele erau militare: centre de comandă, poduri, aerodromuri, arsenale, depozite de muniții, amplasamente ale rachetelor și concentrări de trupe. Restul de o sută se legau de armamentul de distrugere în masă și includeau centre de cercetare, linii de asamblare, laboratoare chimice și depozite de materiale și substanțe.

Linia de fabricație a centrifugei pentru gaze toxice de la Taji apărea undeva în cadrul complexului Tuwaitha, conform poziției presupuse pe care ar fi deținut-o cascada centrifugă subterană. Însă nici Al-Qubai, nici fabrica de îmbuteliere a apei de la Tarmiya nu se afla acolo. Nimeni nu știa unde erau.

Un exemplar al raportului detaliat pe care îl redactase Harry Sinclair la Londra se alătură celorlalte documente similare, adunate din diverse părți ale Statelor Unite și din alte țări. În cele din urmă, o sinteză a tuturor acestor analize de profunzime ajunse la dispoziția unui grup foarte restrîns și discret de analiști din cadrul Departamentului de Stat, cunoscut doar de cîțiva

oameni de la Washington și intitulat Grupul pentru Informații și Analiză Politică. GIAP este un fel de seră analitică a afacerilor externe, unde se formulează rapoarte care nu au voie în nici un caz să fie aduse la cunoștința opiniei publice. Mai mult decît atît, grupul răspunde doar în fața secretarului de stat, care în acea perioadă era domnul James Baker.

Două zile mai tîrziu, Mike Martin stătea întins pe un acoperiș plat care îi oferea o bună imagine de ansamblu a acelei porțiuni din Abrak Kheitan unde își fixase întîlnirea cu Abu Fuad.

Aproape exact la ora stabilită văzu o mașină care ieșea de pe autostrada Regele Faisal, care ducea la aeroport și intra pe o străduță lăturalnică. Automobilul se deplasa încet pe stradă, departe de luminile strălucitoare ale autostrăzii și de trafic, și ocrotit de întuneric.

Apoi văzu conturul mașinii oprite la locul pe care îl descrisese în mesajul destinat lui Al-Khalifa. Dinăuntru ieșiră doi oameni, un bărbat și o femeie. Se uitară în jur, se asigurară că nu fuseseră urmăriți de nici o mașină venită tot de pe autostradă și se îndepărtară încet, îndreptîndu-se spre un pîlc de copaci care mascau, într-un fel, un loc viran.

Lui Abu Fuad și femeii li se spusese să aștepte maximum o jumătate de oră. Dacă în acest interval beduinul nu-și făcea apariția, lăsau baltă totul și plecau acasă. În realitate, așteptarea dură patruzeci de minute, la capătul cărora cei doi se întoarseră la mașină extrem de supărați și nemulțumiți.

– Probabil c-a fost reținut, îi spuse Abu Fuad însoțitoarei sale. O fi dat peste o patrulă irakiană. Cine știe? Fir-ar a naibii, iar trebuie s-o iau de la început.

– Cred c-ai fost nebun să ai încredere în el, rosti însoțitoarea lui. Habar n-ai cine e.

Cei doi vorbeau în șoaptă, iar liderul rezistenței irakiene se uita în ambele sensuri ale străzii, ca să se asigure că nu apăruse nici un soldat irakian cît timp fusese la locul de întîlnire.

– E viclean, dă rezultate și lucrează ca un profesionist. E tot ce-mi trebuie. Aș vrea să colaborez cu el, dacă ar fi dispus.

– Atunci, n-am nimic împotrivă.

Abia rostite cuvintele, femeia scoase un țipăt scurt. Abu Fuad tresări pe locul lui din mașină.

– Nu vă întoarceți. Hai să stăm de vorbă, spuse vocea celui de pe bancheta din spate.

În oglinda retrovizoare, kuveitianul văzu conturul nedeslușit al unei basmale de beduin, iar la nări îi ajunse mirosul de om care trăiește pe străzi și doarme sub cerul liber. Râsuflă ușurat și zgomotos.

– Te miști pe nesimțite, beduinule.

– N-are nici un rost să fac gălăgie, Abu Fuad. I-aș atrage pe irakieni. Iar treaba asta nu vreau s-o fac decât când sînt gata.

Dinții lui Abu Fuad se dezveliră într-un zîmbet scurt sub mustața neagră.

– Foarte bine, uite că am dat unul de celălalt. Hai să vorbim. Dar de ce ne ascundem în mașină?

– Dacă întâlnirea asta ar fi fost o capcană pentru mine, primele tale cuvinte ar fi fost altele când te-ai fi întors în mașină.

– M-aș fi autoacuzat...

– Exact.

– Și pe urmă...?

– Ai fi fost mort.

– Am priceput.

– Cine e însoțitoarea ta? Parcă nu ne-am înțeles să venim cu escortă.

– Tu ai fixat întâlnirea, așa că a trebuit ca și eu să am încredere în tine. E o colegă de toată isprava. Asrar Quabandi.

– În regulă. Îmi pare bine, domnișoară Quabandi. Despre ce vreți să stăm de vorbă?

– Despre arme, beduinule. Pistoale-mitralieră Kalașnikov, grenade de mînă moderne, încărcături de Semtex-H. Oamenii mei ar putea face mult mai multe dacă ar dispune de așa ceva.

– Oamenii tăi sînt prinși, Abu Fuad. Ai avut zece luptători în aceeași casă înconjurată de o întreagă companie a infanteriei irakiene sub conducerea celor din AMAM. Au fost împușcați cu toții și erau tineri.

Abu Fuad tăcu preț de cîteva clipe. Fusesse, într-adevăr, o nenorocire.

– Nouă, spuse el într-un tîrziu. Al zecelea a făcut pe mortul și s-a furișat după aceea. E rănit și îl îngrijim cît putem de bine. El a fost cel care ne-a spus.

– Ce?

– Că au fost trădați. Dacă ar fi murit și el, n-am fi avut de unde să știm.

– Ah, trădarea. E un pericol care apare în orice mișcare de rezistență. Și trădătorul?

– Îl cunoaștem, firește. Am crezut că ne putem baza pe el.

– Dar e vinovat?

– Așa se pare.

– Doar se pare?

Abu Fuad scoase un oftat.

– Supraviețuitorul jură că doar al unsprezecelea om știa adresa și era la curent cu faptul că urma să aibă loc o întîlnire. E posibil să fi existat o scurgere de informații în altă parte. Sau cine știe, poate că unul dintre ei a fost urmărit...

– Dacă așa stau lucrurile, suspectul ăsta trebuie verificat. Și pedepsit, dacă vă dați seama că el e vinovatul. Domnișoară Quabandi, te-aș ruga să ne lași singuri cîțva timp.

Tînăra se uită la Abu Fuad, care încuviință din cap. Ieși din mașină și se apropie de pîlcul de copaci. Beduinul îi spuse lui Abu Fuad, cu grijă și în amănunt, ce voia de la el.

– N-o să plec din casă înainte de șapte, încheie el, așa că nici în ruptul capului n-ai voie să telefonezi pînă la șapte și jumătate. S-a înțeles?

Beduinul ieși pe furiș din mașină și dispăru în labirintul de alei între care se înălțau vilele. Abu Fuad porni mașina și o luă pe domnișoara Quabandi, plecând împreună acasă.

Beduinul n-o mai văzu niciodată pe femeie. Înainte de eliberarea Kuweitului, Asrar Quabandi fu prinsă de AMAM, torturată după toate regulile artei, violată în serie, împușcată și decapitată, fără a scoate o vorbă pînă la ultima suflare.

Terry Martin vorbea la telefon cu Simon Paxman, care avea în continuare de lucru pînă peste cap și s-ar fi lipsit bucuros de întrerupere. Singurul motiv pentru care răspunsese era simpatia pe care începuse s-o simtă pentru ciudatul profesor de studii arabe.

– Știi că sînt o pacoste, dar nu cunoști pe nimeni la GCHQ?

– Ba cum să nu, răspuse Paxman. În special în secția arabă.

Dacă mă gîndesc bine, îl știu chiar pe șef.

– N-ai putea să-l suni și să-l rogi să-mi fixeze o întîlnire?

– Sigur, sigur, fără probleme. La ce te gîndești?

– Mă sicîie poveștile astea care vin la ora actuală din Irak.

Bineînțeles că am studiat toate discursurile lui Saddam, am văzut anunțurile despre prizonieri și despre scuturile umane și am asistat la îngrozitoarele încercări de informare a opiniei publice la televizor. Dar aș vrea să văd dacă cei de-acolo au interceptat și alte lucruri care n-au ajuns pe posturile naționale, fiindcă nu au primit aprobare de la Ministerul Propagandei.

– Mda, exact cu asta se ocupă GCHQ, recunosc Paxman. Nu văd de ce te-ar refuza. Dacă participi la întrevederile celor din grupul Meduza, înseamnă că ai acces la informații. O să-i dau un telefon directorului.

În după-amiaza aceleiași zile, odată fixată întîlnirea, Terry Martin se îndreptă spre vest, la volanul mașinii, și ajunse la Gloucestershire, unde se prezentă în fața porților bine păzite ale rețelei de clădiri și antene care compun cel de-al treilea segment

important al serviciilor de informații engleze, M.I.6 și M.I.5, adică așa-numitul Government Communication Headquarters.

Directorul secției arabe era Sean Plummer, iar unul dintre subalternii acestuia era același domn Al-Khourî care îi testase araba lui Mike Martin în restaurantul din Chelsea cu unsprezece săptămîni în urmă, deși nici Terry Martin și nici Plummer nu știau acest lucru.

Directorul acceptase să stea de vorbă cu Martin, deși avea o zi foarte încărcată; întrucît, în calitate de expert în studiile arabe, auzise de tînărul savant de la ASOA și-i admirase contribuțiile originale legate de Califatul Abassid.

– Ia spune, cu ce pot să-ți fiu de folos? îl întrebă el după ce li se aduse amîndurora cîte un pahar cu ceai de mentă, un lux pe care Plummer și-l îngăduia ca să scape de mizerabila cafea de la serviciu.

Martin îi spuse că era surprins de numărul mic de interceptări care îi fuseseră prezentate ca venind din Irak. Ochii lui Plummer se treziră brusc la viață.

– Ai dreptate, firește. Cum bine știi, prietenilor noștri arabi le place să turuie ca o moară neferecată pe circuitele deschise. În ultimii doi ani traficul interceptabil a scăzut drastic. În cazul ăsta, fie că s-a produs o modificare a caracterului întregii națiuni...

– Cabluri optice, îl întrerupse Martin.

– Întocmai. Se pare că Saddam și trupa lui au instalat peste șaptezeci de mii de kilometri de cablu de comunicații din fibre optice. La ora actuală de așa ceva se folosește și îți dai seama că, din punctul meu de vedere, individul este un ticălos fără pereche. Cum crezi că o să le mai pot transmite băieților veseli de la Londra cum mai e vremea la Bagdad sau ce-a dus mama lui Saddam la curățătoria chimică?

Martin își dădu seama imediat că acesta era felul de a se exprima al lui Plummer.

– Bineînțeles că serviciul pe care-l conducea pune la dispoziție cu totul alt gen de informații. Normal că mai vorbesc și acum – unii miniștri, funcționari publici, chiar câțiva generali – și ajungem uneori să prindem mici discuții purtate între comandanții de tancuri de la granița saudită. Însă convorbirile serioase și ultrasecrete nu ne mai sînt la îndemînă, ca mai înainte. De fapt, niciodată nu ne-au fost foarte accesibile. Ia zi, ce anume vrei să vezi?

Pe durata următoarelor patru ore, Terry Martin efectuează o trecere în revistă a interceptărilor. Mesajele radiodifuzate erau prea la îndemînă: căuta ceva ce putea fi găsit într-o convorbire telefonică oarecum neglijentă, o scăpare sau o greșeală. În cele din urmă, se văzu nevoit să închidă dosarele unde se aflau transcrierile.

– Vrei să-mi dai de știre dacă descoperi ceva ciudat, ceva care pare fără noimă? întrebă el.

Mike Martin începuse să se gîndească oarecum că, într-o bună zi, ar trebui să scrie un ghid turistic al acoperișurilor plate din Kuweit City. Avea sentimentul că își petrecuse o parte imensă ascuns pe unul dintre ele și ținînd sub ochi ce se afla dedesubt. Pe de altă parte, trebuia să admită că erau ideale pentru poziția POC, adică pentru observare culcat.

Cel puțin pe acoperișul pe care se găsea acum stătea de aproape două zile, supraveghind casa a cărei adresă i-o dăduse lui Abu Fuad. Era una dintre cele șase reședințe puse la dispoziție de Ahmed Al-Khalifa și nu avea de gînd s-o mai folosească vreodată.

Deși trecuseră patruzeci și opt de ore de cînd îi comunicase adresa lui Abu Fuad și nu trebuia să se întîmple nimic pînă în acea zi de 9 octombrie, Martin continuase să stea la post, zi și noapte, hrănindu-se doar cu cîteva fructe și o bucată de pîine.

Dacă soldații irakieni aveau să sosească înainte de șapte și jumătate în seara zilei de 9 octombrie va ști exact cine trădase

mișcarea – Abu Fuad în persoană. Se uită la ceas. Șapte și jumătate. Cam aceasta era ora la care colonelul kuweitian trebuia să pună mîna pe telefon și să sune, conform instrucțiunilor.

Undeva, în cealaltă parte a orașului, Abu Fuad ridică receptorul din furcă exact în clipa aceea. Formă un număr și i se răspunse la al treilea apel.

– Salah?

– Da, cine e?

– Nu ne-am întîlnit, dar am auzit multe lucruri frumoase despre tine. Am aflat că ești loial, curajos și de-ai noștri. Lumea mă știe drept Abu Fuad.

La celălalt capăt al firului se auzi o respirație întretăiată.

– Am nevoie de ajutorul tău, Salah. Putem conta pe tine, noi, cei din mișcare?

– Sigur, Abu Fuad, cum să nu. Te rog doar să-mi spui ce dorești.

– Personal, nu doresc nimic, însă am un prieten care ar vrea ceva. E rănit și bolnav, iar eu știu că ești de meserie farmacist. Trebuie să-i duci urgent niște medicamente – bandaje, antibiotice și calmante. Ai auzit de cineva căruia i se spune Beduinul?

– Da, desigur. Vrei să spui că și tu îl cunoști?

– Nu contează. Lucrăm împreună de cîteva săptămîni și e extraordinar de important pentru noi.

– Cobor imediat la farmacie, iau lucrurile care-i trebuie și i le duc. Unde dau de el?

– S-a ascuns într-o casă din Shuwaikh și nu poate să facă nici o mișcare. Ia o hîrtie și un creion.

Abu Fuad dictă la telefon adresa care i se dăduse, iar celălalt o notă întocmai.

– Iau mașina și mă duc imediat acolo, Abu Fuad. Poți să ai încredere în mine, rosti farmacistul pe care-l chema Salah.

– Ești un om cumsecade. Vei fi răsplătit.

Abu Fuad puse receptorul în furcă. Beduinul spusese că avea să telefoneze în zori dacă nu intervenea nimic și, în acest fel, farmacistul avea undă verde.

Mike Martin mai mult văzu decît auzi primul camion cu puțin înainte de ora opt. Se deplasa încet, cu motorul oprit, ca să nu facă zgomot, și trecu agale de intersecție, oprindu-se la cîțiva metri de ea, unde nu putea să-l zărească nimeni. Martin dădu aprobator din cap.

Cel de-al doilea camion procedă identic cîteva clipe mai tîrziu. Din fiecare vehicul coborîră, în liniște, cîte douăzeci de oameni. Făceau parte din așa-numitele, Berete Verzi, care-și cunoșteau foarte bine menirea. Soldații înaintau pe stradă în coloană și erau conduși de un ofițer care ținea strîns un civil al cărui veșmînt alb strălucea în semiîntuneric. Dat fiind că plăcuțele cu denumirile străzilor dispăruseră, soldații aveau nevoie de un ghid civil care să-i ajute să găsească strada cu pricina. Cu toate acestea, numerele imobilelor rămăseseră la locul lor.

Civilul se opri în fața unei case, cercetă tăblița care indica numărul și arătă cu degetul. Căpitanul aflat la conducerea coloanei avu o convorbire șoptită și grăbită cu sergentul, iar acesta din urmă luă cincisprezece oameni și se duse cu ei pe o străduță lăturalnică să acopere spatele.

Urmat de soldații rămași, căpitanul încercă mînerul de metal al porții care dădea spre grădiniță. Aceasta se deschise, iar bărbații intrară cu toții.

Odată ajuns în grădină, căpitanul observă că într-una din camerele de la etaj exista o lumină slabă. O mare parte din parter era ocupată de garajul gol. În fața ușii de la intrare cei prezenți renunțară la orice urmă de discreție. Căpitanul încercă să apese pe clanță, își dădu seama că ușa era încuiată și-i făcu semn unui soldat din spatele lui. Acesta trase o rafală scurtă în direcția încuietorii fixate în cheresteaua ușii, iar ușa se dădu în lături.

Soldații din Beretele Verzi dădură buzna înăuntru, conduși de căpitan. O parte dintre ei rămăseră la parter, în timp ce

căpitanul și restul soldaților se îndreptară direct spre dormitorul principal de la etaj.

De pe palier căpitanul zări interiorul dormitorului slab luminat, fotoliul postat cu spatele la ușă și basmaua cu picățele din care se vedea o porțiune, dar nu trase nici un foc. Ordinele colonelului Sabaawi din cadrul AMAM fuseseră foarte clare: individul trebuie capturat viu, ca să poată fi interogat. În clipa în care își continuă înaintarea, tânărul ofițer nu simți pe picior atingerea firului de nailon pentru pescuit.

Își auzi oamenii care intraseră prin spate, precum și pe ceilalți care tocmai urcau scările. Abia apoi văzu forma inertă care fusese îmbrăcată în veșmîntul alb și soios și pepelele înfășurat în basmaua cu picățele. Chipul i se schimonosi de furie și avu timp doar să-i adreseze o insultă farmacistului care tremura în prag.

S-ar putea ca două kilograme și jumătate de Semtex-H să nu pară ceva impresionant și, în mod sigur, o asemenea cantitate nu are darul să sperie pe nimeni la prima vedere. Casele din cartier erau construite din piatră și beton, din fericire, așa că ocupanții lor, parte din ei kuweitieni, scăpară doar cu pagube minore. Spre deosebire de ele, casa în care intraseră soldații fu practic pulverizată, iar o parte din țiglele de pe acoperiș fură găsite mai târziu la cîteva sute de metri de locul exploziei.

Beduinul nu așteptase ca să-și privească rezultatul muncii. El se afla deja la două străzi distanță, mergînd agale și văzîndu-și de treabă, cînd auzi bubuitul înfundat, aidoma unei uși care se trîntește, urmat de o secundă de liniște și de prăbușirea zidăriei.

În cursul zilei următoare se întîmplară trei lucruri și toate avură loc după lăsarea întunericului. În Kuweit beduinul avu cea de-a doua întîlnire cu Abu Fuad. De data asta, kuweitianul se prezentă singur la întîlnire și se postă în cadrul unei uși străjuite de un portic adînc, la nici două sute de metri de Hotelul Sheraton care fusese rechiziționat de cîteva zeci de ofițeri superiori irakieni.

– Ai auzit, Abu Fuad?

– Sigur. Tot orașul vuieste. Au pierdut peste douăzeci de oameni, iar restul sînt răniți, spuse Abu Fuad, scoțînd un oftat. Iarăși or să treacă la represalii, fără să stea să-și aleagă victimele.

– Vrei să ne oprim acum?

– Nu, nu putem. Dar oare cît va mai trebui să suferim?

– Americanii și englezii or să vină. Într-o bună zi.

– Fie ca Alah să-i călăuzească încoace mai repede. Salah a fost cu ei?

– El i-a adus. A fost un singur civil. N-ai mai spus nimănui?

– Nu, doar lui. Mai mult ca sigur că el a fost. Are pe conștiință viața a nouă tineri. N-o să ajungă în rai.

– În regulă. Spune-mi ce pretenții mai ai de la mine.

– Nu te-ntreb nici cine ești și nici de unde vii. Ca ofițer de carieră, îmi dau seama că n-ai cum să fii un simplu beduin care a venit călare pe o cămilă din deșert. Văd că dispui de explozibili, arme, muniție și grenade. Iar oamenii mei ar putea face o mulțime de lucruri dacă ar avea așa ceva.

– Ce ofertă ai?

– Vino alături de noi și adu-ți rezervele de armament. Sau rămîi pe cont propriu, dar dă-ne și nouă din ce ai. N-am venit să ameninț, ci doar să întreb sau să solicit. Dacă vrei într-adevăr să ajuți mișcarea noastră de rezistență, asta este cel mai bun fel în care poți s-o faci.

Mike Martin căzu pe gânduri cîteva clipe. După opt săptămîni mai avea jumătate din rezerve, care erau fie îngropate undeva în deșert, fie împrăștiate în cele două vile pe care nu le folosisese ca reședințe, ci doar ca ascunzători pentru arme. Dintre celelalte patru case, una era distrusă, iar cealaltă – cea în care se întîlnise cu studenții – compromisă. Putea să-și pună la dispoziție rezervele și să mai ceară după căderea întunericului – era un lucru riscant, dar fezabil, cu condiția ca mesajele lui spre Riad să nu fie interceptate, lucru de care încă nu putea fi sigur. Mai exista varianta unei noi treceri peste graniță, călare pe o cămilă,

și a întoarcerii cu încă două coșuri pline. Însă nici acesta nu era un lucru ușor, fiindcă la ora aceea irakienii aveau șaisprezece divizii dispuse de-a lungul graniței, de trei ori mai multe decât când intrase în țară.

Venise vremea să ia din nou legătura cu Riadul și să ceară instrucțiuni. Între timp, îi va da lui Abu Fuad aproape tot ce avea. Mai existau ceva rezerve la sud de graniță, dar trebuia doar să facă în așa fel încât să le introducă în țară.

– Unde vrei să-ți fie livrate? întrebă el.

– Avem un depozit în portul Shuwaikh care e destul de sigur. Acolo se depozitează de obicei pește, iar proprietarul e de-ai noștri.

– Peste șase zile, spuse Martin.

Cei doi conveniră asupra unui loc și a unei date când un ajutor de nădejde a lui Abu Fuad avea să ia legătura cu Beduinul și să-l conducă pînă la depozit. Martin descrise vehiculul la volanul căruia avea să se afle și-și descrise ținuta la care avea să recurgă pentru ziua aceea.

În seara aceleiași zile, dar cu două ore mai târziu, din cauza diferenței de fus orar, Terry Martin se afla într-un restaurant liniștit, situat nu departe de apartamentul lui, și răsucea un pahar de vin într-o mînă. Oaspetele pe care-l aștepta își făcu apariția după cîteva minute; era un bărbat mai în vîrstă, cu părul cărunt, cu ochelari și cu un papion cu picățele. Acesta se uita întrebător de jur împrejur.

– Aici, Moshe.

Israelianul se grăbi să ajungă la masa unde Terry Martin se ridicase ca să-l întîmpine și îl salută jovial și afectuos.

– Terry, băiete, cum îți merge?

– Mai bine din clipa în care te-am văzut, Moshe. Nu puteam să te las să treci prin Londra fără să luăm masa împreună și să stăm puțin la taclale.

Israelianul era destul de vîrstnic pentru a-i fi tată lui Martin, dar prietenia lor se baza pe un interes comun. Ambii erau universitari și cercetau cu asiduitate civilizația, cultura, arta și limbile vechilor țări din Orientul Mijlociu.

Profesorul Moshe Hadari avea un trecut bogat și pasionant. În tinerețe făcuse numeroase săpături în Țara Sfîntă împreună cu Yigael Yadin, care, la rîndul lui, era atît profesor, cît și general de armată. Marele lui regret era că, fiind evreu, nu avea acces la o bună parte din Orientul Mijlociu nici măcar pentru o eventuală bursă de studii. Cu toate acestea, era unul dintre cei mai buni în domeniu și, cum domeniul respectiv era restrîns, era inevitabil ca pînă la urmă cei doi savanți să se întîlnească la un seminar, așa cum se și întîmplase de fapt cu zece ani în urmă.

Masa se dovedi a fi gustoasă, iar discuția se concentră asupra celor mai recente cercetări și a ultimelor idei legate de felul în care se trăia în regatele din Orientul Mijlociu cu zece secole în urmă.

Terry Martin știa că Legea secretului de stat îl obliga să nu discute cu nimeni despre activitățile pe care le desfășura în folosul celor de la Century House. Numai că, după ce li se aduse cafeaua, discuția ajunsese, în mod firesc, la criza din Golf și la posibilitatea unui război.

– Crezi c-o să se retragă din Kuweit, Terry? întrebă profesorul. Martin clătină din cap.

– Nu, n-are cum. Afară de cazul în care obține niște lucruri precise, concesiile de care să se poată folosi, ca să-și justifice retragerea. Dacă pleacă, pur și simplu, o zbîrcește.

Hadari scoase un suspin.

– Atît de multe pierderi și atîtea vieți irosite, rosti el. Atîția bani, destui ca să facă din Orientul Mijlociu raiul pe pămînt. Atîția tineri de ispravă omorîți de pomană. Și pentru ce? Terry, dacă izbucnește războiul, englezii or să lupte alături de americani?

– Sigur. Deja au trimis Brigada a-7-a blindate și cred că a patra e pe drum. Ele două compun o divizie, pe lîngă bom-

bardierele și navele de război. Nu-ți face griji. Cred că e singurul război din Orientul Mijlociu în care Israelul nu numai că poate, dar efectiv trebuie să stea pe tușă.

– Da, știu, răspunse israelianul pe un ton sumbru. Dar tot or să moară o mulțime de tineri.

Martin se aplecă în față și-și bătu ușurel prietenul cu palma pe braț.

– Uite ce-i, Moshe, individul trebuie oprit. Mai devreme sau mai târziu. Dintre toate țările din lume, Israelul trebuie să știe cel mai bine cât de departe a ajuns cu armele de distrugere în masă. Într-un fel, abia acum am început să ne dăm seama la ce nivel lucrează.

– Dar nu mă îndoiesc că oamenii noștri v-au ajutat și vă ajută. La urma urmei, probabil că noi sîntem principala lui țintă.

– Din punctul de vedere al analizei teoretice, așa e, spuse Martin. Dar principala noastră problemă o constituie informațiile concrete de la fața locului. Pur și simplu, nu dispunem de nici un fel de informații de la vîrf care să ne vină din Bagdad. Nici noi, nici americanii și nici măcar voi.

După douăzeci de minute masa luă sfîrșit, iar Terry Martin îl conduse pe profesorul Hadari la un taxi care avea să-l ducă la hotel.

Cam pe la miezul nopții, în Kuweit avu loc amplasarea a trei posturi de radiolocație, din dispoziția directă a lui Hassan Rahmani, aflat la Bagdad.

Era vorba de antene de satelit menite să depisteze sursa unei emisii radio și să-i descopere poziția. Prima dintre ele era o instalație fixă, montată pe acoperișul unei clădiri înalte din cartierul Ardiya, cea mai sudică periferie din Kuweit City, iar antena era orientată spre deșert.

Celelalte două erau posturi mobile; era vorba de o pereche de limuzine încăpătoare, pe al căror acoperiș fusese amplasată câte o antenă, și care dispuneau de câte un generator de curent.

Totodată, în întinericul dinăuntrul lor operatorii de serviciu puteau să stea în fața unor scanere și să intercepteze lungimile de undă, în căutarea transmițătorului pe care îl urmăreau, după ce li se spusese că mesajele erau, probabil, transmise de undeva din deșertul situat între marginea orașului și granița saudită.

Una din limuzine se afla la ieșirea din Jahra, mult la vest față de colega ei din Ardiya, în timp ce a treia se găsea undeva pe coastă, pe teritoriul Spitalului Al Adan, în locul unde fusese violată sora acelui student la drept, în primele zile ale invaziei. Dispozitivul de detectare de la Al Adan se afla în legătură cu scanerul situate mai la nord, reușind să limiteze sursa transmisiei la o suprafață de cîteva sute de metri pătrați.

La Baza Aeriană Ahmadi, unde Khaled Al-Khalifa zburase cîndva la bordul unui avion Skyhawk, un elicopter de tip Hind, de fabricație rusească și prevăzut la bord cu armament de război, era gata de decolare la orice oră din zi și din noapte. Echipajul elicopterului provenea din aviație, ca o concesiune pe care Rahmani trebuise s-o obțină cu forța din partea comandantului întregii forțe aeriene. Cît despre operatorii care lucrau la detecție, aceștia proveneau din serviciul de contraspionaj al lui Rahmani, fuseseră recrutați la Bagdad și erau cei mai buni din cîți existau la ora aceea.

Profesorul Hadari petrecu o noapte în care nu izbuti să pună geană pe geană. Unul dintre lucrurile pe care i le spusese prietenul lui îl îngrijorase profund. Hadari se considera un israelian extrem de loial, născut într-o veche familie sefardă care emigrase chiar la începutul secolului împreună cu oameni de calibrul lui Ben Yehuda și David Ben Gurion. El însuși se născuse în apropierea orașului Yaffa pe vremea cînd acesta era un port aglomerat și populat de arabi palestinieni, învățînd araba încă de mic copil.

Crescuse doi băieți, dintre care pe unul îl văzuse murind într-o ambuscadă nenorocită în Libanul de Sud, și avea cinci nepoți. Cine ar fi putut să-i reproșeze că nu-și iubea țara?

Însă exista ceva în neregulă. Dacă izbucnea războiul, era posibil să moară mulți alți tineri, așa cum fusese Ze'ev al lui, și nu conta deloc că erau englezi, americani sau francezi. Oare chiar era cazul să-i permită lui Kobi Dror aceste mici accese șovine și vindicative?

Se trezi devreme, își achită camera de hotel, își făcu bagajele și chemă un taxi care să-l ducă la aeroport. Înainte de a pleca din hotel, zăbovi cîtva timp lîngă telefoanele din hol, dar pe urmă se răzgîndi.

La jumătatea drumului spre aeroport îi spuse șoferului de taxi să iasă de pe Autostrada M4 și să găsească o cabină telefonică. Șoferul se execută, bombănind din cauza pierderii de timp și a efortului reclamat de o asemenea activitate, și, într-un târziu, găsi un telefon la un colț de stradă din Chiswick. Hadari avu noroc. Persoana care îi răspunse la apartamentul din Bayswater se dovedi a fi Hilary.

– Stați puțin, tocmai ieșea pe ușă, spuse ea.

Terry Martin luă receptorul din mîna soției sale.

– Sînt Moshe. Nu am mult timp, Terry. Spune-le oamenilor tăi că Institutul are o sursă la vîrf, la Bagdad. Mai spune-le să întrebe ce s-a întîmplat cu Jericho. La revedere, prietene.

– O clipă, Moshe, ești sigur? De unde știi?

– Nu contează. Nu eu ți-am spus. La revedere.

Legătura telefonică se întrerupse. Universitarul vîrstnic care oprise în Chiswick se urcă la loc în taxi și se îndreptă spre Heathrow. Tremura tot, gîndindu-se la ceea ce făcuse. Cum ar fi putut să-i spună lui Terry Martin că tocmai el, profesorul de studii arabe de la Universitate, fusese cel care ticluise primul răspuns pe adresa lui Jericho la Bagdad?

Terry Martin sună la Century House și îl găsi pe Simon Paxman la biroul lui puțin după ora zece.

– La prînz? Îmi pare rău, nu pot. Am o zi infermală. Poate mâine, spuse Paxman.

– E prea târziu, Simon. E urgent.

Paxman scoase un oftat. Fără îndoială că blîndul profesor din lumea universitarilor găsise o interpretare nouă a unei formule dintr-un comunicat radio irakian care avea să schimbe soarta întregii omeniri.

– Tot nu pot să ajung la prînz. Am o şedinţă importantă aici, la sediu. Ştii ce? Hai să bem una mică pe fugă. La Hole-in-the-Wall, o cîrciuină lîngă Waterloo Bridge, relativ aproape. La douăsprezece e bine? Pot să-ţi stau la dispoziţie o jumătate de oră, Terry.

– Arhisuficient. Pe curînd, spuse Martin.

Imediat după ora prînzului cei doi se aşezară cu cîte o halbă de bere în mînă în localul pe deasupra căruia trenurile din zona sudică se îndreptau huruind spre Kent, Sussex şi Hampshire. Fără să-şi dezvăluie sursa, Martin povesti exact ceea ce aflase în cursul dimineţii.

– Drăcia dracului, bombăni Paxman, atent să nu-l audă cei din separeul de alături. Cine ţi-a zis?

– Nu pot spune.

– Păi, trebuie.

– Uite ce-i, şi aşa a riscat destul de mult. I-am dat cuvîntul. E unîversitar şi în vîrstă. Asta-i tot.

Paxman căzu pe gînduri. Un universitar care se învîrtea în aceleaşi cercuri cu Terry Martin. Cu siguranţă, tot un expert în studii arabice. Poate că era detaşat temporar în solda Mossadului. Oricum, trebuia să transmită informaţia la Century şi asta cît mai repede. Îi mulţumi lui Martin, îşi lăsă berea pe jumătate nebăută şi se întoarse cu pas vioi în blocul mohorît unde îşi avea serviciul.

Din cauza şedinţei de la ora prînzului, Steve Laing nu ieşise din clădire. Paxman îl luă deoparte şi-l puse în temă, iar Laing se duse direct la şeful cel mare.

Sir Colin, căruia cu greu i-ar fi putut smulge cineva o formulă neelegantă, îşi exprimă părerea că generalul Kobi Dror era

„cel mai nesuferit individ“, renunță la prînz, comandă să i se aducă ceva în birou și se retrase la ultimul etaj, unde avu o convorbire personală, pe o linie neinterceptabilă, cu judecătorul William Webster, directorul CIA.

La Washington era abia opt și jumătate, dar judecătorul era un tip căruia îi plăcea să se scoale o dată cu găinile, așa că putu fi găsit. El își întrebă colegul englez cîteva lucruri legate de sursa de informații, bombăni cînd i se răspunse că nu exista așa ceva, dar, pînă la urmă, se declară de acord că un asemenea lucru nu avea voie să fie trecut cu vederea.

Domnul Webster îi comunică veștile directorului-adjunct pentru Operațiuni, Bill Stewart, care explodă de furie, apoi avu o discuție de o jumătate de oră cu Chip Barber, șeful secției Operative pentru Orientul Mijlociu. Barber se arătă și mai supărat, dat fiind că el fusese cel care se aflase în fața generalului Dror în acea cameră însoțită din sediul pitit pe colina de lîngă Herzlia și, după cum arătau lucrurile, i se spusese o minciună.

Cei doi stabiliră împreună strategia pe care o doreau pusă în aplicare și după aceea se întoarseră la director.

În cursul după-amiezei William Webster avu o întrevedere cu Brent Scowcroft, președintele Consiliului Național de Securitate, după care îi prezentă problema președintelui Bush. Webster își întrebă autoritatea politică supremă ce voia să se facă și primi undă verde să procedeze cum credea că era mai bine.

Bineînțeles că era nevoie și de cooperarea secretarului de stat James Baker, pe care acesta o acordă imediat. În seara aceleiași zile, Departamentul de Stat expedie pe adresa Tel Avivului o cerere urgentă care ajunse la destinație în zorii dimineții următoare, de fapt după doar trei ore de la trimitere, datorită decalajului de fus orar.

În acea perioadă secretar de stat în Ministerul de Externe al Israelului era Benyamin Netanyahu, un diplomat chipeș, elegant și cu părul cărunt, fratele lui Jonathan Netanyahu, singurul israelian ucis în timpul raidului de la Aeroportul Entebbe, în care

un comando israelian îi salvase pe pasagerii unei aeronave franceze, deturnate de un grup de teroriști palestinieni și germani.

Benyamin Netanyahu era un *sabra* din a treia generație și își făcuse o parte din studii în America. Fluența în exprimare, coerența și naționalismul înflăcărat îl propulsaseră în ipostaza de membru marcant al guvernului likud al premierului Itzhak Shamir, făcându-l totodată să fie de cele mai multe ori purtătorul de cuvânt al Israelului în convingătoarele interviuri pe care le acorda mijloacelor de informare în masă din Occident.

Netanyahu sosi la Washington după două zile, pe 14 octombrie, și ateriză la Dulles, oarecum nedumerit de graba cu care îl invitasese Departamentul de Stat pentru o rundă de discuții de mare importanță.

Nedumerirea lui crescuse când două ore de convorbiri particulare cu adjunctul secretarului de stat, Lawrence Eagleburger, nu făcuseră altceva decât să sintetizeze evenimentele care avuseseră loc în Orientul Mijlociu cu începere din 2 august.

Netanyahu puse punct convorbirilor extrem de nemulțumit, fiind pus în situația de a se întoarce în Israel cu un avion care pleca din Statele Unite în toiul nopții.

Abia când părăsi Departamentul de Stat, un aghiotant îi strecură în mână o carte de vizită frumos lucrată, pe o hârtie cerată extrem de scumpă. Cartea de vizită avea antet, iar expeditorul ei îl ruga, în cuvinte atent caligrafiate, să nu plece din Washington fără să treacă întâi pe la el, pentru o discuție de relativă urgență „în interesul ambelor noastre țări și al tuturor oamenilor noștri“.

Netanyahu știa semnătura, îl știa pe expeditor și era, în același timp, la curent cu puterea de care dispunea acesta. Limuzina expeditorului cărții de vizită se afla la ușă. Ministrul israelian se hotărî, îi ordonă secretarului personal să se întoarcă la ambasadă și să ia toate bagajele, urmînd să se întâlnească din nou cu el într-o casă din Georgetown după două ore, ca să plece împreună la Dulles. Apoi se urcă în limuzină.

Nu mai fusese niciodată în reședința aceea, dar ea arăta exact așa cum își închipuise; era o clădire somptuoasă, aflată într-o

zonă elegantă, la capătul străzii M, la nici trei sute de metri de campusul Universității Gergetown. Fu poftit într-o bibliotecă frumos lambrisată, pe ai cărei pereți erau tablouri scumpe și cărți rare, iar după câteva clipe își făcu apariția și gazda lui, care călcă dezinvolt pe covorul de Kashan și se apropie de el cu mîna întinsă.

– Dragul meu Bibi, ce drăguț din partea ta că ți-ai găsit timp.

Saul Nathanson era atît bancher, cît și finanțist; aceste profesii îl făcuseră extrem de bogat, dar fără nimic din matrapazlîcurile care mînjiseră viața din Wall Street pe vremea lui Boesky și Milken. Adevăratele lui averi erau intuite mai mult din aluzii decît din referiri directe, iar persoana era prea bine educată ca să insiste asupra acestui aspect. Tablourile de Vandyke și Brueghel de pe pereți nu erau imitații, iar donațiile lui în diverse scopuri de binefacere – inclusiv pentru anumite instituții de pe teritoriul Israelului – ajunseseră deja legendare.

Ca și politicianul israelian, era elegant și încărunțise, însă, spre deosebire de ceva mai tînărul Netanyahu, își comanda costumele la Londra, la Savile Row, iar cămășile de mătase erau de la Sulka.

Nathanson își invită musafirul să se așeze pe unul din fotoliile de piele din fața focului care mocnea în cămin, în timp ce în cameră intră un majordom englez care ducea o sticlă și două pahare pe o tavă.

– Mi-am zis că o să-ți facă plăcere să guști puțin cît timp stăm de vorbă, prietene.

Majordomul turnă din vinul roșu în cele două pahare Lalique, și israelianul gustă. Nathanson ridică întrebător o sprînceană.

– Minunat, firește, spuse Netanyahu.

Nu era la îndemîna oricui să obțină o sticlă de Chateau Mouton Rothschild '61, iar vinul de soiul ăsta nu se dădea pe gît ca apa de izvor. Majordomul lăsă sticla la îndemîna și se retrase.

Saul Nathanson era mult prea subtil și versat ca să treacă direct la ceea ce voia să discute. Cei doi vorbiră vrute și nevrute câteva minute bune, apoi se ajunse la Orientul Mijlociu.

– Cred că știi că o să iasă război, rosti el pe un ton trist.

– Nu am nici cea mai mică îndoială, încuviință Netanyahu.

– Iar înainte de terminarea lui se prea poate ca mulți tineri americani de ispravă să moară nevinovați și fără s-o merite. Trebuie cu toții să facem ce depinde de noi ca numărul victimelor să fie cât mai mic cu putință, nu crezi? Mai vrei vin?

– Întru totul de acord.

Unde voia să ajungă individul? Secretarul de stat al Ministerului de Externe israelian nu avea nici cea mai vagă idee.

– Saddam este o amenințare, spuse Nathanson, uitându-se ținută la focul din cămin. Trebuie să fie oprit. Probabil că reprezintă un pericol mai mare pentru Israel decât pentru toate celelalte state învecinate.

– De ani de zile tot spunem lucrul ăsta. Dar, când i-am bombardat reactorul nuclear, America ne-a condamnat.

Nathanson făcu un gest de lehamite cu mâna.

– Oamenii lui Carter. A fost o prostie, bineînțeles, și un gest de ochii lumii. Știm amândoi povestea și avem destulă minte ca să batem dincolo de ea. În plus, am un fiu care a fost trimis în Golf.

– N-am știut. Să dea Dumnezeu să se întoarcă sănătos.

Nathanson se arătă sincer impresionat.

– Mulțumesc, Bibi, mulțumesc. Și eu mă rog în fiecare zi. E primul născut și singurul băiat. Iar sentimentul meu... mai ales în perioada asta... este că între noi toți trebuie să existe o colaborare fără nici un fel de rezerve.

– Indiscutabil, rosti israelianul cu sentimentul incomod că era pe punctul să audă lucruri cu totul neplăcute.

– Doar ca să avem cât mai puține pierderi, înțelegi? Acesta e singurul motiv pentru care îți cer ajutorul, Benyamin, ca să avem un număr cât mai redus de victime. Sîntem de aceeași parte a baricadei, nu? Eu, unul, sînt și american și evreu.

– Iar eu sînt israelian și evreu, murmură Netanyahu.

Vru să spună că și el avea o ordine a valorilor la care ținea, dar finanțistul nu se lăsă păcălit.

– Întocmai. Însă, datorită faptului că ți-ai făcut studiile aici, sînt sigur că înțelegi cît de... hm, cum să mă exprim mai bine?... cît de mult se implică emoțional americanii. Știi ce, pot să fiu direct?

Ce ușurare, își spuse în gînd israelianul.

– Dacă s-ar face cît de puțin pentru diminuarea numărului potențial de pierderi, chiar și cu o mînă de oameni, atît eu, cît și compatrioții mei vom fi veșnic recunoscători celui sau celor care vor fi avut o contribuție la asta.

Cealaltă jumătate a mesajului rămase nerostită, dar Netanyahu era un diplomat prea abil ca să n-o subînțeleagă. Cu alte cuvinte, dacă s-ar face ceva care să ducă la creșterea numărului victimelor, America avea să țină minte și să se răzbune cînd le era lumea mai dragă.

– Ce anume vrei de la mine? întrebă el.

Saul Nathanson sorbi calm din vin și se uită indiferent la limbile jucăușe ale focului din cămin.

– Se pare că există un om la Bagdad. Are numele de cod Jericho...

După ce Nathanson termină de vorbit, secretarul de stat din Ministerul de Externe israelian se grăbi să ajungă la Dulles și să se urce la bordul avionului care avea să-l ducă la el în țară, dar în mintea lui existau o mulțime de gînduri care nu-i dădeau pace.

Capitolul 9

Barajul rutier care îi dădu de furcă fusese amplasat la intersecția dintre strada Mohammed ibn Kassem și linia a patra de centură.

Cînd îl văzu de la distanță, Mike Martin fu tentat să se întoarcă brusc și să revină de unde plecase.

Numai că soldații irakieni străjuiau drumul de o parte și de alta pînă la punctele de control, pare-se că tocmai în acest scop, și ar fi fost o nebunie din partea lui să încerce să scape de tirul armelor pregătite în condițiile în care mașina trebuia să încetinească serios pentru a face cale întoarsă. Nu avu încotro și își continuă deplasarea, oprindu-se în spatele ultimului vehicul care se postase la coadă în așteptarea controlului.

Ca de obicei cînd conducea prin Kuweit City, încercase și de data asta să evite drumurile principale, unde posibilitatea de amplasare a unui baraj rutier era foarte mare, însă nu ar fi avut cum să treacă dincolo de nici unul dintre cele șase bulevarde circulare care înconjoară capitala kuweitiană în tot atîtea benzi concentrice, fără a ajunge la o intersecție importantă.

De asemenea, sperase că, dacă se va deplasa dimineața, dar nu la prima oră, fie se va pierde în traficul aglomerat, fie îi va găsi pe irakieni ascunzîndu-se de căldura toropitoare.

Numai că la jumătatea lui octombrie vremea se răcorise simțitor și, oricum, soldații cu berete verzi din Forțele Speciale erau cu totul altceva în comparație cu neisprăviții din Armata

Populară. Prin urmare, nu-i rămase decît să stea liniștit la volanul Volvo-ului alb și să aștepte.

Fusese încă întuneric beznă cînd condusesese mașina pe drumul care ducea spre sud, în deșert, ca să scoată la iveală restul de explozibil, puști și muniții pe care i le promisese lui Abu Fuad. Cu puțin înainte de ivirea zorilor ajunsese la garajul încuiat pe una din străduțele din Firdous, unde mutase toată încărcătura din jeep în Volvo. Din momentul în care realizase transferul dintr-un vehicul în altul și pînă la cel în care apreciasese că soarele se ridicase suficient ca să-i facă pe irakieni să caute urgent un adăpost, reușise chiar să doarmă iepurește două ore la volanul mașinii albe, înăuntrul garajului. Apoi o scosese afară și jeepul în locul ei, conștient că o mașină atît de valoroasă avea să fie confiscată în foarte scurt timp.

În cele din urmă, schimbase hainele, renunțînd la veșmintele soioase și neîngrijite ale beduinului în favoarea hainelor albe și curate ale unui medic kuweitian.

Mașinile din fața lui se apropiau centimetru cu centimetru de grupul de soldați irakieni de la punctul de control. În unele cazuri aceștia se mulțumeau să se uite în fugă la actele de identitate ale celui de la volan, făcîndu-i apoi semn că poate trece; alteori vehiculele erau trase deoparte pentru percheziție. De obicei, cei cărora li se ordona să parcheze lîngă bordură se aflau la volanul unor mașini care transportau un anume fel de încărcătură.

Era mai conștient decît oricînd de cele două cutii mari de lemn așezate jos, în care se găseau suficiente „bunătăți“ ca să fie arestat pe loc și încredințat spre tratament blînzilor lucrători din AMAM.

Într-un tîrziu mașina din fața lui demară și constată că îi venise rîndul la control. Sergentul de serviciu nici măcar nu se osteni să-i mai ceară actele de identitate sau permisul de conducere. Dînd cu ochii de cele două cutii mari din spatele Volvo-ului,

acesta îi făcu urgent semn lui Martin să tragă deoparte și le dădu un ordin strigat celorlalți soldați care stăteau și așteptau.

Un soldat într-o uniformă oliv apăru pe nesimțite lângă geamul din față pe care Martin îl coborîse deja. Bărbatul se aplecă și dădu la iveală un chip neras de cîteva zile.

– Afară, rosti el scurt.

Martin se dădu jos, se îndreptă din șale și-i adresă un zîmbet politicos. Un sergent cu o figură aspră și ciupită de vărsat se apropie de el. Soldatul se îndreptă spre partea din spate a vehiculului și se zgîi la cutiile de lemn.

– Actele, spuse sergentul.

Cercetă atent documentele pe care i le înmînă Martin și privirea i se mută de la fotografia protejată de o peliculă subțire de plastic la chipul din față lui. Chiar dacă sesiză vreo deosebire între ofițerul englez care se uita la el și funcționarul de la societatea comercială Al-Khalifa al cărui portret fusese folosit pentru legitimație, sergentul nu lăsă să se vadă absolut nimic. Actul fusese emis cu un an în urmă, iar într-un interval atît de mare omul putea foarte bine să-și lase o barbă scurtă și neagră.

– Ești medic?

– Da, domnule sergent. Lucrez la spital.

– Unde?

– Pe drumul spre Jahra.

– Și unde te duci?

– La Spitalul Amiri din Dasman.

Era evident că sergentul nu era un tip cizelat și că, potrivit propriului set de valori, un medic trebuia să fie un om extrem de învățat și influent. Scoase un mormăit și se întoarse la partea din spate a mașinii.

– Deschide, spuse el.

Martin deschise ușa din spate, care se ridică brusc deasupra capetelor lor. Sergentul se uită îndelung la cele două cutii.

– Ce sînt astea?

– Mostre, domnule sergent. Eșantioane. E nevoie de ele la laboratorul de cercetări de la Amiri.

– Deschide.

Martin scoase cîteva chei de alamă din buzunarul hainei albe. Cutiile erau simple ca formă, fuseseră cumpărate dintr-un magazin de profil și fiecare avea cîte două încuietori.

– Știți că aceste cutii sînt congelate? întrebă Martin pe un ton dezinvolt, în timp ce-și făcea de lucru cu mănunchiul de chei.

– Congelate? repetă sergentul, derutat de cuvîntul în sine.

– Da, domnule sergent. Înăuntru e extrem de frig. Culturile se păstrează la temperaturi scăzute și constante. Asta ne dă garanția că rămîn inofensive. Mă tem că, dacă deschid, aerul rece o să iasă din incintă și culturile astea or să devină foarte active. Ar fi bine să vă dați înapoi.

La auzul cuvintelor „dați înapoi“ sergentul se încruntă brusc și-și dădu carabina jos de pe umăr, îndreptînd-o în direcția lui Martin și bănuind că în cutii se afla cine știe ce tip de armă.

– Cum adică? se răsti el.

Martin ridică din umeri, ca și cum ar fi vrut să se scuze.

– Îmi pare rău, dar n-am cum să împiedic procesul. Germenii se vor răspîndi pretutindeni în jur.

– Germeni? Ce germeni?

Sergentul era derutat și furios atît din cauza propriei ignoranțe, cît și din cauza felului de a fi al doctorului.

– Nu v-am spus unde lucrez? întrebă acesta din urmă cu blîndețe.

– Ba da, la spital.

– Așa e, la pavilionul de izolare. Iar aici se află o mulțime de eșantioane de variolă și holeră pentru analiză.

De data asta sergentul se dădu înapoi ca ars. Urmele de pe chipul său nu erau o simplă întîmplare; copil fiind, aproape că murise din cauza variolei.

– Pleacă odată cu porcăriile astea de-aici, lua-te-ar naiba.

Martin își ceru din nou scuze, închise ușa din spate, se sui la volan și o luă din loc. După o oră ajunse la hala de pește din portul Shuwaikh și-i predă încărcătura lui Abu Fuad.

*Departamentul de stat al STATELOR UNITE
Washington, DC 20520*

*ÎN ATENȚIA LUI: James Baker, secretar de stat
DE LA: Grupul pentru Analiză și Informație Politică
SUBIECT: Distrugerea mașinii de război irakiene
DATA: 16 octombrie 1990
CHARACTER: Ultrasecret*

În cele zece săptămîni care au trecut de la invadarea de către Irak a Emiratului Kuweit, au fost efectuate cele mai riguroase cercetări atît de noi, cît și de aliații noștri britanici, referitor la dimensiunea exactă, caracterul și gradul de funcționare a mașinii de război de care dispune în prezent președintele Saddam Hussein.

Criticii vor susține, fără îndoială, cu acea tipică minte de pe urmă, că o asemenea analiză ar fi trebuit făcută anterior acestei date. Indiferent cum ar sta lucrurile, rezultatele diverselor analize se află acum în fața noastră și se combină într-un tablou îngrijorător.

Forțele convenționale ale Irakului, constituite la ora actuală dintr-o armată regulată de un milion și un sfert de soldați, din tunuri, tancuri, lansatoare de rachete și aviație modernă, plasează detașat această țară pe locul întâi, din punct de vedere militar, între toate statele din Orientul Mijlociu.

Cu doi ani în urmă s-a estimat că, dacă efectul războiului cu Iranul fusese reducerea mașinii de război iraniene la un nivel la care nu mai putea prezenta o amenințare efectivă la adresa

vecinilor, pagubele provocate de Iran mașinii de război irakiene ar fi trebuit să fie la fel de însemnate.

La ora aceasta e limpede că, în cazul Iranului, embargoul sever instituit cu bună știință de noi și de englezi a făcut ca situația sa să rămână practic neschimbată. Spre deosebire de Iran, în cazul Irakului, cei doi ani care au trecut au reprezentat o perioadă în care s-a pus la punct un program de reînarmare îngrijorător și uimitor de consistent.

Vă aduceți aminte, domnule secretar, că politica occidentală în Golf și, în general, în Orientul Mijlociu e de multă vreme una bazată pe conceptul echilibrului de forțe; cu alte cuvinte, stabilitatea și statu-quo-ul pot fi menținute dacă nici una dintre națiunile din zonă nu are cum să dobândească o putere atât de mare încât să-și amenințe vecinii, să-i supună și, în acest fel, să-și impună dominația.

Dacă e să ne referim strict la domeniul armamentului convențional, reiese cu claritate că Irakul dispune la momentul actual de o asemenea putere și face eforturi să-și instaureze stăpânirea.

Acest raport pune în lumină un aspect și mai neliniștitor al pregătirilor de război irakiene: achiziționarea unei cantități impresionante de arme de distrugere în masă, combinată cu existența unor planuri de continuare a acestor eforturi, precum și fabricarea unor sisteme de expediere adecvate, internaționale și poate chiar intercontinentale.

Pe scurt, dacă nu se procedează la distrugerea definitivă a acestor arme, a celor aflate în curs de construcție și a sistemelor de expediere, viitorul imediat ne indică perspectiva unui dezastru.

Potrivit studiilor elaborate și prezentate de Comisia Meduza, pe care englezii le aprobă întru totul, într-un interval de trei ani Irakul va dispune de propria bombă atomică și de posibilitatea de a o lansa oriunde pe o rază de două mii de kilometri în jurul Bagdadului.

La aceasta trebuie să adăugăm posibila existență în stoc a mii de tone de gaze toxice și a unui arsenal de război bacteriologic capabil să provoace antrax, tularemie și, posibil, ciumă bubonică și pneumonică.

Perspectiva ar fi îngrijorătoare chiar și în eventualitatea în care Irakul ar avea în frunte un regim rezonabil și benign. În realitate însă, țara este condusă exclusiv de președintele Saddam Hussein, al cărui comportament este dirijat evident de manifestări psihice identificabile: megalomania și paranoia.

Dacă nu se vor întreprinde acțiuni de prevenire, în trei ani Irakul va fi în stare să domine, prin simpla amenințare, întregul teritoriu situat între coasta nordică a Turciei și Golful Aden, de la apele marine de lângă Haifa până la munții Kandahar.

Efectul acestor dezvăluiri trebuie să se concretizeze în modificarea radicală a politicii occidentale, al cărei obiectiv prioritar e obligatoriu să fie distrugerea mașinii de război irakiene și, în special, a armelor de distrugere în masă. În acest moment eliberarea Kuweitului a devenit irelevantă și poate doar să servească drept pretext.

Atingerea scopului propus ar fi periclitată la această oră doar de retragerea unilaterală și necondiționată a Irakului din Kuwait, așa că trebuie făcute toate eforturile ca să ne asigurăm că nu se va întâmpla un asemenea lucru.

În consecință, politica Statelor Unite, în colaborare cu aliații noștri englezi, trebuie să se concentreze asupra următoarelor patru direcții:

a) în măsura posibilului, să lanseze provocări mascate la adresa lui Saddam Hussein, menite să-l facă să refuze retragerea din Kuwait;

b) să respingă toate eventualele soluții de compromis în schimbul retragerii din Kuwait, ceea ce ne-ar spulbera orice justificare pentru invazia noastră plănuită și pentru distrugerea mașinii lui de război;

c) să insiste pe lângă Națiunile Unite să emită, fără alte ezitări, mult-amânata Rezoluție 678 a Consiliului de Securitate, prin care coaliția statelor aliate are aprobarea să declanșeze războiul aerian de îndată ce este pregătită;

d) să dea impresia că privește cu ochi buni, dar în realitate să blocheze toate eventualele planuri de pace care i-ar putea da Irakului posibilitatea să scape nevătămat din situația în care se află la ora asta. Este evident că la acest capitol principalele pericole sînt secretarul general al ONU, Parisul și Moscova, gata oricînd să propună o inițiativă capabilă să împiedice ceea ce trebuie făcut. Bineînțeles că opinia publică va fi asigurată în continuare că lucrurile stau exact pe dos.

*Cu tot respectul,
GIAP*

– Zău că de data asta trebuie să facem cum zic ei, Itzhak.

Ca de obicei, prim-ministrul Israelului părea mai mic de statură în scaunul mare și la masa de lucru din fața lui, unde se afla secretarul de stat al Ministerului de Externe, convocat la o discuție personală în cabinetul păzit cu strășnicie pe care îl avea premierul la Ierusalim, exact sub sediul Knessetului. Cei doi soldați din trupele speciale, înarmați cu pistoale-mitralieră Uzi, fuseseră postati în fața ușilor grele și capitonate și nu aveau cum să audă nimic din ceea ce se discuta înăuntru.

Itzhak Shamir îi aruncă o privire furioasă interlocutorului, încercînd fără succes să-și pună picioarele scurte pe covor, deși exista un loc special amenajat unde își putea găsi un punct de sprijin dacă dorea. Chipul brăzdat de riduri și mina războinică de sub părul cărunt îl făceau să semene și mai mult cu un spiriduș de undeva din nord.

Secretarul de stat din Ministerul de Externe era diferit de premier din toate punctele de vedere. În timp ce Shamir era scund, neîngrijit și coleric, Netanyahu era înalt, elegant și extrem de civilizat. Cu toate astea, se înțelegeau remarcabil de bine și

aveau aceeași viziune neechivocă despre țara lor și despre palestinieni, motiv pentru care prim-ministrului născut în Rusia îi fusese foarte ușor să-l aleagă și să-l promoveze pe diplomatul cosmopolit.

Benyamin Netanyahu știuse să-și prezinte punctul de vedere. Israelul avea nevoie de America; asta însemna bunăvoința ei, care la un moment dat fusese garantată automat de forța lobby-ului evreiesc, dar care acum intrase în colimator pe Capitol Hill și în presa americană, cu donațiile ei, armamentul și dreptul de veto în Consiliul de Securitate. Nu-și puteau permite să piardă sau să riște o miză atît de mare doar de dragul unui presupus agent irakian, infiltrat de Kobi Dror și condus direct de la Tel Aviv.

– Dă-le voie să aibă acces la Jericho asta, indiferent cine e, insistă Netanyahu. Dacă îi ajută să-l distrugă pe Saddam Hussein, cu atît mai bine pentru noi.

Prim-ministrul bombăni, încuviință din cap și puse mîna pe intercom.

– Sună-l pe generalul Dror și spune-i că trebuie să stau de vorbă cu el aici, în cabinet, îi ordonă el secretarului personal. Nu, nu cînd o să aibă timp, acum.

După patru ore Kobi Dror ieși din cabinetul prim-ministrului, spumegînd. Nu-și amintea cînd mai fusese atît de supărat, își zise el, în timp ce mașina în care se suise cobora dealul din Ierusalim și se încadra pe autostrada spre Tel Aviv.

Să ți se spună de către propriul prim-ministru că te-ai înșelat e, oricum, destul de rău. Dar să ți se spună că ai fost un cretin era un lucru de care puteai să te lipsești bucuros.

De obicei, lui Dror îi plăcea să admire pădurile de pini unde, în timpul asediului Ierusalimului, cînd autostrada de astăzi era un drum ca vai de capul lui, tatăl lui și alți soldați luptaseră ca să penetreze liniile palestinienesc și să elibereze orașul. Însă azi numai de așa ceva nu avea chef.

După ce se întoarse la el în cabinet, îl chemă pe Sami Gershon și îl puse la curent cu ultimele știri.

– Cum dracu' au aflat yankeii? urlă acesta.

– Cine o fi ciripit?

– Numai din cadrul Biroului, spuse Gershon pe un ton decis. Care-i treaba cu profesorul? Văd că tocmai s-a întors de la Londra.

– Trădător afurisit, mîrîi Dror. O să-i rup oasele.

– Probabil că englezii l-au îmbătat, sugeră Gershon. S-a lăudat sub influența băuturii. Las-o baltă, Kobi, paguba a fost făcută. Ce urmează?

– Spune-le totul despre Jericho, rosti Dror sec. Eu, unul, n-am de gînd s-o fac. Trimite-l pe Sharon și pune-l pe el s-o facă. Întîlnirea are loc chiar la Londra, unde a avut loc scurgerea de informații.

Gershon se gîndi preț de cîteva clipe și rîse.

– Unde-i hazul? întrebă Dror.

– Păi, tocmai aici e clenciul. Nu mai putem să luăm legătura cu Jericho. Lasă-i pe ei să încerce, și basta. Noi nu știm nici la ora asta cine-i individul. Să vedem dacă reușesc ei. Dacă totul merge, așa cum cred eu că o să meargă, nu vor reuși să facă nimic.

Dror se gîndi și el la cele auzite și, în cele din urmă, un zîmbet viclean i se lăți pe chip.

– Trimite-l pe Sharon chiar în seara asta, spuse el. Apoi lansăm un proiect nou. Mă tot gîndesc la el de cîtăva vreme. O să-i spunem Operațiunea Joshua.

– De ce? întrebă Gershon nedumerit.

– Nu mai ții minte ce i-a făcut Joshua cetății Jericho?¹

Întrevederea de la Londra era considerată suficient de importantă pentru ca Bill Stewart, directorul-adjunct pentru Operațiuni de la Langley, să survoleze personal Atlanticul, însoțit de Chip

¹ Referire la un episod din Biblie în care Joshua a dărmat zidurile Ierihonului (Jericho) (*n.trad.*).

Barber de la biroul pentru Orientul Mijlociu. Cei doi rămăseră la una din casele conspirative ale Agenției, într-un apartament aflat nu departe de ambasada din piața Grosvenor, și luară masa cu unul dintre directorii-adjuncți din SIS și cu Steve Laing. Prezența directorului-adjunct era doar o chestiune de protocol, dat fiind funcția lui Stewart. În momentul discuției propriu-zise acesta urma să fie înlocuit de Simon Paxman, care se ocupa în mod direct de Irak și care abia aștepta să stea de vorbă cu David Sharon.

Acesta din urmă plecă din Tel Aviv cu avionul și călători sub un alt nume, fiind întâmpinat la aeroport de un *katsa* din cadrul Ambasadei Israeliene situate în Palace Green. M.I.5, adică serviciul de contraspionaj englez, căruia nu-i plăceau sub nici o formă agenții străini – nici măcar cei din țările prietene – poposiți în diversele locuri de acces în țară, fusese alertat de către SIS și-l reperase imediat pe sus-numitul *katsa* de la ambasadă, trimis în întâmpinarea lui Sharon. De îndată ce acesta îi ieși în cale „domnului Eliyahu“, care tocmai coborîse din cursa de la Tel Aviv, grupul de agenți ai M.I.5 intră în acțiune, îi ură un călduros bun venit la Londra domnului Sharon și îi puse la dispoziție cele mai bune condiții pentru ca șederea domniei sale în capitala engleză să fie cât mai plăcută.

Cei doi israelieni furioși se văzură conduși pînă la mașina acestora și apoi urmați cu calm pînă în centrul Londrei, într-un exercițiu pe care nici cele mai performante forțe de ordine nu l-ar fi putut desfășura mai bine.

Discuția cu David Sharon începu în dimineața următoare și dură o zi întreagă și o jumătate de noapte. SIS preferă să folosească una dintre propriile case conspirative, un apartament bine protejat și împînzit cu microfoane, din South Kensington.

Acesta era (și încă este) un spațiu încăpător, a cărui sufragerie servea drept sală de ședințe. Unul dintre dormitoare adăpostea o sumedenie de casetofoane și magnetofoane, precum și doi tehnicieni care înregistrau tot ce se vorbea. O tânără îngri-

jită și ageră, adusă de la Century, se ocupa de bucătărie și avea grijă să aducă mereu sandvișuri și cafele pentru cei șase bărbați așezați la masa de consiliu.

În holul de la intrare se găseau doi indivizi vînjoși ce își petreceau toată ziua prefăcîndu-se că repară un lift care altminteri funcționa fără cusur și asigurîndu-se, de fapt, că în bloc nu intra nimeni în afara locatarilor.

Cei șase din jurul mesei erau David Sharon și acel *katsa* de la ambasada din Londra, care, oricum, era un agent „declarat”, cei doi americani, Stewart și Barber de la Langley, și cei doi lucrători din SIS, Laing și Paxman.

La îndemnul americanilor, Sharon își începu relatarea cu începutul și spuse totul exact așa cum se întîmplase.

– Un mercenar? Un mercenar care pur și simplu și-a oferit serviciile? se miră Stewart la un moment dat. Nu cumva îți bați joc de mine?

– Am primit instrucțiuni să fiu cît se poate de sincer, spuse Sharon. Exact așa stau lucrurile.

Americanii nu aveau nimic împotriva unui mercenar, ba chiar îl considerau un avantaj. Dintre toate motivele care pot împinge pe cineva să-și trădeze țara, cel financiar este cel mai simplu din punct de vedere al agenției care efectuează racolarea. În cazul mercenarilor, știi precis cum stai. Nu există regrete chinuitoare, muștrări de conștiință, teamă sau dezgust față de propria persoană, nu există nici un eu fragil care trebuie măgulit sau asperități ce se cer netezite. În lumea informațiilor secrete, un mercenar se comportă exact ca o tîrfă. Nu e nevoie de nici un fel de mese intime la lumina lumînărilor sau de dulci nimicuri șoptite la ureche. Pui un pumn de dolari pe noptieră și ajunge.

Sharon descrie căutarea febrilă a unei persoane care putea să trăiască la Bagdad sub acoperire diplomatică o perioadă îndelungată și relată modul cum, în cele din urmă, fusese ales Alfonso Benz Moncada, care apoi fusese instruit intensiv la

Santiago, reinfiltrat și însărcinat cu organizarea activității în teritoriu a lui Jericho timp de doi ani.

– Stai puțin, îl întrerupse Stewart. Vrei să spui că acest *amator* l-a coordonat pe Jericho doi ani de zile? Că a ridicat informații din locuri secrete de șaptezeci de ori și a scăpat?

– Exact. Pe viața mea, spuse Sharon.

– Ce părere ai, Steve?

Laing ridică din umeri.

– Norocul începătorilor. Eu, unul, nu mi-aș dori să încerce cineva experimente de soiul ăsta în Berlinul de Est sau la Moscova.

– Și spune-mi, continuă Stewart, nu s-a ales cu nici o codiță? N-a ratat niciodată?

– Nu, răspunse Sharon. A fost urmărit de câteva ori, dar sporadic și fără profesionalism. În timp ce se ducea de acasă la sediul Comisiei Economice sau înapoi și o singură dată când plecase să ridice niște informații. Însă i-a văzut la timp și a renunțat.

– Hai să spunem că efectiv *a fost* urmărit pînă la locul cu pricina de o echipă de filaj în adevăratul sens al cuvîntului. Să zicem că agenții de contraspionaj ai lui Rahmani dau de locul ăsta, pun mîna pe Jericho, îl supun presiunilor și îl obligă să colaboreze, propuse Laing.

– În cazul ăsta, materialele transmise și-ar fi pierdut mult din valoare, spuse Sharon. Jericho a produs pagube însemnate, lucru pe care Rahmani nu l-ar fi tolerat. Am fi asistat la un proces și la spînzurarea în piața centrală a lui Jericho, iar Moncada ar fi trebuit să se considere norocos dacă ar fi scăpat doar cu o expulzare. Se pare că filatorii erau din AMAM, deși se presupune că toți străinii îi aparțin fără discuție lui Rahmani. Oricum, au fost la fel de amatori de fiecare dată. Moncada i-a depistat fără nici un fel de probleme. Știți doar că AMAM încearcă de multă vreme să preia o parte din activitatea de contraspionaj...

Ceilalți încuviințară din cap. Rivalitatea interdepartamentală nu era ceva nou. Se întâmpla chiar și la ei în țară.

Cînd Sharon ajunsese la episodul în care Moncada fusese retras brusc din Irak, Bill Stewart nu-și putu stăpîni o înjurătură suculentă.

– Vrei să spui că a întrerupt legătura, că nu mai poate fi contactat... ? Că Jericho se află acolo de capul lui și nu se mai ocupă nimeni de el?

– Întocmai, confirmă Sharon răbdător, după care se întoarse spre Chip Barber. Cînd generalul Dror a spus că nu coordona nici un agent la Bagdad, nu a mințit. Mossadul se convinsese deja că misiunile lui Jericho erau de domeniul trecutului.

Barber îi aruncă tînărului *katsa* o privire al cărei mesaj era: nu încerca să vinzi castraveți la grădinar, fiule, că nu-i frumos.

– Vrem să restabilim contactul, spuse Laing cu blîndețe. Cum?

Sharon le prezentă cele șase locuri unde se lăsau mesajele. În timpul celor doi ani de activitate Moncada schimbase două dintre ele; într-unul din cazuri fiindcă intraseră buldozerele ca să pregătească terenul pentru o nouă construcție, în altul pentru că un vechi magazin părăsit începuse să fie renovat în scopul redeschiderii. Însă locurile funcționale, precum și locurile unde se lăsau semnele de recunoaștere cu cretă, erau aceleași pe care le comunicase cu ocazia ședinței de informare, organizată imediat după scoaterea lui din țară.

Poziția exactă a acestor locuri pentru lăsarea mesajelor și pentru recunoașterea prin semne cu cretă fu notată de către toți cei prezenți.

– Poate reușim să convingem un diplomat dintr-o țară prietenă să-l abordeze, să-i spună că a intrat din nou în pîine și că sînt mai mulți bani în joc sugeră Barber. În felul ăsta scăpăm naibii de toată scormoneala asta pe sub pietroaie.

– Nu, spuse Sharon. Ori procedăm tot prin lăsări de mesaje, ori nu putem să luăm legătura.

– De ce? întrebă Stewart.

– Știu că o să vă vină greu să credeți, dar jur că e adevărat. N-am aflat nici pînă în ziua de azi cine e.

Cei patru agenți occidentali îl fixară cu privirea pe Sharon timp de cîteva minute.

– Nu l-ați identificat? întrebă Stewart încet.

– Nu. Am încercat și i-am cerut de nu știu cîte ori să se identifice, pentru propria lui protecție. A refuzat și ne-a amenințat că, dacă insistăm, se retrage de tot. Am făcut tot ce am putut; analize grafice, psihoportrete, tot ce trebuie. Am pus pe două coloane informațiile pe care a fost în stare să ni le dea și pe cele la care n-a avut acces. Pînă la urmă ne-am ales cu o listă de treizeci, poate, patruzeci de oameni, toți din anturajul lui Saddam Hussein, făcînd parte fie din Consiliul Revoluționar de Comandă, fie din Înaltul Comandament al Armatei, fie din vîrful Partidului Baas. Mai aproape de atît n-am reușit să ajungem. De două ori am avut grijă să strecurăm un termen tehnic în engleză în ceea ce am cerut. De fiecare dată ne-a solicitat explicații pe marginea cuvîntului. Se pare că nu vorbește engleză deloc sau aproape deloc. Deși s-ar putea la fel de bine să fie praf în ochi. În cazul în care ar ști bine limba, cercul suspjecțiilor s-ar restrînge extraordinar de mult. De fapt, ar mai rămîne doi sau trei în discuție. Oricum, de fiecare dată își redactează materialele în arabă.

Stewart scoase un mormăit, dînd impresia că se lăsase convins.

– Seamănă cu Deep Throat.

Își aminteau cu toții de sursa secretă, implicată în afacerea Watergate, care le furnizase informații secrete celor de la *Washington Post*.

– Dacă țin bine minte, parcă Woodward și Bernstein l-au identificat pe Deep Throat, nu? întrebă suav Paxman.

– Așa susțin, dar am dubii, răspunse Stewart. Cred că tipul a rămas în umbră, la fel ca Jericho.

Întinericul se lăsase de mult când cei patru participanți din Anglia și Statele Unite îl lăsară, în fine, pe epuizatul David Sharon să se întoarcă la ambasadă. Nici dacă ar mai fi existat lucruri pe care încă nu le aflaseră de la el n-ar fi avut cum să le stoarcă. Dar Steve Laing era sigur că, de data asta, Mossadul fusese cinstit și nu umblase cu jumătăți de măsură. Bill Stewart îi spusese deja cât de mare fusese presiunea exercitată de la Washington.

Cei doi agenți secreți englezi și omologii lor americani, sătui de sandvișuri și cafea, se îndreptară spre un restaurant, la vreo doi kilometri de locul unde avusese loc discuția. Bill Stewart, căruia cele douăsprezece ore de sandvișuri și stresul aferent nu-i amelioraseră nici un pic ulcerul de care se plîngea, se aplecă asupra farfuriei cu somon afumat.

– E o porcărie, Steve, o porcărie mare cât o zi de post. Ca și Mossadul, va trebui și noi să găsim un diplomat acreditat care e deja instruit în domeniu și să-l convingem să lucreze pentru noi. Dacă e nevoie, îl cointeresăm. Langley e dispus să plătească o mulțime de bani pentru povestea asta. Informațiile de la Jericho ar putea salva viața multor oameni de-ai noștri când o să înceapă războiul.

– Și-atunci cum stăm? întrebă Barber. Ia să vedem. Jumătate din ambasadele din Bagdad și-au închis deja porțile, iar restul probabil că se află sub o supraveghere foarte severă. La cine să apelăm? La irlandezi, la elvețieni, la suedezi, la finlandezi?

– Neutrii nu se bagă, spuse Laing. Și mă îndoiesc că au un agent instruit pe care să-l fi infiltrat în Bagdad din proprie inițiativă. Cât despre ambasadele din Lumea a Treia, las-o baltă – ar însemna s-o luăm de la capăt cu racolarea și instruirea.

– N-avem timp de așa ceva, Steve, e urgent. Nu putem să mergem pe drumul pe care au pornit israelienii. Trei săptămîni

înseamnă o nebunie. Poate că atunci ne-ar fi mers, dar acum Irakul e pe picior de război. În mod cert, lucrurile sînt mult mai stricte acolo. Dacă e să începem de la zero, aş avea nevoie de minimum trei luni ca să-l învăţ meserie pe diplomat.

Stewart dădu aprobator din cap.

– Dacă nu găsim persoana potrivită în rîndul diplomaţilor, trebuie să găsim pe cineva al cărui acces în zonă să nu fie suspect. Există un număr de oameni de afaceri care merg în continuare acolo, mai cu seamă germani. Am putea căuta un neamţ, eventual un japonez convingător.

– Necazul e că indivizii ăştia nu stau mult timp într-un loc. La modul ideal, e de dorit să găsim pe cineva care să-l piloteze pe acest Jericho pe durata următoarelor... ia să vedem... patru luni. Ce-aţi zice de un ziarist? sugeră Laing.

Paxman clătină din cap.

– Țin legătura cu toți cei care vin de-acolo și stau de vorbă cu ei mereu; pentru simplul fapt că sînt ziariști, au parte de o supraveghere totală. N-o să avem cum să-i cerem unui corespondent de presă străin să se furișeze pe străduțele lăturalnice și să ridice bîglovani, mai ales că filatorii au mereu pe cineva din AMAM cu ei. În plus, nu uitați că, dacă nu reușim cu un diplomat acreditat, avem de-a face cu o operațiune cu grad mare de risc. Vrea cineva detalii despre ce i s-ar întîmpla unui agent care ar cădea în mîinile lui Omar Khatib?

Cei patru bărbați de la masă auziseră de reputația sinistrală a lui Khatib, șeful AMAM, cunoscut și sub numele de al-Mu'azib sau Torționarul.

– Totuși, pînă la urmă s-ar putea să fim nevoiți să ne asumăm riscuri, observă Barber.

– Mă gîndeam, în primul rînd, la acceptarea unui asemenea lucru, arată Paxman. Care ar fi omul de afaceri sau reporterul care s-ar învoi la așa ceva știind ce-l așteaptă dacă pun irakienii

mîna pe el? Sincer să fiu, prefer să mă prindă KGB-ul decît AMAM.

Înnegurat la față, Bill Stewart își puse furculița pe masă și mai ceru un pahar cu lapte.

– Ei bine, asta-i situația. Singura soluție ar fi să găsim un agent gata instruit care poate să treacă drept arab.

Paxman îi aruncă o privire furișă lui Steve Laing care se gîndi preț de o clipă și apoi dădu încet din cap.

– Avem noi pe cineva care poate, spuse Paxman.

– Un arab îmblînzit? Are și Mossadul, avem și noi, dar nu ne ajută la nivelul ăsta, declară Stewart. Nu de curieri sau de grădinari avem nevoie. E o operațiune de mare importanță și cu doză mare de risc.

– Nu, e vorba de un englez, maior în SAS.

Stewart tocmai voia să-și ducă paharul la gură, dar se opri la jumătatea drumului. Barber lăsă tacîmurile deoparte și nu se mai atinse de friptură.

– Să vorbești araba e una, să treci drept irakian în Irak e cu totul altceva, spuse Stewart.

– E oacheș, brunet, cu ochii negri și cu tenul întunecat, dar e sută la sută englez. S-a născut și a copilărit acolo. Poate liniștit să treacă drept unul de-ai lor.

– Și zici că e pe deplin instruit în operațiunile secrete? întrebă Barber. Drăcia dracului, păi, unde e?

– La drept vorbind, la ora asta e în Kuweit, răspunse Laing.

– Fir-ar să fie. Adică, a rămas blocat acolo?

– Nu, din contră. Se pare că e liber ca pasărea cerului.

– Păi, dacă poate să plece, ce dracu' face acolo?

– Ce să facă? Ucide irakieni.

Stewart căzu iarăși pe gînduri și, în cele din urmă, dădu ușor din cap.

– Întunecată treabă, murmură el. Poți să-l scoți de acolo? Am dori să-l împrumutăm.

– Cred că da, cu prima ocazie cînd ne transmite ceva prin radio. Totuși, am vrea să ne ocupăm noi de infiltrarea lui. Și să împărțim informațiile.

Stewart dădu din cap încă o dată.

– Mi se pare corect. Doar ni l-ați dat pe Jericho. S-a făcut, batem palma. O să-l lămuresc eu pe judecător.

Paxman se ridică și se șterse la gură.

– Cred că ar fi cazul să vorbesc cu Riadul, spuse el.

Mike Martin era obișnuit cu ideea că norocul și-l face omul, dar viața îi fu salvată în acel octombrie fierbinte de o întîmplare norocoasă.

În seara zilei de 19 trebuia să transmită la o reședință stabilită de SIS undeva la marginea Bagdadului; era aceeași seară în care cei patru ofițeri superiori din CIA și de la Century House luau cina împreună în South Kensington.

Dacă și-ar fi respectat programul, ar fi intrat în emisie, datorită diferenței de fus orar de două ore, înainte ca Simon Paxman să aibă timp să se întoarcă la Century House și să alerteze Riadul cu privire la faptul că Beduinul era dorit de urgență.

Mai mult decît atît, ar fi vorbit între cinci și zece minute și ar fi discutat cu Riadul despre reprovizionarea cu arme și explozibil.

Întîmplarea făcu însă ca la acea oră, înainte de miezul nopții, să se afle în garajul încuiat în care își ținea jeepul, unde descoperi că vehiculul avea o pană de cauciuc.

Înjurînd de mama focului, pierdu o oră ca să ridice roata cu cricul și să încerce să clintească bușele care aproape că se cimentaseră, din cauza amestecului de ulei și nisip din deșert. La unu fără un sfert ieși ușor din garaj la volanul jeepului, dar, după nici un kilometru, observă că și cauciucul de rezervă avea o înțepătură.

Nu-i rămînea decît să se întoarcă la garaj și să abandoneze convorbirea și mesajul radio pentru cei din Riad.

Avu nevoie de două zile ca să-și vulcanizeze ambele cauciucuri și abia în seara zilei de 21 ajunse în inima deșertului, la mare distanță de marginea sudică a orașului, unde își orientă mica antenă de satelit în direcția capitalei saudite, la sute de kilometri depărtare, folosindu-se de butonul „emisie“ pentru a transmite o serie de semnale rapide care arătau că el era cel ce opera și că, în scurt timp, avea să intre efectiv în emisie.

Radioul lui nu era un model pretențios și avea doar zece canale, cîte unul fixat prin rotație pentru fiecare zi de transmisie. În acea zi de 21 folosea canalul unu. După ce se identifică, comută pe „recepție“ și așteptă. După cîteva secunde se auzi o voce scăzută care spuse:

– Muntele stîncos, Ursul Negru, te aud, cinci.

Codurile prin care se identificau atît Martin, cît și Riadul corespundeau datei și canalului folosit, pentru a se evita situația neplăcută în care o forță ostilă ar fi încercat să intervină pe aceeași lungime de undă.

Martin trecu din nou pe „emisie“ și rosti cîteva propoziții.

Undeva, într-una dintre zonele periferice din nordul capitalei Kuweit City, un tînăr tehnician irakian fu alertat de o lumină pulsatorie pe consola pe care o supraveghea în apartamentul rechiziționat de la ultimul etaj al unui bloc de locuințe. Unul dintre subalternii lui interceptase transmisiunea și încerca s-o localizeze.

– Domnule căpitan, rosti el pe un ton febril.

Un ofițer din secția de transmisiuni a contraspionajului condus de Hassan Rahmani se apropie de pupitru. Lumina continua să pulseze, în timp ce tehnicianul se străduia să identifice zona de emisie.

– Cineva tocmai a intrat în emisie.

– Unde?

– Undeva în deșert, domnule căpitan.

Tehnicianul ascultă în căști comenzile rostite de experții în radiolocație care încercau să determine exact sursa emisiei.

– Se transmite cu bruiaj electronic, domnule.

– Asta trebuie să fie. A avut dreptate șeful. Care-s coordonatele?

Ofițerul întinse mîna spre telefon, ca să alerteze celelalte două echipe de supraveghere din vehiculele parcate în Jahra și la Spitalul Al Adan de lîngă coastă.

– Doi-zero-doi radiocompas.

Doi-zero-doi însemna douăzeci și două de grade vest în raport cu axa sudică, numai că în direcția aceea nu exista absolut nimic, cu excepția deșertului kuweitian care se întindea pînă la granița saudită, unde se întâlnea cu deșertul din țara învecinată.

– Frecvența? întrebă ofițerul pe un ton răstit, în timp ce furgoneta din Jahra confirma intrarea în emisie.

Tehnicianul identifică frecvența de emisie ca fiind una extrem de rară și de joasă.

– Domnule locotenent, i se adresa căpitanul peste umăr, sună imediat la Baza Aeriană Ahmadi și spune-le să dispună ridicarea elicopterului de la sol, fiindcă am găsit ce căutam.

Pierdut în imensitatea deșertului, Martin termină ce avea de spus și comută pe „recepție” ca să primească răspunsul de la Riad. Numai că respectivul răspuns nu era deloc cel așteptat. De fapt, nici el nu vorbise mai mult de cincisprezece secunde, așa că nu-și putea explica misterul.

– Muntele stîncos, Ursul Negru, întoarce-te în peșteră. Repet, întoarce-te în peșteră. Cu extremă urgență. Terminat definitiv.

Căpitanul irakian le dădu frecvența de emisie și celorlalte două posturi de supraveghere. La Jahra și în spital tehnicienii primiră coordonatele frecvenței și se puseră pe treabă, înălțînd deasupra capetelor tuturor antene de satelit cu un diametru de aproape un metru și jumătate. Postul de pe coastă monitoriza zona cuprinsă între granița nordică a Kuweitului cu Irakul și frontiera cu Arabia Saudită. Scanerele de la Jahra măturau de la

est la vest, de la întinderea marină, în partea de răsărit, pînă la deșertul irakian ce era situat în apus.

Cele trei unități de supraveghere puteau asigura un exercițiu de radiolocație prin care „ținta“ să poată fi identificată cu o marjă de eroare de sub o sută de metri, urmînd să transmită urgent coordonatele elicopterului de tip Hind și celor zece soldați înarmați de la bordul lui.

– E tot acolo? întrebă căpitanul.

Tehnicianul scrută ecranul circular din fața lui, al cărui centru reprezenta punctul unde se afla el însuși. Cu cîteva secunde în urmă o linie brăzdase aproape imperceptibil ecranul, îndreptîndu-se dinspre centru spre coordonatele doi-zero-doi. Acum însă ecranul redevenise inert. Avea să se lumineze din nou abia în clipa următoarei emisii a celui pe care-l urmăreau.

– Nu, domnule, a ieșit din emisie. Probabil că ascultă răspunsul.

– O să se-ntoarcă, spuse căpitanul.

Numai că se înșelase. Ursul Negru se încruntase auzind instrucțiunile neașteptate care-i parveniseră de la Riad, închisese aparatul, oprise transmițătorul și rabatase antena fără șovăire.

Irakienii monitorizară lungimea de undă respectivă pe toată durata nopții, pînă la ivirea zorilor, cînd elicopterul Hind de la Al Ahmadi consideră că misiunea lui se încheiase, iar soldații obosiți și țepeni își văzură de-ale lor.

Simon Paxman dormea pe un pat de campanie la el în birou cînd sună telefonul. Era un tehnician de cifru din secția de comunicații, care-l suna de la parter.

– Cobor imediat, spuse Paxman.

Era vorba de un mesaj foarte scurt de la Riad, care tocmai fusese decodificat. Se luase legătura cu Martin și i se transmiseseră ordinele.

De la el din birou Paxman îl sună pe Chip Barber, instalat în apartamentul de lîngă piața Grosvenor care aparținea CIA.

– E pe drum, rosti el. Nu știm exact când o să treacă granița. Steve zice că vrea să mă duc și eu acolo. Vii și tu?

– Sigur, spuse Barber. Directorul-adjunct pentru Operațiuni se întoarce la Langley cu avionul de dimineață, însă eu vin cu tine. Trebuie să-l vad la față pe individul ăsta.

În cursul zilei de 27 octombrie atît Ambasada Americană, cît și Foreign Office-ul abordară Ambasada Arabiei Saudite pentru acreditarea în regim de urgență a unui nou tînăr diplomat la Riad. Nu se ivi nici o problemă. Două pașapoarte, dintre care pe nici unul nu se aflau numele lui Barber sau Paxman, fură vizate imediat, iar cei doi prinseră cursa de douăzeci și patruzeci și cinci cu decolarea de la Heathrow, sosind cu puțin înainte de a se crăpa de ziuă la Riad, pe Aeroportul Internațional Regele Abdulaziz.

O mașină trimisă de Ambasada Americană îl aștepta pe Chip Barber și-l duse direct la Misiunea Statelor Unite, de unde se desfășura operațiunea montană pe scară largă de către CIA, în timp ce o limuzină fără însemne speciale îl transportă pe Paxman la vila unde își stabiliseră cartierul general cei din SIS. Prima veste pe care o primi Paxman fu că, din cîte se părea, Martin nu trecuse granița și nu ajunsese unde trebuia.

În legătură cu ordinele primite prin intermediul Riadului, Martin își spuse că era ușor de zis și greu de făcut. Se înapoiase din deșert cu mult înainte de ivirea zorilor zilei de 22 și-și petrecuse ziua organizîndu-și încheierea operațiunii.

Lasă un mesaj sub lespedeă funerară a marinarului Shepton din cimitirul creștin, în care îi explica domnului Al-Khalifa că, spre regretul lui, era nevoit să plece din Kuweit. Într-un alt mesaj, adresat lui Abu Fuad, el îi descrise de unde și cum să ridice restul de arme și explozibil care era în continuare ascuns în două dintre cele șase vile pe care le solicitase de la început.

Termină toate aceste lucruri, iar în cursul după-amiezei se instalează la volanul camionetei vechi și ruginite și se îndreaptă spre

ferma de cămile de dincolo de Sulaibiya, unde se sfîrșea periferia capitalei kuweitiene și începea deșertul.

Cămilele lui se aflau tot acolo și erau în perfectă stare. Puiul fusese întărcat și era pe punctul de a deveni un animal foarte prețios, așa că Martin îl folosi ca să-și achite datoria față de proprietarul fermei, care avusese grijă de cămile pe durata absenței lui.

Cu puțin înainte de asfințit încălecă și pormi spre sud-sud-vest, astfel încît la căderea nopții, cînd întunericul rece al deșertului îl învălui, se afla deja la o distanță apreciabilă de ultimele așezări lăsate în urmă.

Avu nevoie de patru ore – nu de una singură, ca pînă atunci – ca să ajungă la locul unde își îngropase radioul, pe care îl însemnase cu ajutorul a ceea ce mai rămăsese dintr-o mașină care, cu mult timp în urmă, se stricase și fusese abandonată acolo.

Ascunsese radioul sub încărcătura de curmale pe care le așezase în coșurile împletite. În ciuda acestei greutăți, animalul era mult mai destins decît cu două săptămîni în urmă, cînd transportase explozibili și armele în Kuwait.

Chiar admițînd că era mulțumită, cămila nu lăsă să se vadă acest lucru, scoțînd sunete mohorîte și scuipînd dezgustată, fiindcă fusese urnită din locul atît de comod unde se instalase la fermă. Cu toate acestea, nu încetini deloc ritmul de deplasare și se legănă calmă, conform obiceiului, în timp ce parcurgea kilometri întregi în întuneric.

Oricum, era o călătorie diferită de cea efectuată la mijlocul lui august. Pe măsură ce se deplasa spre sud, Martin vedea din ce în ce mai multe semne ale uriașei armate irakiene care se instalase în regiunea situată la sud de oraș, întinzîndu-se din ce în ce mai rapid spre vest, în direcția graniței cu Irakul.

De obicei, reușea să vadă la timp licărirea luminiițelor de la diversele puturi petroliere care împînzeau deșertul în zona aceea și știind că probabil irakienii le ocupaseră deja, avea grijă să se afunde și mai adînc în deșert, ca să le evite.

Alteori adulmeca fumul care era scos de focul făcut de irakieni, reușind să nu se apropie prea mult de taberele acestora. La un moment dat aproape că nimeri în mijlocul unui regiment de tancuri, ascuns după un val de nisip în formă de potcoavă, orientat spre americanii și saudiții care se aflau de cealaltă parte a graniței sudice. Auzi la timp câteva zgomote metalice, trase tare de hățuri spre dreapta și se furișă printre dune.

Cînd Martin pătrunsese în Kuweit, pe teritoriul acestei țări se aflau doar două divizii ale Gărzii Republicane irakiene, cantonate în sudul teritoriului și avînd misiunea de a se îndrepta spre est, pînă cînd aveau să ajungă la sud de capitala Kuweit City.

Acum Divizia Hammurabi li se alăturase celorlalte două, iar Saddam Hussein ordonase deplasarea altor unsprezece divizii, compuse în principal din soldați ai armatei regulate, spre sudul Kuweitului, pentru a face față concentrării de forțe realizate de americani și aliați de cealaltă parte a graniței.

Paisprezece divizii reprezintă o forță extrem de importantă, chiar și risipite în deșert. Din fericire pentru Martin, ele nu păreau să fi postat santinele, iar soldații dormeau ascunși sub vehicule, dar numărul lor din ce în mai mare îl obligă să facă un ocol mare prin vest.

Zorii îl găsiră la o distanță destul de mare la vest de terenul petrolifer de la Manageesh și încă la nord de postul de poliție de la Al Mufrad care marchează granița în dreptul unuia dintre punctele de control și trecere.

Relieful începuse să fie ceva mai variat, iar grupul de stînci pe care îl zări pe una dintre coline îi permise să-și petreacă restul zilei la adăpost. Cînd se ivi din nou soarele, priponi cămila care adulmeca dezgustată nisipul și rocile, fără a găsi nimic demn de consumat la micul dejun, după care se înveli în pătura care stătuse în spinarea animalului și se culcă.

La scurt timp după ora amiezii fu trezit de zgomotul unor tancuri aflate în apropiere și își dădu seama că ajunsese prea aproape de drumul principal care venea din Kuweit, de la Jahra,

și ducea spre sud-vest, intrînd în Arabia Saudită pe la punctul de control și de vamă Al Salami. După ce soarele apusese, așteptă pînă aproape de miezul nopții înainte de a se pune din nou în mișcare. Știa că granița se găsea la cel mult douăzeci de kilometri, spre sud.

Datorită faptului că plecase tîrziu, reușise să se strecoare printre ultimele patrule irakiene cam pe la trei noaptea, la ora la care mintea omului reacționează foarte lent, iar paznicii au tendința să ațipească.

La lumina lunii văzu cum postul de poliție de la Qaimat Subah rămîne undeva în urmă, iar după alți trei kilometri își dădu seama că trecuse granița. Pentru mai multă siguranță își continuă deplasarea pînă ajunsese la drumul secundar care merge de la est la vest, între Hamatiyyat și Ar-Rugi. Abia atunci se opri și-și asamblă din nou radioul și antena de satelit.

Întrucît la nord irakienii pătrunseseră cîțiva kilometri pe teritoriul kuweitian și fiindcă planul conceput de generalul Schwarzkopf presupunea că forțele implicate în Operațiunea Scutul Deșertului vor rămîne pe poziții ca să se asigure că, dacă erau atacate, aveau să știe cu siguranță că irakienii invadaseră Arabia Saudită, Martin se trezi într-un fel de țară a nimănui, lipsită de populație. Într-o bună zi regiunea aceea pustie avea să fie acoperită de un șuvoi de trupe saudite și americane care aveau să se îndrepte spre nord, în direcția Kuweitului. Însă atunci, în beznă care prevestea ivirea zorilor zilei de 24 octombrie, Martin avu ocazia să se bucure singur de acel peisaj.

Simon Paxman fu trezit de un funcționar de rangul doi de la Century House, care făcea parte din echipa care locuia în vilă.

– Ursul Negru a fost în emisie, Simon. A trecut granița.

Paxman se dădu jos din pat rapid și intră în sala radio în pijama. Un operator radio stătea pe un scaun rotitor în fața unui pupitru ce se întindea de-a lungul unui perete întreg al încăperii,

care inițial fusese concepută drept un dormitor elegant. Dat fiind că se aflau în ziua de 24, codurile fuseseră modificate.

– Corpus Christi către Texas Ranger, unde ești? Încă o dată, te rog să-ți definești poziția.

Vocea părea subțire așa cum se auzea în difuzoarele încastate în pupitru, dar era cât se poate de clară.

– La sud de Qaimat Subah, pe drumul de la Hamatiyyat la Ar-Rugi.

Operatorul se întoarse și se uită la Paxman. Agentul SIS apăsă pe tasta de emisie și rosti cu voce fermă:

– Ranger, rămâi unde ești. O să vină un taxi negru să te ia. Confirmă.

– Confirmat, spuse vocea. O să aștept taxiul negru.

În realitate nu era vorba de un taxi negru, ci de un elicopter american Blackhawk care își făcu apariția deasupra drumului după două ore. În dreptul ușii deschise se afla un agent de teren prins cu chingi de scaunul de lângă locul pilotului și care cerceta dîra aceea de pămînt, ce se presupunea a fi un drum, cu ajutorul binoclului. De la înălțimea de șaizeci de metri agentul îl reperă pe bărbatul de lângă cămilă și tocmai se pregătea să-i spună pilotului să meargă mai departe cînd bărbatul îi făcu semn.

Elicopterul Blackhawk încetini, iar ocupanții lui îl priviră cu un aer precaut pe beduin. Din punctul de vedere al pilotului, se aflau periculos de aproape de graniță. Cu toate acestea, coordonatele pe care i le dăduse ofițerul din serviciul de informații de la el din escadrilă erau exacte și, în afara bărbatului cu cămila, nu mai vedea pe nimeni.

Chip Barber fusese acela care aranjase cu comandantul bazei aviației militare din Riad ridicarea de la sol a unui elicopter Blackhawk, pentru recuperarea unui englez care trebuia să vină din Kuweit și să treacă granița. Elicopterul pornise imediat în misiune, dar nimeni nu-i spusese pilotului despre un beduin călare pe o cămilă.

În timp ce piloții din aviația militară americană se uitau de la șaizeci de metri înălțime, bărbatul aflat la sol aranjă o mulțime de pietre într-o anumită ordine, iar după ce termină se dădu înapoi. Agentul de teren își îndreptă binoclul spre grămada de pietre și văzu că acestea alcătuiseră cuvântul SALUT, după care vorbi în microfonul atașat la cască.

– Țsta trebuie să fie. Hai să-l luăm de-aici.

Pilotul încuviință din cap, iar elicopterul Blackhawk coborî treptat și reuși să aterizeze la vreo douăzeci de metri de locul unde se aflau bărbatul și cămila. Martin descărcase deja coșurile și șaua grea din spinarea animalului și le aruncase undeva la marginea drumului. Instalația radio și arma personală, pistolul Browning de calibrul 9 milimetri și treisprezece gloanțe ce puteau fi trase automat, atât de apreciat de către cei din SAS, se aflau în geanta de umăr.

În timp ce elicopterul ateriza, cămila intră în panică și o luă la fugă. Martin se uită după ea. Îi fusese de mare ajutor, în ciuda temperamentului ei nenorocit. Și chiar dacă era singură în deșert, nu avea să i se întâmple nimic. Din punctul ei de vedere, era acasă, pe un teren cunoscut. Avea să meargă fără țință, găsindu-și singură hrană și apă, pînă cînd avea s-o găsească vreun beduin care, neobservînd nici un semn cu fierul înroșit, avea să și-o însușească bucuros.

Martin se aplecă pe sub paletele care se învîrteau și alergă la ușa deschisă. Agentul de teren strigă la el, ca să acopere zgomotul făcut de elicopter:

– Numele dumneavoastră, vă rog, domnule.

– Maiorul Martin.

O mîna se ivi din deschizătură, ajutîndu-l pe Martin să urce în cabină.

– Bun venit la bord, domnule maior.

În clipa aceea zgomotul motorului făcu imposibilă orice continuare a discuției. Agentul de teren îi înmîna lui Martin o

pereche de căști antifonice ca să se apere împotriva huruitului, după care se pregătiră să plece la Riad.

Cînd se apropie de oraș, pilotul se abătu de la cursul normal și se îndreptă spre o vilă situată într-o zonă periferică nu foarte populată. Lîngă ea se găsea un mic loc viran unde cineva dispusese trei rînduri de perne, de un portocaliu aprins, sub forma literei H. În vreme ce elicopterul zăbovea în apropierea vilei, bărbatul în haine arabe sări jos, se întoarse ca să facă un semn de mulțumire membrilor echipajului și se îndreptă spre reședință, lăsînd elicopterul să se ridice și să-și vadă de drum. Doi servitori se apucară să strîngă pernele.

Martin trecu printr-un portal și se trezi într-o curte cu dale de piatră pe jos. Chiar în clipa aceea din casă ieșiră doi bărbați. Martin îl recunoscuse pe unul din ei, pe care îl mai văzuse cu multe săptămîni în urmă în zona de vest a Londrei, la cartierul general al SAS.

– Simon Paxman, rosti bărbatul mai tînăr, întinzînd mîna. Îmi pare al naibii de bine că te-ai întors. A, el e Chip Barber, unul dintre verii noștri de la Langley.

Barber dădu mîna cu bărbatul din fața lui, cercetîndu-l din cap pînă-n picioare: murdar, cu veșmîntul acela alb și soios care atîrna pînă la podea, cu pătura în dungi împăturită și pusă pe umăr și cu o basma în picățele ale cărei șireturi negre îl ajutau să și-o petreacă peste chipul oacheș, cu trăsături hotărîte și cu ochi negri.

– Mă bucur să te cunosc, domnule maior. Am auzit o mulțime de lucruri despre dumneata, spuse Barber, strîmbînd din nas. Nu ți-ar prinde rău o baie fierbinte, ce zici?

– A, da, mă ocup imediat și de asta, spuse Paxman.

Martin dădu din cap, spuse „mulțumesc“ și intră în vila răcoroasă, urmat îndeaproape de Paxman și Barber. Acesta din urmă încerca o mare satisfacție ascunsă. Dumnezeuule, își zise el în gînd, zău dacă nu-ncep să cred că individul chiar ar fi în stare s-o facă.

Martin avu nevoie de trei băi consecutive în cada de marmură a reședinței obținute de prințul Khaled bin Sultan pentru englezi ca să scape de murdăria și transpirația acumulate atâtea săptămîni la rînd. Își înfășură un prosop în jurul șalelor și se lăsă în seama unui frizer care îl tunse cu grijă, după care se bărbieri, folosindu-se de trusa de toaletă a lui Paxman.

Veșmîntul tradițional, pătura, hainele de schimb și sandalele fuseseră deja duse în grădină, unde un servitor saudit le transformase într-un foc de tabără de mai mare dragul. Două ore mai tîrziu, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de casă ai lui Paxman și cu o cămașă cu mîneacă scurtă, Mike Martin se așeză la masa din sufragerie și se văzu pus în fața a cinci feluri de mîncare.

– N-ați vrea să-mi spuneți de ce m-ați scos de-acolo? întrebă el.

Cel care îi dădu răspunsul fu Chip Barber.

– Bună întrebare, domnule maior, al naibii de bună. Și merită un răspuns pe măsură, nu? Adevărul e că am dori să te duci la Bagdad. Săptămîna viitoare. Ce preferi, salată sau pește?

Capitolul 10

Afăt CIA, cât și SIS se grăbeau. Deși acest lucru fusese trecut sub tăcere la momentul respectiv, la sfârșitul lui octombrie, la Riad, Agenția Centrală de Informații concentrase importante efective operaționale.

Nu trecu decît foarte puțin și prezența agenților CIA începu să-i calce pe nervi pe comandanții armatei, aflați la nici doi kilometri distanță, în sala de consiliu improvizată, situată sub sediul Ministerului Aviației din Arabia Saudită. Generalii de aviație erau convinși că, dacă se foloseau cum trebuia numeroasele dotări tehnice de ultimul tip de care dispuneau, le va veni foarte ușor să afle tot ce aveau nevoie despre sistemele defensive și despre pregătirile pe care le făceau irakienii.

Și, la drept vorbind, gama de mijloace tehnice era uimitoare. Dincolo de sateliții amplasați în spațiu, care trimiteau în permanență imagini despre teritoriul guvernat de Saddam Hussein, dincolo de Aurora și de avioanele U-2, care făceau cam același lucru, dar de la o distanță mai mică, existau o sumedenie de alte dispozitive, de o complexitate deconcertantă, a căror unică menire era furnizarea de informații pe calea aerului.

Un alt tip de sateliți, dispuși în poziție geosincronică și rotindu-se deasupra întregului Orient Mijlociu, avea misiunea de a asculta tot ce spuneau irakienii, interceptînd fiecare cuvînt rostit pe o linie „deschisă“. Numai că acești sateliți *nu* erau în stare să surprindă consfăturile de planificare strategică, ținute

prin intermediul unui sistem de cabluri de fibre optice a cărui lungime totală era de șaptezeci de mii de kilometri și care era îngropat în proporție de sută la sută.

În rîndul avioanelor, cele mai importante erau componentele așa-numitului sistem de control și prevenire aeriană, cunoscut sub numele de AWACS. Acestea erau aeronave de linie de tip Boeing 707 pe care fuseseră instalate radare uriașe. Rotindu-se în cercuri largi și încete pe deasupra părții nordice a Golfului, lucrînd în schimburi și neîntrerupîndu-și activitatea nici măcar o secundă, ele puteau informa Riadul în interval de cîteva secunde în legătură cu orice mișcări aeriene deasupra Irakului. În clipa în care un avion irakian își lua zborul ca să plece în misiune, Riadul era deja la curent cu numărul, direcția de deplasare, viteza și altitudinea.

În sprijinul AWACS venea un alt Boeing 707 adaptat; era vorba de modelul E8-A, cunoscut și drept J-STAR, care efectua monitorizarea trupelor inamice de uscat, așa cum AWACS se ocupa de cea a forțelor de aviație. Prevăzut cu un radar enorm de tip Norden, capabil să prindă în raza lui vizuală nu doar ceea ce se afla dedesubt, ci și în lateral, în așa fel încît să realizeze supravegherea fără să pătrundă în spațiul aerian al Irakului, J-STAR era în stare să surprindă aproape orice bucatică de metal care începea să se miște.

Combinarea acestor dotări și a multor altor miracole ale tehnicii, pentru care Washingtonul cheltuise miliarde și miliarde de dolari, îi convinse pe generali că puteau auzi tot ce se vorbea, puteau vedea tot ce mișca și puteau distruge tot ce nu le convenea. Mai mult decît aîft, succesul era garantat, indiferent dacă era ploaie sau ceață, iarnă sau vară, noapte sau zi. Nu mai exista riscul ca inamicul să se ascundă sub bolta deasă a junglei și să treacă neobservat. Ochii invizibili din înaltul cerului aveau grijă să nu se mai întîmple așa ceva și să vadă absolut tot.

Ofițerii de informații de la Langley erau sceptici și acest lucru se vedea. Îndoielile erau privilegiul civililor, iar în fața lor

militarii de carieră începeau să se enerveze. Trebuiau să îndeplinească o treabă serioasă, erau decizi să ducă lucrurile la bun sfârșit și nu aveau nevoie de sfatul sau ajutorul nimănui.

La englezi lucrurile stăteau altfel. Prezența SIS în teatrul de luptă din Golf nu se compara cu aceea a CIA, dar, cu toate acestea, la nivelul celor de la Century House, era vorba de o operațiune de amploare, ceea ce o făcea cu atât mai secretă, conform obiceiului.

Mai mult decât atât, englezii numiseră drept comandant al tuturor forțelor britanice din Golf și adjunct al generalului Schwarzkopf un militar neobișnuit, cu un trecut neobișnuit.

Norman Schwarzkopf era un tip înalt, mătăhălos, cu o bună reputație și cu o fire din cale-afară de milităroasă când era vorba de misiunile de luptă. Cunoscut fie drept Norman Furtunosul, fie drept „Ursul“, avea un temperament din cauza căruia trecea brusc de la bonomie la izbucniri violente, întotdeauna de scurtă durată, pe care consilierii lui apropiați le caracterizau prin formula „a băga glonț pe țeavă“. Cît despre omologul său britanic, nici nu s-ar fi putut găsi o persoană mai diferită.

Generalul-locotenent sir Peter de la Billière, care se prezentase la începutul lui octombrie ca să preia comanda trupelor engleze, era un bărbat aparent fragil, dar bine făcut, cu un aer sfios și cu o pronunțată reticență față de luările de cuvînt. Americanul corpolent și extrovertit și introvertitul englez subțirel alcătuiau o pereche bizară, care dădea rezultate bune fiindcă fiecare știa exact ce se afla dincolo de fațada celuilalt și-i recunoștea meritele.

Sir Peter, căruia soldații îi spuneau simplu PB, era ofițerul cu cele mai multe decorații militare din armata engleză, lucru de care nu voia să pomenească nici în ruptul capului. Doar cei care participaseră alături de el în diverse campanii îndrăzneau din cînd în cînd, la o halbă de bere, să evoce calmul glacial al comandantului în focul luptei și ușurința cu care făcuse să i se prindă pe piept sumedenia aceea de ordine și medalii. PB fusese

și comandant al trupelor SAS, așa că poseda cunoștințe vaste despre Golf, vorbea limba arabă și știa multe lucruri legate de operațiunile sub acoperire.

Întrucât comandantul englez mai lucrase împreună cu cei din SIS, echipa de la Century House descoperi în persoana lui pe cineva mult mai dispus să le asculte rezervele și nemulțumirile, prin comparație cu agenții CIA.

Trupele SAS desfășuraseră deja efective considerabile pe teritoriul saudit, cantonate într-o tabără izolată din cadrul unei baze militare mai mari, în imediata apropiere a capitalei Riad. Ca fost comandant al acestor oameni, generalul PB era preocupat ca nici unul dintre ei să nu-și irosească abilitățile remarcabile îndeplinind corvezi de zi cu zi, de care se puteau ocupa infanteriștii sau ceilalți soldați. Specialitatea lor era penetrarea dispozitivului inamic în profunzime și salvarea ostaticilor.

Inițial se hotărîse ca trupele SAS să fie folosite la eliberarea englezilor folosiți ca „scuturi umane“ de Saddam, dar se renunțase la acest plan când ostaticii ajunseseră să fie împrăștiati pe tot cuprinsul Irakului.

După ce își petrecură împreună ultima săptămînă din octombrie în acea vilă din afara Riadului, echipele CIA și SIS puseră la punct o operațiune aflată la îndemîna talentelor neobișnuite ale trupelor SAS. Operațiunea fu adusă la cunoștința comandantului actual a acestor trupe, iar acestea se puseră pe treabă.

Mike Martin își petrecu întreaga după-amiază a primei sale zile la vilă, ascultînd explicații despre modul în care ajunseseră să descopere aliații anglo-americani existența renegatului din Bagdad, căruia i se dăduse numele de cod Jericho. În fond, avea dreptul să refuze și să se întoarcă la regiment. În timpul serii Martin chibzui serios, după care le spuse lucrătorilor din CIA și SIS:

– Mă duc. Însă am cîteva condiții și vreau să-mi fie îndeplinite.

Căzută cu toții de acord că principala problemă avea să fie acoperirea pe durata infiltrării. De data asta nu era vorba de o misiune rapidă, în care totul depindea de viteză și de curajul cu care păcăleai contraspionajul advers. În plus, Martin nu se putea bizui pe sprijinul secret de care se bucurase în Kuweit și nici nu avea cum să cutreiere deșertul în jurul Bagdadului, jucând mai departe rolul beduinului rătăcitor.

Irakul devenise, între timp, o uriașă tabără militară. Chiar și acele zone care pe hartă figurau ca pustii și abandonate erau, în realitate, străbătute în permanență de patrule. În interiorul Bagdadului se înființaseră la tot pasul puncte de control ale armatei și ale lucrătorilor din AMAM; poliția militară îi căuta pe dezertori, în timp ce AMAM-ul era atent la toți cei care arătau cât de cât suspect.

Toți cei din vilă erau la curent cu teama pe care o inspira AMAM-ul. Rapoartele primite de la oamenii de afaceri, de la ziariști și de la diplomații englezi sau americani înainte de expulzare ofereau dovezi substanțiale pentru omniprezența poliției secrete care întreținea teroarea în rîndul cetățenilor irakieni. Dacă accepta misiunea, Martin trebuia să rămînă acolo. Iar coordonarea unui agent ca Jericho nu avea să fie deloc ușoară. În primul rînd, individul trebuia să fie descoperit cu ajutorul ascunzătorilor secrete pentru mesaje și trebuia să i se spună că reîntrase în pîine. Însă era posibil ca ascunzătorile secrete să fie deja compromise și aflate sub supraveghere. Așa stînd lucrurile, n-ar fi fost exclus ca Jericho să fi fost prins și silit să mărturisească totul.

În al doilea rînd, Martin trebuia să-și găsească o locuință și un sediu pentru trimiterea și primirea mesajelor. Pentru asta era nevoie să bată orașul în lung și-n lat și să se ocupe de ascunzători dacă Jericho reîncepea să furnizeze informații, chiar dacă acestea trecuseră sub controlul altcuiva.

În ultimul rînd – și aici survenea partea spinoasă a problemei – nu exista nici o acoperire diplomatică și nici un scut de protecție, în spatele căruia să se ascundă dacă ar fi fost prins și dat în vileag. Pentru un asemenea om celula pentru interogatorii de la Abu Ghraib era gata la orice oră din zi și din noapte.

– Hm, la ce anume te gîndești? întrebă Paxman după ce Martin își formulă solicitarea.

– Dacă tot n-am cum să fiu diplomat, vreau măcar să lucrez într-o reședință diplomatică.

– E destul de greu, bătrîne. Ambasadele sînt supravegheate.

– N-am spus ambasadă, ci reședință diplomatică.

– Ca un fel de șofer? întrebă Paxman.

– Nu, ar sări în ochi. Șoferul trebuie să stea toată ziua la volan. Îl plimbă pe diplomat peste tot și e supravegheat la fel de mult ca diplomatul.

– Și-atunci?

– Dacă lucrurile nu s-au schimbat radical, cei mai mulți dintre diplomații cu vechi state de serviciu nu locuiesc în incinta ambasadei, iar cei mai tari dintre cei tari au o vilă și-o grădină împrejmuită de un zid. Pe vremuri reședințele astea aveau și un grădinar care era în același timp om bun la toate.

– Un grădinar? se miră Chip Barber. Pentru Dumnezeu, asta e muncă brută. Or să pună mîna pe tine și-or să te ia în armată.

– Nu. Grădinarul și omul bun la toate se ocupă de tot ce trebuie în afara reședinței. Are grijă de grădină, se duce la cumpărături cu bicicleta și trece prin piața de pește sau cea de legume și fructe, apoi merge după pîine și ulei. De locuit locuiește într-o colibă undeva în fundul grădinii.

– Bun. Și ce urmărești, Mike? întrebă Paxman.

– Un asemenea tip e invizibil. E atît de obișnuit, încît nu-l bagă nimeni în seamă. Dacă îl oprește cineva, posedă acte de identitate în regulă și are asupra lui o scrisoare în arabă, scrisă

pe hîrtia filigranată a ambasadei, în care se menționează că lucrează pentru un diplomat și e scutit de serviciul militar, iar autoritățile sînt rugate să-l lase să-și vadă de treabă. Dacă nu face vreo boacănă, se bucură de protecție, iar polițiștii care se iau de viața lui riscă o plîngere oficială din partea ambasadei.

Ofițerii de informații căzură pe gînduri cîteva clipe.

– S-ar putea să meargă, recunosc Barber. Obișnuit și, practic, invizibil. Ce părere ai, Simon?

– Mă rog, în cazul ăsta trebuie să-l punem în temă și pe diplomat, răspunse Paxman.

– Numai în parte, interveni Martin. Trebuie doar să primească o dispoziție, fără explicații, din partea guvernului pentru angajarea celui care se va prezenta pentru post, urmînd ca mai departe să-l lase în pace și să-și vadă de-ale lui. Ce bănuiește îl privește direct și personal. Dacă vrea să-și păstreze funcția și să nu-și pună în pericol cariera, o să-și țină gura. Asta dacă dispoziția vine suficient de sus.

– Ambasada Angliei iese din calcul, spuse Paxman. Irakienii ar face pe dracu-n patru să ne jignească oamenii.

– La fel și la noi, rosti Barber. La cine te-ai gîndit, Mike?

După ce Martin le spuse, ceilalți doi se uitară la el, nevenindu-le să creadă.

– Nu se poate să vorbești serios, îngăimă americanul.

– Ba cum să nu, spuse Martin cu un calm desăvîrșit.

– La dracu', Mike, o solicitare de genul ăsta trebuie să aibă aprobarea... ce mai, a prim-ministrului.

– Și a președintelui, adăugă Barber.

– Păi, de ce nu? În fond, sîntem prieteni la cataramă, corect? Dacă marfa lui Jericho o să salveze atîtea vieți ale aliaților, e chiar atît de greu să dai un telefon?

Chip Barber se uită la ceas. Washingtonul era cu șapte ore înaintea orei din Golf. La Langley lumea tocmai își termina

prânzul. Londra era cu doar două ore mai devreme, dar era posibil ca ofițerii superiori să fie încă la birou.

Barber dădu fuga la Ambasada Americană și-i trimise un mesaj fulger cifrat directorului pentru Operațiuni Bill Stewart, care, după ce-i dădu citire, i-l înmînă directorului Agenției, William Webster. La rîndul lui, acesta sună la Casa Albă și solicită o întrevvedere cu președintele.

Simon Paxman avu noroc. Telefonul dat pe linia neinterceptabilă îl prinse pe Steve Laing în biroul personal de la Century House, iar acesta îl sună pe șeful cel mare la el acasă imediat după ce șeful Operațiunilor pentru Orientul Mijlociu își termină mesajul.

Sir Colin se gîndi bine și apoi îl sună pe secretarul Cabinetului, sir Robin Butler.

Este unanim acceptat faptul că șeful Serviciului Englez de Informații are dreptul ca, în cazuri pe care le consideră de forță majoră, să solicite o întîlnire între patru ochi cu primul-ministru, iar Margaret Thatcher avusese de la bun început reputația unei persoane accesibile cînd era vorba de serviciile secrete sau de trupele speciale. Ea acceptă să aibă o întrevvedere cu sir Colin în biroul ei de la Downing Street 10 în dimineața următoare la ora opt.

Ca de obicei, doamna Thatcher începuse să lucreze înainte să se lumineze de ziuă și aproape că rezolvase toate urgențele cînd șeful SIS fu poftit înăuntru. Ea ascultă cererea bizară a acestuia cu o expresie de nedumerire, oarecum încruntată, se gîndi timp de cîteva clipe și apoi, conform tradiției, se decise fără ezitare.

– O să stau de vorbă cu președintele Bush imediat după ce se trezește și o să vedem ce putem face. Acest... hm... omul acesta... chiar are de gînd să facă așa ceva?

– Asta intenționează, doamnă prim-ministru.

– E unul dintre oamenii dumitale, sir Colin?

– Nu, e maior în SAS.

Primul-ministru se însenină vizibil.

– Un tip remarcabil.

– Așa s-ar zice, doamnă.

– După ce se termină totul, mi-ar face plăcere să-l înfîlesc.

– Sînt sigur că asta se poate aranja, doamnă prim-ministru.

După plecarea șefului SIS, personalul de la Downing Street formă numărul Casei Albe, deși la Washington era miezul nopții, și stabili o legătură neinterceptabilă pentru opt dimineata în capitala Americii, adică treisprezece ora Londrei. Primul-ministru englez își decală prînzul cu o jumătate de oră.

Aidoma lui Ronald Reagan, predecesorul lui, și lui George Bush îi venise întotdeauna greu s-o refuze pe doamna Thatcher cînd aceasta se ambala ca un motor în patru timpi.

– În regulă, Margaret, spuse președintele după cinci minute, o să dau telefon.

– Cel mult poate să refuze, dar n-ar trebui, declară doamna Thatcher. La urma urmei, și noi am făcut destule pentru el.

– Asta așa e, încuviință președintele.

Cei doi șefi de guvern sunară la același număr la un interval de o oră și primiră un răspuns afirmativ, în ciuda nedumeririi persoanei aflate la celălalt capăt al firului. Acesta se angajă să-i primească pe reprezentanții lor, în secret, de îndată ce aveau să sosească.

În seara aceleiași zile, Bill Stewart plecă din Washington, iar Steve Laing prinse ultimul avion care decola de la Heathrow.

Dacă Mike Martin era la curent cu agitația iscată de cererea lui, nu dădu nici un semn că știa ceva. Își petrecu zilele de 26 și 27 octombrie odihnindu-se, mîncînd și dormind, însă nu se mai rase, ca să aibă din nou barbă de cîteva zile. Deși el personal nu

facea nimic, existau o serie de locuri în care se trecuse la acțiuni concrete pentru reușita misiunii asumate.

Șeful agenturii SIS din Tel Aviv îi făcu o vizită generalului Kobi Dror, avînd de formulat o ultimă solicitare. Șeful Mossadului se uită la el cu o expresie de uimire întipărită pe chip.

– Chiar ai de gînd să dai curs problemei ăsteia, nu? întrebă el.

– Știu doar ce mi s-a ordonat să-ți cer, Kobi.

– Pe ascuns? Fir-ar să fie, știi c-o să fie prins, așa e?

– Puteți s-o faceți, Kobi?

– Sigur că putem.

– În douăzeci și patru de ore?

Kobi Dror recurse din nou la rolul lui preferat: scripcarul de pe acoperiș, cel ce aranjează totul.

– Pentru tine îmi dau și mîna dreaptă, băiete. Dar să știi că toată povestea asta e nebunie curată.

Se ridică de la masa de lucru și își petrecu un braț pe după umerii englezului.

– Știi ceva, noi am încălcat jumătate din reguli și-am avut baftă. În mod normal, nu le cerem niciodată oamenilor noștri să se ducă la o ascunzătoare secretă pentru mesaje. Ar putea fi vorba de o capcană. Din punctul nostru de vedere, ascunzătoarea secretă e un lucru în sens unic: de la *katsa* la spion. Moncada a preluat marfa în felul ăsta, fiindcă era singura cale. Iar norocul i-a surîs vreme de doi ani. Dar e adevărat că avea acoperire diplomatică. Însă acum vii și... chiar *asta* vrei?

Își ridică în fața ochilor fotografia mică a unui bărbat cu o mină tristă, cu trăsături arabe, o claie de păr negru și o barbă nerasă de cîteva zile. Era poza pe care englezul tocmai o primise de la Riad, fiindu-i adusă, în lipsa rutelor comerciale dintre cele două capitale, de avionul personal al generalului de la Billière, un bimotor tip HS-125. Avionul se afla pe aerodromul militar

Sde Dov, unde însemnele sale speciale fuseseră fotografiate din mai multe unghiuri.

Dror ridică din umeri.

– S-a făcut. Pînă mîine dimineată o să ai tot ce-ți trebuie. Pe viața mea.

E dincolo de orice dubii că Mossadul are servicii tehnice printre cele mai bune din lume. În afară de un computer centralizator în a cărui memorie există aproape două milioane de nume și dincolo de capacitatea de a-i veni de hac celei mai sofisticate încuietori din cîte există, serviciul secret israelian dispune la subsolul sediului său de o serie de încăperi în care temperatura este controlată cu mare grijă.

Aceste camere conțin „hîrtie“. Nu e vorba de hîrtoage vechi, ci de un tip foarte special de hîrtie. Acolo se află cam toate felurile de coli de pașaport, precum și mii de documente de identitate, permise de conducere, carnete de asistență socială și altele de soiul acesta.

Urmează hîrțiile „în alb“, adică documentele de identitate necompletate și pe care se poate scrie liniștit, folosindu-se originalele drept model, pentru obținerea unor falsuri impecabile.

Actele de identitate reprezintă doar una dintre specialități. Tot aici se pot produce (și chiar se produc) cantități industriale de bancnote imitate fără cusur, care apoi sînt folosite fie pentru ruinarea monedelor țărilor vecine care au o atitudine ostilă față de Israel, fie pentru finanțarea operațiunilor „din umbră“ ale Mossadului, de care primul-ministru și Knessetul nu știu și nici nu-și propun să afle ceva.

CIA și SIS avuseseră nevoie de o matură chibzuință înainte de a cădea de acord să solicite o asemenea favoare Mossadului, deoarece ei nu puteau confecționa legitimații de identitate ale unui muncitor irakian de patruzeci și cinci de ani cu certitudinea că vor înșela vigilența irakienilor. Nimeri nu-și dăduse osteneala

să găsească și să sustragă un act original de acest fel, în vederea unei eventuale imitări.

Din fericire, Sayeret Matkal, un grup de recunoaștere și cercetare peste graniță atât de secret, încît numele său nici măcar nu putea fi tipărit în Israel, efectuase o incursiune în Irak cu doi ani în urmă, ca să infiltreze un agent de legătură care trebuia să contacteze o sursă în teritoriu. În timp ce se afla acolo, membrii lui dăduseră peste doi țărani care munceau la cîmp, îi legaseră și le confiscaseră actele de identitate.

Conform promisiunii, falsificatorii lui Dror lucrară toată noaptea, iar la prima oră a dimineții se prezentară cu o legitimație de identitate convingător de murdară și pătată din cauza vechimii, pe numele unui oarecare Mahmoud Al-Khouri, în vîrstă de patruzeci și cinci de ani, cu domiciliul într-un sat din dealurile ce se înălțau la nord de Bagdad, în prezent muncitor în capitala țării.

Falsificatorii nu știau că Martin preluase numele acelui domn Al-Khouri care îi testase cunoștințele de arabă într-un restaurant din Chelsea la începutul lui august. De asemenea, ei nu aveau de unde să știe că alesese chiar satul de baștină al grădinarului tatălui său, bătrînul care, cu mult timp în urmă, la umbra unui copac din Bagdad, îi povestise băiețelului englez despre locul unde se născuse, descriindu-i moscheea, prăvălia de unde se cumpăra cafea și cîmpurile de lucernă și de pepeni din jur. Și mai exista un lucru de care falsificatorii nu aveau habar.

Dimineața Kobi Dror îi înmîină actul de identitate agentului SIS cu sediul la Tel Aviv.

— Cu asta n-o să riște nimic. Dar dă-mi voie să-ți spun că, în schimb... rosti el, lovind ușor fotografia cu un deget butucănos, poza asta de arab pămpălău o să-l dea de gol într-o săptămînă.

Agentului SIS nu-i rămase decît să ridice din umeri. Nici chiar el nu știa că bărbatul din fotografia mînjită nu era arab. Nu era neapărată nevoie să știe, așa că nu i se spusese. Prin urmare, se mulțumi să execute ordinul – adică să înmîneze actul de identitate cuiva care se îmbarca la bordul avionului HS-125, aducîndu-l la Riad pe calea aerului.

Fuseseră pregătite și haine pe măsură: veșmîntul simplu al unui muncitor irakian obișnuit, o basma maro fără model și pantofi de pînză grosolani, cu talpă de funie.

Un împletitor de coșuri se ocupă, fără să știe de ce sau pentru cine, de confecționarea unui paner de răchită cu totul aparte. Era un meșteșugar saudit sărac, iar pîgînul acela ciudat era dispus să plătească bani frumoși, așa că trăgea din greu.

În apropierea orașului Riad, pe teritoriul unei baze militare secrete, se puneau la punct două vehicule speciale. Acestea fuseseră aduse la bordul unui avion Hercules din RAF, de la principala bază a trupelor SAS, amplasată în partea sudică a Peninsulei Saudite, în Sultanatul Oman, după care fuseseră dezasamblate și reechipate pentru o călătorie anevoioasă și îndelungată.

Esența modificărilor operate la cele două Land-Rover-uri nu ținea de blindaj sau puterea de foc, ci de viteză și greutate. Fiecare vehicul avea să-i transporte pe cei patru membri obișnuiți, dar unul urma să aibă un pasager în plus, în timp ce al doilea avea să care o motocicletă cu roți mari, pentru teren accidentat, căreia i se montase un rezervor de combustibil apécial.

Americanii răspunseseră favorabil și de data asta solicitărilor și puseseră deja la dispoziție două mari elicoptere Chinook, cărora li se ordonase să fie în permanență gata de acțiune.

Mihail Sergheevici Gorbaciov se afla, ca de obicei, la masa de lucru din biroul personal situat la etajul al șaptelea și ultimul din clădirea Comitetului Central din Novaia Ploșciadi, împreună

cu doi secretari, cînd fu anunțat prin intercom că sosiseră cei doi emisari de la Londra și Washington.

Nedumeririle liderului sovietic începuseră cu douăzeci și patru de ore în urmă, cînd i se ceruse atît din partea președintelui american, cît și din a prim-ministrului englez să primească un trimis personal al fiecăruia. Nu era vorba de un politician sau de un diplomat, ci de un mesager. Dar ce fel de mesaj era acela care nu putea fi transmis prin canalele diplomatice obișnuite? se întrebase Gorbaciov. La nevoie, puteau recurge la o linie telefonică neinterceptabilă în sistem *hotline*, deși interpreții și tehnicienii trebuiau să aibă acces.

Era intrigat, nedumerit și dornic să dezlege enigma tocmai fiindcă una dintre trăsăturile lui caracteristice era curiozitatea.

Zece minute mai târziu, cei doi oaspeți fură poftiți în biroul personal al secretarului general al PCUS, care era totodată președintele Uniunii Sovietice. Era o încăpere lungă, strîmtă și cu un singur rînd de ferestre pe unul dintre pereți, dînd spre Novaia Ploșciadi. Nu exista nici o fereastră în spatele președintelui, care stătea în capul unei mese lungi de consiliu.

În contrast cu stilul încărcat și mohorît, agreat de cei doi predecesori, Andropov și Cernenko, mai tînărul Gorbaciov prefera o atmosferă ceva mai deschisă. Masa de lucru și cea de ședințe erau din lemn de mesteacăn, flancate de scaune drepte, dar confortabile. Ferestrele erau acoperite cu perdele de pînză.

Cînd cei doi bărbați intrară, Gorbaciov le făcu semn celor doi secretari să plece, după care se ridică de la masa de lucru și le ieși în întîmpinare.

– Vă salut, domnilor, spuse el în rusă. Vorbește vreunul dintre dumneavoastră în limba mea?

– Cred că va fi nevoie de un interpret, domnule președinte, răspunse într-o rusă aproximativă un bărbat pe care Gorbaciov îl identifică drept emisarul englez.

– Vitali, îi ordonă Gorbaciov unuia dintre secretarii care tocmai plecau, trimite-l pe Evgheni aici.

Neputînd comunica prin limbaj, președintele sovietic zîmbi și le făcu semn celor doi oaspeți să ia loc. Interpretul lui personal apăru după cîteva secunde și se așeză pe una din laturile scurte ale mesei de lucru.

– Numele meu, domnule, este William Stewart. Sînt directorul-adjunct pentru Operațiuni din cadrul Agenției Centrale de Informații de la Washington, spuse americanul.

Gorbaciov își încleștă maxilarele și se încruntă.

– Iar eu, domnule, sînt Steven Laing, directorul pentru Operațiuni, divizia Orientul Mijlociu, din cadrul Serviciului Englez de Informații.

Perplexitatea lui Gorbaciov crescuse. Spioni, cekiști, ce Dumnezeu însemnau toate astea?

– Ambele noastre agenții, explică Stewart, au formulat o cerere propriului guvern pentru a vă solicita să ne acordați o întrevvedere. Adevărul, domnule președinte, este că Orientul Mijlociu se îndreaptă spre război. O știm cu toții. Iar dacă vrem să evităm războiul, trebuie să aflăm secretele de la cele mai înalte niveluri ale regimului irakian. Avem toate motivele să credem că reprezentanții lor una spun în public și cu totul alta pun la cale în taină.

– Asta nu e ceva nou, observă Gorbaciov pe un ton sec.

– Absolut deloc, domnule președinte. Numai că e vorba de un regim extrem de instabil și periculos pentru noi toți. Dacă am ști exact ce gîndesc membrii din Cabinetul președintelui Saddam Hussein am avea șanse mai mari de a pune la punct o strategie de împiedicare a unui război altminteri iminent, spuse Laing.

– Dar pentru asta există diplomați, sublinie Gorbaciov.

– În mod normal așa ar fi, domnule președinte. Dar există momente cînd pînă și diplomația e prea deschisă și devine un

canal de prea largă circulație când e vorba de exprimarea unor gânduri secrete. Vă amintiți de cazul Richard Sorge?

Gorbaciov dădu din cap. Toți rușii auziseră de Sorge. Chipul lui apărea în emisiile filatelice, iar omul primise postum titlul de Erou al Uniunii Sovietice.

– La momentul respectiv, continuă Laing, informațiile lui Sorge, legate de faptul că Japonia nu avea de gând să atace în Siberia, au fost vitale pentru țara dumneavoastră. Dar n-ar fi avut cum să ajungă la dumneavoastră prin intermediul ambasadei. De fapt, domnule președinte, avem motive întemeiate să credem că la Bagdad există o sursă infiltrată extraordinar de sus și care e dispusă să ne dezvăluie toate informațiile secrete ale lui Saddam Hussein. Aflarea acestor informații ar putea să însemne exact diferența dintre război și retragerea voluntară a Irakului din Kuweit.

Mihail Gorbaciov încuviință din cap. Nici el nu întreținea relații de prietenie cu Saddam Hussein. Odinioară un client docil al URSS-ului, Irakul devenise din ce în ce mai independent, iar în ultimul timp imprevizibilul său conducător lansase atacuri gratuite la adresa URSS.

Mai mult decât atât, liderul sovietic își dădea seama foarte bine că, dacă voia să-și continue programul de reforme, avea nevoie de sprijin financiar și industrial. Iar asta însemna bunăvoința Occidentului. Războiul Rece se încheiase, nu putea nega acest lucru. Acesta fusese motivul pentru care, în cadrul Consiliului de Securitate, URSS se alăturase celorlalte țări în condamnarea invadării Kuweitului de către Irak.

– Păi, atunci, domnilor, luați legătura cu această sursă. Furnizați-ne informații de natură să ne ajute să detensionăm situația și vom fi recunoscători cu toții. Nici URSS nu vrea să asiste la un război în Orientul Mijlociu.

– Ne-am dori foarte mult să luăm legătura, domnule președinte, spuse Stewart. Dar n-avem cum. Sursa refuză să-și divulge identitatea și e foarte ușor de înțeles de ce. Probabil că ar risca enorm. Ca să luăm legătura cu ea, trebuie să evităm circuitul diplomatic. În plus, ne-a dat de înțeles că se va folosi doar de mijloace de comunicare secrete.

– Și ce vrei de la mine?

Cei doi trimiși occidentali traseră adânc aer în piept.

– Vrem să infiltrăm pe cineva în Bagdad care să fie un fel de agent de legătură între sursă și noi, spuse Barber.

– Un agent?

– Da, domnule președinte, un agent. Deghizat în irakian.

Gorbaciov îi privi fix pe amândoi.

– Aveți un asemenea om?

– Da, domnule. Dar trebuie să aibă unde să locuiască. În liniște, discret, nevinovat și nebăgat în seamă, ca să aibă cum să ridice mesajele și să transmită întrebările noastre. Solicitarea noastră e să fie lăsat să pozeze într-un irakian angajat în slujba unuia dintre membrii importanți ai Ambasadei Sovietice.

Gorbaciov își sprijini bărbia de vârfulurile împreunate ale degetelor. Nu era deloc străin de operațiunile secrete, dat fiind că însuși KGB-ul orchestrase un număr apreciabil. Iată însă că acum i se cerea să-i sprijine chiar pe foștii adversari ai KGB-ului în organizarea unei asemenea operațiuni și să folosească Ambasada Sovietică pe post de paravan. Era ceva atât de scandalos, încât aproape că pufni în râs.

– Dacă omul acesta e prins, ambasada mea este compromisă.

– Nu, domnule președinte. Se va presupune că ambasada a fost trasă pe sfoară cu cinism de tradiționalii inamici occidentali ai Rusiei. Iar Saddam o să creadă lucrul acesta, spuse Laing.

Gorbaciov se gândi mai bine. Își aminti de convorbirile purtate personal cu un președinte și un prim-ministru pe această

temă. Era clar că amîndoi acordau o mare importanță problemei și era la fel de clar că nu avea de ales dacă voia să mizeze în continuare pe bunăvoința lor. În cele din urmă, aprobă din cap.

– Foarte bine. O să-i dau dispoziție generalului Vladimir Kriucikov să coopereze fără rezerve.

La ora aceea Kriucikov era directorul KGB-ului. Zece luni mai tîrziu, în timp ce Gorbaciov își petrecea concediul pe malul Mării Negre, același Kriucikov împreună cu ministrul apărării Dimitri Iazov și alții aveau să organizeze o lovitură de stat împotriva propriului lor președinte.

Emisarii occidentali se foiră neliniștiți pe scaune.

– Cu tot respectul, domnule președinte, v-am putea ruga să nu vă încredeți decît numai și numai în ministrul dumneavoastră de externe? întrebă Laing.

În acea perioadă Eduard Șevardnadze era șeful diplomației sovietice și prietenul de încredere al lui Mihail Gorbaciov.

– În el și în nimeni altcineva? întrebă președintele.

– Da, domnule, v-am ruga foarte mult, dacă se poate.

– În regulă. În cazul acesta, toate aranjamentele se vor face prin Ministerul de Externe.

După plecarea celor doi reprezentanți ai serviciilor secrete occidentale, Mihail Gorbaciov se cufundă din nou în gînduri. Emisarii ținuseră morțiș ca doar el și Eduard să fie la curent. În nici un caz Kriucikov. Oare știau ceva ce nu ajunsese la cunoștința președintelui URSS? se întrebă acesta.

În total erau unsprezece agenți ai Mossadului – două echipe de cîte cinci, plus ofițerul coordonator pe care Kobi Dror îl alesese personal, smulgîndu-l din plictiseala ce amenința să-l copleșească în ipostaza de instructor al recruților la centrul de pregătire de lîngă Herzlia.

Una dintre echipe provenea din ramura yaridă, adică aceea parte a Mossadului care se ocupă de siguranța operațională și de

filaj. Cealaltă făcea parte din aripa neviotă, însărcinată cu plantarea de microfoane, forțarea de obstacole neprevăzute și pătrunderea prin efracție – pe scurt, cu tot ce ținea de obiecte neînsuflețite sau de dispozitive tehnice.

Opt dintre cei zece agenți vorbeau o germană bună sau rezonabilă, în timp ce ofițerul coordonator se apropia de perfecțiune. Ceilalți doi erau tehnicieni și nu aveau neapărată nevoie să știe limbi străine. Grupul de avangardă alcătuit pentru Operațiunea Joshua ajunsese la Viena în decurs de trei zile; fiecare membru sosi dintr-un alt punct al Europei, dispunând de un pașaport în perfectă regulă și de o poveste de acoperire plauzibilă.

Ca și în cazul Operațiunii Jericho, Kobi Dror era dispus să nu meargă tocmai după buchea cărții, însă nici unul dintre subalterni nu avea de gând să se împotrivescă. Joshua fusese clasificată drept „ain efes“, adică o operațiune în care nu aveai voie să dai greș și, dat fiind că etichetarea îi aparținea șefului în persoană, era limpede că avea prioritate în fața tuturor celorlalte.

În mod normal echipele yaride și neviote au între șapte și nouă membri; de data asta, dat fiind că se presupunea că ținta era un civil neutru, amator și nesuspicios, efectivele fuseseră reduse.

Șeful agenturii Mossadului din Viena le pusese la dispoziție trei dintre casele conspirative existente și trei *bodlim* care să aibă grijă ca reședințele să fie mereu curate și bine aprovizionate.

Un *bodel* – la plural *bodlim* – este, de obicei, un tânăr israelian, în majoritatea cazurilor student, angajat ca mesager abia după ce este supus unei cercetări atente, în care se culeg informații despre familie și locul de unde vine. Sarcina lui e să efectueze mici comisioane, să nu cricnească la nici un fel de corvezi și să nu pună întrebări. În schimb, i se permite să locuiască gratuit într-o casă conspirativă a Mossadului, ceea ce înseamnă o favoare foarte mare, în special când e vorba de stu-

denții săraci care ajung să trăiască în capitala unei alte țări decât cea de origine. Atunci când „pompierii“ vin în vizită, *bodel*-ul trebuie să le facă loc, dar poate fi reținut la reședință ca să deretice, să spele rufe și să meargă la cumpărături.

Chiar dacă Viena ar putea să nu dea impresia uneia dintre principalele capitale ale lumii, ea a fost dintotdeauna foarte importantă în domeniul spionajului. Motivul se află undeva în trecut, mai precis în 1945, când Viena, pe atunci cea de-a doua capitală a celui de-al Treilea Reich, fusese ocupată de aliații victorioși și împărțită în patru sectoare – francez, englez, american și rus.

Spre deosebire de Berlin, Viena și-a redobândit libertatea. Pînă și rușii au fost de acord să se retragă, însă prețul a fost neutralitatea completă nu doar a Vienei, ci a întregii Austrii. În condițiile în care Războiul Rece a început imediat după Blocada Berlinului din 1948, capitala austriacă s-a transformat, în scurt timp, într-un veritabil simbol al spionajului. Dispunînd de o neutralitate convenabilă, fără să aibă practic o rețea proprie de contraspionaj, apropiată de granița cu ungurii și cu cehii, deschisă spre Occident, dar plină de est-europeni, Viena a devenit locul ideal pentru o sumedenie de agenturi.

La puțină vreme după înființarea sa în 1951, Mossadul și-a dat seama la rîndul său de avantajele pe care le oferea Viena și a ocupat poziții atît de hotărît, încît încă de atunci șeful agenturii deține un grad și are o importanță mai mare decât ambasadorul.

Decizia s-a dovedit a fi mai mult decât înțeleaptă cînd eleganta și cosmopolita capitală a fostului imperiu austro-ungar s-a transformat într-un centru al operațiunilor bancare de maximă discreție, un sediu a trei agenții distincte ale Națiunilor Unite și unul dintre punctele favorite de pătrundere în Europa a teroriștilor palestinieni sau de altă proveniență.

Devotată propriei neutralități, Austria a avut în ultimele decenii un contraspionaj și un sistem de securitate interioară atît

de ușor de păcălit, încît și la ora aceasta agenții Mossadului se referă la acești ofițeri bine intenționați numindu-i *fertsalach*, un termen deloc măgulitor și care s-ar traduce prin „pîrîiți“.

Omul pe care-l alege Kobi Dror ca ofițer coordonator era un *katsa* trecut prin multe, călit și cu ani buni de experiență la Berlin, Paris și Bruxelles.

Gideon Barzilai făcuse parte, pentru o bucată de timp, din una dintre echipele de execuție *kidon* care îi urmăriseră pe teroriștii arabi răspunzători de masacrarea delegației de atletism a Israelului cu ocazia Jocurilor Olimpice din 1972, de la München. Din ferire pentru propria-i carieră, nu fusese implicat într-unul dintre cele mai mari eșecuri din istoria Mossadului, cînd o echipă *kidon* lichidase un ospătar marocan nevinovat din orașul norvegian Lillehammer, confundîndu-l cu Ali Hassan Salameh, eminența cenușie care organizase masacrul de la Olimpiadă.

Gideon „Gidi“ Barzilai își luase identitatea unui oarecare Ewald Strauss, reprezentant al unei firme producătoare de instalații sanitare din Frankfurt. Pe lîngă că avea toate actele în ordine, conținutul servietei sale diplomat consta în broșuri, note de comandă și pliante redactate pe o hîrtie specială, cu antetul respectivei întreprinderi. Chiar și un simplu telefon la sediul din Frankfurt i-ar fi verificat identitatea, întrucît numărul din antet era al unui birou din Frankfurt ocupat de oamenii Mossadului.

Actele lui Gidi, precum și cele ale celorlalți zece oameni din subordine, erau produsul unei alte divizii de pe schema impresionantă a serviciilor secundare din cadrul Mossadului. În același subsol din Tel Aviv unde se afla secția de falsificare se găsea o altă încăpere în care erau stocate date despre un număr uimitor de mare de firme și întreprinderi, reale și fictive. Exista o cantitate atît de vastă de registre contabile, conturi, licențe de înregistrare și hîrtii cu antet, încît fiecare *katsa* care pleca într-o misiune dincolo de hotarele țării putea primi o identitate inatacabilă.

După ce își luă în primire apartamentul pregătit din vreme, Barzilai avu o discuție îndelungată cu șeful agenturii locale a Mossadului și își începu misiunea cu un lucru relativ simplu: aflarea cât mai multor informații despre o bancă particulară discretă și ultratradiționalistă pe nume Banca Winkler, situată foarte aproape de Franziskanerplatz.

În decursul aceleiași sfârșit de săptămână, două elicoptere americane de tip Chinook decolară de la o bază militară de lângă Riad și zburară spre nord, ca să survoleze drumul care mergea de-a lungul graniței saudito-irakiene, de la Khafji pînă în Iordania.

Ascuns în interiorul fiecăruia dintre cele două aparate se găsea cîte un Land-Rover simplificat la maximum, dar dispunînd de noile rezervoare de combustibil menite să le asigure o autonomie sporită. Fiecare vehicul era însoțit de patru membri SAS, înghesuiți care cum puteau în spatele pilotului și al copilotului.

Destinația finală a elicopterelor le depășea autonomia de zbor obișnuită, însă dincolo de drumul de graniță se aflau două rezervoare uriașe de combustibil, aduse de la Dammam de-a lungul coastei.

După ce elicopterele însetate aterizară chiar pe drum, echipajul de întreținere a rezervoarelor se puse pe treabă pînă cînd aparatele își făcură plinul. După decolare, ele o luară în direcția Iordaniei, menținîndu-se la o altitudine suficient de scăzută ca să evite radarele irakiene amplasate pe graniță.

Dincolo de orașul saudit Badanah, în apropierea locului unde granițele Arabiei Saudite, Irakului și Iordaniei converg, elicopterele Chinook aterizară din nou. Alte două rezervoare-cisternă așteptau pentru realimentare, însă în acest loc motivul prin-

cipal al escalei era descărcarea Land-Rover-urilor și a pasagerilor suplimentari.

Chiar dacă piloții americani știau unde mergeau englezii aceia tăcuți, nu dădură nici un semn; iar dacă nu știau, se abținură de la orice fel de întrebări. Șefii de echipaj scoaseră vehiculele camuflate cu ajutorul unor rampe speciale, le așezară pe drum, strînseră mîna pasagerilor și le urară succes. Apoi reali-mentară elicopterele și se pregătiră să se întoarcă de unde veniseră, urmînd ca și cisternele să procedeze la fel.

Cei opt membri ai trupelor SAS le însoțiră cu privirea, apoi se îndreptară în direcția opusă, continuîndu-și drumul spre Iordania. Cînd ajunseră la nouăzeci de kilometri nord-vest de Badanah se opriră și se puseră pe așteptat.

Căpitanul care comanda misiunea celor două vehicule își verifică poziția. Pe vremea colonelului David Stirling și a evenimentelor din deșertul vestic al Libiei acest lucru se făcuse cu ajutorul soarelui, al lunii și al stelelor. Tehnologia din 1990 transformase acest tip de operațiune într-un lucru mult mai simplu și precis.

Căpitanul ținu în mînă un dispozitiv nu mai mare decît o carte broșată. Acesta era așa-numitul Sistem de Poziționare Globală, cunoscut și sub denumirile de SATNAV sau Magellan. În ciuda dimensiunilor sale, acest SPG poate localiza poziția celui care beneficiază de serviciile lui cu o marjă de eroare ce nu depășește nouă metri pătrați în nici un punct de pe glob.

SPG-ul de mînă al căpitanului putea fi comutat fie pe cod-Q, fie pe cod-P. Cel din urmă asigură încadrarea în marja de eroare amintită, dar avea nevoie de prezența simultană pe cer a patru sateliți americani NAVSTAR. Codul-Q reclama doar doi sateliți NAVSTAR deasupra liniei orizontului, însă marja lui de eroare creștea în acest caz la o sută de metri pătrați.

În ziua aceea în funcție se aflau doar doi sateliți, dar se dovediră de ajuns. Nu aveai cum să nu reperezi o urmă de viață pe o rază de o sută de metri în pustietatea aceea în care nu se mai găsea nimic în afară de nisip, departe atât de orașul saudit Badanah, cât și de granița iordaniană. Mulțumit de faptul că se încadraseră în coordonatele stabilite, căpitanul închise SPG-ul și se furișă sub adăpostul ridicat de oamenii lui între cele două vehicule, ca să se apere de soare. Termometrul pe care-l aveau la ei arăta aproape patruzeci și cinci de grade Celsius.

După o oră un elicopter britanic de tip Gazelle își făcu apariția dinspre sud. Maiorul Mike Martin zburase de la Riad la bordul unui Hercules din dotarea RAF cu destinația Al Jawf, un oraș saudit care era totodată localitatea cea mai apropiată de graniță și care dispunea de un aeroport municipal. Aparatul utilitar Hercules se ocupase de transportarea elicopterului Gazelle cu paletele pliate, a pilotului, a echipajului de întreținere la sol și a rezervoarelor suplimentare de combustibil de care era nevoie pentru ca Gazelle să poată zbura de la Al Jawf pînă la drumul de graniță și înapoi.

Aparatul zbura la joasă altitudine pe deasupra deșertului, pentru a evita eventualele radare, în caz că irakienii s-ar fi gîndit să le amplaseze în acel loc uitat de Dumnezeu, dar, după o scurtă perioadă de timp, pilotul văzu racheta de semnalizare lansată de căpitanul SAS, cînd acesta auzi zgomotul din ce în ce mai deslușit al motorului.

Gazelle ateriză pe drum, la nici cincizeci de metri de cele două Land-Rover-uri, iar Martin se dădu jos. Pe umăr avea o geantă de voiaj, în timp ce în mîna stîngă ducea un coș de răchită al cărui conținut îl făcuse pe pilot să se întrebe dacă nu cumva se înscrisese din greșeală în sindicatul fermierilor în loc de RAF. Asta fiindcă în coș se aflau două găini vii.

În rest, Martin era echipat exact ca cei opt membri SAS care îl așteptaseră: ghetе pentru marșurile prin deșert, pantaloni largi din pînză rezistentă, cămăși, pulovere și jachetă de camuflaj. La gît avea baticul cu picățele pe care și-l putea ridica pentru a-și proteja chipul de praf, iar pe cap purta o cagulă de lînă și o pereche de ochelari de protecție.

Pilotul se minună de faptul că oamenii aceia nu mureau de cald, costumați în acest fel; ce-i drept, nu avusese niciodată ocazia să îndure frigul pătrunzător al nopții în deșert.

După ce pilotul de pe Gazelle asistă la realimentarea aparaturii, își luă rămas-bun de la ceilalți și se îndreaptă spre sud la bordul elicopterului, urmînd să ajungă la Al Jawf, de acolo la Riad și înapoi în rîndurile lumii normale, departe de nebunii aceia care rămăsese în mijlocul întinderii nesfîrșite de nisip.

Abia după plecarea lui luptătorii din trupele SAS se simțiră efectiv în largul lor. Deși cei opt membri veniți o dată cu Land-Rover-urile făceau parte din escadronul D, specializat în vehicule ușoare, iar Martin din Escadronul A al trupelor de desant și infiltrare, îi știa pe toți, cu două excepții. Odată încheiate formalitățile, trecură cu toții la activitatea specifică soldaților englezi ori de cîte ori au un moment de respiro: pregătirea unui ibric de ceai tare și fierbinte.

Locul ales de căpitan pentru trecerea graniței în Irak satisfăcuse două criterii. În primul rînd, cu cît zona prin care se deplasau era mai sălbatică și nepopulată, cu atît scădea probabilitatea de a se întîlni cu o patrulă irakiană; nu de alta, dar misiunea lui era nu să le vină de hac irakienilor și nici s-o rupă la fugă din calea lor, ci să se strecoare absolut neobservat.

Cel de-al doilea motiv era că trebuia să-și lase pasagerii cît mai aproape cu putință de lunga autostradă irakiană care serpuiește din Bagdad spre vest, străbătînd întinderea imensă a

deșertului și îndreptându-se spre punctul de trecere în Iordania de la Ruweishid.

Acel nefericit avanpost din inima deșertului le devenise familiar telespectatorilor din lumea întreagă chiar din momentul invadării propriu-zise a Kuweitului, fiind locul unde începuseră să se ducă miile de refugiați – filipinezi, bengalezi, palestinieni și alte neamuri – în haosul creat de mișcările de trupe.

În acest îndepărtat colț nord-vestic al Arabiei Saudite distanța dintre drum și granița irakiană era cea mai mică. Căpitanul știa că înspre est, din Bagdad către frontiera saudită, terenul era de obicei neted ca o masă de biliard, dând posibilitatea unei deplasări cu viteză mare spre cel mai apropiat drum care ducea spre Bagdad. Însă era posibil ca zona să fie ocupată de patrulare irakiene și de ochi iscoditori. Aici, în partea situată la vest de deșertul irakian, terenul era semicolar, punctat din loc în loc de rîpe unde se acumulau aluviunile aduse în urma ploilor torențiale și a inundațiilor; asta însemna pe de o parte că, în sezonul uscat, trebuia să conduci cu mare atenție, iar pe de alta că, practic, nu exista pericolul patrulelor irakiene.

Locul asupra căruia se fixaseră pentru trecerea graniței se afla la cincizeci de kilometri de punctul unde se găseau în acel moment și, dincolo de granița nemarcată, la încă o sută de kilometri de autostrada Bagdad-Ruweishid. Căpitanul calculă că urma să aibă nevoie de o noapte întreagă, de o pauză pe timp de zi în condiții de camuflaj și de încă o noapte pentru a-i aduce pe ceilalți într-o zonă de unde să se poată deplasa pe jos pînă la drumul principal.

Se puseră în mișcare la patru după-amiază. Soarele continua să dogorească, iar căldura le dădea sentimentul că drumul cu mașina semăna cu intrarea pe ușa unui cuptor în funcțiune. Cam pe la ora șase apărură primele semne ale asfințitului, moment în care temperatura începu să scadă brusc. La șapte era întuneric

beznă și un frig de-ți înghețau oasele. Sudoarea se uscă pe pielea soldaților din trupele SAS, care se gîndiră cu recunoștință la puloverele groase de care își bătuse joc pilotul de pe Gazelle.

În vehiculul din față navigatorul stătea pe locul din dreapta șoferului și verifica la intervale regulate poziția în care se aflau și direcția de deplasare. Înainte de a părăsi baza militară, petrecuse ore întregi alături de căpitan, cercetînd atent o serie de fotografii cu un grad ridicat de rezoluție, puse la dispoziție cu amabilitate de misiunea aparatelor americane U-2, cantonate la baza de la Taif și avînd rezultate sensibil mai bune decît o simplă hartă.

Se deplasau cu farurile stinse, însă navigatorul avea asupra lui o lanternă mică de care se folosea pentru a reveni la traseul stabilit ori de cîte ori trebuia să se abată spre vest sau est cu cîtiva kilometri, din cauza vreunui defileu sau a vreunei strîmtori de care nu se știa.

Din oră în oră se opreau pentru a-și confirma poziția, comunicînd cu sateliții Magellan. Pe de altă parte, deplasarea se efectua lent, deoarece la fiecare cotitură trebuia să scruteze ce se afla în fața lor, ca să nu aibă nici o surpriză neplăcută pe drum sau de cealaltă parte a lui.

Cu o oră înainte de ivirea zorilor dădură peste un defileu cu pereți abrupti, își opriră mașinile înăuntrul lui și se acoperiră cu plasele de camuflaj. Unul dintre bărbați se duse pînă la cea mai apropiată ridicătură, ca să arunce o privire oarecum de sus și să vadă dacă se instalaseră bine. Indică vreo cîteva mici modificări, pînă cînd constată cu satisfacție că nici un avion de recunoaștere nu i-ar putea identifica fără să se zdrobească de pereții defileului.

În timpul zilei mîncau, beau și dormeau, avînd grijă să țină în permanență cîte doi oameni de pază, pentru eventualitatea unei întîlniri neprevăzute cu vreun păstor nomad sau un alt călător singuratic. De cîteva ori auziră zgomotul unor avioane

irakiene undeva deasupra capetelor lor, la mare distanță, iar o dată behăitul unor capre pe un deal din apropiere. Animalele, care se părea că nu aveau pe nimeni să le călăuzească, se îndreptară în direcție opusă celei în care se aflau soldații. Aceștia se puseră în mișcare după lăsarea întinericului.

În zonă exista un mic orașel irakian pe nume Ar-Rutba, care era împărțit în două de autostradă, și, cu puțin înainte de patru dimineața, soldații din SAS îi văzură luminile lucind discret în depărtare. Magellan le confirmă din nou că erau pe drumul cel bun, că se aflau la sud de localitatea respectivă și că mai aveau cam șapte kilometri și jumătate până la principala cale de acces.

Patru dintre membrii grupului cercetară zona până când găsiră o groapă cu un fund moale și nisipos. O adânciră în liniște cu uneltele atîmate de părțile laterale ale celor două Land-Rover-uri. Îngropară motocicletă cu cauciucuri speciale și canistrele cu combustibil de rezervă care să le ajungă până la graniță, dacă se iva nevoie. Toate fură învelite în saci rezistenți de plastic, ca să fie protejate împotriva nisipului și a apei, întrucît sezonul ploilor era departe de a se fi încheiat.

Ca nu cumva ascunzătoarea să fie luată de ape cu totul, soldații înălțară un adăpost din pietre, evitînd în acest fel și eroziunea provocată de acțiunea apei.

În timp ce ei lucrau, Mike Martin se dezbracă la piele și scoase din geanta de umăr veșmîntul lung, baticul și sandalele lui Mahmoud Al-Khourî, grădinarul și omul la toate care venise să lucreze în capitala irakiană. După ce-și verifică bocceluța de pînză în care avea pîine, ulei, brînză și măsline pentru micul dejun, precum și un portofel cu actele de identitate, cîteva poze vechi cu părinții lui Mahmoud, o cutiuță de tînichea cu niște bani și un stilou, ajunse la concluzia că era gata de drum. Land-Rover-urile aveau nevoie de încă o oră de mers întins înainte de a se pune la adăpost pe timpul zilei.

- Drum bun, spuse căpitanul.
- Vînătoare plăcută, șefule, adăugă navigatorul.
- Măcar știi că o să mănînci un ou proaspăt la micul dejun, rosti un al treilea și se auziră cîteva rîsete înfundate.

Luptătorii din trupele SAS nu-și urau absolut niciodată „succes“, indiferent ce s-ar fi întîmplat. Mike Martin le făcu un semn cu mîna și porni la drum, străbătînd deșertul în direcția autostrăzii. După alte cîteva minute plecară și Land-Rover-urile, iar liniștea se așternu din nou peste deșert.

Șeful agenturii Mossadului din Viena avea în subordine un *sayan* familiarizat cu domeniul bancar și care, mai mult decît atît, făcea parte din consiliul de administrație al uneia dintre cele mai importante bănci din țară. El era cel căruia i se ceruse să prezinte în scris un raport cît mai complet despre Banca Winkler. *Sayan*-ului i se comunicase doar că anumite întreprinderi din Israel stabiliseră relații de afaceri cu Winkler și doreau să se asigure că totul era în regulă din punctul de vedere al solidității, al antecedentelor și al practicilor instituției respective. Cu atît mai mult cu cît existau o mulțime de fraude în zilele acelea.

Sayan-ul acceptă motivul investigației și-și dădu toată silința să fie de ajutor, ceea ce nu era deloc puțin lucru, dat fiind că prima lui descoperire fu aceea că Banca Winkler manifesta o discreție aproape patologică.

Instituția fusese înființată cu aproape o sută de ani în urmă de tatăl actualului unic proprietar și președinte. În anul de grație 1990, Banca Winkler se identifica în proporție de peste nouăzeci la sută cu el, iar *Der Alte*, Bătrînul, ajunsese un nume de referință în cercurile financiare vieneze. În ciuda vîrstei înaintate, domnul Winkler nu era deloc dispus să cedeze președinția și cu atît mai puțin covîrșitorul pachet majoritar de acțiuni. Ținînd cont de faptul că era văduv și nu avea copii, nu exista nici

un succesor pe linie naturală, ceea ce însemna că momentul preluării controlului de către altcineva nu se putea face decît după citirea testamentului.

Cu toate acestea, problemele curente ale băncii cădeau în sarcina celor trei vicepreședinți; aceștia se întâlneau cu bătrînul Winkler cam o dată pe lună la reședința particulară a acestuia și principala sa preocupare părea a fi respectarea standardelor stricte pe care le impusese de la bun început în administrarea băncii.

Deciziile executive erau luate de către vicepreședinții Kessler, Gemütlich și Blei. Firește că Winkler nu era o bancă de cliring, nu avea conturi curente și nu emitea carnete de cecuri. Principala sa activitate era protejarea sumelor depuse de clienți și investirea lor în afaceri solide și sigure, îndeosebi pe piața europeană.

Nu avea nici o importanță dacă dobînzile rezultate din aceste investiții nu intrau în clasamentul primelor zece în materie. Clienții Băncii Winkler nu umblau după cîștiguri rapide sau dobînze fabuloase.

Lucrurile care-i interesau pe ei erau siguranța și anonimatul deplin, iar Winkler avea grijă ca aceste două priorități să fie respectate cu sfințenie.

Standardele impuse de bătrînul Winkler includeau discreția absolută față de identitatea depunătorilor și a deținătorilor de conturi numerice, combinată cu evitarea totală a ceea ce vîrșnicul președinte numea „toate șmecheriile astea noi și fără noimă“.

Tocmai acest dispreț pentru ultimele cuceriri ale tehnicii dusesse la interzicerea cîmputerelor pentru stocarea informațiilor sau pentru controlul conturilor, la care se adăuga embargoul impus faxurilor și, acolo unde era posibil, chiar telefoanelor. Banca Winkler accepta instrucțiuni prin telefon, dar nu divulga

nici în ruptul capului informațiile în acest mod. În măsura posibilului, instituția prefera să recurgă la demodata hîrtie de scris specială, scumpă și cu antet, sau la întrevederi personale în incinta băncii.

Pe teritoriul Vienei exista un mesager angajat al băncii, care se ocupa de livrarea scrisorilor și a extraselor de cont, în plicuri sigilate cu ceară, iar serviciile poștale erau folosite doar cînd era vorba de documente trimise în țară sau peste hotare.

Cît despre conturile numerice ale clienților străini – *sayan*-ului i se ceruse să insiste pe acestea – nimeni nu știa exact cît de multe erau, însă zvonurile făceau trimiteri la depuneri de sute de milioane de dolari. Era limpede că, dacă așa stăteau lucrurile și în condițiile în care un procent dintre clienții secretoși mai mureau din cînd în cînd, fără a spune nimănui cum să aibă acces la contul personal, Banca Winkler o ducea foarte bine și n-avea motive să se plîngă.

După ce citi raportul, Gidi Barzilai scoase cîteva înjurături birjărești. Chiar dacă bătrînul Winkler nu avea habar de ultimele îmbunătățiri în materie de interceptare a telefoanelor și de accesare a computerelor, avea un instinct cum nu se poate mai treaz.

În perioada în care Irakul își pusese la punct tehnologia de fabricare a armamentului chimic și bacteriologic, tot ceea ce fusese achiziționat din Germania beneficiase de filiera unui grup de trei bănci elvețiene. Mossadul știa că CIA accesase computerele tuturor celor trei bănci – pormind, de fapt, de la căutarea unor bani spălați prin traficul de droguri – și tocmai aceste informații dăduseră posibilitatea Washingtonului să trimită guvernului Germaniei un șir nesfîrșit de proteste în legătură cu exporturile efectuate. Nu era deloc vina CIA că, surprinzător, cancelarul Kohl privise de sus toate aceste proteste; din punctul de vedere al Agenției, informațiile fuseseră sută la sută corecte.

Dacă Gidi Barzilai își făcea cumva socoteala că avea să acceseze computerul central al Băncii Winkler, greșea cu totul, întrucât nu exista așa ceva. Așa stînd lucrurile, rămîneau plantarea de microfoane în camere, interceptarea corespondenței și ascultarea convorbirilor telefonice. Însă chiar și în acest context șansele de rezolvare a problemei care-l apăsa erau foarte mici. Multe conturi bancare au nevoie de un *losungswort*, adică de un cuvînt de cod sau parolă, pentru a face posibile transferurile sau scoaterea diverselor sume de bani. De obicei, deținătorii de conturi se pot folosi de acest cuvînt ca să se identifice prin intermediul unui telefon sau al unui fax, ca să nu mai vorbim de scrisori. Din cele ce se puteau constata despre Banca Winkler, probabil că sistemul de identificare pentru un cont numeric de mare valoare și aflat în proprietatea unui client străin, așa cum era Jericho, avea să se dovedească mult mai complicat; probabil că avea să fie vorba fie de o apariție în carne și oase, urmată de o procedură amănunțită de identificare, fie de un mandat în scris, redactat într-o anume formă și cuprinzînd cuvinte cu cifru și simboluri, plasate într-o ordine asupra căreia se convenise anterior.

Iarăși era limpede că Banca Winkler era dispusă să accepte depunerea unei sume la orice oră și din orice loc. Mossadul era la curent cu acest lucru, fiindcă depusese bani pentru Jericho prin simpla lor transferare într-un cont numeric aparținător instituției. Însă era cu totul altceva să încerci să convingi Banca Winkler să transfere bani în altă parte.

Probabil că, în intimitatea cămăruței în care își petrecea cea mai mare parte a vieții, ascultînd muzică religioasă, bătrînul Winkler ghicise că, la un moment dat, tehnologia de interceptare ilegală a informațiilor avea să controleze tehnicile normale ale transferului de informații. Ei bine, să-l ia naiba și să fie afurisit.

Singura certitudine care se desprindea din raportul *sayan*-ului era că toate aceste conturi numerice de mare valoare aveau să cadă în sarcina directă a unuia dintre cei trei vicepreședinți și nu a altcuiva. Bătrînul știuse să-și aleagă subalternii; toți aveau reputația unor persoane total lipsite de umor, severe și bine plătite. Altfel spus, inabordabile. *Sayan*-ul conchisese că Israelul nu trebuia să-și facă nici un fel de probleme în legătură cu Banca Winkler. Bineînțeles că nu știa despre ce era vorba, de fapt. Iar adevărul era că, în acea primă săptămînă din noiembrie, Gidi Barzilai începuse deja să se sature pînă-n gît de Banca Winkler.

Autobuzul își făcu apariția la o oră după ivirea zorilor și încetini pentru singurul pasager care stătea pe un pietroi la marginea drumului, la nici cinci kilometri de Ar-Rutba. Bărbatul se ridică și făcu un semn cu mîna. Intră în autobuz, îi înmînă șoferului două bancnote șifonate de un dinar, își găsi un loc undeva în spate, își puse coșul cu găini în poală și adormi.

În centrul orașului, unde autobuzul opri, scîrțîind din toate încheieturile, ca să le permită să coboare celor care ajunseseră la lucru, lăsîndu-i pe ceilalți să-și continue drumul, exista o patrulă de poliție care tocmai efectua un control de rutină. Polițiștii controlară actele tuturor celor care se urcau în autobuz, dar se mulțumiră doar să arunce o privire pe geamurile prăfuite și să treacă în revistă, superficial, pasagerii rămași la bord, ignorîndu-l cu desăvîrșire pe țăranul care stătea în spate și-și ducea găinile la tîrg. Misiunea lor era să descopere personaje dubioase, cu intenții subversive.

După o altă oră de mers, autobuzul coti spre est, hurducîndu-se la fiecare groapă și dînd, din cînd în cînd, prioritate convoaielor militare care treceau fără să micșoreze viteza, ducînd în ele pe

recruții posomorâți și nerași care se uitau la norul de praf pe care îl lăsau în urmă.

Cu ochii închiși, Mike Martin ascultă vorbăria din jur, rememorînd cuvintele mai neobișnuite sau anumite modulări ale vocii de care aproape că uitase. Araba vorbită în această parte a Irakului era extrem de diferită de cea folosită în Kuweit. Dacă își propunea să treacă drept un țărânoi necioplit și inofensiv la Bagdad, ceea ce auzea la ora aceea avea să-i fie de mare ajutor. Puține sînt lucrurile care-l dezarmează mai repede pe un polițist de la oraș decît accentul imposibil al țărănilor.

Găinile din coșul pe care-l ținea în poală avuseseră parte de un drum lung și greu, deși avusesse grijă să le dea grăunțe din buzunar și să împartă cu ele puțină apă care-i rămăsese după ce lăsase grosul proviziilor în Land-Rover-ul ce se cocea la ora aceea undeva în deșert, sub o plasă de camuflaj. La fiecare hurducătură orătăniile cotcodăceau în semn de protest sau se ghemuiau și slobozeau cîte un găinaț chiar în panerul unde erau obligate să stea.

Ar fi fost nevoie de un ochi extrem de ager ca să observe că de fapt coșul, cu dimensiunea de cincizeci de centimetri pe cincizeci, avea un fund dublu și un spațiu liber înalt cam de opt centimetri și ascuns de mîncarea și gunoaiile lăsate acolo din belșug și care nu aveau mai mult de doi centimetri grosime. În aceea ascunzătoare se aflau o serie de articole pe care polițiștii din Ar-Rutba le-ar fi considerat ciudate, dar interesante.

Unul dintre ele era o antenă de satelit pliabilă și a cărei formă aducea aminte de o umbrelă de damă. Un altul era un emițător, dar de data asta mult mai puternic decît cel folosit de Martin în Kuweit. Bagdadul nu avea să-i ofere prilejul de a transmite ca și pînă atunci, hoinărind prin deșert; pe de altă parte, transmisiunile îndelungate ieșeau din discuție, fapt care explica, împreună cu bateria din argint și cadmiu reîncărcabilă, prezența

ultimului articol dosit pe fundul coșului de răchită. Era vorba de un casetofon care nu semăna foarte mult cu cele aflate în comerț.

Noile tehnologii de fabricare au tendința de a pune pe piață articole mari, incomode ca suprafață și greu de utilizat. Pe măsură ce ele se dezvoltă, se întâmplă două lucruri. „Interioarele“ devin din ce în ce mai complicate, deși se micșorează de la o lună la alta, iar operațiunile ajung să fie din ce în ce mai simple.

Din punctul de vedere al standardelor moderne, radiourile introduse în Franța de către agenți pentru englezii din trupele speciale în timpul celui de al doilea război mondial erau un veritabil coșmar. Acestea ocupau aproape în întregime o valiză, aveau nevoie de o antenă legată eventual de o țevă sau burlan, dispuneau de difuzoare prea mari și puteau transmite mesaje doar prin Morse. Asta însemna că transmisionistul bătea pînă făcea scurtă la mînă, în timp ce germanii aveau ocazia să detecteze sursa, fără să se grăbească, și să-l prindă pe făptaș.

Casetofonul lui Martin era ușor de folosit, dar fusese prevăzut cu o serie de lucrări utile. Bunăoară, un mesaj de zece minute putea fi citit răsplat și rar la microfon. Înainte de înregistrarea lui la sursă, mesajul era codat cu ajutorul unui cip de siliciu, iar asta însemna că irakienii nu aveau cum să-l decodeze, în eventualitatea – puțin probabilă – că l-ar fi interceptat.

Printr-o singură apăsare pe buton, banda era derulată înapoi cît ai clipi din ochi. Un alt buton făcea posibilă reînregistrarea mesajului la o viteză de două sute de ori mai mare, reducîndu-l astfel la un fel de bîzîit de trei secunde imposibil de depistat.

Ei bine, tocmai acest bîzîit era difuzat de transmițător în clipa în care era legat de antena de satelit, de baterie și de casetofon. Ajuns la Riad, mesajul era readus la viteza normală, decodat și citit așa cum trebuia să sune de fapt.

Martin se dădu jos din autobuz la stația din Ramadi și luă un altul care trecu pe lîngă lacul Habbaniyah și fosta bază aeriană

a RAF, transformată recent într-o modernă unitate militară irakiană. Autobuzul opri din nou înainte de intrarea în Bagdad, când se procedă la verificarea tuturor actelor de identitate.

Martin se așază cuminte și umil la rînd, ținînd coșul cu găini, în timp ce pasagerii se apropiau încet de masa la care era așezat sergentul de poliție. Când îi veni rîndul, așază coșul de răchită jos și dădu la iveală buletinul. Sergentul îi aruncă o privire. Îi era foarte cald și foarte sete. Avusese parte de o zi lungă. Arată cu degetul locul natal al posesorului actului de identitate.

– Asta unde-i?

– E un sâțuc dincolo de Baji, la nord. Cunoscut mai ales pentru pepeni, bei.

Sergentul abia își stăpîni o strîmbătură. „Bey“ era un apelativ respectuos de pe vremea Imperiului Otoman, folosit foarte rar și doar de către cei care veneau efectiv din creierul munților. Sergentul făcu un gest neglijent cu mîna, spunîndu-i țărânoiului că putea să plece. Martin ridică panerul cu găini și se întoarse la autobuz.

Cu puțin înainte de ora șapte, vehiculul făcu o nouă oprire, iar maiorul Mike Martin se dădu jos la stația din Kadhimiya, din interiorul capitalei irakiene Bagdad.

Capitolul 11

Drumul pe care îl avea de parcurs Martin în primele ore ale serii, din stația de autobuz aflată în zona de nord a orașului pînă la reședința primului secretar al Ambasadei Sovietice, aflată în cartierul Mansour, era destul de lung, dar cu atît mai binevenit.

În primul rînd, se înghesuisese în două autobuze timp de douăsprezece ore și parcursese cei trei sute cincizeci de kilometri de la Ar-Rutba la Bagdad în condiții mai mult decît modeste. În al doilea, plimbarea îi dădea ocazia să inhaleze încă o dată aerul aceluia oraș pe care nu-l mai văzuse din ziua în care plecase la Londra la bordul unei aeronave; pe atunci era un elev neliniștit, de treisprezece ani, iar plecarea avusese loc cu douăzeci și patru de ani în urmă.

Se schimbaseră multe. Orașul pe care și-l amintea Martin era un oraș arab prin excelență, relativ restrîns, grupat în jurul cartierelor Shaikh Omar și Saadun, pe malul nord-vestic al Tigrului, în Risafa, și în jurul cartierului Aalam, în Karch, de cealaltă parte a fluviului. Aproape toată viața orașului fusese concentrată în acest perimetru; aici se aflau străzile înguste, aleile, piețele și moscheiele cu minaretele lor care dominau toate clădirile din jur, profilîndu-se cu semeție pe cer și amintindu-le oamenilor că trebuiau să i se supună lui Alah.

Două decenii în care se acumulaseră veniturile rezultate din exportul de petrol aduseseră autostrăzi lungi, cu patru benzi, care străbăteau suprafețele altădată uniforme, sistematizări rutiere prețioase, șosele suprapuse și intersecții care de sus dădeau impresia unor uriașe frunze de caprifoi. Mașinile proprietate personală proliferaseră, iar zgîrie-norii începuseră să ia cu asalt țările, ca o provocare la adresa divinității.

Cînd ajunsese în Mansour, după ce merse mult timp pe strada Rabia, Martin aproape că nu mai recunoscuse zona. Își aminti de terenurile virane din jurul Clubului Mansour, unde obișnuia tatăl lui să-și ducă familia în după-amiezele din week-end. Ce-i drept, Mansour rămăsese în mod limpede o zonă elegantă, numai că spațiile libere de odinioară fuseseră înlocuite de străzi și locuințe pentru cei care-și puteau permite să trăiască pe picior mare.

Trecu la cîteva sute de metri de vechea Școală Pregătitoare a domnului Hartley unde învățase și se jucase în recreații cu prietenii lui, Hassan Rahmani și Abdelkarim Badri, dar, din cauza întinericului, pur și simplu nu recunoscuse strada.

Martin știa foarte bine cu ce se ocupa Hassan la ora aceea, însă despre cei doi fii ai doctorului Badri nu mai aflase nimic de un sfert de secol. Oare cel mic, Osman, care avusese încă din copilărie o pasiune puternică pentru matematică, reușise pînă la urmă să se facă inginer? se întrebă el. Dar Abdelkarim ce făcuse? Devenise cumva puștiul, căruia îi plăcea atît de mult să recite din poezia engleză, poet sau romancier?

Dacă Martin ar fi mers așa cum o fac cei din SAS, călcînd alternativ cînd pe vîrfuri, cînd pe călcîie și mișcîndu-și umerii ca să sporească viteza de deplasare, ar fi parcurs distanța de două ori mai repede. E adevărat însă că, dacă așa ar fi stat lucrurile, ar fi riscat să i se amintească, așa cum li se întîmplase celor doi ingineri din Kuweit, că „degeaba te îmbraci ca un arab dacă mergi tot ca un englez“.

Dar pantofii lui erau încălțări din pînză, cu talpă de sfoară, nicidecum bocanci de armată; își pusese intenționat ceva identic portului multor irakieni săraci, iar acum își vedea de drum, mergînd cu umerii căzuți și cu capul plecat.

La Riad i se arătase o hartă reactualizată a Bagdadului și îi fuseseră prezentate o serie de fotografii luate de la mare altitudine, dar care puteau fi mărite pînă cînd privitorul era în stare să se uite în grădinile împrejmuite de ziduri și să identifice piscinele și automobilele celor bogați.

Memorase toate aceste lucruri. Coti la stînga pe strada Jordan și, după ce trecu de piața Yarmuk, intră pe bulevardul mărginit de copaci unde se află reședința diplomatului sovietic.

În anii șaizeci, sub conducerea lui Kassem și a generalilor care îi succedaseră, URSS ocupase o poziție favorizată și prestigioasă la Bagdad, prefăcîndu-se că îmbrățișează cauza naționalismului arab pentru simplul fapt că era antioccidental și încercînd totodată să convertească lumea arabă la comunism. În acea perioadă, misiunea sovietică achiziționase cîteva reședințe spațioase care nu se aflau pe teritoriul ambasadei, dat fiind că aceasta nu mai reușea să-i adăpostească pe toți cei care lucrau în cadrul ei. Marea concesie făcută de autoritățile irakiene fusese că aceste domenii primiseră statutul de teritoriu sovietic. Era un privilegiu pe care nici chiar Saddam Hussein nu reușise să-l desființeze, cu atît mai mult cu cît la mijlocul anilor optzeci principalul furnizor de arme pentru Irak fusese Moscova. În plus, un număr de șase mii de consilieri militari sovietici se ocupaseră de instruirea aviației și a regimentelor de tancuri irakiene și le puseseră la dispoziție echipamente de la ei din țară.

Martin găsi vila și o identifică după plăcuța de bronz pe care era scris că reședința aparținea Ambasadei URSS. Trase o dată de lîntugul de lîngă poartă și așteptă.

După cîteva minute poarta se deschise și în cadrul ei se ivi un rus mătăhălos și tuns perie, îmbrăcat cu un veston alb ca de steward.

– Da? spuse el.

Martin îi vorbi în arabă, recurgînd la tînguirile umile ale unui amărît care i se adresează cuiva de rang înalt. Rusul se încruntă și îl privi amenințător. Martin căută cîteva secunde sub veșmîntul lung și scoase buletinul de identitate. Gestul i se păru logic stewardului; și la el în țară se purtau aceste echivalente ale pașaportului intern. Luă actul, spuse „așteaptă“ în arabă și închise poarta.

Se întoarse după cinci minute și-i făcu semn irakianului în veșmîntul acela murdar să-l urmeze pe ușa întredeschisă în curtea din fața casei, după care îl conduse la treptele care duceau la intrarea principală în vilă. În clipa în care ajunseră lîngă ele un bărbat își făcu apariția în capul scărilor.

– E bine, de aici îl preiau eu, îi spuse el în rusă servitorului care îl fixă pentru ultima dată pe arab cu o căutătură furioasă și apoi se întoarse în casă.

Iuri Kulikov, primul secretar al Ambasadei Sovietice, era un diplomat de meserie căruia ordinul primit de la Moscova i se păruse scandalos, dar inevitabil. Era evident că fusese sculat de la cină, întrucît în mîna stîngă ținea un șervet de pînză cu care își șterse buzele în timp ce cobora scările.

– Ai venit, deci, rosti el în rusă. Uite ce-i, dacă sîntem obligați să trecem prin șarada asta, mă rog, fie. Dar, personal, nu sînt dispus să am nimic de-a face cu ea. Înțeles?

Martin, care nu vorbea rusa, ridică neputincios din umeri și i se adresă în arabă:

– Vă rog, bey?

Kulikov luă trecerea într-o altă limbă drept un semn de impertinență. Martin își dădu seama, gustînd din plin ironia, că

diplomatul sovietic credea efectiv că acest nou membru al personalului era un compatriot trimis pe capul lui de nenorociții ăia din Lubianka și de la Moscova.

– Mă rog, dacă arabă vrei, arabă o să ai, spuse el enervat.

Făcuse la rîndul lui cursuri intensive de limbă arabă, pe care o vorbea cu un puternic accent rusesc, dar al naibii să fie dacă era dispus să se lase pus în inferioritate de acest agent al KGB-ului. Prin urmare, continuă tot în arabă:

– Asta e legitimația, iar aici ai scrisoarea pe care mi s-a dat dispoziție s-o pregătesc pentru tine. O să locuiești în coliba din fundul grădinii, o să ai grijă să nu crească buruieni, să fie totul curat și o să te duci la cumpărături în funcție de ce ți se cere de la bucătărie. Dincolo de astea, nu vreau să știu nimic. Dacă ești prins, singurul lucru pe care o să-l spun e că te-am primit cu bună credință. Iar acum pune-te pe treabă și fă naibii ceva cu găinile alea. N-am chef să-mi strice frumusețe de grădină.

Slabe speranțe, își spuse diplomatul supărat, în timp ce se întorcea să-și continue cina întreruptă. Dacă mototolul ăsta e prins că face vreo prostie, AMAM-ul o să-și dea seama că-i rus, iar ideea că a nimerit întîmplător printre angajații primului secretar o să fie la fel de ușor de digerat ca un concurs de patinaj pe apele Tigrlui. În sinea lui, Iuri Kulikov era extrem de furios pe Moscova.

Mike Martin își găsi locuința situată în fața peretului din fund al grădinii; era un fel de bungalou cu o singură cameră în care se găseau un pat de campanie, o masă, două scaune, un șir de cîrlige pe un perete și o chiuvetă într-unul din colțuri.

Continuîndu-și cercetările, descoperi un closet improvizat în grădină, în apropierea unui robinet cu apă rece. Era clar că toaleta avea să fie redusă la minimum și probabil că mîncarea avea să-i fie servită la ușa bucătăriei, adică în spatele vilei.

Scoase un oftat. Diferența dintre locul unde se afla acum și reședința din Riad era ca de la cer la pământ.

Mai găsi câteva lumînări și o cutie cu chibrituri. La lumina lor slabă atîrnă câteva pături în ferestre și începu să meșterească la plăcile de gresie de pe jos cu un briceag.

După o oră de muncă serioasă reuși să scoată patru plăci și după o altă oră de săpat cu hîrlețul, găsit în șopronul din apropiere, făcu o scobitură suficient de mare ca să poată ascunde radio-emitătorul, bateriile, casetofonul și antena satelit. Apoi puse la loc plăcile de gresie, lipindu-le între ele cu un amestec de pământ și salivă, pînă cînd nu mai rămase nici un semn care să-l dea de gol.

Înainte de miezul nopții își puse din nou cuțitul la treabă, ca să desprindă fundul fals al coșului de găini, lăsînd murdăria să cadă pe fundul adevărat, acoperind astfel orice urmă legată de acea cavitate de opt centimetri înălțime. În timp ce-și vedea de treabă, găinile zgîriară podeaua în toate felurile, sperînd să găsească ceva grăunțe, dar trebuind pînă la urmă să se mulțumească doar cu vreo cîțiva gîndaci.

Martin își termină măslinile și brînză, după care împărți resturile de pîine cu cele două orătânii, așa cum făcu și cu apa luată de la robinetul de afară.

Găinile se întoarseră în coș și nu protestară în nici un fel cînd văzură că adăpostul lor era ceva mai adînc ca de obicei. Fusesse o zi foarte lungă și adormiră imediat.

Ca un ultim gest, Martin urină peste toți trandafirii lui Kulikov în întuneric înainte de a stinge lumînările, de a se înveli cu o pătură și de a urma exemplul găinilor.

Se trezi singur la patru dimineața, fără nici un fel de ceas deșteptător. După ce scoase aparatele de transmisie din săculețele de plastic, înregistră un scurt mesaj pentru Riad, îl aduse la o viteză de două sute de ori mai mare, legă casetofonul de

transmițător și montă antena satelit care ocupa cea mai mare parte a centrului colibei și al cărei vîrf ieșea puțin pe ușa deschisă.

La ora patru și trei sferturi transmise bîzîitul fulger pe canalul stabilit pentru ziua aceea, după care demontă toată instalația și ascunde piesele componente la locul știut.

Cerul era încă negru ca smoala deasupra Riadului cînd o antenă de același tip, amplasată pe acoperișul uneia dintre reședințele ocupate de SIS, interceptă semnalul de o secundă și îl transmise sâlii de comunicații. Intervalul de emisie fusese stabilit între patru și jumătate și cinci dimineța, așa că specialiștii erau pe recepție.

Bîzîitul emis de la Bagdat fu înregistrat pe rolele care se învîrteau în permanență, iar un semnal de avertisment clipi pentru a-i pune în alertă pe tehnicieni. Aceștia încetîniră mesajul de două sute de ori și-l reduseseră la viteza la care putea fi ascultat așa cum era normal. Unul dintre tehnicieni îl notă, stenografiînd, îl bătu la mașină și ieși din încăpere.

Julian Gray șeful agenturii SIS din Riad, fu trezit din somn la cinci și un sfert.

– Un mesaj de la Ursul Negru, domnule. A ajuns.

Gray citi mesajul cu o emoție crescîndă și se duse să-l trezească pe Simon Paxman. Șeful secției pentru Irak se afla de cîtva timp la Riad, în timp ce îndatoririle lui la Londra erau preluate de subalterni. Paxman se trezi brusc cînd auzi despre ce era vorba și citi atent ce era scris pe foaia de hîrtie.

– Drace, pînă aici totul e-n regulă.

– Problemele s-ar putea să înceapă cînd o să vrea să-l reactiveze pe Jericho, spuse Gray.

Era, într-adevăr, un gînd de natură să-i readucă pe amîndoi cu picioarele pe pămînt. Trecuseră deja trei luni de cînd fosta sursă de informații a Mossadului din Bagdad ieșise din circuit.

Între timp s-ar fi putut întâmpla mai multe lucruri; era posibil ca Jericho să fi fost compromis, să fi fost prins sau, pur și simplu, să se fi răzgândit și să fi ieșit din joc definitiv. Ar fi putut, de asemenea, să primească o misiune în altă parte; n-ar fi fost deloc de mirare să fi ajuns general și să comande, la ora asta, o parte din trupele din Kuweit. Orice era posibil. Paxman se ridică în picioare.

– Ar fi bine să vorbim cu Londra. Crezi că e rost de vreo cafea?

– Îi spun lui Mohammed să pună apa la fiert, spuse Gray.

La cinci și jumătate, când în vilă începură să se dea unele semne de viață, Mike Martin stropea deja florile. Bucătăreasa, o rusoaică voinică și cu un piept impunător, îl văzu de la fereastră și, când apa era fiartă, îl chemă la geamul de la bucătărie.

– *Kak vas zovut?* întrebă ea, după care se gândi puțin și folosi echivalentul arab: Numele?

– Mahmoud, răspuse Martin.

– Ei bine, Mahmoud, ia și tu o cafea.

Mahmoud dădu din cap de câteva ori, acceptând cafeaua încântat, murmurând „shukran“ și luînd cana fierbinte cu amîndouă mîinile. Nu glumea; era cafea autentică, delicioasă și totodată prima băutură caldă de când băuse ceașca aceea de ceai înainte de a trece granița din Arabia Saudită.

Micul dejun fu servit la șapte și constă într-o farfurie cu linte și piine arăbească; Martin le mîncă imediat. Se părea că servitorul care-i deschisese cu o seară înainte și cu soția lui, bucătăreasa, aveau grijă de primul secretar Kulikov și că acesta nu era căsătorit. La ora opt Martin se întâlni cu șoferul, un irakian care o rupea anevoie pe rusește și care era util pentru interpretarea mesajelor simple.

Martin se hotărî să nu se apropie prea mult de șofer, dat fiind că acesta ar fi putut fi infiltrat de poliția secretă AMAM sau chiar de oamenii din contraspionajul lui Rahmani. Aici nu întâmpină nici un fel de probleme; indiferent dacă era sau nu agent, șoferul era un snob și-l trata pe grădinar cu un dispreț nedisimulat. Cu toate acestea, el acceptă să-i explice bucătăresei că Martin trebuia să plece pentru puțin timp, fiindcă stăpînul îi poruncise să scape de găini.

Ajuns înapoi pe străzi, Martin se îndreaptă spre stația de autobuz și dădu drumul orătăniilor pe un tăpșan pe care îl găsi fără probleme.

Ca în foarte multe orașe arabe, și la Bagdad stațiile de autobuz nu sînt doar locuri unde pasagerii se urcă la bordul unor vehicule care-i transportă în altă parte, ci aglomerări însuflețite, unde o sumedenie de oameni au diverse lucruri de cumpărat sau de vîndut. În apropierea zidului sudic al orașului se afla o piață de vechituri unde, după tocmeala tradițională, Martin cumpără o bicicletă veche și ca vai de capul ei, care scîrțîia înfiorător cînd te suiai pe ea și care avea mare nevoie să fie unsă.

Știa foarte bine că nu-și putea permite să meargă cu mașina și că pînă și o motocicletă ar fi fost prea mult pentru un simplu grădinar. Își aminti de omul la toate pe care-l folosisese tatăl lui și care pedala de la o piață la alta, cumpărînd tot ce trebuia pentru gospodărie. Din cîte-și dădea seama, bicicleta era un mijloc obișnuit de deplasare și folosirea ei n-ar fi sărit în ochi nimănui.

Meșteri puțin cu briceagul la partea de sus a coșului unde stătuseră găinile și-l transformă într-un coș pătrat, după care legă produsul astfel obținut de partea din spate a bicicletei, fixîndu-l cu două bentițe de cauciuc, cumpărate de la un garaj situat pe o străduță lăturalnică.

Se întoarse pe bicicletă în centrul orașului și cumpără patru crete de culori diferite de la un magazin de pe strada Shurja,

chiar vizavi de Biserica St. Joseph unde veneau la slujbă creștinii caldeeni.

Își aminti zona din copilărie; se numea Agid al Nasara sau Cartierul Creștinilor, iar strada Shurja și strada Bâncii erau încă pline de mașini parcate ilegal și de străini care intrau în toate prăvăliile unde se vindeau mirodenii.

Pe când era copil existau doar trei poduri peste Tigrul: Podul Feroviar în nord, Podul Nou în zona centrală și Podul Regelui Faisal în sud. Acum numărul lor ajunsese la nouă. La patru zile după declanșarea raidurilor aeriene nu avea să mai rămână nici unul, fiindcă toate aveau să constituie obiective de distrus, așa cum se va fi stabilit în consiliul de război de la Riad. Însă în acea primă săptămână din noiembrie viața orașului se organiza în jurul lor la fel ca și pînă atunci, fără nimic deosebit.

Celălalt lucru pe care-l observă Martin fu prezența masivă a poliției secrete AMAM, numită așa în ciuda faptului că marea majoritate a lucrătorilor ei nu făcea nici cel mai mic efort să rămână secretă. Polițiștii stăteau la pîndă la colțurile de stradă sau în mașinile parcate în diverse locuri. De două ori asistă la oprirea unor străini cărora li se cerură actele la control și tot de două ori avu ocazia să revadă scena, dar de data asta cu cetățeni irakieni. Dacă atitudinea străinilor părea să denote o iritare resemnată, comportamentul localnicilor degaja o teamă cît se poate de evidentă.

La suprafață viața orașului se desfășura ca de obicei, iar oamenii din Bagdad își păstrasera dispoziția jovială pe care Martin și-o amintea din copilărie; însă antenele lui invizibile îi spuneau că, dincolo de aparențe, groaza impusă de tiranul aflat în imensul palat de pe malul fluviului, în apropierea Podului Tamuz, săpase urme adînci în sufletele tuturor.

O singură dată în cursul acelei dimineți avu prilejul să simtă intrucîtva ceea ce trebuia să suporte o mulțime de irakieni zi de

zi. Se afla în piața de fructe și legume din Kasra, pe malul opus celui unde se găsea reședința primului secretar sovietic, și se târguia cu un vânzător bătrîn pentru niște fructe proaspete. Dacă rușii aveau de gînd să nu-i dea altceva decît cereale și pîine, cel puțin putea să-și îmbunătățească meniul zilnic cu așa ceva.

În apropiere, patru oameni din AMAM îl percheziționară fără menajamente pe un tînăr înainte de a-l lăsa să plece. Bătrînul tîrgoveț scoase un mormăit și scuipea pe jos, fiind cît pe-acî să nimerească una din vinetele pe care le avea de vînzare.

– Într-o bună zi Beni Naji se vor întoarce și vor alunga gunoaiele astea, bombăni el.

– Ușurel, moșule, astea sînt vorbe grele și pot să te coste, șopti Martin și pipăi cîteva pere, ca să vadă cît erau de coapte.

Bătrînul își ridică ochii spre el.

– De unde ești, frățioare?

– De departe. Dintr-un sat din nord, dincolo de Baji.

– Ascultă sfatul unui om bătrîn și întoarce-te acolo. Am văzut multe la vremea mea. Beni Naji or să coboare din ceruri și Beni el Kalb o dată cu ei.

Scuipea încă o dată și, de data asta, pătlăgelele nu mai avură noroc. Martin își cumpără perele și lămîile de care avea nevoie și se îndepărtă pe bicicletă. La prînz era deja înapoi la reședința primului secretar sovietic. Kulikov plecase de mult la ambasadă și șoferul la fel; prin urmare, muștrului ala primită de la bucătăreasă avu loc în limba rusă, așa că Martin ridică din umeri și își văzu de lucru în grădină.

Însă continuă să se gîndească la bătrînul din piață. Se părea că unii oameni prevedeau deja invadarea propriei lor țări și nu i se opuneau. Fraza „or să alunge gunoaiele astea“ nu se putea referi decît la poliția secretă și, în concluzie, chiar la Saddam Hussein.

Pe străzile din Bagdad englezilor li se spune Beni Naji. Adevărata identitate a lui Naji se pierde în negura timpului, dar se crede despre el că a fost un om înțelept și sfânt. Tinerii ofițeri englezi, însărcinați cu misiuni în aceste locuri pe vremea Imperiului, se duceau să-l vadă, să i se așeze la picioare și să-i asculte vorbele înțelepte. Naji îi trata ca pe fiii lui, deși erau creștini și deci păgâni, motiv pentru care oamenii începuseră să le spună „fiii lui Naji“.

Beni el Kalb este denumirea generică acordată americanilor. Kalb în limba arabă înseamnă câine, o creatură care, din păcate, nu se bucură de prea mare considerație în cultura arabă.

Gideon Barzilai avea un singur motiv de relativă mulțumire. În urma raportului întocmit de *sayan*-ul expert în probleme financiare referitor la Banca Winkler, cel puțin știa ce avea de făcut.

Prioritatea numărul unu era să vadă care dintre cei trei vicepreședinți, Kessler, Gemütlich și Blei, era însărcinat cu controlul contului aflat în proprietatea renegatului irakian Jericho.

Cel mai ușor mod de identificare a acestui lucru ar fi fost prin telefon, dar din raport reieșea că nici unul dintre angajații băncii nu ar fi fost dispus să recunoască ceva pe o linie deschisă și interceptabilă.

Așa stînd lucrurile, Barzilai formulă o cerere scrisă, într-un cod foarte greu de accesat, din subsolul Ambasadei Israeliene din Viena, care era, de fapt, sediul agenturii Mossadului, și primi răspunsul de la Tel Aviv în cel mai scurt timp cu putință.

Era vorba de o scrisoare redactată pe o hîrtie cu antet. Deși scrisoarea în sine era un fals, hîrtia era autentică și provenea din una dintre băncile cele mai vechi și mai solide din Anglia, respectiv Banca Coutts, situată în Strand, în inima Londrei.

Semnătura imita perfect iscălitura unuia dintre directorii executivi de la Coutts, care conducea secția internațională și care

exista aievea. Nu exista nici un destinatar pe plic sau la începutul scrisorii în sine, care începea simplu cu formula „Stimate domn...“.

Conținutul epistolei era simplu și la obiect. Un client important al Băncii Coutts avea să efectueze în curînd un transfer substanțial în contul numeric al unuia dintre clienții Băncii Winkler, respectiv în contul... Clientul de la Coutts îi informase că, din cauza unor motive tehnice inevitabile, transferul avea să fie întîrziat cu cîteva zile. În cazul în care clientul de la Winkler se va interesa de ce transferul nu se efectuase la timp, Coutts va fi foarte recunoscătoare dacă domnii de la Winkler îl vor informa pe client că transferul era în curs de efectuare și că nu vor exista și alte întîrzieri. În final, Coutts dorea să existe o confirmare de primire a scrisorii din partea Băncii Winkler.

Barzilai aprecie că, în condițiile în care băncile priveau întotdeauna cu ochi buni sumele de bani care le intrau în conturi, iar Winkler nu făcea defel excepție de la regulă, amintita instituție de pe Ballgasse avea să expedieze o confirmare de primire pe adresa bancherilor Casei Regale Windsor tot sub forma unei scrisori. Calculul lui se dovedi a fi corect.

Plicul de la Tel Aviv se potrivea cu hîrtia și avea pe el timbre englezești, fiind, chipurile, pus la poștă din Trafalgar Square cu două zile în urmă. Pe el fusese scris simplu DIRECTOR, CONTURI INTERNAȚIONALE, BANCA WINKLER etc. Bineînțeles că în cadrul Băncii Winkler nu exista o asemenea funcție, dat fiind că toate activitățile erau împărțite între cei trei vicepreședinți.

În toiul nopții, plicul fu strecurat pe furiș în cutia de scrisori a băncii.

Echipa yaridă de filaj ținea sub supraveghere banca de o săptămîină, notîndu-și sau chiar fotografiînd toate activitățile de rutină, ținînd evidența orelor de deschidere și închidere și con-

semnând momentul în care sosea corespondența, poziția funcționarului de la ghișeu din hol și cea a paznicului de la o măsută în partea opusă.

Winkler nu avea un sediu nou. Ballgasse și, de fapt, întreaga zonă Franziskanerplatz se aflau în partea veche a orașului, în apropiere de Singerstrasse. Probabil că sediul băncii fusese reședința uneia dintre familiile de negustori înstăriți din Viena; era o clădire solidă, voluminoasă, protejată de o ușa masivă de lemn și împodobită cu o plăcuță discretă de bronz. Judecând după cele observate și prin comparație cu alte clădiri pe care echipa yaridă le ținuse sub observație, se părea că banca avea cinci etaje și că la fiecare etaj se găseau cam șase birouri. Membrii echipei de filaj pătrunseseră în incinta instituției, dându-se drept clienți care aveau nevoie de consultanță pe anumite probleme legate de operațiunile contabile.

Printre multe alte lucruri depistate, filatorii remarcaseră că în fiecare seară, exact înainte de ora închiderii, corespondența era ridicată și dusă la o cutie poștală situată în piață. Acest lucru era îndeplinit de paznicul care era, totodată, și curier și care se întorcea apoi la bancă, pentru a le ține ușa deschisă angajaților care plecau acasă. În cele din urmă, acesta era înlocuit de paznicul de noapte și putea să părăsească banca. Paznicul de noapte se baricada bine în interiorul clădirii, trăgând un număr atât de mare de zăvoare montate pe ușa de lemn, încât nici chiar o mașină blindată nu ar fi reușit s-o clintească din loc.

Înainte ca plicul de la Coutts să ajungă la destinație, șeful echipei neviote, care se ocupa de problemele tehnice, avusese grijă să examineze cutia poștală din Franziskanerplatz și pufnise cu dezgust. Era o joacă de copil. Unul dintre membrii echipei era spărgător de meserie, așa că deschiderea și închiderea la loc a cutiei nu dură mai mult de trei minute. Chiar când efectua deschiderea cutiei văzu că era posibil să facă o cheie care să se

potrivească și procedă întocmai. După cîteva modificări minore, cheia ajunsese să funcționeze la fel de bine ca cea a factorului poștal.

Supravegherea zonei le arată filatorilor că paznicul băncii se ducea întotdeauna să pună la cutie corespondența cu douăzeci sau treizeci de minute înainte de ora șase seara, cînd își făcea apariția furgoneta poștei care ridica toate scrisorile.

În ziua în care scrisoarea de la Coutts fu strecurată prin fanta practică în ușa Băncii Winkler, echipa yaridă colaboră îndeaproape cu spărgătorul din echipa neviotă. În timp ce paznicul se întorcea la post, după ce pusese corespondența la cutie pentru seara în curs, spărgătorul procedă la deschiderea ușii cutiei. Cele douăzeci și două de scrisori expediate de Banca Winkler se aflau deasupra. Spărgătorului îi trebui doar treizeci de secunde ca s-o găsească pe cea adresată Băncii Coutts din Londra, să le pună la loc pe celelalte și să încuie ușa.

Toți cei cinci membri ai echipei yaride fuseseră postați în piață, în eventualitatea în care cineva ar fi încercat să se amestece în treaba „poștaşului“ a cărui uniformă, procurată în grabă de la un magazin de mîna a doua, semăna izbitor cu uniformele adevărate ale factorilor vienezi.

Numai că pașnicii cetățeni din Viena nu sînt obișnuiți ca agenții din Orientul Mijlociu să pătrundă în intimitatea unei cutii poștale; la ora aceea în piață erau doar vreo doi oameni și nici unul nu dădu atenție angajatului de la poștă care-și vedea de treaba pentru care era plătit. După douăzeci de minute își făcu apariția adevăratul poștaş, dar, între timp, trecătorii din piață se schimbaseră cu alții, așa că nu se întîmplă nimic.

Barzilai deschise plicul care conținea răspunsul Băncii Winkler pentru cei de la Coutts și descoperi o confirmare de primire concisă și politicoasă, redactată într-o engleză destul de bună și semnată de Wolfgang Gemütlich. Din clipa aceea șeful

echipelor trimise de Mossad știu exact cine se ocupa de contul lui Jericho. Îi rămînea doar să ia măsurile cuvenite. Ceea ce nu știa Barzilai era că problemele lui abia atunci începeau.

Se întunecase bine cînd Mike Martin părăsi reședința secretarului sovietic din cartierul Mansour. Nu văzu nici un motiv să-i deranjeze pe ruși, ieșind pe poarta principală, cu atît mai mult cu cît în zidul din spate fusese practică o ușiță cu o broască ruginită de la care primise o cheie. Își scoase bicicleta pe alee, încuie ușa la loc și se puse pe pedalat.

Știa foarte bine că îl aștepta o noapte lungă. Diplomatul chilian Moncada le descrisese riguros ofițerilor din Mossad, care se ocupaseră de el după ieșirea din joc, amplasamentul celor trei „locașuri“ unde trebuiau puse mesajele pentru Jericho, precum și locurile unde se făceau semnele cu cretă, ca Jericho să știe că îl aștepta un mesaj. Martin calculă că singura soluție era să se folosească de toate trei în același timp, lăsînd la fiecare dintre ele același mesaj.

Scrisese deja mesajele respective în arabă pe foiță și le împachetase separat în punguțe de plastic, lipind apoi pachetelele de propria coapsă stîngă și ținînd mai departe creta într-unul din buzunare.

Prima lui oprire fu la cimitirul Alwazia situat în Risafa, pe malul celălalt al fluviului. Era un loc pe care îl știa, și-l amintea din copilărie și, oricum, îl cercetase cu atenție prin intermediul fotografiilor de la Riad. Partea cu adevărat complicată era cum să găsești pe întuneric o cărămidă care nu fusese lipită bine.

Avu nevoie de zece minute, timp în care căută cu vîrfurile degetelor și pipăi pietrele care alcătuiau zidul înconjurător înainte de a găsi ce căuta. Cărămida se afla exact acolo unde spusese Moncada. O scoase cu grijă de la locul ei, lăsă mesajul

în punguța de plastic și apoi așează cărămida așa cum fusese înainte.

Al doilea locaș fusese practicat tot într-un zid vechi și dărâpanat, dar în apropierea citadelei ruinate din Aadhamiya, unde din mlaștinile întinse de odinioară rămăsese doar un heleșteu pe care nu se mișca nimic. Nu departe de citadelă se află mormîntul imamului Aladham, iar între ele fusese construit un zid aproape la fel de vechi și de părăginit ca însăși citadela. Martin descoperi zidul și copacul singuratic care crescuse parcă lipit de el. Întinse mîna în spatele copacului și numără zece rînduri de cărămizi de sus în jos. Cea de-a zecea se clătină, ca un dinte stricat. Cel de-al doilea pliculeț fu plasat la locul potrivit, iar cărămida fu pusă așa cum stătuse și înainte. Martin se uită să vadă dacă nu îl urmărea cineva, dar era singur-singurel; nimeni nu s-ar fi încumetat să vină în pustietatea aceea pe întuneric.

Cel de-al treilea și ultimul locaș se afla tot într-un cimitir; era vorba de cel englez, abandonat cu mult timp în urmă și situat în Waziraya, lîngă Ambasada Turcă. Ca și în Kuweit, locașul era într-unul din morminte, însă într-un mic vas de piatră, chiar lîngă crucea care străjuia o ridicătură neîngrijită și lăsată de izbeliște.

– Nu contează, îi murmură Martin războinicului jertfit pentru Imperiu și care își dormea somnul de veci de cine știe cînd, ține-o tot așa, e perfect.

Dat fiind că Moncada lucrase în clădirea Națiunilor Unite de pe Șoseaua Aeroportului Matar Sadam, avusese grijă să lase semne cu cretă mai aproape de străzile largi din cartierul Mansour, ca să poată fi văzute de la volanul unei mașini care nu se deplasa cu o viteză prea mare. Regula stabilită spunea că, indiferent cine descoperea un semn făcut cu creta, Moncada sau Jericho, trebuia să țină minte la care dintre locașuri se referea și apoi să-l șteargă cu o cîrpă udă. După o zi sau două, cel care făcuse semnul ar fi văzut că nu mai era acolo și ar fi înțeles că

mesajul fusese primit și că celălalt se dusesese, între timp, la locașul semnalat și luase ce se afla acolo.

În acest fel comunicaseră cei doi agenți timp de doi ani, fără a se întâlni măcar o dată.

Spre deosebire de Moncada, Martin nu avea mașină, așa că se văzu nevoit să parcurgă întreaga distanță cu bicicleta. Primul lui semn, o cruce a Sfântului Andrei poziționată sub forma unui X, fu desenat cu cretă albastră lângă ușa de la intrarea unei case părăsite.

Al doilea fu cu cretă albă și apărui pe ușa metalică, ruginită, a unui garaj de undeva din cartierul Yarmuk, avînd forma unei cruci de Lorena. În fine, al treilea semn fu marcat cu cretă roșie – era o semilună islamică străpunsă la mijloc de o linie orizontală și împodobind unul dintre zidurile sediului Uniunii Ziariștilor Arabi de la intrarea în cartierul Mutanabi. Ziariștii irakieni nu sînt încurajați să se arate deosebit de curioși, motiv pentru care un semn cu creta, apărut pe unul dintre ziduri, are mici șanse să apară pe prima pagină în ziua următoare.

Martin nu avea de unde să știe dacă Jericho ținuse seama de avertismentul lui Moncada referitor la faptul că s-ar putea întoarce și dacă acesta străbătea în continuare orașul cu mașina, ca să vadă eventualele semne de recunoaștere la locurile stabilite. Nu-i rămînea decît să verifice în fiecare zi și să aștepte.

Abia pe data de 7 noiembrie observă că semnul făcut cu creta albă dispăruse. Dar dacă proprietarul garajului se hotărîse pe nepusă masă să curețe ușa ruginită de la intrare și nimic mai mult?

Martin pedală mai departe și constată că lipseau atît semnul albastru de lângă intrare, cît și cel roșu de pe zidul Uniunii Ziariștilor.

În seara aceleiași zile se ocupă de toate cele trei locașuri destinate lăsării de mesaje de către Jericho pentru colaboratorul său.

Unul se afla în spatele unei cărămizi nefixate prea bine, în zidul care închidea piața de legume Kasrade, lângă strada Saadun. Pe Martin îl aștepta o foiță subțire și împăturită pe care fuseseră scrise mai multe cuvinte în arabă. Cel de-al doilea mesaj avea aceeași ofertă și fusese lăsat sub o piatră din pervazul unei case dărăpănate care se afla pe una din aleile labirintului situat pe malul nordic al fluviului, chiar lângă Podul Shuhada. Al treilea și ultimul fusese ascuns sub una dintre lespezile de piatră dintr-o curte părăsită de lângă Abu Nawas și consta tot într-o bucățică pătrată de foiță.

Martin ridică toate mesajele, le lipi cu bandă adezivă de coapsa stîngă și se urcă din nou pe bicicletă, pornind înapoi spre Mansour.

Le citi pe toate la lumina șovăielnică a unei lumînări. Mesajul era același: Jericho era viu și nevătămat. Era pregătit să lucreze din nou pentru Occident și înțeleșese că, de data asta, beneficiarii informațiilor lui aveau să fie englezii și americanii. Numai că, între timp, doza de risc crescuse nemaipomenit de mult, motiv pentru care același lucru avea să se îndeplinească cu onorariul lui. În concluzie, dorea un acord asupra acestei probleme și apoi să i se spună ce se așteaptă de la el.

Martin arse toate cele trei mesaje și făcu să dispară cenușa. Știa deja răspunsurile la ambele întrebări. Langley era gata să fie generos, chiar foarte generos, cu condiția ca marfa să fie de calitate. Cît despre informațiile necesare, Martin memorase o listă de întrebări legate de starea de spirit a lui Saddam, concepția lui despre strategie și localizarea principalelor centre de comandă și a laboratoarelor în care se fabricau armele de distrugere în masă.

Înainte de ivirea zorilor avu grijă să le transmită un mesaj celor de la Riad: JERICHO A INTRAT DIN NOU ÎN PÎINE.

Pe data de 10 noiembrie doctorul Terry Martin se întoarse la biroul lui mic și înghesuit din cadrul Academiei de Studii

Orientale și Africane ca să găsească un bilețel pe care secretara i-l plasase pe masa de lucru, chiar pe sugativă.

„A sunat un domn Plummer; a spus că aveți numărul lui și că știți despre ce e vorba.“

Caracterul laconic al mesajului arăta că domnișoara Wordsworth era supărată. Era o doamnă căreia îi plăcea să-și protejeze universitarii dați în grijă, cu un spirit de posesiune asemănător cloștii care-și ascunde puii. Firește, asta presupunea să știe tot ce se întâmpla la orice oră din zi și din noapte. Oamenii care sunau să-și declare scopul apelului fără să mărturisească de ce voiau să stea de vorbă cu respectivii universitari, nu se bucurau deloc de aprobarea ei.

Dat fiind că semestrul de toamnă era în toi și că trebuia să se acomodeze cu o mulțime de studenți noi, Terry Martin aproape că uitase de cererea pe care el însuși o formulase pe adresa directorului secției arabice de la Government Communications Headquarters.

Cînd sună la numărul cunoscut, Plummer ieșise să ia prînzul, iar Martin avea cursuri care îl ținură la clasă pînă la patru. Încercă din nou la Gloucestershire și îl găsi pe cel pe care-l căuta tocmai cînd acesta se hotărîse să se ducă acasă, întrucît era aproape cinci.

– A, da, spuse Plummer. Ții minte că mi-ai cerut tot ce era ciudat și părea illogic? Ieri am dat peste ceva cu ajutorul colegilor pe relația Cipru și ni se pare destul de pe dos. Dacă te interesează, poți să asculți.

– Aici, la Londra? întrebă Martin.

– A, nu, mă tem că nu se poate. Îl avem pe bandă și aici, bineînțeles, dar, ca să fiu sincer, ar fi mai indicat să-l auzi la un aparat mare, unde se poate umbla mai bine și la volum, și la acordul fin. Un casetofon simplu nu are gradul de fidelitate nece-

sar. E destul de înfundat, de aceea nici chiar arabii mei nu-i pot da de cap.

Problema era că ambii aveau agenda plină pe întreaga durată a săptămânii. Martin acceptă să vină cu mașina în cursul zilei de duminică, iar Plummer se oferă să-l invite la prînz „la un local destul de cumsecade, la un kilometru și jumătate de birou“.

Cei doi bărbați în sacouri de tweed nu provocară nici o reacție surpriză în localul în stil rustic și comandară clasică friptură de vită, care se servea de obicei duminică, și o porție de budincă.

– Habar n-avem cine cu cine vorbește spuse Plummer, dar e limpede că sînt doi indivizi de rang înalt. Nu se știe de ce, dar cel care a sunat a folosit o linie telefonică obișnuită și se pare că tocmai s-a întors dintr-o deplasare din Kuweit, unde a fost la cartierul general instalat acolo. Poate că a folosit telefonul din mașină. Ce știm e că nu s-a folosit rețeaua telefonică a armatei, de unde am tras concluzia că persoana care a fost sunată nu este ofițer. E posibil să fie o înaltă oficialitate a statului.

Chiar în clipa aceea sosi friptura și cei doi își întrerupseră conversația cît timp fură serviți cu cîte o porție, inclusiv garnitura de cartofi și păstîmac. După ce ospătărița plecă de lîngă masa lor, Plummer își continuă ideea:

– Cel care a sunat se pare că a comentat ceva legat de raportul aviației irakiene referitor la numărul din ce în ce mai mare de bombardiere și nave de patrulare americane și britanice care zboară pînă la granița irakiană și fac cale întoarsă în ultima secundă.

Martin încuviință din cap. Auzise de această tactică. Scopul ei era supravegherea reacțiilor apărării antiaeriene a Irakului în fața unor asemenea atacuri simulate în acest fel, irakienii fiind nevoiți să-și „ilumineze“ ecranele radarelor și să-și dezvăluie poziția lansatoarelor de proiectile SAM, în folosul sistemelor de

supraveghere AWACS care survolau în permanență, la mare înălțime, zona Golfului.

– Cel care a sunat se referă la Beni el Kalb, fiii câinilor, adică americanii, iar celălalt râde și sugerează că Irakul comite o greșeală răspunzînd acestei tactici care are intenția clară de a-l atrage în cursă și de a-l face să-și dea în vileag propriile poziții defensive. Ei bine, apoi acesta spune un lucru pe care nu reușim să-l descifrăm. Chiar în clipa aceea se aude un bruiaj și vocea devine cam înfundată. Putem să prelucrăm banda și să scăpăm de zgomotul de fond, dar partea proastă e că a rostit cuvintele acelea vrînd să sune cît mai înfundat. Oricum, cel care ascultă se enervează foarte tare și-i spune să-și țină gura și să nu mai folosească linia asta. Ba mai mult, același ascultător, despre care credem că se află în Bagdad, trîntește telefonul în furcă. Iar ceea ce vreau eu să auzi sînt ultimele două propoziții.

După prînz Plummer îl duse pe Martin cu mașina la centrul de ascultare și supraveghere care, deși era duminică, opera ca într-o zi normală de lucru. GCHQ funcționează șapte zile din șapte și nu-și îngăduie răgazuri. Ajuns într-o cameră izolată fonic, ca un studio de înregistrări, Plummer îi ceru unuia dintre tehnicieni să mai pună o dată banda misterioasă. Se așeză împreună cu Martin și ascultară în liniște convorbirea celor doi irakieni cu voci guturale.

Discuția începu exact așa cum relatase Plummer. Spre sfîrșitul ei, irakianul care telefonase părea că devine agitat, iar timbrul vocii era ceva mai strident.

– Nu pentru mult timp, rafeek. În curînd o să...

În clipa aceea începu bruiajul și cuvintele se auziră foarte prost. Însă efectul lor asupra persoanei de la Bagdad fu egal cu cel al unui șoc electric, obligîndu-l să-și întrerupă interlocutorul.

– Taci din gură, ibn-al-gahba.

Apoi trînti brusc telefonul, de parcă și-ar fi dat seama, cuprins de groază, că nu vorbea pe o linie neinterceptabilă.

Tehnicianul puse încă de trei ori banda, la tot atîtea viteze diferite.

– Ce părere ai? întrebă Plummer.

– Păi, în primul rînd sînt amîndoi membri de partid, spuse Martin. Doar cei din ierarhia de partid folosesc apelativul rafeek, care e un fel de „tovarășe“ al lor.

– În regulă. Deci avem doi barosani irakieni care sporovăie despre amplasamentele militare americane și despre raidurile de provocare ale aviației SUA pînă la limita spațiului aerian al Irakului.

– Apoi cel care a sunat devine agitat, poate chiar supărat, cu o undă de exaltare. Folosește formula „nu pentru mult timp...”

– Indicînd că la un moment dat vor avea loc schimbări? sugeră Plummer.

– Așa se pare, spuse Martin.

– După aceea vine partea bruiată. Fii atent la reacția celui care ascultă, Terry. Nu numai că trîntește telefonul, dar în plus îl face pe celălalt „fiu de curvă“. Destul de dur, nu găsești?

– Foarte dur. Dacă a zis ceva și n-a pățit nimic, înseamnă că era mai mare în grad sau funcție, declară Martin. De la ce naiba s-o fi aprins așa?

– Sînt cuvintele neclare. Mai ascultă o dată.

Tehnicianul puse din nou banda și insistă pe porțiunea în discuție.

– Ceva despre Alah? sugeră Plummer. În curînd o să fim cu Alah? O să fim în mîinile lui Alah?

– Mai degrabă s-ar părea că zice: „În curînd o să avem... ceva... ceva, nu știu... Alah“.

– În regulă, Terry. De acord cu tine. Eventual „o să avem ajutorul lui Alah“?

– Dar atunci de ce ar exploda celălalt de furie? întrebă Martin. Nu e nimic nou în apelul la voința divină pentru o cauză sau alta. Și nu e ceva insultător. Nu știu. Poți să-mi dai o copie după casetă, ca s-o ascult acasă?

– Sigur.

– Pe verii noștri americani i-ai întrebă?

Deși avusese de-a face cu această lume doar câteva săptămîni, Terry Martin începuse să folosească limbajul de profil. Pentru membrii Serviciului Englez de Informații, propriii lor colegi sînt „prietanii“, în timp ce omologii americani au statutul de „veri“.

– Cum să nu. Cei de la Fort Meade au interceptat aceeași convorbire cu ajutorul unui satelit. Nici ei nu pot să-i dea de capăt. La drept vorbind, nici nu li se pare ceva nemaipomenit. Am impresia că au și uitat de povestea asta.

Terry Martin se întoarse acasă cu mașina, avînd la el o casetă cu înregistrarea convorbirii. Spre marea iritare a lui Hilary, el insistă să asculte de o mulțime de ori porțiunea neclară, la casetofonul instalat la capul patului. La un moment dat, Terry protestă în fața îmbufnării ei și contraatacă, spunînd că de multe ori și pe ea o obseda cîte un cuvînt care nu-i venea în minte cînd rezolva rebusul din *The Times*. Pe Hilary comparația avu darul s-o umple de revoltă.

– Eu, cel puțin, aflu răspunsul a doua zi dimineată, spuse ea pe un ton sec, după care se întoarse cu spatele la el și adormi.

Terry Martin nu primi soluția la problema lui nici în dimineata următoare și nici după două zile. Puse banda de zeci de ori în timpul pauzelor de la cursuri și ori de cîte ori avea puțin timp liber, notîndu-și diverse variante pentru cuvintele acelea înfundate. Însă de fiecare dată sensul real al formulei trecea pe lîngă el. De ce se enervase atît de tare bărbatul de la

celălalt capăt al firului, după o simplă și inofensivă trimitere la Alah?

Abia după cinci zile cele două cuvinte guturale și legătura dintre ele dobîndiră un sens logic și rezolvară dilema. Cînd se întîmplă acest lucru, Martin încercă să dea de Simon Paxman la Century House, dar i se spuse că omul lui de legătură nu putea fi găsit deocamdată. Profesorul ceru să stea de vorbă cu Steve Laing, dar nici directorul Operațiunilor pentru Orientul Mijlociu nu era acolo.

Deși nu avea cum să știe, Paxman își planificase o ședere prelungită la cartierul general al SIS de la Riad, în timp ce Laing se deplasase în același oraș pentru o întrevedere foarte importantă cu Chip Barber de la CIA.

Bărbatul căruia i se spunea „Detectorul“ ajunsese cu avionul la Viena, după ce se imbarcase la Tel Aviv și făcuse două escale la Londra și Frankfurt. Nu fu așteptat de nimeni, așa că luă un taxi de la Aeroportul Schwechat pînă la Hotelul Sheraton unde avea o rezervare.

Detectorul era un tip rubicond și jovial, un avocat american tipic din New York, avînd asupra lui și acte doveditoare. Engleza lui cu accent american era fără cusur – fapt deloc surprinzător, dat fiind că petrecuse ani de zile în State – iar germana pe care o vorbea era onorabilă.

În primele ore după sosirea la Viena, bărbatul se folosi de serviciile de secretariat de la Sheraton, pentru a redacta o scrisoare curtenitoare pe hîrtia cu antet a biroului de avocatură unde era angajat, pe adresa unui anume domn Wolfgang Gemütlich, vicepreședinte al Băncii Winkler.

Hîrtia de scris era cu desărvîșire autentică și, în eventualitatea unei verificări telefonice, s-ar fi descoperit că semnatarul era, într-adevăr, unul dintre asociații principali ai acelui presti-

gios birou de avocatură din New York, deși era plecat în concediu (Mossadul avusese grijă să controleze acest lucru) și, în mod sigur, nu era una și aceeași persoană cu musafirul poposit la Viena.

Scrisoarea fu redactată pe un ton de scuze și, în același timp, ușor ambiguu, exact așa cum își propusese autorul. Acesta reprezenta un client foarte înstărit și cu o bună poziție în societate, care dorea la această oră să-și îmbunătățească substanțial depunerile din băncile europene.

Clientul însuși insistase, se pare că ulterior informațiilor primite de la un prieten, pentru abordarea exclusivă a Băncii Winkler și, în mod special, a prea bunului domn Gemütlich.

Autorul scrisorii ar fi fixat o întâlnire din vreme, numai că atât clientul lui, cât și biroul de avocatură acordau o importanță uriașă discreției totale, ceea ce însemna, printre altele, evitarea liniilor telefonice interceptabile și a faxurilor pentru discutarea afacerilor clientului. Prin urmare, autorul prezentei scrisori profitase de o călătorie în Europa pentru a face un ocol pe la Viena și pentru a purta o discuție personală.

Din păcate, programul lui nu-i permitea să stea mai mult de trei zile în Viena, însă, dacă Herr Gemütlich avea amabilitatea să accepte o întrevedere, atunci el, americanul, se va prezenta cu mare plăcere la bancă.

Scrisoarea fu pusă chiar de american în cutia de scrisori a băncii în toiul nopții, și a doua zi la prânz curierul băncii lăsa răspunsul la Sheraton. Herr Gemütlich va fi încântat să se întrețină cu avocatul american în dimineața următoare, la ora zece.

Din clipa în care Detectorul intră în incinta băncii, ochii lui nu scăpară nimic. Nu își făcu nici un fel de însemnări, însă nu omise nici un detaliu și reținu totul. Funcționara de la recepție îi verifică identitatea, telefonă sus pentru confirmarea întregii,

apoi îi făcu un semn portarului, care îl conduse pînă în fața ușii austere de cherestea la care bătu. Detectorul avu grijă ca pe drum să înregistreze totul pe retină.

Cînd auzi „intră“, portarul deschise ușa și îl pofti înăuntru pe oaspetele american, retrăgîndu-se discret și întorcîndu-se la locul lui, în holul de la intrare.

Herr Wolfgang Gemütlich se ridică de la masa de lucru, dădu mîna cu vizitatorul, îi arătă un fotoliu în fața mesei, apoi își reocupă locul.

În germană cuvîntul „gemütlich“ înseamnă confortabil și are o conotație vag asociată ideii de cumsecădenie. Ei bine, rar se întîmpla ca un om să aibă un nume atît de nepotrivit ca în cazul de față. Acest domn Gemütlich era slab spre cadaveric, probabil că nu de mult împlinise șaiszeci de ani, era îmbrăcat cu un costum gri, o cravată de aceeași culoare, avea un păr ce începuse să se rărească și o față pe măsură. Întreaga lui ființă emana un aer morocănos și cenușiu. În ochii lui spălăciți nu exista nici cea mai mică bănuială de bună dispoziție, în timp ce zîmbetul de bun venit de pe buzele ca hîrtia semăna mai mult cu rictusul unui animal capturat pentru vivisecție.

Biroul avea o austeritate egală cu cea a ocupantului: pereți lambrisați cu lemn închis la culoare, cîteva diplome înrămate și atîrnînd pe ici, pe colo în locul tablourilor și o masă de lucru mare și îngrijit finisată, pe care nu se afla nimic în afara strictului necesar.

Wolfgang Gemütlich nu se făcuse bancher ca să se distreze și acest lucru era clar ca bună ziua. Din punctul lui de vedere, toate formele de distracție erau, în mod egal, condamnabile. Operațiunile bancare erau ceva cît se poate de serios, ba mai mult, erau însăși chintesența vieții. Dacă exista un lucru pe care Herr Gemütlich să-l dezaprobe în primul și-n primul rînd, acesta era cheltuiala banilor. Banii fuseseră inventați pentru a fi

economisiți sau depuși, de preferință sub egida Băncii Winkler. Retragerea unei sume îi putea cauza neplăceri gastrice, în timp ce un transfer important dintr-un cont de la Winkler în altă parte îi strica toată săptămîna.

Detectorul știa că ajunsese acolo ca să țină minte și să dea raportul. Dat fiind că prima lui însărcinare fusese îndeplinită, acum trebuia să-l identifice pe Gemütlich pentru echipa yarıdâ, care stătea la pîndă pe străzi. În același timp, căuta din priviri orice seif care putea conține detalii funcționale despre contul lui Jericho și tot ce putea exista în birou în materie de încuietori, zăvoare și sisteme de alarmă – pe scurt, motivul prezenței lui în acea încăpere era evaluarea terenului în vederea unei viitoare pătrunderi prin efracție.

Evitînd datele concrete despre suma pe care voia s-o depună clientul lui în Europa, dar lăsînd să se înțeleagă că era ceva imens, Detectorul readuse discuția la nivelul de securitate și de discreție oferit și menținut de Banca Winkler. Herr Gemütlich îi explică, încîntat, că toate conturile numerice de la Winkler erau inatacabile, iar discreția devenise o obsesie.

O singură dată discuția fu întreruptă. O ușă laterală se deschise și în cadrul ei se ivi o femeie care semăna cu un șoricel și care aduse trei scrisori la semnat. Gemütlich se încruntă în fața acestei neplăceri.

– Chiar dumneavoastră ați spus că sînt importante, Herr Gemütlich. Altfel... spuse femeia și se întrerupse.

Dacă te uitați mai atent, nu era chiar atît de în vîrstă pe cît daduse impresia în primul moment și probabil că avea undeva în jurul a patruzeci de ani. Însă părul adunat la spate într-un coc, îmbrăcămintea sobră și pantofii fără toc produceau un efect cu totul nedorit.

– Ja, ja, ja... spuse Gemütlich, întinzînd mîna după scrisori și adăugînd pentru musafîrul săi: *Entschuldigung...*

Cei doi vorbeau în germană după ce reieșise că engleza lui Gemütlich era poticnită și lipsită de coerență. Cu toate acestea, Detectorul se ridică în picioare și se înclină ușor în direcția femeii.

– *Grüss Gott, Fräulein*, rosti el.

Femeia păru stînjenită. De obicei, musafirii lui Gemütlich nu se ridicau în picioare ca s-o salute pe secretară. Oricum, gestul îl obligă pe Gemütlich să-și dreagă vocea și să murmure:

– A, da, secretara mea personală, domnișoara Hardenberg.

Detectorul își notă și acest lucru în minte în timp ce se așeza la loc.

Cînd părăsi instituția, dîndu-i asigurări gazdei sale că îi va prezenta clientului său din New York o imagine foarte favorabilă a Băncii Winkler, procedura fu aceeași ca la sosire. Portarul fu chemat de la ușa de jos și-și făcu apariția la etaj. Detectorul își luă la revedere și îl urmă pe angajatul băncii.

Cei doi se îndreptară spre liftul cu grilaj din dreptul ușilor, care tocmai venea de sus și se pregătea să coboare. Detectorul se interesă dacă putea să meargă la toaletă înainte de a ieși. Portarul se încruntă, ca și cum nu era deloc normal ca asemenea necesități fiziologice să se exercite pe teritoriul Băncii Winkler, dar opri liftul la mezanin și îi indică solicitantului o ușă de lemn pe care nu scria nimic și spre care Detectorul se îndreptă cu pas vioi.

Toaleta era, evident, destinată uzului angajaților de sex bărbătesc al băncii. Un singur vas, o singură cabină, o chiuvetă și un rînd de prosoape într-un dulap în perete. Detectorul dădu drumul la apă ca să creeze zgomot și inspectă rapid încăperea. Exista o fereastră cu gratii prin dreptul căreia treceau firele unui sistem de alarmă – era posibil, dar nu avea să fie ușor. Mai exista și un ventilator electric. Dulapul conținea, de asemenea, mături, găleți, detergent pentru podele și gresie și chiar un aspirator. Dar oare cînd își desfășurau activitatea? În timpul nopții sau în

week-end-uri? Dacă bănuielile lui erau corecte, probabil că și îngrijitorii aveau acces în birouri, pentru curățenie, doar sub supraveghere. În mod evident, problema paznicului de noapte sau a portarului putea fi rezolvată ușor, dar partea delicată era alta. Ordinele lui Kobi Dror fuseseră foarte precise: nu lăsați nici o urmă.

Cînd ieși de la toaletă, portarul îl aștepta în fața ușii. Văzînd că în continuarea coridorului se aflau treptele de marmură care duceau la parter, Detectorul zîmbi, arătă în direcția lor și porni pe coridor, preferînd să meargă pe jos decît cu liftul, mai ales că distanța era atît de mică.

Portarul îl urmă, îl conduse pînă în holul de la intrare și închise ușa principală. Detectorul auzi limba mare de alamă a mecanismului de blocare, iar sunetul ei îi dădu de știre că ușa se încuiase la loc. În același timp, se întrebă cum putea femeia de la recepție să dea drumul înăuntru unui client sau mesager dacă portarul se afla la unul din etajele superioare.

Petrecu două ore instruindu-l pe Gidi Barzilai în legătură cu modul în care funcționa banca, din ceea ce avusese ocazia să constate, iar raportul final aruncă o perspectivă sumbră asupra operațiunii. Șeful echipei neviote căzu serios pe gînduri și clătină din cap de mai multe ori.

El aprecie că de intrat se putea intra ușor, asta nu era o problemă. Găseau sistemul de alarmă și-l neutralizau. Problema mare era ca nu aveau voie să lase urme. Exista un paznic de noapte care probabil că, din cînd în cînd, mai făcea un tur al băncii. În plus, ce trebuia să caute? Un seif? Dacă da, unde? Ce tip? Cît de vechi? Era prevăzut cu cheie, cu cifru sau cu ambele? Avea să dureze ore întregi. Și totuși, va trebui să se procedeze la anihilarea paznicului. Dar asta însemna că vor lăsa urme. Or, Kobi Dror nici nu voia să audă de așa ceva. În cursul zilei următoare, Detectorul se îmbarcă la bordul unei curse care-l duse de la

Viena înapoi la Tel Aviv. În după-amiaza aceleiași zile, cu ajutorul unui număr de fotografii îi identifică pe Wolfgang Gemütlich și, pentru orice eventualitate, pe Fräulein Hardenberg. După plecarea lui, Barzilai avu o nouă discuție cu șeful echipei neviote.

– Zău așa, Gidi, am nevoie de mai multe informații. Sînt prea multe lucruri de care încă n-am idee. Mai mult ca sigur că actele astea după care umbli sînt ținute într-un seif. Unde? În spatele lambriurilor? Într-un loc ascuns în podea? În biroul secretarei? Într-o încăpere specială la subsol? Avem nevoie de informații din interior.

Barzilai scoase un mormăit. Cu mult timp în urmă, în cursul instrucției la sînge pe care o făcuse, unul dintre instructori îi spusese: Nu există om care să nu aibă un punct slab. Găsește-l, insistă pe lîngă el și, pînă la urmă, omul o să coopereze. Prin urmare, încă din dimineața următoare echipa yarıdā și cea neviotă declanșară o supraveghere atentă a lui Wolfgang Gemütlich.

Numai că vicepreședintele vienez cu probleme gastrice avea să-i demonstreze lui Barzilai că pînă și instructorii Mossadului se puteau înșela din cînd în cînd.

Steve Laing și Chip Barber aveau o problemă importantă. La jumătatea lui noiembrie Jericho dăduse primul răspuns la întrebările care-i fuseseră adresate prin intermediul unui locaș secret din Bagdad. Prețul lui fusese ridicat, dar guvernul american efectuasă transferul în contul vienez fără să crîcnească.

Dacă informațiile lui Jericho erau corecte – și nu exista nici un motiv ca să nu fie – atunci se dovedeau extrem de folositoare. Renegatul nu răspunsese la toate întrebările, ci doar la cîteva, confirmînd totodată acele nelămuriri la care se răspunsese anterior pe jumătate.

În principal, Jericho numise cu exactitate șaptesprezece locuri legate de producerea armelor de distrugere în masă. Opt dintre aces-

tea erau deja în atenția aliaților, iar în două din cazuri informațiile primite îi ajutară să traseze coordonatele cu și mai mare precizie. Celelalte nouă erau oferite în premieră; dintre ele cea mai importantă era informația legată de localizarea exactă a laboratorului subteran unde funcționa acea cascadă de centrifuge de producere a gazului necesar fabricării bombei cu uraniu 235.

Problema era următoarea: cum să li se comunice aceste date celor din armată, fără a divulga faptul că Langley și Century aveau o sursă infiltrată la nivel înalt la Bagdad?

Asta nu însemna că agenții din serviciile secrete nu aveau încredere în armată. Ofițerii ei erau bine pregătiți și parcurseseră treptele ierarhice pe merit. Însă în lumea serviciilor de spionaj există o regulă veche și testată în repetate rînduri, care se numește „să știi doar atît cît este nevoie“. Cineva care nu știe un anumit lucru nu are cum să-l dea de gol, chiar fără să-și dea seama. Iar dacă civilii veneau pur și simplu cu o listă de ținte, cîți generali, cîți colonei și alți ofițeri de comandă vor încerca să afle și, pînă la urmă, își vor da seama de unde apăruse?

În cea de-a treia săptămînă a lunii în curs, Barber și Laing avură o întrevedere personală în subsolul Ministerului Aviației din Arabia Saudită cu generalul Buster Glosson, adjunctul generalului Chuck Horner, care comanda raidurile aeriene din zona Golfului.

Deși mai mult ca sigur că generalul de brigadă Glosson avea un prenume oficial, nimeni nu i se adresa altfel decît cu „Buster“. El era cel care planificase și continua să planifice masiva ofensivă aeriană împotriva Irakului, despre care toată lumea știa că avea să preceadă invazia trupelor de uscat.

Londra și Washingtonul căzuseră cu mult timp în urmă de acord că, indiferent de situația Kuweitului, mașina de război a lui Saddam Hussein trebuia distrusă, fapt care includea și bombardarea amenajărilor unde se fabricau gaze, germeni și bombe atomice.

Înainte ca Scutul Deșertului să distrugă orice perspectivă a unui atac irakian asupra Arabiei Saudite, planurile pentru invazia aeriană erau destul de avansate și purtau denumirea secretă de Operațiunea Tunetul. Adevăratul arhitect al războiului aerian era Buster Glosson.

Pe data de 16 noiembrie, Națiunile Unite și o serie de cancelarii diplomatice din lume încă mai încercau să încropească un așa-numit „plan de pace“, pentru a se pune capăt crizei fără să se tragă nici un foc de armă, fără să se lanseze nici o bombă și fără să se declanșeze nici o rachetă. Însă cei trei bărbați adunați în acea încăpere de la subsol știau prea bine că planul de renunțare la acțiunea armată nu avea să fie pus în aplicare sub nici o formă.

Barber fu concis și la obiect.

– Cum bine știi, Buster, am încercat împreună cu englezii să identificăm facilitățile de producere a ADM-urilor pe care le are Saddam și ne-am chinuit luni de zile.

Generalul de aviație dădu din cap cu un aer precaut. Avea pe coridor o hartă mai plină de ace decît un arici și fiecare ac era unul dintre obiectivele de bombardat. Ce mai putea să urmeze?

– În cele din urmă, Buster, am luat legătura cu constructorii și am verificat niște lucruri. E vorba de cei care au înălțat toate fabricile unde se produc gaze toxice. Ei bine, află că unii dintre ei mi-au spus lucruri extraordinare. Mine de aur și alta nu.

Barber îi înmîină generalului noua listă cu obiective. Glosson o studie cu interes. Chiar dacă nu se identificau sută la sută cu harta pe care o avea la dispoziție zi și noapte, așa cum ar fi fost nevoie în cazul unei ofensive atît de ample, descrierile erau confirmate de fotografiile din satelit care fuseseră efectuate cu cîtva timp în urmă.

Glosson scoase un mormăit. Știa că unele dintre facilități aveau deja statutul unor ținte de bombardat; altora li se pusese un semn de

întrebare, confirmat de apariția acestei noi liste, iar altele erau cu desăvîrșire noi. Glosson își ridică ochii spre cei doi.

– E absolut reală? întrebă el.

– Absolut, răspuse englezul. Sîntem convinși că muncitorii și inginerii din construcții sînt o sursă foarte bună, poate chiar cea mai bună, fiindcă sînt oameni pricepuți, care știu foarte exact cu ce se ocupă și care vorbesc mult mai liber decît birocrații.

Glosson se ridică de pe scaun.

– În regulă. O să-mi mai aduceți și altceva?

– Mai facem săpături prin Europa, Buster, spuse Barber. Cum aflăm alte ținte, cum îți dăm de știre. Știi că o mulțime sînt îngropate la mama naibii în inima deșertului. Mă refer la proiectele importante.

– Îmi spui unde sînt și dărîm acoperișul peste ei, se angajă generalul.

Mai tîrziu, Glosson îi arată lista lui Chuck Homer. Comandantul aviației americane era mai scund decît Glosson și avea o figură sumbră, o dispoziție belicoasă și subtilitatea diplomatică a unui rinocer cu hemoroizi. Însă își adora subalternii care, la rîndul lor, îi răspundeau pe măsură.

Era un lucru de la sine înțeles că Homer era gata oricînd să se ia de piept cu civilii, politicienii și birocrații, mergînd pînă la Casa Albă dacă era nevoie, nefiind înclinat defel să-și modereze limbajul. Generalul era ilustrarea vie a formulei „ce e-n gușă e și-n căpușă“.

În timpul vizitelor efectuate în statele din zona Golfului – cu escale la Bahrain, Abu Dhabi și Dubai – unde erau cantonați o parte din oamenii lui, evitase întotdeauna hotelurile luxoase gen Sheraton sau Hilton, unde puteai găsi tot ce îți doreai ca să te simți bine, preferînd să rămînă lîngă piloții staționați la cine știe ce bază aeriană deșertică și să doarmă într-un pat de campanie ca toți ceilalți.

Bărbații și femeile din serviciul militar nu au timp de fandoseli și își dau seama imediat ce le place și ce disprețuiesc. Ei bine, piloții din aviația americană îi erau atât de devotați generalului Chuck Homer, încât de dragul lui ar fi luptat împotriva Irakului și de la bordul unor deltaplanelor. Homer cercetă lista primită de la membrii serviciilor secrete și scoase un sunet nedefinit. Două dintre locurile de pe hartă erau în plin deșert și nu lăsau să se vadă nimic.

– De unde au luat chestiile astea? îl întrebă el pe Glosson.

– Cică au stat de vorbă cu constructorii care le-au ridicat, răspunse Glosson.

– Prostii, zise generalul. Labagiii ăștia au pe cineva la Bagdad. Fii atent, Buster, nu suflăm o vorbuliță despre asta. Dar nimănui, ai înțeles? Le punem pe listă și le radem.

Homer căzu pe gânduri câteva secunde, după care adăugă cu voce tare:

– Mă întreb cine o fi ticălosul ăla.

Steve Laing se întoarse la Londra pe data de 18 și ajunsese în plină criză politică internă, când Partidul Conservator se văzu amenințat din interior de un membru de mîna a doua care încerca să folosească disciplina de partid ca s-o înlăture pe doamna Margaret Thatcher din funcția de prim-ministru.

În ciuda oboselii resimțite, Laing citi mesajul care-l aștepta din partea lui Terry Martin și-l sună pe acesta la serviciu. Dată fiind agitația universitarului, Laing acceptă să stea de vorbă cu el la un pahar după orele de program, decalîndu-și puțin ora întoarcerii la domiciliul situat într-una dintre suburbii.

După ce se așezară la o măsuță din colțul unui bar din West End, Martin scoase din servieta diplomat un casetofon și o casetă. I le arătă lui Laing și-i povesti atât despre cererea formulată cu

cîteva săptămîni în urmă pe adresa lui Sean Plummer, cît și despre întîlnirea de săptămîna trecută.

– Vrei să ți-o pun și ție? întrebă el.

– Mă rog, dacă cei de la GCHQ n-o înțeleg, eu cu atît mai puțin, spuse Laing. Uite ce-i, Sean Plummer are o mulțime de arabi pe schemă. Dacă nici ei nu pot să-i dea de capăt...

Cu toate astea, ascultă politicianii.

– Ai auzit? îl întrebă Martin în culmea agitației. Ai prins ultima literă din cuvînt? Individul nu invocă ajutorul lui Alah pentru cauza irakiană, ci folosește un titlu. De asta s-a înfuriat celălalt atît de tare. E clar că nimeni n-are voie să rostească titlul acela cînd pot să-l audă și alții. Probabil că doar foarte puțini oameni știu de el.

– Bine, dar ce spune, de fapt? întrebă Laing complet nedumerit.

Martin îi aruncă o privire fixă. Oare acest Laing chiar nu pricepea nimic?

– Spune că toate concentrările de trupe americane nu fac două parale, fiindcă „în curînd o să avem Qubth-ut-Alah“.

Laing era în continuare pradă derutei.

– O armă, insistă Martin, asta trebuie să fie. Ceva care va fi gata atît de repede, încît va putea să-i țină la respect pe americani.

– Iartă-mă că am lacune la limba arabă, dar ce înseamnă Qubth-ut-Alah? întrebă Laing.

– A, da, răspunse Martin. Înseamnă Pumnul lui Dumnezeu.

Capitolul 12

După ce deținuse puterea timp de unsprezece ani și câștigase de trei ori alegerile generale, premierul britanic a căzut la data de 20 noiembrie, deși nu și-a anunțat public decizia de a demisiona decît două zile mai tîrziu.

Bîrfa la cocteilurile din cercurile înalte londoneze a pus căderea ei pe seama izolării de restul politicianilor din Comunitatea Europeană. Explicație, evident, fără suport real; britanicii nu renunță niciodată la un lider numai pentru că nu le este pe plac străinilor.

În cele treizeci de luni care au urmat, guvernul italian care organizase izolarea ei la conferința de la Roma, a fost, la rîndul său, înlăturat de la putere, iar unii din membrii săi au înfundat închisoarea, cu acuzații de corupție de o gravitate care făcea ca această țară, altfel minunată, să devină practic neguvernabilă.

Guvernul francez fusese înlăturat de la putere într-un masacru cum Franța nu mai văzuse din Noaptea Sfîntului Bartolomeu. Cancelarul german se confrunta cu recesiunea, șomajul, neonazismul și sondajele de opinie din care reieșea că poporul german nu avea nici cea mai mică intenție de a abandona mult iubită marcă germană în favoarea unui simbol de tinichea, impus de domnul Delors la Bruxelles.

Adevăratele motive ale prăbușirii sale fuseseră în număr de patru, legate între ele. Primul fusese că, atunci cînd un obscur membru al Parlamentului făcuse uz de o și mai obscură regulă

de funcționare a Partidului Conservator, pentru a-l obliga să își confirme șefia printr-un nou rînd de alegeri, își alesese o echipă de manageri de campanie de o incompetență rar întîlnită.

În al doilea rînd, se lăsase convinsă să plece la Paris la o conferință, tocmai în acea zi de 18 noiembrie. Or, dacă a existat vreo zi în care să fie mai multă nevoie să fie văzută pe coridoarele de la Westminster, îmbiind, îndemnînd, lingușind, liniștindu-i pe cei șovăielnici, promițînd aluziv favoruri celor loiali și un viitor negru trădătorilor, atunci aceea era ziua...

Elementul-cheie în alegeri era un grup de vreo cincizeci de parlamentari, reprezentanți ai unor circumscripții mici – o majoritate de sub cinci mii – care se temeau că, dacă ea păstra puterea, aveau să rămîna fără locuri în următoarele alegeri. Jumătate dintre ei și-au pierdut curajul – iar după aceea și locurile.

Punctul vulnerabil al acestor cincizeci de parlamentari era impozitul pe cap de locuitor, măsură recent introdusă pentru creșterea veniturilor locale, considerată de întreaga națiune ca impracticabilă și nedreaptă. Cu o singură aluzie, făcută în zilele acelea, că aspectele cele mai inechitabile ale legii vor fi discutate și îndreptate, doamna Thatcher ar fi cîștigat alegerile din primul tur. Un al doilea nu ar mai fi fost necesar, iar oponentul său s-ar fi pierdut în uitare. Pentru a cîștiga scrutinul de la 20 noiembrie, avea nevoie de o majoritate de două treimi; i-au lipsit patru voturi, și așa s-a ajuns la al doilea tur.

În scurt timp, ceea ce începuse cu cîteva pietricele rostogolite în jos pe pantă s-a transformat în avalanșă. După consultările cu membrii Cabinetului, care i-au comunicat că în al doilea tur de scrutin avea să piardă, și-a înaintat demisia. Pentru a evita o victorie a contracandidatului ei, ministrul de finanțe John Major și-a depus candidatura pentru locul fruntaș și a cîștigat.

Vestea a venit ca o lovitură pentru soldații din Golf, americani și britanici deopotrivă. La întrebările lor cu privire la ce se petrecea, piloții de vînătoare americani staționați în Oman, care

de-acum se întâlneau zilnic cu soldații din SAS de la bazele din vecinătate, au căpătat ca răspuns ridicări din umeri neputincioase.

Înșirați de-a lungul graniței dintre Arabia Saudită și Irak, dormind sub tancurile Challenger, într-un deșert din ce în ce mai înghețat pe măsură ce iarna își intra în drepturi, soldații din Brigada a 7-a blindate, Șobolanii Deșertului, înjurau zgomotos cu urechile lipite de aparatele de radio.

Mike Martin auzi știrea de la șoferul irakian care i-o transmise mândru. Martin rămase puțin pe gânduri, ridică din umeri și întrebă:

– Cine-i ăsta?

– Tîmpitul! se răsti șoferul la el. E liderul lui Beni Naji. Acum o să câștigăm.

Se întoarseră la mașină ca să asculte radio Bagdad. Cîteva momente mai tîrziu, primul secretar Kulikov ieșea grăbit din casă, ordonînd să fie dus direct la ambasadă.

În aceeași noapte, Martin transmisea la Riad o „rafală” lungă, conținînd ultimul set de răspunsuri primite de la Jericho și cerînd instrucțiuni pe mai departe pentru sine. Ghemuit pe vine în ușa colibei, pentru a se păzi de nepoftiți, căci antena era instalată chiar în prag, cu fața spre sud, Martin așteptă răspunsul. Acesta sosi la unu și jumătate, semnalizat de luminița roșie, intermitentă, de pe consolă.

Demontă antena, o băgă la loc sub dușumea împreună cu bateriile și emițătorul, încetini mesajul și ascultă.

Era o nouă listă de întrebări pentru Jericho și acceptul față de ultimele pretenții financiare ale agentului; banii fuseseră deja transferați în contul său. În mai puțin de o lună, renegatul din Consiliul Revoluționar de Comandă câștigase peste un milion de dolari.

În plus, erau două ordine pentru Martin. Primul era de a-i trimite lui Jericho un mesaj – de data aceasta nu o întrebare – care, se spera, avea să se infiltreze în gîndirea strategilor de la Bagdad.

Mesajul era că știrile de la Londra însemnau, probabil, că acțiunea de recuperare a Kuweitului de către Coaliție va fi suspendată dacă Rais-ul se menținea pe poziție.

Nu vom ști niciodată dacă această falsă informație a ajuns pînă la nivelurile cele mai înalte de la Bagdad, dar, în mai puțin de o săptămînă, Saddam Hussein afirmase că prăbușirea doamnei Thatcher se datora faptului că populația Marii Britanii era nemulțumită de atitudinea ei față de el.

Ultima instrucțiune de pe banda din noaptea aceea pentru Mike Martin era să-l întrebe pe Jericho dacă auzise vreodată de o armă sau de vreun sistem ofensiv denumit Pumnul lui Dumnezeu.

Martin petrecu restul nopții transcriind întrebările, în arabă, pe două foițe subțiri de hîrtie par avion, la lumina lumînării. În următoarele douăzeci de ore foițele fuseră ascunse în spatele cărămizii dislocate din zidul din apropiere de mormîntul imamului Aladham din Aadhamiya.

Trecu o săptămînă pînă primi răspunsurile. Martin citi scrisul cu caractere arabe, fine, al lui Jericho și traduse totul în englezește. Din punctul de vedere al unui soldat, lucrurile deveneau interesante.

Cele trei divizii ale Gărzii Republicane, care stăteau față în față cu trupele americane și britanice de-a lungul frontierei, Tawakkulna și Medina, cărora li se adăugase acum și Hammurabi, erau dotate cu o combinație de tancuri de luptă T54/55, T62 și T72, toate trei rusești. Numai că, la un recent tur de inspecție, generalul Abdullah Kadiri de la Blindate descoperise îngrozit că cele mai multe echipaje demontaseră bateriile, pe care le foloseau pentru alimentarea ventilatoarelor, a mașinilor de gătit electrice, a radiourilor și casetofoanelor. Era îndoielnic că, în condiții de luptă, vreuna din ele avea să mai pornească. Avuseseră loc cîteva execuții pe loc, iar doi dintre ofițerii superiori fuseseră demiși și trimiși acasă.

Fratele vitreg al lui Saddam, Ali Hassan Majid, acum guvernator general al Kuweitului, raportase că ocupația se transforma

într-un coșmar în care atacurile împotriva soldaților irakieni nu putuseră fi stăvilite, iar dezertările se înmulțeau. Mișcarea de rezistență nu dădea semne de slăbiciune, în ciuda interogatoriilor în forță și a numeroaselor execuții organizate de colonelul AMAM Sabaawi. Nici cele două vizite ale șefului său, Omar Khatib, nu avuseseră efecte mai încurajatoare.

Mai mult, rezistența pusese mîna, nu se știa cum, pe un explozibil denumit Semtex-H, mult mai puternic decît dinamita industrială.

Jericho identificase încă două posturi militare de comandă, ambele construie în peșteri și invizibile din aer.

Opinia generală în cercurile apropiate lui Saddam Hussein era de-acum că prăbușirea lui Margaret Thatcher i se datorase în mare măsură. De două ori își reafirmase refuzul de a se retrage din Kuweit.

În fine, Jericho nu auzise niciodată de așa-numitul Pumn al lui Dumnezeu, dar avea să fie atent de acum încolo. El, personal, se îndoia că putea exista vreo armă sau vreun sistem ofensiv necunoscut Aliților.

Martin înregistră întregul mesaj pe bandă, îl accelerează și îl transmite. La Riad era așteptat cu nerăbdare; tehnicienii înregistrară momentul recepției: 30 noiembrie 1990, ora douăzeci și trei și cincizeci și cinci.

Leila Al-Hilla ieși încet din baie, oprindu-se în prag, cu lumina care cădea din spate, cu brațele ridicate pe tocul ușii, într-o atitudine studiată.

Neglijența subtilă, prin care se filtra lumina, îi pune în evidență silueta plină, voluptuoasă. Era și normal; din cea mai fină dantelă neagră, costase o mică avere și fusese importată direct de la Paris pentru un butic din Beirut.

Bărbatul masiv, întins în pat, o privea cu ochi flămânzi. Își trecu limba peste buza groasă de jos și rînji.

Leilei îi plăcea să petreacă mult timp în baie înainte de o ședință amoroasă. Anumite părți trebuiau spălate și unse, ochii

trebuiau accentuați cu rimel, buzele conturate cu ruj și diferite porțiuni ale corpului parfumate cu diverse arome.

Pentru treizeci de primăveri, corpul ei arăta așa cum le plăcea clienților mai mult: nu gras, dar cu toate curbele la locul lor, cu șolduri și sîni plini, cu musculatura vizibilă sub piele.

Își coborî brațele și se apropie de patul slab luminat, legănîndu-și șoldurile, pe tocurele care îi mai adăugau zece centimetri în înălțime și îi accentuau legănarea.

Dar bărbatul întins gol pe spate, în pat, închisese ochii.

Să nu-mi adormi tocmai acum, blegule, nu astă-seară, cînd am nevoie de tine. Leila se așeză pe marginea patului și îi trecu unghiile ascuțite prin părul de pe burtă, în sus spre piept, excitînd fiecare sfîrc, apoi își coborî mîna înapoi, peste stomac, spre vîntre.

Se aplecă și îl sărută pe gură, forțîndu-i buzele cu limba. Dar răspunsul fu fără tragere de inimă, și Leila simți mirosul de arak.

Iar e beat, își spuse ea. De ce nu se lasă de băutură, nerodul? Dar și sticla de arak – una pe seară – își avea avantajele ei. Ei, hai la treabă!

Leila Al-Hilla era o prostituată bună, și o știa. Unii spuneau că era cea mai bună din tot Orientul Mijlociu și, cu siguranță, printre cele mai scumpe.

Educația și-o primise cu ani în urmă, în copilărie, într-o școală cu acces foarte restrîns din Liban, unde șiretlicurile și vicleșugurile *ouled-nail*-elor marocane, ale fetelor *nautsh* indiene și ale subtililor tehnocrate ale artei *Fukutomi-cho* erau practicate de fetele de vîrste mai mari, în timp ce cele mici priveau și învățau.

După cincisprezece ani de carieră pe cont propriu, știa acum că nouăzeci la sută din meșteșugul ei de prostituată de lux nu avea nimic de-a face cu problema satisfacerii nesățioase. Asta era pentru revistele și filmele porno. Talentul ei adevărat era acela de a flata, de a măguli, de a lăuda și de a se supune, dar, mai ales, acela de a obține o erecție adevărată, virilă, dintr-un șir nesfîrșit de apetituri vlăguite și forțe sleite.

Își coborî, cercetătoare, mîna spre penisul bărbatului și oftă în sinea ei. Moale ca o macaroană fiartă. Astă-seară generalul Abdullah Kadiri, comandantul trupelor de blindate din Armata Republicii Irak, avea nevoie de un pic de încurajare.

De sub pat, unde o ascunsese ceva mai devreme, scoase o gentuță de pînză moale pe care o răsturnă alături, pe cearșaf. Luă pe deget un gel gros ca o cremă și unse un vibrator de dimensiuni medii, săltă o coapsă a generalului și i-l introduse cu o mișcare expertă în anus. Generalul Kadiri mîrîi, deschise ochii, o privi pe femeia goală, ghemuită deasupra organelor sale genitale și rînji iar, o sclipire a dinților albi de după mustața neagră și groasă.

Leila apăsă pe discul de la baza vibratorului și mișcarea pulsatorie, insistentă, începu să se răspîndească în partea de jos a trupului lui. Femeia simți mădularul flasc începînd să se umfle sub mîna ei.

Dintr-un flacon prin al cărui capac era trecut un tub, ea își umplu gura pe jumătate cu un gel fără gust sau miros, apoi se aplecă și prinse între buze penisul care începea să se trezească la viață.

Combinăția dintre atingerea catifelată a gelului și acțiunea limbii experimentate începu să-și facă efectul. Timp de zece minute, pînă ce începură să o doară maxilarele, prostituata continuă să mîngîie și să sugă, pînă ce se convinse că nu se putea mai mult. Înainte ca erecția să moară, își săltă capul, se așeză deasupra lui și introduse penisul înăuntrul ei. Avusese parte de mai mare și mai bine, dar mergea și așa puțin.

Leila se aplecă și-și legănă sînii prin fața lui.

– Ah, ursul meu negru și puternic, gînguri ea, ești la fel de superb ca întotdeauna.

El îi zîmbi. Ea începu să se ridice și să se lase, nu prea repede, sus pînă ce vîrfurile abia dacă mai era prins între labii, apoi jos pînă la rădăcină. O dată cu aceste mișcări, musculatura vaginală, exersată, se strîngea și se relaxa, se strîngea și se relaxa.

Cunoștea efectele dublei excitații. Generalul Kadiri începu să geamă, apoi să strige, țipete scurte și răgușite pe care i le

smulgea senzația de vibrație pulsîndă din zona sfîcterului și femeia care sălta și cobora pe mîdularul său, într-un ritm din ce în ce mai rapid.

– Da, da! Ah, e așa de bine, nu te opri, iubitul meu! gîfii ea, respirîndu-i cald în față.

În timp ce el ejacula înăuntrul ei, Leila se îndreptă de spate, încremenind într-un spasm, țipînd de plăcere, mimîndu-și propriul orgasm uriaș. Apoi el se muie imediat, iar ea descălecă și extrase vibratorul ca generalul să nu adoarmă înainte de vreme. După atîta muncă, era ultimul lucru pe care și-l dorea. Dar munca nu se sfîrșise.

Se întinse lîngă el, trăgînd cearșaful pe deasupra amîndurora, proptită într-un cot, cu sînii lipiți de obrazul lui, netezindu-i părul și mîngîindu-i chipul cu degetele mîinii drepte, libere.

– Bietul meu urs, murmură ea. Ești tare obosit? Muncești prea mult, iubitul meu cel minunat. Te muncesc prea tare răii ăia. Cum a fost azi? Iar au fost probleme la consiliu și, ca de obicei, tu a trebuit să le rezolvi pe toate? Mmm? Spune-i Leilei. Știi că micii tale Leila poți să-i povestești.

Înainte de a adormi, îi povesti.

Ceva mai tîrziu, în timp ce generalul sforăia sub efectul arakului și al amorului, Leila se retrase în baie cu ușa încuiată și, așezată pe capacul closetului, cu o tavă în poală, notă totul cu caligrafia ei ordonată și dreaptă.

Încă și mai tîrziu, în dimineța următoare, avea să predea foițele de hîrtie subțire, rulate și introduse într-un tampon golit pe dinăuntru, pentru a evita controalele de rutină, celui care o plătea. Știa că era periculos, dar merita: cîștiga dublu pentru aceeași activitate. Într-o zi avea să fie bogată; suficient de bogată pentru a părăsi Irakul și a deschide propria școală undeva, poate la Tanger, unde avea un cîrd de fete frumoase cu care să se culce și cîțiva băieți în casă, marocani, pe care să-i biciuiască ori de cîte ori avea chef.

Dacă măsurile de securitate de la Banca Winkler îl lăsaseră pe Gidi Barzilai cu un sentiment de frustrare, după două

săptămîni de supraveghere a lui Wolfgang Gemütlich simțea cum îl apuca disperarea. Tipul era imposibil.

Imediat după ce fusese identificat, îl urmăriseră pînă acasă, dincolo de parcul Prater. A doua zi, în timp ce el era la lucru, echipa yaridă pîndise pînă cînd Frau Gemütlich plecase la cumpărături. Singura fată din echipă promise pe urmele ei, rămînînd în legătură cu colegii prin radio, ca să-i poată avertiza de întoarcerea femeii. De fapt, soția bancherului lipsise de acasă două ore, timp mai mult decît suficient.

Intrarea în casă nu constituia o problemă pentru experții nevioți. Microfoanele fură iute instalate în sufragerie, în dormitor și în aparatul telefonic. Percheziția, rapidă, expertă și fără urme, nu dezvălui nimic. Hîrțiile erau cele obișnuite: actele casei, pașapoarte, certificate de naștere și de căsătorie, chiar și cîteva documente bancare. Fotografiară totul, iar la o privire fugară, contul din bancă nu dezvălui nici o eventuală fraudă la Banca Winkler. Se profila oribila posibilitate ca individul să fie perfect onest.

Nici dulapul de baie, nici baia nu dezvăluia obiceiuri personale bizare – întotdeauna un bun motiv de șantaj pentru reprezentanții respectabili ai clasei mijlocii – ceea ce nu-l surprinse pe șeful echipei de supraveghere.

Dacă secretara bancherului era ștearsă ca un șoricel, nevasta era ca o bucată de hîrtie mototolită. Israelianul nu văzuse de mult o figură atît de tristă.

Cînd fata care o urmărea anunță șoptit că soția bancherului se îndrepta spre casă, echipa de experți nevioți terminase deja și plecase. Cel în uniforma echipei de telefoane încuie ușa principală, după ce toți ceilalți o șterseră pe ușa din dos, traversînd grădina.

De acum înainte, echipa avea să stea la panoul de control al aparaturii de ascultare, instalată în microbuzul parcat ceva mai în josul străzii, și să urmărească ce se petrecea în casă. Două săptămîni mai tîrziu, exasperat, liderul echipei de supraveghere îi raportă lui Barzilai că abia dacă umpluseră o bandă. În prima

seară înregistraseră optsprezece cuvinte. Ea spusese: „Cina e gata, Wolfgang“. Nici un răspuns. Apoi ea ceruse niște perdele noi. Fusesse refuzată. El spusese: „Mă duc să mă culc. Mîine mă scol devreme“.

– Asta spune în fiecare seară, am impresia că spune același lucru de treizeci de ani încoace, se plînsese agentul neviot.

– Ceva sex? întrebă Barzilai.

– Cred că glumești, Gidi. Țștia nu-și vorbesc, dar să se mai reguleze!

Toate celelalte încercări de a găsi o fisură în caracterul lui Wolfgang Gemütlich sfîrșiseră în același fel. Nu tu jocuri de noroc, nu tu băieței, jocuri de societate, cluburi de noapte, amante sau escapade în cartierele rău famate. O singură dată, cînd Gemütlich părăsise casa, echipa începu să spere.

Era îmbrăcat într-un pardesiu de culoare închisă, cu pălărie, plecase pe jos, după cină și după ce se lăsase întunericul. Porni pe străduțele întunecoase ale cartierului și ajunsese în fața unei case, la cîteva intersecții mai încolo. Bătu și așteptă. Ușa se deschise, apoi se închise în urma lui. Imediat, la parter se aprinse o lumină, în spatele draperiilor groase. Pînă să se închidă ușa, unul din oamenii care-l urmăreau avu timp să zărească o siluetă feminină îmbrăcată într-un halat alb de nailon.

Băi de frumusețe, poate? Dușuri asiatice, saune mixte cu vreo două fetișcane voinice care să mînuiască rîmurelele de arțar? A doua zi de dimineață, află că femeia în halat alb era pedichiuristă și avea un cabinet particular acasă. Wolfgang Gemütlich se dusesse să-și scoată bătăturile.

Pe 1 decembrie Gidi Barzilai primi un mesaj fulminant de la Kobi Dror, din Tel Aviv. Era avertizat că operațiunea nu se putea întinde la nesfîrșit. Națiunile Unite dăduseră Irakului termen pînă pe 16 ianuarie să părăsească Kuweitul. După aceea avea să înceapă războiul. Orice s-ar întîmpla, dați-i drumul o dată!

– Gidi, pe tîntălăul ăsta putem să-l urmărim pînă în ziua de apoi, raportară cei doi șefi de echipă superiorului lor. În viața lui

pur și simplu nu există pete întunecate. Eu, unul, nu înțeleg. Nimic, nu face absolut nimic din ce am putea folosi împotriva lui.

Barzilai se afla într-o dilemă. Ar fi putut să o răpească pe soție și să-l amenințe pe soț că, dacă nu cooperează... Necazul era că idiotul era, cu siguranță, mai degrabă dispus să o lase să moară decît să subtilizeze măcar un bon de masă. Mai mult, era în stare să anunțe poliția.

Ar fi putut să-l răpească pe Gemütlich și să-l „convingă”. Aici partea proastă era că trebuia să se întoarcă la bancă, pentru a face transferul și a încheia contul lui Jericho. Și odată aflat înăuntrul băncii, avea să înceapă să țipe ca din gură de șarpe. Iar ordinele lui Kobi Dror fuseseră clare: nu dați greș și nu lăsați urme.

– Hai să ne ocupăm de secretară, propuse el. Secretarele știu adesea tot ce știu și șefii lor.

Astfel, cele două echipe își transferară atenția asupra nu mai puțin ștersei Fräulein Edith Hardenberg.

Pentru ea nu le trebuiră decît zece zile. O urmăriră pînă acasă, un mic apartament într-o casă veche, în apropiere de Trautenauplatz, departe în Districtul 19, o suburbie nord-vestică a Grinzingului.

Locuia singură. Fără un iubit, fără un prieten, fără măcar un animal lîngă casă. O privire prin hîrțiile personale dezvălui un cont modest în bancă, o mamă pensionară la Salzburg – apartamentul însuși fusese, inițial, închiriat de mamă, după cum arăta contractul de închiriere, dar fiica se mutase aici în urmă cu șapte ani, cînd mama ieșise la pensie și se retrăsese în Salzburgul natal.

Edith avea un Seat mic, pe care-l parca pe stradă, în fața casei. În mod normal, mergea la serviciu cu mijloacele de transport în comun, fără îndoială din cauza problemelor cu parcare în centrul orașului.

Din cecurile de salariu reieșea o leafă mizeră – „Zgîrciți nenorociți!” exclamase agentul neviot la vederea sumei – iar din certificatul de naștere se putea deduce că avea treizeci și nouă de ani. „Și arată de cincizeci”, mai constatase agentul.

În apartament nu exista fotografia nici unui bărbat, doar una a mamei, una cu cele două împreună, în vacanță, pe malul unui lac, și una aparent a tatălui, decedat, în uniforma Serviciilor Vamale.

Singurul bărbat din viața ei părea a fi Mozart.

– Are o singură manie, cea a operei, îi raportă șeful echipei lui Barzilai, după ce lăsară apartamentul așa cum îl găsiseră. Are o colecție mare de LP-uri – n-a reușit încă să-și cumpere un CD – toate cu operă. Cred că își dă aproape toți banii pe ele. Cărți despre operă, compozitori, cântăreți și dirijori. Afîșul din stagiunea de iarnă a operei din Viena, deși nici cu gândul nu-și poate permite un bilet...

– Și zici că-n viața ei nu sînt bărbați, da? spuse Barzilai, pe gînduri.

– S-ar putea să-i cadă în brațe lui Pavarotti, dacă poți să i-l aduci. Altfel, renunță.

Dar Barzilai nu renunță. Își amintea de un caz la Londra, cu mult timp în urmă. O funcționară de la Ministerul Apărării, fată bătrîna tipică; apoi sovieticii apăruseră cu un tînăr iugoslav, superb... Pînă și judecătorul, la proces, fusese de partea ei.

În seara aceea Barzilai trimise o telegramă lungă, codificată, la Tel Aviv.

Spre mijlocul lunii decembrie, operațiunea de consolidare a armatei Coaliției în sudul graniței Kuweitului se transformase într-un uriaș val format din oameni și oțel. Trei sute de mii de bărbați și femei din treizeci de țări se înșiruiau în coloane de-a curmezișul deșertului saudit, începînd de pe coastă și înaintînd o sută cincizeci de kilometri spre vest.

În porturile Jubail, Dammam, Bahrain, Doha, Abu Dhabi și Dubai navele venite de pe mare descărcau tancuri, combustibil și provizii, alimente și corturi, muniție și piese de rezervă într-o succesiune fără sfîrșit.

Ieșite din docuri, convoaiele porneau spre vest, pe șoseaua Tapline, pentru a stabili bazele logistice de care avea să aibă nevoie într-o zi armata invadatoare.

Unul dintre piloții de pe avioanele Tornado, din Tabuq, deviat spre sud dintr-un fals atac asupra granițelor irakiene, le povesti colegilor că zburase pe deasupra unui convoi de camioane, de la cap la coadă. La o viteză de opt sute de kilometri pe oră îi trebuiseră șase minute pentru a ajunge la coada convoiului care se întindea pe optzeci de kilometri, cu camioanele care mergeau bară la bară.

Pe unul din terenurile de depozitare ale Bazei Logistice Alfa, butoaiile cu combustibil erau stocate câte trei, unul deasupra celuilalt, pe platforme de doi metri, cu spațiu suficient între ele cât să treacă un motostivuator. Terenul măsoara șaiszeci și cinci de kilometri pe șaiszeci și cinci.

Și asta numai pentru combustibil. În alte zone ale lui Log Alfa se găseau proiectile, rachete, mortiere, chesoane pentru mitraliere, rachete antitanc și grenade. Sau alimente și apă, aparatură și piese de schimb, baterii pentru tancuri și ateliere mobile.

În momentul acela, din ordinul generalului Schwarzkopf, forțele Coalțiiei erau concentrate exclusiv în porțiunea de deșert de la sud de Kuweit. Ceea ce nu știa Bagdadul era că, înainte de a ataca, generalul american intenționa să trimită o parte din forțele sale dincolo de Wadi al Batin, încă o sută cincizeci de kilometri înăuntrul deșertului, pentru a invada Irakul însuși, întâi spre nord și apoi spre est, atacând Gărzile Republicane din flanc și distrugându-le.

Pe 13 decembrie escadrila 336, Rocketeers, din Comandamentul Aviației Tactice al Forțelor Aeriene ale Statelor Unite fu transferată de la baza Thumrait, în Oman, la Al Kharz, în Arabia Saudită. Decizia de mutare fusese luată pe 1 decembrie.

Al Kharz era un „aeroport schelet“, cu piste de decolare și aterizare, dar atât și nimic mai mult. Nu avea nici un turn de control, nici hangare, nici ateliere, nici spații de locuit pentru per-

sonal. Era o întindere plată, cu piste de beton, în mijlocul deșertului.

Ca aerodrom era însă foarte bun. Dând dovadă de o prevedere uimitoare, guvernul saudit comandase și construisese destule baze aeriene care să deservească o flotă de cinci ori mai mare decât a Arabiei Saudite.

La 1 decembrie intraseră în acțiune constructorii americani. În treizeci de zile ridicaseră un orașel de corturi, capabil să adăpostească cinci mii de oameni și cinci escadrile de vânătoare. Rolul principal îl jucau construcțiile grele, echipele denumite Red Horse, dublate de patruzeci de generatoare uriașe ale forțelor aeriene. O parte din echipament sosise încărcat pe trailere, dar majoritatea sosea pe calea aerului. Ei au construit hangarele, atelierele, depozitele de combustibil și cele de armament, sălile de instrucție, operațiunile, sala de întruniri, turnul de control și garajele.

Pentru membrii echipajelor de pe avioane sau de la sol, au ridicat străzi întregi de corturi, latrine, dușuri, bucătării, săli de mese și un turn de apă, aprovizionat cu camioanele de la sursa cea mai apropiată.

Al Kharz se află la optzeci de kilometri sud-est de Riad, ceea ce s-a dovedit a fi cu exact cinci kilometri în afara razei maxime de acțiune a rachetelor Scud irakiene. Avea să fie, timp de trei luni, căminul a cinci escadrile: două de F15E Strike Eagles, Rocketeers și Chiefs, Escadrila 335 de la Baza Seymour Johnson, care li s-a alăturat; una de avioane de luptă F-15C Eagles și două avioane de interceptie F-16 Fighting Falcon.

Personalul auxiliar feminin, în număr de două sute cincizeci, avea o stradă special destinată. Acesta consta în: o avocată, șefe de echipe de la sol, șoferițe de camion, funcționari, asistente medicale și doi ofițeri de contrainformații.

Echipele de zbor au venit cu tot cu avioane de la Baza Thumrait. Cele de la sol și restul personalului au sosit cu avioanele de marfă. Transferul a durat două zile; la sosirea lor

constructorii erau încă în plină activitate și aveau să continue lucrul pînă la Crăciun.

Don Walker se simțise bine la Thumrait. Condițiile de locuit erau moderne și de bună calitate și, în atmosfera relaxată din Oman, băuturile alcoolice erau permise înăuntrul taberei. Pentru prima dată făcuse cunoștință cu britanicii din SAS, care aveau acolo o bază permanentă de antrenament, și cu alți „ofițeri temporari“, angajați în trupele sultanului Qaboos al Omanului. Participase la cîteva chefuri memorabile, reprezentantele sexului opus fuseseră deosebit de accesibile, iar misiunile „de pîcăleală“ pe avioanele Eagles pînă la granița irakiană erau o plăcere.

Referitor la SAS, Walker îi spusese locotenent-colonelului Steve Turner, noul său șef de escadrilă, după o escapadă cu ei în deșert, în mașini de teren ușoare:

– Indivizii sînt nebuni cu diplomă.

Al Kharz avea să se dovedească a fi total diferit. Ca țară a celor două locuri sfinte, Mecca și Medina, Arabia Saudită interzice cu desăvîrșire consumul de alcool și expunerea siluetei feminine de la bărbie în jos, cu excepția mîinilor și a picioarelor. În ordinul de zi cu numărul 1, generalul Schwarzkopf anunțase prohibiția pentru toate forțele Coaliției de sub comanda sa. Ordinul privea absolut toate unitățile de luptă americane și, mai cu seamă, pe cele de la Al Kharz.

În portul Dammam însă, descărcătorii americani au rămas uimiți de cantitățile de șampon destinate trupelor britanice din Royal Air Force. Ladă după ladă, erau descărcate, reîncărcate în camioane sau în avioane de marfă C-130 Hercules și trimise escadrilelor RAF. Mirarea lucrătorilor americani din port venea din faptul că, într-un mediu atît de uscat, piloții englezi își petreceau atît de mult timp spălîndu-se pe cap. Enigma avea să rămînă nerezolvată pînă la sfîrșitul războiului.

De partea cealaltă a peninsulei, la Baza Tabuq, pe care avioanele britanice Tornado o împărțeau cu Falcon-urile americane, piloții americani au fost și mai intrigati să-i vadă pe

englezi, la apusul soarelui, șezînd sub prelate, vîrsînd puțin dintr-o sticlă de șampon în cîte un pahar, pe care apoi îl umpleau cu apă.

La Al Kharz problema aceasta nu s-a pus. Acolo nu exista șampon. Înghesuiala era mai mare decît la Thumrait. În afară de comandantul escadrilei, care își avea propriul cort, ceilalți, de la colonel în jos, împărțeau corturile cîte doi, patru, șase, opt sau doisprezece, după rang.

Ce era mai rău era că zonele alocate personalului feminin fuseseră declarate inaccesibile, situație agravată de faptul că americancele, credincioase tradițiilor proprii și scăpate de sub ochiul poliției religioase Saudi Mutawa, adoptaseră obiceiul de a face plajă în sumare costume de baie, în spatele gardurilor nu prea înalte care le înconjurau corturile.

Ceea ce a dus la o cerere deosebit de mare pentru camioanele hi-lux ale bazei, al căror șasiu este ridicat mult deasupra roților. Un adevărat patriot nu putea străbate distanța de la cortul său pînă la locul de îmbarcare decît cocoțat într-unul din aceste camioane, pe vîrfuri, făcînd un ocol enorm printre corturile femeilor, pentru a verifica dacă doamnele se mențineau în formă.

În afara acestor obligații civile, viața se rezuma la un pat de campanie care scîrțîia și somnul dintre misiuni.

Starea de spirit se schimbase și din alt motiv. Națiunile Unite îi dăduseră lui Saddam Hussein un ultimatum pentru 16 ianuarie. Dar declarațiile Bagdadului rămîneau sfidătoare. Pentru prima dată, era clar că aveau să intre în război. Misiunile de antrenament căpătau un alt sens, mai dramatic.

Întîmplarea făcuse ca la Viena ziua de 15 decembrie să fie deosebit de caldă. Soarele strălucea, iar temperatura se ridicase binișor. În pauza de prînz, Fräulein Hardenberg părăsi, ca de obicei, banca și hotărî, sub impulsul momentului, să cumpere niște sandvișuri și să le mănînce în Stadtpark, nu prea departe de Ballgasse.

De obicei, făcea asta vara și uneori toamna, când își aducea sandvișurile de acasă. Pe 15 decembrie nu și le adusese. Totuși, văzînd cerul albastru și strălucitor care se boltea deasupra lui Franziskanerplatz și simțindu-se la adăpost în pardesiul de lînă, hotărî că, dacă natura era dispusă să-i ofere, fie chiar și pentru o zi, un pic de *Altweibersommer* – „vara babelor“ pentru vienezi – trebuia să profite și să mănînce în parc.

Avea un motiv special pentru care iubea părculețul de pe partea cealaltă a Ring-ului. La unul dintre capetele lui se află Hübner Kursalon, un restaurant cu pereți de sticlă, ca o seră mare, unde, de obicei, la ora prînzului o orchestră cînta melodii de Strauss, cel mai vienez dintre compozitori.

Cei care nu-și permit să ia masa în restaurant pot să găsească o bancă în apropiere și să savureze muzica pe gratis. Mai mult, în centrul parcului, protejată de arcada ei de piatră, se ridică statuia marelui Johann însuși.

Edith Hardenberg își cumpără sandvișurile la un băruleț, găsi o bancă la soare și începu să mănînce, ascultînd muzica de vals.

– *Entschuldigung*.

Tresări, smulsă din reverie de vocea joasă, care spunea: „Scuzați-mă“.

Dacă era un lucru pe care domnișoara Hardenberg nu-l suporta, atunci acela era de a fi acostată de străini. Aruncă o privire în lături.

Era tînăr, brunet, cu ochi căprui, catifelati, și vorbea cu un accent străin. Era pe punctul de a-și întoarce din nou privirea cînd observă că tînărul ținea în mînă o broșură ilustrată și că îi arăta un cuvînt din text. În ciuda propriei voințe, privi textul. Broșura era partitura ilustrată a operei *Flautul fermecat*.

– Vă rog, cuvîntul ăsta nu e în germană, nu?

Arătătorul era pe cuvîntul „partitura“.

Ar fi trebuit, desigur, să se ridice și să plece imediat. Începu să-și strîngă sandvișurile.

– Nu, îi răspunse scurt, e în italiană.

– A, spuse el pe un ton de scuză. Eu învăț germana, dar italienește nu știu. Înseamnă muzică, vă rog?

– Nu, înseamnă partitură, notele.

– Vă mulțumesc, îi spuse el cu recunoștință. Operele dumneavoastră vieneză sînt greu de înțeles, dar mie îmi plac atît de mult.

Mîinile care împachetau sandvișurile își încetiniră mișcările.

– Știți, acțiunea se petrece în Egipt.

Ce prostie să-i spună asta tocmai ei, care știa *die Zauberflöte* pe dinafară.

– Da, așa e, îi răspunse ea.

Adăugă în gînd că lucrurile merseseră prea departe. Indiferent cine era, era un tînăr impertinent. Ce mai, aproape că intrase în vorbă cu ea! Cîtă nerușinare!

– La fel ca și *Aida*, remarcă el, întorcîndu-se la studiul broșurii. Îmi place Verdi, dar cred că îl prefer pe Mozart.

Sandvișurile erau împachetate; era gata de plecare. Trebuia să se ridice și să plece. Se întoarse să-l privească, iar el alese tocmai acest moment ca să ridice privirea și să zîmbească.

Avea un zîmbet timid, aproape rugător, și ochii căprui de cocker, cu gene pentru care un top model ar fi făcut moarte de om.

– Nu se pot compara, spuse ea. Mozart e cel mai mare.

Zîmbetul lui se lărgi, arătîndu-i dinții egali, albi.

– A locuit odată aici. Poate a și stat aici, pe banca asta, și și-a compus muzica aceea.

Se ridică și se întoarse. Tînărul se ridică, de asemenea, și făcu o plecăciune scurtă, vieneză.

– Iertați-mă că v-am deranjat, Fräulein. Vă mulțumesc pentru ajutor.

Ieșind din parc și îndreptîndu-se către birou, unde avea să-și termine prînzul, Edith era furioasă. Azi conversații cu tineri necunoscuți prin parcuri, mîine...? Pe de altă parte, nu era decît un student străin, care voia să cunoască opera vieneză. Ce era mai în asta? Dar ce-i mult nu-i bun. Trecu pe lîngă un afiș. Sigur,

la Opera din Viena se cînta *Flautul fermecat* peste trei zile. Poate că era în programa lui de studiu.

În ciuda pasiunii sale, Edith Hardenberg nu fusese niciodată la un spectacol la Staatsoper. Desigur, cutreierase clădirea în timpul zilei, cînd era deschisă, dar nu-și putuse niciodată permite să cumpere un bilet. De altfel, biletele erau greu de găsit și pe bani. Abonamentele se transmiteau din generație în generație și erau accesibile doar celor bogați. Biletele obișnuite nu se puteau obține decît cu relații, pe care ea nu le avea. Chiar și cele mai ieftine depășeau posibilitățile ei financiare. Oftă și se întoarse la serviciu.

Fusese ultima zi însorită. Frigul și norii negri se întorseseră. Și o dată cu ei se se întorsese și ea la cafeneaua ei obișnuită, la masa ei obișnuită. Era o persoană ordonată, cu tabieturi.

A treia zi după întîmplarea din parc, la exact aceeași oră, la minut, se așeză la masă, observînd doar pe jumătate că cea de alături era, probabil, ocupată. Pe ea erau vreo două cursuri – nu-și bătu capul să citească titlurile – și un pahar pe jumătate plin cu apă.

Abia comandase meniul zilei cînd ocupantul mesei se întoarse de la toaletă. Abia cînd se așeză îl recunoscuse, cu o tresărire de surpriză.

– O, *Grüss Gott*, din nou, spuse el.

Ea își strînse buzele într-un zîmbet dezaprobator. Chelnerița sosi cu mîncarea. Era încolțită. Iar tînrul era de neoprit.

– Am terminat de citit partitura. Acum cred că am înțeles totul.

Ea dădu din cap și începu să mănînce delicat.

– Excelent. Studiați aici?

Ce sens avusese întrebarea? Ce-o apucase? Zumzetul din restaurant o înconjură. De ce să-ți faci griji, Edith? Ce rău poate să facă o conversație civilizată, chiar și cu un student străin? Se întrebă ce ar spune Herr Gemütlich. Ar fi împotriva, bineînțeles.

Tînrul brunet zîmbi fericit.

– Da. Studiez ingineria la Universitatea Tehnică. După ce îmi iau diploma, am să mă întorc acasă să ajut la dezvoltarea țării mele. Vă rog, mă cheamă Karim.

– Fräulein Hardenberg, spuse ea înțepat. Și de unde sînteți, domnule Karim?

– Sînt din Iordania.

Dumnezeule mare, un arab! Asta e, probabil că la Universitatea Tehnică, aflată la numai două străzi de Kärntner Ring, erau o mulțime de arabi. Mai toți cei pe care îi văzuse pînă atunci erau vînzători ambulanti, oameni imposibili care vindeau covoare și ziare prin cafenelele în aer liber, care se țineau de tine ca scaiul. Tînărul de lîngă ea părea onorabil. Poate venea dintr-o familie bună. Totuși, un arab... Termină de mîncat și ceru să i se aducă nota. Era timpul să-l părăsească pe tînărul acesta, chiar dacă era extrem de politicos... pentru un arab.

– Din păcate, cred că nu voi putea să mă duc, spuse el cu regret.

Venise nota. Ea se căută de monede.

– Unde?

– La operă. La *Flautul fermecat*. Singur nu am curaj. E atîta lume. Iar eu nu știu încotro să o iau sau cînd să aplaud.

Ea îi zîmbi condescendent.

– A, nici eu nu cred că ai să te duci, tinere, pentru că n-o să ai bilet.

El făcu o figură uimită.

– A, dar nu asta e problema.

Se căută în buzunar și puse două bucățele de hîrtie pe masă. Pe masa ei. Alături de nota de plată. Al doilea rînd, în stal. Aproape la picioarele soliștilor. În centru.

– Am un prieten la Națiunile Unite. Iar ei primesc o cotă. El nu le-a vrut și mi le-a dat mie.

Date. Nu vîndute, date. A dat pe nimic niște bilete neprețuite.

– Ați accepta să mă luați cu dumneavoastră? întrebă tînărul, rugător.

Formulase frumos invitația, ca pe o rugămințe. Edith se gândi cum ar fi să stea în paradisul acela rococo imens, cu tavane arcuite, aurit, înălțându-se o dată cu vocile bașilor, baritonilor, tenorilor și sopranelor pînă sus, în bolta pictată...

– Bineînțele că nu, răspunse ea.

– Ah, iertați-mă, Fräulein, v-am jignit.

Întinse mîna și luă biletele, un capăt într-una din mîinile acelea puternice, celălalt în cealaltă mîna, și începu să le rupă.

– Nu! și mîna ei îl opri după ce rupsesse mai bine de un centimetru din neprețuitele bilete. Nu trebuie să faceți una ca asta.

Se îmbușorase.

– Dar mie nu-mi folosesc...

– Atunci, știu eu...

Chipul lui se luminează.

– Deci vreți să-mi arătați Opera dumneavoastră, da?

Să-i *arate* Opera. Sigur, asta era altceva. Nu era o întîlnire. Nu genul de întîlnire la care merg cei care... acceptă întîlniri. Era mai mult o excursie. Un gest de politețe vienez față de un student străin care vrea să vadă minunile capitalei austriece. Ce putea fi rău în asta...?

Stabiliră să se întîlnească pe treptele de la intrare la ora șapte și un sfert. Ea venise de la Grinzing cu mașina, pentru care găsisse destul de ușor un loc de parcare. Împreună, se alăturară mulțimii care fremăta deja de nerăbdare.

Dacă pentru Edith Hardenberg, fata bătrînă de douăzeci de primăveri lipsite de iubire, paradisul avea să-și deschidă vreodată porțile, atunci aceasta se întîmplă în seara aceea din 1990 cînd, așezată la cîțiva metri de scenă, se lăsă inundată de muzică. Dacă era să afle vreodată ce înseamnă beția, fu în seara aceea, cînd se lăsase complet amețită de torentul vocilor care suiau și coborau.

În timpul primului act, cînd Papageno cînta zglobiu nu departe de ea, simți o mîna caldă și tînără așezîndu-se peste mîna ei. Din instinct, își retrase mîna cu o mișcare rapidă. În timpul actului al doilea, cînd întîmplarea se repetă, nu mai reacționează, ci

lăsă căldura trupului de lângă ea să i se scurgă în sânge, o dată cu muzica.

Cînd totul luă sfîrșit, era ca beată. Altfel, nu l-ar fi lăsat niciodată să o conducă vizavi, la Café Landtmann, altădată frecventată de Freud, care tocmai își recăpătase splendoarea din anii 1890. Însuși Robert, șeful de sală, îi conduse la masă, unde comandară o cină tîrzie.

În fine, o conduse la mașină. Se mai calmase. Stăpînirea de sine îi revenea.

– Mi-ar plăcea să-mi arăți Viena adevărată, îi spuse Karim încet. Viena ta, Viena muzeelor și a concertelor. Altfel, n-o să pricep niciodată cultura austriacă, nu așa cum mi-ai putea-o arăta tu.

– Karim, ce tot spui?

Rămaseră în picioare, lângă mașină. Nu, nici nu se gîndea să se ofere să-l conducă acasă, oriunde ar fi fost aceasta, iar o aluzie cît de slabă ca s-o însoțească acasă ar fi dovedit că nu era decît un mizerabil.

– Spun că mi-ar face plăcere să ne mai vedem.

– De ce?

Dacă-mi spune că sînt frumoasă, îl plesnesc, își spuse ea.

– Pentru că ești amabilă.

– Ah.

Roșise violent în întuneric. Fără să mai spună un cuvînt, el se aplecă și o sărută pe obraz. Apoi dispăru, traversînd piața cu pași mari. Ea se duse acasă, singură.

Edith Hardenberg avu o noapte agitată. Visă lucruri care se întîmplaseră demult. Pe Horst, care o iubise în vara aceea lungă și fierbinte a lui 1970, cînd avea doar nouăsprezece ani și era virgină. Horst îi răpise castitatea și o făcuse să-l iubească. Horst, care o părăsise în iarna aceluiași an, fără un cuvînt de explicație sau de rămas-bun.

La început crezuse că avusese un accident și sunase la toate spitalele. Apoi se gîndise că îndatoririle lui de comis-voiajor îl chemaseră în altă parte, dar că o va suna. Mai tîrziu aflase că se

căsătorise cu o fată din Graz, cu care se iubea ori de câte ori drumurile îl duceau într-acolo.

Plînsese pînă în primăvară. Apoi strînsese toate amintirile de la el, tot ce-i amintea de trecerea lui și le arsesese. Arsesese darurile și fotografiile făcute în plimbările la Laxenburg, la Schlosspark, dar, mai ales, arsesese fotografia copacului sub care o iubise pentru prima dată, o iubise cu adevărat și ea devenise a lui.

După aceea nu mai avusese alți bărbați. Nu fac altceva decît să te înșele și să te părăsească, îi spusese mama ei, iar mama avea dreptate. Jurase că nu va mai exista în viața ei un alt bărbat.

În noaptea aceea dinainte de Crăciun, visele dispărură în zori și o lăsară cu programul operei *Flautul fermecat* strîns la pieptul mic și uscat. În somn, o parte din ridurile de la colțurile ochilor și ale gurii îi dispărură. Și tot în somn zîmbi. Ce putea fi rău în asta?

Capitolul 13

Mercedesul mare, cenușiu, avea probleme cu traficul. Apăsînd furios pe claxon, șoferul trebui să-și facă loc cu forța prin șuvoiul de mașini, camionete, căruțuri și cărucioare care dădeau viață străzilor Khulafa și Rashid.

Acesta era vechiul Bagdad, unde de zece secole își au vadul negustorii și comercianții, vînzătorii de pînzeturi, aur și mirodenii, amatorii de chilipiruri și deținătorii celor mai diferite mărfuri.

Mașina coti pe strada Bâncii unde automobilele erau înghesuite pe ambele părți, și intră, în cele din urmă, pe strada Shurja. Ceva mai în față, piața negustorilor de mirodenii era o masă impenetrabilă. Șoferul își întoarse capul pe jumătate.

– Mai departe de-atît nu se poate.

Leila Al-Hilla dădu din cap și așteptă să i se deschidă portiera. Alături de șofer stătea Kemal, uriașa gardă de corp a generalului Kadiri, un sergent din corpul de Blindate, atașat de ani de zile pe lîngă general. Ea îl ura.

După ce așteptă puțin, sergentul deschise portiera din dreptul său, coborî pe trotuar îndreptîndu-și silueta masivă și deschise portiera din spate. Știa că-l umilise din nou, i se vedea în priviri. Ea coborî fără o privire sau un cuvînt de mulțumire. Unul dintre motivele pentru care îl ura era că o urma pretutindeni. Era responsabilitatea lui, desigur din ordinul generalului, dar asta nu o făcea să-l deteste mai puțin. Cînd era treaz, Kadiri

era un ostaș profesionist deosebit de dur. În amor, era gelos pînă la nebunie. De aici regula ca ea să nu iasă niciodată singură în oraș.

Al doilea motiv al urii ei față de sergent era pofta pe care o citea în ochii lui. Femeia, cu gusturi de mult pervertite, înțelegea foarte bine dorința oricărui bărbat față de trupul ei și, dacă prețul era bun, era gata oricînd să satisfacă toate aceste pofte, oricît de bizare ar fi fost ele. Dar Kemal comisese o greșeală fatală: ca sergent, era sărac. Cum îndrăzneă să se gîndească la ea? Și totuși, uite că putea, într-un amestec de dispreț pentru ea și dorința animalică, vizibilă atunci cînd generalul Kadiri era întors cu spatele.

La rîndul lui, era conștient de repulsia pe care i-o stîmbea și îl amuza să o insulte din priviri în timp ce cuvintele îi erau politicoase.

Leila i se plînsese lui Kadiri de insolența mută a sergentului, dar nu-i stîmbea decît rîsul. Ar fi devenit bănuitor față de oricare alt bărbat care și-ar fi manifestat dorința pentru ea, dar Kemal își putea permite multe, pentru că îi salvase viața în mlaștinile Al Fao, în luptele contra iranienilor. În plus, Kemal era gata să moară pentru el. Sergentul trînti portiera și i se alătură în drumul pe jos, pe strada Shurja.

Zona se numește Agid al Nasara, Cartierul Creștinilor. În afară de Biserica Sfîntul Gheorghe de peste fluviu, construită de englezi pentru ei înșiși și credința lor protestantă, în Irak mai funcționează încă trei secte creștine, care reprezintă cam șapte procente din totalul populației. Cea mai mare este aceea a asirienilor sau secta siriacă, a cărei catedrală se înalță în Cartierul Creștinilor, în apropierea străzii Shurja. La nici doi kilometri distanță este biserica armeană, în vecinătatea unei rețele încîlcite de străduțe și alei a căror istorie se pierde în negura vremurilor, denumită Camp el Arman, vechiul cartier armenesc.

Chiar în coasta catedralei siriace se ridică Sfîntul Iosif, biserica creștinilor caldeeni, cea mai mică dintre secte. Dacă ritul

siriatic este asemănător celui grec-ortodox, caldeenii sînt o ramură a bisericii catolice.

Cel mai cunoscut dintre irakienii de rit caldeean era în acel moment ministrul de externe Tariq Aziz, al cărui devotament față de Saddam Hussein și politica sa de genocid părea să indice mai degrabă o filiație descendentă din învățăturile Prințului Păcii. Leila Al-Hilla se născuse și ea în credința caldeeană, lucru care se dovedea acum folositor.

Nepotrivita pereche ajunsese la poarta de fier forjat care dădea spre curtea pavată cu lespezi de piatră din fața intrării cu arcadă a bisericii caldeene. Kemal se opri. Ca musulman, nu putea face nici un pas mai departe. Ea îi făcu semn cu capul și trecu dincolo de poartă. Kemal o urmări cumpărînd o mică lumînare de la standul de lîngă ușa, trăgîndu-și șalul bogat de dantelă neagră peste față și pătrunzînd în întunericul greu de tămîie.

Sergentul ridică din umeri, apoi se îndepărtă cîțiva pași, în căutarea unei cutii de coca-cola și a unui loc de unde să poată supraveghea intrarea. Nu înțelegea de ce stăpînul său permitea asemenea prostii. Femeia era o tîrfă. Într-o zi generalul avea să se plictisească de ea și îi promisese că înainte de a o elimina, el, Kemal, va putea să-și satisfacă poftele. Zîmbi gîndului și un firisor de coca-cola i se scurse pe bărbie.

Înăuntru, în biserică, Leila se opri să-și aprindă lumînarea de la una dintre sutele care ardeau lîngă ușa, apoi, cu capul plecat, își croi drum către locurile de spovedanie aflate la capătul celălalt al navei. Un preot îmbrăcat în negru trecu pe lîngă ea, fără să-i acorde vreo atenție.

Confesionalul era întotdeauna același. Intră exact la ora stabilită, luînd-o înaintea unei femei în negru, aflată și ea în cautarea unui preot care să-i asculte litania păcatelor, probabil mult mai banale decît ale femeii mai tinere care o împinsese la o parte și-i luase locul. Leila închise ușa în urma ei, se întoarse și se așeză pe scaunul de penitență. În stînga avea un grilaj dantelat. În spatele acestuia auzi un foșnet. Era acolo; era întotdeauna acolo la ora stabilită.

Se întrebă cine era. Și de ce o plătea atît de bine pentru informațiile pe care i le aducea. Nu era un străin – araba pe care o vorbea era prea fluentă, limba unuia născut și crescut în Bagdad. Iar ce lua de la el erau bani frumoși.

– Leila?

Un murmur, scăzut și egal. Întotdeauna trebuia să sosească după el și să plece înaintea lui. O avertizase ca nu cumva să tragă de timp pe-afară, în speranța că l-ar putea vedea; dar cum ar fi putut face asta cu Kemal alături de ea? Idiotul avea să observe imediat și să-i raporteze stăpînului. Nu merita să-și riște viața.

– Identifică-te, te rog.

– Părinte, am greșit în cele trupești și nu sînt demnă de iertarea ta.

El inventase fraza aceasta, pe care nimeni altcineva nu ar fi putut-o rosti.

– Ce ai pentru mine?

Ea își băgă mîna între picioare, trase bazonul chiloților și scoase tamponul fals pe care el i-l dăduse cu două săptămîni în urmă. Unul din capete se deșuruba. Din interior scoase hîrtia rulată într-un tub nu mai mare decît un creion. I-l trecu printr-un ochi al grilajului.

– Așteaptă.

Auzi foșnetul foiței de țigară în timp ce bărbatul își aruncă un ochi expert pe notițele ei, un raport asupra dezbaterilor și concluziilor consiliului de planificare din ziua trecută, condus de Saddam Hussein însuși, la care fusese prezent și generalul Abdullah Kadiri.

– Bine, Leila, foarte bine.

Azi plata era în franci elvețieni, în bancnote foarte mari, care trecură prin grilaj de la el la ea. Le ascunse în același loc în care adusese și informațiile, loc pe care știa că cei mai mulți bărbați musulmani îl considerau spurcat în anumite momente. Numai un doctor sau temutul AMAM le putea găsi acolo.

– Cît mai durează toată povestea asta? întrebă ea prin grilaj.

– Nu mai e mult. Curînd va începe războiul. La sfîrșitul lui, Rais-ul va cădea. Puterea va fi preluată de alții. Eu voi fi unul dintre ei. Atunci îți vei căpăta adevărata răsplată, Leila. Păstrează-ți calmul, fă-ți treaba și ai răbdare.

Ea zîmbi. Adevărata răsplată. Bani, grămezi de bani, destul ca să plece undeva, departe, bogată pentru tot restul vieții.

– Acum, du-te.

Se ridică și ieși din confesional. Bătrîna în negru găsise pe altcineva care să-i asculte spovedania. Leila traversă nava și ieși la lumina soarelui. Idiotul de Kemal era dincolo de poarta de fier forjat; mototolea în mînă o cutie de coca-cola și asuda de căldură. Bun, lasă-l să asude. Ar fi asudat și mai tare dacă ar fi știut...

Fără măcar să se uite la el, Leila ieși pe strada Shurja, trecu prin piața aglomerată, îndreptîndu-se spre mașină. Kemal, înfuriat, dar neputincios, se ținu în urma ei. Femeia nu dădu nici o atenție țaranului sărac care împingea o bicicletă pe ghidonul căreia avea instalat un coș de nuiete fără capac, și nici țaranul nu păru să o observe. Venise la piață trimis de bucătăreasa casei unde locuia, să cumpere nucșoară, coriandru și șofran.

Rămas singur în confesional, bărbatul îmbrăcat în sutana neagră a preoților caldeeni mai stătu o vreme, pentru a se asigura că agenta sa părăsise zona. Posibilitatea ca ea să-l recunoască era extrem de mică, dar în jocul acesta chiar și șansele cele mai îndepărtate erau prea periculoase pentru a nu fi luate în seamă.

Nu o minșise. Războiul se apropia, într-adevăr. Nici măcar căderea Doamnei de Fier de la Londra nu mai putea schimba nimic. Americanii mirosiseră prada și nimic nu-i mai putea întoarce din drum.

Afîta vreme cît descreieratul din palatul de peste rîu, de la Podul Tamuz, nu strica totul retrăgîndu-se necondiționat din Kuweit. Din fericire, părea pomit fără întoarcere pe drumul către propria distrugere. Americanii vor cîștiga războiul, apoi vor intra în Bagdad, ca să termine treaba. Nu se putea să se mulțumească cu cucerirea Kuweitului, nu-i așa? Nu se putea ca un popor să

fie atât de puternic, dar atât de stupid. Și când vor veni, vor avea nevoie de un nou regim. Americani fiind, se vor orienta către cineva care să vorbească fluent englezește, care să le înțeleagă obiceiurile, modul de a gândi și de a vorbi, cineva care să știe ce să spună, ca să-i încînte și să le intre în grații.

Însăși educația lui, civilizația cosmopolită care acum îi erau dușmani, vor deveni atuurile sale. Acum era exclus din consiliile la nivelul cel mai înalt și din cercurile de decizie cele mai apropiate Rais-ului. Pentru că nu făcea parte din tribul tembel al-Tikrit, pentru că nu era susținător fanatic al Partidului Baas, general plin sau frate vitreg al lui Saddam.

Dar Kadiri era tikrit și deci demn de încredere. Generalul de blindate mediocru, cu gusturile unei cămile în călduri, se jucase odinioară în țărîna ulițelor din Tikrit cu Saddam și clanul lui, și asta era de ajuns. El, Kadiri, era prezent la toate întîlnirile importante și cunoștea toate secretele. Dar, pentru a-și face pregătirile, bărbatul din confesional avea la rîndul lui nevoie de aceste secrete.

Convins că drumul era liber, se ridică și ieși. În loc să traverseze nava, se strecură în vestiar printr-o ușă lateralnică, salută din cap un preot adevărat care se îmbrăca pentru slujbă și părăsi biserica pe ușa din spate.

Bărbatul cu bicicleta era la nu mai mult de șase metri de el. Din întîmplare, își ridică ochii chiar cînd preotul în sutană neagră ieși în lumină și se răsuci pe călcîie în ultimul moment. Omul în sutană îi aruncă o privire, îl observă, dar nu luă în seamă țăranul care, aplecat acum peste bicicletă, își aranja lanțul, apoi se îndreptă grăbit spre alee, către un automobil mic, fără semne distinctive.

Cumpărătorul de mirodenii simți șiroaiele de transpirație curgîndu-i pe față și inima bătîndu-i nebunește. Aproape, al naibii de aproape! Special evitase să se apropie de cartierul general al Mukhabaratului din Mansour, pentru a nu întîlni acest chip. Ce dracu' căuta tipul îmbrăcat în haine preoțești în cartierul creștin?

Doamne, câți ani trecuseră... Ani de cînd se jucau împreună pe pajiștea din fața Școlii Pregătitoare Tasisiya a domnului Hartley, de cînd îl pocnise pe unul dintre puști, pentru că dăduse în fratele lui mai mic, de cînd recitau poezii în clasă, întrecuți întotdeauna de Abdelkarim Badri. Trecuse multă vreme de cînd nu-l mai văzuse pe vechiul său prieten Hassan Rahmani, acum șeful Serviciului de Contraspionaj al Republicii Irak.

Crăciunul se apropia și în deșertul de la nordul Arabiei Saudite trei sute de mii de americani și europeni își trimiteau gândurile acasă, în timp ce se pregăteau să sărbătorească nașterea Domnului pe un tărîm musulman. În ciuda sărbătorii care nu era departe, acumulările care aveau să ducă la cea mai mare invazie din Normandia încoace continuau.

Forțele Coaliției erau încă masate în porțiunea de deșert la sud de Kuweit. Nu se știa că jumătate din ele vor fi dislocate la un moment dat și trimise mult mai spre vest.

Noile divizii continuau să sosească în porturile de pe coastă. Brigada 4 blindate, britanică, împreună cu Brigada 7, Șobolanii Deșertului, formau acum Divizia 1 blindate. Francezii își măriseră contribuția la zece mii de soldați, inclusiv din Legiunea Străină. Americanii aduseseră, sau urma să aducă în curînd, Divizia 1 cavalerie, Regimentele 2 și 3 cavalerie blindată, Divizia 1 infanterie mecanizată, Diviziile 1 și 3 blindate, două divizii de infanterie marină și Diviziile 82 și 101 aeropurtate. Chiar pe graniță, așa cum doriseră, erau staționate Gruparea operativă și Trupele speciale saudite, cărora li se alăturaseră citeva divizii egiptene și siriene, plus o serie de unități aparținînd țarilor arabe mai mici.

Apele din nordul Golfului Persic erau acoperite cu nave ale Coaliției. În Golf sau în Marea Roșie, de partea cealaltă a Arabiei Saudite, Statele Unite își poziționaseră cinci grupuri de transportoare, sub conducerea portavioanelor „plate“ *Eisenhower*, *Independence*, *John F. Kennedy*, *Midway* și *Saratoga*, iar *America*, *Ranger* și *Theodore Roosevelt* urma să sosească.

Numai forța aeriană de pe aceste nave, avioanele Tomcat, Hornet, Intruder, Prowler, Avenger și Hawkeye constituia un spectacol impresionant.

În Golf era staționată nava de război *Wisconsin*, căreia în ianuarie urma să i se alăture și *Missouri*.

Pe tot teritoriul statelor din Golf și al Arabiei Saudite, toate aerodromurile cât de cât demne de numele acesta erau supraaglomerate cu aparate de zbor de luptă, de bombardament, de marfă sau de cercetare îndepărtată, toate în stare de funcționare douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, chiar dacă nu în spațiul aerian irakian, cu excepția avioanelor fantomă, care străbăteau cerul pe nevăzute.

Erau cazuri în care Forțele Aeriene ale Statelor Unite împărțeau aerodromurile cu RAF-ul britanic. Dat fiind că echipajele vorbeau aceeași limbă, comunicarea se făcea ușor, într-o atmosferă degajată și amicală. Din când în când, totuși, aveau loc și neînțelegeri. O asemenea neînțelegere a intervenit în legătură cu un loc secret pe care britanicii îl pomeneau numai cu sigla MMFD.

Aflat într-una din misiunile de antrenament, unui Tornado britanic i s-a cerut să precizeze tumului de control dacă atinsese un anumit punct de întoarcere. Răspunsul pilotului a fost nu, erau tot deasupra MMFD.

Timpul trecea, iar piloții americani care auziseră despre acest loc scrutau hărțile în căutarea lui. Motivele de nedumerire erau două: britanicii petreceau o mulțime de timp deasupra lui, și nu era trecut pe nici o hartă americană.

S-a vehiculat teoria că era vorba, de fapt, despre KKMC – King Khaled Military City – o bază saudită de mari dimensiuni. Teoria a căzut, iar cercetările au continuat. Indiferent unde se afla acest MMFD, el nu era pe hărțile pe care comandanții de la Riad le dăduseră escadrilelor Forțelor Aeriene Americane.

În cele din urmă, piloții de pe Tornado au fost siliți să dezvăluie secretul lui MMFD. El însemna „miles and miles of fucking desert“, sau „mile peste mile de deșert împuțit“.

La sol, trupele locuiau în inima MMFD. Pentru mulți dintre soldații care dormeau sub tancuri, tunuri mobile sau mașini blindate, viața era grea sau, și mai rău, plicticoasă.

Existau și momente de rupere a monotoniei: vizitele la vecini, care făceau timpul să se târască mai repede. Americanii aveau paturi de campanie foarte confortabile, după care britanicii tînjeau. Din întâmplare însă, tot americanii erau dotați cu rații alimentare preambalate, absolut revoltătoare, inventate de vreun funcționar de la Pentagon care mai degrabă ar fi murit decît să mănînce din ele de trei ori pe zi.

Li se spunea MRE-uri, adică Meals-Ready-to Eat¹. Soldații americani le negau această calitate și hotărîseră că MRE însemna de fapt, Meals Rejected by Ethiopians². Prin contrast, britanicii mîncau mult mai bine, așa că, în conformitate cu etica tipic capitalistă, s-a stabilit un troc rapid cu paturi americane contra rații englezești.

O altă informație ciudată, care a trecut liniile de la britanici la americani, privea ordinul dat de Ministerul Apărării de la Londra ca soldaților din Golf să li se trimită o jumătate de milion de prezervative. În contextul monotonului deșert arab, o asemenea achiziție demonstra că britanicii știau ceva ce soldații americani nu știau.

Misterul s-a limpezit cu o zi înainte de începerea războiului la sol. Americanii își petrecuseră o sută de zile curățindu-și iar și iar puștile de nisipul, praful, murdăria și pietrișul care intrau pe țevi fără a putea fi oprite. Britanicii au scos prezervativele care îmbrăcaseră țevile, acum lucioase și bine unse cu ulei.

Unul dintre principalele evenimente desfășurate chiar înainte de Crăciun a fost reintegrarea contingentului francez în centrul planurilor aliate. La începutul conflictului, Franța avea un ministru al apărării catastrofal, pe nume Jean-Pierre Chevènement, care părea să se bucure de o bună relație cu Irakul și care ceruse

¹ Mese gata de mîncat (*n.trad.*).

² Mese refuzate de etiopieni (*n.trad.*).

comandantului trupelor franceze să transmită Parisului toate planurile și deciziile Aliatilor.

Cînd au aflat, generalul Schwarzkopf și sir Peter de la Billière aproape că au izbucnit în rîs. Monsieur Chevènement era la ora aceea și președinte al Societății de Prietenie Franco-Irakienne.

Deși contingentul francez era comandat de un soldat excelent în persoana generalului Michel Roquejoffre, Franța a trebuit exclusă din toate consiliile decizionale.

Spre sfîrșitul anului, Pierre Joxe a fost numit ministru al apărării și a revocat imediat ordinul în chestiune. Din acest moment, generalul Roquejoffre a fost reprimat în consiliile americano-britanice.

Cu două zile înainte de Crăciun, Mike Martin primi de la Jericho, răspunsul la o întrebare pusă cu o săptămîină înainte. Jericho era categoric: în cele cîteva zile care trecuseră avusese loc o întîlnire de urgență a cabinetului, la care participaseră numai cei din cercul intim al lui Saddam Hussein, Consiliul Revoluționar de Comandă și generalii mai importanți.

Se pusese problema părăsirii de bunăvoie a Kuweitului. Evident, problema nu fusese pusă sub forma unei propuneri – nimeni nu era atît de inconștient. Toți își aminteau prea bine o ocazie anterioară cînd, în timpul războiului dintre Irak și Iran, i se prezentase lui Saddam ideea, venită din partea iranienilor, că dacă s-ar retrage, s-ar putea asigura pacea. Saddam ceruse păreri. Ministrul sănătății spusese că o asemenea mișcare s-ar putea dovedi inteligentă, desigur cu caracter temporar. Saddam îl invitase într-o încăpere alăturată, scosese pistolul, îl împușcase, apoi se întorsese la ședința sa de cabinet.

În cazul Kuweitului, chestiunea fusese ridicată sub forma unui vot de blam acordat Națiunilor Unite numai pentru a fi îndrăznit să sugereze o astfel de idee. Toți așteptau ca Saddam să dea tonul reacțiilor. Acesta refuzase să o facă, rămînînd, ca de atîtea ori, în capul mesei, ca o cobră la pîndă, cu ochii trecîndu-i

de la un chip la altul, în încercarea de a detecta cel mai mic semn al trădării.

Normal, fără un semn din partea lui, conversația sleise. Apoi Saddam își începuse discursul, pe tonul reținut pe care îl folosea atunci când era mai periculos.

Oricine lăsa numai gândul de a admite o asemenea umilință catastrofală să-i treacă prin minte însemna că se pregătea să rămână lingăul americanilor pentru restul vieții. Or, pentru un asemenea om nu era loc la masa aceasta.

Era ceea ce așteptau. Toți cei prezenți se dăduseră peste cap să explice că un asemenea gând nu ar fi putut trece nicicând prin mintea vreunuia dintre ei.

Apoi dictatorul irakian adăugase că numai dacă Irakul câștiga, primind și recunoașterea victoriei sale, numai în acest caz se punea problema retragerii din cea de-a nouăsprezecea provincie.

Toți cei prezenți dăduseră înțelept din cap, deși nici unul nu avea habar ce voia să spună.

Raportul era lung, iar Mike Martin îl transmise către vila de la periferia Riadului în aceeași noapte.

Chip Barber și Simon Paxman își petrecură ore întregi aplecați asupra lui. Amândoi hotărâseră să-și ia câte o scurtă vacanță și să plece acasă pentru câteva zile, lăsându-i pe Mike Martin și pe Jericho în mâinile lui Julian Gray din partea britanicilor și a agentului local CIA din partea americanilor. Pînă la expirarea ultimatumului Națiunilor Unite și începerea războiului aerian al generalului Chuck Homer împotriva Irakului nu mai rămăseseră decît douăzeci și patru de zile. Amândoi așteptau cu nerăbdare un moment de respiro, acasă, iar raportul lui Jericho le oferea o bună ocazie. Îl puteau duce personal.

– Ce crezi că înseamnă „Irakul câștigă, primind și recunoașterea victoriei sale“? întrebă Barber.

– Habar n-am, răspunse Paxman. Va trebui să convingem niște analiști, care se pricep mai bine decît noi, să arunce o privire.

– Dar va trebui să ne gândim și noi. Cred că în următoarele câteva zile nu va fi prea multă lume de găsit pe-aici, în afara celor de serviciu. O să i-l dau așa cum e lui Bill Stewart, iar el, cu siguranță, are vreo câțiva deștepți care să-i atașeze o analiză în profunzime înainte de a i-l prezenta directorului și Departamentului de Stat.

– Știu și eu un „deștept” care cred că ar trebui să-l vadă, spuse Paxman – și cu asta porniră spre aeroport, de unde urma să ia fiecare avionul către casă.

În Ajunul Crăciunului, așezat împreună cu Simon Paxman într-un băruleț discret din West End, în Londra, doctorul Terry Martin primi textul integral al mesajului lui Jericho, împreună cu rugămintea de a vedea ce voia să spună Saddam atunci când vorbea despre o victorie împotriva americanilor ca preț pentru retragerea din Kuwait.

– Apropo, îi spuse el lui Paxman, știu că încalc regulile cerînd o astfel de informație, dar sînt realmente îngrijorat. Fac toate astea pentru voi, dar faceți și voi ceva pentru mine: cum se descurcă Mike, fratele meu, în Kuwait? E în siguranță?

Timp de câteva secunde, Paxman îl privi neclintit pe doctorul în orientalistică.

– Tot ce pot să-ți spun e că nu se mai află în Kuwait, spuse el. Și după asta slujba mea nu mai face doi bani.

Terry Martin roși ușurat.

– E cel mai frumos cadou pe care puteam să-l primesc de Crăciun. Îți mulțumesc, Simon.

Ridică privirea și își agită arătătorul pe sub nasul lui Paxman.

– Numai ține minte, nici să nu vă treacă prin cap să-l trimiteți la Bagdad.

Paxman nu făcea degeaba meseria aceasta de cincisprezece ani. Își păstră imobilitatea chipului și tonul obișnuit al vocii. Profesorul glumea, desigur.

– Serios? Și de ce nu?

Terminându-și de băut vinul din pahar, Martin nu zări sclipirea de neliniște din ochii ofițerului de contrainformații.

– Dragul meu Simon, Bagdadul e singurul oraș din lume în care fratele meu nu trebuie cu nici un chip să pună piciorul. Îți amintești benzile interceptate de pe frecvențele radio irakiene pe care mi le-a arătat Sean Plummer? Cîteva dintre voci fuseseră deja identificate. Iar unul dintre nume l-am recunoscut eu. A fost o șansă la o mie, dar sînt sigur că nu mă înșel.

– Serios? întrebă Paxman neclintit. Mai spune-mi.

– Desigur, e multă vreme de-atunci, dar e aceeași persoană. Și știi cine e? Șeful Contrainformațiilor de la Bagdad, principalul vînător de spioni al lui Saddam.

– Hassan Rahmani, murmură Paxman.

Terry Martin n-ar fi trebuit să bea, nici măcar de Crăciun, fiindcă nu rezista. Îl lua gura pe dinainte.

– Exact. Nu știu dacă știi, au fost colegi de școală. Am fost amîndoi. La școala primară a bunului domn Hartley. Mike și Hassan erau prieteni la toartă. Acum înțelegi de ce nu trebuie să fie văzut nici măcar prin împrejurimile Bagdadului?

La ieșirea din bar, Paxman privi silueta bondoacă a orientalistului îndepărtîndu-se în josul străzii.

– Fir-ar să fie. Fir-ar ea a dracului de treabă! izbucni el.

Cineva tocmai îi stricase Crăciunul, iar el se pregătea să i-l strice lui Steve Laing.

Edith Hardenberg se dusesese la Salzburg să petreacă sarbătorile Crăciunului cu mama ei, o tradiție pe care o respecta de mulți ani. Karim, tînărul student iordanian, putea astfel să-l viziteze pe Gidi Barzilai în apartamentul său secret, unde liderul Operațiunii Joshua împărțea de băut membrilor echipelor neviote și yaride din subordinea sa. În afară de unul, ceilalți reșiseră „din schimb“. Nefericitul rămas la datorie era la Salzburg, unde o supraveghea pe domnișoara Hardenberg, pentru cazul în care i-ar fi trecut prin cap să se întoarcă mai repede în capitală.

Numele real al lui Karim era Avi Herzog. Avea douăzeci și nouă de ani și fusese transferat Mossadului cu câțiva ani în urmă de la Unitatea 504, o ramură a Serviciului de Informații al Armatei, specializată în incursiuni peste graniță, ceea ce explica faptul că vorbea fluent araba. Pentru că arăta bine și putea aborda un comportament politic și aparent timid ori de câte ori dorea, Mossadul îl mai folosisese de două ori pînă acum pe post de capcană unsă cu miere.

– Ei, cum merge, amarezule? îl întrebă Gidi în timp ce împărțea paharele cu băutură.

– Încet, răspunse Avi.

– Nu te lungi prea mult. Bătrînul vrea rezultate, nu uita.

– Fata se ține tare. N-o interesează decît întîlnirile în plan intelectual... deocamdată.

Ca student din Amman i se găsisese un mic apartament pe care îl împărțea cu un alt student arab, în realitate un membru al echipei neviote, specializat în ascultarea telefoanelor și care, de asemenea, vorbea curent araba. Asta pentru cazul în care lui Edith Hardenberg sau oricui altcuiva i-ar fi trecut prin cap să verifice unde și cum locuia, și cu cine. Apartamentul ar fi trecut cu brio orice inspecție: era împînzit cu manuale tehnice și peste tot erau aruncate ziare și reviste iordaniene. Cei doi se înscriseră cu adevărat la Universitatea Tehnică, pentru cazul în care s-ar fi făcut o verificare acolo. Colegul său de cameră fu cel care vorbi:

– Întîlniri în plan intelectual? Dă-o-n...

– Asta e, că nu pot, replică Avi.

Cînd hohotele de rîs se potoliră, tot el adăugă:

– Apropo, am să cer spor de periculozitate.

– De ce? îl întrebă Gidi. Crezi că o să te muște cînd îți dai jos blugii?

– Nu. Din cauza galeriilor de artă, a concertelor, a operelor și a recitalurilor. O să mor de plictiseală înainte de a ajunge la treburile mai serioase.

– Tu fă-ți treaba așa cum știi, puiule. Ești aici numai pentru că Centrul zice că ai ceva ce noi n-avem.

– Da, adăugă fata din echipa de urmărire, vreo douăzeci și doi de centimetri.

– Gata cu bancurile, Yael. Dacă vrei, poți să te întorci oricând la „circulație“.

Băuturile, râsul și glumele în ivrit continuară. Tîrziu în noaptea aceea, Yael află că avusese dreptate. Pentru echipa Mossad din Viena, Crăciunul era fericit.

– Ei, ce crezi, Terry?

Simon Paxman și Steve Laing îl invitaseră pe Terry Martin într-unul din apartamentele Firmei din Kensington. Aveau nevoie de mai multă intimitate decît puteau găsi într-un restaurant. Era cu două zile înainte de Anul Nou.

– E fascinant, spuse doctorul Martin. Absolut fascinant. E adevărat? Saddam a spus, într-adevăr, toate astea?

– De ce întrebi?

– Păi, dacă-mi permiteți, e o înregistrare cam ciudată pentru o convorbire telefonică. Cel care vorbește pare să relateze cuiva o întâlnire la care a participat... Celălalt nu pare să spună nimic.

În nici un caz, Firma nu-i putea mărturisi lui Terry Martin cum intraseră în posesia raportului.

– Intervențiile celui de-al doilea erau sumare, numai mîrîieli și sunete prin care își exprima interesul, spuse Laing calm. Ne-am gîndit că nu are sens să le includem.

– Dar *sînt*, într-adevăr, cuvintele lui Saddam?

– Da, așa ni s-a spus.

– Fascinant. E prima oară cînd vîd declarații de-ale lui care nu sînt destinate publicării sau unei audiențe mai largi.

Ceea ce avea Martin în mînă nu era raportul scris al lui Jericho, distrus de propriul său frate la Bagdad, după ce-l citise cuvînt cu cuvînt, înregistrîndu-l pe bandă, ci transcrierea în arabă a textului trimis Riadului în „rafala“ de dinainte de Crăciun. Mai avea și traducerea în englezește făcută de Firmă.

– Fraza asta de la coadă, unde spune „Irakul câștigă, primind și recunoașterea victoriei sale“, îți spune ceva?

– Sigur. Dar vezi, voi folosiți „câștigă“ cu conotația care i se dă în Europa și în America de Nord. Eu aș folosi mai degrabă „reușește“.

– Foarte bine, Terry, și cum crede el că poate reuși împotriva Americii și a Coaliției? Întrebă Laing.

– Prin umilire. V-am mai spus, trebuie să arate că și-a bătut joc de America.

– Dar n-are de gând să se retragă din Kuweit în următoarele douăzeci de zile, nu? Asta trebuie neapărat să știm, Terry.

– Uite ce e, Saddam a intrat în Kuweit numai pentru că pretențiile lui nu au fost satisfăcute. A cerut patru lucruri: Insulele Warba și Bubiyan, pentru a avea ieșire la mare; compensații pentru excesul de petrol pe care susține că l-a extras Kuweitul din zăcămintul unde operează în comun; să se pună capăt producției suplimentare kuweitiene; și prescrierea datoriei de război de cincisprezece miliarde de dolari. Dacă obține toate astea, se poate retrage plin de glorie, lăsând Statele Unite cu buza umflată. Asta e reușita pentru el.

– Reiese de undeva că speră să capete satisfacție?

Martin ridică din umeri.

– E convins că mediatorii Națiunilor Unite ar putea încerca să-l ducă cu preșul. În ideea că timpul e de partea lui, crede că, dacă menține tensiunea destul de multă vreme, ONU s-ar putea să cedeze. Poate că are dreptate.

– Individul nu-i în toate mințile! exclamă Laing. Are un termen. Șaisprezece ianuarie, peste nici douăzeci de zile. O să fie strivit.

– Doar dacă, interveni Paxman, nu cumva unul dintre membrii permanenți ai Consiliului de Securitate nu apare în ultima clipă cu un plan de pace și amână termenul sine die.

Laing se posomorî.

– Parisul sau Moscova, sau amîndouă, pronostică el.

– Dacă se ajunge la război, speră să câștige? Pardon, să reușească? Întrebă Paxman.

– Da, spuse Terry Martin. Dar mă întorc la ce v-am mai spus o dată despre pierderile americane. Nu uitați că Saddam e un ucigaș de joasă speță. Nu vine din lumea diplomatică de la Cairo sau Riad. El vine din bazarurile și aleile lăturalnice pline de palestinieni și alți arabi care detestă America, sprijinitoarea Israelului. Oricine poate face America să sîngereze, indiferent care e prețul plătit de propria țară, va deveni eroul tuturor acestor milioane de oameni.

– Dar nu poate, insistă Laing.

– El crede că poate, replică Martin. E suficient de inteligent să-și fi dat seama că, în ochii propriilor cetățeni, Statele Unite nu-și pot permite să piardă. Perspectiva e de neconceput. Gîndiți-vă la Vietnam. Veteranii întorși acasă au fost împrăștiați cu gunoi. Pentru America, pierderile suferite din cauza unui inamic disprețuit sînt o formă a eșecului. A unui eșec inacceptabil. Saddam își poate permite să piardă cincizeci de mii de oameni oriunde și oricînd. Nu-i pasă. Dar Unchiului Sam îi pasă. Cu asemenea pierderi, America va fi zguduită din rădăcini. Vor cădea capete, se vor nărui cariere, se vor prăbuși guverne. Reproșurile și învinuirile vor dura o generație.

– Nu poate face una ca asta, spuse Laing.

– El crede că poate, replică Martin.

– Arma chimică, murmură Paxman.

– Poate. Dar, apropo, ați descifrat sintagma aceea din convorbirea telefonică?

Laing îi aruncă o privire lui Paxman. Din nou Jericho. Numele lui Jericho nu trebuia pomenit.

– Nu. Nimeni din cei pe care i-am întrebat nu a auzit vreodată de așa ceva. Nimeni nu i-a dat de capăt.

– S-ar putea să fie important, Steve. Poate e altceva, nu arma chimică.

– Terry, spuse Laing răbdător, în mai puțin de douăzeci de zile americanii împreună cu noi, francezii, italienii, saudiții și

alții vom arunca împotriva lui Saddam cea mai mare forță aeriană care s-a văzut vreodată. Cu suficientă putere de foc pentru a depăși, în douăzeci de zile, toată muniția de bombardament consumată în al doilea război mondial. Generalii de la Riad nu-și mai văd capul de treburi. Nu ne putem duce la ei să le spunem: „Băieți, opriți totul, avem un fragment dintr-o convorbire telefonică pe care nu-l putem descifra“. Hai să nu ne amăgim, ce-am auzit a fost numai un om agitat, vorbind la telefon și spunând că Dumnezeu e de partea lor.

– Nu-i nimic neobișnuit în asta, Terry, spuse Paxman. Dintotdeauna cei care pleacă la război susțin că îl au pe Dumnezeu de partea lor. Asta e tot.

– Dar partenerul de conversație i-a cerut să tacă și a întrerupt convorbirea, le aminti Martin.

– Poate că era ocupat și nervos.

– L-a făcut pui de lele.

– Poate că nu se simpatizează prea tare.

– Poate.

– Terry, te rog, las-o moartă. Nu e decît o formulă. E arma chimică. Pe asta contează. Cu restul analizei tale sîntem perfect de acord.

Martin plecă primul, cei doi agenți la douăzeci de minute mai tîrziu. Înfășurați în paltoane, cu gulerile ridicate, pomiră pe trotuar în căutarea unui taxi.

– Știi, individul e isteț, îmi place. Dar e tare pisălog. Ai auzit despre viața lui particulară?

Trecu un taxi gol, cu lumina stinsă. Pauza de ceai. Laing îi aruncă o înjurătură.

– Sigur, Cutia l-a verificat.

Cutia, sau Cutia 500, e termenul familiar pentru Serviciul de Securitate, MI5. Odată, pe vremuri, adresa reală a MI5 era Cutia Poștală 500, Londra.

– Și ce mai vrei? întrebă Laing.

– Steve, eu cred că n-au nici o legătură una cu alta.

Laing se opri să-și privească subalternul.

– Simon, crede-mă, individul are o idee fixă și ne pierdem timpul cu el. Ascultă sfatul meu. Lasă-l pe profesor cu ale lui.

– Este arma chimică domnule președinte.

La trei zile după Anul Nou, puținele activități festive care avuseseră loc, pentru mulți munca desfășurându-se fără întrerupere, se terminaseră de mult. Întreaga aripă de vest, inima Administrației americane, forfotea.

În liniștea Biroului Oval, George Bush ședea la masa de lucru masivă, avînd în spate ferestrele înalte și înguste, din sticlă incasabilă, groasă de doisprezece centimetri, de culoare verde pal. Deasupra capului avea sigiliul Statelor Unite.

În fața lui se afla generalul Brent Scowcroft, consilierul președintelui în probleme de securitate națională. Președintele își aruncă ochii pe rezumatul analizelor care tocmai îi fusese prezentat.

– E părerea unanimă?

– Da, domnule. Materialele sosite de la Londra arată că și ei sunt de acord. Saddam Hussein nu se va retrage din Kuwait decît dacă i se oferă o ieșire, o posibilitate de a-și salva mîndria, pe care vom avea grijă să nu i-o oferim. În rest, se va concentra asupra atacurilor chimice împotriva forțelor de la sol ale Coaliției, fie înainte, fie după ce acestea trec granița.

După John F. Kennedy, George Bush era primul președinte american care luptase efectiv pe front. Văzuse americani uciși în acțiune. Dar gîndul la tinerii americani zbătîndu-se în ultimele clipe de viață, în timp ce gazul le sfîșia țesuturile pulmonare și le schilodea sistemul nervos central, avea ceva care făcea totul mult mai oribil, mai hidos decît oricînd.

– Și cum își propune să lanseze gazul? Întrebă el.

– După părerea noastră, are patru posibilități, domnule președinte. Cea mai la îndemînă este aceea de a-l lansa în containere din avioanele de luptă sau bombardiere. Colin Powell tocmai a vorbit la telefon cu Chuck Homer, care e la Riad.

Generalul Horner spune că are nevoie de treizeci și cinci de zile de atac aerian neîntrerupt. După ziua a douăzecea nici un avion irakian nu va mai atinge granița. În ziua a treizecea nici un avion irakian nu se va mai ridica de la sol mai mult de șaiszeci de secunde. Zice că garantează cu stelele de pe umeri.

– Și celelalte?

– Saddam are un număr de baterii MLRS¹.

Sistemele de lansatoare multirachetă, aflate în posesia irakienilor, erau de producție sovietică, pe principiul Katiușelor folosite cu efecte devastatoare de către Uniunea Sovietică în cel de-al doilea război mondial. Acum, mult îmbunătățite, rachetele lansate în secvențe rapide din „pachetul” dreptunghiular montat pe un camion sau în poziție fixă aveau o rază de acțiune de o sută de kilometri.

– Desigur, domnule președinte, datorită razei lor de acțiune, ele vor trebui să fie lansate de undeva din Kuweit sau din deșertul din vestul Irakului. Avem convingerea că J-STARS le vor identifica pe radarele lor și că vor putea fi distruse. Irakienii pot să le camufleze cât vor, metalul tot se va vedea.

În ce privește restul, Irakul are cantități mari de obuze cu gaz, pentru uzul tancurilor și al artileriei. Raza de acțiune, treizeci și șapte de kilometri sau nouăsprezece mile. Știm că sînt deja stocate la locurile de utilizare, dar, cum sînt în deșert, n-au unde să le ascundă. Băieții din trupele aeriene sînt convinși că le pot detecta și distruge. Apoi, mai sînt rachetele Scud. Problema lor se rezolvă chiar acum, în timp ce noi vorbim.

– Și măsurile preventive?

– S-au luat, domnule președinte. Se face inocularea în caz de antrax. Britanicii au făcut-o și ei. Producția de vaccin anti-antrax crește de la o oră la alta. Toți cei din zonă, bărbați sau femei, au primit o mască de gaze și o pelerină. Dacă încearcă...

Președintele se ridică, se întoarce și privi la sigiliu. Vulturul pleșuv, cu ghearele încleștate pe săgeți, îl privea la rîndul lui.

¹ Lansarea multirachetă (*n. trad.*).

Cu douăzeci de ani în urmă văzuse sacii oribili, cu fermoar, întorcându-se din Vietnam. Știa că sub soarele saudit, în containere discrete, sacii aceștia așteptau. În ciuda tuturor măsurilor de precauție, vor rămîne porțiuni de piele expusă, măști care nu vor putea fi scoase și puse la vreme.

Anul următor era unul electoral. Dar nu asta conta. Învingător sau învins, nu avea intenția să intre în istorie ca președintele care condamnase la moarte zeci de mii de tineri, nu ca în Vietnam, pe o perioadă de nouă ani, ci în cîteva săptămîni sau chiar zile.

– Brent...

– Domnule președinte.

– Nu peste multă vreme, James Baker trebuie să se întâlnească cu Tariq Aziz.

– Peste șase zile, la Geneva.

– Spune-i să vină să mă vadă, te rog.

În prima săptămîină a lui ianuarie Edith Hardenberg începu, pentru prima oară, să se bucure cu adevărat de viață. Îi făcea mare plăcere să exploreze, împreună cu tînărul ei prieten, minunile culturii orașului său și să i le explice.

Banca Winkler dădea salariatilor ei o vacanță de Anul Nou de patru zile. După aceea, va trebui să se mulțumească cu întîlnirile de seara, cînd puteau merge la teatru, concerte sau recitaluri, sau în week-end, cînd erau deschise muzeele și galeriile de artă.

Petrecură o jumătate de zi la Jugendstil, admirînd operele art nouveau, și o altă jumătate la Sezession, unde exista o expoziție permanentă Klimt. Tînărul iordanian era încîntat și punea un potop de întrebări, iar Edith Hardenberg se molipsise de entuziasmul lui și, cu ochii strălucind, îi spunea că la Künstlerhaus mai era o expoziție minunată, care trebuia neapărat vizitată în săptămîina următoare.

După Klimt, Karim o duse să cineze la Rotisserie Sirk. Ea protestă la auzul prețurilor, dau noul ei prieten îi spuse că tatăl

său era unul dintre chirurgii bogați din Amman și că îi asigura o rentă generoasă.

Ca niciodată, îl lăsă să-i toarne un pahar de vin și nu observă când i-l umplu a doua oară. Conversația ei deveni mai animată și în obraji îi apărură cîte o pată de culoare.

La cafea, Karim se aplecă și-și puse mîna peste mîna ei. Stînjinită, privi în jur să vadă dacă observase cineva, dar nimeni nu-și bătea capul. Își retrase mîna, dar destul de încet.

Pînă la sfîrșitul săptămînii vizitaseră patru dintre tezaurele culturale pe care le aveau în plan și, după o vizită la Musikverein, pe cînd se îndreptau, prin întunericul rece, către mașina ei, Karim îi luă o mînă înmănușată și i-o ținu într-a lui. Ea nu și-o retrase, ci lăsă căldura să o pătrundă prin mînușa de bumbac.

– Ești foarte bună că faci toate astea pentru mine, îi spuse el grav. Sînt sigur că te plictisești grozav.

– A, nu, deloc, protestă ea vehement. Îmi face mare plăcere să văd și să aud atîtea lucruri frumoase. Și mă bucur că îți plac și ție. Curînd ai să fii expert în arta și cultura europeană.

Ajunseră la mașină. El îi zîmbi, îi prinse chipul înghețat între mîinile goale, dar suprinzător de calde, și o sărută ușor pe buze.

– Îți mulțumesc, Edith.

Apoi se îndepărtă. Cu mîini tremurînde, ea conduse pînă acasă, evitînd în ultima clipă ciocnirea cu un tramvai.

Secretarul de stat James Baker se întîlni cu ministrul de externe Tariq Aziz la Geneva pe 9 ianuarie. Fu o întîlnire scurtă, neamicală. Nici nu era programată să fie. Nu era prezent decît un singur interpret pentru engleză și arabă, deși Tariq Aziz era perfect capabil să-l înțeleagă pe american, care vorbea rar și limpede. Mesajul era simplu.

– Dacă în cursul ostilităților care s-ar putea să aibă loc între țările noastre guvernul dumneavoastră hotărăște să folosească arma chimică, interzisă prin convențiile internaționale, sînt autorizat să vă informez, pe dumneavoastră și pe președintele

Hussein, că țara mea va face recurs la armele nucleare. Pe scurt, vom lansa bomba nucleară asupra Bagdadului.

Deși pricepu sensul mesajului, irakianul bondoc și cărunt ascultă, fără să-i vină să creadă. În primul rînd, nici un om cu mintea întreagă nu va avea curajul să-i transmită Rais-ului un asemenea mesaj. Obiceiul lui, moștenit de la regii babilonieni, era să-și verse mînia pe aducătorul veștilor.

În al doilea rînd, nici nu era sigur că americanul vorbea serios. Distrugerile, efectele colaterale ale unui bombardament nuclear nu se vor limita la zona Bagdadului. Ele vor afecta jumătate din Orientul Mijlociu, cu siguranță.

Tariq Aziz se îndreptă spre casă împovărat de griji, dar fără a ști trei lucruri: unul era că așa numitele bombe nucleare „teatrale“, produse de știința modernă, sînt departe de cea de la Hiroșima din 1945. Aceste noi bombe cu efect limitat, „curate“, și-au primit acest nume pentru că, deși efectul termic și șocul sînt la fel de îngrozitoare ca întotdeauna, radioactivitatea pe care o lasă în urmă este de foarte scurtă durată.

Al doilea era că, în cala navei de război *Wisconsin*, staționată împreună cu *Missouri* în Golf, se aflau trei containere din oțel și beton, suficient de solide ca, dacă nava se scufunda, să reziste timp de zece mii de ani. În ele erau trei rachete Tomahawk Cruise, pe care Statele Unite sperau să nu fie nevoie să le utilizeze.

Al treilea era că secretarul de stat nu glumea cîtuși de puțin.

Generalul sir Peter de la Billière se plimba singur prin întunericul nopții de deasupra deșertului, însoțit numai de scîrțîitul nisipului și de propriile gînduri neliniștite. Soldat profesionist de o viață și veteran în luptă, gusturile îi erau la fel de ascetice ca și înfățișarea. Incapabil să se simtă în largul lui în luxul oferit de marile orașe, era mult mai relaxat în tabere și bivuacuri, în compania soldaților ca el. Ca atîția alții înaintea lui, îndrăgea deșertul arab, orizonturile sale vaste, căldura dogoritoare și frigul nimicitor, și, de multe ori, tăcerea înfricoșătoare.

În noaptea aceea, pornit într-o vizită în linia întâi, lux pe care și-l permitea cît de des era posibil, lăsase în urmă tabăra St. Patrick, cu tancurile Challenger ghemuite sub plase, ca niște animale care își așteptau răbdătoare prada, și cu husarii care își pregăteau cina prin preajma lor.

Deja prieten la cataramă al generalului Schwarzkopf și participant la toate consiliile, oricît de restrînse, știa că se apropia războiul. Cu mai puțin de o săptămînă înainte de expirarea ultimatumului Națiunilor Unite, Saddam Hussein nu dădea nici un semn că ar intenționa să se retragă din Kuweit. Ceea ce-l preocupa în mod deosebit în noaptea aceea sub stelele deșertului arab era că nu înțelegea ce urmărea tiranul irakian. Ca soldat, generalului britanic îi plăcea să-și înțeleagă inamicul, să-i poată pătrunde intențiile, motivațiile, tacticile, strategia generală.

Personal nu nutrea decît dispreț pentru individul aflat la Bagdad. Dosarele bine documentate în care se descriau genocidul, torturile și crimele îl revoltaseră. Saddam nu era și nu fusese niciodată un soldat, iar puținul talent militar pe care îl avusese și-l irosise nesocotind sfaturile generalilor săi sau dînd ordin ca cei mai buni dintre ei să fie executați.

Dar nu asta era problema; problema era că, în mod evident, Saddam Hussein preluase comanda absolută, politică și militară, și nimic din ceea ce făcea nu părea să aibă vreun sens.

Invadase Kuweitul într-un moment nepotrivit și pentru motive nepotrivite. Odată ajuns acolo, ratase șansa de a-i convinge pe ceilalți arabi că era deschis soluțiilor diplomatice, raționale, și că problema se putea rezolva prin negocieri inter-arabe. Dacă ar fi procedat așa, ar fi putut, probabil, conta pe faptul că petrolul va continua să curgă și că Occidentul avea să-și piardă interesul pentru nesfîrșitele conferințe ale țărilor arabe, întinse de-a lungul multor ani de zile.

Propria lui prostie adusese Occidentul în acest joc și, mai mult, izolarea și-o pecetluisese prin ocuparea Kuweitului, cu violurile și brutalitățile sale, cu încercarea de a folosi cetățeni occidentali pe post de scut uman.

În primele zile, Saddam Hussein avusese în palmă bogatele terenuri petrolifere din nord-estul Arabiei Saudite, dar ezitase. Cu armata și forțele aeriene bine conduse de generali capabili, ar fi putut ajunge chiar și la Riad, de unde și-ar fi putut impune condițiile. Dăduse greș, iar Operațiunea Scutul Deșertului fusese organizată în timp ce el prezida dezastru după dezastru la Bagdad.

Poate ca pungaș era priceput, dar în toate celelalte aspecte nu era decît un bufon. Dar chiar și așa, se întrebă generalul britanic, cum putea fi cineva atît de prost? Chiar și confruntat cu uriașa forță aeriană concentrată sub ochii lui, continua să nu facă decît mișcări greșite, din punct de vedere politic și militar. Nu-și dădea seama ce mînie avea să dezlănțuie cerul asupra Irakului? Nu pricepea că nivelul lui militar avea să fie împins înapoi cu zece ani în numai cinci săptămîni?

Generalul se opri și privi spre nord, pe deasupra deșertului. Noaptea era fără lună, dar stelele în deșert erau destul de puternice, încît contururile se distingeau clar chiar și numai la lumina lor. Terenul plat ducea pînă la zidurile de nisip, tranșeele, cîmpurile de mine și valurile de sîrmă ghimpată care formau liniile defensive irakiene, prin care inginerii americani din Big Red One aveau să taie cărare, pentru a lăsa tancurile Challenger să treacă.

Dar tiranul de la Bagdad avea în mîneacă un as, pe care generalul îl cunoștea și de care se temea. Se putea retrage din Kuweit.

Timpul nu era de partea Aliaților, el aparținea Irakului. Pe 15 martie avea să înceapă sărbătoarea musulmană a Ramadanului. Timp de o lună, nici mîncarea, nici apa nu vor atinge buzele credincioșilor musulmani între răsăritul și apusul soarelui. Mîncării și băuturii îi era dedicată noaptea. De aceea, în această perioadă, războiul era aproape de neconceput pentru armata musulmană.

După 15 aprilie, deșertul avea să se transforme într-un infern, cu temperaturi pînă la patruzeci și cinci de grade. Acasă

vor începe presiunile pentru retragerea trupelor; cînd va veni vara, aceste presiuni, combinate cu mizeria deșertului, vor deveni de nesuportat. Aliații se vor retrage forțat și, o dată ce se va întîmpla aceasta, nu se vor mai putea întoarce. Coaliția era un fenomen cu existență singulară.

Deci 15 martie era limita. Socotind înapoi, războiul la sol putea să dureze pînă la douăzeci de zile. Va trebui să înceapă, dacă era să înceapă, nu mai tîrziu de 23 februarie. Dar Chuck Horner avea nevoie de cele treizeci și cinci de zile de război aerian, pentru a zdrobi armamentul irakian, regimentele și sistemele defensive. Șaptesprezece ianuarie, aceasta era ultima dată posibilă.

Și dacă Saddam se retrăgea? O jumătate de milion de Aliați vor rămîne cu buza umflată în deșert, agățați în sîrmele ghimpate, fără nici o țintă decît înapoi acasă. Dar Saddam era categoric: nu avea de gînd să se retragă.

Ce avea în cap nebunul? se întrebă el din nou. Aștepta ceva, vreo intervenție divină care să-i strivească pe inamici și să-l lase unic învingător?

Din tabăra de blindate din spatele lui se auzi un strigăt. Se întoarse. Ofițerul comandant al Regimentului regal de husari irlandezi, Arthur Denaro, îl striga la masă. Denaro, jovial și mătăhălos, avea să fie primul care va trece prin spărtură.

Zîmbi și porni înapoi. Va fi bine să șadă cu oamenii lui, să înfulece fasole cu pîine din gamela de aluminiu, ascultînd vocile la lumina focului, tonul plat al celor din Lancashire, accentul rulat din Hampshire și intonația moale irlandeză; să rîdă la glumele și înțepăturile lor, cu umorul, dar și cu vocabularul frust al bărbaților care spun ce gîndesc.

Bātu-l-ar Dumnezeu pe individul ăla de-acolo, de la nord! Ce dracu' mai aștepta?!

Capitolul 14

Răspunsul la întrebarea generalului englez stătea pe un cărucior capitonat, sub lămpile fluorescente ale fabricii în care fusese construit, la douăzeci și cinci de metri sub deșertul irakian. Un mecanic care lustruia obiectul, dându-i luciu, făcu iute un pas înapoi și luă poziție de drepti în clipa în care ușa încăperii se deschise. Numai cinci persoane intrară înainte ca cei doi soldați din trupele pentru paza președintelui, Amn-al-Khass, să închidă ușa în urma lor.

Patru dintre ele erau, clar, în subordinea celui din centru. Purta, ca de obicei, uniformă kaki și cizme negre, lucitoare, din piele de vițel, cu pistolul la șold și basmaua verde de bumbac care îi acoperea triunghiul dintre gât și haină.

Unul dintre cei patru era garda sa personală care nu-l părăsea nici aici, unde toată lumea trecuse prin cinci filtre contra armelor. Între Rais și garda sa stătea ginerele său, Hussein Kamil, conducătorul Ministerului Industriilor și al Industrializării Militare sau MIMI. Ca în atâtea alte cazuri, MIMI preluase însărcinările Ministerului Apărării. De cealaltă parte a președintelui stătea doctorul Jaafar Al-Jaafar, creierul programului irakian, geniul caruia i se spunea Robert Oppenheimer al Irakului. Alături de el și puțin mai în urmă era doctorul Salah Siddiqui. Dacă Jaafar era fizicianul, Siddiqui era inginerul proiectului.

Odrasla lor de oțel lucea stins în lumina albă. Avea patru metri și jumătate lungime și puțin peste un metru în diametru. Ultimul metru din lungime era sistemul de absorbție a șocului,

care urma să se desprindă imediat după lansare. Chiar și ce mai rămânea din cartușul lung de trei metri și jumătate era, de fapt, un sabot, o mîneacă compusă din opt secțiuni identice. Mici șuruburi explozive o vor îndepărta în momentul în care proiectilul va porni în misiune, lăsînd miezul mult mai suplu, cu un diametru de numai șaizeci de centimetri, să-și continue singur călătoria. Sabotul nu avea decît rolul de a umple spațiul pînă la diametrul de un metru al țevii lansatorului și de a proteja cele patru aripioare rigide din coadă. Irakul nu poseda aparatura telemetrică necesară controlului aripioarelor mobile, de la sol, prin semnale radio, dar aripioarele rigide aveau să stabilizeze proiectilul în zbor, împiedicîndu-l să se rostogolească sau să se clatine.

Vîrful ascuțit ca un ac era construit din oțel superdur. În cele din urmă, și el avea să se desprindă de restul. Cînd o rachetă reintră din spațiul cosmic în atmosfera pămîntească, aerul mai dens produce, prin frecare, temperaturi suficient de ridicate pentru a topi vîrful. De aceea astronautii au nevoie de scutul termic ca să le protejeze capsula.

Dispozitivul pe care îl priveau cei cinci irakieni în această seară era unul asemănător. Vîrful conic de oțel, care trebuia să ușureze ascensiunea, nu avea să supraviețuiască reintrării în atmosferă. Dacă el refuza să se desprindă, atunci metalul topit avea să se îndoiaie și să se răsucească, provocînd distorsiuni în traiectoria proiectilului și incendierea lui. Vîrful de oțel era în așa fel proiectat, încît să se desprindă la apogeul traiectoriei, lăsînd în loc un alt vîrf, de reintrare, mai scurt, mai puțin ascuțit și construit din fibre de carbon.

Pe cînd mai era încă în viață, doctorul Gerald Bull încercase să cumpere, în numele Bagdadului, o firmă britanică din Irlanda de Nord, pe nume Lear Fan. Era o companie aviatică falimentară care încercase să producă avioane cu reacție de capacitate mică, ale căror componente erau în mare parte din fibre de carbon. Doctorul Bull și Bagdadul nu erau interesați de avioane, ci de aparatura de filare a fibrelor de carbon a lui Lear Fan.

Fibra de carbon este extrem de rezistentă la căldură, dar și foarte greu de prelucrat. Mai înfii, carbonul este transformat într-un fel de „lînă“, care trebuie toarsă în filamente. Acestea, suprapuse în multe straturi de rețele dense, capătă, în final, forma dorită.

Dat fiind că fibrele de carbon sînt unele dintre punctele cheie ale construcției de rachete, iar tehnologia aceasta este păstrată secretă, exportul de aparatură este monitorizat cu strășnicie. Achiziția a căzut cînd serviciile de informații britanice au aflat care era destinația echipamentului aparținînd lui Lear Fan și, mai ales, după consultațiile cu Washingtonul. S-a presupus în continuare că Irakul nu va putea să-și achiziționeze elementele necesare producerii fibrelor de carbon.

Dar experții s-au înșelat. Irakul a încercat o altă metodă, care a dat roade. Un producător american de instalații pentru aer condiționat și izolatori a fost convins să vîndă unei firme irakiene, „de fațadă“, aparatura pentru vata de sticlă. Ajunsă în Irak, aceasta a fost adaptată de inginerii irakieni la prelucrarea fibrelor de carbon.

Între sistemul de absorbție a șocului, din spate, și vîrfurile ascuțite de oțel se afla rezultatul muncii doctorului Siddiqui: o bombă atomică mică, dar funcțională, activată pe principiul țevii de pușcă, prin folosirea litiului și a poloniului drept catalizatori care dau naștere furtunii de neutroni necesare inițierii reacției în lanț.

Înăuntru se afla capodopera doctorului Siddiqui, o sferă și un cilindru cîntărind împreună treizeci și cinci de kilograme și produse sub supravegherea doctorului Jaafar. Ambele erau făcute din uraniu 235 îmbogățit.

Un zîmbet de satisfacție se lăți sub mustața neagră și groasă. Președintele făcu un pas înainte și-și trecu un deget peste suprafața de oțel lustruit.

– Va merge? Sînteți sigur că va merge? șopti el.

– Da, Sayidi Rais, răspunse fizicianul.

Capul cu beretă neagră se mișcă de cîteva ori încet.

– Meritați felicitări, frații mei.

Dedesubtul proiectilului, pe un suport de lemn, era o placă simplă. Pe ea nu scria decît: QUBTH-UT-ALAH.

Tariq Aziz se gîndise mult cum și dacă să-i transmită președintelui amenințarea americană care-i fusese atît de puțin ceremonios prezentată la Geneva.

Se cunoșteau de douăzeci de ani, ani în care ministrul de externe își slujise stăpînul cu un devotament de cîine, luîndu-i partea în zilele de început, cînd în ierarhia Partidului Baas mai existau și alți pretendenți la putere, întotdeauna cu convingerea intimă că brutalitatea necruțătoare a celui venit din Tikrit va triumfa, convingere care i se confirmase întotdeauna.

Urcaseră împreună alunecoasa scară a puterii dictatoriale în Orientul Mijlociu, unul permanent în umbra celuiilalt. Căruntul, bondocul Aziz reușise să compenseze handicapul inițial al unei educații care includea și stăpînirea a două limbi europene printr-o supunere oarbă.

Lăsînd violența fizică în seama altora, fusese martor mut, așa cum trebuia să fie oricine voia să supraviețuiască la curtea lui Saddam Hussein, la toate epurările în rîndul ofițerilor armatei, la căderea în dizgrație și executarea unor membri ai partidului altădată dată respectați, execuții de multe ori precedate de ore petrecute în agonie, cu călăii de la Abu Ghraib.

Văzuse generali îndepărtați și împușcați numai pentru că încercaseră să-și apere subalternii și știa că cei care conspiraseră mureau de o moarte pe care nici nu îndrăznea să și-o închipuie.

Văzuse tribul Al-Juburi, cîndva foarte puternic în cadrul armatei, încît nimeni nu le trecea pe dinainte, decimat și umilit, și pe supraviețuitorii săi aduși la ascultare, sub călcîi. Tăcuse atunci cînd fratele vitreg al lui Saddam, Ali Hassan Majid, pe atunci ministru de interne, comandase genocidul kurzilor nu numai de la Halabja, ci și din alte cincizeci de sate și orașe, șterse de pe fața pămîntului cu bombe, obuze și gaze.

Ca toți cei din anturajul Rais-ului, Tariq Aziz știa că nu avea unde altundeva să se ducă. Dacă stăpînului său i se întîmpla ceva, era terminat definitiv.

Spre deosebire de alți apropiați ai tronului, era prea inteligent ca să-și închipuie că regimul se bucura de popularitate. Teamă lui cea mai mare nu era de străini, ci de răzbunarea poporului irakian atunci vîlul i se va ridica de pe ochi.

Problema lui în acea zi de 11 ianuarie, în timp ce aștepta să intre în audiența care i se acordase la întoarcerea din Europa, era cum să formuleze amenințarea americană, fără a-și atrage mînia asupra capului său. Știa că Rais-ul avea să bănuiască imediat că amenințarea venise la sugestia sa, a ministrului de externe. Paranoia nu face uz de logică, numai de instincte, uneori corecte, alteori nu. Mulți fuseseră aceia care muriseră, împreună cu familiile lor, din cauza unei simple bănuieli a Rais-ului.

Două ceasuri mai tîrziu, se întorcea la mașină ușurat, zîmbitor și nedumerit.

Ușurarea era explicabilă: președintele se dovedise a fi relaxat și în toane bune. Ascultase cu un aer aprobator raportul pătimaș făcut de Tariq Aziz asupra vizitei la Geneva, a simpatiei pentru cauza irakiană pe care o detectase la toți cei cu care stătuse de vorbă și a atmosferei generale antiamericane ce părea să se extindă în Occident. Dăduse din cap înțelegător atunci cînd Tariq aruncase vina pe americanii certăreți. Cînd, în cele din urmă, mînat de propria sa elocință, pomenise și de mesajul lui James Baker, așteptata explozie de furie din partea lui Saddam întîrziase să izbucnească. În timp ce toți ceilalți prezenți în jurul mesei tunau și fulgerau, Saddam Hussein continuase să dea din cap și să zîmbească.

Zîmbetul de pe fața ministrului de externe, la plecare, se datoră faptului că Rais-ul chiar îl felicitase pentru misiunea sa europeană. Faptul că, în conformitate cu orice fel de standarde diplomatice, misiunea aceasta fusese un dezastru – fusese respins de către toți, tratat cu o politețe rece de către gazde, inca-

pabil să înmoaie hotărîrea Coaliției de a porni război împotriva țării sale – nu părea să aibă importanță.

Nedumerirea i-o stîmîse o remarcă a Rais-ului, făcută chiar la sfîrșitul audienței, în șoaptă, numai pentru urechile ministrului de externe, pe care îl conducea spre ușă.

– Dragul meu tovarăș, nu te teme. Le pregătesc americanilor o surpriză, curînd. Nu acum. Dar dacă Beni el Kalb încearcă să treacă granița, le voi răspunde nu cu arme chimice, ci cu Pumnul lui Dumnezeu.

Tariq Aziz dăduse din cap aprobator, chiar dacă nu înțelegea ce voia Saddam să spună. Avea să înțeleagă, împreună cu alții, douăzeci și patru de ore mai tîrziu.

În dimineața zilei de 12 ianuarie s-a ținut ultima întîlnire în plen a Consiliului Revoluționar de Comandă la Palatul Prezidențial, la colțul străzii 14 iulie și al străzii Kindi. În săptămîna următoare palatul avea să fie transformat în ruine în urma bombardamentelor, dar pasărea își va fi luat de mult zborul.

Ca de obicei, chemarea la întrunire sosise în ultimul moment. Indiferent cît de sus urcai în ierarhie și de cîtă încredere aveau în tine, nimeni în afara cîtorva membri ai familiei, prieteni intimi și gărzi personale, nu știa unde avea să se afle Rais-ul la o anumită oră, într-o anumită zi. Faptul că mai era încă în viață după șapte încercări majore de asasinat se datora tocmai preocupării obsesive pentru siguranța proprie.

Nici Contrainformațiile, nici Poliția Secretă a lui Omar Khatib și în nici un caz Armata, dar nici măcar Garda Republicană nu fusese considerată suficient de demnă de încredere pentru a primi această însărcinare. Ea revenise lui Amn-al-Khass. E adevărat, erau tineri, mulți abia ieșiți din adolescență, dar loialitatea lor era fanatică și absolută. Însuși Kusay, fiul Rais-ului, le era comandant.

Nici un conspirator nu putea afla traseul pe care urma să se deplaseze Rais-ul sau cu ce mașină. Vizitele la bazele militare

sau instalațiile industriale erau întotdeauna vizite surpriză, nu numai pentru cei vizitați, ci și pentru cei din jurul lui. Chiar și în Bagdad, se muta dintr-o locuință în alta după cum avea chef, petrecînd uneori zile întregi la palat sau retrăgîndu-se în buncărul său din spatele – și dedesubtul – Hotelului Rashid.

Orice farfurie cu mîncare care i se punea în față trebuia mai întîi gustată de primul născut al bucătarului-șef. Orice fel de băutură era dintr-o sticlă cu sigiliul nedesfăcut. În dimineața aceea, ordinul pentru întîlnirea de la palat fuse transmis prin mesageri speciali. Fiecărui membru al Consiliului, cu o oră înainte de începere. Astfel, nu li se lăsa timp pentru organizarea unei tentative de asasinat.

Limuzinele intrau pe poartă, își descărcau pasagerii și se retrăgeau într-o parcare specială. Fiecare dintre membrii Consiliului trecea printr-un filtru detector de metal; nu erau admise nici un fel de arme.

Cînd se adunară în sala mare de conferințe, cu masa în formă de T, erau în total treizeci și trei. Opt ședeau pe latura superioară a T-ului, de-o parte și de alta a tronului gol, de la mijloc. Restul stăteau față în față, de-a lungul piciorului T-ului.

Șapte dintre cei prezenți erau rude de sînge cu Rais-ul, și alți trei prin alianță. Aceștia, plus încă opt, erau fie din Tikrit, fie din împrejurimile sale imediate. Toți erau membri cu state vechi în Partidul Baas.

Zece din cei treizeci și trei erau miniștri, membri ai Cabinetului, iar nouă erau generali de armată sau în forțele aeriene. Saadi Tumah Abbas, fost comandant al Gărzii Republicane, fusese promovat ministru al apărării chiar în acea dimineață și stătea zîmbitor la masa favoriților. Îl înlocuise pe Abd-al-Jabber Shenshall, kurdul renegat care-și trădase de mult neamul, o dată cu măcelurile la care participase.

Dintre generalii de armată erau prezenți Mustafa Radi, de la infanterie, Farouk Ridha de la artilerie, Ali Musuli de la corpurile de ingineri și Abdullah Kadiri de la tancuri.

La coada mesei stăteau cei trei care aveau în sarcină informațiile: doctorul Ubaidi de la Mukhabaratul pentru străinătate, Hassan Rahmani de la Contrainformații și Omar Khatib de la Poliția Secretă.

La intrarea Rais-ului toată lumea se ridică și începu să aplaude. El le zîmbi și se așeză la locul lui, le ordonă să se așeze și-și începu declarația. Nu fuseseră chemați la o discuție, ci pentru a asculta un comunicat.

Singurul care nu părea surprins de perorația Rais-ului era ginerele său, Hussein Kamil. Cînd, la sfîrșitul unui discurs de patruzeci de minute, în care evocase șirul neîntrerupt de victorii care îi marcaseră cariera, le dăruî și știrea pregătită, reacția imediată fuse una de tăcere înmărmurită.

Știa că Irakul făcea încercări de ani de zile. Dar li se părea de necrezut că fructificarea eforturilor în acest domeniu al tehnologiei, ea singură capabilă să inspire teamă lumii întregi, chiar și atotputernicilor americani, venise exact acum, în pragul războiului. Era o intervenție divină. Dar Divinitatea nu se afla în cerul de deasupra, ci ședea acolo, printre ei, și le zîmbea liniștită.

Hussein Kamil, prevenit, fusese cel care se ridică și dădu tonul ovațiilor. Ceilalți se grăbiră să-l urmeze, fiecare cu teama de a nu fi ultimul care se ridică în picioare sau de a nu aplauda mai încet decît restul. Și nici unul nu ar fi îndrăznit să fie primul care să se oprească.

Întorcîndu-se la sediu două ore mai tîrziu, Hassan Rahmani, civilizat șef al Contrainformațiilor, își făcu ordine pe masa de lucru, ceru să nu fie deranjat și se așeză, cu o cafea neagră în față. Avea nevoie de timp de gîndire și trebuia să se gîndească bine.

Veștile îl zguduiseră la fel de tare ca și pe ceilalți prezenți în încăpere. Dintr-o trăsătură de condei, echilibrul de forțe din Orientul Mijlociu se schimbase, chiar dacă nimeni nu știa. După ce Rais-ul ceruse, cu mîinile ridicate într-un admirabil gest de modestie, ca ovațiile să înceteze, și își reluase locul, fiecare dintre cei de față fusese pus să jure că va păstra tăcerea.

Era un lucru pe care Rahmani îl înțelegea. În ciuda euforiei ce îi cuprinsese pe toți la plecare și căreia i se alăturase cu entuziasm bine jucat, se puteau prevedea probleme majore.

O astfel de armă nu face doi bani dacă prietenii, dar mai ales dușmanii, nu știu că o ai. Atunci și numai atunci, inamicii potențiali vin, târându-se, ca prieteni.

Unele dintre țările care puseseră la punct arma nucleară o anunțaseră făcând un test de mari dimensiuni și lăsaseră restul lumii să evalueze consecințele. Altele, ca Israelul sau Africa de Sud, dăduseră numai să se înțeleagă, fără a confirma vreodată oficial, lăsând lumea, dar mai ales pe vecini, să facă presupuneri. Uneori tactica aceasta era cea mai bună, pentru că imaginația face minuni.

Dar Rahmani era convins că în cazul Irakului nu va funcționa. Dacă ce auzise era adevărat, iar el nu era convins că nu era o nouă stratagemă care miza pe scurgerea de informații pentru a acoperi o altă amânare, atunci nimeni din afara Irakului nu avea să-i dea crezare.

Irakului nu-i rămânea decît să facă dovada practică. Dar, aparent, Rais-ul refuza să facă asta. Desigur, nu era un lucru ușor.

Testarea pe teritoriul țării era în afara oricărei discuții, ar fi fost o nebunie. Declanșarea pe o navă abandonată undeva, în largul Oceanului Indian, ar fi fost posibilă cîndva, dar nu acum. Toate porturile erau sub blocadă. Dar putea fi invitată o echipă de specialiști ai Agenției Internaționale pentru Energie Atomică a Națiunilor Unite, care să verifice și să se convingă că nu era o minciună. La urma urmelor, Agenția le făcuse vizite anuale timp de un deceniu, fără să-și dea seama de ce se întîmpla. Puși în fața dovezilor concretete, vor trebui să accepte ceea ce vedeau cu ochii și rezultatele testelor, să-și recunoască incompetența și să confirme adevărul.

Dar el, Rahmani, tocmai auzise că această cale le era interzisă. De ce? Pentru că totul era o minciună? Pentru că Rais-ul

avea alte planuri? Și cel mai important, care aveau să fie consecințele pentru el însuși?

De luni de zile aștepta ca Saddam Hussein să intre prosteste într-un război pe care nu-l putea câștiga; acum o făcuse. Rahmani contase pe o înfrângere care să culmineze cu prăbușirea – ajutată de americani – a Rais-ului și cu propria-i ascensiune în regimul succesori – sponsorizat de americani. Acum lucrurile se schimbaseră. Știa că avea nevoie de timp pentru a găsi cea mai bună modalitate de a juca această nouă și neașteptată carte.

În aceeași seară, după căderea întinericului, pe zidul din spatele bisericii caldeene Sfântul Josif, în Cartierul Creștinilor, apără un semn făcut cu cretă. Semăna cu un opt culcat.

Fusesse o noapte grea pentru locuitorii Bagdadului. În ciuda valurilor propagandistice emise de posturile irakiene locale și a credinței oarbe a multora că ce auzeau era adevărat, erau alții care ascultau emisiunile BBC World Service în limba arabă, realizate la Londra, dar transmise din Cipru, și care știau că Beni Naji spuneau adevărul. Războiul era aproape.

Prin oraș circula zvonul că americanii vor începe cu un covor de bombe aruncat asupra Bagdadului, zvon care ajunsese în Palatul Prezidențial. Numărul victimelor civile va fi mare.

Reprezentanții regimului făcuseră și ei această presupunere, care însă nu-i deranja. În sferele înalte, calculul era că efectul global al unui asemenea masacru împotriva civililor și a locuințelor avea să fie o repulsie generală față de Statele Unite, care vor forța această țară să se retragă. De aceea se permisese unui contingent atât de numeros de reprezentanți ai presei străine să ocupe încă Hotelul Rashid. Ba chiar fuseseră încurajați. Ghizii erau pregătiți să-i conducă pe cameramanii de televiziune străini la locurile genocidului, o dată ce acesta va începe.

Nu se știa de ce, dar locuitorii obișnuiți ai Bagdadului nu reușiseră să perceapă subtilitatea acestor argumente. Mulți dintre ei părăsiseră deja orașul, cei care nu erau irakieni îndrep-

tîndu-se spre granița iordaniană, îngroșînd rîndurile refugiaților kuweitieni, irakienii care își căutau adăpost la țară.

Nimeni, nici chiar milioanele de telespectatori americani care zăceau inerți în fața televizoarelor, nu bănuia adevăratul nivel de complexitate al aparaturii pe care o avea la îndemîna Chuck Horner la Riad. Nimeni nu și-ar fi închipuit că cele mai multe dintre ținte aveau să fie selectate de pe o listă pregătită de camerele sateliților și distruse cu bombe ghidate cu laser, care rareori își ratau ținta.

Ceea ce știau locuitorii Bagdadului, către care adevărul emisiunilor radio se filtra prin bazaruri și piețe, era că, la patru zile de la acest 12 ianurie, la miezul nopții, ultimatumul pentru părăsirea Kuweitului avea să expire și vor apărea avioanele americane. Orașul era într-o stare de panică mută.

Mike Martin pedala încet pe bicicletă, pe strada Shurja, pe după biserică. Văzu semnul făcut cu cretă și trecu mai departe. La capătul aleii se opri, coborî de pe bicicletă și stătu un timp moșmondind ceva la lanț, în timp ce privea în urmă, atent la orice mișcare. Nu-l urmărea nimeni. Nu se vedeau nici picioarele celor din Poliția Secretă retrăgîndu-se grăbite sub arcadele ușilor și nici vreun cap pe deasupra liniei acoperișurilor. Călare pe bicicletă se întoarse, întinse o mîna cu o cîrpă udă, șterse semnul și își continuă drumul.

Optul însemna că îl așteaptă un mesaj sub lespede din curtea abandonată de pe strada Abu Nawas, lîngă fluviu, la numai un kilometru depărtare. Pe cînd era copil se jucase cu Hasan Rahmani și Abdelkarim Badri pe chei, unde vînzătorii ambulanți coceau deliciosul *masgouf* pe jăratice de mărăcini și ofereau trecătorilor porții fragede de crap de Tigru.

Magazinele erau închise, ceainăriile oblonite; prea puțini cei care se mai plimbau pe chei, ca altădată. Liniștea era în avantajul lui. În capăt, la Abu Nawas, văzu un grup de soldați AMAM în haine civile, care însă nu-l luară în seamă pe țaranul care împingea la pedale, trimis cu treburi de stăpînul său. Vederea lor îl bucură; cei din AMAM erau oricum, dar nu proști. Dacă ar fi

supravegheat cutia poștală, n-ar fi plantat un grup afiș de evident de soldați la colțul străzii. Ar fi încercat ceva mai subtil, chiar dacă nu ar fi reușit.

Mesajul îl aștepta. În clipa următoare, piatra era la locul ei, iar bucata de hîrtie împăturită, în bazonul chiloșilor. După numai cîteva minute, traversă Tigrul pe Podul Ahrar, înapoi din Risafa în Karch, și se îndreptă către locuința diplomatului sovietic din Mansour.

În nouă săptămîni, viața în vila împrejmuită cu ziduri își recăpătase ritmul. Bucătăreasa rusoaică și soțul ei se purtau frumos cu el, iar el prinsese cîte ceva din limba lor. În fiecare zi făcea cumpărăturile aducînd produse proaspete, care îi ofereau o scuză excelentă pentru a verifica toate cutiile poștale. Îi transmisese Jericho paisprezece mesaje și primise de la el cincisprezece.

De opt ori fusese oprit de AMAM, dar purtarea lui umilă, bicicleta și coșul cu legume, fructe, cafea, mirodenii și alte cumpărături, plus scrisoarea din partea diplomatului și evidenta sa sărăcie îl ajutaseră să-și vadă nestingherit de drum.

Nu avea de unde ști ce planuri de război se țeseau la Riad, dar trebuia să transcrie în arabă, cu mîna lui, toate întrebările venite pe bandă pentru Jericho, după cum trebuia să citească toate răspunsurile acestuia pentru a le transmite în „rafale“ lui Simon Paxman. Ca soldat, nu putea decît să presupună că informațiile cu caracter politic sau militar primite de la Jericho erau neprețuite pentru orice general care pregătea un atac împotriva Irakului.

Căpătase un radiator cu ulei pentru colibă și o lampă Petromax care îi dădea lumină. La ferestre avea perdele făcute din saci de pînză luați din piață, iar scîrțîitul nisipului sub picioare îl avertiza ori de cîte ori se apropia cineva de ușa lui.

În seara aceea, după ce se întoarse mulțumit acasă, la căldură, încuie ușa, se asigură că perdelele acopereau fiecare centimetru de fereastră, aprinse lampa și citi ultimul mesaj de la Jericho. Era mai scurt decît de obicei, dar asta nu micșora

impactul. Martin îl citi de două ori, ca să se asigure că nu-și pierduse brusc cunoștințele de arabă, mormăi „Iisuse Hristoase!“ și desfăcu cele câteva plăci care acopereau magnetofonul.

Pentru ca să nu încapă nici o îndoială, citi mesajul atent și rar atît în arabă, cît și în engleză, înregistrîndu-l, apoi apăsă pe butoanele care măreau viteza, reducînd mesajul de la cinci minute la o secundă și jumătate.

Îl transmise la douăzeci de minute după miezul nopții.

Știind că între douăsprezece și un sfert și douăsprezece și jumătate era perioada de transmisie, Simon Paxman nu se mai obosise să se culce. Juca o partidă de cărți cu unul dintre operatorii radio cînd sosise mesajul. Cel de-al doilea operator îl aduse din camera comunicațiilor.

– Cred că ar fi bine să-l ascuți... chiar acum, Simon, spuse el.

Deși operațiunile SIS la Riad presupuneau activitatea a mai mult de patru oameni, legătura cu Jericho fusese considerată atît de importantă, încît numai Paxman, șeful stației, Julian Gray și doi operatori radio știau de ea. Cele trei camere în care locuiau fuseseră, practic, izolate de restul vilei.

Simon ascultă vocea înregistrată pe magnetofonul mare din „studioul radio“, de fapt un fost dormitor modificat. Martin citi mai întîi mesajul scris al lui Jericho în arabă, de două ori, apoi propria sa traducere, tot de două ori. În timp ce asculta, Paxman simți o gheară rece scormonindu-i măruntaiele. Ceva luase o întorsătură proastă, foarte proastă. Ce auzea nu putea fi adevărat. Ceilalți doi rămaseră tăcuți lîngă el.

– El e? întrebă Paxman de îndată ce mesajul luă sfîrșit.

Primul său gînd fusese că Martin căzuse și că ce auzea era vocea unui impostor.

– El e, am verificat. Nu încapă îndoială, e el.

Matricele de vorbire au tonuri și ritmuri diferite, maxime și minime, cadențe ce pot fi înregistrate pe un osciloscop care le reproduce cu o serie de linii pe ecran, ca un monitor cardiac. Fiecare voce umană este diferită de celelalte, oricît de bune ar fi

imitațiile. Înainte de a pleca spre Bagdad, Mike își înregistrase vocea pe un asemenea aparat. Mai târziu, transmisiunile de la Bagdad avuseseră aceeași soartă, pentru cazul în care mărirea și micșorarea vitezei, combinate cu distorsiunile produse de magnetofon sau de preluarea prin satelit, ar fi putut provoca modificări.

Vocea venită în acea noapte de la Bagdad era aceeași cu cea înregistrată. Cel care vorbea nu era altul decît Martin.

Al doilea gînd al lui Paxman fusese că Mike căzuse prizonier, fusese torturat și trădase, și transmitea acum sub presiune. Respinse ideea ca foarte puțin probabilă.

Conveniseră asupra unor semne – anumite cuvinte, o pauză, o ezitare, o tuse, care să-i avertizeze pe cei din Riad dacă s-ar întîmpla să nu mai transmită în libertate. În plus, transmisiunea anterioară fusese cu numai trei zile în urmă. Poliția Secretă irakiană era brutală, dar nu și rapidă. Iar Martin era un tip rezistent. Un om torturat și „convins” într-un timp atît de scurt era un om zdrobit, o epavă schilodită, iar asta s-ar fi simțit în vocea lui.

Ceea ce însemna că Martin era în libertate, iar mesajul pe care îl citise era exact ceea ce promise în seara aceea de la Jericho. Dar asta ridica alte semne de întrebare. Jericho putea să aibă dreptate, să se înșele sau să mintă.

– Trimiteți-mi-l pe Julian, îi spuse Paxman unuia dintre operatori.

În timp ce acesta se duse să-l scoale pe șeful de stație britanic, Paxman îl sună pe linia telefonică personală pe omologul lui american, Chip Barber.

– Chip, mișcă-ți fundul pînă aici, iute.

Agentul CIA se trezi brusc. Ceva în vocea englezului îi spunea că nu era timp pentru bancuri nocturne.

– Belele, bătrîne?

– Așa se pare, recunosc Paxman.

În treizeci de minute, Barber traversă orașul și intră pe ușa vilei SIS, cu puloverul și pantalonii peste pijama. Era unu

noaptea. Paxman avea deja banda, în engleză și arabă, plus transcrierea ambelor versiuni. Cei doi operatori, care lucraseră mulți ani în Orientul Mijlociu, vorbeau limba arabă curent și confirmară traducerea lui Martin.

– Glumește, desigur, șopti Barber după ce ascultă banda.

Paxman îi prezintă verificările pe care le făcuse deja pentru autentificarea vocii lui Martin.

– Ascultă, Simon, asta e Jericho, relatînd ceea ce susține el că l-a auzit pe Saddam spunînd azi-dimineață, scuze, ieri dimineață. Sînt toate șansele ca Saddam să mintă. Hai să recunoaștem, individul minte tot așa de ușor cum respiră.

Minciună sau nu, chestiunea nu era de resortul Riadului. Agenții locali CIA și SIS puteau furniza generalilor lor informații militare cu caracter tactic sau chiar strategic, dar tot ce ținea de politică mergea la Londra și la Washington. Barber se uită la ceas. La Washington era șapte seara.

– La ora asta tocmai își amestecă un cocteil, zise el. Sper că le faceți tari, băieți. Transmit chestia asta la Langley imediat.

– La Londra e cacao cu biscuiți, spuse Paxman. Iar eu transmit la Century. Să se spele pe cap cu ea.

Barber se duse să transmită mesajul, codificat special, lui Bill Stewart, cu mențiunea de urgență maximă „fulger“. Ceea ce însemna că va fi găsit oriunde se afla și că i se va cere să ajungă la un telefon sigur.

Paxman procedă la fel cu Steve Laing care, trezit în miez de noapte, va trebui să se dea jos din patul lui cald și să pormească prin noaptea înghețată către biroul de la Londra.

Nu mai rămînea decît un singur lucru la îndemîna lui Paxman, pe care acesta îl și făcu. Martin avea stabilită o perioadă de ascultare la ora patru dimineață. Rămas treaz, Paxman transmise omului său un mesaj scurt, dar foarte explicit. Îi ceru lui Martin

ca, pînă la noi ordine, să nu se apropie de nici una dintre cutiile poștale. Pentru orice eventualitate.

Karim, studentul iordanian, progresa încet, dar sigur, în curtea pe care i-o făcea lui Fräulein Edith Hardenberg. Acum îi permitea să o țină de mînă în timp ce se plimbau pe străzile vechii Viene, pe trotuarele înghețate care le scîrțiau sub pași. Ba chiar recunoscă în sinea ei că atingerea mîinilor lui îi făcea plăcere.

În a doua săptămînă a lui ianuarie făcuse rost de bilete la Burgtheater – le plătise Karim – la un spectacol cu o piesă de Grillparzer, *Gygs und sein Ring*.

Înainte de a intra îi explicase plină de nerăbdare că era vorba despre un rege bătrîn care avea cîțiva fii, iar acela care va primi inelul va fi succesorul său. Karim șezuse ca fermecat și ceruse cîteva explicații cu privire la text, la care se făceau referiri dese în timpul spectacolului. Edith fusese bucuroasă să răspundă la toate, în pauză. Ceva mai tîrziu, Avi Herzog avea să-i spună lui Gidi Barzilai că fusese tot atît de interesant ca și cum ar fi urmărit un strat de vopsea uscîndu-se.

– Ești un filistin, îi spusese agentul Mossadului. N-ai nici un pic de cultură.

– Nu pentru cultură mă aflu aici.

– Atunci, dă-i drumul la treabă, băiete.

Duminică, Edith, catolică devotată, merse la slujba de dimineată, la Votivkirche. Karim îi spusese că, musulman fiind, nu o putea însoți, dar o va aștepta la cafeneaua de pe partea cealaltă a pieței.

După aceea, la o cafea pe care o îmbunătățise cu o gură bună de șnaps, care aducea un val de roșeață în obraji ei, el îi explică diferențele și asemănările dintre creștinism și islamism: venerarea Dumnezeuului unic, șirurile de patriarhi și profeți, învățăturile cărților sfinte și codurile morale. Edith era prudentă, dar fascinată. Se întreba dacă, ascultînd toate acestea, își puna în

primejdie sufletul nemuritor, dar află că greșise crezînd că musulmanii se închinau la idoli.

– Aș vrea să cinăm, spune Karim trei zile mai tîrziu.

– Da, dar cheltuiești prea mulți bani cu mine, răspune Edith.

Descoperise că privea cu plăcere chipul tînar cu ochii căprui, catifelați, fără să uite că diferența de vîrstă de zece ani dintre ei făcea ca orice altă relație decît o prietenie platonice să devină ridicolă.

– Nu la restaurant.

– Dar unde?

– N-ai vrea să gătești ceva pentru mine? Știi să gătești mîncare vieneză adevărată?

La gîndul acesta ea roși violent. Seara, dacă nu ieșea singură la vreun concert, își prepara o gustare modestă în arcada care servea drept sufragerie din apartamentul ei. Bineînțeles, știa să gătească. Nu mai gătise de atîta vreme...

Și apoi, își spuse, o dusesse de cîteva ori la restaurante atît de scumpe... plus că era atît de politicoș și de bine crescut. Ce putea fi rău în asta?

Dacă am afirma că raportul lui Jericho din noaptea de 12 spre 13 ianuarie stîmni consternare în anumite cercuri din Londra și Washington, ar însemna să nu spunem tot adevărul. Termenul de panică stăpînită ar fi ceva mai aproape.

Una dintre probleme o constituia cercul extrem de restrîns de persoane care știau de existența lui Jericho, fără a mai pomeni detaliile. Principiul minimului necesar de informație poate părea o pedanterie sau o obsesie, dar nu funcționează degeaba.

Orice agenție de informații are anumite obligații față de cel care lucrează pentru ea în condiții speciale de risc, indiferent cît de josnic ar fi el ca ființă umană.

Faptul că Jericho era, în mod evident, un mercenar și nu un ideolog cu principii înalte nu avea nici o importanță. Faptul că își trăda cu cinism țara și guvernul era irelevant. Guvernul

irakian era, oricum, considerat respingător, așa că el nu era decît un tîlhar care trăda alți tîlhari.

Rămînea faptul că, în afara valorii evidente a informațiilor lui, care puteau salva multe vieți aliate pe cîmpul de luptă, Jericho era un pion prețios și că ambele Agenții care întrețineau legătura cu el păstrasera existența lui strict secretă, cu excepția unui cerc foarte restrîns de inițiați. Nici un ministru, nici un politician, nici un funcționar sau soldat nu fusese informat oficial că Jericho exista.

De aceea, rezultatele activității sale fuseseră deghizate în diverse moduri. Se țesuse o seamă întreagă de povești pentru a explica de unde venea tot valul acesta de informații.

Cele militare veneau, vezi Doamne, de la o serie de dezertori irakieni veniți din Kuweit, inclusiv de la un inexistent maior, interogat amănunțit la o bază secretă a serviciilor de informații din Orientul Mijlociu, dar în afara Arabiei Saudite.

Datele științifice și tehnice privitoare la armele de distrugere în masă erau furnizate de un doctor în științe irakian care trecuse de partea britanicilor după ce studiasse la Imperial College din Londra și se îndrăgostise de o englezoaică; de asemenea, dintr-o a doua tranșă de interogatorii luate tehnicienilor europeni care lucraseră în Irak între 1985 și 1990.

Tot ce avea caracter politic era atribuit unui amestec de refugiați irakieni, mesaje radio codificate din Kuweitul ocupat și informații obținute din ascultarea electronică și prin satelit.

Dar cum să explici un raport care conținea chiar cuvintele lui Saddam (indiferent cît de bizar sună ele), rostite într-o ședință restrînsă, în propriul lui palat, fără a admite existența unui agent recrutat din cele mai înalte cercuri de la Bagdad?

Pericolele ce decurg dintr-o asemenea recunoaștere sînt înspăimîntătoare. În primul rînd, scurgerile de informații. Ele sînt permanente. Informația se scurge din documentele ministeriale, din memorandumurile funcționarilor și din mesajele interdepartamentale. Iar cei mai răi din acest punct de vedere sînt politicienii. Dacă e să dăm crezare coșmarurilor marilor agenți,

aceștia își dau drumul la gură în fața nevestelor, a iubitelor, a iubiților, a frizerilor, șoferilor și barmanilor. Ba chiar întrețin conversații confidențiale în timp ce chelnerii sînt aplecați peste masa lor.

Dacă adăugăm la toate astea faptul că atît Marea Britanie, cît și Statele Unite au ziarști și alți veterani ai mass-media ale căror talente detectivistice lasă Scotland Yard-ul și FBI-ul de căruță, e ușor de înțeles de ce prezentarea informațiilor primite de la Jericho, fără a recunoaște existența acestuia, constituia într-adevăr o problemă.

Apoi, și la Londra, și la Washington se aflau încă sute de studenți irakieni, unii dintre ei, cu siguranță, agenți în Mukhabaratul doctorului Ismail Ubaidi, gata să raporteze tot ce vedeau și auzeau. Nu era numai problema numelui real al lui Jericho; acesta nu putea fi dezvăluit. Dar o singură aluzie la informațiile care veneau de la Bagdad și care nu trebuiau să fie cunoscute, și rețeaua de contrainformații a lui Hassan Rahmani intra într-un program de ore suplimentare, încercînd să izoleze sursa. În cel mai bun caz, rezultatul putea fi reducerea la tăcere a lui Jericho, care trebuia să-și apere viața, și, în cel mai rău caz, moartea lui.

În timp ce numărătoarea inversă pînă la declanșarea războiului aerian continua, cele două Agenții își contactară din nou toți specialiștii în fizică nucleară, cărora li se ceruse o reevaluare rapidă a informațiilor pe care le dețineau deja. Exista totuși posibilitatea ca Irakul să se afle în posesia unei instalații de separare a izotopilor, mai mare și mai rapidă decît se apreciasse inițial? În Marea Britanie fuseră din nou consultați experții de la Harwell și Aldermaston; în America, cei de la Sandia, Lawrence Livermore și Los Alamos. Cele mai mari presiuni se făcuseră asupra celor din Departamentul Z de la Livermore, cei care urmăreau permanent evoluția Lumii a Treia.

Savanții reveniră, cam morocânoși, cu aceleași rezultate. Chiar și în cazul cel mai prost, spuseră ei, presupunînd că nu una, ci două „cascade“ de centrifuge pentru difuzia gazului

funcționau nu de unul, ci de doi ani, Irakul nu avea cum să aibă pînă acum mai mult de jumătate din uraniul 235 îmbunătățit, de care avea nevoie pentru o bombă de dimensiuni medii.

Asta oferea agențiilor cîteva posibilități.

Saddam mințise pentru că, la rîndul lui, fusese mințit. Concluzia: improbabil. Pentru o asemenea faptă, responsabilii ar plăti cu viața.

Saddam spusese, într-adevăr, toate acestea, dar mințea. Concluzia: foarte posibil. Pentru a ridica moralul din ce în ce mai scăzut al sprijinatorilor săi tot mai ezitanți. Dar în cazul acesta de ce limitase știrea la cercul de fanatici din jurul lui, care nu ezitau și al căror moral nu scăzuse? Propaganda pentru ridicarea moralului e făcută pentru mase și străinătate. Întrebare fără răspuns.

Cuvintele nu aparțineau lui Saddam. Concluzia: întregul raport era o împletitură de minciuni. Concluzie secundară: Jericho mințea, pentru că voia mai mulți bani și știa că, o dată cu războiul, se apropia și sfîrșitul lui. Prețul pentru această informație, stabilit de el, fusese de un milion de dolari.

Jericho mințea, pentru că fusese demascată și dăduse totul pe față. Concluzia: posibil, varianta care presupunea un pericol îngrozitor pentru omul de legătură din Bagdad.

În acest moment, CIA preluă legătura. Fiind plătitori ai cecurilor, cei de la Langley aveau tot dreptul.

– Am să-ți fac un rezumat, Steve, îi spuse Bill Stewart lui Steve Laing într-o convorbire telefonică de la CIA la Century House în seara de 14 ianuarie. Saddam se înșală sau minte, Jericho se înșală sau minte. Oricum ar fi, Unchiul Sam n-are de gînd să depună un milion de verzișori într-un cont din Viena pentru asemenea gunoaie.

– Nu putem să considerăm că posibilitatea cealaltă e cea reală, Bill?

– Care e aceea?

– Că Saddam a spus-o și că spune adevărul?

– În nici un caz. E o înșelătorie. Și noi n-o s-o înghițim. Știu, Jericho a fost minunat timp de nouă săptămîni, deși acum va trebui să verificăm din nou tot ce avem de la el. Jumătate s-a dovedit deja că e corect. Dar cu acest ultim raport a stricat totul. După părerea noastră, asta a fost tot. Nu știu care sînt motivele, dar ce-ți spun sînt ordinele de sus.

– Care ne creează nouă probleme, Bill.

– Știu, amice, tocmai de asta te-am și sunat imediat ce s-a terminat ședința cu directorul. Jericho fie a fost prins și a dat în vileag totul, fie și-a pus coada pe spinare. Dar cred că, dacă află că nu avem de gînd să-i dăm milionul de dolari, o să se înfurie. În ambele cazuri, pentru omul vostru de-acolo tot rău iese. E bun, nu-i așa?

– Cel mai bun. Are nervi de oțel.

– Atunci, scoateți-l de acolo, Steve. Cît mai repede.

– Cred că asta va trebui să facem, Bill. Mulțumesc pentru informație. Păcat, fusese un caz reușit.

– Foarte reușit, atîta timp cît a mers.

Stewart închise. Laing urcă la etaj, la sir Colin. Într-o oră hotărîrea fu luată.

La ora micului dejun, pe 15 ianuarie, în Arabia Saudită, fiecare membru al echipajelor forțelor aeriene americane, britanice, franceze, italiene, saudite și kuweitiene știa că avea să înceapă războiul. Credeau că politicienii încercaseră, dar nu reușiseră, să-l împiedice. În cursul zilei toate unitățile intrară în alertă.

La marginea Bazei Militare Aeriene Riad se afla un grup de corturi uriașe, dotate cu instalații cu aer condiționat, cunoscute sub numele de „Taverna“, datorită luminii verzui care răzbătea prin pînza groasă. Aici era primul filtru pentru valul de fotografii aeriene care veneau încontinuu de cîteva săptămîni și aveau să se dubleze sau chiar să se tripleze în săptămînile următoare. Produsele Tavernei, o sinteză a celor mai importante informații fotografice aduse din raidurile de recunoaștere, mai parcurgeu

doi kilometri pînă la cartierul general al Forțelor Aeriene Regale Saudite, apoi la Forțele Aeriene Centrale sau CENTAF.

În ciuda dimensiunilor subsolului, spațiul nu era suficient, iar parcare era supraaglomerată cu alte corturi verzi și Portakabine, în care continua activitatea de interpretare. Subsolul însă găzduia punctul vital, Centrul de Protecție Vizuală Combinată, un fagure de încăperi legate între ele, unde, pe toată durata războiului, aveau să lucreze două sute cincizeci de analiști britanici și americani, reprezentînd toate trei armatele și toate rangurile. Aici era Gaura Neagră.

Tehnic, la comandă era comandantul Forțelor Aeriene, generalul Chuck Homer, dar, cum el era adesea chemat la Ministerul Apărării, la doi kilometri depărtare, figura cel mai des înfîlnită era cea a adjunctului său, generalul Buster Glosson.

Tacticienii războiului aerian din Gaura Neagră consultau zilnic, uneori chiar din oră în oră, un document numit Graficul Țintelor Esențiale, o listă și o hartă a tuturor punctelor din Irak catalogate ca posibile ținte. Din el extrăgeau cartea de căpățîi zilnică a oricărui comandant de zbor, ofițer cu Informațiile pe escadrilă, ofițer cu Operațiunile, ofițer și membru al echipajelor prezent în teatrul operațiunilor din Golf: Ordinul de Zbor. OZ-ul era un document extrem de detaliat, care însuma peste o sută de pagini dactilografiate. Pentru pregătirea lui erau necesare trei zile.

În prima zi se făcea porționarea: se stabileau procentul de posibile ținte irakiene accesibile într-o singură zi și tipurile de avioane disponibile pentru o asemenea acțiune. În ziua a doua se făcea alocarea: convertirea procentului de ținte în numere absolute și localizări geografice. Ziua a treia era pentru distribuție: se hotăra „cine ce ia”. În procesul de distribuție se decidea, de exemplu, că avioanele Tornado britanice aveau să capete o anumită țintă, avioanele Strike Eagles americane o alta, Tomcat-urile aparținînd Infanteriei Marine o alta, Phantom-urile alta și Fortărețele Zburătoare B-52 alta.

Abia după aceea, fiecărei escadrile i se trimitea programul pentru ziua următoare. După aceea lucrurile rămîneau la latitu-

dinea lor: să identifice ținta și traseul, să organizeze legăturile cu aparatele de alimentare aeriană, să-și planifice direcția din care vor lovi, să-și calculeze țintele secundare pentru cazul în care primul ordin se contramanda, ca și traseul de întoarcere la bază.

Comandantul de escadrilă era cel care își alegea echipajele – de multe ori o escadrilă primea mai multe sarcini pentru aceeași zi – pe comandanții de zbor și ajutoarele lor.

Ofițerii cu armamentul – dintre care făcea parte și Don Walker – făceau selecția tipului de muniție: „ghiulele“ sau „bombe mute“, fără sistem de ghidare, bombe ghidate cu laser, rachete ghidate cu laser etc.

La alți doi kilometri, în josul Șoselei Vechiului Aeroport, se înălța o a treia clădire. Ministrul Apărării Saudit este, de fapt, un complex imens de cinci blocuri de ciment alb, sclipitor, înalte de șapte etaje, cu coloane canelate până la nivelul al patrulea.

La acest al patrulea etaj i se alocase generalului Norman Schwarzkopf un apartament luxos de care nu se bucura decât arareori, pentru că de cele mai multe ori dormea într-o garsonieră mică de la subsolul al doilea, unde era mai aproape de postul de comandă.

Cu totul, ministerul are patru sute de metri lungime și treizeci înălțime, risipă de spațiu care s-a dovedit utilă pe timpul războiului, când Riadul a trebuit să găzduiască atîția oaspeți neașteptați. Sub nivelul solului, complexul mai are două niveluri locuibile; din cei patru sute de metri, Coaliției i s-au alocat șazeci. Aici s-au ținut conclavurile generalilor pe tot parcursul războiului. Pe harta uriașă, ofițerii de serviciu marcau tot ce se făcuse, ce nu se făcuse, ce apăruse nou, ce se mișcase din loc, răspunsurile și reacțiile irakienilor.

La adăpost de soarele arzător al zilei de ianuarie, un comandant de escadrilă britanic stătea în fața hărții pe care erau marcate cele șapte sute de ținte irakiene, două sute patruzeci primare, restul secundare. Spuse :

– Cam asta ar fi tot.

Din păcate, nu era chiar tot. Cu toată aparatura și toți sateliții de care dispunea Coaliția, ingeniozitatea, sub forma camuflajului și a „maskirovkăi“, reușise să le înșele vigilența. Pe teritoriul Irakului și al Kuweitului, tancurile irakiene ședea la adăpost sub plase, înregistrate ca ținte de Aliați, datorită conținutului de metal perceput de radarurile aeriene. Multe dintre ele erau făcute din carton presat, placaj și tablă de aluminiu, umplute cu fier vechi pentru a da senzorilor reacția așteptată.

Zeci de șasiuri vechi de camion aveau montate false lansatoare de rachete Scud. Aceste „lansatoare“ mobile aveau să fie bombardate cu cea mai mare seriozitate de Aliați.

Dar, ce era mai grav, un număr de șaiszeci de ținte primare, adăpostind mijloace de distrugere în masă, rămăseseră necunoscute pentru că erau fie adânc îngropate, fie deghizate cu măiestrie.

Mult mai târziu, strategii aveau să se întrebe cum de reușiseră irakienii să reconstituie divizii întregi cu asemenea viteză; mult mai târziu, inspectorii Națiunilor Unite aveau să descopere fabrică după fabrică și depozit după depozit care scăpaseră neatinse, cu convingerea că mai erau încă atâtea altele, îngropate adânc în pământ.

Dar nimeni nu știa toate acestea în ziua aceea fierbinte a lui 1991. Tot ce știau tinerii din prima linie, de la Tabuq, la vest, pînă în Bahrain, la est, și la ultrasecreta Khamis Mushait, la sud, era că peste patruzeci de ore aveau să plece la război și unii dintre ei nu se vor mai întoarce.

În ultima zi dinaintea instructajelor finale unii scriau acasă. Alții mestecau capetele creioanelor, întrebându-se ce ar putea scrie. Alții se gîndeau la neveste și la copii și plîngeau scriind. Miinile obișnuite să stăpînească tone de metal ucigaș se străduiau să modeleze cuvintele în așa fel încît să spună ce voiau ei. Îndrăgostiții încercau să exprime ce ar fi trebuit să șoptească altădată. Tații își îndemnau fiii să aibă grijă de mamele lor dacă se întîmpla ceva.

Căpitanul Don Walker primi vestea o dată cu ceilalți piloți și membri ai echipajelor din Escadrila Rocketeers, printr-un anunț sec, făcut de comandantul de la Al Kharz. Încă nu era ora nouă dimineăta, dar soarele cădea deja asupra deșertului ca un ciocan care izbește nicovale în așteptare.

De data asta, la ieșirea din cortul-sală de instructaj nu se mai auziră glumele obișnuite; fiecare era adâncit în propriile gânduri. Pentru mulți, ele erau asemănătoare: se făcuse o ultimă încercare de evitare a războiului, eșuată; politicienii convocaseră o conferință după alta, gesticulînd și declamînd, îndemnînd, împingînd, pledînd, amenințînd și ademenind, pentru a evita un război... dar dăduseră greș.

Sau, cel puțin, așa credeau toți acești tineri cărora li se spusese că, în sfîrșit, vremea vorbele trecuse, dar care nu știau că destinul lor fusese hotărît cu multe luni în urmă.

Walker îl urmări cu privirea pe comandantul său de escadrilă, Steve Turner, îndreptîndu-se spre cortul său pentru a scrie ceea ce credea din tot sufletul că s-ar putea să fie ultima scrisoare către Betty-Jane, care îl aștepta în Goldsboro, Carolina de Nord. Randy Roberts schimbă cîteva cuvinte, în șoaptă, cu Boomer Henry, apoi se despărțiră.

Tînărul din Oklahoma privi bolta albastră a cerului, unde își dorise să urce încă de cînd era un băietan în Tulsa și unde era posibil să moară curînd, la treizeci de ani, apoi se întoarse către bază. Ca și ceilalți, voia să fie singur.

Baza Al Kharz nu era înconjurată de gard, numai de marea gălbuie de nisip și piatră care se întindea pînă la orizont și dincolo de el. Trecu de hangarele grupate în jurul platformei de beton unde mecanicii își vedeau de treburile; șefii de echipe treceau de la unul la altul, discutînd, verificînd, asigurîndu-se că, atunci cînd vor intra în luptă, odraslele lor vor fi mașinării perfecte, atît cît putea să le facă mîna omenească.

Walker își văzu avionul Eagle printre ele, impresionat, așa cum era întotdeauna cînd vedea aparatul F-15 din afară, de aerul sau de amenințare mută. Stătea liniștit pe roți, printre roiurile de

bărbați și femei în salopete care se cocoțau peste tot pe el, insensibil la pasiune sau la dorință, la ură sau la frică, așteptând răbdător clipa în care trebuia să-și îndeplinească sarcina pentru care fusese proiectat cu atîția ani în urmă: să verse flăcări și moarte asupra unor oameni desemnați de președintele Statelor Unite. Walker își invidia avionul: în ciuda complexității sale nebănuite, nu simțea nimic și nu avea să-i fie niciodată frică.

Lăsă orașelul de corturi în urmă și porni peste întinderea argilooasă, cu ochii apărați de cozorocul șepcii de base-ball și de ochelarii de soare, aproape fără să simtă căldura soarelui pe umeri.

Timp de opt ani zburase cu avioanele țării sale, pentru că asta își dorise să facă. Dar niciodată pînă acum nu se confruntase cu perspectiva reală de a muri în luptă. Există în sufletul oricărui pilot de vînătoare o parte care se numește speranța de a-și încerca într-o zi nervii, cunoștințele și calitățile avionului său într-o confruntare cu un alt pilot, nu cu un simulator. O altă parte însă presupune că asta nu se va întîmpla niciodată. Că nu va trebui să ucidă pe fiii altor mame sau să fie ucis de ei.

În dimineața aceea, ca toți cei din jurul lui, realiza că acum venise clipa; că toți anii de studiu și de antrenamente îl aduseseră pînă în această zi, în acest loc; că peste patruzeci de ore avea să se înalțe din nou cu avionul său Eagle în înaltul cerului, dar că, de data aceasta, s-ar putea să nu se mai întoarcă.

La fel ca și ceilalți, se gîndea la cei de acasă. Copil unic și neînsurat, se gîndea la părinți. Își amintea copilăria și toate locurile din Tulsa, jocurile în curtea din spatele casei, ziua în care primise prima mînușă de base-ball și în care îl obligase pe tatăl său să-i arunce mingea pînă apusese soarele.

Gîndurile i se întorceau la vacanțele petrecute împreună pînă la plecarea lui la colegiu, apoi în Forțele Aeriene. Cel mai bine își amintea de ziua în care tatăl său îl luase într-una din expedițiile de pescuit, numai pentru bărbați, în Alaska, în timpul vacanței de vară. Pe-atunci Ray Walker era cu aproape douăzeci de ani mai tînăr, mai suplu și mai în formă, mai puternic decît

fiul său, înainte ca anii să inverseze lucrurile. Într-un caiac, împreună cu un ghid și alți câțiva expediționari, străbătuseră apele înghețate ale lui Glacier Bay, văzuseră urșii negri la adunat de zmeură pe pantele muntelui și focile din golf făcând plajă pe ultimele sloiuri plutitoare, apoi soarele înălțându-se deasupra ghețarului Mendenhall, dincolo de Juneau. Împreună, smulseseră monștri de treizeci de kilograme din adâncurile lui Halibut Hole și prinseseră agili somoni imperiali în canalul Sitka.

Realiză că umbla printr-o mare de nisip arzător, într-un ținut departe de casă, cu lacrimile curgându-i pe obraji, neșterse, uscându-se la soare. Dacă murea, nu avea să se mai căsătorească niciodată, nici să aibă copii. Fusesse de două ori pe punctul de a cere pe cineva în căsătorie: o dată pe când era în colegiu, dar era foarte tânăr și foarte îndrăgostit, a doua oară pe o femeie mai în vârstă pe care o cunoscuse lângă Baza McConnell, dar care îi comunicase că nu va putea fi niciodată soția unui pilot de supersonic.

Acum dorea, așa cum nu-și dorise niciodată, să aibă copii; dorea o femeie la care să se întoarcă seara, o fiică pe care să o adoarmă cu povești și un fiu pe care să-l învețe să prindă o minge de fotbal, să arunce și să prindă una de base-ball, să urce pe munte și să pescuiască, așa cum îl învățase tatăl lui pe el. Mai mult decât orice însă, voia să se întoarcă la Tulsa să-și îmbrățișeze din nou mama, care își făcuse atâtea griji pentru lucruri pe care el le făcuse, dar, curajos, nu le recunoștea...

În cele din urmă, tânărul pilot se întoarce la bază, se așează la masa șubredă din cortul comun și încercă să scrie o scrisoare acasă. Nu se pricepea la scris scrisori. Cuvintele nu-i veneau ușor. De obicei, descria întâmplările mai recente din escadrilă, evenimentele din viața socială, starea vremii. De data aceasta era altfel.

Ca atîția alți fii, în ziua aceea, scrise părinților o scrisoare de două pagini, încercînd să le explice ce se petrecea în capul lui, ceea ce nu era ușor. Le comunică vestea primită în acea dimineață și îi rugă să nu-și facă griji din pricina lui. Avusese

parte de cea mai bună instrucție din lume și zbura cu cel mai bun avion din lume în cea mai bună forță aeriană din lume.

Le scrise că-i pare rău pentru toate momentele când le fusese o povară și le mulțumi pentru tot ce făcuseră pentru el în decursul anilor, din prima zi când trebuiseră să-l șteargă la fund pînă în ziua în care traversaseră Statele Unite pentru a fi prezenți la parada în care generalul îi prinsese pe piept mult rîvnitele aripi.

Peste patruzeci de ore, le explică, avea să decoleze din nou, doar că de data aceasta avea să fie altfel. De data aceasta, pentru prima oară, va încerca să ucidă alte ființe umane, care vor încerca, la rîndul lor, să-l ucidă. Nu le va vedea chipurile și nu le va simți teama, după cum nici ei nu vor ști cine este el, căci acesta e războiul modern. Dacă ei izbîndeau, iar el dădea greș, voia ca părinții lui să știe cît de mult îi iubește și că spera că le-a fost un fiu bun.

Încheie și sigilă scrisoarea. De-a lungul și de-a latul Arabiei Saudite se sigilau o mulțime de scrisori în ziua aceea. Aveau să fie preluate de serviciile poștale militare și trimise la Trenton și Tulsa, la Londra, Rouen și Paris.

În aceeași noapte, Mike Martin primi un mesaj de la șefii lui din Riad. Pe bandă era vocea lui Simon Paxman. Mesajul nu era lung, dar era limpede și la obiect.

În ultimul său mesaj, Jericho greșise fundamental. Toate verificările datelor științifice dovedeau că nu avea cum să aibă dreptate. Ori mințise, ori se înșela. În primul caz, probabil se lăsase dus de lăcomie și trădase sau fusese prins. În al doilea, avea să fie neplăcut surprins să afle că CIA refuza categoric să-i plătească și un singur dolar pentru asemenea informații.

Așa stînd lucrurile, nu era altă posibilitate decît de a considera că, prin ajutorul lui Jericho, întreaga operațiune fusese făcută cunoscută Contrainformațiilor irakiene, acum pe mîna „prietenului tău, Hassan Rahmani“, sau că va fi, curînd, dacă Jericho încerca să se răzbune, trimițîndu-i lui Rahmani un denunț anonim.

Trebuia presupus că toate cele șase cutii poștale erau compromise. În nici un caz nu mai trebuia să se apropie de ele. Martin trebuia să se pregătească să părăsească Irakul cu prima ocazie, poate la adăpostul haosului care se va crea în primele douăzeci și patru de ore. Sfârșitul mesajului.

Pentru tot restul nopții, Martin rămase pe gânduri. Nu se mira că Occidentul refuză să-i dea crezare lui Jericho. Faptul că plata mercenarului avea să înceteze era, într-adevăr, o lovitură. Dar tipul nu făcuse decât să relateze conținutul unei întâlniri la care vorbise Saddam. Deci, Saddam mințise – și ce era nou în asta? Ce ar fi trebuit să facă Jericho, să treacă cu vederea? Tupeul de a cere un milion de dolari îi făcuse figura.

Dincolo de toate astea, logica lui Paxman era fără cusur. În patru, cinci zile Jericho avea să verifice și să constate că nu primise banii. Se va înfuria. Dacă nu era deja prins, în mâinile lui Omar Khatib, Torționarul, era perfect posibil să răspundă loviturii cu un denunț anonim.

Și totuși, asta ar fi o prostie din partea lui Jericho. Dacă Martin era capturat și „zdrobit“, și nu era sigur cât putea răbda din torturile lui Omar Khatib și ale profesioniștilor săi de la Sala de Gimnastică, informațiile smulse de la el i-ar putea pune pe urmele lui Jericho, oricine va fi fost el. Dar oamenii fac adesea prostii. Paxman avea dreptate. Cutiile puteau fi sub supraveghere.

Cît despre fuga din Bagdad, era mai ușor de spus decât de făcut. Din bîrfa din piețe, Martin aflase că drumurile care duceau afară din oraș erau pline de patrule AMAM și ale poliției militare, în căutarea dezertorilor și a celor care se sustrăgeau concentrărilor. Scrisoarea diplomatului sovietic nu-l acoperea decât pentru slujba de grădinar în Bagdad. Ar fi fost greu de explicat la un punct de control ce căuta îndreptîndu-se spre vest, spre deșertul unde era îngropată motocicletă.

Se hotărî, pînă la urmă, să mai rămînă o vreme în reședința sovietică. Era, probabil, cel mai sigur loc din Bagdad.

Capitolul 15

Ultimatumul acordat lui Saddam Hussein pentru a părăsi Kuweitul expira la miezul nopții, pe data de 15 ianuarie. În o mie de încăperi, adăposturi, corturi și cabine de pe tot cuprinsul Arabiei Saudite și în Marea Roșie, oamenii își priveau ceasurile și se priveau unul pe altul. Nu mai rămăseseră prea multe de spus.

La subsolul al doilea, sub Ministerul Saudit al Forțelor Aeriene, în spatele unor uși care ar fi făcut cinste oricărei bănci din lume, era o atmosferă aproape de dezamăgire. După toată munca, toată activitatea de planificare, acum nu mai era nimic de făcut... pentru următoarele două ore. Acum totul era în mâinile celor tineri. Aveau sarcinile trasate, trebuia să le ducă la îndeplinire în întunericul ca smoala de deasupra capetelor generalilor.

La ora două și un sfert, generalul Schwarzkopf intră în camera de comandă. Toată lumea se ridică în picioare. El citi cu voce tare un mesaj adresat trupelor, preotul rosti o rugăciune, apoi comandantul suprem spuse:

– OK, haideți la treabă.

Afară, în adâncul deșertului, oamenii erau deja la treabă. Primele care aveau să treacă granița nu erau avioanele de vânătoare, ci o escadrilă de opt elicoptere Apache aparținând Diviziei 101 aeropurtate. Sarcina lor era limitată, dar crucială.

La nord de graniță, între aceasta și Bagdad, se găseau două baze radar irakiene foarte puternice, ale căror antene parabolice supravegheau tot cerul de la plajele Golfului, la est, pînă în deșertul de la vest.

Fuseseră preferate elicopterele, în ciuda vitezei lor mici în comparație cu avioanele cu reacție, din două motive. Puteau zbura sub altitudinea de acțiune a radarelor, la nivelul deșertului, apropiindu-se nevăzute de cele două baze radar. În plus, comandanții voiau o confirmare a distrugerii acestora, de la cineva care să o fi văzut cu ochii proprii. Or, numai elicopterele puteau face aceasta. Dacă radarele rămîneau în funcțiune, asta putea costa multe vieți omenești.

Elicopterele își făcură datoria. În momentul în care deschiseră focul încă nu fuseseră observate. Toți membrii echipajelor aveau ochelari speciali pentru vederea de noapte, care arată ca niște mici binocluri atașate pe fața căștilor. Ele oferă pilotului o viziune perfectă, astfel încît, într-un întuneric de nepătruns cu ochiul liber, acesta vede totul în jur, ca și cum ar fi luminat de o lună strălucitoare.

Mai întîi au fost distruse generatoarele electrice care alimentau radarele, apoi sistemele de comunicații prin care prezența lor putea fi anunțată bazelor de rachete, aflate ceva mai în interiorul țării. În cele din urmă, au fost distruse antenele.

În mai puțin de două minute lansaseră douăzeci și șapte de rachete Hellfire, ghidate prin laser, o sută de rachete de 70 mm și patru mii de cartușe din mitralierele grele. Ambele baze radar au fost transformate în ruine fumegînde.

Misiunea aceasta a deschis o uriașă spărtură în sistemul de apărare antiaeriană a Irakului, prin care a intrat restul forței de atac în noaptea aceea. Aceia care au văzut planul de atac aerian al generalului Chuck Horner au afirmat că era unul dintre cele mai strălucite concepute vreodată. Era de o precizie chirurgicală, etapă cu etapă, dar și suficient de flexibil pentru a face față oricărei împrejurări care cerea variație.

Etapă întîi avea un obiectiv foarte clar: distrugerea apărării antiaeriene irakiene, pentru a transforma superioritatea din start

a Aliaților în supremație, și ducea direct către celelalte trei etape. Pentru reușita acestora în limita autoimpusă a celor treizeci și cinci de zile, aviația aliată trebuia să aibă controlul absolut asupra spațiului aerian irakian.

Radarele erau punctul cheie în suprimarea apărării irakiene. Războiul modern face uz de acest instrument extrem de important mai mult decât de oricare altul din armamentul contemporan. Radarul detectează avioanele care se apropie; prin el se face ghidajul avioanelor proprii de interceptare; el ghidează rachetele antiaeriene și gurile de foc.

Distrugerea radarelor îl lasă pe inamic orb, ca un boxer de categorie grea rămas fără vedere în ring. Poate fi încă mare și puternic, poate avea un pumn de temut, dar adversarul, care dansează în jurul acestui Samson orb, îl lovește din toate părțile pînă la sfîrșitul inevitabil.

Odată făcută spărtura în rețeaua exterioară de radare a Irakului, avioanele Tornado și Eagle, F-111 Aardvarks și F-4G Wild Weasels pătrunseră către stațiile radar din interior și către bazele de rachete comandate de acestea; țintele principale erau centrele de comandă ale generalilor și distrugerea centrelor de comunicații între generali și unitățile lor.

De pe navele de război *Wisconsin* și *Missouri*, ca și de pe crucișătorul *San Jacinto* ancorat departe, în Golf, fură lansate în noaptea aceea cincizeci și două de rakete Tomahawk Cruise. Conducîndu-se cu un sistem combinat de memorie computerizată și camere de televiziune, montate în vîrf, rachetele Tomahawk percep contururile terenului și urmează traseele prestabilite spre țintă. Ajunse în apropierea ei, o „văd“, o compară cu cea pe care o au introdusă în memorie, identifică exact clădirea și se îndreaptă spre ea.

Wild Weasele este o versiune a aparatelor Phantom, specializată în distrugerea radarelor. Sînt echipate cu HARM¹. Atunci cînd

¹ High-speed Anti Radiation Missiles – rachete anti-radiații de mare viteză (n. trad.).

„se aprinde“, antenna radar emite obligatoriu unde electromagnetice. Sarcina HARM-ului este să găsească aceste unde cu ajutorul detectorilor și să se îndrepte spre centrul radarului, unde explodează.

Poate cel mai ciudat dintre toate avioanele apărute pe cer în noaptea aceea erau avioanele de vânătoare F-117A, cunoscute sub numele de „Stealth“¹. Negru și proiectat în așa fel încât nenumăratele sale unghiuri fac să ricoșeze cea mai mare parte a undelor emise de radar și absorb restul, avionul Stealth refuză să reflecte undele ostile înapoi de unde au venit și să-și trădeze astfel prezența inamicului.

Aceste avioane invizibile F-117A s-au strecurat, pur și simplu, printre radarele irakiene, lansându-și bombe de o mie de kilograme, cu ghidaj prin laser, asupra celor treizeci și patru de ținte din sistemul național de apărare. Treisprezece dintre aceste ținte se aflau în jurul Bagdadului. În arabă, Stealth a fost denumit „shabah“, adică „fantoma“. După căderea bombelor, irakienii au deschis focul asupra inamicului nevăzut, ratându-l.

Ele veneau de la baza secretă de la Khamis Mushait, situată mult la sudul deșertului saudit, unde fuseseră transferate de la baza lor proprie, la fel de secretă, de la Tonopah, în statul Nevada. Dacă alți piloți americani, mai puțin norocoși, locuiau în corturi, Khamis Mushait fusese construită, ce-i drept, în mijlocul deșertului, dar avea adăposturi speciale antiaeriene și locuințe cu aer condiționat. De aceea avioanele Stealth atât de prețuite fuseseră aduse aici.

Pentru a avea o autonomie de zbor atât de mare, misiunile lor au fost dintre cele mai lungi din tot războiul, uneori până la șase ore între decolare și aterizare, în condiții speciale. În ciuda faptului că trebuia să treacă printr-unul dintre cele mai dense baraje antiaeriene din lume, cel irakian, nici unul dintre aceste avioane nu a fost atins, nici în noaptea aceea, nici altă dată. Își

¹ Tiptil, pe furiș (*n. trad.*).

faceau treaba pentru care veniseră și se întorceau la Khamis Mushait, tăcute ca ȣiparii în apa mării.

Cea mai periculoasă misiune a revenit avioanelor britanice Tornado. Sarcina lor, pentru noaptea aceea și pentru tot restul săptămînii, pînă va putea fi considerată îndeplinită, era aceea de „anihilare a aeroporturilor“ cu ajutorul bombelor de mare calibru JP-233, special destinate distrugerii pistelor de decolare.

Problema cu care se confruntau avea două aspecte. Irakienii construiseră aeroporturi imense; Tallil era de patru ori cît Heathrow, cu șaisprezece piste de decolare-aterizare și de manevră. Distrugerea lor totală era absolut imposibilă.

Al doilea aspect se lega de înălțimea și viteza de zbor. Bombele JP-233 trebuie lansate dintr-un Tornado aflat în zbor drept și plan. Chiar și după lansare, avioanele nu aveau de ales decît să treacă peste zona în care căzuse proiectilul. Chiar dacă radarele erau scoase din funcțiune, trăgătorii nu erau. Artileria antiaeriană, cunoscută sub numele de Triplu-A, se concentra în valuri asupra lor pe măsură ce se apropiau, astfel că unul dintre piloți a descris aceste misiuni ca pe „un zbor printr-o țeavă de oțel topit“.

Americanii renunțaseră la JP-233, pe care le considerau prea periculoase pentru piloți. Avuseseră dreptate. Dar avioanele RAF și-au făcut datoria cu încăpăținare, pînă cînd au fost retrase și li s-au dat alte sarcini.

Bombardierele nu au fost singurul tip de avioane în zbor în acea noapte. În urma lor, și împreună cu ele, sosea o varietate extraordinară de servicii auxiliare.

Avioane de luptă zburau „acoperite“ în fața și deasupra bombardierelor. Instrucțiunile controlorilor de zbor irakieni pentru propriii lor piloți, puținii care au reușit să decoleze în noaptea aceea, au fost bruiate de aparatele Raven ale Forțelor Aeriene și de echivalentul lor aparținînd Infanteriei Marine, Prowler. Piloții irakieni aflați în aer nu au putut primi instrucțiuni verbale, nici ghidaj radar. Cei mai mulți au ales soluția cea mai înțeleaptă și s-au întors direct la bază.

Șaizeci de avioane-cisternă se roteau pe graniță: KC-135 și KC-10 americane, KA-6D ale Infanteriei Marine și Victor și WC-10 britanice. Sarcina lor era să intercepteze avioanele de luptă venite din Arabia Saudită, să le realimenteze pentru misiune, apoi să le aștepte la întoarcere pentru a le realimenta încă o dată pe drumul către bază. Poate părea o simplă rutină, dar efectuarea acțiunii în întineric perfect a fost asemănată de un pilot cu „încercarea de a vîrî spaghetti în fundul unei mîțe sălbatice“.

În Golf, unde se aflau de cinci luni încoace, Hawkeye E-2 ale Infanteriei Marine și E-3 Sentry AWACS ale Forțelor Aeriene Americane se roteau permanent, în timp ce radarele lor detectau toate aparatele aflate în zbor, prieteni și dușmani, ofereau avertismente, sfaturi, îndrumări și pază.

Pînă în zori, mai toate instalațiile radar ale irakienilor fuseseră zdrobite, bazele de rachete orbite și centrele de comandă distruse. Avea să mai dureze patru zile pînă la desăvîrșirea acțiunii, dar supremația aeriană era aproape cucerită. Aveau să urmeze stațiile electrice, turnurile de telecomunicație, centralele telefonice, releele, adăposturile antiaeriene, turnurile de control și toate facilitățile cunoscute pentru producerea și stocarea armelor de distrugere în masă.

Mai tîrziu avea să vină rîndul „degradării“ sistematice a forței de luptă a Irakului pînă la sub cincizeci la sută în sudul și sud-vestul frontierei kuweitiene, condiție asupra căreia generalul Schwarzkopf insistase înainte de intrarea în luptă a armatei de uscat.

Cursul războiului avea să fie schimbat de doi factori, la ora aceea încă necunoscuți. Unul era decizia Irakului de a lansa un baraj de rachete Scud împotriva Israelului; celălalt avea să fie consecința unei manifestări de frustrare din partea căpitanului Don Walker din Escadrila de vînătoare tactică 336.

Zorii zilei de 17 ianuarie se ridicară peste un Bagdad zguduit din temelii. Cetățenii obișnuți nu închiseseră ochii de la ora trei dimineața; cînd se făcu lumină, unii dintre ei se aventurară să

iasă din case, privind curioși la ruinele care se înălțau în câteva puncte importante ale orașului lor. Multora li se părea un miracol că supraviețuiseră acestei nopți, căci, oameni simpli fiind, nu știau că cele douăzeci de mormane de dărîmături fumegînde fuseseră selectate atent și ochite cu atîta precizie, încît viața locuitorilor să nu fie pusă în primejdie.

Șocul cel mai mare îl avură cei din straturile superioare ale ierarhiei. Saddam Hussein părăsise Palatul Prezidențial și se adăpostea în buncărul multietajat din spatele și de dedesubtul Hotelului Rashid, încă plin cu occidentali, cei mai mulți dintre ei ziariști. Buncărul fusese construit cu mulți ani în urmă într-un crater săpat de excavatoare, cu tehnologie în cea mai mare parte suedeză. Măsurile de securitate erau atît de complexe, încît buncărul era ca o cutie în interiorul altei cutii, cea de la interior montată pe arcuri extrem de solide, care îi puteau proteja pe cei dinăuntru de un bombardament atomic, reducînd undele de șoc care aveau să strivească orașul de deasupra, la o simplă vibrație în subsol.

Deși accesul se făcea prin intermediul unei rampe hidraulice, situate pe terenul unde se depozitau gunoaiile din spatele Hotelului Rashid, structura principală se afla dedesubtul hotelului, construit special pentru a oferi un loc de adunare occidentalilor aflați în vizită la Bagdad. Orice inamic care ar fi încercat să bombardeze în adîncime buncărul trebuia mai întîi să șteargă hotelul de pe fața pămîntului.

Sicofanții din jurul Rais-ului erau puși la greaua încercare de a da lustru dezastrelor din cursul nopții. Încetul cu-ncetul, catastrofa li se dezvăluia la adevărata ei amploare. Cu toții contaseră pe un covor de bombe care să distrugă zonele rezidențiale și să ucidă mii de civili nevinovați. Carnagiul ar fi fost apoi prezentat celor din mass-media, care ar fi filmat și ar fi arătat totul celor de acasă, dezgustîndu-i. Astfel, ar fi început valul internațional al repulsiei față de președintele Bush și de America, val care ar fi culminat într-o nouă reuniune a Consiliului de

Securitate, în care China și Rusia ar fi oprit, printr-un veto, continuarea masacrului.

La ora prînzului era limpede că Puii de Cătea de peste Atlantic nu aveau de gînd să le facă pe plac. Atît cît își puteau da seama generalii irakieni, bombele căzuseră aproximativ la țintă, dar asta era tot. Dat fiind că toate instalațiile militare importante fuseseră, în mod deliberat, amplasate în cele mai populate zone ale Bagdadului, pierderile majore în vieți omenești ar fi trebuit să fie inevitabile. Și totuși, un tur al orașului dezvăluia douăzeci de posturi de comandă, baze de rachete, baze radar și centre de comunicații făcute praf, în timp ce restul care nu fuseseră amplasate în clădiri țintă nu aveau decît cîteva geamuri sparte, care se căscau la distrugerile din jur.

Autoritățile trebuiră să se mulțumească să inventeze pierderi de vieți omenești și să susțină că avioanele americane căzuseră din cer ca frunzele toamna. Cei mai mulți dintre irakieni, amorțiți de anii de propagandă, dădură crezare acestor prime rapoarte... o vreme.

Dar generalii responsabili cu apărarea antiaeriană nu se amăgeau. Pînă la prînz era limpede că pierduseră aproape toate instalațiile radar de alarmă, rachetele sol-aer (SAMs) erau oarbe, iar comunicațiile cu unitățile exterioare erau aproape complet tăiate. Mai rău decît atît, operatorii radar rămași în viață susțineau că dezastrul fusese comis de avioane de bombardament care, pur și simplu, nu apăreau pe ecranele lor. Mincinoșii au fost arestați imediat.

Se înregistraseră, e drept, și pierderi în rîndurile populației civile. Cel puțin două rachete Tomahawk Cruise, cu aripile deteriorate mai degrabă de focul antiaerienei decît de rachetele sol-aer, „se prostiseră” și se prăbușiseră la întîmplare. Una demolase două case și scuturase faianța de pe o moschee, nelegiuire prezentată corpului de presă în aceeași după-amiază. Cealaltă căzuse pe un teren viran și făcuse un crater uriaș. Tîrziu, după-amiază, în fundul acestuia a fost găsit trupul unei femei, aparent zdrobit în timpul impactului. Raidurile de bombarda-

ment au continuat în tot cursul zilei, așa că personalul ambulanței care a ridicat-o nu a avut timp să facă mai mult decît să o învelească într-o pătură, să o ducă pînă la morga celui mai apropiat spital și să o lase acolo.

Spitalul se întîmplase să fie lîngă un centru de comandă al forțelor aeriene, demolat, și toate paturile erau ocupate de personalul rănit în timpul atacului. La aceeași morgă au ajuns cîteva zeci de cadavre, toate ale unor persoane decedate în urma bombardamentelor. Cel al femeii nu era decît unul dintre ele.

Ajuns la limita rezistenței fizice, medicul legist lucra grăbit și expeditiv. Principalele puncte de interes pentru el erau identificarea victimei și cauza morții, căci nu avea timp pentru examene detaliate. Peste tot în oraș se auzeau bubuiturile altor proiectile; zgomotul focurilor apărătorilor era neînterupt, și nu se îndoia că seara și noaptea aveau să-i aducă alte și alte cadavre.

Ce îl surprinse pe medic fu faptul că toate victimele erau din personalul centrului de comandă, cu excepția femeii. Aceasta părea să aibă în jur de treizeci de ani, fusese atrăgătoare cîndva, iar praful de ciment amestecat cu sîngele de pe fața zdrobită, împreună cu locul unde fusese găsită, ducea la concluzia că încerca să fugă cînd racheta lovise terenul viran, ucigînd-o. Trupului i se atașă o etichetă în conformitate, apoi fu înfășurat pentru înmormîntare.

Poșeta găsită alături de cadavru conținea o trusă de fard, ruj și documentele de identitate. După ce stabili că numita Leila Al-Hilla era, fără putință de îndoială, o victimă civilă a bombardamentelor, legistul suprasolicitat o trimise mai departe, pentru a fi îngropată.

Un examen post-mortem mai detaliat, pentru care el nu avea timp în acea zi de 17 ianuarie, ar fi dezvăluit că femeia fusese violată de mai multe ori, cu sîlbăticie, înainte de a fi bătută sistematic, pînă decedase. În crater fusese aruncată numai la cîteva ore după aceea.

Cu două zile înainte, generalul Abdullah Kadiri se mutase din somptuosul său birou în clădirea Ministerului Apărării. Nu

avea rost să rămână pe loc așteptînd să fie făcut bucățele de o bombă americană, și era sigur că ministerul său avea să fie lovit și distrus înainte ca războiul să împlinească prea multe zile. Și nu se înșelase.

Se retrăsese în vila personală care, deși luxoasă, era suficient de anonimă, încît să nu apară pe lista cu ținte a americanilor. Nici de această dată nu se înșelase.

Vila dispunea de propriul său centru de comunicații, acum populat de personal de la minister. Toate comunicațiile cu diverse cartiere generale ale corpurilor de blindate din jurul Bagdadului se făceau prin cabluri optice, îngropate adînc, unde bombardamentele nu le puteau ajunge.

În noaptea aceea, în timp ce întunericul se întindea peste Bagdad, problema care îl preocupa nu era nici cum să ia contact cu comandanții trupelor sale blindate, nici ce ordine să le dea. Oricum, nu puteau lua parte la războiul aerian și li se ordonase să-și disperseze tancurile cît mai mult printre șirurile de tancuri false, sau să le îngroape în adăposturile subterane și să aștepte.

Ceea ce îl preocupa era siguranța sa personală, și nu de americani îi era cel mai teamă.

Cu două nopți în urmă se trezise din cauza bășicii care stătea să-i plesnească și, cu ochii împăienjeniți de arak, ca de obicei, se împleticise pînă la baie. Găsise ușa, după cum credea el, întepenită, și împinsese tare. Cele o sută de kilograme ale sale scosese rălamaua din șuruburi și ușa zburase de perete.

O fi avut el ochii împăienjeniți, dar n-ar fi ajuns ca, dintr-o uliță mărginașă a Tikritului, să comande toate tancurile irakiene cu excepția Gărzii Republicane, n-ar fi urcat alunecoasa scară a luptelor interne în Partidul Baas și nu și-ar fi păstrat un loc de încredere în Consiliul Revoluționar de Comandă dacă nu ar fi avut rezerve uriașe de viclenie animalică.

Privea în tăcere la metresa care ședea înfășurată într-un halat pe closet, cu gura căscată într-un O de groază și de surpriză, cu pixul încremenit în aer. Apoi o smulsese de unde era și o lovise cu pumnul în maxilar.

Pînă să-și revină ea, ajutată cu o cană cu apă aruncată în față, el avusese timp să citească raportul pe care tocmai îl scria și să-l cheme pe Kemal, a cărui locuință era de partea cealaltă a curții. Kemal o dusesese pe tîrfă la subsol.

Kadiri citise și recitise raportul aproape terminat. Dacă ar fi conținut referiri la gusturile și preferințele lui personale, motiv de șantaj pentru mai tîrziu, ar fi uitat imediat totul și ar fi ordonat să fie, pur și simplu, omorîta. Oricum, șantajul nu ar fi funcționat niciodată. Josphina unora dintre cei din anturajul Rais-ului o depășea pe a lui, știa prea bine. Și mai știa că Rais-ului nu-i păsa.

Cu permisiunea stăpînului său, Kemal își satisfăcuse mai întîi poftele. Ce mai rămăsese după ce Kemal își încheiase interogatoriul nu mai avea să stîrnească poftele nimănui, niciodată. Durase cîteva ore. Și Kemal aflase totul; sau măcar tot ce știa prostituata. După aceea continuase, pentru propriul său amuzament, pînă o omorîse.

Kadiri era convins că nu știuse adevăratul nume al celui care o recrutase să îl spioneze, dar portretul se potrivea perfect lui Hassan Rahmani. Descrierea schimburilor de informații contra bani în confesionalul din Biserica Sfîntul Iosif lăsa să se vadă că era vorba de un profesionist, ceea ce Rahmani era, cu siguranță.

Faptul că era supravegheat nu-l îngrijora pe Kadiri. Toți cei din jurul Rais-ului erau; ba chiar se supravegheau unul pe celălalt. Regulile stabilite de Rais erau simple și clare. Oricine avea un rang înalt era urmărit de trei dintre egalii săi. Denunțarea unei trădări putea și, de cele mai multe ori, chiar ducea la ruină. Astfel, prea puține conspirații puteau ajunge departe. Unul dintre cei cărora li se făceau confidențe avea să raporteze, și totul ajungea la urechile Rais-ului.

Pentru a complica și mai mult lucrurile, fiecare dintre cei din anturaj era provocat din cînd în cînd, pentru a vedea ce reacții avea. Unul dintre colegi, special instruit, își lua deoparte prietenul căruia îi propunea să trădeze. Dacă prietenul accepta, era un om terminat. Dacă nu-l pîra pe cel care îi făcuse propunerea, era terminat. Deci orice abordare putea fi o provocare și putea fi

riscant să presupui altceva. În consecință, toată lumea turna pe toată lumea.

De data asta, lucrurile erau diferite. Rahmani era șeful Contrainformațiilor. Ce făcuse era din inițiativă proprie, și dacă era, atunci care era motivul? Operațiunea se făcuse cu știrea Rais-ului, și dacă da, de ce?

Acum se întreba ce spusese. Lucruri indiscrete, fără îndoială, dar ceva care să fie considerat trădare?

Cadavrul rămăsese în subsol pînă începuse bombardamentul, apoi Kemal găsisse un crater pe un teren viran și-l aruncase acolo. Generalul insistase ca poșeta să fie aruncată în apropiere. Netrebnicul de Rahmani trebuia să afle ce i se întîmplase tîrîturii lui.

Miezul nopții trecu și generalul Abdullah Kadiri transpira de unul singur, turnîndu-și cîteva picături de apă în cel de-al zecelea pahar de arak. Dacă Rahmani juca pe cont propriu, avea să-l strivească. Dar cum putea să afle cît de sus în ierarhie ajunsese lipsa de încredere în el? Trebuia ca de acum încolo să fie prudent, mai prudent decît fusese vreodată în viața lui. Excursiile prin oraș noaptea tîrziu vor trebui să înceteze. Oricum, ar fi încetat acum, de cînd începuse războiul aerian.

Simon Paxman se întoarse la Londra. Șederea la Riad nu mai avea nici un rost. Jericho fusese scos cu fermitate din joc de către CIA, deși renegatul irakian încă nu știa asta, iar Mike Martin era consemnat în casă pînă va putea ieși în deșert, de unde va încerca să-și găsească drumul spre libertate, peste graniță.

Mai tîrziu avea să jure cu mîna pe inimă că întîlnirea cu doctorul Terry Martin din seara de 18 fusese o simplă coincidență; știa că Martin locuia, ca și el, în Bayswater, dar acesta era un cartier mare, cu multe magazine.

Cum soția sa era plecată să-și viziteze mama bolnavă și întoarcerea lui nu fusese programată, Paxman găsi un frigider gol într-un apartament gol, drept care plecă să facă ceva

cumpărături la un supermarket din Westbourne Grove, care ținea deschis pînă tîrziu.

La colțul dintre culoarul cu paste făinoase și cel cu hrană pentru animale, căruțul lui Terry Martin aproape că se ciocni cu al lui. Amîndoi se arătară surprinși.

– Am voie să te cunosc? întrebă Martin, cu un zîmbet stîmjenit.

Nu era nimeni altcineva în jur.

– De ce nu? Sînt un biet funcționar public care face cumpărături pentru masa de seară.

Își încheiară cumpărăturile împreună și hotărîră să cineze într-un reastaurant indian decît să gătească acasă. Aparent, și Hilary era plecată.

Desigur, Paxman ar fi fost bine să se abțină. Nu ar fi trebuit să se simtă vinovat pentru pericolul teribil prin care trecea fratele mai mare al lui Terry Martin și în care el însuși îl băgase, chiar dacă împreună cu alții. Nu ar fi trebuit să-l preocupe faptul că firavul profesor trăia cu convingerea că adoratul său frate era în siguranță în Arabia Saudită. Toate regulile jocului insistau asupra acestui lucru. Cu toate astea...

Mai avea și un alt motiv de îngrijorare. Steve Laing era superiorul lui la Century House, dar Laing nu fusese niciodată în Irak. Experiența și-o căpătase în Egipt și Iordania. Paxman cunoștea Irakul. Și limba arabă. Nu la fel de bine ca Martin, desigur, dar Martin era un caz excepțional. Avea însă suficient de multe date de pe vremea cînd fusese șeful departamentului care se ocupa de Irak, pentru a fi căpătat un respect sincer pentru calitatea savanților irakieni și inteligența inginerilor lor. Nu mai era un secret faptul că cele mai multe institute tehnice britanice recunoșteau că absolvenții veniți din această țară erau cei mai buni din lumea arabă.

Teama care nu-i dădea pace încă de cînd fusese anunțat că ultimul raport al lui Jericho nu era decît o mare minciună era că, în ciuda tuturor evidențelor, Irakul ar putea fi mai avansat decît voiau să știe oamenii de știință occidentali.

Așteptă pînă la sosirea celor două feluri de mîncare, înconjurată de numeroase boluri cu condimente, fără de care nici o masă indiană nu era completă, apoi se hotărî.

– Terry, am să fac acum un lucru care, dacă transpiră vreodată, va însemna sfîrșitul carierei mele în Serviciu.

Martin îl privi uimit.

– Sună dramatic. De ce?

– Pentru că mi s-a interzis în mod oficial să-ți mai vorbesc.

Profesorul, pe cale să-și pună în farfurie niște sos de mango, se opri.

– Nu mai au încredere în mine? Steve Laing m-a băgat în toată povestea asta.

– Nu asta e problema. Ideea e că... îți faci prea multe griji.

Paxman nu avea nici un motiv să repete cuvintele lui Laing.

– Poate. E din cauza formației. Nouă, profesorilor, nu ne plac întrebările fără răspuns. Sîntem obișnuiți să ne batem capul pînă cînd hieroglifile capătă sens. E vorba de formula aceea din convorbirea interceptată?

– De ea, și de cîteva alte lucruri.

Paxman ceruse pui khorma; lui Martin îi plăcea mai condimentat, comandase vindaloo. Dar pentru că era un cunoscător al mîncărurilor orientale, bea ceai negru, fierbinte, nu bere rece, care nu făcea decît să accentueze iuțeala. Clipi în direcția lui Paxman, peste marginea ceștii.

– Bine, și care e marea confesiune?

– Îmi dai cuvîntul că toată chestiunea asta nu merge mai departe?

– Bineînțeles.

– Am interceptat o altă convorbire.

Lui Paxman nici nu-i trecea prin cap să-i dezvăluie existența lui Jericho. Grupul care știa de agentul din Irak era încă foarte restrîns și așa avea să rămînă.

– Pot să o ascult?

– Nu. E pusă la index. Și nu i-o cere lui Sean Plummer. Va nega totul și vei dezvălui și sursa informației.

Martin se servi cu orez, ca să mai potolească arșița curry-ului.

– Și ce se spune în această nouă convorbire?

Paxman îi spuse. Martin lăsă furculița jos și își îndepărtă de pe față o șuviță de păr roșcat.

– E posibil... ar putea fi adevărat? îl întrebă Paxman.

– Nu știu. Nu sînt fizician. Cei de sus au zis că nu e?

– Categorie. Toți specialiștii în fizică nucleară susțin că nu poate fi adevărat. Deci Saddam minte.

Părerea personală a lui Martin era că această interceptie era tare ciudată. Suna mai degrabă a informație obișnuită dintr-un cerc închis.

– Saddam minte tot timpul, spuse el. Dar, de obicei, minte pentru public. Informația asta era pentru cercul lui de intimi? Mă întreb de ce. Ca să le ridice moralul acum, în pragul războiului?

– Asta e părerea celor mari, spuse Paxman.

– Armatei i s-a spus?

– Nu. Pe motiv că sînt extrem de ocupați și că nu trebuie deranjați cu prostii.

– Și ce vrei de la mine, Simon?

– Felul în care funcționează mintea lui Saddam. Noi nu avem acces la el. În Vest nimeni nu înțelege nimic din ce face. E nebun de legat sau doar șiret ca o vulpe?

– În lumea lui e valabilă a doua variantă. În lumea lui, tot ce face are un sens. Teroarea, care pe noi ne revoltă, pentru el nu are o latură morală negativă și are sens. Amenințările și manifestările gălăgioase au și ele un sens. Doar atunci cînd încearcă să intre în lumea noastră, cu demonstrațiile alea stupide de la Bagdad, cînd face pe unchiul cel bun și răvășește părul cîte unui puști englez, abia atunci devine ridicol. Pentru lumea lui nu e deloc ridicol. Supraviețuiește, rămîne la putere, păstrează Irakul unit, inamicii sînt înfrînți și pier...

– Terry, acum, cînd noi stăm aici, țara lui e pulverizată.

– Nu contează, Simon, totul se poate înlocui.

– Dar de ce a spus ce se presupune că ar fi spus?

– Cei de sus ce zic?

– Că a mințit.

– Nu, spuse Martin. Minciunile sînt pentru public. Cu cei din jurul lui nu are nevoie să mintă. Ei, oricum, îi aparțin. Ori sursa a mințit și Saddam nu a spus niciodată așa ceva, ori a spus-o pentru că era convins că e adevărat.

– Și a fost, la rîndul lui, mințit?

– Posibil. Dar cel care a făcut-o va plăti scump cînd minciuna va ieși la iveală. Dar poate convorbirea voastră interceptată e falsă. Un bluff făcut special.

Paxman nu-i putea spune tot ce știa, și anume că nu era o convorbire interceptată. Că venea de la Jericho. Care în trei ani, cu israelienii, și trei luni cu anglo-americanii, nu se înșelase niciodată.

– Ai dubii, nu-i așa? întrebă Martin.

– Cred că da, recunosc Paxman.

Martin oftă.

– Astea-s paie aruncate în vînt, Simon. O sintagmă dintr-o convorbire interceptată, un om făcut pui de lele și căruia i se ordonă să tacă din gură. O frază a lui Saddam despre victoria care trebuie recunoscută ca victorie – prin loviturile date Americii – și asta acum. Avem nevoie de o bucatică de sfoară.

– Sfoară?

– Paiele nu fac un snop decît dacă le legi. Trebuie să mai fie ceva care să ne pună pe drumul cel bun. Altfel, cei de sus au dreptate și individul va folosi arma chimică de care dispune deja.

– Bine, am să caut bucata de sfoară.

– Cît despre mine, nu te-am văzut astă-seară și n-am stat de vorbă cu tine.

– Îți mulțumesc.

Hassan Rahmani află de moartea agentei sale Leila la două zile după ce se petrecuse, pe 19 ianuarie. Pentru că nu apăruse la o întîlnire la care trebuia să-i predea informațiile obținute în patul generalului Kadiri, și temîndu-se de tot ce era mai rău, Rahmani verificase la morgile din oraș. Dovada o găsise la Spitalul Mansour, dar cadavrul fusese îngropat, împreună cu

altele găsite între ruinele clădirilor militare, într-o groapă comună.

Așa cum nu credea în fantome, Hassan Rahmani nu putea crede că agenta fusese lovită de o bombă întâmplătoare, în timp ce traversa un maidan la miezul nopții. Singurele fantome pe cerul Bagdadului erau bombardierele americane invizibile despre care citise în revistele occidentale de armament, și nici în ele nu erau fantome adevărate, ci invenții construite pe principii logice. Așa cum era și moartea Leilei Al-Hilla.

Singura lui concluzie logică era că generalul descoperise activitățile ei suplimentare și le pusese capăt. Ceea ce însemna că, înainte de a muri, ea vorbise.

Dacă ar fi știut că generalul Kadiri era la fel de îngrijorat ca și el, ar fi fost încântat. Dar nu știa. Nu știa decât că, de acum înainte, va trebui să fie extrem de prudent.

În a doua zi a războiului aerian, Irakul și-a lansat primele rachete împotriva Israelului. Presa a anunțat imediat că ele erau rachete Scud-B, de producție sovietică, și așa le-a rămas numele pentru tot restul războiului. De fapt, nu erau deloc rachete Scud.

Ținta atacului nu fusese aleasă la întâmplare. Irakul știa bine că Israelul nu-și putea permite să suporte un număr mare de victime civile. Imediat după ce primele proiectile căzuseră în suburbiile Tel Avivului, Israelul reacționase declarând război. Ceea ce era exact ce dorea Bagdadul.

În cadrul Coaliției formate împotriva Irakului se numărau șaptesprezece state arabe și dacă era un element care le reunea în afara credinței islamice, acela era ostilitatea lor față de Israel. Calculele irakienilor, probabil corecte, erau că, dacă Israelul putea fi provocat să intre în război printr-un atac, statele arabe se vor retrage din Coaliție. Chiar și regele Fahd, monarhul Arabiei Saudite și păzitorul celor două locuri sfinte, avea să fie pus într-o situație imposibilă.

Prima reacție după căderea rachetelor în Israel fusese că ele aveau încărcături chimice sau culturi de germeni. Dacă temerea

s-ar fi dovedit reală, Israelul nu ar fi putut fi împiedicat să intre în război. Dar s-a dovedit repede că rachetele aveau încărcături convenționale. Cu toate acestea, impactul psihologic în Israel fusese enorm.

Statele Unite au început imediat presiunile asupra Israelului, ca acesta să nu contraatace. Lui Itzak Shamir i s-a spus că Aliații se vor ocupa de toate. Pînă la urmă, Israelul a lansat un contraatac, sub forma unui val de bombardiere F15, care au fost însă rechemate cînd încă nu depășiseră teritoriul propriu.

Adevăratele rachete Scud erau niște proiectile primitive, de fabricație sovietică, din care Irakul achiziționase nouă sute cu cîțiva ani în urmă. Aveau o rază de acțiune sub trei sute de kilometri și o încărcătură de aproape cinci sute de kilograme. Nu erau ghidate și, chiar și în forma originală, aveau o aproximație la aterizare de un kilometru.

Pentru irakieni erau o achiziție aproape inutilă. În cursul războiului cu Iranul nu putuseră atinge Teheranul, și, cu siguranță, nu ar fi putut ajunge în Israel, nici dacă erau lansate de la frontiera vestică a Irakului.

Între timp însă, cu ajutor tehnic german, irakienii făcuseră un lucru curios: tăiaseră Scud-urile în bucățele și din trei rachete vechi făcuseră două noi. Într-un limbaj nu prea elegant, noua rachetă Al-Husayn era o amestecătură. Mărindu-i rezervoarele de combustibil, irakienii crescuseră raza de acțiune la șase sute douăzeci de kilometri, astfel încît acum putea (și chiar reușea) ajunge la Teheran și în Israel. Dar încărcătura fusese redusă la numai optzeci de kilograme. Sistemul de ghidare, dintotdeauna aproximativ, acum era de-a dreptul haotic. Două dintre ele, lansate asupra Israelului rataseră nu numai Tel Avivul, ci întreaga țară, căzînd în Iordania.

Dar ca armă care provoacă teroarea, aproape că au funcționat. Chiar dacă toate rachetele Al-Husayn căzute în Israel aveau la un loc o încărcătură mai mică decît a unei singure bombe americane de o tonă lansată împotriva Irakului, populația Tel Avivului a intrat într-o stare vecină cu panica.

Americanii au răspuns în trei feluri. O mie de echipaje aliate au fost retrase din misiunile lor curente și trimise în căutarea bazelor de lansare fixe ale rachetelor și a lansatoarelor mobile, mai greu de depistat.

Bateriile de rachete americane Patriot au fost trimise în Israel la interval de câteva ore, pentru a încerca să distrugă Scud-urile în aer, dar mai ales pentru a convinge Israelul să nu intre în război.

În plus, trupele SAS, și mai târziu Beretele Verzi americane, au fost trimise în deșertul din vestul Irakului pentru a găsi lansatoarele mobile și a le distruge fie cu propriile lor proiectile Milan, fie chemînd în ajutor raiduri aeriene.

Rachetele Patriot, deși aclamate ca salvatorii omenirii, nu au dar rezultate prea bune, dar asta nu din vina lor. Fuseseră proiectate pentru a intercepta avioane, nu rachete, apoi adaptate în grabă noului lor rol. Nu s-a făcut niciodată public motivul pentru care nu reușeau decît rareori să doboare rachetele inamice.

Adevărul este că, în încercarea lor de a mări raza de acțiune a Scud-urilor, irakienii le măriseră și altitudinea de croazieră. La reintrarea în spațiul interior, noua rachetă se încălzea pînă la roșu în timpul coborîrii, ceea ce Scud-ul nu făcea. Așa că, la întoarcerea în atmosferă, proiectilul se dezintegra. Obiectele căzute pe teritoriul Israelului nu mai erau rachete întregi, ci niște lăzi de gunoi căzătoare. Patriot-urile, încercînd să-și îndeplinească misiunea, se trezeau confruntate nu cu un singur obiect, ci înconjurate de zeci de bucăți de metal. Și atunci creierul lor mititel le ordona să facă ceea ce fuseseră învățate: să pornească după bucata mai mare. De obicei, aceasta era rezervorul cu combustibilul gata consumat, care se prăbușea scăpat de sub control. Focosul, mult mai mic și eliberat în urma impactului, continua în cădere liberă. Multe dintre ele nici nu au explodat, iar cea mai mare parte a distrugerilor în rîndul clădirilor israeliene s-a datorat loviturilor propriu-zise.

Dacă așa-zisul Scud era un factor de teroare psihologică, Patriot erau factorul psihologic salvator. Dar psihologia a

funcționat foarte bine, pînă acolo unde a devenit parte integrantă a soluției.

O altă parte a constituit-o acordul în trei părți semnat în secret de Statele Unite și Israel. Partea întâi privea ajutorul cu rachete Patriot – gratis. Partea a doua se referea la rachetele Arrow, mult îmbunătățite, atunci cînd aveau să fie gata – și instalate în 1994. Partea a treia era dreptul Israelului de a alege pînă la o sută de obiective de pe lista celor pe care urma să le lovească forțele Aliate. Selecția s-a oprit, în principal, asupra unor obiective din vestul Irakului, care afectau Israelul: drumuri, poduri, aeroporturi, orice deschidea o cale către Israel. Prin localizarea lor geografică, nici unul dintre ele nu avea vreo legătură cu eliberarea Kuweitului, aflat de cealaltă parte a peninsulei.

Avioanele de vînătoare și bombardament ale forțelor aeriene americane și britanice, însărcinate cu descoperirea lansatoarelor Scud, și-au revendicat numeroase succese, privite cu mult scepticism de CIA, scepticism care a stîrnit furia generalilor Chuck Horner și Schwarzkopf.

Doi ani mai tîrziu, Washingtonul a negat în mod oficial că vreun lansator mobil Scud ar fi fost distrus de către forțele aeriene, afirmație chiar și astăzi capabilă să înfurie la maximum orice pilot. Adevărul este că piloții s-au lăsat în mare măsură înșelați de maskirovka.

Dacă deșertul din sudul Irakului este plat ca o masă de biliard, cele din vest și nord-vest sînt stîncoase, pline de denivelări și străbătute de o mie de văi și torente secate. Acesta era terenul pe care venise Mike Martin cu mașina spre Bagdad. Înainte de a-și lansa atacurile cu rachete, Bagdadul construisese o mulțime de lansatoare mobile fictive, mascate, împreună cu cele reale, în peisaj.

Obiceiul era de a le scoate noaptea, un tub de tablă cocoțat pe remorca unui camion vechi, apoi în zori se dădea foc unui șomoig de vată îmbibată în petrol, înăuntrul tubului. De departe, unde stăteau, AWACS simțeau sursa de căldură și

pregăteau o rachetă. Servanții o lansau pe coordonatele date și raportau un succes.

Singurii care nu se lăsaseră păcăliți erau cei din SAS. Deși puțini la număr, străbăteau deșertul vestic ca furnicile, în Land Rover-uri și pe motociclete, stînd lungiți în crevase de-a lungul zilelor dogoritoare și al nopților înghețate, pîndind. De la două sute de metri depărtare vedeau foarte bine care lansator mobil era real și care era fals. Lansatoarele erau scoase din adăposturi și de sub poduri, unde erau ascunse de ochii observatorilor aerieni, urmărite prin binocluri de bărbații tăcuți de printre stînci. Dacă în jur erau prea mulți irakieni, atunci cereau prin radio intervenția forțelor aeriene. Dacă ei considerau că aveau șanse de reușită, foloseau propriile rachete antitanc Milan, care făceau un zgomot impresionant cînd loveau rezervorul unei Al-Husayn adevărate.

Curînd a devenit evident că de la nord la sud, de-a lungul deșertului, se putea trasa o linie imaginară. Lansate de la vest de ea, rachetele irakiene puteau atinge teritoriul Israelului; de la est de ea, raza lor de acțiune era prea scurtă. Ideea era să-i sperie pe soldații irakieni suficient de tare ca să nu se aventureze la vest de linia aceasta, ci să-și lanseze rachetele de la est de ea și să-și mintă superiorii. Toate acestea au durat opt zile, apoi atacurile împotriva Israelului au încetat pentru totdeauna.

Ceva mai tîrziu, drumul de la Bagdad pînă în Iordania a devenit linie de demarcație. La nord de el era Scud-Alley North, terenul Forțelor Speciale Americane care foloseau elicoptere cu autonomie de zbor mare. La sud de această șosea era Scud-Alley South, fieful Serviciului Special American. Patru oameni valoroși au fost uciși aici, în deșert, dar și-au îndeplinit misiunea pe care o primiseră, acolo unde tehnologia în valoare de miliarde de dolari se dovedise neputincioasă.

În ziua a patra a războiului aerian, pe 20 ianuarie, Escadrila 336 de la Al Kharz era una dintre unitățile care nu fuseseră trimise în deșertul vestic. Obiectivul lor pentru ziua aceea includea o

bază de rachete SAM la nord-vest de Bagdad. SAM-urile erau comandate cu ajutorul a două antene radar mari.

Atacurile aeriene plănuite de generalul Horner se îndreptau acum spre nord. Cum cele mai multe dintre bazele de rachete și antenele radar aflate la sud de linia imaginară orizontală, trasată în sudul Bagdadului, fuseseră distruse; venise timpul să treacă la curățarea zonei aeriene de la est, vest și nord de capitală.

Pentru cele douăzeci și patru de avioane Strike Eagle din escadrilă, ziua de 20 ianuarie avea să fie o zi cu misiuni de zbor multiple. Comandantul escadrilei, locotenent-colonelul Steve Turner, alocase bazei de rachete un detașament de douăsprezece avioane. Detașamentele de asemenea dimensiuni erau cunoscute sub numele de „gorile“.

Gorila era sub conducerea unuia din cei doi ofițeri cu vechime mai mare. Patru dintre avioane erau dotate cu HARM, rachetele specializate în radare și care se conduc după razele infraroșii emise de antenele radar. Celelalte aveau la bord două bombe lucitoare, de oțel inoxidabil, ghidate prin laser, cunoscute ca GBU-10-I. După anihilarea radarelor și orbirea rachetelor, ele aveau să urmeze HARM-urilor, distrugând bateriile de rachete.

Părea că lucrurile nu aveau de ce să meargă prost. Cele douăsprezece avioane Eagle au decolat în trei grupuri de câte patru, s-au adunat în formație liberă și au urcat la opt mii de metri altitudine. Cerul era strălucitor de albastru, iar deșertul de sub ei perfect vizibil.

Proгноza meteo referitoare la obiectivul lor indica o viteză a vântului mai mare decât în Arabia Saudită, dar nu pomenea de vreun „shamal“, una din acele furtuni de nisip care pot oblitera o țintă în câteva secunde.

La sud de frontieră, cele douăsprezece Eagle se întâlneau cu avioanele cisternă, două KC-10. Fiecare din acestea putea face plinul a șase avioane de luptă înfometate, așa că, unul câte unul, Eagle-urile se așezară la rând, așteptând ca operatorul, care le urma prin fereastra de perspex, de la o depărtare de câțiva metri, să-și îndrepte furtunul de alimentare către boturile lor

nerăbdătoare. În fine, realimentate pentru misiune, cele douăsprezece avioane pomiră spre nord, spre Irak. O instalație AWACS staționată în Golf le transmise că nu-i aștepta nici un fel de activitate ostilă. Dacă în aer s-ar fi aflat avioane de luptă irakiene, americanii aveau la bord, în afară de bombe, două tipuri de rachete aer-aer: racheta de interceptare aeriană AIM-7 și AIM-9, cunoscute mai degrabă ca Sparrow și Sidewinder.

Găsiră baza de rachete, dar radarele nu erau active. Chiar dacă nu funcționau în momentul aprinderii lor, acestea ar fi trebuit să „se aprindă” imediat, pentru a ghida SAM-urile în căutarea nepoștiților. Imediat ce radarele se activau, cele patru Eagle dotate cu HARM-uri aveau să le scoată din funcțiune sau, în jargonul forțelor aeriene americane, să le strice toată ziua.

Americanii nu au aflat niciodată dacă comandantului irakian i-a fost frică pentru propria piele sau a fost doar extrem de șiret. Fapt este că radarele refuzară să intre în funcțiune. Primele patru Eagle, conduse de comandantul de detașament coborîră cît de mult, încercînd să le provoace, dar degeaba, acestea refuzară, pur și simplu, să prindă viață.

Bombardierele ar fi făcut o greșală atacînd radarele intacte: dacă acestea ar fi început să funcționeze pe neașteptate, le-ar fi luat ca din oală. După douăzeci de minute de zbor deasupra obiectivului, misiunea a fost rechemată. Membrii gorilei au primit ordin să se îndrepte către țintele secundare.

Don Walker schimbă cîteva cuvinte cu Tim Nathanson, copilotul așezat în spatele lui. Ținta secundară pentru ziua aceea era o bază de rachete Scud, la sud de Samarra, aflată oricum în colimatorul celorlalți, pentru că era și amplasamentul unei cunoscute instalații de producere a gazelor toxice.

AWACS confirmară că nu se înregistrase nici o decolare de pe cele două baze mari de la Samarra Est și Balad Sud-Est. Don Walker își chemă secundul și formația de două avioane se îndreptă spre baza de rachete.

Toate comunicațiile între aparatele de zbor americane se fac printr-un sistem special, care bruiază convorbirile pentru oricine

încearcă să tragă cu urechea, fără a folosi același sistem. Codurile de bruiaj se pot schimba zilnic, dar ele erau comune pentru toate avioanele aliate.

Walker privi în jur – cerul era limpede; la un kilometru distanță, secundul său, Randy Roberts sau R-2, zbura în dreapta și puțin mai sus decât el, cu copilotul propriu, Jim Henry, zis Boomer.

Ajuns deasupra obiectivului, Walker coborî pentru o mai bună identificare. Ținta era acoperită de nori învâltuciți de praf, un shamal care izbucnise din senin, stîmit de vîntul deșertului, care bătea puternic la sol, ceea ce îl înfurie. Bombele ghidate prin laser aveau să ajungă direct la țintă dacă aparatul își putea proiecta raza de ghidaj laser. Dar pentru asta avea nevoie să vadă ținta.

Iritat și cu combustibilul pe terminate, se întoarse. Două eșecuri în aceeași dimineață era prea mult. Îl scotea din sărite gîndul că se întorcea cu muniția intactă la bord. Dar nu avea de ales, trebuia să o ia spre sud, pe drumul către casă.

Trei minute mai tîrziu, dedesubtul lui apără un imens complex industrial.

– Ce-i asta? îl întrebă el pe Tim.

Acesta verifică pe hartă.

– I se spune Tarmiya.

– E mare, fir-ar să fie.

– Mda.

Chiar dacă nici unul din ei n-o știa, complexul industrial de la Tarmiya avea trei sute optzeci și una de clădiri și acoperea o arie de optsprezece kilometri pe optsprezece.

– E pe listă?

– Nu.

– Coborîm, oricum. Randy, acoperă-mi spatele.

– Înțeles, veni de undeva din aer vocea secundului.

Walker coborî pînă la trei mii de metri. Complexul era uriaș. În centru avea o clădire enormă, de dimensiunile unui stadion acoperit.

- Bombardez.
- Don, nu e pe lista cu obiective.

Coborînd pînă la două mii cinci sute de metri, Walker își activă laserul de ghidaj și se așează în linie cu fabrica de dedesubtul și din fața sa. Pe display avea distanța care se micșora și numărul secundelor pînă în momentul focului. În clipa în care acesta ajunsese la zero lansă bombe, ținînd drumul spre țintă.

Sistemul laser care „adulmeca”, montat în botul celor două proiectile, era așa-numitul PAVEWAY. Sub fuzelajul său era modulul de ghidaj denumit Lantern. Acesta arunca, spre țintă, un fascicul de raze infraroșii, care se reflecta sub forma unui „coș” electronic ca o pîlnie, cu vîrfurile spre el. Sistemul PAVEWAY din vîrfurile proiectilului îl simțea, pătrundea în el și urma linia pîlniei în jos, pînă ce atingea exact punctul către care fusese îndreptată raza.

Ambele bombe își făcură datoria, explodînd sub streășina fabricii. Apoi Don Walker trase de manșă și ridică avionul înapoi pînă la opt mii cinci sute de metri. O oră mai tîrziu, el și secundul său ajunseră înapoi la Al Kharz, după ce făcuseră o nouă alimentare în zbor.

Înainte de a cabra avionul, Walker văzuse explozia orbitoare a celor două bombe, coloana de fum ridicată și zărise ceva din norul de praf care urmează unui bombardament.

Ceea ce nu văzuse el era că cele două proiectile afectaseră una din extremitățile fabricii, săltînd o bună bucată din acoperiș în aer, ca pînza unei corăbii în larg. Și nu văzuse nici că vîntul din acea dimineață, care ridicase norii de praf, dezvelind baza de rachete Scud, completase treaba smulgînd acoperișul fabricii ca pe capacul unei cutii de sardele și făcînd foile de tablă ucigașe să zboare în toate părțile.

Întors la bază, ca toți ceilalți piloți, Don Walker făcu un raport amănunțit. Pentru piloții obosiți era un proces sîcîitor, dar trebuia să treacă prin el. Cel căruia i se dădea raportul era ofițerul cu informațiile pe escadrilă, maiorul Beth Kroger.

Nimeni nu pretindea că fusese cine știe ce succes, dar toți piloții își atinseseră țintele secundare, mai puțin unul. Acesta, ofițerul cu armamentul, ratase obiectivul și alesese o a treia țintă, la întâmplare.

– Ce dracu' te-a apucat să faci una ca asta? întrebă Beth Kroger.

– Deoarece era mare și părea importantă.

– Nici măcar nu e pe lista de obiective, se plînse ea.

Înregistră ținta aleasă, localizarea exactă și descrierea, evaluarea pagubelor, și le trimise la TACC¹, care se afla la Riad, în același subsol al CENTAF-ului, de dedesubtul cartierului general al Forțelor Aeriene Saudite, cu analiștii din Gaura Neagră.

– Dacă se dovedește că e o fabrică de îmbuteliat apă minerală sau de produse alimentare pentru copii, or să-ți ia capul, îl avertiză ea pe Walker.

– Auzi, Beth, îți stă bine cînd te-nfurii, o tachină el.

Beth Kroger era un bun ofițer. Dacă era să i se facă avansuri, le prefera de la colonei în sus. Dar cum numai trei bărbați din cei de la Al Kharz își luau căsnicia în serios, activitatea aici începea să devină complicată.

– Îți ieși din atribuții, căpitane, îi răspunse ea și plecă să înregistreze raportul.

Walker oftă și se duse să se întindă în pat, să se odihnească. Da, avea dreptate. Dacă reușise să șteargă de pe fața pămîntului cel mai mare orfelinat din lume, generalul Horner însuși avea să-și facă scobitori din gradele lui. Întîmplător, lui Don Walker nu i s-a spus niciodată ce bombardase în dimineața aceea. În orice caz, nu un orfelinat.

¹ Tactical Air Control Centre – Centrul de dirijare a aviației tactice (*n. trad.*).

Capitolul 16

În acea seară Karim veni să ia cina cu Edith. Găsise singur drumul pînă în suburbia din afara orașului și adusese cu el daruri: o pereche de lumînări parfumate, pe care le așeză pe măsuta din alcov și le aprinse, și două sticle de vin bun.

Edith îi deschise, îmbujorată și încurcată ca întotdeauna, apoi se întoarse să vadă de șnițelul vienez pe care îl pregătea. De douăzeci de ani nu mai făcuse de mîncare pentru un bărbat; acum lucrul acesta o speria puțin, dar, spre surpriza ei, o și incita.

Karim o salutase în prag cu o sărutare castă pe obraz, care o intimidase și mai tare, apoi găsise în discotecă un LP cu *Nabucco* de Verdi și îl pusese să cînte. Curînd, aroma de mosc și paciuli a lumînărilor, împreună cu cadența blîndă a „Corului robilor“ se răspîndiră prin apartament.

Locul arăta exact așa cum îi fusese descris de echipa neviotă care intrase aici cu cîteva săptămîni în urmă; ordonat, simplu și curat. Apartamentul unei femei singure.

Cînd cina fu gata, Edith o prezentă cu nenumărate scuze. Karim gustă carnea, pe care o decretă cea mai bună pe care o mîncase în viața lui, ceea ce o făcu să arate mai încurcată decît oricînd, dar și grozav de încîntată.

În timpul mesei discutară despre cultură; despre proiectata lor vizită la Palatul Schönbrunn și la Hofreitschule, la Școala Spaniolă de Călărie, să vadă celebrii cai lipițani.

Edith mîncea așa cum făcea totul în viață, delicat, ca o pasăre care ciugulește firimituri. Avea părul, ca de obicei, pieptănat pe spate și legat într-un coc sever pe ceafă. La lumina lumînărilor, căci stinsese lustra prea puternică de deasupra mesei, Karim era la fel de fermecător și de curtenitor ca întotdeauna. Îi umplea permanent paharul, așa că ea sfîrși prin a bea mult mai mult decît paharul pe care și-l îngăduia din cînd în cînd.

Efectul mîncării, al vinului, al lumînărilor, al muzicii și al companiei tînărului ei prieten înfrînse pînă la urmă rezerva de care se înconjurase. Pe deasupra farfuriilor goale, Karim se aplecă spre ea, privind-o în ochi.

– Edith...

– Da.

– Pot să te întreb ceva?

– Dacă vrei.

– De ce porți părul așa, dat pe spate?

Era o întrebare personală, impertinentă.

– L-am... întotdeauna l-am purtat așa.

Nu, nu era adevărat. Fusese o vreme de care își amintea, cu Horst, cînd îl purta liber pe umeri, castaniu și des, în vara lui 1970. Fusese o vreme cînd îi fluturase în vînt, pe malul lacului, la Schlosspark, în Laxenburg.

Fără un cuvînt, Karim se ridică și trecu în spatele ei. O inundă panica. Ce se întîmpla era revoltător. Degete experte îi desprinseseră pieptenele de бага din coc. Trebuia să-l oprească. Simți acele de păr cum ies unul cîte unul, părul cum îi cade desfăcut pe spate. Rămase pe loc, încremenită. Aceleași degete îi ridicară părul aducîndu-i-l în față, lăsîndu-l să cadă pe lîngă obraji.

Ridică ochii spre Karim, care stătea lîngă ea. El îi întinse ambele mîini și îi zîmbi.

– Așa e mai bine. Arăți cu zece ani mai tînără și mai drăguță. Hai să stăm pe sofa. Tu alegi ce disc vrei să ascuți, iar eu fac cafeaua, bine?

Fără voia ei, o luă de mâini și o ridică de pe scaun. Eliberându-i o mână, el o conduse din alcov în sufragerie. Apoi intră în bucătărie, dând drumul și celeilalte mâini.

Slavă cerului! Tremura din cap pînă-n picioare. Prietenia lor trebuia să fie platonică. Dar... n-o atinsese... n-o atinsese cu adevărat. Pentru că ea nu va permite niciodată *una ca asta*.

Își zări chipul în oglinda de pe perete, îmbujorată, cu părul lăsat pe umeri acoperindu-i urechile, încadrându-i fața. I se păru că o vede, o clipă, pe fata pe care o știuse cu douăzeci de ani în urmă. Făcu un efort și alege un disc. Iubitul ei Strauss, ale cărui valsuri le cunoștea notă cu notă: „Rozele din sud“, „Pădurea vieneză“, „Patinatorii“, „Dunărea“... Slavă cerului că el era în bucătărie și nu o văzuse aproape scăpînd discul din mână cînd îl puse pe platan. Aparent, el nu întîmpina greutăți în a găsi cafeaua, apa, filtrele, zahărul.

Cînd veni să se așeze alături și îi întinse cafeaua, ea ședea la un capăt al sofalei, cu genunchii strînși. Ar fi vrut să deschidă discuția despre noul concert programat la Musikverein pentru săptămîna următoare, dar nu-i veneau cuvintele. Sorbi din cafea.

– Edith, te rog nu te teme de mine, murmură el. Sînt prietenul tău, așa-i?

– Nu fi caraghios, bineînțeles că nu mi-e teamă.

– Foarte bine. Pentru că n-am să-ți fac nici un rău.

Prieten. Da, erau prieteni, o prietenie născută din dragostea comună pentru muzică, artă, operă, cultură. Desigur, nimic mai mult. Un pas atît de mic, de la prieten la iubit. Știa că celelalte secretare de la bancă aveau soți sau iubiți, le vedea nerăbdătoare înaintea unei întîlniri, chicotind pe hol a doua zi dimineață, compătîmind-o pentru că era singură.

– Este vorba de „Rozele din sud“, nu?

– Da, sigur.

– Cred că dintre toate valsurile îmi place cel mai mult.

– Și mie.

Era mai bine, se întorseseră la muzică.

El îi luă ceașca de cafea din poală și o puse alături de a lui, pe o măsută. Apoi se ridică, o luă de mâini și o ridică în picioare.

– Ce...?

Se trezi că mîna dreaptă îi era prinsă în cea stîngă a lui, mijlocul înconjurat de un braț puternic și persuasiv și că se rotea încet pe porțiunea mică de parchet dintre piesele de mobilier, dansînd un vals.

Așa, băiete, ar fi spus Gidi Barzilai, dă-i drumul, nu mai pierde vremea. Ce știa el? Habar nu avea. Mai întîi, încrederea, apoi căderea. Karim își ținea mîna dreaptă sus, pe spatele lui Edith.

În timp ce se roteau, cu un spațiu de cîțiva centimetri între ei, Karim își trase mîna, în care o ținea pe a ei, mai aproape de umăr și, cu brațul drept, o aduse pe Edith mai aproape de el. Mișcarea era imperceptibilă. Edith se trezi aproape de pieptul lui și trebui să întoarcă fața într-o parte. Pieptul ei mic era lipit de trupul lui și simțea din nou mirosul acela masculin. Se trase înapoi. El o lăsă și îi dădu drumul mîinii drepte și, cu stînga, o apucă de bărbie și-i ridică fața spre el. Apoi o sărută, continuînd să danseze.

Nu era un sărut lasciv. Își ținuse buzele lipite și nu încercase să le forțeze pe ale ei să se deschidă. Minte ei era un vârtej de gânduri și senzații, ca un avion scăpat de sub control, care se prăbușește în vrie, printre protestele care încercau să se înfiripe și nu reușeau. Banca, Gemütlich, reputația ei, tinerețea lui, faptul că era străin, diferența de vîrstă, căldura, vinul, parfumul, forța, buzele. Muzica încetă.

Dacă ar fi făcut un gest, l-ar fi dat afară. Dar el își desprinsese buzele de ale ei și îi lipi capul de pieptul său. Rămaseră așa cîteva clipe, nemișcați în apartamentul tăcut.

Ea fu cea care se desprinsese din îmbrățișare. Se întoarse și se așeză pe sofa, privind neclintită drept înainte. Descoperi că el îngenunechese în fața ei. Îi luă mîinile într-ale lui.

– Ești supărată pe mine, Edith?

– N-ar fi trebuit să faci asta.

- N-am vrut. Jur. Dar nu m-am putut opri.
 - Cred că ar fi mai bine să pleci.
 - Edith, dacă ești supărată și vrei să mă pedepsești, există un singur fel în care poți s-o faci. Să nu-mi mai dai voie să te văd.
 - Știu eu, nu sînt sigură.
 - Te rog, spune-mi că pot să te mai văd.
 - Probabil că da.
 - Dacă spui nu, voi abandona studiile și voi pleca acasă.
- N-aș mai putea sta la Viena dacă nu vrei să ne mai vedem.
- Nu spune prostii. Trebuie să-ți termini studiile.
 - Atunci pot să te mai văd?
 - Da.

Cinci minute mai tîrziu plecă. Ea stinse luminile, se îmbracă în cămașa de noapte curată, din bumbac, se spală pe față și pe dinți și se urcă în pat. Rămase în întuneric, cu genunchii la piept. După două ore făcu un lucru pe care nu-l mai făcuse de ani de zile. Zîmbi pe întuneric. Un gând aiurit i se învîrtea prin minte și nu-i dădea pace, dar n-o supăra. Am un iubit. E cu zece ani mai tînăr, e student, e străin, arab și musulman. Dar nu-mi pasă.

Colonelul Dick Beatty din Forțele Aeriene Americane era în schimbul din cimitir în noaptea aceea, în Riad.

Activitatea în Gaura Neagră nu se oprea și nu-și încetinea niciodată ritmul, iar în aceste prime zile ale războiului era mai intensă și mai susținută decît oricînd. Planul inițial al generalului Chuck Homer privind războiul aerian trecea prin modificările cerute de sutele de avioane care primiseră ordin să repereze lansatoarele Scud, în loc să se ocupe de obiectivele care le fuseseră repartizate inițial.

Orice general care a fost în luptă poate confirma că, oricît de bine pus la punct ar fi un plan, el suferă transformări fundamentale cînd e să fie pus în practică. Criza provocată de bombardarea Israelului se dovedea a fi o problemă serioasă. Tel Avivul țipa cît îl ținea gura la Washington, iar Washingtonul la Riad. Diversiunea tuturor avioanelor pormite la vînătoare după

invizibilele lansatoare mobile era prețul pe care Washingtonul trebuia să-l plătească pentru a împiedica Israelul să riposteze. Iar ordinele de la Washington nu suportau comentarii. Oricine putea vedea că, dacă Israelul își pierde răbdarea și intra în război, situația devenea catastrofală pentru Coaliția și așa fragilă reunită împotriva Irakului. Problema rămânea extrem de serioasă.

Obiectivele stabilite inițial pentru ziua a treia au fost amânate din lipsă de aparate de zbor, iar efectul a fost conform principiului dominoului. O altă problemă era că încă nu era posibilă o evaluare a pagubelor făcute de bombardamente, evaluare esențială și care trebuia cu orice preț făcută. Altfel, alternativa putea fi oribilă.

Evaluarea pagubelor în urma bombardamentelor era crucială pentru că cei din Gaura Neagră trebuiau să știe care era nivelul de reușită – sau de nereușită – al fiecărui val de atac aerian. Fiecare obiectiv de pe lista oficială, fie el centru de comandă irakian, bază radar sau baterie de rachete, era atacat când îi venea rîndul. Dar erau ele și distruse? Și dacă da, în ce proporție? Zece la sută, cincizeci la sută sau fuseseră reduse la o grămadă de ruine fumegînde? Simpla presupunere că o baterie de rachete fusese spulberată de pe fața pămîntului nu era de ajuns. A doua zi ar fi putut fi trimise în zonă avioane ale căror echipaje să nu bănuiască nimic, cu misiuni diferite. Dacă bateria era încă în funcțiune, pe piloți îi aștepta moartea.

Deci în fiecare zi, după zborurile obositoare piloții descriau exact ce făcuseră și ce ținte loviseră. Sau credeau că loviseră. A doua zi alte avioane erau trimise în același loc, să facă fotografii.

Astfel, în fiecare zi începea pregătirea unui nou Ordin de Zbor, în care trebuiau incluse și misiunile care presupuneau o „a doua vizită“, care să încheie treaba începută cu o zi înainte.

În a patra zi a războiului aerian, pe 20 ianuarie, forțele Aliate încă nu reușiseră să anihileze în mod oficial instalațiile industriale marcate ca fiind cele în care se produceau arme de distrugere în masă. Se concentrau însă asupra suprimării forțelor de apărare aeriană ale inamicului.

În acea noapte colonelul Beatty tocmai pregătea lista de obiective pentru misiunile de recunoaștere de a doua zi, pe baza recoltei de informații obținute de la piloți de către ofițerii cu informațiile.

La miezul nopții era aproape gata, iar primele ordine se grăbeau deja să ajungă la comandanții de escadrole care aveau în grijă operațiunile de fotografiere. Aceste misiuni începeau în zori.

– Și mai e asta, domnule colonel.

Era un ofițer inferior din Infanteria Marină, lângă umărul lui. Colonelul privi obiectivul.

– Cum adică, Tarmiya?

– Așa zice-aici.

– Și unde, mă rog, e Tarmiya asta?

– Aici, domnule colonel.

Colonelul își ridică ochii spre hartă. Locul nu-i spunea nimic.

– Radar? Rachete, bază aeriană, post de comandă?

– Nu, domnule colonel. O instalație industrială.

Colonelul era obosit. Avusese o noapte lungă și pînă dimineață mai avea de lucru.

– La naiba, încă n-am ajuns la obiective industriale. Dă-mi lista.

O parcurse cu privirea. Conținea toate instalațiile industriale cunoscute Aliatilor ca producînd arme de distrugere în masă: fabrici care produceau obuze, explozibili, vehicule, piese de schimb pentru armament și pentru tancuri.

În prima categorie intrau Al-Qaim, As-Sharqat, Tuwaitha, Fallujah, Hillah, Al-Atheer și Al-Furat. Colonelul nu avea cum să știe că lipsea Rasha-dia, unde irakienii își instalaseră cea de a doua cascadă de centrifuge pentru producerea uraniului rafinat, chestiune care le scăpase experților din Comitetul Meduza. Instalația, descoperită mult mai târziu de Națiunile Unite, nu era subterană, ci deghizată sub aparența unei fabrici de îmbuteliat apă.

De asemenea, colonelul Beatty nu avea cum să știe că în subteranele de la Al-Furat era prima cascadă de uraniu, cea vizitată de doctorul Stemmler „unde va în apropiere de Tuwaitha“, a cărei poziție exactă fusese dezvăluită de Jericho.

- Nu văd nici o Tarmiya, mormâi el.
- Nu, domnule colonel, nu e pe listă.
- Dă-mi grila de referință.

Nimeni nu se aștepta ca analiștii să țină minte sutele de nume geografice arabe, confuze, cu atât mai mult, cu cât adeseori un singur nume acoperea zece obiective diferite, așa că toate obiectivele fuseseră așezate de către Sistemul de Poziționare Globală pe o grilă cu o precizie de douăsprezece zecimale, în careuri de cincizeci de metri pe cincizeci. După ce bombardase uriașa fabrică de la Tarmiya, Don Walker o marcase pe grilă, care era atașată la raportul său.

– Nu-i aici, protestă colonelul. Nici măcar nu e printre nenorocitele astea de obiective! Cine a tras asupra ei?

– Unul dintre piloții din 336 de la Al Kharz. A ratat primele două ținte, dar nu din vina lui. Cred că n-a vrut să se-ntoarcă acasă plin.

– Idiotul, murmură colonelul. Bine, dă-o celor de la Evaluări. Fără grabă. Nu irosi filmul pe ea.

Căpitanul-locotenent Darren Cleary ședea la comenzile avionului său F-14 Tomcat, profund dezamăgit.

Sub el, masa cenușie a portavionului american *Ranger* străbătea apele cu prova în vînt și o viteză de douăzeci și șapte de noduri. În nordul Golfului, apa era calmă ca într-un lighean, iar cerul avea să se lumineze curînd. Ar fi trebuit ca pentru un tînăr pilot care zbura pe unul din cele mai bune avioane din lume aceasta să fie o zi excelentă.

Supranumit Fleet Defender¹, avionul Tomcat cu două locuri își făcuse o mulțime de adepți de cînd jucase rolul principal în

¹ Apărătorul flotei (*n. trad.*)

filmul „Top Gun“. Carlinga lui este, probabil, cel mai căutat loc din întreaga aviație de luptă americană, iar faptul că se afla la comenzile unui asemenea aparat într-o zi atât de frumoasă, la numai o săptămână de la sosirea în Golf, ar fi trebuit să-l facă pe Darren Cleary fericit. Motivul dezamăgirii lui consta în faptul că nu fusese inclus într-o misiune de luptă, ci alocat pe lângă serviciul Evaluări și că acum trebuia să se ducă să facă poze, după cum se plînsese el cu o seară înainte. Se rugase cu cerul și cu pămîntul de ofițerul cu Operațiunile pe escadrilă să-l lase să meargă să vîneze MIG-uri, dar degeaba.

– Cineva trebuie să facă și asta, fusese răspunsul.

Ca toți piloții de vînătoare aliați din Golf, se temea că aviația irakiană va părăsi spațiul aerian după primele cîteva zile, răpindu-i șansa unei confruntări.

Prin urmare, spre marea lui supărare, fusese „lipit“ la o misiune TARPS.

În spatele lui și a copilotului lui torceau cele două motoare General Electric, în timp ce echipajul îl agăța de catapulta de la capătul punții înclinate, cu botul puțin în afara liniei mediane a lui *Ranger*. Pe timpul acestor pregătiri, Cleary aștepta, cu mîna stîngă pe ambreiaj și dreapta pe manșa neclintită, în poziție neutră. În fine, o întrebare scurtă, o înclinare a capului și catapulta îl propulsă, pe el și avionul în greutate de treizeci și patru de tone, de la zero la o sută cincizeci de noduri în trei secunde.

Pe cînd oțelul cenușiu al portavionului se pierdea în urmă, iar marea sclipea întunecat dedesubt, Tomcat-ul simți curentul de aer ce-l susținea și se înalță lin către cerul care se lumina.

Urma o misiune de patru ore, cu două realimentări. Avea de fotografiat douăsprezece obiective, dar nu era singur. Deja înaintea lui se găsea un A-6 Avenger, dotat cu bombe ghidate cu laser, în eventualitatea că dădeau peste bateriile Triplu-A, caz în care Avenger-ul avea să-i învețe pe irakieni să stea în banca lor.

La aceeași misiune mai participa un EA-6B Prowler, dotat cu rachete HARM, pentru cazul în care întâlneau vreun SAM ghidat prin radar. Prowler-ul avea atunci să-și utilizeze HARM-urile

pentru a anihila radarul, iar Avenger-ul va contracara rachetele cu LGB-urile sale.

Pentru o eventuală întâlnire cu aviația irakiană, alte două Tomcat-uri zburau ca gardă de corp, ceva mai sus și de fiecare parte a fotografului. Radarele lor aeriene puternice, AWG-9, puteau spune și cât cântărea pilotul irakian dimineăta, pe burta goală.

Toată această risipă de metal și inteligență era menită să protejeze un lucru care stătea acum suspendat sub tălpile lui Darren Cleary, un sistem de cercetare aeriană tactică – TARPS.

Atașat puțin la dreapta centrului de greutate al avionului, TARPS-ul, ca un coșciug aerodinamic lung de aproape șase metri, era puțin mai complicat decât aparatul de fotografiat turistic.

În partea din față avea un aparat fotografic cu două poziții: înainte-și-în-jos și direct-în-jos. În spatele acestuia era o cameră panoramică, cu vedere înainte, în lateral și în jos. În spatele ei se afla setul de recunoaștere cu infraroșii, destinat să înregistreze radiațiile termice și sursa lor. Dacă făcea o ultimă voltă, pilotul putea vedea obiectul fotografiat pe un ecran, în partea superioară a carlingii, în timp ce se afla chiar deasupra lui.

Darren Cleary urcă pînă la cinci mii de metri, se întîlni cu restul escortei și împreună porniră către locul de alimentare, la sud de granița irakiană.

Fără a întâmpina rezistență din partea irakienilor, fotografie principalele unsprezece obiective care-i fuseseră repartizate, apoi se întoarse către Tarmiya, unde se afla cel de-al doisprezecelea, de importanță secundară. Aflat deasupra instalației de la Tarmiya își privi ecranul și bombăni:

– Ce mama mă-sii e asta?

Fu momentul în care se terminară toate cele șapte sute cincizeci de cadre din cele două aparate fotografice principale.

După o a doua realimentare, ateriză fără incidente pe *Ranger*. Cei din echipaj descărcară aparatele și duseră filmele la laborator pentru a fi dezvoltate. Cleary își făcu raportul, apoi se prezentă în laborator, împreună cu ofițerul de la Informații. Pe

măsură ce negativele apăreau pe ecranul orizontal, luminat de dedesubt, Cleary explica fiecare cadru și de unde provenea. Ofițerul de la Informații lua notițe pentru propriul său raport care, împreună cu fotografiile, avea să fie atașat la raportul lui Cleary. Ajunși la ultimele douăzeci de cadre, ofițerul întrebă:

– Ce-s astea?

– Nu mă întreba, spuse Cleary. Sînt ale obiectivului de la Tarmiya; știi care, acela pe care l-a adăugat Riadul în ultima clipă.

– Mda, dar ce sînt chestiile alea, din clădirea fabricii?

– Parcă-s farfurii pentru uriași, spuse Cleary cu îndoială în glas.

Și așa le rămase numele. Ofițerul de la Informații îl folosi în propriul său raport, o dată cu mărturisirea că nu avea nici cea mai vagă idee ce ar fi putut fi. În final, un avion Lockheed S-3 Viking fu catapultat de pe *Ranger* și le duse pe toate la Riad. Darren Cleary se întoarse la misiunile sale de luptă, fără a întîlni vreodată un MIG și părăsi Golful, împreună cu *Ranger*, la sfîrșitul lunii aprilie 1991.

Wolfgang Gemütlich era din ce în ce mai îngrijorat de starea secretarei sale personale. Era politicoasă și convențională ca întotdeauna, activitatea ei era ireproșabilă, în ciuda faptului că Herr Gemütlich nu era ușor de mulțumit. Tip nu prea sensibil, la început nu văzuse nimic, dar cînd ea intrase pentru a treia oară în sanctuarul lui pentru a scrie o scrisoare, el observă ceva neobișnuit.

Nimic ușuratic, desigur, și în orice caz nu frivol, așa ceva nu ar fi tolerat niciodată. Dar avea un aer special. A treia oară o observă mai atent în timp ce, cu capul aplecat asupra caietului, lua notițe după dictare.

E adevărat, costumul taior auster era la locul lui, pînă sub genunchi. Părul tot strîns în coc, la spate... Abia a patra oară realiză cu o tresărire de oroare că Edith Hardenberg avea pudră

pe față. Nu multă, doar o idee. Se uită repede să vadă dacă nu cumva avea și ruj pe buze și constată ușurat că nu.

Poate se înșela, își spuse el. Era ianuarie, vremea rece de afară i-o fi crăpat pielea obrazilor; fără îndoială că pudra era pentru a-i atenua usturimea. Dar asta nu era tot.

Ochii. Nu rimel, *um gotteswillen*, numai rimel să nu fie. O privi din nou, dar nu era. Se înșelase, își spuse din nou. Era ora prânzului; își întinse șervețelul de în pe sugativă și, în timp ce mânca sandvișurile preparate conștiincios de Frau Gemütlich, ca în fiecare zi, lucrurile i se limpeziră.

Străluceau. Ochii lui Fräulein Hardenberg străluceau. Asta nu mai era din cauza vremii, doar stăteau în birou de câteva ore. Bancherul lăsă jos sandvișul mâncat doar pe jumătate și-și dădu seama că mai întâlnise acest sindrom la secretarele lui mai tinere vinerea seara, înainte de a pleca acasă.

Era fericirea. Edith Hardenberg era fericită. Acum își dădea seama că se vedea în felul în care mergea, în felul în care vorbea și privea. Așa fusese toată dimineața... asta și urma de pudră. Era suficient pentru a-l tulbura profund pe Wolfgang Gemütlich. Nu putea decît să spere că nu începuse să-și cheltuie banii.

Fotografiile făcute de căpitanul-locotenent Darren Cleary ajunseră la Riad după-amiază, ca parte din torentul de imagini care se scurgeau la CENTAF în fiecare zi. Unele dintre aceste fotografii erau făcute de sus de sateliții KH-11 și KH-12 și dădeau o imagine generală, panoramică a întregului Irak. Dacă în ele nu se observau schimbări față de ziua precedentă, erau clasate.

Altele proveneau din misiunile permanente de recunoaștere la înălțime mică, făcute de TR-1. În unele se vedea activitatea irakienilor, militară și industrială, și noutățile: mișcări de trupe, avioane de luptă pe piste unde nu fuseseră pînă atunci, lansatoare de rachete în locuri neașteptate. Acestea mergeau la Analiza Obiectivelor.

Cele făcute de Tomcat-urile de pe *Ranger* erau preluate de Evaluarea Pagubelor Bombardamentelor. Filtrate de Tavernă, grupul de corturi verzui de la marginea bazei militare, apoi identificate și etichetate, făceau restul drumului pînă în Gaura Neagră, unde aterizau la departamentul de Evaluări.

În seara aceea, colonelul Beatty intră de serviciu la ora șapte. Timp de două ore examinează o bază de rachete (parțial distrusă, două baterii aparent încă intacte) și un centru de comunicații (făcut praf), plus un număr de adăposturi antiaeriene pentru avioanele MIG, Mirage și Sukhoi (spulberate).

Ajunse și la duzina de fotografii făcute la instalația din Tarmiya și se încruntă. Se ridică și se apropie de biroul unui sergent englez din RAF.

– Charlie, ce sînt astea?

– Tarmiya, domnule. Vă amintiți, fabrica bombardată de Strike Eagle ieri, cea care nu era pe listă?

– A, da, cea care nu era nici măcar un obiectiv pentru noi.

– Aceea. Fotografiile au fost făcute de un Tomcat de pe *Ranger* puțin după ora zece dimineța.

Colonelul Beatty bătu cu degetul în fotografiile din mînă.

– Și ce dracu' se întîmplă acolo, jos?

– Nu știu, domnule colonel. De aceea vi le-am pus pe birou. Nimeni nu le dă de capăt.

– Ce mai, pilotul ăsta de pe Eagle a stîrnit un cuib de viespi.

Sergentul englez și colonelul american privesc imaginile aduse de avionul Tomcat de la Tarmiya. Erau perfect clare, detaliile erau fantastice. Parte din ele fuseseră făcute de aparatul din vîrfurile TARPS-ului, cu vedere înainte-și-în-jos, și în ele se vedea fabrica avariata în timp ce Tomcat-ul se apropia de la cinci mii de metri; celelalte erau luate de aparatul panoramic instalat în partea centrală a TARPS-ului. Cei de la Tavernă le selectaseră pe cele mai bune și mai clare.

– Cît de mare e fabrica asta? întrebă colonelul.

– Cam o sută de metri pe șaiszeci, domnule colonel.

Acoperișul gigantic fusese smuls și numai un sfert de clădire mai rămăsese neatinsă. Înăuntrul celor trei sferturi de fabrică fără acoperiș se vedea totul ca-n palmă. Pereții interiori o fragmentau în câteva subdiviziuni, fiecare dintre ele ocupată în cea mai mare parte de câte un disc mare, întunecat.

– Astea-s de metal?

– Da, domnule colonel, conform scannerului cu infraroșii. Oțel.

Încă și mai neașteptată, și de aceea motiv pentru toată atenția acordată de cei de la Evaluări, fusese reacția irakienilor la raidul lui Don Walker. În jurul fabricii rămase fără acoperiș erau grupate nu una, ci cinci macarale gigantice, cu ciocurile îndreptate către interior, ca cinci berze care ciuguleau dintr-un pește. La distrugerile suferite de Irak în tot locul, macaralele de asemenea dimensiuni erau la mare preț. Iar înăuntrul și-n jurul fabricii roiau muncitori care încercau să atașeze discurile la cârligele macaralelor, pentru a le scoate de acolo.

– I-ați numărat, Charlie?

– Sînt peste două sute, domnule colonel.

– Și discurile astea – colonelul consultă raportul ofițerului cu informațiile de pe *Ranger* – farfuriile astea pentru uriași?

– N-am idee, domnule colonel. N-am văzut în viața mea așa ceva.

– În orice caz, pentru domnul Saddam Hussein sînt importante al dracului. Și Tarmiya chiar nu e pe lista de obiective?

– Nu, de aceea a fost trecută ulterior. Dar vă rog să vă uitați puțin la asta.

Sergentul extrase o altă fotografie, descoperită într-un dosar. Colonelul își încordă privirile asupra punctului indicat.

– E împrejmuată cu un gard de plasă.

– Dublu. Iar aici...

Colonelul Beatty luă o lupă și privi din nou.

– Cîmp minat... baterii Triplu-A... turnuri de pază. Unde au găsit toate astea, Charlie?

– Aici. Aveți imaginea generală.

Colonelul Beatty rămase cu ochii pironiți la fotografia care-i fusese pusă în față, o imagine a întregii zone Tarmiya și a împrejurimilor, făcută de la altitudine foarte mare. Apoi dădu drumul aerului din plămîni într-un oftat adînc.

– Dumnezeuule mare, va trebui să reevaluăm toată Tarmiya. Cum dracu' de ne-a scăpat?

De fapt, întregul complex industrial de trei sute optzeci și una de clădiri fusese analizat și eliminat de pe listele de obiective ca avînd caracter non-militar, pentru motive ce aveau să devină mai tîrziu o parte din folclorul cîrțițelor umane care lucraseră și supraviețuiseră în Gaura Neagră.

Toți erau experți NATO, americani sau britanici. Toți fuseseră instruiți să depisteze ținte de fabricație sovietică, și asta căutaseră, după cîțiva indicatori standard, pe principiul că, dacă o clădire sau un complex avea caracter militar și era considerată importantă, accesul la ea avea să fie limitat și ea însăși trebuia protejată împotriva atacurilor. Se vedeau turnuri de pază, garduri de plasă, baterii antiaeriene, rachete, cîmpuri minate, barăci pentru garnizoane? Se vedeau urme de camioane grele intrînd și ieșind? Sau linii electrice de mare putere, sau vreo capacitate de generare înăuntrul zonei cercetate? Toate acestea însemnau că aveau de-a face cu o țintă posibilă. Dar Tarmiya nu avea nici unul din aceste însemne... aparent.

Într-un moment de inspirație, sergentul RAF reexaminase o fotografie făcută întregii zone de la o altitudine foarte mare. Și descoperise... și gardul, și bateriile, și barăcile, și porțile întărite și rachetele, și sîrma ghimpată, și cîmpurile de mine. Dar la distanță mare. Irakienii izolaseră, pur și simplu, o porțiune de o sută de kilometri pe o sută, împrejmuid-o. În Europa, nici măcar în cea de est, așa ceva nu ar fi fost cu putință.

Complexul industrial, din ale cărui trei sute optzeci și una de clădiri șaptezeci s-au dovedit mai tîrziu a fi dedicate producției de război, stătea chiar în centrul acestui pătrat, destul de mare pentru a reduce riscurile în caz de bombardament, dar chiar și

așa nu acoperea decît două sute din cele patru mii de hectare împrejmuite.

– Și liniile de alimentare? Aici nu este nici o sursă care să-ți alimenteze mai mult de o periută de dinți.

– Uitați-vă aici, domnule colonel. Patruzeci și cinci de kilometri mai la vest. Rețelele de alimentare duc în direcția opusă. Pun pariu pe cincizeci de lire contra o bere caldă că sînt false. Firele adevărate sînt îngropate și duc de la generator pînă în inima complexului de la Tarmiya. E o stație de generatoare de o sută cincizeci de megawați.

– Ticăloșii! blestemă colonelul, apoi se îndreptă de șale și apucă teancul de fotografii. Bună treabă, Charlie. Îi duc toate astea lui Buster Glosson. Între timp, nu mai e nevoie să ne învîrtim în jurul fabricii fără acoperiș. Dacă pentru irakieni e importantă, atunci o bombardăm.

– Da, domnule colonel, o pun pe listă.

– Dar nu peste trei zile, ci mîine. Ce avem liber?

– Nimic, domnule colonel. Toate unitățile sînt ocupate pînă peste cap.

– Nu putem detașa o escadrilă?

– Nu prea. Sîntem în întîrziere din cauza Scud-urilor. A, stați puțin, Patru Mii Trei Sute e la Diego. Ei au o capacitate suficientă.

– OK, dă-le-o celor de la Buff.

– Dacă-mi permiteți să mă exprim așa, domnule colonel, remarcă sergentul în limbajul politicos care ascundea dezacordul, cei de la Buff nu sînt chiar cei mai buni țintași.

– Charlie, dacă mai stăm douăzeci și patru de ore, irakienii curăță locul. Nu avem de ales. Dă-le-o celor de la Buff.

– Să trăiți, am înțeles.

Mike Martin nu avea răbdare să stea ascuns mai mult de cîteva zile în reședința sovietică. Șoferul rus și nevasta lui erau înnebuniți de nopțile nedormite din cauza bombardamentelor, de zgomotul nesfîrșit al obuzelor și rachetelor, combinat cu cel al bateriilor antiaeriene irakiene, gălăgioase, dar nu prea eficiente.

Azvîrleau blesteme pe fereastră asupra piloților englezi și americani, în timp ce proviziile de hrană se micșorau – iar pentru ruși stomacul era un argument convingător. Soluția era de a-l trimite pe Mahmoud, grădinarul, din nou la cumpărături.

Martin își reluase de trei zile drumurile cu bicicleta prin oraș când zări semnul făcut cu cretă. Era pe peretele din spate al uneia dintre casele vechi din Karadit-Mariam și însemna că Jericho lăsase un mesaj la cutia poștală corespunzătoare.

În ciuda bombardamentelor, dorința naturală a oamenilor de a-și continua existența obișnuită începea să se facă simțită. Fără un cuvânt, poate doar câte o șoaptă murmurată unui membru al familiei, pe care se putea conta că n-o să-l toarne pe vorbitor AMAM-ului, oamenii obișnuiți începeau să priceapă că Puii de Cătea și Fiii lui Naji păreau să lovească numai anumite obiective, lăsînd restul neatins.

După cinci zile, Palatul Prezidențial era un morman de ruine, Ministerul Apărării nici nu mai exista, la fel cum nu mai existau nici centrala telefonică, nici principala stație electrică. Ce era mai rău era faptul că cele nouă poduri zăceau pe fundul Tigrului. Dar o mînă de întreprinzători deschisese linii de transport peste fluviu: unii cu vase suficient de mari pentru transportul camioanelor și al mașinilor, alții cu bărci cu fundul plat, care puteau duce zece pasageri și bicicletele lor, alții cu simple bărci cu vîsle.

Cea mai mare parte a clădirilor mai importante erau neatinse. Hotelul Rashid din Karch era încă plin ochi cu ziariști străini, în ciuda faptului că Rais-ul locuia acum în buncărul de dedesubt. Mai rău, sediul AMAM, un șir de case comunicînd între ele, cu interioare modernizate în spatele fațadelor tradiționale, de pe o străduță cu acces interzis din Risafa, în apropiere de Qars-el-Abyad, era intact. În subsolul comun a două din aceste case se afla Sala de Gimnastică pe care nimeni nu o pomenea altfel decît în șoaptă, unde Omar Khatib, Torționarul, își obținea mărturiile.

Dincolo de fluviu, Mansour, blocul în care se găsea sediul Mukhabaratului, Serviciul de Informații și cel de Contrainformații, era de asemenea întreg.

Pedalînd pe drumul de înapoiere către vila sovietică, Mike Martin rumega problema semnului făcut cu cretă. Ordinele fuseseră clare: nu avea voie să se apropie. Dacă ar fi fost un oarecare diplomat chilian, s-ar fi supus lor și bine ar fi făcut. Dar Moncada nu fusese niciodată instruit să aștepte nemișcat într-un post de observație, zile întregi dacă era nevoie, pîndind împrejurimile pînă cînd păsările își făceau cuib pe casca lui.

În seara aceea traversă din nou fluviul, pe jos, și intră în Risafa la ora la care începeau bombardamentele, îndreptîndu-se spre piața de zarzavat de la Kasra. Pe trotuare se mai vedea cîte o siluetă ici și colo, îndreptîndu-se către adăpost, ca și cînd locuințele modeste i-ar fi putut apăra de rachetele Tomahawk Cruise; Mike nu era decît una din aceste siluete. Mizase, în mod corect, că nici patrulele AMAM nu se dădeau în vînt după spațiile deschise, cu americanii deasupra capului.

Găsi punctul de observație de pe acoperișul depozitului de fructe, de la marginea căruia vedea toată strada, și cărămida din zid care marca ascunzătoarea. Timp de opt ore, de la opt seara la patru dimineața așteptă, întins pe acoperiș.

Dacă supravegheau ascunzătoarea, AMAM nu puteau folosi mai puțin de douăzeci de oameni. În toată această perioadă nu se putea să nu perceapă o gheată tîrșiiată pe piatră, o tuse, un foșnet al cuiva care-și schimbă poziția pentru a-și relaxa mușchii înțepeniți, scrîșnetul unui chibrit, capătul aprins al unei țigări, un ordin gutural de a o stinge. Pur și simplu, nu putea crede că oamenii lui Khatib sau a lui Rahmani puteau rămîne imobili și tăcuți timp de opt ore.

Bombardamentele încetară puțin înainte de ora patru. Dedesubt, în piață, nu se vedea nici o lumină. Mai caută încă o dată din priviri eventualele camere video montate la ferestre, dar în zonă nu erau ferestre. La patru și zece se strecură jos de pe acoperiș, traversă aleea, un punct întunecat în straniul cenușiu,

mișcându-se prin întuneric, găsi cărămida, extrase mesajul și dispăru.

Chiar înainte de ivirea zorilor sârea gardul locuinței secretarului unu Kulikov și intra în colibă, fără ca cineva să-i fi observat absența.

Mesajul lui Jericho era simplu. De nouă zile nu primise nici o veste. Nu văzuse nici un semn făcut cu cretă. De la ultimul său comunicat nimeni nu luase legătura cu el. Contul bancar nu înregistrase nici o depunere nouă. Dar mesajul său ajunsese la destinatar; știa asta pentru că verificase. Ce se petrecea?

Martin nu transmise mesajul la Riad. Știa că ar fi trebuit să se supună ordinelor, dar că, el fiind cel de la fața locului și nu Simon Paxman, avea și dreptul de a lua unele decizii. Riscul pe care și-l asumase în acea noapte fusese un risc calculat: pusese în balanță pregătirea sa cu cea a unor oameni despre care știa că îi erau inferiori în acest joc. Dacă ar fi avut vreun indiciu cât de mic că aleea era supravegheată, ar fi dispărut așa cum venise și nimeni nu l-ar fi văzut.

Era posibil ca Paxman să aibă dreptate și Jericho să fie compromis. Era, de asemenea, posibil ca Jericho să fi transmis ceea ce îl auzise pe Saddam Hussein spunînd. Punctul sensibil rămînea milionul de dolari pe care CIA refuzase să-l plătească. Martin compuse el însuși un răspuns în care îi spunea că începutul războiului provocase cîteva întârzieri, dar nu se întîmplase nimic care să nu poată fi rezolvat cu puțină răbdare. Îi confirma lui Jericho că ultimul său mesaj fusese, într-adevăr, ridicat și predat mai departe, dar sigur că el, Jericho, ca om de lume ce era, înțelegea că un milion de dolari era o sumă mare și că informația trebuia verificată. Asta avea să dureze puțin. Jericho trebuia să-și păstreze calmul în aceste vremuri tulburi și să aștepte apariția următorului semn cu cretă care să-i semnaleze reluarea aranjamentului lor.

În cursul zilei Martin puse mesajul în spatele cărămizii din zidul de lîngă șanțul cu apă al Vechii Citadele din Aadhamiya și

la apus făcu un semn cu cretă pe peretele ruginit al garajului din Mansour.

Douăzeci și patru de ore mai târziu semnul dispăruse. Martin așteptă în fiecare noapte ordine de la Riad, fără să primească nimic. Știa că, după ce-i ordonaseră să părăsească Bagdadul, superiorii săi îl așteptau, probabil, să apară undeva, dincolo de graniță. Se hotărî să mai aștepte puțin.

Diego Garcia nu este unul dintre cele mai aglomerate locuri din lume. E o insuliță puțin mai mare decît un atol de corali, în josul Arhipelagului Chagos, în partea de sud a Oceanului Indian. Fost teritoriu britanic, era de mulți ani închiriată Statelor Unite. În ciuda izolării ei, a jucat rolul de gazdă a Escadrilei americane 4300 de bombardiere B-52 Stratofortress.

B-52 este, probabil, cel mai bătrîn veteran dintre avioanele de război, în funcțiune de mai bine de treizeci de ani. Cea mai mare parte a acestor ani a fost coloana vertebrală a Comandamentului Strategic al Aerului cu cartierul general în Omaha, statul Nebraska, mastodontul însărcinat să patruleze zi și noapte la periferia imperiului sovietic, încărcat cu proiectile nucleare.

În ciuda vîrstei sale, avionul era încă un bombardier de temut, iar în timpul războiului din Golf varianta G, modernizată, a fost utilizată cu un efect devastator asupra trupelor de elită ale așa-numitei Gărzi Republicane, în deșertul din sudul Kuweitului. Dacă această cremă a armatei irakiene a ieșit din ascunzătoare cu mîinile ridicate și nervii la pămînt în timpul ofensivei terestre a Coaliției, aceasta a fost și datorită moralului distrus de bombardamentele permanente ale avioanelor B-52.

În război nu au fost folosite decît optzeci din aceste aparate, dar capacitatea lor este atît de mare și încărcătura enormă, încît ele au lansat douăzeci și șase de mii de tone de obuze, patruzeci la sută din întreaga cantitate lansată în război. Sînt atît de mari, încît la sol aripile, pe care sînt montate opt motoare Pratt and Whitney J-57, în seturi de cîte două, se curbează spre pămînt. La decolare, cu sarcină completă, aripile sînt cele dintîi care se

ridică deasupra carenei uriașe, ca cele ale unui pescăruș. Numai în zbor ele stau orizontal.

Unul dintre motivele pentru care au semănat atîta groază în rîndurile Gărzii Republicane aflate în deșert a fost faptul că zboară prea sus pentru a fi văzute sau auzite, astfel încît bombele aruncate cad fără avertisment, cu atît mai înfricoșătoare. Dar, deși sînt ideale pentru a așterne covoarele de bombe, ele nu sînt țintașii cei mai buni, după cum încercase să sublinieze sergentul RAF.

În zorii zilei de 22 ianuarie, trei Buff-uri decolară de pe Diego Garcia, îndreptîndu-se spre Arabia Saudită. Fiecare avea încărcătura maximă, cincizeci și unu de obuze „moarte“, care cad unde vor ele, lansate de la douăsprezece mii de metri. Douăzeci și șapte erau stocate în interiorul avionului, restul în spațiile special destinate de sub aripi.

Cele trei bombardiere constituiau „celula“ obișnuită a operațiunilor Buff. Echipajele, care speraseră să-și petreacă ziua pescuind, înotînd și făcînd scufundări în reciful care le servea de ascunzătoare tropicală, trasaseră desemnate cursul pînă deasupra unei fabrici îndepărtate, pe care nu o văzuseră și nu aveau să o vadă niciodată.

Deci cele trei Buff-uri pomiră spre nord, găsiră Tarmiya, reperară „imaginea“ fabricii desemnate și-și lansară toate cele o sută cincizeci și trei de bombe. Apoi se întoarseră acasă, în Arhipelagul Chagos.

În dimineața zilei de 23, cam la aceeași vreme cînd Londra și Washingtonul începeau să țipe după noi fotografii ale misterioaselor „farfurii“, Evaluările cerură o altă misiune, îndeplinită de data asta de un Phantom al Gărzii Aeriene Naționale din Alabama, de la baza Sheikh Isa din Bahrain, cunoscută prin cei cantonați acolo ca Shakey's Pizza.

Încălcînd o veche tradiție, Buff-urile își atinseseră ținta. Acolo unde se aflase fabrica de farfurii, acum se căsca un crater imens. Londra și Washingtonul trebuiră să se mulțumească cu ce fotografii aveau de la căpitanul-locotenent Darren Cleary.

Cei mai buni analiști din Gaura Neagră văzuseră aceste fotografii, ridicaseră din umeri a neștiință și le trimiseră mai departe superiorilor lor din cele două capitale.

Copiile lor ajunseră imediat la JARIC, centrul de interpretare fotografică britanic și la ENPIC, la Washington.

Cei care trec pe lângă blocul de cărămidă roșie, așezat pe un colț din partea mai dărăpănată și mai sărăcăcioasă a centrului Washingtonului, cu greu și-ar putea imagina ce se petrece înăuntru. Singurul indiciu al existenței Centrului Național de Interpretare Fotografică sînt valurile emanate de instalațiile de aer condiționat, destinate să mențină o temperatură constantă pentru buna funcționare a unei formidabile baterii formate din cele mai puternice computere din America. În rest, ferestrele prăfuite și dîrele lăsate de ploi, intrarea banală și gunoiul bătut de vînt pe stradă ar putea duce cu gîndul la un depozit de marfă nu tocmai prosper.

Aici ajung imaginile luate de toți sateliții, iar experții care lucrează aici traduc pentru cei din Biroul Național de Recunoaștere, de la Pentagon și de la CIA ceea ce au văzut aceste „păsări“ costisitoare. Experții sînt buni, la curent cu ultimele noutăți în tehnologia cu care lucrează, tineri, inteligenți și bine pregătiți. Dar nici ei nu mai văzuseră pînă atunci farfurii ca cele de la Tarmiya. Așa că au pus fotografiile în mapă, recunoscîndu-și neputința.

Specialiștii Ministerului Apărării, la Londra, și cei ai Pentagonului, la Washington, care știau cam tot ce se putea și despre o armă începînd de la arcul cu săgeți, au examinat pozele, au clătinat din cap și le-au trimis înapoi.

În ideea că ar putea fi cumva legate de armele de distrugere în masă, ele au fost prezentate savanților de la Porton Down, Harwell și Aldermaston în Anglia, și de la Sandia, Los Alamos și Lawrence Livermore în Statele Unite. Rezultatul a fost același.

Cea mai plauzibilă sugestie a fost că discurile fac parte din marile transformatoare electrice destinate unei noi stații de generatoare electrice irakiene. A fost explicația cu care a trebuit să se mulțumească atunci când, la cererea de noi fotografii, Riadul a răspuns că fabrica de la Tarmiya încetase, practic, să mai existe.

Explicația nu era rea, dar nu lămurea un aspect: de ce încercaseră autoritățile irakiene cu atîta disperare să le ascundă sau să le salveze?

Abia în seara zilei de 24, Simon Paxman îl sună pe doctorul Terry Martin de la un telefon public.

– Cum ți-ar plăcea iar o cină indiană?

– Nu pot astă-seară, spuse Martin, îmi fac bagajele.

Nu pomeni nimic despre faptul că se întorsese Hilary și că dorea și el să-și petreacă seara cu prietena lui.

– Unde pleci? întrebă Paxman.

– În America, am o invitație pentru o conferință despre Califatul Abassid. Adevărul e că sînt flatat. Se pare că le-au plăcut studiile mele despre structura juridică în timpul celui de-al treilea calif. Îmi pare rău.

– Am iarăși o chestie venită din sud. Alt detaliu pentru care nimeni nu are nici o explicație. De data asta e ceva tehnic, nu despre nuanțele limbii arabe. Totuși...

– Ce este?

– O fotografie. Am făcut o copie.

Martin ezita.

– Alt pai în vînt? întrebă el. Bine, la același restaurant. La opt.

– Probabil asta e, doar un alt pai, spuse Paxman.

Ceea ce nu știa încă era că, în cabina de telefon înghețată, ținea în mîna o bucată zdravănă de sfoară.

Capitolul 17

Terry Martin ateriză pe Aeroportul Internațional San Francisco a doua zi, puțin după ora trei după-amiază (ora locală), întâmpinat de gazda sa, profesorul Paul Maslowski, amabil și zîmbitor în uniformă academică, un sacou de tweed cu petice de piele; se simți imediat prins în îmbrățișarea caldă a ospitalității americane.

– Betty și cu mine ne-am gândit că un hotel ar fi prea impersonal și dacă n-ai vrea mai degrabă să stai la noi? îl întreabă Maslowski pe cînd scotea mașina din complexul aeroportului, intrînd pe autostradă.

– Vă mulțumesc, ar fi nemaipomenit, spuse sincer Martin.

– Studenții abia așteaptă să te audă, Terry. Nu sîntem prea mulți, facultatea noastră de limbi arabe e, probabil, mai mică decît a voastră de la ASOA, dar toți sînt foarte entuziaști.

– Grozav. Abia aștept să-i cunosc.

Cei doi continuară să converseze pe tema pasiunii lor comune, Mesopotamia medievală, pînă ajunseră în fața casei profesorului Maslowski din complexul suburban Meno Park. Aici o cunoscuseră pe Betty, soția lui Paul, și fu condus în camera de oaspeți, primitoare și confortabilă. Își privi ceasul: era cinci fără un sfert.

– Pot să dau un telefon? întreabă el, coborînd scările.

– Desigur, spuse Maslowski, vrei să suni acasă?

– Nu, aici, în oraș. Aveți o carte de telefon?

Profesorul îi dădu cartea și se retrase. Îl găsi la Livermore. Laboratorul Național Lawrence L., în ținutul Alameda. Sunase exact la timp.

– Puteți să-mi faceți legătura cu Departamentul Z? ceru el centralistei care îi răspunse, pronunțînd „zed“.

– Cu cine? spuse fata.

– Departamentul Z, spuse Martin. Biroul directorului.

– Un moment, vă rog.

Pe fir intra o a doua voce feminină.

– Biroul directorului, cu ce vă pot fi de folos?

Probabil că accentul britanic își făcu efectul. Martin spuse că era doctorul Martin, un profesor venit din Anglia într-o scurtă vizită, și că ar dori să vorbească cu directorul. Receptorul fu preluat de o voce masculină.

– Domnul doctor Martin?

– Da.

– Sînt Jim Jacobs, directorul adjunct. Cum vă pot ajuta?

– Știu că e cam din scurt, dar mă aflu aici numai pentru o prelegere la Berkeley, la Facultatea de Studii pentru Orientul Apropiat. Apoi trebuie să plec înapoi. Aș fi vrut să vin să vă văd.

Pe fir păru să se transmită un sentiment de uimire.

– N-ați putea să-mi spuneți mai exact despre ce este vorba?

– Păi, nu prea. Sînt unul dintre membrii britanici ai Comitetului Meduza. Vă spune ceva?

– Desigur. Acum programul e pe terminate. Mîine vă convine?

– Perfect. După-amiază am o prelegere. Dimineața se poate?

– Să zicem ora zece? întrebă doctorul Jacobs.

Așa se stabili întîlnirea. Martin reușise să evite să menționeze că nici măcar nu era fizician, ci specialist în studii orientale. Nu era nevoie să complice și mai mult lucrurile.

În aceeași noapte, în cealaltă parte a lumii, la Viena, Karim se culcă cu Edith Hardenberg. Actul de seducție nu fusese nici pripit, nici sîngaci, urmînd perfect firesc unei seri cu un concert și o cină la restaurant. Pe drumul cu mașina din centru pînă la apartamentul ei din Grinzing, Edith mai încerca încă să se

convingă că nu va urma decît o cafea și un sărut de noapte bună, deși undeva în adîncul sufletului știa că se prefăce.

Cînd o luă în brațe și o sărută, blînd, dar convingător, îl lăsă; hotărîrea pe care o luase mai devreme, de a se opune, păru să se topească, iar ea nu se mai împotrivi. Știa, tot așa, în adîncul sufletului, că nici nu mai voia.

Cînd o ridică și o duse în dormitorul minuscul, nu făcu decît să-și îngroape fața în umărul lui și să lase lucrurile să se împlină. Abia dacă simți rochia austeră alunecînd pe podea. Degetele lui aveau o îndemînare pe care Horst nu o avusese niciodată, nu smuceau, nu împingeau și nu rupeau nasturi și fermoare.

Era încă în furou cînd el se strecură lîngă ea, sub plapuma umplută cu puf, mare și moale; căldura trupului lui tînăr și puternic era reconfortantă în noaptea înghețată.

Pentru că nu știa ce altceva să facă, închise ochii strîns și așteptă. Senzații stranii, îngrozitoare, asociate cu păcatul, începură să-i răvășească nervii, sub atenția buzelor și a degetelor cercetătoare. Cu Horst nu fusese niciodată așa.

Începu să intre în panică atunci cînd buzele se dezlipiră de ale ei și se îndreptară către sîni și apoi către alte locuri, necurate, interzise, locuri pe care mama ei nu le numea niciodată altfel decît „acolo jos“.

Încercă să-l îndepărteze, protestînd stîns, cu conștiința faptului că valurile care începeau să-i inunde partea de jos a trupului nu erau normale și nici decente, dar el era întăritat ca un cățel de vînătoare care a găsit o prepeliță doborîtă. Nu ascultă repetatul ei „*nein, Karim, das sollst du nicht*“, iar valurile se transformară în marea, și ea nu mai era decît o bărcuță pe un ocean zbuciumat pînă ce ultimul talaz se prăbuși deasupra ei, înecînd-o într-o senzație cu care nici o dată în cei treizeci și nouă de ani pe care îi avea nu trebuise să împovăreze auzul părintelui confesor de la Votivkirche.

Apoi îi luă capul în brațe și-l ținu lipit de sîinii ei mici, legănîndu-l în tăcere.

O iubi de două ori în noaptea aceea, o dată imediat după miezul nopții și a doua oară în întunericul dinaintea zorilor. Era

atît de puternic și de blînd, încît toată dragostea ei încarcerată se ridica în întîmpinarea lui într-un fel pe care nu l-ar fi crezut posibil vreodată. Abia după cea de-a doua oară se putu hotărî să-și treacă palmele peste trupul lui în timp ce el dormea, uimită de netezimea pielii și de iubirea pe care o simțea pentru fiecare centimetru al ei.

Deși nu-i trecea prin cap că pe oaspetele său l-ar putea interesa și altceva pe lume în afara studiilor orientale, doctorul Maslowski insistă să-l ducă pe Terry Martin cu mașina pînă la Livermore în dimineața aceea, decît să-l lase să cheltuie banii pe un taxi.

– Am impresia că am sub acoperiș o persoană mai importantă decît credeam, bătu el un apropo pe drum.

În ciuda protestelor lui Martin, aflase suficient de multe despre Laboratorul Lawrence Livermore ca să știe că nu oricine pătrundea acolo după un simplu telefon. Dar, discret, doctorul Maslowski se abținu de la alte întrebări.

Gărzile în uniformă de la poarta principală examină pașaportul lui Martin, dădură un telefon și îl îndrumară către o parcare.

– Te aștept aici, îi spuse Maslowski.

Raportat la activitatea sa, laboratorul era o adunătură stranie de clădiri, pe șoseaua Vasco, unele dintre ele moderne, cele mai multe datînd de pe vremea cînd era unitate militară. Pentru a mări conglomeratul de stiluri, printre vechile barăci, se înghe-suiseră locuințe „temporare“, ca niște cutii, devenite, nu se știe cum, permanente. Martin fu condus pînă la un grup de birouri de pe partea dinspre Aleea de Est a complexului.

Chiar dacă nu e prea arătos, acesta este locul de unde un grup de oameni de știință supraveghează modul în care tehnologia nucleară se extinde în țările Lumii a Treia.

Jim Jacobs se dovedi a fi numai cu puțin mai în vîrstă decît Terry Martin, aproape de patruzeci de ani, doctor, specialist în fizică nucleară. Îl primi pe Martin într-un birou înțesat cu hîrtii.

– E o dimineață rece. Pun pariu că ați crezut că în California trebuie să fie cald. Toată lumea crede la fel. Dar nu și aici. O cafea?

– Ar fi grozavă.

– Zahăr, lapte?

– Nu, neagră, vă rog.

Doctorul Jacobs apăsă pe butonul intercomului.

– Sandy, ne faci două cafele? A mea știi cum. Și încă una, neagră.

Zîmbi oaspetelui pe deasupra mesei de lucru. Nu pomeni de telefonul pe care îl dăduse la Washington pentru a confirma numele vizitatorului, cât și faptul că acesta era, într-adevăr, membru în Comitetul Meduza. Cineva pe care-l cunoștea din ramura americană a comitetului verificase o listă și îi confirmase. Jacobs era impresionat. Musafirul părea tînăr, dar era, desigur, una dintre persoanele importante în Anglia. Americanul cunoștea Meduza foarte bine, el și colegii lui fuseseră consultați săptămîni la rînd în legătură cu Irakul și dăduseră toate informațiile pe care le aveau, descriseseră în toate detaliile erorile și neglijența Occidentului, care aproape îi oferise lui Saddam Hussein arma atomică.

– Deci, cum vă pot ajuta? întrebă el.

– Știi că șansele sînt mici, răspunse Martin, umblînd în servietă, dar presupun că deja ați văzut asta?

Puse pe birou una dintre fotografiile fabricii de la Tarmiya, cea pe care i-o dăduse Paxman, încalcîndu-și ordinele.

– Desigur, Washingtonul a trims o duzină acum vreo trei, patru zile. Știi și eu ce să spun? Nu au nici o semnificație. Nu pot să vă spun mai mult decît ce le-am spus și celor de la Washington. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

Intră Sandy cu tava cu cafele; era o californiană blondă, sigură de ea.

– Bună, îi spuse ea lui Martin.

– A, aa, bună. Directorul a văzut astea?

Jacobs se încruntă. Implicația era că el însuși putea să nu fie destul de competent.

– Directorul e la schi în Colorado. Dar le-am dat câtorva dintre cei mai buni oameni pe care îi avem și, credeți-mă, sînt foarte buni, foarte buni.

– A, nu mă îndoiesc, spuse Martin.

Alt drum închis. De altfel, nu fusese decît o încercare.

Sandy puse ceștile de cafea pe birou și ochii îi căzură pe fotografie.

– Ah, iar astea, spuse ea.

– Da, iar astea, zîmbi doctorul Jacobs. Doctorul Martin aici de față e de părere că poate ar fi bine să le vadă și cineva mai... în vîrstă.

– Atunci arătați-i-le lui Taica Lomax.

Și ieși.

– Cine e Taica Lomax?

– A, nu trebuie s-o luați în seamă. A lucrat aici. Acum a ieșit la pensie și stă singur sus, în munți. Din cînd în cînd mai apare ca să-și aducă aminte de vremurile bune. Fetele îl adoră pentru că le aduce flori de munte. E un bătrînel ciudat.

Își băură cafeaua, fără a avea prea multe să-și mai spună. Jacobs avea de lucru. Se scuză încă o dată pentru a nu fi putut să-l ajute. Apoi își conduse oaspetele, se întoarse în sanctuarul său și încuie ușa. Martin așteptă cîteva clipe pe culoar, după care băgă capul pe ușă.

– Unde-l găsesc pe Taica Lomax? o întrebă el pe Sandy.

– Nu știu. Stă la munte. N-a fost nimeni pînă acolo.

– Are telefon?

– Nu, liniile nu ajung pînă acolo. Dar cred că are unul portabil. Compania de asigurări a insistat, pentru că e îngrozitor de bătrîn.

Chipul i se încreți de îngrijorarea reală pe care numai un tînăr californian o poate manifesta pentru cineva care a trecut de șaizeci de ani. Răsfoi un index și găsi un număr. Martin îl notă, îi mulțumi și plecă.

La o distanță de zece fusuri orare, la Bagdad, era seară. Călare pe bicicletă, Mike Martin pedala pe strada Port Said, spre

nord-vest. Tocmai trecuse de Clubul Britanic, acolo unde fusese ceea ce se numea Poarta Sudică și, pentru că îi amintea de copilărie, se întoarse să se mai uite o dată. Lipsa lui de atenție aproape că dădu naștere unui accident. Ajunsese la marginea Pieței Nafura și, fără să se grăbească, pedala mai departe. Din stînga lui venea o limuzină mare care, teoretic, nu avea prioritate, dar cei doi motocicliști din escortă nu aveau nici o intenție de a opri. Unul din ei cîrmi violent pentru a-l evita pe țăranul mototol cu coșul de zarzavat pe portbagajul bicicletei și roata din față a motocicletei mușcă din roata bicicletei, aruncînd-o cît colo.

Martin se prăbuși o dată cu bicicleta și se întinse printre zarzavaturile răsturnate. Limuzina frînă, ocolindu-l, apoi se îndepărtă în viteză.

Rămas în genunchi, Martin ridică ochii către mașina care trecea. Chipul pasagerului de pe bancheta din spate privi la idiotul care îndrăznise să-l întîrzie o fracțiune de secundă. Era chipul unui general de brigadă în uniformă, subțire și dur, cu șanțuri adînci care coborau de pe fiecare parte a nasului, încadrînd gura aspră. Ceea ce văzu Martin în fracțiunea aceea de secundă fură ochii. Nu furioși sau reci, nu înroșiți sau vicleni, nici măcar cruzi. Erau ochi goi, complet și definitiv goi, ochi morți de mult. În clipa următoare chipul din mașină dispăruse.

Nu mai avea nevoie de șoaptele celor doi muncitori care îl ridicară și-l ajutară să-și strîngă zarzavaturile. Mai văzuse fața aceea, dar ștearsă și neclară, în poziție de salut, într-o fotografie pe o masă din Riad, cu cîteva săptămîni în urmă. Tocmai se întîlnise cu omul cel mai de temut din Irak după Rais sau poate chiar înaintea lui. Cel pe care lumea îl supranumise Al-Mu'azib, 'Torționarul, părintele confesiunilor forțate, șeful AMAM-ului, Omar Khatib.

În timpul prînzului Terry Martin încercă la numărul care i se dăduse. Fără răspuns, în afară de sunetul dulce al unei voci care spunea: „Persoana căutată nu este disponibilă sau se află la o distanță inoperantă. Vă rugăm să reveniți“.

Paul Maslowski îl invitase la prînz în campus, împreună cu ceilalți colegi de la facultate. Conversația academică fusese animată. După prînz, pe drumul spre Barows Hall, însoțit de directorul Departamentului de Studii pentru Orientul Apropiat, Kathlene Keller, mai încercă o dată la telefon, tot fără rezultat.

Prelegerea avu succes. Auditoriul era format din douăzeci și șapte de absolvenți, toți doctoranzi care îl impresionară prin nivelul și profunzimea la care înțeleseseră lucrările sale referitoare la Califatul care condusesese Mesopotamia centrală în perioada pe care europenii o numeau Evul Mediu.

În timp ce unul dintre ei se ridicase pentru a-i mulțumi că făcuse drumul pînă la ei pentru a le vorbi, și ceilalți aplaudau, iar el se înroșea tot dînd din cap și mulțumindu-le, la rîndul lui, Terry Martin zări pe peretele din hol un telefon. De data aceasta îi răspunse o voce răgușită:

– Mda.

– Iertați-mă, sînteți doctorul Lomax?

– Acela-i numai unul, amice. Și anume eu.

– Știu că s-ar putea să vă sune ciudat, dar am venit din Anglia și aș dori să vă vîd. Numele meu este Terry Martin.

– Din Anglia, hai? Departe tare. Și ce anume doriți de la un nătărău bătrîn ca mine, domnule Martin?

– Vreau să mă folosesc de memoria dumneavoastră. Să vă arăt ceva. Cei de la Livermore îmi spun că sînteți cel mai vechi în meserie și că ați văzut cam tot ce e de văzut. Vreau să vă arăt ceva. Mi-e greu să vă explic la telefon. Aș putea să vin să vă vîd?

– Nu-i un formular fiscal?

– Nu.

– Și nici un poster din *Playboy*?

– Mă tem că nu.

– Acum chiar că m-ați făcut curios. Știți drumul?

– Nu, dar am un creion și o hîrtie. Puteti să mi-l descrieți?

Taica Lomax îi explică în ce fel se ajungea la el. Explicația dură ceva timp. Martin notă totul.

– Mîine dimineața, îi spuse fizicianul pensionat. Acum e prea tîrziu, v-ați rătăci pe întuneric. Și o să aveți nevoie de o mașină cu tracțiune dublă.

Semnalul din dimineața de 27 ianuarie fu interceptat de unul din cele două avioane E-8A J-STAR care luau parte la războiul din Golf. J-STAR-ul era încă în fază experimentală și zbura cu un echipaj compus în mare parte din tehnicieni civili, cînd fusese scos în grabă de la baza Grumman Melbourne din Florida și trimis la capătul celălalt al lumii, în Arabia.

În dimineața aceea, unul din ele, decolat de la baza militară aeriană din Riad, se învîrtea pe deasupra graniței Arabiei Saudite cu Irakul și trăgea cu ochiul radarului său în jos și în lateral, peste o porțiune de două sute de kilometri din deșertul vestic irakian.

Semnalul era slab, dar indica prezența metalului, în mișcare lentă, departe, înăuntrul teritoriului irakian, un convoi de nu mai mult de două sau trei camioane. Dar acesta era motivul prezenței J-STAR-urilor acolo, iar comandantul misiunii pasă informația unuia dintre AWACS-urile de pe partea de nord a Mării Roșii, dîndu-le poziția exactă a micului convoi irakian.

În adăpostul său, comandantul AWACS localizează exact ținta și pornește în căutarea vreunui element aeropurtat care ar putea face convoiului o vizită neamicală. Operațiunile din deșertul vestic se concentrău în continuare asupra vînătorii de Scud-uri, în afara atenției speciale acordate celor două imense baze irakiene denumite H2 și H3, situate în aceeași parte a deșertului. Era posibil ca J-STAR-ul să fi depistat un lansator Scud mobil, deși la lumina zilei acest lucru părea imposibil.

AWACS găsi o formație de două avioane F-15E Strike Eagle care se întorceau din Scud-Alley North.

Don Walker zbura spre sud la o altitudine de șapte mii de metri, după o misiune la periferia Al Qaim-ului, unde el și secundul său, Randy Roberts, tocmai distruseseră o bază fixă de rachete care proteja una dintre instalațiile de fabricare a gazelor chimice, planificată pentru mai tîrziu. Primi apelul și verifică

nivelul combustibilului. Era pe terminate. Mai rău, pentru că lansase rachetele cu ghidaj prin laser, acum nu mai avea sub aripi decât două Sidewinder și două Sparrow. Dar acestea nu erau decât rachete aer-aer, pentru eventualele întâlniri cu aparatele irakiene.

Undeva, la sud de graniță, avionul de alimentare îl aștepta răbdător, și avea să aibă nevoie și de ultima picătură de combustibil pentru a ajunge înapoi la Al Kharz. Dar convoiul era la numai optzeci de kilometri distanță și la doar douăzeci și cinci în afara rutei lui inițiale. Chiar dacă nu mai avea muniție, nu strica să arunce o privire.

Secundul auzise discuția, așa că Walker nu-i mai făcu decât un semn prin aerul limpede și cele două avioane se lăsară pe-o aripă, virînd spre dreapta.

Ajuns la două mii cinci sute de metri, văzu sursa semnalului apărut pe ecranul J-STAR-ului. Nu era un lansator Scud, ci două camioane și două BRDM-2, vehicule blindate ușoare de fabricație sovietică, nu pe șenile, ci pe roți.

De unde se afla, vedea mult mai bine decât J-STAR-ul. Undeva, jos, într-o vale adîncă, era un Land-Rover. De la o mie șapte sute de metri îi văzu și pe cei patru britanici din SAS, furnicuțe pe pînza cafenie a deșertului. Ceea ce ei nu aveau cum să vadă era faptul că vehiculele irakiene formau o potcoavă în jurul lor și că soldații coborau în număr mare din cele două camioane, încercînd să încercuiască valea.

Don Walker îi cunoscuse pe cei din SAS în Oman. Știa că operau împotriva lansatoarelor Scud în deșertul vestic, și cîțiva dintre colegii lui de escadrilă erau contactați de vocile astea cu accent straniu englezesc, de la sol, atunci cînd descopereau o țintă căreia nu-i puteau face față singuri.

De la o mie de metri înălțime îi văzu pe cei patru englezi ridicînd curioși capetele. La un kilometru depărtare, irakienii făceau același lucru. Walker apăsă pe butonul de transmisie.

- Drept în față, ia camioanele.
- Le-am luat.

Chiar dacă nu mai avea nici rachete și nici bombe, ascunsă în aripa dreaptă a avionului, chiar lângă gura de aer deschisă, era o mitralieră M-61-A1 de 20 mm, cu șase butoiașe capabile să golească întregul încărcător de patru sute cincizeci de cartușe cu o viteză impresionantă. Cartușul de douăzeci de milimetri e cam cât o banană mică și explodează în momentul impactului. Pentru cei prinși într-un camion sau fugind în spațiu deschis, poate fi fatal.

Walker apăsă pe butoanele de „ochit” și „armat”, iar pe aparatul indicator de deasupra capului îi apărură cele două vehicule blindate, plus o cruce care marca deja ținta. Primul BRDM încasă o sută de cartușe și explodează. Ridicînd puțin botul avionului, amplasă crucea pe fundul celui de-al doilea vehicul. Văzu rezervorul luînd foc, apoi se ridică pe deasupra lui, răsucindu-se și întorcîndu-se pînă cînd deșertul îi apărură deasupra capului. Continuîndu-și mișcarea, reveni la poziția normală. Orizontul albastru cu cafeniu se întoarce și el la starea obișnuită, cu deșertul cafeniu dedesubt și cerul albastru deasupra. Ambele BRDM-uri erau în flăcări, unul culcat pe-o parte, celălalt făcut bucăți. Siluetele minuscule alergau cu disperare căutîndu-și adăpost în spatele stîncilor.

În vale, cei patru englezi din SAS înțeleseseră mesajul. Se aruncaseră în mașină și goneau în josul cursului secat de apă, îndepărtîndu-se de locul ambuscadei. Nu aveau să afle niciodată cine îi „ochise” și le trădase poziția – probabil niște păstori în trecere – dar știau foarte bine cine le scăpase pielea.

Eagle-urile se ridicară cu aripile vibrînd, luînd-o spre graniță și către avionul de alimentare, care le aștepta.

Ofițerul comandant al patrului SAS, sergentul Peter Stephenson, ridică o mîină spre avioanele care se îndepărtau și spuse:

– Habar n-am cine ești, amice, dar îți rămîn dator.

Întîmplător, doamna Maslowski avea un Jeep Suzuki și, deși nu-l folosisese niciodată cu tracțiune dublă, insistă să i-l împrumute lui Terry Martin. Chiar dacă avionul spre Londra era abia

la cinci după-amiază, Terry porni la drum devreme, căci nu știa cât avea să întârzie. Îi spuse că ar vrea să se întoarcă pe la ora două, cel mai târziu.

Doctorul Maslowski trebuia să fie la facultate, dar îi dădu o hartă ca să nu se rătăcească.

Drumul pînă în valea râului Mocho ducea înapoi, pe lîngă Livermore, unde găsi șoseaua Mines care ieșea dinspre Tesla. Kilometru după kilometru, casele suburbiei Livermore rămaseră în urmă și terenul începu să urce. Avea noroc cu vremea. Prin aceste locuri, iarna nu e niciodată atît de grea cum poate fi prin alte părți ale Statelor Unite, dar vecinătatea mării dă naștere unor nori deși și unor valuri încîlcite de ceață. În această zi de ianuarie însă, cerul era albastru și proaspăt, iar aerul rece și liniștit.

Prin parbriz vedea vîrfurile îndepărtate, acoperite cu gheață, al muntelui Cedar. După cincisprezece kilometri, părăsi șoseaua Mines și coti pe un drumeag săpat în coasta unui deal prăpăstios. Jos, în vale, Mocho sclișea în soare, prăbușindu-se printre stînci.

Iarba de pe margini făcu loc unui amestec de mărăcini și arbuști; deasupra capului lui, pe fondul albastru, se învîrteau două deltaplane, iar drumeagul continua să se înfunde în sălbăticia de pe coastele muntelui Cedar. Trecu pe lîngă o fermă, dar Lomax îi spusese să meargă pînă la capătul drumeagului. După încă cinci kilometri găsi cabana din trunchiuri de copac, cu coșuri de piatră din care se înălța spre cer o pală de fum albăstrui.

Trase în curte și coborî. Dintr-un șopron, o vacă de Jersey îl urmărea cu ochii catifelati. Dincolo de cabană se auzeau zgomote ritmice; se îndreptă spre partea din față a casei și îl găsi pe Taica Lomax la marginea abruptă a văii, privind în jos, spre rîul din depărtare.

Avea șaptezeci și cinci de ani și, în ciuda îngrijorării lui Sandy, arăta de parcă și-ar fi petrecut timpul liber în trînte cu urșii grizzly. Înalt de aproape un metru nouăzeci și îmbrăcat într-o pereche de blugi purtați și o cămașă în carouri, bătrînul savant spărgea bușteni cu ușurința cu care ai tăia pîine. Părul alb

ca neaua îi ajungea pînă pe umeri, iar bărbia îi era acoperită cu tuleie de culoarea fildeşului. Alte bucle albe i se revărsau din gulerul deschis al cămășii; nu părea să simtă frigul, deși Terry Martin se gîndea acum cu recunoștință la hanoracul său vătuit.

– Deci te-ai descurcat? Te-am auzit venind, spuse Lomax și cu o singură lovitură, despica un ultim buștean.

Apoi puse toporul jos și se apropie de vizitatorul său. Își strînseră mîinile. Lomax arătă către o buturugă din apropiere și se așeză, la rîndul său, pe o alta.

– Doctorul Martin, nu-i așa?

– Ăă, da.

– Din Anglia?

– Da.

Lomax băgă mîna în buzunarul de la piept, scoase o pungă de tutun și niște hîrtie de orez și începu să-și răsucească o țigară.

– Sper că n-ai principii, spuse el.

– Nu, cred că nu.

Lomax mormăi ceva ce părea a fi o manifestare aprobatoare.

– Am avut o dată un doctor cu principii. Tot timpul țipa la mine să mă las de fumat.

Martin observă timpul trecut.

– Presupun că l-ai abandonat?

– Nu, m-a abandonat el pe mine. A murit săptămîna trecută. Avea cincizeci și șase de ani. Stresul. Ce te aduce pînă aici?

Martin scotoci în servietă.

– Ar trebui să-mi cer scuze încă de la început. Probabil că nu e decît o pierdere de timp atît pentru dumneavoastră, cît și pentru mine. Dar m-am gîndit să vă rog să vă uitați puțin la asta.

Lomax luă fotografia care i se întindea și rămase cu ochii pironiți pe ea.

– Ești chiar din Anglia?

– Da.

– Ai făcut un drum atît de lung ca să-mi arăți asta.

– Știți ce e?

– Așa ar trebui. Mi-am petrecut cinci ani din viața lucrând acolo.

Șocul îl lăsă pe Martin cu gura căscată.

– Ați fost acolo?

– Am locuit acolo cinci ani.

– La Tarmiya?

– Unde dracu' e aia? Țasta e Oak Ridge.

Martin înghiți în sec de câteva ori.

– Domnule doctor Lomax, fotografia asta a fost făcută în urmă cu șase zile de un avion de vânătoare american în timp ce survola o fabrică irakiană afectată de bombardamente.

Lomax își ridică ochii albaștri, strălucitori sub sprâncenele stufoase, apoi se întoarse la fotografie.

– Nememicul, spuse el în cele din urmă. Și le-am spus timpurilor ălor. Acum trei ani le-am spus. Am scris un material în care îi avertizam că ăsta e tipul de tehnologie pe care o vor folosi țările din Lumea a Treia.

– Și ce s-a întâmplat cu el?

– Știu eu, probabil l-au aruncat la gunoi.

– Cine?

– Cum cine, capetele alea pătrate.

– Și discurile astea, farfuriile din clădire, știți ce sînt?

– Bineînțeles. Calutroni. E o copie a instalației de la Oak Ridge.

– Calu... ce?

Lomax își ridică din nou privirile.

– Nu ești doctor în științe? Fizician?

– Nu. Mă ocup de studii orientale.

Lomax mormăi iar, ca și cum faptul că nu era fizician trebuia să fie o mare povară pe umerii unui om.

– Calutroni. Ciclotroni californieni. Pe scurt, calutroni.

– Și ce fac?

– SEMI. Separarea electromagnetică a izotopilor. Pe limba voastră, ajută la rafinarea uraniului 238 brut în uraniu 235, care

poate fi folosit în producția de bombe. Spui că locul ăsta e în Irak?

– Da, a fost bombardat din întâmplare acum o săptămână. Fotografia a fost făcută a doua zi. Și nimeni nu pare să aibă idee ce reprezintă.

Lomax privi pe deasupra văii, trase din țigară și dădu drumul unui norișor de fum azuriu.

– Nememicul, spuse el din nou. Domnule, eu locuiesc aici, sus, pentru că așa am vrut. Departate de smog și de circulație... am avut destul parte de ele în trecut. N-am televizor, dar am radio. Toată chestia asta e despre individul ăla, Saddam Hussein, nu?

– Da. Îmi spuneți ce e cu calutronii?

Bătrînul strivi mukul de țigară și rămase privind țintă, de data asta nu pe deasupra văii, ci în urmă cu mulți ani.

– O mie nouă sute patruzeci și trei. E mult de atunci, nu? Aproape cincizeci de ani. Înainte să te fi născut, înainte ca cei mai mulți dintre cei de azi să se fi născut. Eram pe atunci o mînă de oameni care încercau să facă imposibilul. Eram tineri, nerăbdători și ingenioși, dar nici prin cap nu ne trecea că nu se poate. Așa că am reușit.

Fermi din Italia, și Pontecorvo; Fuchs din Germania, Nils Bohr din Danemarca, Nunn May din Anglia și alții; plus noi, yankeii: Urey, Oppie și Ernest. Eu eram foarte tînăr, abia împlinisem douăzeci și șapte de ani.

În cea mai mare parte a timpului mergeam pe bîjbîite, făcînd lucruri care nu mai fuseseră încercate pînă atunci, testînd altele despre care ni se spunea că sînt imposibile. Aveam un buget cu care în ziua de azi nu ți-ai putea cumpăra nici un pachet de țigări, așa că trebuia să muncim zi și noapte și să căutăm tot felul de scurtături. Trebuia, pentru că timpul era la fel de puțin ca și banii și, într-un fel sau altul, am reușit în trei ani. Am spart codurile și am fabricat bomba. Little Boy și Fat Man. Pe care aviația le-a lansat la Hiroșima și Nagasaki, despre care lumea a spus apoi că nu trebuiau făcute. Dar, dacă n-am fi făcut-o noi, ar fi făcut-o alții: Germania nazistă, Rusia lui Stalin...

- Calutronii... sugeră Martin.
- Mda, ai auzit de Proiectul Manhattan?
- Desigur.
- În Manhattan aveam multe capete geniale, dar mai ales două, Robert J. Oppenheimer și Ernest O. Lawrence. Ai auzit de ei?
- Da.
- Și credeai că au fost prieteni, nu? Parteneri?
- Cred că da.
- Incorect. Erau rivali. Vezi tu, toți știm că uraniul este cel mai greu element de pe pământ, el era cheia. Pînă în 1941 aflaserăm că numai izotopul mai ușor, 235, va da naștere reacției în lanț de care aveam nevoie. Secretul era separarea celor 0,7 procente de 235 care se ascundeau în masa de uraniu 238.

Cînd America a intrat în război, am primit un impuls teribil. După ani întregi în care nu ne băgaseră în seamă, autoritățile voiau acum rezultate imediate. Aceeași poveste. Am încercat separarea izotopilor în toate felurile.

Oppenheimer a optat pentru difuzia gazoasă – reducerea uraniului mai întîi la starea fluidă apoi la cea gazoasă, hexafluoratul de uraniu, otrăvitor și coroziv, cu care se lucra deosebit de greu. Centrifuga a apărut mai tîrziu, inventată de un austriac capturat de ruși și pus la treabă la Sukhumi. Înainte de aceasta, difuzia gazoasă era complicată și lentă. Lawrence a ales cealaltă cale – separarea electromagnetică prin accelerarea particulelor. Știi ce înseamnă asta?

- Mă tem că nu.
- La modul simplist, atomilor li se imprimă o viteză imensă, apoi sînt aruncați pe o traiectorie curbă cu ajutorul unor magneti gigantici. Dacă două mașini, una mai grea și alta mai ușoară, intră cu mare viteză într-o curbă, care va sfîrși în afara drumului?
- Cea mai grea, răspunse Terry Martin.
- Corect. Țsta este principiul. Calutronii au la bază magneti uriași, de aproape șapte metri diametru. Aceștia – bătut cu degetul în farfuriile din fotografie – sînt magnetii. Amplasarea e o copie a instalației noastre de la Oak Ridge, Tennessee.

– Dacă au dat rezultate, de ce s-a oprit lucrul cu ei? întrebă Martin.

– Din cauza timpului scurt. Oppenheimer a câștigat cursa. Modalitatea lui era mai rapidă. Calutronii erau și foarte încetiși, și foarte costisitori. După 1945, dar mai ales după ce austriacul a fost eliberat de ruși și a venit înapoi să ne prezinte centrifuga inventată de el, tehnologia calutronilor a fost abandonată. Scoasă de la secret. Toate detaliile și planurile se pot obține de la Biblioteca Congresului. Probabil că așa au și procedat irakienii.

Cei doi rămaseră câteva minute în tăcere.

– Vreți să spuneți că Irakul a hotărât să utilizeze tehnologie Ford Model-T și, pentru că toată lumea presupunea că vor să construiască mașini de curse, nu i-a băgat în seamă?

– Exact, nepoate. Ceea ce uită lumea e că Fordul Model-T o fi el vechi, dar a funcționat. Mergea. Te ducea de la punctul A la punctul B. Și se strica foarte rar.

– Domnule doctor Lomax, oamenii de știință pe care i-au consultat guvernele noastre, al meu și al dumneavoastră, știu că Irakul dispune de o cascadă de centrifuge pentru difuzia gazoasă, care funcționează de un an de zile. Se pregătește o a doua, dar care, probabil, nu e încă operațională. Plecând de la aceste informații, ei au calculat că Irakul nu poate să fi rafinat suficient uraniu pur, ca, de exemplu, treizeci și cinci de kilograme, pentru a fabrica o bombă.

– Corect, aprobă Lomax. Cu o cascadă, e nevoie de cel puțin cinci ani. Cu două, minimum trei.

– Dar dacă presupunem că au utilizat în paralel și calutroni. Dacă ați fi șeful programului nuclear irakian, cum ați proceda?

– Nu în felul ăsta, spuse fizicianul și începu să-și răsucescă o nouă țigară. Cei de la Londra ți-au spus că se pleacă de la concentratul de uraniu, cu un grad de puritate denumit zero la sută, care trebuie rafinat pînă la o puritate de 93 la sută, pentru fabricarea unei bombe?

Martin se gîndi la doctorul Hipwell, cu pipa lui ca un foc de tabără, care spusese exact același lucru într-una din încăperile din subsolul de la Whitehall.

– Da, mi-au spus.

– Dar nu și-au bătut capul să-ți mai spună și că rafinarea de la 0 la 20 la sută durează cel mai mult? Nu ți-au spus că, pe măsură ce gradul de puritate crește, procesul se accelerează?

– Nu.

– Ei bine, asta se întîmplă. Dacă aș avea și calutroni, și centrifuge, nu le-aș folosi paralel, ci în serie. Aș prelucra uraniul brut cu ajutorul calutronilor pentru a-l aduce de la 0 la 20, poate 25 la sută; apoi pe acesta l-aș folosi ca materie primă pentru noile cascade.

– De ce?

– Ar reduce timpul de rafinare în cascade cu un factor zece.

Martin rămase pe gînduri, în timp ce Taița Lomax pufăia.

– Și atunci cam cînd credeți că ar putea Irakul să aibă cele treizeci și cinci de kilograme de uraniu pur?

– Depinde cînd au început lucrul cu calutronii.

Martin se gîndi puțin. După ce avioanele israeliene distruseseră reactorul irakian de la Osirak, Bagdadul adoptase două tactici: dispersia și dedublarea, împrăștiindu-și laboratoarele pe toată suprafața țării, în așa fel încît să nu mai poată fi bombardate, și o tehnică de achiziționare și experimentare care nu lăsa nimic să iasă la iveală. Osirak-ul se întîmplase în 1981.

– Să presupunem că au cumpărat componentele de pe piața liberă în 1982 și le-au asamblat pînă în 1983.

Cu un bețișor luat de jos, Lomax începu să mîzgălească în praf.

– Au vreo dificultate în aprovizionarea cu uraniu brut, pentru procesul inițial? întrebă el.

– Nu, din acela au destul.

– Da, mormăi Lomax, în ziua de azi poți să-l cumperi și de la autoservire.

După o vreme bătu cu bățul în fotografie.

– În poza asta sînt vreo douăzeci de calutroni. Asta-i tot ce au?
– Poate mai mulți. Nu știm. Dar să presupunem că sînt toți cei în funcțiune.

– Din 1983 încoace, așa-i?

– Ca ipoteză de lucru.

Lomax continuă să scurme în praf.

– Domnu' Hussein a avut vreo pană de curent?

Martin se gîndi la centrala electrică de o sută cincizeci de megawați din deșertul de la Tarmiya și la ideea celor din Gaura Neagră cum că aceasta ar putea alimenta Tarmiya printr-o rețea subterană.

– Nu, n-are nici o problemă cu energia electrică.

– Noi am avut, spuse Lomax. Pentru a funcționa, calutronii au nevoie de o cantitate de electricitate uimitor de mare. La Oak Ridge am construit cea mai mare termocentrală din lume. Și chiar și așa a trebuit să ne conectăm și la rețeaua publică. De fiecare dată cînd le dădeam drumul, lăsam tot Tennessee-ul pe întuneric, nici un cuptor și nici un bec nu mai funcționa ca lumea, atîta electricitate consumam.

Continua să mîzgălească cu bățul, făcînd și ștergînd calcul după calcul pe aceeași bucățică de pămînt.

– Au vreo problemă cu sîrma de cupru?

– Nu, și pe asta și-o pot procura pe piața liberă.

– Magneții ăștia uriași trebuie înfășurați în mii de kilometri de sîrmă de cupru. În timpul războiului nu aveam de unde s-o luăm. Fiecare gram era folosit de producția de război. Știi ce-a făcut bătrînul Lawrence?

– N-am idee.

– A împrumutat toate lingourile de argint de la Fort Knox și le-a tras în fire. Au funcționat la fel de bine. La sfîrșitul războiului a trebuit să le dăm înapoi.

Chicoti. Tipul era o figură. În fine, își termină calculele și se îndreptă de spate.

– Dacă au asamblat douăzeci de calutroni în 1983 și au prelucrat uraniul brut în 1989... apoi au luat uraniu pur în proporție

de treizeci la sută și l-au introdus în cascada de centrifuge timp de un an, înseamnă că pot avea cele treizeci și cinci de kilograme de uraniu 93 la sută în noiembrie.

– Noiembrie viitor? întrebă Martin.

Lomax se ridică, se întinse, lăsă o mână în jos și-și săltă oaspetele pe picioare.

– Nu, nepoate, noiembrie trecut.

În timp ce cobora muntele, Martin se uită la ceas. Ora prînzului. Opt seara la Londra. Paxman plecase de la birou. Nu avea numărul lui de acasă. Putea aștepta douăsprezece ore în San Francisco sau putea lua avionul. Se hotărî pentru a doua variantă. Ateriză pe Heathrow la ora unsprezece în dimineața zilei de 28 ianuarie. La ora douăsprezece și jumătate se întâlni cu Paxman. La ora paisprezece, Steve Laing întreținea o conversație agitată cu Harry Sinclair la ambasada din Piața Grosvenor, iar o oră mai târziu șeful de stație CIA de la Londra lua legătura cu directorul adjunct (Operațiuni) Bill Stewart.

Abia în dimineața zilei de 30 ianuarie Bill Stewart fu gata cu raportul complet pentru directorul CIA, William Webster.

– Se potrivește, îi spuse el fostului judecător. Mi-am trimis oamenii pînă la cabana de pe muntele Cedar, și bătrînul Lomax a confirmat tot. Am dat și de urma raportului lui original – la secret. Conform înregistrărilor de la Oak Ridge, discurile sînt într-adevăr, calutroni...

– Cum naiba a fost posibil? întrebă directorul. Cum de nu ne-am dat seama?

– Cred că ideea inițială a aparținut lui Jaafar Al-Jaafar, șeful irakian al programului. În afară de Harwell, în Anglia, s-a specializat și la CERN, lîngă Geneva. Au acolo un accelerator de particule gigantic.

– Și?

– Calutronii sînt acceleratoare de particule. Iar tehnologia a fost scoasă de la secret încă din 1949. De atunci încoace se poate obține la cerere.

– Și calutronii de unde au fost achiziționați?

– Pe bucățele, în principal din Austria și Franța. Dat fiind că tehnologia e învechită, nu au ridicat nici un semn de întrebare. Instalația a fost cumpărată pe bază de comandă, din Iugoslavia. Li s-a spus că pentru construcția ei e nevoie de planuri, și atunci le-au dat pe cele de la Oak Ridge – de-aceea Tarmiya e o copie identică.

– Cînd s-au întîmplat toate astea?

– În 1982.

– Deci afirmațiile agentului... cum îl cheamă...

– Jericho.

– Deci afirmațiile lui nu sînt minciună?

– Jericho a redat doar ceea ce susține că l-ar fi auzit pe Saddam Hussein afirmînd într-o întîlnire cu caracter restrîns. Mă tem că nu mai putem exclude ipoteza că, de data asta, individul a spus adevărul.

– Iar noi l-am scos pe Jericho din joc cu un șut în fund?

– Cerea un milion de dolari pe informația asta. N-am plătit niciodată o asemenea sumă și, la vremea aceea...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Bill, la prețul ăsta e ieftină!

Directorul se ridică și se apropie de fereastră. Plopii erau goi, nu ca în august, iar în vale Potomacul curgea leneș în drumul său spre mare.

– Bill, vreau să-l trimiți din nou pe Chip Barber la Riad. Vezi dacă nu putem restabili contactul cu acest Jericho...

– Avem un om de legătură. Un agent britanic la Bagdad. Trece drept arab. Dar le-am sugerat celor de la Century să-l scoată de acolo.

– Roagă-te să n-o fi făcut, Bill. Avem nevoie de Jericho. Banii nu contează, ți-i aprob eu. Indiferent unde se află ascuns

obiectul ăsta trebuie să-l găsim și să-l distrugem pînă nu e prea târziu.

– Da. Ăă... Cine le spune generalilor?

Directorul oftă.

– Peste două ore am înfîlnire cu Colin Powell și Brent Scowcroft.

N-aș vrea să fiu în pielea ta, îi replică Stewart în gînd și ieși.

Capitolul 18

Cei doi agenți de la Century House ajunseră la Riad înaintea lui Chip Barber, care venea de la Washington. Steve Laing și Simon Paxman aterizară cu puțin timp înainte de sosirea zorilor, veniți cu zborul de noapte de pe Heathrow.

Julian Gray șeful de stație de la Riad, îi așteptă cu mașina obișnuită, fără însemne oficiale, pentru a-i transporta pînă la vila unde, cu rare excepții, cînd mergea acasă să-și vadă soția, locuia practic de cinci luni înapoi.

Era surprins de faptul că Paxman revenise de la Londra, aducîndu-l cu el și pe Steve Laing, pentru a supraveghea o operațiune efectiv încheiată.

Ajuns la vilă, în spatele ușilor închise, Laing îi explică lui Gray exact de ce trebuia să-l repereze și să restabilească contactul cu Jericho, și asta cît mai repede.

– Dumnezeu, deci netrebnicul a reușit, într-adevăr.

– Trebuie să plecăm de la presupunerea că da, deși nu avem nici o dovadă, spuse Laing. Cînd e perioada de ascultare pentru Martin?

– Astă-seară, între unsprezece și un sfert și douăsprezece fără un sfert, răspunse Gray. Pentru mai multă siguranță, în ultimele cinci zile nu i-am trimis nimic. L-am tot așteptat să reapară dincoace de graniță în fiecare clipă.

– Să sperăm că mai e încă acolo. Dacă nu, am dat de dracu'. Va trebui să-l infiltrăm din nou, și asta ne va lua o veșnicie. Deșertul irakian roiește de patrule.

– Cîți știi toată povestea?

– Cît s-a putut de puțin, și așa o să și rămînă.

Londra și Washingtonul stabiliseră un grup pe baza principiului minimei informații, dar pentru experți acesta încă părea prea mare. De la Washington erau președintele și patru membri ai Cabinetului, plus șeful Consiliului Național de Securitate și al Comitetului Șefilor de Stat Major. Acestora li se adăugau patru de la Langley, dintre care unul, Chip Barber, se îndrepta în momentul acesta spre Riad. Nefericitul doctor Lomax se pricopsise cu un oaspete nedorit în casă, care trebuia să se asigure că acesta nu lua legătura cu lumea din afară.

La Londra, veștile ajunseseră pînă la primul-ministru, John Major, la secretarul Cabinetului și la doi membri ai Cabinetului; din Century House știau trei persoane.

La Riad erau trei la vila SIS, și Chip Barber, în drum spre ei. Dintre militari, informația o aveau doar patru generali, trei americani și unul britanic.

Doctorul Martin făcuse, plin de tact, un acces de gripă și se refăcea locuind confortabil într-una dintre locuințele SIS de la țară. Sub ochii unei menajere grijulii și a trei paznici, ceva mai puțin grijulii.

De aici încolo, toate operațiunile îndreptate împotriva Irakului, care priveau căutarea și distrugerea a ceea ce Aliații presupuneau că primise numele de cod Qubth-ut-Allah, sau Pumnul lui Dumnezeu, aveau să fie întreprinse sub pretextul măsurilor luate pentru exterminarea lui Saddam Hussein însuși, sub orice alt pretext plauzibil.

Două asemenea încercări avuseseră deja loc. Fuseseră identificate două obiective care puteau servi drept reședință, măcar temporară, președintelui irakian. Nimeni nu putea spune exact cînd, pentru că Rais-ul schimba ascunzătorile cu viteza gîndului

atunci cînd nu stătea în buncărul de la Bagdad. Cele două locuințe erau permanent urmărite din spațiu. Una era o vilă la țară, la șaizeci de kilometri de Bagdad, cealaltă, o casă pe roți, mare, transformată în centru operațional și rulotă de campanie.

La un moment dat, observatorii aerieni văzuseră vila înconjurată de baterii de rachete mobile și de vehicule blindate ușoare. O escadrilă de avioane Strike Eagle făcuse vila praf și pulbere, dar fusese o alarmă falsă, pasărea nu se afla în cuib.

În a doua ocazie, cu două zile înainte de sfîrșitul lui ianuarie, rulota își schimbase locul. Din nou fusese comandat un atac, dar din nou obiectivul nu era acasă.

În ambele cazuri piloții își asumaseră riscuri mari atacînd, pentru că apărarea irakiană răspundea vehement. Neputința de a-l elimina pe dictator în ambele ocazii îi lăsa pe Aliați dezorientați. Pur și simplu, nu aveau idei de mișcările lui Saddam Hussein.

Adevărul era că nimeni nu avea idee, în afara unui grup foarte mic de gârzi personale din trupele Amn-al-Khass, comandate de propriul său fiu, Kusay.

În realitate, el se mișca dintr-un loc în altul aproape tot timpul. În ciuda presupunerii că stătuse ascuns în buncărul subteran cea mai mare parte a războiului, el fusese acolo ceva mai puțin din jumătate din timp. Dar siguranța sa era garantată de o serie de iluzii bine regizate și de piste false, elaborate. În cîteva ocazii fusese „văzut“ și aclamat de propriile trupe – cinicii spuneau că aclamațiile erau un semn al bucuriei că nu se aflau pe front, sub bombardamentele celor din Buff. Cel pe care-l văzuseră soldații cu aceste ocazii era una din sosiile sale, care putea trece drept Saddam pentru oricine, în afara celor din cercul său de intimi.

Altă dată convoaie întregi de pînă la douăsprezece limuzine, cu geamuri fumurii, traversau în goană Bagdadul, lăsînd locuitorilor impresia că Rais-ul se afla într-una din mașini. Nu era adevărat; toate aceste cavalcade erau simple capcane. Atunci cînd se deplasa, el o făcea într-o singură mașină fără însemne.

Chiar și înăuntrul cercului său, măsurile de siguranță erau foarte stricte. Când aveau o întâlnire cu el, membrilor Cabinetului li se lăsau doar cinci minute pentru a ieși din casă, a se urca în mașină și a urma escorta de motocicliști. Chiar și atunci, destinația lor nu era locul real al întâlnirii. Erau duși pînă la un autocar cu ferestre negre, parcat, în care se găseau toți miniștrii, așteptînd în întuneric. Între ei și șofer era un ecran protector. Pentru a ajunge la destinație, șoferul trebuia să-l urmeze pe motociclistul din Amn-al-Khass. În spate, miniștrii, generalii și consilierii ședeau în beznă, ca niște școlari într-un tur misterios, fără să știe unde mergeau și, după aceea, fără să afle unde fuseseră.

În cele mai multe cazuri, întîlnirile se țineau în vile mari, retrase, rechiziționate pentru o zi și părăsite înainte de căderea nopții. Un detașament special din Amn-al-Khass nu avea altă însărcinare decît aceea de a găsi aceste vile atunci cînd Rais-ul dorea să organizeze o întîlnire, să-i țină izolați pe proprietari și apoi să-i lase să se întoarcă la casele lor, mult timp după plecarea acestuia.

Nu e de mirare că Aliații nu au putut da de el. Dar au încercat, cel puțin pînă la începutul lunii februarie. După aceea s-a pus capăt tuturor încercărilor de asasinat, din motive pe care militarii nu le-au înțeles niciodată.

Chip Barber sosi la vila britanicilor din Riad pe la prînz, în ultima zi a lui ianuarie. După formulele de salut, cei patru se așezară să aștepte trecerea orelor pînă puteau încerca să ia legătura cu Martin, dacă mai era acolo.

– Presupun că avem și un termen limită? întrebă Laing.

Barber aprobă cu o înclinare a capului.

– Douăzeci februarie. Norman Furtunosul vrea să intre cu trupele pe 20 februarie.

Paxman șuieră.

– Drace, douăzeci de zile! Unchiul Sam achită nota pentru chestia asta?

– Da. Directorul a aprobat milionul de dolari care va intra în contul lui Jericho acum, astăzi. Pentru locul unde se află obiectul, presupunînd că nu e decît unul, sîntem gata să-i plătim încă cinci.

– Cinci milioane de dolari? Iisuse Hristoase, nimeni n-a plătit vreodată atîta pentru o informație.

Barber ridică din umeri.

– Oricine ar fi el, Jericho e un mercenar. El vrea bani, nu altceva. Așa că lasă-l să și-i cîștige. Dar mai e ceva. Arabii se tocmesc, noi nu. La cinci zile după ce primește mesajul, începem să scădem cîte o jumătate de milion pe zi, pînă apare cu amplasamentul. Asta trebuie să înțeleagă limpede.

Cei trei britanici se gîndeau la aceste sume, mai mari decît toate salariile lor la un loc pentru o viață întreagă.

– Ce mai, spuse Laing, asta ar trebui să-i dea aripi.

Mesajul fu compus în cursul după-amiezei și al serii. Mai întîi, trebuia stabilit contactul cu Martin, care trebuia să confirme, utilizînd cuvinte cheie dinainte stabilite, că era încă la post și în libertate. Apoi Riad-ul urma să-i dea detaliile asupra ofertei făcute lui Jericho și să-l facă să înțeleagă cît de urgentă era chestiunea.

Mîncară puțin, mai mult jucîndu-se cu mîncarea, apăsăți de tensiunea din încăpere. La zece și jumătate, Simon Paxman intră în camera radioului și înregistrează mesajul pe bandă. Pasajul vorbit fu reînregistrat la o viteză de două sute de ori mai mare decît cea reală, rezultatul avînd mai puțin de două secunde lungime.

La unsprezece, cincisprezece minute și zece secunde, operatorul principal transmite un semnal scurt: mesajul de „ești acolo?” Trei minute mai tîrziu receptă un sunet aproape imperceptibil, ca de paraziți în transmisie. Captat de antena satelitului și încetinit, el se dovede a fi vocea lui Mike Martin.

Ursul Negru către Rocky Mountain, vă aud, terminat.

În vila din Riad fu o explozie de bucurie. Patru bărbați în toată firea se bătură unul pe altul pe spate ca niște elevi care au câștigat cupa interșcolară la fotbal. Pentru cei care nu au trăit niciodată un asemenea moment, e greu de înțeles ce înseamnă să afli că „unul dintre ai noștri“ e, nu se știe cum, încă viu și liber undeva, departe în spatele liniilor inamice.

– E acolo de paisprezece nenorocite de zile, se minună Barber. Cum dracu' de n-a plecat când i s-a spus?

– Pentru că e un catîr încăpățînat, murmură Laing. Cu atît mai bine.

Operatorul radio, ceva mai calm, transmitea deja o altă serie de întrebări. Voia cinci cuvinte, chiar dacă oscilograful verificase matricea vocală ca fiind cea a lui Martin, care să-i confirme că maiorul SAS nu fusese capturat. Paisprezece zile erau mai mult decît suficiente pentru a înfrînge rezistența unui om. Mesajul său către Bagdad fu scurt:

– Despre Nelson și nordul, repet, despre Nelson și Polul Nord. Terminat

Mai trecură trei minute. La Bagdad, Martin, chircit pe podeaua colibei din fundul grădinii secretarului unu Kulikov, recepționează apelul scurt, înregistrează răspunsul, apăsă pe butonul pentru mărirea vitezei și transmise o rafală în lungine de o zecime de secundă pînă în capitala saudită. Cei care ascultau îl auziră spunînd:

– Cîntă renumele acestei zile luminoase.

Operatorul radio zîmbi.

– El e. Viu și în libertate.

– Asta-i o poezie? întrebă Chip Barber.

– În realitate, al doilea vers este „Cîntă renumele acestei zile glorioase“, spuse Laing. Dacă ni l-ar fi dat corect, ar fi însemnat că vorbește cu pistolul la tîmplă. Caz în care...

Ridică din umeri. Operatorul transmise și mesajul final, cel adevărat, apoi închise. Barber căută ceva în servietă.

– Știu că s-ar putea să fie împotriva tradițiilor locale, dar statutul diplomatic își are avantajele sale.

– Nu zău, murmură Gray. Dom Pérignon. Credeți că Langley își poate permite?

– Langley, replică Barber, tocmai a pus cinci milioane pe masa de joc. Cred că pot să vă ofer și eu o sticlă de șampanie.

– Foarte frumos, zise Paxman.

O singură săptămână o transformase pe Edith Hardenberg; o săptămână și efectele iubirii. Încurajată blînd de Karim, fusese la un coafor din Grinzing, care îi tunsese și aranjase părul, lăsîndu-i-l liber pe ambele părți ale feței, pînă în dreptul bărbiei, completîndu-i trăsăturile înguste și dîndu-i un aer de strălucire matură.

Cu acceptul ei timid, iubitul îi alesese cîteva preparate cosmetice; nimic strident, doar puțin creion dermatograf, puțin fond de ten, un pic de pudră și o idee de ruj pe buze.

La bancă, Wolfgang Gemütlich era în sinea lui îngrozit, urmărind-o pe ascuns cum traversează încăperea, mai înaltă acum în pantofii cu toc de trei centimetri. Dar ceea ce îl îngrijora nu erau nici tocurele, nici tunsoarea și nici măcar fardurile, deși, dacă Frau Gemütlich ar fi îndrăznit măcar să le pomenească, i le-ar fi interzis cu desăvîrșire. Ceea ce îl tulbura era aerul ei, sentimentul de încredere în sine pe care îl emana atunci cînd îi prezenta scrisorile la semnat sau scria după dictare.

Evident, știa ce se întîplase. Una dintre domnișoarele alea cu minte puțină, de jos, o convinsese să-și cheltuiască banii. Asta era chichița, bani aruncați. Întotdeauna în experiența lui asta dusesse la ruină, iar acum avea cele mai negre presimțiri.

Timiditatea ei naturală nu se evaporase cu totul și, la bancă, era la fel de retrasă ca întotdeauna, în vorbire măcar dacă nu și în purtări, dar în prezența lui Karim, în intimitate, se minuna continuu de propria ei îndrăzneală. Timp de douăzeci de ani aspectul fizic al lucrurilor îi repugnase; acum era un explorator care descoperea încet lucruri minunate, pe jumătate jenată și spe-

riată, pe jumătate curioasă și nerăbdătoare. Astfel încît dragostea fizică, la început exclusiv unilaterală, devenise curioasă și reciprocă. Prima dată cînd îl atinsese „acolo jos“ crezuse că o să moară de spaimă și de rușine, dar, spre mirarea ei, supraviețuise.

În seara de 3 februarie el îi aduse o cutie ambalată frumos, legată cu panglică.

– Karim, nu trebuie să faci asta. Cheltuiești prea mult.

El o luă în brațe și-i mîngîie părul. Lui Edith începuse să-i placă foarte mult gestul acesta.

– Uite ce e, pisicuțo, tata e bogat. Îmi asigură o rentă generoasă. Ți-ar plăcea mai mult dacă i-aș cheltui prin baruri?

Îi plăcea și cînd o tachina astfel. Desigur, Karim nu ar fi putut intra vreodată într-unul din locurile acelea oribile. Așa că accepta parfumurile și cosmeticele de care, în urmă cu numai două săptămîni, nici nu s-ar fi atins.

– Pot să o deschid? întrebă ea.

– De-aceea am adus-o.

La început nu înțelese ce erau. În cutie părea să se găsească doar o spumă de dantele și mătase colorată. Cînd pricepu, pentru că le mai văzuse prin reviste, și nu pentru că semănau cu cele pe care le cumpăra ea, se înroși toată.

– Karim, nu pot. Nu pot.

– Ba poți, spuse el, zîmbind. Haide, pisicuțo, du-te în dormitor și încearcă-le. Închide ușa, nu mă uit.

Întinse lucrurile pe pat și le privi. Ea, Edith Hardenberg? Niciodată. Erau acolo ciorapi și portjartiere, chiloți și sutiene, centuri și cămășute de noapte, negre, roz, roșii, crem și bej. Lucruri de dantelă sau numai brodate, materiale mătasoase și netede peste care mîna aluneca așa cum alunecă pe gheață.

Rămase singură în dormitor timp de o oră, înainte de a deschide ușa, îmbrăcată într-un halat de casă. Karim lăsă jos ceașca de cafea, se ridică și se apropie de ea. O privi cu un zîmbet cald și începu să deznoade cordonul cu care era legat halatul. Ea se îmbujoră din nou și, incapabilă să-l privească în ochi, își întoarse privirea. El lăsă halatul să se desfacă.

– O, pisicuțo, spuse blînd, ești senzațională.

Nu știa ce să spună, așa că-și puse brațele în jurul gîtului lui, fără să se mai sperie sau să se rușineze de umflătura pe care coapsa i-o simțea sub blugi.

După ce terminară de făcut dragoste, se ridică și intră în baie. La întoarcere, rămase în picioare, privind-l. Nu exista bucățică din el pe care să nu o iubească. Se așeză pe marginea patului și își trecu ușor arătătorul peste cicatricea de pe bărbia lui, cea pe care îi spusese că o avea de cînd căzuse prin acoperișul serei din livada tatălui său, de lîngă Amman.

El deschise ochii, zîmbi și întinse o mînă către chipul ei; ea îi prinse mîna, mîngîind cu fața degetele, atingînd inelul cu sigiliul de pe degetul mic, inelul cu opal rozaliu pe care îl avea de la mama lui.

– Ce facem astă-seară? îl întrebă.

– Hai să ieșim la un restaurant. Mîncăm o friptură la Bristol.

– Îți place prea mult carnea.

El întinse mîinile și îi apucă fesele mici, pe sub țesătura subțire.

– Asta e carnea care îmi place, zîmbi el.

– Potolește-te, Karim, ești îngrozitor. Trebuie să mă schimb.

Se trase îndărăt și se zări în oglindă. Cum de se putuse schimba atît de mult? Cum de se putuse hotărî să poarte lenjerie lîna? Apoi înțelese cum. Pentru Karim. Karim al ei, pe care îl iubea și care o iubea, era în stare de orice. Dragostea venise tîrziu, dar venise cu toată forța unui torent de munte.

*Departamentul de Stat al Statelor Unite
Washington, D.C. 20520*

*MEMORANDUM PENTRU : James Bacher, secretar de
stat*

DE LA : Grupul de Informație și Analiză Politică

SUBIECT : Asasinarea lui Saddam Hussein

DATA : 5 februarie 1991

STATUT : Exclusiv pentru a fi citit

Nu va fi scăpat atenției dumneavoastră faptul că, de la începutul ostilităților între Forțele Aeriene ale Coaliției, care decolează din Arabia Saudită și din alte state vecine, și Republica Irak, s-au făcut cel puțin două încercări de a-l elimina pe președintele irakian Saddam Hussein.

Toate aceste încercări au fost făcute prin intermediul bombardamentelor aeriene, exclusiv de către Statele Unite.

Grupul nostru a considerat absolut necesar să evalueze consecințele posibile ale unei asemenea încercări reușite de a-l asasina pe domnul Hussein.

Ideal ar fi, desigur, ca regimul care succede prezentei dictaturi a Partidului Baas să ia forma unei guvernări umane și democratice, sub auspiciile forțelor Coaliției victorioase.

După părerea noastră, o asemenea speranță este iluzorie.

În primul rînd, Irakul nu este și nu a fost niciodată o țară unită. Nu a trecut decît o generație de cînd nu era decît o uniune pestrîă de triburi rivale și, adesea, aflate pe picior de război. Cuprinde, în număr aproape egal, două secte islamice potențial ostile, suniții și šiîții, plus trei minorități creștine. Acestora li se adaugă kurzii din nord, care fac eforturi serioase pentru a-și obține independența. În al doilea rînd, Irakul nu a avut niciodată măcar o încercare de democrație, trecînd de la dominația turcească la cea hașemită și apoi la cea a Partidului Baas, fără a beneficia de vreun interludiu democratic, așa cum înțelegem noi noțiunea de democrație.

De aceea, în eventualitatea unui sfîrșit brusc al actualei dictaturi printr-un asasinat, se întrevád două scenarii posibile.

Primul ar fi acela al impunerii din afară a unei forme de guvernare prin consens, care să includă toate principalele fracțiuni, pe principiul unei coaliții lărgite.

Dar noi credem că o asemenea structură va supraviețui la putere o perioadă extrem de limitată. Rivalităților vechi, tradiționale nu le va trebui mult pînă să o sfîșie literalmente.

Kurzii se vor folosi de această ocazie, de mult așteptată, de a opta pentru secesiune și de a-și înființa propria lor republică în nord. Un guvern central slab la Bagdad, bazat pe consens, va fi incapabil să împiedice o astfel de mișcare.

Reacția previzibilă a turcilor va fi una adversă, căci propria lor minoritate kurdă de la graniță se va grăbi să se alătore fraților lor de dincolo de frontieră, într-o nouă mișcare de rezistență antiturcă.

În partea de sud-est, majoritatea șită din regiunile Basra și Shatt-al-Arab va profita de ocazie pentru a face avansuri Teheranului. Iranul va rezista greu tentației de a răzbuna moartea tinerilor săi în recentul conflict iraniano-irakian și va răspunde acestor avansuri, în speranța de a anexa partea de sud-est a Irakului condus de la Bagdad de un guvern neputincios.

Statele din Golf apropiate Occidentului și Arabia Saudită se vor confrunta cu o stare vecină cu panica la gândul că Iranul va ajunge cu granițele sale pînă aproape de Kuweit.

Mai departe, spre nord, arabii din Arabistanul iranian își vor descoperi o cauză comună cu frații lor arabi de peste granița cu Irakul, mișcare reprimată viguros de către ayatollahii de la Teheran.

În centrul Irakului vom asista aproape cu certitudine la izbucnirea conflictelor intertribale, pentru încheierea unor socoteli mai vechi și pentru stabilirea supremației asupra a ceea ce va mai fi rămas din țară.

Urmărim cu toți, cu mare neliniște, războiul civil izbucnit între sîrbii și croații din fosta Iugoslavia. Pînă acum, luptele nu s-au extins și asupra Bosniei, unde stă în așteptare o a treia forță, a musulmanilor bosniaci. Cînd conflictul va cuprinde Bosnia, ceea ce se va întîmpla, cu siguranță, într-o zi, măcelul va fi cu mult mai înspăimîntător și mai greu de soluționat.

Cu toate acestea, grupul nostru este de părere că dezastrul din Iugoslavia va părea insignifiant prin comparație cu scenariul pe care tocmai l-am prezentat, al unui Irak în curs de dezintegrare. Într-un asemenea caz, ne putem aștepta la un război civil

major în inima Irakului, înconjurat de alte patru războaie la frontiere și însoțit de destabilizarea completă a zonei Golfului. Numai numărul refugiaților va fi de ordinul milioanei.

Singura soluție viabilă este ca Saddam Hussein să fie urmat la putere de către un alt general sau membru important al Partidului Baas. Dar cum toți cei din conducerea actuală a partidului sînt la fel de mînjiți de sînge ca și conducătorul lor, e greu de spus ce avantaj ar mai avea omenirea din înlocuirea unui monstru cu un altul poate mult mai inteligent.

Soluția ideală, chiar dacă nu perfectă, ar fi deci păstrarea status-quo-ului în Irak, doar că toate armele de distrugere în masă vor trebui eliminate, iar forța ofensivă convențională atît de măcinată, încît să nu mai poată fi o amenințare la adresa vecinilor timp de cel puțin un deceniu.

Se poate argumenta că încălcarea în continuare a drepturilor omului de către actualul regim irakian, dacă i se îngăduie să supraviețuiască, va fi greu de acceptat. Cu siguranță. Totuși, Occidentul a fost nevoit să fie martorul unor evenimente oribile în China, Rusia, Vietnam, Tibet, Timorul de Est, Cambodgia și în multe alte părți ale lumii. Statele Unite nu pot impune binele la scară mondială decît dacă sînt pregătite să intre într-un război global permanent.

De aceea, rezultatul cel mai puțin dezastruos al prezentului război în Golf și al invaziei inevitabile a Irakului ar fi supraviețuirea la putere a lui Saddam Hussein, conducător unic al unui Irak unit, chiar dacă emasculat din punct de vedere militar și în ce privește agresiunile împotriva altor țări.

Pentru toate motivele enumerate, grupul nostru recomandă oprirea încercărilor de a-l asasina pe Saddam Hussein și ocuparea Irakului pînă la Bagdad.

Ai dumneavoastră, cu respect,

GIAP

Mike Martin găsi semnul cu cretă pe 7 februarie și recuperează punga de plastic subțire din cutia poștală în seara aceleiași zile.

Imediat după miezul nopții își instalează antena în ușa colibeii și citește mesajul scris cu caractere arabe, subțiri, pe o singură pagină, înregistrându-l direct pe bandă. După aceea adaugă propria sa traducere în engleză și transmite totul la ora douăzeci și patru și șaisprezece minute, la numai un minut de la începutul „ferestrei” de transmisie.

La auzul rafalei captate de satelit, operatorul de serviciu de la Riad strigă:

– Vine! Transmite Ursul Negru!

Patru bărbați somnoroși intrară în fugă din camera învecinată. Magnetofonul mare de lângă perete micșoră viteza și decodifică mesajul. La o apăsare de buton a tehnicianului, încăperea se umplu de sunetul vocii lui Mike Martin vorbind în arabă. Paxman, ale cărui cunoștințe de arabă erau cele mai bune din tot grupul, ascultă și, pe la jumătate, șopti:

– L-a găsit, Jericho zice că l-a găsit.

– Taci, Simon.

Mesajul în arabă se încheie și începu versiunea engleză. La final, după „iscălitură”, Barber își izbi un pumn în palma deschisă a celeilalte mâini, entuziasmat.

– Fir-ar să fie, a reușit! Băieți, puteți să-mi faceți o transcriere chiar *acum*?

Tehnicianul dădu banda înapoi, își puse căștile pe urechi, se așeză în fața procesorului de text și se apucă să scrie. Barber se mută la telefonul din sufragerie și sună la sediul subteran al CENTAF-ului. Era acolo un om cu care trebuia să vorbească.

Generalul Chuck Horner era o persoană care aparent nu avea nevoie de prea mult somn. Nimeni nu dormea prea mult în cursul acelor săptămâni, nici la Comandamentul Coalitiei din subsolul Ministerului Saudit al Apărării, nici la cartierul general al Forțelor Aeriene din subsolul clădirii care adăpostea Forțele Aeriene Saudite, pe Șoseaua Vechiului Aeroport, iar generalul Horner părea să doarmă mai puțin decât oricine altcineva.

Poate că nu putea dormi în timp ce prea iubitele lui echipaje erau în misiune departe, în interiorul spațiului aerian irakian. Și

cum misiunile aveau loc douăzeci și patru de ore pe zi, asta îi lăsa prea puțin timp pentru somn.

Își făcuse un obicei din a bîntui birourile complexului CENTAF în miez de noapte, făcînd curse între analiștii din Gaura Neagră și Centrul de Control Aerian Tactic. Dacă suna vreun telefon, iar el se afla prin apropiere, răspundea. Erau ofițeri departe, în deșert, care sunau ca să ceară o lămurire sau aveau vreo întrebare de pus, stupefiați să constate că, în locul maiorului de serviciu, se trezeau vorbind cu însuși Șeful.

Un obicei foarte democratic, care însă uneori dădea naștere la surprize. La un moment dat, unul dintre comandanții de escadrilă, al cărui nume va trebui să rămînă necunoscut, a sunat să se plîngă că piloții lui întâlneau în fiecare noapte un baraj de Triplu-A pe drumul către obiective. N-ar putea bombardierele grele, Buff-urile, să le facă o vizită trăgătorilor irakieni și să-i stîrpească?

Generalul Homer îi răspunse că nu era posibil, cei de la Buff erau ocupați pînă peste cap. Comandantul aflat în deșert protestă, dar răspunsul rămase același.

— În cazul ăsta, spuse locotenent-colonelul, n-ai decît să mă pupi în fund.

Sînt puțini ofițerii care pot să facă o asemenea recomandare unui general plin și să scape nevătămați. Faptul că, două săptămîni mai tîrziu, agresivul comandant de escadrilă era înaintat la gradul de colonel plin spune multe despre relația generalului Homer cu cei din subordinea sa.

Tot acolo îl găsi și Chip Barber în acea noapte, puțin înainte de ora unu. Patruzeci de minute mai tîrziu se întâlneau în biroul personal al generalului, în complexul subteran.

Generalul citi, încruntat, transcrierea versiunii în englezește a mesajului de la Riad. Cu ajutorul procesorului de text, Barber făcuse unele adnotări și rezultatul nu mai arăta ca un mesaj primit prin radio.

— E o nouă deducție din interogatoriile luate oamenilor de afaceri prin Europa? întrebă el sarcastic.

– Părerea noastră este că informațiile sînt reale, domnule general.

Horner mormăi. Ca mulți alți militari, nu avea o părere prea bună despre cei din lumea acțiunilor secrete, cei pe care îi numea „strigoii”. Întotdeauna a fost așa, iar motivele sînt simple.

Cariera militară este dedicată soluțiilor optimiste, chiar dacă prudente, optimiste totuși, altfel, nu s-ar apuca nimeni de ea. Acțiunile secrete pleacă de la premise pesimiste. Cele două puncte de vedere nu au prea multe în comun, iar în acest stadiu al războiului cei din Forțele Aeriene Americane începuseră să se simtă din ce în ce mai atinși de apropourile celor de la CIA, cum că ar distruge mai puține obiective decît pretindeau.

– Și obiectivul ăsta e legat de ce cred eu că e? întrebă generalul.

– Noi credem că este extrem de important, domnule general.

– Atunci, domnule Barber, primul lucru pe care trebuie să-l facem este să aruncăm o privire asupra lui.

De data aceasta onorurile au fost făcute de un TR-1 de la Baza Taif. Versiunea perfecționată a bătrînului U-2, TR-1, era folosită pentru obținerea de informații, datorită capacității sale de a zbura nevăzut și neauzit, folosindu-și aparatura pentru a sonda în adîncul liniilor de apărare, cu ajutorul imaginilor radar și al echipamentului de ascultare. Dar continua să aibă la bord și obișnuitele aparate fotografice și era folosit uneori nu pentru tablouri generale, ci pentru cîte o misiune „confidențială”. Sarcina de a fotografia locul cunoscut sub unicul nume de Al-Qubai era cît se poate de confidențială.

Mai exista și un al doilea motiv pentru folosirea unui TR-1: acesta avea capacitatea de a-și transmite imaginile în timp util. Nu mai era nevoie să aștepte încheierea misiunii, descărcarea TARPS-ului, dezvoltarea filmului și trimiterea lui la Riad. Pe măsură ce avionul survola zona de deșert trasată, la vest de Bagdad și la sud de baza aeriană Al-Muhammadi, imaginile recepțate de el apăreau direct pe monitorul din subsolul cartierului general al Forțelor Aeriene Saudite.

În încăpere se găseau cinci bărbați, incluzându-l pe tehnicianul de la consolă care, la un ordin dat de unul dintre ceilalți patru, putea comanda computerului să înghețe imaginea de pe ecran și să o reia cadru cu cadru pentru o examinare detaliată.

Se aflau acolo Chip Barber și Steve Laing, tolerați în hainele lor civile în această Mecca a autorității militare; ceilalți doi erau colonelul Beatty din USAF și comandantul de escadrilă Peck din RAF, amândoi experți în analiza obiectivelor.

Motivul pentru denumirea de „Al-Qubai“ era simplu: acesta era cel mai apropiat sat de țintă. Și, pentru că era prea mic pentru a apărea pe hărți, instrumentele de lucru pentru analiști erau grila de referință și materialul descriptiv.

Avionul TR-1 depistă obiectivul la câțiva kilometri distanță de unde figura pe grila lui Jericho, dar nu încăpea îndoială că descrierea era corectă și că nu mai exista nimic altceva prin împrejurimi care să corespundă fie și în cel mai mic grad.

Cei patru văzură obiectivul apărînd lent pe ecran, oprindu-se și înghețînd acolo. Tehnicianul scoase o imagine pentru studiu.

– E-aici, dedesubt? șopti Laing.

– Aici trebuie să fie, spuse colonelul Beatty. Pe kilometri în jur nu mai e nimic care să semene.

– Vulpoi șireți, comentă Peck.

Al-Qubai era, de fapt, instalația nucleară, punctul central al întregului program nuclear irakian condus de doctorul Jaafar Al-Jaafar. Un specialist britanic în inginerie nucleară a spus odată că meseria lui este „zece la sută geniu și nouăzeci la sută țevăraie“, dar în realitate era ceva mai mult decît afit.

Instalația ca atare este locul unde inginerii preiau rezultatul produs de fizicieni, calculele matematicienilor și ale computerelor, și rezultatul muncii chimiștilor, și le assemblează într-un produs final. Inginerii sînt aceia care transformă totul într-o bucată palpabilă de metal.

Irakienii îngropaseră instalația de la Al-Qubai la treizeci de metri sub nivelul deșertului; la treizeci de metri era acoperișul. Dedesubtul lui, din ce în ce mai adînc, se aflau trei niveluri de

ateliere. Măiestria cu care fuseseră toate acestea disimulate îi smulsese comandantului Peck aprecierea „vulpoi șireți”.

Construirea unei întregi fabrici subterane nu pune probleme prea mari, problemele încep o dată cu nevoia de a o masca. Construcția odată încheiată, buldozerele pot umple la loc craterul, acoperind cu totul pereții de beton armat și acoperișul. Canalizarea se poate face printr-un sistem de conducte aflate sub ultimul nivel.

Dar fabrica are nevoie de aer condiționat: două guri de aer, una pentru aerul proaspăt, cealaltă pentru cel uzat, care râsar din senin în mijlocul deșertului.

Are, de asemenea, nevoie de mari cantități de energie electrică, presupunând un generator electric diesel foarte puternic. Acesta, la rîndul lui, necesită două guri de aer, una de intrare, alta de ieșire.

Trebuie să existe o rampă sau un ascensor de persoane și unul de marfă, pentru aprovizionare și pentru transferul de personal și de materiale, adică o altă structură de suprafață. Camioanele de marfă nu se pot deplasa pe nisipul moale, ele au nevoie de o suprafață dură, un drum asfaltat care să facă legătura cu cea mai apropiată șosea.

Vor exista și emisii de căldură, ușor de disimulat în timpul zilei, cînd temperatura de afară este ridicată, dar nu la fel de ușor pe frigul din timpul nopții.

Deci, cum se poate ascunde de ochii care veghează din aer o suprafață de deșert pe care apar un drum care pare să nu ducă nicăieri, patru guri mari de aerisire, un puț de lift, un du-te-vino permanent de camioane și o sursă frecventă de căldură?

Colonelul Osman Badri, tînărul inginer genial al Armatei Irakiene, fusese acela care găsisese soluția; iar soluția aceasta îi pătălise pe Aliați cu toate avioanele lor perfecționate.

Văzut din aer, Al-Qubai era un cimitir de mașini cu o suprafață de o sută de hectare. Patru dintre grămezile de șasiuri erau, de fapt, sudate între ele – ceea ce observatorii de la Riad nu aveau cum să vadă nici prin obiectivele cele mai puternice –

cupole solide de metal contorsionat de sub care gurile de aerisire absorbau aerul curat sau îl eliminau pe cel dinăuntru, printre caroseriile sfărâmate ale mașinilor și camioanelor.

Atelierul principal, cel de tăiere, cu rezervoarele sale din oțel pentru oxigen și acetilenă, așezate ostentativ în față, masca intrarea la ascensoare. Necesitatea aparatelor de sudură într-un asemenea loc justifica și sursa de căldură.

La fel de evidentă era și nevoia de a avea un drum de acces asfaltat pentru camioanele care soseau cu epavele mașinilor și plecau cu ele transformate în fier vechi.

Întregul sistem fusese, de altfel, reperat încă de la început de către AWACS, care înregistraseră o mare masă de metal în mijlocul deșertului. O divizie de tancuri? Un depozit de muniție? Un avion care survolase locul stabilise că nu era decât un cimitir de mașini, și lumea își pierduse interesul.

De asemenea invizibile pentru cei patru oameni de la Riad erau alte patru turnuri mai mici, compuse din șasiuri ruginite, la fel sudate între ele, goale pe dinăuntru, sub care se găseau cri-curii hidraulice. Două adăposteau baterii antiaeriene puternice, dotate cu tunuri rusești ZSU-23-4, cu mai multe guri, celelalte două ascundeau SAM-uri, modelele 6, 8 și 9, nu cele ghidate prin radar, ci tipul mai mic, pe bază de emisie de căldură, pentru că o antenă radar ar fi stricat totul.

– Deci aici e, șopti Beatty.

Sub ochii lor intră în cadru un camion lung, încărcat cu caroserii vechi. Părea să înainteze în mici salturi, aceasta datorită faptului că avionul TR-1, care zbura la douăzeci și cinci de mii de metri deasupra Al-Qubai-ului trăgea, de fapt, cadre fixe, câteva pe secundă. Fascinați, cei doi agenți de la Informații urmăreau camionul care intra cu spatele spre atelierul de sudură.

– Pun pariu că sub caroserii sînt apă, mîncarea și proviziile, spuse Beatty, rezemîndu-se de spătarul scaunului. Necazul e că nu putem ajunge pînă la blestemata de instalație. Nici măcar Buff-urile nu bombardează la o adîncime atît de mare.

– Putem să le închidem prăvălia, sugeră Peck. Le distrugem casa liftului și-i blocăm acolo. Apoi, dacă încearcă operațiuni de salvare, îi lichidăm.

– Sună bine, aprobă Beatty. Cîte zile mai avem pînă la invazia terestră?

– Douăsprezece, răspunse Barber.

– Se poate, afirmă Beatty, de sus, cu ghidaj prin laser, cu avioane multe, o gorilă.

Laing îi aruncă lui Barber o privire de avertisment.

– Am prefera ceva un pic mai discret, spuse agentul CIA. Un raid cu două aparate, zburînd jos, și cu confirmarea vizuală a pagubelor.

Se așternu tăcerea.

– Ne ascundeți ceva? întrebă Beatty. Că, de exemplu, Bagdadul nu trebuie să știe că obiectivul ne interesează?

– S-ar putea face așa cum v-am spus? insistă Laing. Locul nu pare apărat. Important a fost să-l mascheze.

Beatty suspină. Strigoi împruțiți, își spuse el în gînd, ăștia încearcă să apere pe cineva. Dar nu e treaba mea.

– Tu ce crezi, Joe? îl întrebă el pe comandantul de escadrilă.

– Tornado-urile ar putea, spuse Peck. Dacă au avioane Buccaneer care să le marcheze ținta. Cu șase bombe de cinci sute de kilograme aruncate chiar pe ușa atelierului. Pun pariu că, sub tablă, e făcut din beton armat. Ar trebui să îndrepte efectele exploziei spre interior.

Beatty dădu din cap.

– OK, fie cum vreți voi. O să cer și aprobarea generalului Homer. Pe cine vrei să folosești, Joe?

– Escadrila șase sute opt de la Maharraq. Îl cunosc pe comandant, Phil Curzon. Să-i spun să vină aici?

Comandantul de escadrilă Philip Curzon avea în subordine douăsprezece dintre avioanele Panavia Tornado ale lui Royal Air Force din Escadrila 608, staționată pe Insula Bahrain, unde fuseseră aduse cu două luni mai devreme de la Baza Laarbruck, în Germania. Pe la prînz, în ziua de 8 februarie, el primi un ordin,

care nu admitea nici o întârziere, să se prezinte imediat la sediul CENTAF din Riad. Graba era atât de mare, încât nici nu apucase bine să confirme primirea ordinului că ordonanța veni să-l anunțe că tocmai ateriza un avion american Huron de la Shakey's Pizza, de pe cealaltă parte a insulei, venit să-l ia. Când urcă la bordul avionului Beach King Air, după ce îmbrăcase în grabă vestonul și cascheta, constată că micul aparat cu două motoare aparținea generalului Horner însuși.

– Ce dracu' se-ntîmplă aici? se întrebă pe bună dreptate comandantul.

La baza militară aeriană de la Riad îl aștepta o mașină a USAF, care trebuia să-l transporte cei doi kilometri pe Șoseaua Vechiului Aeroport pînă la Gaura Neagră.

Cei patru care se întîlniseră în dimineața aceea la ora zece, pentru a vedea imaginile transmise de TR-1, erau încă acolo. Singurul care lipsea era tehnicianul. Nu mai aveau nevoie de imagini. Cele pe care le aveau acopereau întreaga suprafață a mesei. Comandantul de escadrilă Peck făcu prezentările. Steve Laing îi explică de ce aveau nevoie și Curzon examinează pozele.

Dacă ar fi fost un prost, Philip Curzon nu ar fi ajuns să comande o escadrilă de bombardiere a Maiestății Sale. Într-una dintre misiunile precedente la înălțime mică, cu bombe JP-233 împotriva aeroporturilor irakiene, pierduse două aparate și patru oameni. Despre doi dintre ei știa că erau morți. Ceilalți doi fuseseră prezentați de televiziunea irakiană, torturați și buimăciți, într-o nouă demonstrație de măiestrie în relațiile cu publicul a lui Saddam Hussein.

– De ce nu-l putem pune pe lista oficială de obiective, ca pe toate celelalte? întrebă el încet. De ce așta grabă?

– Am să fiu cinstit cu dumneavoastră, răspunse Laing. Avem acum convingerea că acest obiectiv este depozitul principal, și poate singurul, care adăpostește proiectilele cu gaz toxic deosebit de nociv. Și avem informații că se pregătește mutarea unei prime tranșe în direcția frontului. De aceea graba.

Beatty și Peck ridicară capetele. Era prima explicație care li se dădea despre interesul atât de mare al strigoilor pentru instalația de dedesubtul cimitirului de mașini.

– Dar cu două avioane de asalt? Numai două? insistă Curzon. Asta înseamnă o misiune cu un grad de prioritate foarte scăzut. Ce trebuie să le spun echipajelor? Pentru că, domnilor, să ne înțelegem bine, nu am de gând să-i mint.

– Nici nu va fi nevoie și nici noi nu am tolera așa ceva, spuse Laing. Spuneți-le adevărul. Că observațiile aeriene indică mișcări de camioane spre și de la locul menționat. Că analiștii sînt de părere că e vorba de camioane militare și că au tras concluzia că așa-zisul cimitir de mașini ascunde, de fapt, un depozit de muniții. În principal, în atelierul cel mare. Deci, iată obiectivul. Cît despre faptul că va trebui să zburăți la altitudine mică, vedeți bine că nu există nici rachete, nici Triplu-A.

– Să fie acesta adevărul?

– Vă jur.

– Atunci, domnilor, de unde vine intenția clară ca, dacă vreunul din echipaje e doborât și interogat, membrii lui să nu poată dezvălui Bagdadului de unde au informațiile? Pentru că nici dumneavoastră nu credeți în istoria cu camioanele militare mai mult decît cred eu.

Colonelul Beatty și comandantul Peck se lăsară pe spate în scaune. Tipul îi strîngea zdravăn pe spioni de unde-i dorea mai tare. Bravo lui.

– Spune-i, Chip, se resemnă Laing.

– Bine, domnule comandant, am să fiu sincer cu dumneavoastră. Dar asta e exclusiv pentru urechile dumneavoastră. Restul e absolut adevărat. Avem un dezertor. În Statele Unite. A venit ca doctorand înainte de a începe războiul. Acum s-a îndrăgostit de o americană și vrea să rămînă. În timpul interviurilor cu cei de la Imigrări, se pare că a ieșit ceva la iveală și un funcționar mai isteț ni l-a pasat nouă.

– CIA-ului? întrebă Curzon.

– Mă rog, da, CIA-ului. Am făcut un târg cu individul. Dacă ne ajută, primește cartea verde. Pe cînd era în Irak, a lucrat, în cadrul Corpului de Geniu al Armatei, la cîteva proiecte secrete. Și acum a început să spună tot. Ei, deci ați aflat. Dar e strict secret. Nu schimbă cu nimic misiunea, și dacă nu spuneți toate astea oamenilor dumneavoastră nu înseamnă că-i mințiți. Și, apropo, poate nu le spuneți.

– O ultimă întrebare. Dacă tipul e în siguranță în State, ce nevoie mai aveți să prostiți Bagdadul?

– Mai sînt și alte obiective pe care le cunoaște. O să dureze, dar sperăm să scoatem de la el o primă listă de douăzeci de ținte noi. Dacă Bagdadul află că individul ciripește ca o ciocîrlie, o să-și mute bunătățile în altă parte cît ai clipi din ochi. Nici ei nu s-au născut ieri.

Philip Curzon se ridică și strînse fotografiile. Fiecare dintre ele era exact marcată pe harta imprimată în lateral.

– Bine. Mîine în zori. Atelierul va înceta să mai existe.

Plecă. În timpul zborului înapoi medită asupra misiunii. Ceva îi spunea că mirosea a pește mort. Dar explicațiile fuseseră perfect logice, iar el avea un ordin de îndeplinit. Nu putea minți, dar i se interzisese să dezvăluie toate amănuntele. Partea bună era că apărarea obiectivului se baza pe iluzie, nu pe mijloacele de protecție. Oamenii săi vor putea să ajungă pînă acolo și înapoi nevătămați. Știa deja și cine va conduce atacul.

Apelul îl găsi pe șeful de escadrilă Lofty Williamson șezînd mulțumit, răsturnat într-un scaun, sub soarele înserării. Citea ultima ediție din *World Air Power Journal*, cartea de căpătîi a pilotului de luptă, și întreruperea, survenită în timp ce studia un articol extrem de bine argumentat în legătură cu unul dintre avioanele de vînătoare irakiene pe care s-ar fi putut să-l întâlnească într-o zi, îl irită.

Comandantul de escadrilă îl aștepta în biroul său, cu fotografiile întinse dinainte. Timp de o oră îi dădu toate detaliile ofițerului său cu cea mai mare experiență.

– O să ai două Buck-uri care să-ți marcheze țintele, așa că presupun că vei putea să intri și să ieși de-acolo înainte ca păgînii să înțeleagă ce i-a lovit.

Williamson își găsi navigatorul, cel de pe scaunul din spate căruia americanii îi spun „vrăjitor“ și care, în zilele noastre, se ocupă cu mult mai mult decît cu navigația, fiind și responsabil cu sistemele electronice și cele ofensive. Locotenentul Sid Blair avea reputația că era în stare să găsească, în Sahara, și o cutie de conserve, dacă aceasta trebuia bombardată.

Cei doi, ajutați de ofițerul cu Operațiunile, făcură traseul misiunii. Găsiră amplasamentul exact al cimitirului de mașini și îl transferară de pe grila de referință pe hărțile lor, desenate la scara de unu la cincizeci de mii.

Pilotul spuse că voia să atace dinspre est chiar în momentul răsăritului, astfel încît trăgătorii irakieni să aibă soarele în ochi, iar el, Williamson, să poată vedea clar ținta.

Blair insistă că avea nevoie de o „bomă“, un semn fix pe traseu, față de care să poată face ultimele ajustări asupra cursului. Găsiră una la cincisprezece kilometri est de obiectiv, un releu radio aflat la doi kilometri față de traiectoria planificată.

Momentul de atac în zori le dădea și vitalul TOT¹. Motivul pentru care el trebuie respectat la secundă este că precizia este cea care face diferența dintre succes și eșec. Dacă primul pilot întîrzie o secundă, cel din spatele său riscă să treacă prin explozia bombei lansate de colegul său. Mai mult, primul pilot se va trezi cu un Tornado în coadă apropiindu-se cu o viteză de cincisprezece kilometri pe minut, priveliște nu prea atrăgătoare. În fine, dacă primul pilot ajunge prea devreme sau al doilea prea tîrziu, vor da timp trăgătorilor de la sol să se dezmeticească și să-i ia la ochi. Deci, cel care zboară al doilea trebuie să intre în scenă cînd șrapnelele celui dintîi se răresc.

Williamson își alesese secundul și pe cel de-al doilea navigator, doi locotenenți tineri, Peter Johns și Nicky Tyne.

¹ Time on Target – momentul ajungerii asupra obiectivului (*n.trad.*).

Momentul exact al răsăritului soarelui dincolo de dealurile joase de la est de obiectiv fu stabilit la ora șapte și opt minute, iar atacul direcționat la două sute șaptezeci de grade, îndepărtându-se spre vest.

Două avioane Buccaneer din Escadrila 12, de asemenea staționată la Maharraq, primiră misiunea de luptă. Williamson urma să ia legătura cu piloții lor a doua zi dimineață. Armurierii aveau ordin să doteze fiecare din Tornado-uri cu cîte trei bombe de cinci sute de kilograme, echipate cu sisteme de ghidaj prin laser PAVEWAY. La ora opt, în seara aceea, cele patru echipaje cinară și merșeră la culcare, cu ceasul pus să sune la ora trei dimineață.

Era încă întuneric beznă cînd un soldat din Forțele Aeriene se prezentă într-o camionetă la barăcile Escadrilei 608 pentru a-i duce pe membrii celor patru echipaje în zona de decolare.

Dacă americanii de la Al Kharz dormeau în condiții de campanie, în corturi, cei din Bahrain se bucurau de confortul unui trai civilizat. Unii dormeau, cîte doi în cameră, la Hotelul Sheraton. Alții, în blocuri de garsoniere, în apropiere de baza aeriană. Mîncarea era excelentă, băutura permisă, iar singurătatea vieții de campanie era îndulcită de prezența celor trei sute de stewardese care se pregăteau la o școală a Companiei Gulf Air din apropiere.

După ce inițial li se spusese că nu era nevoie de ele, avioanele Buccaneer fuseseră aduse în Golf cu numai o săptămînă în urmă. Săptămînă în care își dovediseră cu vîrf și îndesat valoarea. Proiectate pentru vînătoarea de submarine, Buck-urile erau mai degrabă obișnuite să scruteze apele Mării Nordului în căutare de submersibile sovietice, dar se părea că nici deșertul nu le deranja. Specialitatea lor era zborul la mică altitudine și, deși deja veterane la vechimea lor de treizeci de ani, s-au văzut cazuri cînd în cadrul competițiilor militare interșcoli cu cei de la Școala de Piloți de Luptă a USAF de la Miramar, în California, ele au păcălit mult mai rapidele aparate americane,

pur și simplu, „mîncînd pămîntul“, adică zburînd aîf de jos, încît să fie imposibil de urmărit printre ridicăturile și rîpele deșertului.

În folclorul tradiționalei rivalități dintre cele două forțe aeriene, se spune că americanilor nu le place zborul la joasă altitudine și că sub o sută cincizeci de metri tind să coboare trenul de aterizare, în timp ce piloților din Royal Air Force le place la nebunie și, la peste treizeci de metri, încep să se plîngă de rău de înălțime. Adevărul este că și unii și alții pot zbura la fel de bine aîf la înălțime mare, cît și mică, dar cu avioanele Buccaneer, fără a fi supersonice, ci cu un grad admirabil de manevrabilitate, susțin că pot zbura mai jos decît oricine altcineva și supraviețui experienței.

Motivul aducerii lor în Golf erau în pierderile suferite de Tornado-uri în primele lor misiuni la mică altitudine. Operînd singure, acestea erau nevoite să-și lanseze bombele și apoi să le urmeze pe tot traiectul pînă la țintă, chiar în inima bateriilor anti-aeriene. Atunci cînd lucrau împreună însă, Tornado-urile erau dotate cu bombe ghidate prin sistemul PAVEWAY cu laser, iar Buck-urile cu transmițătoarele laser, denumite PAVESPIKE. Zburînd puțin deasupra și în spatele Tornado-ului, Buccaneer-ul putea „marca“ ținta cu o rază laser, dînd posibilitatea partenerului să lanseze bomba și să o șteargă cît mai repede de-acolo.

Mai mult, sistemul PAVESPIKE era montat în burta avionului pe un balansier giroscopic stabilizat, ceea ce-i dădea posibilitatea să se miște și să se rotească, în timp ce raza laser rămînea fixată pe obiectiv pînă cînd acesta era atins de bombă.

Ajunși la Centrul de Zbor, Williamson și piloții celor două Buccaneer stabilizează Punctul Inițial, adică punctul de unde începea operațiunea de bombardare, la cincisprezece kilometri est de țintă, apoi se despărțiră pentru a-și îmbrăca echipamentul de zbor. Ca de obicei, sosiseră îmbrăcați civil, pentru că principiul la bazele din Bahrain era că prea mulți soldați pe străzi ar putea alarma populația.

Cînd toată lumea fu echipată, Williamson, ca șef al misiunii, încheie instructajul. Mai aveau două ore pînă la decolare. Se

terminase de mult cu „îmbulzeala“ de treizeci de secunde înainte de decolare de pe vremea celui de al doilea război mondial. Mai aveau timp de o cafea și pentru următoarea etapă a pregătirilor. Își luaseră toți pistoalele, câte un mic Walther PPK pe care îl detestau și despre care afirmau că, dacă erai atacat în deșert, mai degrabă puteai spera să-l nimerеști pe irakian aruncându-i arma în cap.

Se asigurară, de asemenea, cu cele o mie de lire sterline în câte cinci monede de aur și cu „chitanța de eliberare“. Americanii au făcut cunoștință pentru prima dată cu acest document în Golf, dar englezii, implicați în conflictele din această zonă încă din anii douăzeci, le cunosc prea bine. „Chitanța“ este o scrisoare scrisă în limba arabă și în șase dialecte beduine. Mesajul ei este următorul:

„Stimate domnule beduin, posesorul acestei scrisori este ofițer britanic. Dacă-l predați celei mai apropiate patrulare britanice, întreg, împreună cu testiculele sale, preferabil acolo unde ar trebui să se afle și nu în gură, veți fi răsplătit cu cinci mii de lire din aur.“

Uneori efectul este cel scontat.

Pe umerii uniformei de zbor aveau cusute petice reflectorizante, vizibile pentru Aliații aflați în căutarea piloților doborâți în deșert. Deasupra buzunarului stîng însă nu se găsea nici un însemn al gradului, doar un steguleț britanic prins cu bandă adezivă.

După cafea urmă sterilizarea... operațiune nu chiar atît de rea pe cît pare după nume. Toate inelele, țigările, brichetele, scrisorile și fotografiile de familie sînt lăsate acasă, împreună cu tot ce ar putea oferi vreo „pîrghie“ de convingere a prizonierului. Percheziția corporală se făcea de către o superbă membră a corpului auxiliar feminin al WAAF, iar echipajele decretaseră că aceasta era partea cea mai plăcută a întregii misiuni. Piloții mai tineri își ascundeau obiectele de valoare în cele mai surprinzătoare locuri, pentru a vedea dacă Pamela le găsea. Din

fericire, aceasta fusese soră medicală înainte, așa că trata lucrurile calm și cu umor.

O oră pînă la decolare. Unii mînceau, alții nu puteau să mănînce, unii mai trăgeau cîte un pui de somn, alții mai beau cîte o cafea și se rugau cerului să nu vrea să facă pipi la jumătatea misiunii.

Autobuzul îi duse pe cei opt pînă la avioanele lor, în jurul cărora roiau deja mecanicii și armurierii. Fiecare pilot dădu ocol aparatului de zbor, urmărind ritualul dinaintea decolării. În fine, se îmbarcară.

Primul lucru era să se așeze, să-și prindă centurile și să-și cupleze aparatele radio care le permiteau să comunice între ei. Apoi porneau APU¹, sistemul care făcea imediat să danseze indicatoarele tuturor aparatelor.

În spate, masa de navigație inercială prinse viață, dîndu-i lui Sid Blair posibilitatea de a-și înregistra cursul planificat, cu toate modificările sale. Williamson porni motorul drept și Rolls-Royce-ul RB-199 începu să huruie, apoi stîngul.

În formație strînsă se îndreptară spre punctul de staționare, punctul unu. Cu aprobarea turnului de control intrară în zona de decolare. Williamson aruncă o privire în dreapta. Tornado-ul lui Peter Johns era alături, puțin în urmă, iar în spatele lui se aflau cele două Buccaneer. Ridică o mîină. Alte trei, în mînuși albe, se ridicară în semn de răspuns.

Cu piciorul pe frînă, ambală motoarele la maximum, „pe sec“. Tornado-ul trepida ușor. Împinse manșa și îl simți tremurînd. Un ultim semn cu degetul mare ridicat și trei răspunsuri. Piciorul luat de pe frînă, impulsul, rulajul, asfaltul fugind în urmă din ce în ce mai iute și se ridicară, patru în formație, pe deasupra apelor întunecate, lăsînd în urmă luminile din Manama și îndreptîndu-se spre locul de întîlnire cu avionul cisternă, un Victor din Escadrila 55, care îi aștepta undeva la granița saudită cu Irakul.

¹ Auxiliary Power Unit – Sistem auxiliar de alimentare (*n.trad.*)

Williamson reduce puterea și se stabili pe un curs ascendent la trei sute de noduri pînă la șapte mii de metri. Cele două RB-199 sînt fiare lacome și la forța maximă „pe sec“ consumă o sută patruzeci de kilograme de combustibil pe minut... fiecare. Folosite la capacitate maximă se ridică la înspăimîntătoarea cifră de șase sute de kilograme pe minut, motiv pentru care această treaptă este folosită cu economie, pentru decolări, momentele de confruntare directă și fugă.

Cu ajutorul radarului dădură de avionul Victor în întuneric, se aliniază în spatele lui și se cuplără la conductele de alimentare. Își consumaseră deja o treime din combustibil. Cînd încheiară alimentarea, Tornado-urile făcură loc aparatelor Buccaneer. Apoi toate patru făcură stînga-mprejur și se lăsară deasupra deșertului.

Williamson stabili o înălțime de șaptezeci de metri și o viteză de croazieră de patru sute optzeci de noduri și, astfel, intrară în Irak. Navigatorii preluară inițiativa, trasînd primul din trei cursuri diferite, cu două întoarceri, care trebuia să-i aducă la Punctul Inițial dinspre est. De unde erau, soarele începea să se zărească la răsărit, dar deșertul era încă învăluit în întuneric.

Williamson naviga cu ajutorul unui sistem denumit TIALD¹, construit într-o veche fabrică de biscuiți de la periferia orașului Edinburgh, acum transformată. TIALD este o combinație între o cameră TV mică, cu definiție superfină, și un senzor termal cu infraroșii. Piloții vedeau perfect deșertul de dedesubtul lor, cu stîncile, bolovanii, dealurile și rîpele sale într-o lumină fosforescentă.

Cu puțin înainte de răsăritul soarelui ajunseră la Punctul Inițial, unde cotiră, intrînd pe cursul de atac. Sid Blair văzu releul radio și ceru pilotului să modifice cursul cu un grad.

Williamson apăsă pe butonul care fixează bombele în poziția „fiți gata“ și privi la afișajul de deasupra capului, care marca kilometrii și secunde rămase pînă la lansare. Era la o înălțime

¹ Thermal Imaging and Laser Designator – Sistem de detecție termală și prin laser (*n.trad.*)

de treizeci de metri deasupra unui sol plat, în zbor uniform. Undeva, în spate, secundul său făcea același lucru. Timpul de ajungere la țintă fusese respectat. Motoarele funcționau intermitent la capacitate maximă, pentru a menține viteza de atac la cinci sute patruzeci de noduri.

Cînd răsări soarele pe deasupra dealurilor și razele sale tăiară podișul, la o distanță de zece kilometri în față apărură ținta. Văzu sclipirea metalului, mormanele de mașini abandonate, cu atelierul cenușiu în mijloc, cu ușile duble orientate către el.

Buck-urile erau la treizeci de metri mai sus de ei și doi kilometri mai în spate. Huruitul lor, pe care începuse să-l audă în căști cînd ajunseră la Punctul Inițial, continua. Opt kilometri și ne apropiem, șapte kilometri, mișcare în zona obiectivului, șase kilometri.

– Marchez, spuse navigatorul de pe primul Buck.

Raza laser emisă de el se odihnea exact pe ușa atelierului. La patru kilometri și jumătate Williamson începu „ridicarea“, săltînd botul avionului și obturîndu-și culoarul de vizibilitate către țintă. Nu avea nici o importanță, aparatura urma să aibă grijă de restul. La o sută de metri, pe afișaj apărură ordinul de lansare. Apăsă pe buton și toate cele trei bombe de cîte cinci sute de kilograme își luară zborul de sub burta avionului. Dat fiind că acesta avea un curs ascendent, bombele se ridicară o dată cu el, înainte ca gravitația să-și spună cuvîntul și ele să pomească pe o traiectorie grațioasă, parabolică spre atelier.

Avionul, mai ușor cu o tonă și jumătate, se înălță repede pînă la trei sute de metri. Williamson viră o sută treizeci și cinci de grade și continuă să împingă de manșă. Aparatul se răsucea, virînd înapoi spre pămînt și pe drumul pe care venise. Buccaneer-ul trecu pe deasupra capului său, apoi făcu și el cale întoarsă.

Mulțumită camerei TV din pîntece, acesta putea vedea impactul bombelor asupra ușilor atelierului. Întreaga zonă din față se dizolvase într-o perdea de fum și flăcări, în timp ce o coloană de pămînt se ridica acum pe locul unde fusese clădirea.

La treizeci de secunde în urma liderului, Peter Johns tocmai se apropia cînd praful începuse să se mai liniștească.

Navigatorul de pe al doilea Buccaneer văzu chiar mai mult. Mișcările detectate ceva mai devreme începeau să capete sens. Tunurile ieșiră la iveală.

– Au Triplu-A! strigă el.

Al doilea Tornado se înălța. Din al doilea Buccaneer se vedea perfect totul. Clădirea atelierului se făcuse bucăți sub acțiunea bombelor, dînd la iveală o structură interioară, răsucită și contorsionată. Dar, dintre grămezile de mașini vechi, răsăriseră gurile lucioase ale tunurilor antiaeriene.

– Bombele lansate! răcni Johns și forță Tornado-ul să facă un uriaș viraj strîns.

Avionul Buccaneer care îl urma se îndepărta la rîndul său de țintă, dar raza emisă de sistemul PAVESPIKE din pîntecele lui continua să rămînă fixată pe ce mai rămăsese din atelier.

– Impact! urlă navigatorul Buck-ului.

Dintre caroseriile turtite izbucni o flamă. Două SAM-uri lansate de mînă o luară pe urmele Tornado-ului.

Williamson își încheiase virajul descendent, ajuns din nou la treizeci de metri, dar îndreptîndu-se acum în direcție opusă, spre soarele care răsărise. Auzi vocea lui Peter Johns strigînd:

– Ne-au lovit!

În spatele lui, Sid Blair tăcea. Înjurînd furios, Williamson întoarse din nou, în speranța că îi putea ține pe loc pe ochitorii irakieni, cu ajutorul mitralierelor. Prea tîrziu. Auzi unul din Buccaneer-e spunînd:

– Ȑia de jos au rachete.

Apoi văzu Tornado-ul lui Johns urcînd, scuipînd fum dintr-unul din motoare, în flăcări, și îl auzi pe tînărul de douăzeci și cinci de ani spunînd clar:

– Ne prăbușim... ejectionez.

Nici unul din ei nu mai putea face nimic. De regulă, Buccaneere-le însoțeau avioanele Tornado pînă înapoi acasă. De data aceasta se convenise însă ca ele să se întoarcă pe cont

propriu. În tăcere, cele două marcatoare făcură lucrul la care se pricepeau cel mai bine: luminate de soarele dimineții, puseră burta aproape de pământ și nu se mai dezlipiră de acest curs.

Lofty Williamson vedea roșu de furie, convins că fusese mințit. Nu era adevărat; nimeni nu știuse despre bateria anti-aeriană și despre rachetele ascunse la Al-Qubai.

De departe, deasupra capetelor lor, un TR-1 transmitea la Riad imagini, în timp util, ale distrugerilor. Un E-3 Sentry interceptase toate discuțiile și anunțase Riadul că pierduseră un Tomado.

Lofty Williamson se întoarse acasă singur, pentru a-și face raportul și a-și vărsa năduful asupra celor de la Riad care făceau selecția obiectivelor.

La sediul CENTAF, pe Șoseaua Vechiului Aeroport, bucuria lui Chip Barber și a lui Steve Laing de a ști că Pumnul lui Dumnezeu era îngropat în pîntecele în care se născuse era întunecată de pierderea celor doi tineri piloți.

În drumul lor spre casă, pe deasupra deșertului neted ca-n palmă, la sud de granița irakiană, cele două avioane Buccaneer întâlneau un pîlc de cămile la păscut, ceea ce îi puse pe piloți în fața unei decizii amuzante: să le ocolească sau să o ia pe dedesubt?

Capitolul 19

Generalul de Brigadă Hassan Rahmani ședea în biroul său din clădirea Mukhabaratului din Mansour, contemplând evenimentele ultimelor douăzeci și patru de ore cu un sentiment ce se apropia de disperare.

Faptul că principalele centre militare și ale producției de război din țara sa erau distruse sistematic de bombe și rachete nu-l impresiona. Evoluția aceasta, pe care el o prevăzuse cu multe săptămîni în urmă, nu făcea decît să apropie invazia americană și căderea de la putere a individului din Tikrit.

Era însă altceva, un lucru pe care îl plănuiise, după care tînjise și pe care îl așteptase plin de încredere, fără să știe, în ziua de 11 februarie, că nu avea să se îndeplinească. Rahmani era un bărbat foarte inteligent, dar nu putea prevedea viitorul.

Ceea ce îl preocupa în dimineața aceea era propria sa supraviețuire și șansele de a mai apuca să-l vadă pe Saddam Hussein prăbușindu-se.

Bombardamentele din ziua precedentă de la instalația nucleară de la Al-Qubai, atît de bine ascunsă, încît nimeni nu și-ar fi putut închipui că va fi vreodată descoperită, zguduiseră din rădăcini elita de la Bagdad.

La numai cîteva minute după plecarea bombardierelor britanice, apărătorii care supraviețuiseră intrase în legătură cu Bagdadul pentru a raporta atacul. La aflarea îndeplinirii, doctorul Jaafar Al-Jaafar însuși sărise în mașină și se dusesese la fața locu-

lui, pentru a verifica ce se întâmplase în subteran. Savantul era negru de furie și pînă în prînz se plînsese deja vehement lui Hussein Kamil, răspunzător de întregul program nuclear, prin intermediul Ministerului Industriilor și Industriei Militare.

Se spunea că micuțul om de știință țipase la ginerele lui Saddam Hussein că programul, care costase singur opt miliarde din totalul de cincizeci investite într-un deceniu în industria producătoare de armament, era distrus tocmai acum, în clipa sa de triumf. Ce protecție oferea statul oamenilor lui etc., etc.?

Fizicianul irakian nu avea mai mult de un metru șaizeci și o siluetă de țințar, dar compensa prin influență, iar zvonurile spuneau că-și continuase mult timp perorația. Un Hussein Kamil cu coada între picioare se prezentase la raport în fața socrului său, care făcuse o criză de furie. Iar cînd se întâmpla așa ceva, întreg Bagdadul tremura de frică.

Oamenii de știință care lucrau în subteran nu numai că supraviețuiseră, dar și scăpaseră prin tunelul îngust care ieșea la un kilometru mai departe, în deșert, și se termina cu un puț circular, cu suporturi montate în pereți, pentru cățărat. Personalul ieșise pe aici, dar aparatura grea nu putea fi transportată pe aceeași cale.

Principalul ascensor pentru marfă fusese transformat într-o masă de metal contorsionat de la suprafață pînă la o adîncime de aproape șapte metri, iar reparațiile ar fi implicat operațiuni majore care ar fi luat săptămîni – săptămîni de care Hassan Rahmani bănuia că Irakul nu dispunea.

Dacă totul s-ar fi sfîrșit aici, Rahmani ar fi răsuflet ușurat, căci de cînd cu ședința de la palat, înainte de începutul războiului aerian, în care Saddam le anunțase existența bombei, fusese foarte îngrijorat. Ce îl preocupa acum pe Rahmani era furia oarbă a șefului statului. Adjunctul președintelui, Izzat Ibrahim, îl chemase cu o zi înainte, pe la prînz, într-o stare de nervi cum șeful Contrainformațiilor nu mai văzuse niciodată.

Ibrahim îi spusese că Rais-ul era înnebunit de mînie și, de obicei, cînd era așa cădeau capete. Numai asta mai potolea furia

celui din Tikrit. Adjunctul președintelui îi explicase limpede că așteptau de la el, Rahmani, să apară cu rezultate, și încă repede. La ce rezultate se gândea, mai precis? îl întrebase Rahmani.

– Află cum de-au știut! urlase Ibrahim la el.

Rahmani luase legătura cu câțiva prieteni din Armată care, la rîndul lor, stătuseră de vorbă cu apărătorii. Rapoartele conțineau, în mod sigur, un punct asupra căruia erau cu toții de acord. Englezii veniseră cu două avioane. Mai fuseseră două la o altitudine mai mare, dar se presupunea că erau doar escorta, formată din avioane de vînătoare; sigur era că nu luaseră parte la bombardament.

După Armată, Rahmani vorbise cu cei de la Operațiuni, din cadrul Forțelor Aeriene. După părerea lor – iar câțiva dintre ofițeri își făcuseră studiile în Occident – niciodată un obiectiv militar de mare importanță nu va fi atacat cu numai două avioane. Niciodată.

Deci, se întreba Rahmani, dacă britanicii nu acceptaseră ideea că cimitirul de mașini era doar un teren pentru fierul vechi, atunci ce crezuseră că era? Răspunsul îl aveau probabil cei doi piloți. Personal, i-ar fi făcut mare plăcere să conducă el însuși interogatoriul lor, convins că i-ar fi făcut să vorbească în numai cîteva ore – și să spună adevărul – cu ajutorul substanțelor halucinogene.

Armata confirmase capturarea pilotului și a navigatorului la trei ore după raid, în deșert; unul din ei șchiopăta din cauza unei glezne fracturate. Din păcate, un detașament AMAM își făcuse apariția cu o viteză surprinzătoare și îi preluase pe cei doi aviatori. Iar cu AMAM-ul nu se contrazicea nimeni. Astfel încît cei doi englezi erau acum în mîna lui Omar Khatib, Allah să aibă îndurare de ei.

Acum că i se răpise șansa de a ieși în față, obținînd de la ei informațiile mult așteptate, Rahmani înțelegea că va trebui totuși să contribuie cumva. Întrebarea era: cum? Singurul lucru satisfăcător era ceva ce-și dorea Rais-ul. Și anume, ce? Bineînțeles,

o conspirație. Atunci va avea o conspirație. Iar cheia ei va fi transmițătorul.

Puse mîna pe telefon și-l sună pe maiorul Mohsen Zayeed, șeful secției de captare electronică a informațiilor, secție însărcinată cu interceptarea convorbirilor radio. Era momentul să aibă o nouă discuție.

La treizeci și doi de kilometri vest de Bagdad se găsește orașelul Abu Ghraib, un loc prin nimic ieșit din comun, dar al cărui nume, deși cunoscut, este doar rareori pomenit pe teritoriul Irakului. Pentru că la Ghraib se află marea închisoare rezervată aproape în exclusivitate încarcerării și interogatoriilor luate prizonierilor politici. Pentru acest motiv, gardienii și închisoarea nu se află sub jurisdicția autorității naționale a închisorilor, ci sub cea a Poliției Secrete, AMAM.

Pe cînd Hassan Rahmani își convoca expertul în capturarea de informații, un Mercedes mare, negru, se apropie de ușile duble de lemn ale închisorii. Recunoscîndu-l pe ocupantul mașinii, doi soldați de pază se repeziră și deschiseră porțile. Tocmai la timp, pentru că cel din mașină putea replica printr-un tratament de o brutalitate rece fiecărei întîrzieri, oricît de mici, provocate de neglijența în serviciu.

Automobilul trecu și porțile se închiseră. Silueta din mașină nu înclină din cap, nu făcu nici un gest de răspuns la eforturile soldaților. Ei nu contau.

În fața treptelor ce duceau către principala clădire în care erau birourile, mașina opri și un alt soldat alergă să deschidă portiera din spate. Generalul Omar Khatib coborî, elegant în uniformă din stofă cu fir de mătase, și urcă treptele. Una cîte una, ușile i se deschideau dinainte. Un ofițer inferior îi ducea servieta.

Pentru a ajunge în biroul său, Khatib luă liftul pînă la etajul al cincilea și ultimul, apoi, cînd rămase singur, ceru o cafea turcească și se apucă să citească documentele și rapoartele zilei care descriau ce progrese făcuseră în extragerea informațiilor necesare de la cei aflați în subsol. Dincolo de fațada sa, Omar

Khatib era la fel de îngrijorat ca și colegul său de la capătul celălalt al Bagdadului, un om pe care îl ura cu tot atîta patimă cu care era detestat la rîndul său.

Spre deosebire de Rahmani, care, din cauza educației sale în parte britanică, a limbilor străine pe care le vorbea și a aerelor sale cosmopolite, devenise automat suspect, Khatib putea conta pe avantajul fundamental de a se fi născut în Tikrit. Atîta vreme cît își îndeplinea slujba cu care îl însărcinase Rais-ul, și dacă o făcea bine, asigurînd fluxul de confesiuni ale trădării la un nivel care să-i satisfacă poftele paranoice, era în siguranță.

Dar ultimele douăzeci și patru de ore fuseseră pline de neliniște. Și el primise un telefon, dar de la ginere, Hussein Kamil. Ca și Ibrahim lui Rahmani, Kamil îi dăduse vestea furiei oarbe a Rais-ului, sfîrmită de bombardamentul de la Al-Qubai, și îi ceruse rezultate.

Spre deosebire de Rahmani, Khatib îi avea în mîinile lui pe cei doi aviatori britanici. Acesta putea fi un avantaj, dar și o capcană. Rais-ul va vrea să știe – și încă repede – tot ce li se spusese acestora înainte de începerea misiunii: ce știau Aliații despre Al-Qubai și de unde aflaseră? Era la îndemîna lui, a lui Khatib, să obțină aceste informații, iar oamenii lui erau la lucru cu piloții de cincisprezece ore, de la ora șapte, din seara trecută, cînd aceștia ajunseseră la Abu Ghraib. Pîna acum proștii rezistaseră.

Din curtea de dedesubtul ferestrelor sale se auzi un șuierat, un pocnet și un geamăt ușor. Khatib se încruntă nedumerit, apoi își aminti și fruntea i se destinse. În curtea interioară de jos era un irakian atîmat de încheieturile mîinilor pe o bară transversală, cu degetele picioarelor la numai zece centimetri. Alături se afla un ulcior plin ochi cu saramură, cîndva limpede, acum de un roz închis.

Toți soldații și gardienii care treceau prin curte aveau ordin ferm să se oprească, să ia unul dintre bastoanele de trestie din ulcior și să administreze o singură lovitură pe spatele celui atîr-

nat, în zona dintre gît și genunchi. Un caporal care stătea sub o copertină din apropiere ținea socoteala.

Tîmpitul era un negustor care fusese auzit făcîndu-l pe Președinte fiu de curvă și care învăța, chiar dacă puțin cam tîrziu, măsura respectului pe care toți cetățenii trebuie să i-l acorde Rais-ului.

Ciudat era că se mai afla încă acolo. Asta ca dovadă a rezistenței ce o puteau avea oamenii aștia din clasa muncitoare. Negustorul primise deja peste cinci sute de lovituri, un record impresionant. Va muri înainte de a ajunge la o mie – nimeni nu rezistase pînă acum la o mie – dar faptul rămînea interesant. Celălalt aspect interesant era că individul fusese denunțat de fiul său în vîrstă de zece ani. Omar Khatib sorbi din cafea, deșurubă capacul stiloului de aur și se aplecă deasupra hîrtilor. O jumătate de oră mai tîrziu se auzi o bătaie în ușă.

– Intră, spuse el, ridicînd ochii și așteptînd.

Avea mare nevoie de vești bune, și un singur om putea bate la ușa lui neanunțat de ofițerul de gardă.

Bărbatul care intră avea o constituție solidă și un chip pe care nici măcar propria lui mamă nu l-ar fi putut numi frumos. Avea fața plină de bube și două cicatrice circulare acolo de unde îi fuseseră extirpate două chisturi. Închise ușa și rămase în picioare, așteptînd să i se permită să vorbească.

Deși era doar sergent, pe salopeta sa pătată nu se vedeau nici măcar însemnele acestui rang. Cu toate astea, era unul dintre puținii față de care generalul avea un sentiment de colegialitate. Dintre toți cei care făceau parte din personalul închisorii, numai sergentului Ali i se îngăduia să șadă în prezența lui, atunci cînd era poftit.

Khatib îi făcu semn către un scaun și îi oferî o țigară. Sergentul o aprinse și pufai recunoscător; avea o muncă grea și obositoare, iar țigara constituia o binevenită întrerupere. Motivul pentru care Omar Khatib tolera asemenea familiarisme din partea unuia de rang inferior era că, pentru Ali, nutrea o admirație sinceră. Khatib respecta eficiența, iar sergentul nu-i

înșelase niciodată așteptările. Calm, metodic, soț și tată bun, Ali era un profesionist adevărat.

– Ei? îl întrebă.

– Navigatorul e aproape, foarte aproape. Pilotul...

Ridică din umeri.

– Încă o oră sau ceva mai mult.

– Îți amintesc că trebuie zdrobiți amîndoi, Ali. Nu trebuie să ne scape nimic. Iar mărturiile lor trebuie să concure. Rais-ul însuși contează pe noi.

– Poate că ar trebui să veniți și dumneavoastră, domnule general. Cred că veți avea răspunsul în zece minute. Mai întîi, navigatorul, apoi, cînd pilotul va afla, va ceda și el.

– Foarte bine.

Khatib se ridică, iar sergentul îi deschise ușa. Coborîră împreună, trecînd de parter și oprindu-se cu liftul la nivelul primului subsol. Pînă la cel de-al doilea se ajungea pe scările care coborau de la capătul unui coridor. De o parte și de alta a culoarului erau uși de oțel în spatele cărora, ghemuiți în propria murdărie, erau șapte aviatori americani, alți patru englezi, un italian și un kuweitian de pe Skyhawk.

La nivelul de dedesubt se aflau alte celule, dintre care două ocupate. Khatib privi prin viziera primei celule. Aceasta, luminată de un singur bec, avea pereții mînjiți cu excremente și plini de pete învechite de sînge. În centru, pe un scaun de birou, era așezat un bărbat, gol pe pieptul căruia se prelingeau firișoare de hrană vomitată, salivă și sînge. Avea mîinile prinse la spate, în cătușe, iar fața acoperită cu o mască de pînză, fără despicături pentru ochi.

De fiecare parte a celui de pe scaun erau doi soldați AMAM îmbrăcați în salopete ca aceea a sergentului Ali, mîngîind în mîini tuburi de plastic lungi de un metru, umplute cu bitum care adaugă greutate, dar nu afectează flexibilitatea. Stăteau în picioare, odihnindu-se. Înainte de pauză păreau să se fi concentrat asupra gambelor și genunchilor acum cu pielea jupuită, de o culoare galben-albăstrie.

Khatib dădu din cap și trecu la ușa alăturată. Prin vizieră văzu că prizonierului de aici nu i se pusese mască. Un ochi îl avea complet închis, iar peste el carnea vie a sprâncenelor și a obrazului era unită printr-o crustă de sânge. Când deschise gura, lăsă să se vadă locurile goale acolo unde fuseseră doi dinți și scuipă o spumă însîngerată printre buzele strivite.

– Tyne, șopti el. Nicholas Tyne. Locotenent de aviație. Cinci – zero – unu – zero -nouă – șase – opt.

– Navigatorul, șopti sergentul.

Khatib șopti la rîndul său:

– Care dintre ai noștri e vorbitorul de limbă engleză?

Ali făcu un gest către cel din stînga.

– Scoate-l de-acolo.

Ali intră în celula navigatorului și ieși împreună cu unul din tortionari. Khatib purtă cu el o discuție în arabă. Omul dădu din cap, reîntră în celulă și îi puse navigatorului o mască. Abia atunci Khatib permise să se deschidă ușile ambelor celule. Vorbitorul de engleză se aplecă la tîmpla lui Nicky Tyne și îi spuse ceva prin pînză. Vorbea cu accent puternic, dar acceptabil.

– Gata, domnule locotenent, asta a fost. S-a terminat. Gata cu pedeapsa.

Tînrul navigator auzi cuvintele și trupul păru să i se prăbușească pe scaun de ușurare.

– Dar prietenul tău nu e la fel de norocos. E pe moarte. Așa că putem să-l ducem la spital, să-i punem dinți noi, să-i dăm doctori care să-l îngrijească și tot ce mai are nevoie; sau putem termina treaba. Alege. În momentul în care ne-ai spus, ne oprim și-l trimitem la spital.

Khatib făcu un semn cu capul sergentului Ali, care intră în cealaltă celulă. Prin ușa deschisă se auzi sunetul furtunului de plastic plesnit pe pieptul gol. Apoi pilotul începu să țipe.

– Bine, sînt obuze! strigă Nicky Tyne de sub cagulă. Opriți-vă, nenorociților, e un depozit de obuze cu gaze toxice...

Loviturile încetară. Ali ieși, gîfîind, din celula pilotului.

– Sînteți genial, sayidi general.

Khatib ridică modest din umeri.

– Să nu subestimezi niciodată sentimentalismul englezilor și al americanilor, îi spuse elevului său. Adu traducătorii și înregistrează detaliile, toate pînă la ultimul. Cînd ai gata transcrierile, adu-le în biroul meu.

Întors în sanctuarul său, generalul Khatib îl sună direct pe Hussein Kamil. O oră mai tîrziu Kamil îl sună, la rîndul său. Tata socru era încîntat; va fi convocată o întîlnire, probabil chiar în seara aceea. Omar Khatib trebuia să fie pregătît de apel.

În noaptea aceea Karim o tachina din nou pe Edith, blînd și fără malițiozitate, de data aceasta în legătură cu slujba ei.

– Nu te plictisești niciodată la bancă, iubito?

– Nu, e o activitate interesantă. De ce-ntrebi?

– Știu și eu? Doar că nu înțeleg ce găsești tu interesant. Pentru mine ar fi cel mai plicticos lucru din lume.

– Uite că nu e.

– Perfect, ce-i atît de interesant în ea?

– Faptul că manevrezi conturi, faci investiții și așa mai departe. E o activitate importantă.

– Aiurea, nu faceți altceva decît să spuneți Bună dimineața, Da, domnule, Nu, domnule, Desigur, domnule, oricui intră să încaseze un cec de cincizeci de șilingi. Plictisitor.

Era întins pe patul ei. Ea se apropie și se întinse lîngă el, trăgîndu-i un braț pe după umeri, ca să se poată cuibări în brațele lui. Îi plăcea grozav să fie ținută în brațe.

– Uneori ești cam trăsnit, Karim. Dar te iubesc și așa trăsnit. Banca Winkler nu e o bancă de emisiuni, e o bancă comercială.

– Și care e diferența?

– Nu avem clienți care să vină și să plece cu carnetele de cecuri. Nu așa funcționăm.

– Deci, fără clienți nu aveți bani.

– Ba sigur că avem, dar din conturi bancare.

– N-am avut niciodată așa ceva, recunosc Karim. Doar un mic cont curent. Și, oricum, eu prefer banii gheață.

– Dacă ai milioane, nu le poți ține în bani gheață. Ți le-ar fura. Și atunci la depui la o bancă și le investești.

– Adică, Gemütlich manevrează milioane? Ale altora?

– Da, multe milioane.

– Șilingi sau dolari?

– Dolari, lire sterline, milioane peste milioane.

– Ei, uite că eu n-aș avea încredere să-i dau pe mînă banii mei.

Ea se ridică, realmente șocată.

– Herr Gemütlich este cîntea întruchipată. Nici nu i-ar trece prin cap așa ceva.

– Poate lui nu, dar altcuiva i-ar putea trece. Uite, să zicem că știu pe cineva care are un cont la Winkler. Și că îl cheamă Schmitt. Într-o bună zi mă prezint și spun: „Bună dimineată, Herr Gemütlich, numele meu e Schmitt și am un cont aici.“ El se uită în catastif și zice: „Da așa e“. Și atunci spun: „Aș vrea să-l retrag“. Iar cînd adevăratul Schmitt își face apariția, constată că nu mai are nimic. De-aia îmi plac mie mai mult banii gheață.

Ea rîse de naivitatea lui și-l trase în jos, mușcîndu-l ușor de lobul urechii.

– Nu ți-ar merge. Mai întîi, Herr Gemütlich l-ar cunoaște, probabil, pe Schmitt al tău. Și, oricum, acesta ar trebui să prezinte niște acte.

– Pașapoartele se pot falsifica. Blestemații de palestinieni fac asta tot timpul.

– Și i s-ar cere o semnătură, care ar fi comparată cu un specimen.

– Aș exersa semnătura lui Schmitt pînă aș învăța-o.

– Karim, cred că, într-o zi, o să devii infractor. Ești rău.

Ideea îi făcu pe amîndoi să chicotească.

– Dar, în orice caz, pentru cei care locuiesc în străinătate există conturi numerotate. Sînt absoul intangibile.

Privi în jos la ea, stînd într-un cot, cu sprîncenele împreunate.

– Ce-s alea?

– Conturile numerotate?

– Mmm.

Îi explică modul de funcționare.

– E o nebulie! explodează el la sfârșit. Oricine își poate face apariția să pretindă orice. Dacă Gemütlich nici nu l-a văzut măcar pe posesor...

– Există alte procedee de stabilire a identității, blegule. Coduri foarte complicate, metode de a scrie scrisorile, anumite amplasamente pentru semnături, tot felul de modalități prin care se poate verifica dacă o anumită persoană este, într-adevăr, deținătorul contului. Dacă aceste elemente nu sînt respectate pînă în cel mai mic amănunt, Herr Gemütlich nu face nici o mișcare. Deci, substituirea nu e posibilă.

– Trebuie să aibă o memorie grozavă.

– Of, tare mai ești fraier. Totul e pus pe hîrtie. Mă scoți în oraș la cină?

– Meriți?

– Știi că merit.

– Hm, bine. Dar vreau mai întîi un aperitiv.

Ea îl privi nedumerită.

– Foarte bine, comandă unul.

– Adică pe tine.

Întinse mîna și o apucă de elasticul chiloțelilor, trăgînd-o înapoi în pat cu un deget făcut cîrlig. Ea chicoti de plăcere. Se rostogoli deasupra ei și începu să o sărute. Brusc se opri. Ea se alarmă.

– Știu ce-aș face, exclamă el. Aș angaja un spărgător, aș pătrunde în seiful lui Herr Gemütlich și m-aș uita la conturi. Așa aș reuși.

Ea rîse ușurată că nu-și schimbase gîndul de a face dragoste.

– Nu ți-ar merge. Mmmm, mai fă o dată.

– Ba mi-ar merge.

– Aah. Ba nu.

– Ba da. În fiecare zi se sparg seifuri. Ziarele sînt pline.

Ea își coborî o mînă cercetătoare „acolo jos“ și făcu ochii mari.

– Oho, asta e toată pentru mine? Ești un bărbat minunat, mare și puternic, Karim, și te iubesc. Dar bătrînul Gemütlich, cum îi spui tu, e ceva mai deștept decît tine...

Un minut mai tîrziu nu-i mai pîsa nici cît negru sub unghie cît de deștept era Gemütlich.

În timp ce agentul Mossadului făcea dragoste în Viena, Mike Martin își instala antena pentru satelit, căci se apropia miezul nopții și ziua de unsprezece ale lunii făcea loc zilei de doisprezece.

Irakul mai avea doar opt zile pînă la invazia programată pentru 20 februarie. La sud de graniță, felia nordică de deșert care aparținea Arabiei Saudite era înțesată cu cea mai mare concentrare de oameni și arme, tunuri, tancuri și provizii înghesuite pe o porțiune relativ mică de teren, de la al doilea război mondial încoace.

Loviturile aeriene continuau să curgă, chiar dacă cele mai multe dintre țintele de pe lista inițială fuseseră atinse chiar de două sau mai multe ori. În ciuda introducerii de noi obiective cauzate de scurtul baraj Scud îndreptat împotriva Israelului, planul aerian revenise la normal. Toate instalațiile pentru producția de arme de distrugere în masă, cele *cunoscute*, fuseseră pulverizate. Lor li se adăugaseră alte douăsprezece semnalate de Jericho.

Forțele Aeriene Irakiene încetaseră practic să mai existe ca forță ofensivă. Avioanele de interceptie care intraseră în dispute cu aparatele Eagle, Hornet, Tomcat, Falcon, Phantom sau Jaguar ale Aliatilor nu se mai întorseseră decît rareori la bazele lor, pe la mijlocul lui februarie nu se mai osteneau să se ridice de la sol. Parte din crema aviației de vînătoare și bombardament fusese trimisă în Iran, unde aparatele fuseseră prompt confiscate. Altele fuseseră distruse în hangarele lor întărite sau făcute bucățele dacă erau prinse în loc deschis.

La nivelurile cele mai înalte, Aliatii nu reușeau să priceapă de ce Saddam hotărîse să-și trimită cele mai bune avioane vechiului său dușman. Explicația era în convingerea sa că, după

o anumită dată, toate țările din zonă vor fi nevoite să i se supună; iar atunci își va lua înapoi și flota aeriană.

În acest moment nu mai exista aproape nici un pod intact și nici o centrală electrică în întreaga țară.

Pe la mijlocul lui februarie, un efort aerian Aliat crescând era îndreptat împotriva armatei irakiene din sudul Kuweitului și dincolo de granița kuweitiană, în Irakul vecin.

De la granița nordică a Arabiei Saudite și pînă la autostrada Bagdad-Basra, Buff-urile tocau artileria, tancurile, bateriile de rachete și pozițiile infanteriei. Avioanele americane A-10 Thunderbolt, poreclite „mistreții zburători“, datorită grației lor în aer, străbăteau cerul în lung și-n lat, făcînd ce se pricepeau mai bine, adică distrugînd tancuri. Eagle-urile și Tornado-urile căpătaseră și ele aceeași sarcină, de a „lua la țintă“ tancurile.

Un lucru pe care nu-l știau generalii Aliați de la Riad era că mai rămăseseră patruzeci de fabrici mari de armament pentru distrugerea în masă, ascunse sub podișul deșertului sau în munți. De asemenea, nu știau că bazele aeriene Sixco erau încă intacte.

De cînd cu lichidarea instalației de la Al-Qubai, starea de spirit era mult îmbunătățită, atît a celor patru generali care știau adevărul despre ea, cît și a agenților CIA și SIS staționați la Riad. O stare de spirit oglindită în scurtul mesaj trimis lui Mike Martin în aceeași noapte. Șefii de la Riad începeau prin a-l informa de succesul misiunii, în ciuda avionului Tornado pierdut. Transmisia continua cu felicitări pentru faptul că rămăsese la Bagdad, după ce i se permisesese să-l părăsească, și pentru întreaga lui misiune. În fine, mai era un singur lucru de făcut. Jericho trebuia să primească un ultim mesaj, cum că Aliații îi erau recunoscători, că toți banii fuseseră achitați și că vor restabili legătura după război. Apoi, i se comunică lui Martin, trebuia să evadeze spre Arabia Saudită, cît mai avea timp.

Martin strînse aparatul, îl împachetă, îl puse la loc sub dușumea și se întinse pe pat, fără să adoarmă. Interesant, își spuse el, deci armatele nu se îndreaptă spre Bagdad. Atunci cum

rămîne cu Saddam, nu era el scopul întregului exercițiu? Ceva se schimbasesc.

Dacă ar fi știut despre întîlnirea care avea loc la sediul Mukhabaratului, la nici un kilometru depărtare de el, Mike Martin n-ar mai fi dormit atît de liniștit.

După calitățile lor tehnice, agenții se împart în patru categorii: competent, foarte bun, scripitor și „un talent natural“. Ultima categorie merge dincolo de simpla abilitate, într-o zonă în care cunoștințele tehnice sînt dublate de ceva înnăscut, un al șaselea simț, un grad de empatie cu subiectul și procedurile pe care manualele nu-l pot defini.

Maiorul Moshen Zayeed era un asemenea talent natural în problemele legate de transmisiile radio. Relativ tînăr, cu ochelari rotunzi care îi dădeau aerul unui elev sîrguincios, Zayeed trăia mîncînd tehnologie radio pe pîine. Casa era împînzită cu cele mai noi reviste occidentale și, ori de cîte ori descoperea ceva care ar fi putut mări eficacitatea departamentului său de interceptare a transmisiunilor radio, nu trebuia decît să spună. Pentru că îl prețuia, Hassan Rahmani avea grijă ca el să obțină tot ce cerea. Nu mult după miezul nopții, cei doi stăteau în biroul lui Rahmani.

– Ai făcut vreun progres? întrebă Rahmani.

– Cred că da. E aici, nu mai încape îndoială. Necazul e că transmite în rafale imposibil de interceptat. Totul se desfășoară foarte rapid. Aproape prea rapid – dar nu chiar. Cu îndemînare și răbdare, pot depista cîte una, chiar dacă rafalele nu au o lungime mai mare de cîteva secunde.

– Cît ești de aproape?

– Păi, am ajuns la cîteva frecvențe ultracurte posibile, ceea ce îmi ușurează mult viața. Am avut noroc acum cîteva zile. Tocmai ascultam, la întîmplare, pe o bandă îngustă cînd a început să transmită. Ascultați.

Zayeed scoase un magnetofon și îi dădu drumul. Biroul se umplu de o amestecătură de zgomote. Rahmani rămase perplex.

– Asta-i tot?

– E în cod, evident.

– Evident, spuse Rahmani. Poți să-l spargi?

– Aproape sigur că nu. Codificarea se face cu ajutorul unui cip unic cu silicon, a cărui matrice are microcircuite complexe.

– Și nu poate fi decodat?

Rahmani arăta pierdut; Zayeed trăia într-o lume proprie și vorbea o limbă proprie. Acum făcea chiar eforturi mari să folosească un limbaj accesibil superiorului său.

– Asta nu e un cifru. Pentru a reconverti gălăgia asta în forma vorbită originală e nevoie de un cip cu silicon identic. Permutările posibile sînt cu sutele de milioane.

– Și-atunci ce rost mai are?

– Are, pentru că am început să-l localizez.

Hassan Rahmani se aplecă în scaun, nerăbdător.

– Să-l localizezi?

– Da. Mai mult decît atît, mesajul a fost transmis la miezul nopții, cu treizeci de ore înainte de bombardamentul de la Al-Qubai. Părerea mea e că el cuprindea detalii referitoare la instalația nucleară. Și mai e ceva.

– Spune.

– E aici.

– Aici în Bagdad?

Maiorul Zayeed zîmbi și clătină din cap. Păstrase bucățița cea mai bună pentru sfîrșit. Voia să fie lăudat.

– Nu, domnule general, e aici, în cartierul Mansour. Cred că e în interiorul unui perimetru de doi pe doi kilometri.

Rahmani făcu niște calcule rapide. Se apropiau, se apropiau foarte repede. Sună telefonul. Ascultă cîteva secunde, apoi puse receptorul în furcă și se ridică.

– Sînt convocat. Încă ceva. De cîte interceptii mai ai nevoie ca să-l localizezi exact? Pînă la un cvartal sau o casă.

– Cu puțin noroc, doar de una. Și dacă nu-l prind din prima, la următoarea interceptie cred că-l găsesc. Sper să trimită un

mesaj mai lung, de cîteva secunde. O să pot să vă dau un pătrat cu latura de o sută de metri.

Pe drumul pînă la mașina care îl aștepta, Rahmani inspiră adînc.

Ajunseră la întîlnirea cu Rais-ul în două autocare cu ferestre întunecate. Cei șapte miniștri într-unul, cei șase generali și trei agenți de la Informații în celălalt. Nici unul nu știa încotro se îndrepta și, dincolo de ecranul protector, șoferii nu făceau altceva decît să-i urmărească pe motocicliști.

Abia cînd autocarul opri într-o curte împrejmuită cu zid, li se permise celor nouă din al doilea autocar să coboare. Drumul durase patruzeci și cinci de minute și fusese ocolit. Rahmani aprecie că se aflau în afara Bagdadului, la vreo cincizeci de kilometri. Nu se auzeau zgomotele circulației, iar în lumina stelelor de deasupra se vedea conturul slab al unei vile mari, cu obloane întunecate.

În sufrageria principală așteptau deja cei șapte miniștri. Generalii își ocupară locurile destinate, în tăcere. Gărzile indicară doctorului Ubaidi, de la Informații, lui Rahmani, de la Contrainformații și lui Omar Khatib, din Poliția Secretă, cele trei scaune așezate chiar în fața unicului fotoliu mare, capitonat, rezervat Rais-ului.

Cel care trimisese după ei intră cîteva minute mai tîrziu. Se ridicară cu toții, iar el le făcu semn să stea jos.

Unii nu-l mai văzuseră de mai bine de trei săptămîni. Acum arăta obosit, iar pungile din jurul ochilor și de sub fălci erau mai pronunțate.

Fără altă introducere, Saddam Hussein deschise subiectul. Avusese loc un raid de bombardament și toți știau despre el, chiar și aceia care înainte nu aveau idee de vreun loc cu numele de Al-Qubai. Locul era ținut atît de secret, încît în întregul Irak nu existau mai mult de douăzeci de persoane care știau de existența lui. Și totuși, fusese bombardat. Numai cei din primele rînduri ale puterii și cîțiva tehnicieni devotați nu îl vizitaseră

vreodată altfel decît legați la ochi sau în mijloacele de transport sigilate, și totuși fusese bombardat.

În încăperea se așternu tăcerea fricii. Generalii, Radi de la Infanterie, Kadiri de la Tancuri, Ridha de la Artilerie, Musuli de la Trupele de Geniu și ceilalți doi, de la Garda Republicană și șeful de stat major, priveau fix covorul de la picioarele lor.

– Camaradul nostru, Omar Khatib, i-a interogat pe cei doi aviatori englezi, intonă Rais-ul. El are să vă explice acum ce s-a întîmplat.

La Rais nu îndrăznea nimeni să-și ridice ochii, dar toți își întoarseră acum privirile către silueta uscată a lui Omar Khatib. Torționarul își ținea privirile ațintite undeva în regiunea pieptului președintelui, așezat în fața lui, de cealaltă parte a încăperii.

Aviatorii vorbiseră, spuse el sec. Nu ascunseseră nimic. Comandantul de escadrilă le spusese că avioanele aliate văzuseră camioane ale Armatei intrînd și ieșind dintr-un cimitir de mașini. De aici Pui de Cățea trăsese concluzia că cimitirul era, de fapt, un depozit de muniții mascat, mai exact un depozit de obuze cu gaze toxice. Nu era considerat ca fiind important și nu-l crezuseră apărat de antiaeriană. De aceea la această misiune participaseră doar două avioane, plus încă două de marcaj. Pentru că nu știau de antiaeriană, nu alocaseră aparate de protecție împotriva ei. Ei înșiși, pilotul și navigatorul, nu știau mai mult.

Rais-ul făcu un semn generalului Farouk Ridha.

– Adevărat, rafeek?

– În mod normal, Sayidi Rais, spuse comandantul artileriei și al bazelor de rachete SAM, trimit mai întîi avioanele care să distrugă rachetele antiaeriene și abia apoi bombardierele. Întodeauna au procedat așa. Nu s-a întîmplat niciodată să trimită numai două avioane, fără alt ajutor, în cazul unor obiective importante.

Saddam rămase pe gînduri, gînduri pe care ochii întunecați nu le trădau nicicum. Făcea parte din arsenalul cu care îi stăpînea pe acești oameni: nu știau niciodată cum avea să reacționeze.

– Există vreo șansă, rafeek Khatib, ca cei doi să-ți fi ascuns ceva, să știe mai mult decât au recunoscut?

– Nu, Rais, au fost convinși să coopereze întru totul.

– Deci cu asta s-a încheiat? Întrebă Rais-ul încet. Raidul n-a fost decât o coincidență nefericită?

De jur împrejurul încăperii capetele se înclină afirmativ. Urletul izbucnit pe neașteptate îi paraliză pe toți.

– ERONAT! Vă înșelați cu toții!

În clipa următoare vocea reveni la o șoaptă calmă, dar sămînța spaimei fusese semănată. Știau prea bine că blîndețea glasului putea anticipa cea mai îngrozitoare dezvăluire și cele mai sălbatice pedepse.

– N-au existat nici un fel de camioane, nu camioane ale Armatei. E un pretext, chiar și pentru piloți, pentru cazul în care cad prizonieri. Trebuie să mai fie ceva, nu?

În ciuda aerului condiționat, cei mai mulți transpirau abundent. Din totdeauna fusese la fel, încă din zorii istoriei, cînd șeful de trib îl chema pe vraci, iar sătenii așteptau, tremurînd și sperînd fiecare să nu fie el acela către care se va îndrepta acuzator brațul magic.

– E o conspirație, șopti Rais-ul. Există un trădător. Cineva de-aici e un trădător care uneltește împotriva mea.

Rămase tăcut timp de cîteva minute, lăsîndu-i să tremure. Cînd deschise din nou gura, se adresă celor trei așezați chiar în fața sa, în partea cealaltă a încăperii.

– Găsiți-l. Găsiți-l și aduceți-l la mine. Va afla care e pedeapsa pentru aceste crime. El și întreaga lui familie.

Ieși val-vîrtej din cameră, urmat de garda personală. Cei șaisprezece rămași nu îndrăzniră nici să se privească unul pe altul. Era nevoie de un sacrificiu. Nimeni nu știa cine avea să fie cel sacrificat, dar fiecare se temea pentru propria sa piele, se temea de un cuvînt împlîntor, poate nici măcar atît.

Cincisprezece din cei șaisprezece se țineau la distanță de ultimul, vraciul, cel pe care îl botezaseră Al-Mu'azib, Tortionarul. El era cel care va alege victima sacrificiului.

Hassan Rahmani rămase la fel de tăcut ca toți ceilalți. Nu era momentul pentru a menționa interceptările radio. Mișcările sale erau delicate, subtile, bazate pe deducție și inteligență. AMAM-ul, intrat cu cizmele sale grele peste investigațiile în curs, era ultimul lucru de care avea nevoie acum.

Miniștrii și generalii se întoarseră la îndatoririle lor cu groaza în suflet.

– Nu le ține în seiful din cabinet, îi spuse Avi Herzog, alias Karim, șefului lui, Gidi Barzilai, la un mic dejun luat târziu, în dimineața următoare.

Întîlnirea era sigură și se făcuse în apartamentul lui Barzilai. Herzog nu dăduse telefon – dintr-o cabină publică – pînă ce n-o văzuse pe Edith intrată în clădirea băncii. La puțină vreme după aceea sosise echipa yaridă care îl închisese pe colegul lor într-o „cutie“ și-l escortase pînă la locul întîlnirii, pentru a se asigura că nu este urmărit. Dacă i-ar fi crescut pe neașteptate o „codiță“, ar fi observat-o. Aceasta era specialitatea lor.

Gidi Barzilai se aplecă peste masa acoperită cu farfurii, cu ochii strălucindu-i.

– Bravo, puiule, acum știm unde nu-și ține codurile. Întrebarea e, unde le ține?

– În birou.

– În birou? Ai înnebunit? Oricine poate deschide un birou.

– L-ai văzut?

– Biroul lui Gemütlich? Nu.

– Se pare că e foarte mare, foarte ornamentat și foarte vechi. Un autentic obiect de artă. De asemenea, are un compartiment special creat de cel care l-a construit. Atît de secret și atît de greu de găsit, încît Gemütlich e convins că e mai sigur decît orice seif. După părerea lui, un spărgător va ataca seiful, nu și biroul. Iar dacă ar examina biroul, nu ar putea da de compartimentul secret.

– Ea nu știe unde e?

– Nu. Nu l-a văzut niciodată deschis. Ori de cîte ori trebuie să umble la el, tipul se încuie pe dinăuntru.

Barzilai medită.

– Al dracului individ. Nu-l credeam în stare. Ba chiar cred că are dreptate.

– Pot s-o rup acum cu ea?

– Nu, Avi, nu încă. Dacă așa stau lucrurile, te-ai descurcat admirabil. Dar mai rămîi prin preajmă, continuă să-ți joci rolul. Dacă dispari acum, are să se gîndească la ultima voastră conversație, o să facă o socoteală simplă și poate chiar o să aibă remușcări. Rămîi cu ea, dar nu mai deschide subiectul.

Barzilai se gîdea. Din echipa sa aflată la Viena nimeni nu văzuse biroul, dar exista cineva care-l văzuse. Îi trimise un mesaj codificat lui Kobi Dror la Tel Aviv. Detectorul fu adus și închis într-o cameră cu un desenator. El nu avea prea multe calități, dar dispunea de un dar uimitor: o memorie fotografică. Timp de cinci ore stătu cu ochii închiși, amintindu-și conversația pe care o avusese cu Gemütlich și pentru care jucase rolul unui avocat din New York. La vremea aceea, sarcina sa fusese să depisteze sistemele de alarmă de la uși și ferestre, seiful, alarmele cu puncte de presiune și toate celelalte șmecherii folosite pentru a asigura o încăpere. Pe acestea le reținuse și le raportase. Biroul nu-l interesase prea mult. Dar acum, așezat într-o cameră din subsolul de pe bulevardul Regele Saul la atîtea săptămîni după aceea, și-l amintea închizînd ochii.

I-l descrie desenatorului linie cu linie. Din cînd în cînd privea schița, mai făcea cîte o corectură, apoi continua. Desenatorul lucra în tuș, cu o peniță subțire; culoarea o dădu cu acuarelă. După cinci ore avea, pe o bucată de hîrtie de desen din cea mai bună, imaginea exactă, colorată, a biroului lui Herr Wolfgang Gemütlich de la Banca Winkler din Ballgasse, Viena.

Desenul plecă spre Gidi Barzilai, în servieta diplomatică, de la Tel Aviv către Ambasada Israeliană din Austria. Făcu două zile pe drum.

Între timp o verificare a listei de *sayanim* din Europa dădu la iveală existența domnului Michel Levy, anticar în bulevardul

Raspail din Paris, cunoscut ca unul dintre cei mai mari experți în mobilă clasică de pe continent.

Abia în seara de 14, aceeași zi în care lui Barzilai îi parvea desenul la Viena, Saddam Hussein își convocă din nou miniștrii, generalii și șefii serviciilor de informații. Din nou, întâlnirea se organizează la cererea lui Omar Khatib, șeful AMAM-ului, care transmisese prin ginerele Hussein Kamil știrea victoriei sale, și, din nou, ea avu loc într-o vilă, în miez de noapte.

Rais-ul intră simplu în încăpere și-i făcu semn lui Khatib să raporteze.

– Ce mai pot să spun, Sayidi Rais?

Șeful Poliției Secrete își ridică mâinile, apoi le lăsă să cadă într-un gest de neajutorare. O manifestare de modestie excelent interpretată.

– Ca de obicei, Rais-ul a avut dreptate, iar noi toți ne-am înșelat. Bombardamentul de la Al-Qubai într-adevăr nu a fost o coincidență. *A existat* un trădător, iar el a fost depistat.

În încăpere se făcu auzit un murmur de aprobări măgulitoare. Bărbatul așezat în fotoliul înalt de piele, cu spatele la peretele orb, zîmbi și ridică mâinile, pentru a opri ropotele de aplauze care nu i se cuveneau. Acestea se opriră, dar nu prea curînd.

Nu-i așa că am avut dreptate – spunea zîmbetul – și nu am eu întotdeauna dreptate?

– Cum ai descoperit asta, rafeek? întrebă Rais-ul.

– Printr-o combinație de noroc și muncă detectivistică, recunosc modest Khatib. Cît despre noroc, știm cu toții că el este darul lui Allah revărsat asupra Rais-ului nostru. Din nou murmure aprobatoare de jur împrejurul camerei. Cu două zile înaintea atacului bombardierelor lui Beni Naji, am stabilit un punct de control al traficului pe un drum din apropiere. Era un punct pentru controalele de rutină pe care oamenii mei le fac în căutarea dezertorilor, a contrabandiștilor și așa mai departe. Au fost notate numerele vehiculelor. Alaltăieri am verificat aceste

numere și am constatat că cele mai multe erau din zonă, camioane și dube. Dar unul era un automobil scump, înregistrat aici, la Bagdad. A fost găsit proprietarul, un om care ar fi putut avea motivele lui pentru a vizita Al-Qubai-ul. Dar printr-un telefon am aflat că el *nu* vizitase instalația. Atunci m-am întrebat ce căutase în zonă.

Dacă era așa, atunci într-adevăr munca detectivistică fusese de calitate. Ceea ce nu era genul lui Khatib, care, de obicei, miza pe forța brută.

– Și ce căutase? întrebă Rais-ul.

Khatib făcu o pauză pentru a impresiona auditoriul.

– Voia să obțină o descriere exactă a zonei cimitirului de mașini, să stabilească distanța și direcția pînă la cel mai apropiat punct de reper – toate informațiile de care aveau nevoie atacatorii.

Toți cei din jurul mesei expirară adînc.

– Dar asta am aflat mai tîrziu, Sayidi Rais. Mai întîi, l-am invitat pe cel în cauză la sediul AMAM-ului, la o discuție deschisă.

. Khatib își aminti o clipă de discuția deschisă din subsolul AMAM-ului din Bagdad, subsol cunoscut sub denumirea de Sala de Gimnastică.

În mod normal, Omar Khatib încredința subalternilor săi sarcina interogatoriului, el fiind numai acela care decidea gradul de severitate și superviza rezultatul. Dar aceasta era o chestiune atît de delicată, încît o îndeplinise el însuși, exilîndu-i pe toți ceilalți dincolo de ușile prin care nu pătrundea sunetul.

Din tavanul celulei atîrnau două cîrlige, la un metru distanță unul de altul, iar de ele erau atașate două lanțuri scurte, prinse de o bîmă de lemn. Suspectul avea încheieturile mîinilor legate de capetele bîrnei, astfel încît stătea atîrnat cu brațele în lături. Dat fiind că acestea nu stăteau vertical, poziția era cu atît mai dureroasă.

Picioarele îi erau la zece centimetri de podea, cu gleznele legate de un alt drug lung de un metru. Poziția în X făcea posi-

bil accesul la toate părțile corpului prizonierului, mai ales că, fiind în centrul încăperii, se putea ajunge la el din orice unghi.

Omar Khatib lăsă bastonul încheiat pe o masă laterală și ocoli prizonierul, ajungând în fața lui. Urletele înnebunite ale bărbatului la primele cincizeci de lovituri încetaseră, făcând loc unor murmure bolborosite, rugătoare. Khatib îl privi în față.

– Amice, ești un prost. Poți pune capăt foarte ușor acestei întâmplări. L-ai trădat pe Rais, dar el e îndurător. Nu am nevoie decât de o mărturisire.

– Nu, mă jur... wa-Allah-el-Adheem... pe Marele Allah, n-am trădat pe nimeni.

Plîngea ca un copil și lacrimi de durere i se scurgeau pe față. Era moale, constată Khatib, n-o să-i ia mult.

– Ba da, ai trădat. Qubth-ut-Allah, știi ce-i asta?

– Sigur, scînci bărbatul.

– Și știi unde e ascuns?

– Da.

Khatib își repezi cu putere genunchiul în testiculele expuse. Omul ar fi încercat să se chircească, dar nu putea. Vomită, iar lichidul i se prelinse pe trupul gol, picurînd de la capătul penisului.

– Da, ce?

– Da, sayidi.

– Așa e bine. Și locul unde e ascuns Pumnul lui Dumnezeu, locul acesta nu era cunoscut dușmanilor noștri?

– Nu, sayidi, e secret.

Palma lui Khatib zvîcni și-l lovi pe cel atîmat, peste față.

– Manyouk, manyouk împluțit, atunci cum se face că azi-dimineață avioanele inamice l-au bombardat și ne-au distrus arma?

Prizonierul căscă ochii larg, șocul depășind rușinea provocată de insultă. În limba arabă, manyouk este cel care joacă rolul pasiv într-un cuplu de homosexuali.

– Dar nu este cu puțință. Prea puțini știu despre Al-Qubai...

– Dar inamicul știa... și l-a distrus.

– Sayidi, vă jur, nu se poate. Nu au cum să-l găsească. Cel care l-a construit, colonelul Badri, l-a ascuns mult prea bine...

Interogatoriul continuase încă o jumătate de oră. Pînă la încheierea inevitabilă.

Fu întrerupt din reverie de însuși Rais-ul.

– Și cine este acest trădător?

– Inginerul, doctorul Salah Siddiqui, Rais.

Se auzi o inspirație șuierătoare. Președintele dădu încet din cap, ca și cum l-ar fi suspectat pe individ de la bun început.

– Pot să întreb, spuse Hassan Rahmani, pentru cine lucra nenorocitul?

Khatib îi aruncă o privire veninoasă și nu se grăbi cu răspunsul.

– Asta n-a spus, Sayidi Rais.

– Dar va spune, va spune, rosti președintele.

– Sayidi Rais, murmură Khatib, mă tem că trebuie să vă raportez că, la acest punct al confesiunii, trădătorul a decedat.

Rahmani sări în picioare, ignorînd protocolul.

– Domnule președinte, mă vād nevoit să protestez. Este o dovadă uimitoare de incompetență. Trădătorul trebuie să fi avut o linie de legătură cu inamicul, o modalitate de transmitere a mesajelor. Acum e posibil să n-o mai aflăm niciodată.

Khatib îi azvîrli o privire încărcată cu atîta ură, încît lui Rahmani, care la școala domnului Hartley îl citise pe Kipling, îi aminti de Krait, vipera care șuiera: „Feriți-vă, căci eu sînt moartea“.

– Ce ai de spus? întrebă Rais-ul.

Khatib era plin de căință.

– Sayidi Rais, ce pot să spun? Oamenii mei te iubesc ca pe tatăl lor, ba nu, mai mult. Ar muri pentru tine. Cînd au auzit de toată murdăria trădării... au făcut exces de zel.

Pe dracu', replică Rahmani în gînd. Dar Rais-ul dădu încet din cap. Era un limbaj pe care îi plăcea să-l audă.

– E de înțeles. Lucrurile astea se mai întîmplă. Cît despre dumneata, domnule general Rahmani, care îți critici colegul, dumneata ai făcut vreun progres?

Deci lui Rahmani nu-i spunea rafeek sau camarade. Trebuia să fie prudent, foarte prudent.

– Există un transmițător, Sayidi Rais, aici în Bagdad.

Continuă, relatînd descoperirile maiorului Zayeed. Vru să mai adauge o frază. O singură transmisie, dacă o receptăm, și cred că-l prindem pe cel care transmite. Dar hotărî să nu se grăbească.

– Atunci, de vreme ce trădătorul e mort, pot să vă dezvălui ceea ce nu v-am putut spune acum două zile. Pumnul lui Dumnezeu nu este distrus, nici măcar blocat sub dărîmături. Cu douăzeci și patru de ore înaintea raidului am dat ordin să fie mutat într-un loc mai sigur.

Aplauzele prin care cercul de intimi își exprimă admirația față de geniul liderului lor durară cîteva secunde pînă să se potolească. Le spuse că bomba se afla acum în Fortăreață, al cărei amplasament nu-i privea, și că de la Qa'ala va fi lansată, schimbînd cursul istoriei în ziua în care primul soldat american punea piciorul pe pămîntul sfînt al Irakului.

Capitolul 20

Știrea că avioanele britanice își rataseră ținta reală de la Al-Qubai îl zguduise puternic pe cel cunoscut sub numele de Jericho. Îi trebuise un efort enorm pentru a se ridica în picioare și a-l aplauda pe Rais cu aceeași adorație ca a celorlalți.

În autocarul întunecat care îl transporta, împreună cu ceilalți generali, înapoi spre centrul Bagdadului, rămase tăcut, în spate, învăluit în propriile gânduri. Puțin îi păsa de bomba ascunsă acum în alt loc, denumit Qa'ala, Fortăreața, despre care nu auzise niciodată și habar nu avea unde se afla, și care încă putea provoca foarte multe morți. Ce-l preocupa acum era propria sa soartă. Timp de trei ani riscase totul, deconspirarea, ruina și o moarte oribilă, fiindcă trădase regimul țării sale. Și nu pentru a aduna o avere imensă undeva în afara țării; asta ar fi putut face, probabil, prin furt și înșelăciune și aici, în Irak, cu toate riscurile implicate. Scopul fusese acela de a se retrage în străinătate, cu o identitate și o istorie nouă, asigurate de cei care îl plătiseră, la adăpost, sub mantia lor, de răzbunarea echipelor morții. Cunoștea soarta celor care furau și încercau, pur și simplu, să dispară: trăiau sub o teroare permanentă pînă cînd, într-o zi, erau descoperiți de răzbunătorii irakieni.

El, Jericho, dorise și averea, dar și siguranța, motiv pentru care se bucurase cînd controlul său firesc fusese transferat din mîinile israelienilor în cele ale americanilor. Aceștia aveau să aibă grijă de el și, conform înțelegerii, să-i creeze o nouă identitate, permițîndu-i să devină un alt individ, cu o altă naționalitate,

să-și cumpere un conac în Mexic, la malul mării, unde să trăiască o viață ușoară și confortabilă.

Acum lucrurile se schimbaseră. Dacă tăcea, iar bomba era folosită, aveau să creadă că-i mințise. Nu mințise, dar, în furia momentului, nu-l va crede nimeni. Indiferent cât îi va costa, americanii vor bloca contul și totul va fi fost degeaba. Într-un fel sau altul, trebuia să-i anunțe că se făcuse o greșeală. Va risca din nou, dar apoi se va încheia totul. Irakul va fi înfrînt, Rais-ul înlăturat de la putere iar el, Jericho, departe de-aici.

În singurătatea biroului său își scrisese mesajul, ca de obicei în arabă, pe hîrtia subțire care ocupa foarte puțin loc. Relată întîlnirea din acea seară. Faptul că, atunci cînd trimisese ultimul mesaj, bomba se afla, într-adevăr, la Al-Qubai, după cum spusese, dar patruzeci și opt de ore mai tîrziu, cînd atacaseră Tornado-urile, ea dispăruse. Dar nu era vina lui.

Continuă cu toate celelalte informații pe care le avea: despre existența unei ascunzători secrete, denumită Fortăreața, și despre faptul că de acolo, de la Qa'ala, va fi lansată bomba, cînd primul american va trece granița irakiană.

Nu mult după miezul nopții se urcă într-o mașină fără însemne oficiale și dispăru în cartierele mărginașe ale Bagdadului. Nu-i puneau nimeni la îndoială dreptul de a face asta; nimeni nu ar fi îndrăznit. Plantă mesajul sub o dală dintr-o curte veche de pe strada Abu Nawas, apoi făcu semnul cu cretă în spatele Bisericii Sfîntul Iosif din Cartierul Creștin. De data aceasta semnul era ușor schimbat. Spera că necunoscutul care va ridica mesajele nu va pierde vremea.

Întîmplarea făcu ca Mike Martin să părăsească vila sovietică devreme, în dimineața zilei de 15 februarie. Bucătăreasa rusoaică îi dăduse o listă lungă de cumpărături de făcut din piață, care aveau să se dovedească a fi extrem de greu de procurat. Hrana începea să dispară. Nu atît din cauza țăranilor, cît a lipsei mijloacelor de transport. Cele mai multe poduri fuseseră distruse, iar platoul central irakian era împînzit de rîuri care udao recoltele din care se hrănea populația Bagdadului. Nevoiți să

plătească taxe de fiecare dată cînd treceau aceste rîuri cu barca, țărani preferau să stea acasă.

Din fericire, Martin începu cu piața de mirodenii din strada Shurja, apoi, călare pe bicicletă, ocoli Biserica Sfîntul Iosif. Tresări cînd văzu semnul făcut cu cretă.

Semnul trasat pe peretele acela trebuia să fie un opt culcat, cu o linioară orizontală legînd cele două cercuri. Dar îi spusese lui Jericho ca, în caz de maximă urgență, să înlocuiască linioara cu două cruciulițe, cîte una în fiecare jumătate a optului. Astăzi cruciulițele apăruseră.

Martin se îndreptă în goana bicicletei spre curtea din strada Abu Nawas, așteptă pînă avu timp liber, se aplecă, așa cum făcea întotdeauna, să-și aranjeze sandaia, strecurînd o mîna în ascunzătoare, și găsi plicul subțire. Pe la prînz se întoarse la vilă, explicîndu-i bucătăresei furioase că făcuse tot ce-i stătea în putință, dar produsele întîrziu să sosească în oraș. Va trebui să mai facă un drum după-amiază.

Citi mesajul lui Jericho și înțelese prea bine de ce acesta intrase în panică. Martin compuse o depeșă proprie, explicînd Riadului de ce considera că era mai bine să preia el însuși chestiunea și să ia singur deciziile. Nu mai era timp pentru conferințele de la Riad și nici pentru schimburile de mesaje. Pentru el, cea mai rea parte era aceea că Serviciul de Contraintformații irakian știa de prezența unui transmitător, care emitea în „rafale”. Nu avea idee cît de aproape erau, dar trebuia să presupună că nu-și mai putea permite conversații îndelungate cu Riadul. Așa că lua totul pe cont propriu.

Citi mai întîi mesajul lui Jericho în arabă, apoi traducerea în englezește, înregistrîndu-le pe bandă. Adăugă partea care îi aparținea și se pregăti să emită. În seara aceea nu avea „fereastră” decît foarte tîrziu – totul se făcea noaptea, ca locuitorii casei lui Kulikov să fi avut timp să adoarmă adînc. Dar, ca și Jericho, și el dispunea de o procedură de urgență.

Ea consta în emiterea unui semnal sonor unic, prelungit, în acest caz un fluierat pe o frecvență foarte înaltă, alta decât banda sa obișnuită VHF.

Se convinse că șoferul era la ambasadă, în centru, cu secretarul unu, Kulikov, și că majordomul rus și soția sa prânzeau. Apoi, cu tot riscul de a fi descoperit, ridică antena în pragul ușii deschise și emise semnalul.

În dormitorul transformat în studio radio din vila SIS de la Riad se aprinse un bec. Era ora unu la prânz. Operatorul de serviciu, care se ocupa de comunicațiile obișnuite între vilă și Century House de la Londra, lăsă baltă totul, strigă prin ușă după întăriri și se întoarse pentru a „primi“ mesajul lui Martin pe frecvența zilei.

Cel de-al doilea operator băgă capul pe ușă.

– Ce e?

– Anunță-i pe Steve și pe Simon că transmite Ursul Negru și e urgent.

Celălalt ieși. Martin lăsă timp Riadului cincisprezece minute, apoi își începu transmisia propriu-zisă.

Dar Riadul nu era singurul care interceptase rafala. În afara Bagdadului, o altă antenă, care baleia permanent banda VHF, prinse o parte a sa. Mesajul era atât de lung încât, chiar și comprimat, dura patru secunde. Ascultătorii irakieni prinseră două, care le permiteau o localizare.

De îndată ce termină, Martin își strînse și împachetă echipamentul, punându-l la loc sub dușumea. Nu terminase bine când auzi pași pe pietriș. Era majordomul rus care, într-un acces de generozitate, traversa curtea pentru a-i oferi o țigară balcanică. Martin o primi cu multe plecăciuni și mulțumiri. Rusul se întoarse în casă, mîndru de propria lui generozitate.

Nenorocitul, își spuse acesta, ce viață are.

Rămas singur, nenorocitul se puse pe scris, cu caractere arabe, în carnețelul pe care îl ținea ascuns sub salteaua de paie. În timp ce el făcea aceasta, genialul maior Zayeed medita în fața unei hărți detaliate a orașului, și mai ales a cartierului Mansour.

Își încheie calculele, le mai verifică o dată și îl sună pe generalul Hassan Rahmani, la sediul Mukhabarat, la nici cinci sute de metri de porțiunea din Mansour, de formă romboidală, trasată cu cerneală verde. I se fixă o întâlnire pentru ora patru.

La Riad, Chip Barber măsura de la un capăt la altul camera cea mare a vilei, cu o foaie de hîrtie în mînă, înjurînd cum nu mai înjurase de cînd ieșise din marină în urmă cu treizeci de ani.

– Ce mama dracului e în capul lui? îi întrebă el pe cei doi ofițeri britanici aflați în încăpere.

– Potolește-te, Chip, îi răspunse Laing. Știi că e acolo de foarte multă vreme. E într-o tensiune teribilă. Ceilalți sînt din ce în ce mai aproape de el. După toate regulile, ar trebui să-l scoatem de-acolo acum, imediat.

– Mda, știu, tipul e grozav. Dar n-are nici un drept să facă ce face. Nu uitați că noi achităm nota de plată.

– Nu uităm, spuse Paxman, dar e vorba de omul nostru, care e departe, în teritoriul inamic. Dacă el hotărăște să mai stea, o face pentru a termina o treabă începută, care vă privește și pe voi în aceeași măsură în care ne privește pe noi.

Barber se mai calmă.

– Trei milioane de dolari. Cum naiba le voi explica celor de la Langley că el i-a mai oferit încă trei milioane lui Jericho, ca de data asta, informația să fie corectă? Porcul ăla irakian trebuia să aibă datele reale de prima dată. Poate că individul trișează numai ca să stoarcă mai mulți bani.

– Chip, spuse Barber, aici e vorba de o bombă nucleară.

– Poate, mîrîi Barber. *Poate* vorbim de o bombă nucleară. *Poate* că Saddam a reușit să obțină destul uraniu. *Poate* că le-a asamblat pe toate la timp. Tot ce avem sînt calculele unor savanți și afirmațiile lui Saddam. Dacă o fi făcut vreodată aceste afirmații. Dați-o dracului, Jericho e un mercenar, ce-l împiedică să mintă de să-nghețe apele? Savanții se pot înșela, iar Saddam minte mai des decît respiră. Pînă la urmă, cu ce ne alegem pentru toți banii ăștia?

– Ești dispus să-ți asumi riscul? întrebă Laing.

Barber se prăbuși pe un scaun.

– Nu, spuse el, în cele din urmă. Nu, nu sînt. Bine, am să vorbesc cu Washingtonul. Apoi le spun generalilor. Trebuie să afle și ei. Dar ascultați-mă bine: într-o zi o să dau de Jericho asta și, dacă ne trage pe sfoară, îi smulg brațele și-l bat cu ele pînă crapă.

La ora patru în aceeași după-amiază, maiorul Zayeed intră în biroul lui Hassan Rahmani, cu hărțile și cu hîrțiile cu calcule. Îi explică atent că în ziua aceea interceptase cel de-al treilea mesaj, care îi dădea posibilitatea de a reduce zona la cea încercuită pe harta cartierului Mansour. Rahmani se uită la el neîncrezător.

– Are o sută de metri pe o sută. Credeam că aparatura asta modernă poate identifica o sursă de emisie la un metru pătrat.

– Dacă prind o transmisie mai lungă, se poate, îi explică răbdător maiorul. Pot să prind o bandă de la receptorul de interceptie nu mai lată de un metru. Dacă o încrucîșez cu alta, plecată din alt punct, obțin metrul pătrat. Dar transmisiile cu care avem de-a face sînt extrem de scurte. Din momentul în care încep și pînă cînd se termină nu durează mai mult de două secunde. Deci maximum ce pot să obțin este un con foarte îngust, cu vîrfurile spre receptor, și care se lărgiște pe măsură ce crește distanța. Cam cu o secundă dintr-un grad pe compas. Dar la o distanță de trei-patru kilometri asta înseamnă o sută de metri. Uitați, zona încă nu e prea întinsă.

Rahmani studie harta. Porțiunea marcată cuprindea patru clădiri.

– Hai să mergem s-o vedem, propuse el.

Cei doi cercetară cartierul pînă dădură de porțiunea respectivă. Era o zonă rezidențială foarte prosperă. Cele patru clădiri erau locuințe separate, fiecare cu o curte proprie. Cînd terminară prospecțiunile, se însera.

– Le cercetați mîine dimineată, spuse Rahmani. O să închid toată porțiunea cu trupe, fără tevatură. Tu știi ce cauți. Intri cu expertii și desfaceți totul, bucată cu bucată. Cînd găsiți ce căutați, am pus mîna și pe spion.

– Avem o mică problemă, replică maiorul. Vedeți plăcuța de alamă de colo? E o clădire a Ambasadei Sovietice.

Rahmani rămase pe gînduri. Nimeni n-avea să-l decoreze dacă dădea naștere unui incident internațional.

– Începeți cu celelalte trei, ordonă el. Dacă nu găsiți nimic, o să cer aprobarea Ministerului de Externe pentru clădirea sovieticilor.

În timp ce ei stăteau de vorbă, unul dintre membrii personalului vilei sovietice se afla la o depărtare de cinci kilometri. Grădinarul Mahmoud Al-Khourî era în vechiul cimitir britanic unde, într-o urnă de piatră de la căpătîiul unui mormînt de mult abandonat, așază un plic subțire de plastic. Mai tîrziu, desenă un semn cu creta pe peretele sediului Uniunii Jumaliștilor. Făcînd un tur de cartier seara tîrziu, observă, cu puțin înainte de miezul nopții, că semnul fusese șters.

În aceeași seară se ținu, la Riad, o întîlnire secretă, la subsolul al doilea al Ministerului Apărării. Erau prezenți patru generali și doi civili, Barber și Laing. Cînd aceștia încheiară ce aveau de spus, cei patru militari rămaseră cufundați într-o tăcere sumbră.

– E-adevărat? întrebă unul dintre americani.

– Nu avem dovezi sută la sută, răspunse Barber. Dar sîntem de părere că există șanse mari ca informația să fie reală.

– Și ce vă face să fiți așa de siguri? întrebă generalul din USAF.

– După cum probabil ați ghicit deja, de cîteva luni încoace avem pe cineva în straturile înalte ale ierarhiei de la Badgdad.

Se auziră cîteva mormăieli aprobatoare.

– Nici nu ne-am închipuit că Langley-ul a văzut toate obiectivele alea în vreun glob de cristal, replică generalul din Forțele

Aeriene, încă supărat că CIA pune la îndoială rapoartele piloților săi.

– Fapt este că, pînă acum, toate informațiile primite de la el au fost exacte pînă în cel mai mic detaliu. Dacă de data asta ne minte, înseamnă că ne-a tras o cacealma de zile mari. Pe de altă parte însă, ne putem permite să riscăm?

Timp de cîteva minute se așternu tăcerea.

– Pierdeți din vedere un lucru, observă aviatorul. Lansarea.

– Lansarea? întrebă Barber.

– Exact. Una e să pui mîna pe o bombă, alta s-o arunci drept în capul inamicului. Saddam încă nu a auzit de miniaturizare, asta cere o tehnologie superavansată. Așa că, dacă are bomba, n-o poate lansa de pe un tanc. Și nici cu vreo altă piesă de artilerie, din cauza calibrului. Și nici cu o baterie de Katiușă sau de rachete.

– De ce nu cu o rachetă, domnule general?

– Din cauza încărcăturii, răspunse sarcastic aviatorul. A nenorocitei de încărcături. Dacă e vorba de o bombă nu prea evoluată, are cel puțin o jumătate de tonă. Știm că rachetele Al-Abeid și Al-Tammuz încă nu erau perfecționate cînd am bombardat instalația de la Saad-16. La fel și Al-Abbas și Al-Badr. Nefuncționale, fie făcute zob, fie cu o sarcină utilă prea mică.

– Și Scud-urile? întrebă Laing.

– Același lucru. Așa-numitele Al-Husayn, cu rază mare de acțiune, continuă să se dezintegreze la intrarea în atmosferă și au o sarcină maximă de o sută șazeci de kilograme. Nici Scud-urile furnizate inițial de sovietici nu au mai mult de șase sute de kilograme. E prea puțin.

– Mai există posibilitatea lansării ei dintr-un avion, remarcă Barber.

Generalul de aviație luă un aer solemn.

– Domnilor, aveți cuvîntul meu, aici și acum. Din această clipă nici un avion irakian nu va mai atinge granița. Cele mai multe nu vor mai apuca nici măcar să decoleze. Acelea care

apucă și se îndreaptă spre sud vor fi doborâte la jumătatea drumului spre frontieră. Am suficiente radaruri și avioane de vânătoare ca să vă pot garanta aceasta.

– Și Fortăreața? întrebă Laing. Baza de lansare?

– Un hangar ultrasecret, probabil subteran, cu o singură pistă, în care se află un Mirage, un MIG sau un Sukhoi – echipat și gata de drum. Dar n-o să apuce să ajungă la graniță.

Decizia cădea pe umerii generalului din capul mesei.

– Și vreți să găsiți locul unde e depozitată bomba, această așa-numită Fortăreață? întrebă el încet.

– Da, domnule general, încercăm. Cred că mai avem nevoie doar de câteva zile, răspunse Barber.

– Găsiți-o, și noi o vom distruge.

– Iar invazia de peste patru zile? întrebă Laing.

– O să vă anunț.

În aceeași seară se anunță amânarea invaziei Kuweitului și a Irakului pentru data de 24 februarie.

Ulterior, istoricii au găsit tot felul de explicații pentru această amânare. Una dintre ele era că pușcașii marini americani au dorit să-și mute axa de atac cu câțiva kilometri mai spre vest, ceea ce necesita mișcări de trupe, transferuri de provizii și alte preparative. Ceea ce era adevărat.

O altă explicație, apărută ceva mai târziu în presă, se referea la doi „pirai” englezi care penetraseră rețeaua de computere a Ministerului Apărării, încurcând setul de materiale și date meteorologice referitoare la zona de atac, producând confuzii în legătură cu ziua de începere a atacului, optimă din punct de vedere al condițiilor atmosferice. În realitate, vremea a fost frumoasă între 20 și 24, dar s-a deteriorat exact când trupele au început să avanseze.

Generalul Norman Schwarzkopf era un bărbat masiv și foarte puternic atât fizic, cât și psihic și moral. Dar ar fi trebuit să fie mai mult decât un om obișnuit – sau mai degrabă mai puțin –

dacă tensiunea acestor ultime zile nu și-ar fi pus amprenta și asupra lui. Timp de șase luni, fără întrerupere, lucrase pînă la douăzeci de ore pe zi. Nu numai că organizase cea mai masivă și mai rapidă acūmulare de forțe armate din istoria omenirii, sarcină care ea singură ar fi putut zdrobi un om mai puțin rezistent, dar înfruntase și hățișul relațiilor cu o societate saudită extrem de sensibilă, menținuse pacea Coaliției, amenințată de cel puțin zece ori de conflicte interne, și, în plus, ținuse la distanță intervențiile bine intenționate, dar inutile și epuizante, ale Congresului de pe Capitol Hill.

Totuși, nici una din aceste sarcini nu-i strica somnul, atît de necesar în aceste ultime cîteva zile. Coșmarurile i le stîrnea responsabilitatea de a avea în mînă atîtea vieți tinere.

Triunghiul îi apărea întotdeauna în vise. Veșnicul Triunghi. Triunghiul dreptunghic de uscat, culcat pe o parte. Ceea ce ar fi trebuit să fie baza era linia coastei de la Khafji în jos, dincolo de Jubail, pînă la cele trei orașe legate între ele, Dammam, Al Khoba și Dhahran. Latura perpendiculară era granița care se îndrepta de pe coastă spre vest, despărțind întîi Arabia Saudită și Kuweitul și devenind apoi frontiera irakiană, în deșert. Ipotenuza forma o linie oblică ce lega ultimul punct vestic de coastă în deșert, în dreptul orașului Dhahran.

În acest triunghi erau aproape o jumătate de milion de tineri bărbați și cîteva femei, care așteptau ordinul său. Optzeci la sută din ei erau americani. La est erau saudiții, alte contingente arabe și pușcașii marini. În centru, marile unități americane de blindate și infanteria mecanizată, iar printre ele, Divizia 1 blindate britanică. În flanc, la extremă, francezii.

Fusesse o vreme cînd, în vis, zecile de mii de tineri mureauu înecați de ploaia toxică, prinși între pereții de nisip și valurile de sîrmă ghimpată. Acum era și mai rău.

Cu numai o săptămînă în urmă, un ofițer de la Informații sugerase, contemplînd triunghiul pe o hartă de campanie :

– Poate că Saddam vrea să arunce bomba aici.

Ofițerul intenționase să facă o glumă. În acea noapte, generalul comandant al trupelor încercase din nou, în zadar, să adoarmă. Din nou, triumhiul. Prea mulți oameni într-un spațiu prea mic.

La vila SIS, Laing, Paxman și cei doi operatori radio împărțeau frățeste o ladă cu sticle de bere, cumpărată pe ascuns de la Ambasada Britanică. La rîndul lor, resimțeau tensiunea.

– O singură bombă, una timpită, amărîtă, mai mică decît cea de la Hiroșima, aruncată aici, de pe sol sau din aer... spuse Laing.

Nu aveau nevoie să fie savanți. Prima explozie ar fi ucis peste zece mii de tineri soldați. În cîteva ore norul radioactiv avea să se deplaseze, absorbind milioane de tone de nisip contaminat din deșert, acoperind totul în cale cu aripa morții.

Navele aflate în larg aveau timp să se pună la adăpost; nu și trupele de uscat sau locuitorii orașelor saudite. Urma să se îndrepte spre est, crescînd tot mai mult, peste Bahrain și în zona ocupată de Aliați, otrăvind marea, traversînd coasta Iranului, exterminînd acea categorie despre care Saddam Hussein declarase că nu merita să trăiască... „Perșii, evreii și muștele“.

– N-o poate lansa, spuse Paxman. Nu are avionul sau racheta potrivită pentru asta.

Depart, în nord, în Jebal al Hamreen, ascuns în adîncurile unui tun cu o țeavă lungă de o sută optzeci de metri și o bătaie de o mie de kilometri, Pumnul lui Dumnezeu zăcea inert, gata de zbor.

Casa din Qadisiya era doar pe jumătate trează, total nepregătită pentru sosirea oaspeților din zori. Cu mulți ani în urmă, cînd fusese construită de către proprietarul său, se afla în mijlocul unei zone de livezi. Era la cinci kilometri depărtare de cele patru vile din Mansour, pe care maiorul Zayeed de la Contrainformații tocmai se pregătea să le pună sub supraveghere. Suburbiile Bagdadului se extinseseră apoi spre sud-vest,

înghițind vechea casă pe lângă care trecea acum zgomotoasa autostradă Qadisiya, pe locul unde altădată creșteau piersici și caiși.

Casa era încă frumoasă și aparținea unui proprietar de mult pensionar, curtea, împrejmuită cu un zid înalt, mai avea încă vreo câțiva pomi fructiferi în fundul grădinii.

Cele două camioane de soldați AMAM, sub comanda unui maior, nu umblară cu prea multe finețuri. Sparseră lacătul cu câteva focuri de armă, dădură poarta de perete cu piciorul și intrară, fărîmînd ușa și bruscîndu-l pe servitorul slăbănog care încercase să-i oprească.

Trecură în fugă din încăpere în încăpere, distrugînd dulapurile, sfîșiind draperiile, în timp ce bătrînul proprietar al locuinței încerca să-și protejeze soția.

Soldații desfăcură totul aproape bucată cu bucată, fără să găsească nimic. La rugămintea bătrînului de a i se spune ce căutau, maiorul îi răspunse că știa el foarte bine, și percheziția continuă.

După casă urmă grădina. La capătul ei, lângă zid, pămîntul era proaspăt săpat. În timp ce doi îl țineau pe bătrîn, ceilalți săpau. Le spuse că nu știa de ce era pămîntul afînat, pentru că el nu îngropase nimic. Dar era acolo.

Era într-un sac de pînză groasă, și toți văzură, cînd îl deschiseră, că era un aparat de radio. Maiorul nu știa nimic despre asemenea aparate – și nici nu-l interesa să știe că transmițătorul Morse din sac era la ani lumină distanță de transmițătorul ultra-modern, prin satelit, utilizat de Mike Martin și care se afla încă sub podeaua colibei sale din grădina secretarului Kulikov. Pentru maiorul AMAM aparatele radio erau mașinării suspecte, folosite de spioni. Restul nu era treaba lui.

Plîngînd, bătrînul protestă că nu-l mai văzuse pînă atunci și că altcineva sârise gardul în timpul nopții și-l îngropase acolo, dar fu doborît cu o lovitură cu patul puștii, la fel ca și soția sa, care începuse să strige.

Maiorul examinează trofeul: chiar și el vedea că hieroglifele de pe sac păreau a fi în ivrit.

Nu aveau ce face nici cu servitorul, nici cu femeia, le trebuia doar bărbatul. Deși acesta trecuse de șaptezeci de ani, îl tîrîra cu burta în jos, dus de mîini și de picioare de patru soldați, și îl aruncară în remorca unuia dintre camioane ca pe un sac cu smochine.

Maiorul era încîntat. Își făcuse datoria, plecînd de la un denunț anonim. Superiorii săi vor fi mulțumiți. Acesta nu era un caz pentru închisoarea de la Abu Ghraib, ci pentru Sala de Gimnastică a AMAM-ului. După părerea lui, acesta era singurul loc cuvenit spionilor israelieni.

În aceeași zi de 16 februarie, Gidi Barzilai se afla la Paris, unde îi arăta lui Michel Levy desenul. Bătrînul anticar era bucuros să poată fi util. O singură dată i se mai ceruse ajutorul, atunci cînd împrumutase niște mobilă unui *katsa* care încerca să pătrundă într-o locuință, dîndu-se drept vînzător de antichități.

Pentru Michel Levy, faptul că Mossadul îl consulta și că putea fi de folos era o plăcere și o aventură, un lucru care mai înviora existența unui om în vîrstă.

– Boule, spuse el.

– Pardon? răspunse Barzilai, crezînd că era victima unei glume proaste.

– Boule, repetă bătrînul. Sau Buhl. Mare ebenist francez. Stilul e inconfundabil. Dar asta nu e făcut de mîna lui. E dintr-o perioadă ulterioară.

– Atunci cine l-a construit?

Monsieur Levy era trecut de optzeci de ani și avea părul rar și alb, lipit de craniul zbîrcit; obrajii însă îi erau rumeni, iar ochii îi străluceau de bucuria vieții. Își condusesese la groapă o mulțime de colegi de generație.

– Cînd a murit, Boule și-a lăsat atelierul protejatului său, germanul Oeben. Acesta, la rîndul lui, a transmis tradiția unui alt german, Riesener. Părerea mea e că piesa e din perioada Riesener. În orice caz, aparține unui discipol, nu maestrului. Vreți să-l cumpărați?

Evident, glumea. Știa prea bine că Mossadul nu achiziționa obiecte de artă. Ochii îi sclipeau amuzați.

– Să zicem doar că mă interesează.

Levy era încântat. Iar erau puși pe șotii. El, unul, nu avea să afle niciodată exact ce, dar era interesant.

– Aceste mese...

– Birouri, preciză Levy. Acesta este un birou.

– Bine, aceste birouri au vreun compartiment secret?

– A, vrei să spui vreo ascunzătoare. Desigur. Tinere, cu mulți ani în urmă, când un bărbat putea fi oricând provocat și ucis într-un duel, pentru o chestiune de onoare, doamnele trebuiau să fie foarte discrete în legătură cu aventurile lor sentimentale. Nu aveau telefoane, nici faxuri, nici video. Toate gândurile năstrușnice ale iubitului trebuiau puse pe hîrtie. Și atunci, cum puteau fi ele ascunse de ochiul bărbatului? Nu în seifuri, căci nu existau. Nu într-o cutie de metal, căci soțul putea cere cheia. Așa că oamenii de lume ai zilei au început să-și comande piese de mobilier cu ascunzători secrete. Nu întotdeauna, numai uneori. Acestea cereau multă măiestrie, altfel ar fi fost prea vizibile.

– Și cum puteai să afli dacă o anumită piesă pe care... te gîndeai să o cumperi avea o asemenea ascunzătoare?

A, ce grozav! Tipul de la Mossad nu avea de gînd să cumpere un birou Riesener, ci să spargă unul.

– Vrei să vezi unul? întrebă Levy.

Dădu cîteva telefoane și, în cele din urmă, ieșiră din magazin și urcară într-un taxi. Ajunseră la un alt anticar. După o conversație pe șoptite cu Levy, acesta dădu din cap și ieși, lăsîndu-i singuri. Levy îi promisese un mic onorariu, convenit celui care a găsit piesa, dacă aceasta se vindea, nimic mai mult. Anticarul era mulțumit; așa mergeau adesea lucrurile în lumea lui.

Biroul pe care îl văzură semăna uimitor de mult cu cel din Viena.

– Acum, începu Levy, ascunzătoarea nu poate avea dimensiuni prea mari, pentru că ar ieși la iveală prin compararea măsurătorilor exterioare cu cele interioare. Deci trebuie să fie

îngustă, așezată fie pe orizontală, fie pe verticală. Probabil, nu va avea mai mult de doi centimetri grosime, mascată într-o placă aparent compactă, groasă de trei centimetri, dar compusă, de fapt, din două foi subțiri de lemn cu un gol între ele. Esențial este butonul care o deschide.

Trase afară unul din sertarele de sus.

– Bagă mîna aici.

Barzilai băgă mîna pînă atinse fundul sertarului.

– Pipăie bine.

– Nimic, spuse *katsa*.

– Asta pentru că nici nu e nimic. Nu în acesta. Dar ar putea fi un buton plat, pe care se apasă, unul care se răsucește sau care se deplasează lateral, ca să vezi ce se întîmplă.

– Ce-ar trebui să se întîmple?

– Un declic, și o bucățică de marchetărie iese în afară, împinsă de un arc. În spatele ei se află ascunzătoarea.

Dar chiar și ingeniozitatea marchetarilor secolului al opt-sprezecelea își avea limitele ei. Într-un ceas, Michel Levy îi arătase agentului Mossad cele zece locuri principale unde se putea găsi mecanismul care, la rîndul său, deschidea compartimentul secret.

– Nu folosi niciodată forța, insistă Levy. Cu forța n-ai să reușești să-l găsești și nu faci decît să lași urme pe lemn.

Zîmbi și-l împunse pe Barzilai în coaste. Acesta îi oferî un prînz copios la Coupole, apoi luă un taxi înapoi la aeroport și se întoarse la Viena.

Devreme în aceeași dimineată de 16 februarie, maiorul Zayeed și echipa sa se prezentară la primele trei dintre vilele ce trebuiau cercetate. Celelalte două erau înconjurate cu soldați postați la uși și ocupanții nedumeriți încuiați înăuntru.

Politețea maiorului era desăvîrșită, dar autoritatea sa nu lăsa loc pentru obiecții. Spre deosebire de echipa AMAM, aflată la doi kilometri mai departe, în Qadisiya, oamenii lui Zayeed erau specialiști, care nu provocau distrugerii definitive, dar a căror

activitate era cu atît mai eficientă. Începînd de la parter, în căutarea unei ascunzături sub dalele podelelor, examinarea încăpere cu încăpere, dulap cu dulap și nișă cu nișă.

Grădina fuse cercetată, de asemenea, fără rezultat. La prînz, maiorul, convins în fine, își ceru scuze de la ocupanții casei și ieși. Trecînd alături, începu cercetarea celei de-a doua case.

În subsolul sediului AMAM din Saadun, bătrînul stătea întins pe spate, legat de încheieturile mîinilor și de mijloc, pe o masă solidă de lemn, înconjurat de specialiști în extragerea de informații. În afara acestora, mai erau prezenți un doctor și generalul Omar Khatib, care se consulta într-un colț cu sergentul Ali.

Șeful AMAM-ului era acela care hotăra lista modalităților de tortură folosite. Sergentul Ali ridică o sprînceană; azi avea să-i fie de folos salopeta, asta cu siguranță. Omar Khatib dădu scurt din cap și ieși. Sus, în birou, îl așteptau hîrtii importante.

Bătrînul continua să susțină, pe un ton rugător, că nu știa nimic despre emițător, că din cauza vremii urîte nu ieșise de cîteva zile în grădină. Dar cei care îl interogau nu se arătau interesați. Îi legară de ambele picioare o coadă de mătură, pe scobitura tălpilor. Doi din cei patru îi ridicară picioarele în poziția necesară, cu tălpile spre încăpere, în timp ce Ali și colegul său coborau de pe perete cablurile electrice groase.

Cînd începu bătaia, bătrînul porni să țipe, acompaniat de ceilalți; pe urmă vocea i se curmă și leșină. O găleată cu apă rece ca gheața dintr-un colț unde așteptau mai multe, înșirate, îl readuse în simțiri.

Din cînd în cînd, în tot cursul dimineții, fură nevoiți să se oprească pentru a-și odihni mușchii osteniți. În acest timp îi aruncau căni cu apă sărată peste etichetele sîngerînde ale picioarelor. Apoi, cu forțe proaspete, se apuau din nou de treabă.

Între leșinuri, bătrînul continuă să susțină că nici măcar nu știa cum funcționează un radio-emițător și că, deci, la mijloc era o greșală.

Spre prînz, pielea și carnea de pe tălpi i se curățaseră complet, lăsînd să se vadă oasele albe sub stratul de sînge. Sergentul Ali dădu din cap în semn că procedura putea înceta. Își aprinse o țigară și savură fumul, în timp ce asistentul său zdrobea oasele picioarelor victimei între glezne și genunchi, cu o bară metalică scurtă.

Bătrînul făcu apel la doctor, ca la un coleg de breaslă, dar medicul AMAM-ului nu-și desprinsese ochii din tavan. Ordinele sale erau să-l mențină pe prizonier în viață și conștient.

De cealaltă parte a orașului, maiorul Zayeed termină percheziția celei de-a doua vile la ora patru, în același moment în care Gidi Barzilai și Michel Levy se ridicară de la masă. Din nou, fără rezultat. Cu scuze politicoase față de cuplul îngrozit, care asistase la desfacerea sistematică în bucățele a casei, își luă echipa de asalt și se îndreptă spre cea de a treia și ultima vilă.

În Saadun, bătrînul începuse să leșine din ce în ce mai des; doctorul ceru mai mult timp de refacere. Pregăti o injecție pe care i-o făcu intravenos. Efectul fu aproape imediat: îl scoase dintr-o stare apropiată de comă și dădu sistemului nervos un nou impuls.

Acele încălzite pînă la alb pe jăratric pătrunseră în scrotul zbîrcit și în testiculele uscate.

Cu puțin înainte de ora șase bătrînul reîntră în comă, iar de data aceasta intervenția doctorului veni prea tîrziu. Lucră disperat, cu sudoarea spaimei scurgîndu-i-se pe chip, dar stimulentele, injectate direct în inimă, nu mai avură nici un efect.

Ali părăsi încăperea și se întoarse, cinci minute mai tîrziu, împreună cu Omar Khatib. Acesta aruncă o privire cadavrului și anii de experiență îi dezvălură un lucru pentru care nu avea nevoie de nici o pregătire medicală. Se întoarse și, cu palma deschisă, îl plesni puternic peste față pe doctorul înspăimîntat.

Forța loviturii, combinată cu faima celui care o administrase, îl aruncă pe doctor la podea, printre seringi și fiole.

– Cretinule! şuieră Khatib. Ieși de-aici!

Doctorul își adună instrumentele în geantă și ieși în patru labe. Torționarul examinează rezultatele activității lui Ali. În aer plutea un miros pe care amândoi îl cunoșteau bine, un amestec dulceag de transpirație, spaimă, urină, excremente, sânge, vomă, plus un iz de carne arsă.

– A negat pînă la sfîrșit, spuse Ali, Dacă ar fi știut ceva, jur că am fi scos totul de la el.

– Puneți-l într-un sac și înapoiati-l nevesti-sii să-l înmormînteze, lătră Khatib.

Sacul alb, de pînză tare, de o sută optzeci de centimetri lungime și șaptezeci și cinci lățime, fu azvîrlit pe pragul casei din Qadisiya la ora zece seara. Încet și cu mare greutate, căci amândoi erau bătrîni, văduva și servitorul îl ridicară, îl duseră în casă și îl așezară pe masa mare. Femeia se așeză la capul mesei și începu să jelească.

Talat, bătrînul servitor, se duse la telefon, dar acesta fusese smuls din perete și nu mai funcționa. Luînd cu el cartea de telefon a stăpînei, pe care nu o putea citi, se duse la farmacist acasă și îl rugă să ia legătura cu tînărul stăpîn – cu oricare dintre ei.

La aceeași oră la care farmacistul încerca să se descurce în rețeaua de telefoane irakiană, aproape complet distrusă, iar Gidi Barzilai, întors la Viena, compunea o nouă telegramă către Kobi Dror, maiorul Zayeed îi raporta lui Hassan Rahmani nereușitele zilei.

– Nu este, îi spuse el șefului Contrainformațiilor. Dacă era, l-am fi găsit. Deci trebuie să fie în a patra casă, cea a diplomatului.

– Ești sigur că nu te înșeli? Că nu poate fi în altă parte?

– Nu, domnule general. Cea mai apropiată clădire e mult în afara zonei delimitate de încrucișarea celor două coordonate. Sursa de emisie e înăuntrul rombului de pe hartă. Pot să jur.

Rahmani ezită. Diplomații erau extrem de greu de cercetat, gata oricînd să dea fuga la Ministerul de Externe cu reclamații. Pentru a pătrunde în reședința tovarășului Kulikov avea nevoie de o aprobare de sus, chiar foarte de sus.

După plecarea maiorului, Rahmani sună la Ministerul de Externe. Avea noroc: ministrul, care în ultimele luni fusese mai tot timpul plecat, era acum la Bagdad. Mai mult decît atît, se afla chiar în biroul său. Rahmani își fixă o audiență pentru a doua zi, la ora zece.

Farmacistul, om de suflet, continuă să încerce toată noaptea. Nu reuși să dea de fiul mai mare, dar, printr-o relație pe care o avea în armată, trimise un mesaj celui mai tînăr dintre fiii răposatului său prieten. Chiar dacă nu reuși să-l contacteze personal, mesajul fu transmis.

Fiul cel mic, aflat la o bază departe în afara Bagdadului, îl primi în zori. Se urcă imediat în mașină și porni la drum. În mod normal, nu i-ar fi luat mai mult de două ore. În ziua aceea de 17 februarie îi trebuiră șase. Drumul era înțesat de patrule și filtre. Folosindu-și rangul, putea intra în față, unde-și prezenta permisul și trecea mai departe. Dar asta nu-l ajuta și să treacă peste podurile distruse. De fiecare dată era nevoit să aștepte venirea bacului. Cînd ajunse la casa părinților săi din Qadisiya se făcuse ora prînzului.

Mama îi alergă în întîmpinare și îl îmbrățișă, plîngînd. Încercă să obțină de la ea detalii asupra celor petrecute, dar, pe lîngă că nu mai era nici ea tînără, femeia era în pragul isteriei. O luă în brațe și o duse în camera ei. În harababura de medicamente aruncate de soldați peste tot pe podeaua băii găsi un flacon cu somnifere la care tatăl său făcea apel cînd frigul iernii îi stîrnea artrita. Îi dădu două pastile, și ea adormi curînd.

Intră în bucătărie și îi ceru bătrînului Talat să facă două cafele, apoi, așezat la masă, servitorul îi povesti tot ce se întîmplase, începînd cu zorii zilei precedente. La sfîrșit îi arătă groapa din grădină în care soldații găsiseră sacul. Cercetînd de-a lungul

zidului, tînărul găsi zgîrieturile lăsate de cel care îl sârise în cursul nopții pentru a îngropa sacul. Apoi se întoarse în casă.

Hassan Rahmani era făcut să aștepte, lucru care îi displăcea. Dar avea audiență la ministrul de externe, Tariq Aziz. Întîlnirea avu loc cu puțin înainte de ora unsprezece.

– Nu sînt sigur că te înțeleg, spuse ministrul, privindu-l prin ochelari, cu niște ochi rotunzi de bufniță. Ambasadele pot comunica prin radio cu capitalele lor, iar mesajele lor sînt întotdeauna codificate.

– Da, domnule ministru, dar transmisiile se fac din clădirea Cancelariei. Și fac parte din traficul diplomatic obișnuit. De data aceasta, lucrurile stau altfel. Aici e vorba de un emițător secret, ca cele utilizate de spioni, și care transmite în rafale pentru un receptor care, sîntem convinși, se află nu la Moscova, ci mult mai aproape.

– Rafale?

Rahmani îi explică.

– Tot nu reușesc să pricep de ce ar transmite un agent KGB, pentru că trebuie să presupunem că avem de-a face cu un agent KGB, mesaje în rafale de la reședința secretarului unu, cînd ar putea foarte bine să o facă cu aparatura mult mai puternică de la ambasadă?

– Nu știu.

– Atunci trebuie să găsești o explicație mai potrivită, domnule general. Ai idee ce se întîmplă dincolo de pereții biroului dumitale? Nu știi că ieri seară m-am întors de la Moscova, unde am avut discuții serioase cu domnul Gorbaciov și cu reprezentantul său Evgheni Primakov, care a fost aici săptămîna trecută? Nu știi că am adus cu mine o propunere de pace care, dacă va fi acceptată de către Rais, căruia urmează să i-o prezint peste două ore, ar putea să-i facă pe sovietici să convoace Consiliul de Securitate, și să interzică americanilor să ne atace? Și în momentul acesta, cu această perspectivă înainte, dumneata îmi ceri să umilesc Uniunea Sovietică

ordonînd o descindere la reședința secretarului unu? Zău, domnule general, cred că ți-ai pierdut mințile.

Lucrurile se încheiară aici. Hassan Rahmani părăsi clădirea ministerului spumegînd de furie neputincioasă. Mai exista însă un lucru pe care Tariq Aziz nu i-l interzisese. Înăuntrul zidurilor casei sale, Kulikov putea fi inabordabil. Aflat în mașină, era intangibil. Dar străzile nu erau ale lui Kulikov.

– Vreau să o înconjuțați, ordonă el celei mai bune echipe de supraveghere pe care o avea, la întoarcerea în birou. În liniște, cu discreție, fără tapaj. Dar vreau clădirea sub supraveghere totală. Și oaspeții, căci trebuie să aibă oaspeți; îi vreau puși sub urmărire.

Pînă la prînz, agenții își ocupaseră pozițiile în mașinile parcate sub copacii care înconjurau reședința lui Kulikov pe toate cele patru laturi, avînd sub ochi ambele capete ale singurei străzi care ducea la ea. Alții, ceva mai la distanță, aveau sarcina să anunțe ori de cîte ori se apropia cineva și să urmărească pe oricine ieșea.

Fiul cel mic stătea în sufrageria părinților săi, privind sacul lung de pînză în care se afla tatăl lui. Lăsînd lacrimile să i se scurgă pe față, făcîndu-i pete întunecate pe uniformă, își aminti de copilărie. Pe atunci tatăl său era un medic prosper, cu o clientelă numeroasă, printre care se numărau și cîteva familii din comunitatea britanică, recomandate de prietenul lui, Nigel Martin. Se gîndi la zilele cînd, împreună cu fratele său, se jucau în grădina familiei Martin cu Mike și cu Terry, și se întrebă ce s-o fi ales de ei.

După o oră observă că unele din petele de pe sac păreau mai mari decît fuseseră. Se ridică și se duse la ușă.

– Talat?

– Da, stăpîne.

– Adu-mi o foarfecă și un cuțit de bucătărie.

Singur în încăpere, colonelul Osman Badri deschise sacul, tăindu-l la capăt, pe o latură, apoi la picioare. Trase partea de deasupra și o rulă. Trupul bătrînului era gol.

Conform tradiției, aceasta era treabă de femeie, dar mama sa nu o putea face. Ceru apă și bandaje, îmbăie și curăță trupul mutilat, legă picioarele rupte, îndreptă și propti oasele sfărîmate și acoperi organele genitale înnegrite. În timp ce făcea toate astea plîngea; și, plîngînd, ceva în el se schimba.

În amurg îl chemă pe imamul de la cimitirul Alwazia din Risafa și făcu toate aranjamentele pentru înmormîntarea de a doua zi dimineată.

Mike Martin fusese în oraș în dimineata zilei de duminică 17 februarie, dar se întorsese după ce-și făcuse cumpărăturile și verificase cele trei ziduri, căutînd semne; ajunsese înapoi acasă cu puțin înaintea prînzului. În cursul după-amiezei avusese de lucru în grădină. Domnul Kulikov, nici creștin, nici musulman, care nu ținea nici vinerea sfîntă pentru mahomedani, nici sabatul creștin de duminică, era acasă, gripat și nemulțumit de straturile de trandafiri.

În timp ce Martin muncea la trandafiri, echipele de supraveghere ale Mukhabaratului își ocupau neobservate pozițiile dincolo de zid. După socoteala lui, Jericho nu putea avea vești pentru el în mai puțin de două zile; va verifica din nou locurile stabilite în seara următoare.

Înmormîntarea doctorului Badri avu loc la Alwazia imediat după ora nouă. Cimitirele Bagdadului erau aglomerate și imamul avea mult de lucru. Cu numai cîteva zile în urmă, americanii bombardaseră un adăpost antiaerian civil, ucigînd mai mult de trei sute de persoane. Spiritele începeau să se încingă. Cîțiva dintre participanții la o altă înmormîntare din apropiere îl întrebă pe tăcutul colonel dacă ruda sa murise în urma bombardamentului american. Le răspunse scurt că fusese o moarte naturală.

În tradiția musulmană înmormîntarea are loc repede, la scurt timp după deces. Nu există sicriu de lemn, ca la creștini; trupul

este învelit în pînză. Farmacistul veni, sprijinind-o pe doamna Badri, după care pleacă în grup, la încheierea scurtei ceremonii.

Colonelul Badri nu se îndepărtase mai mult de cîțiva metri de poarta cimitirului cînd se auzi strigat pe nume. La mică distanță se afla o limuzină cu geamuri fumurii. Unul era deschis, în spate. Vocea îl strigă din nou.

Colonelul Badri îl rugă pe farmacist să o însoțească pe mama sa pînă acasă, în Qadisiya; avea să-i ajungă din urmă mai tîrziu. Cînd îi văzu plecați se întoarse către mașină. Vocea spuse:

– Te rog să urci, domnule colonel. Avem de vorbit.

Deschise portiera și privi înăuntru. Unicul ocupant al mașinii se mutase pentru a-i face loc. Lui Badri i se păru că recunoaște vag chipul. Îl mai văzuse undeva. Urcă și închise portiera. Bărbatul îmbrăcat în costum cenușiu apăsă pe un buton și geamul se ridică, blocînd zgomotele exterioare.

– Tocmai ți-ai înmormîntat tatăl.

– Da.

Cine era individul? Cum de nu putea da un nume feței aceleia?

– Ce i s-a întîmplat a fost oribil. Dacă aș fi aflat la timp, i-aș fi oprit. Am aflat prea tîrziu.

Osman Badri simți ceva ca un pumn în stomac. Își dădu seama cu cine stătea de vorbă, tipul îi fusese arătat la o recepție pentru militari, cu doi ani în urmă.

– Domnule colonel, am să-ți spun un lucru care, dacă-l transmiți mai departe, îmi va atrage o moarte și mai îngrozitoare decît a tatălui dumitale.

Nu exista decît un singur lucru, își spuse Badri. Trădarea.

– A fost o vreme, spuse celălalt încet, cînd l-am iubit pe Rais.

– Și eu, spuse Badri.

– Dar lucrurile se schimbă. El a înnebunit. În nebunia lui comite cruzime după cruzime. Trebuie oprit. Bineînțeles, știi despre Qa'ala.

Badri fu din nou surprins, de data asta de schimbarea bruscă de subiect.

– Evident. Eu am construit-o.

– Exact. Știi ce se află acolo?

– Nu.

Ofițerul mai mare în grad îi spuse.

– Nu se poate să vorbească serios, protestă Badri.

– E extrem de serios. Intenționează să o folosească împotriva americanilor. Asta poate că nu e treaba noastră. Dar știi cum va reacționa America? Ne va răspunde cu aceeași monedă. Nu va mai rămîne piatră pe piatră sau cărămidă pe cărămidă. Rais-ul va fi singurul care va supraviețui. Ești dispus să fii complice la toate astea?

Colonelul Badri se gîndi la trupul din cimitir, deasupra căruia groparii nu terminaseră încă de îngrămădit pămîntul uscat.

– Ce vreți?

– Să-mi spui despre Qa'ala.

– De ce?

– Americanii o vor distruge.

– Puteți să le transmiteți astfel de informații?

– Crede-mă, modalități se găsesc întotdeauna. Qa'ala...

Și, astfel, colonelul Osman Badri, tînărul care visase cîndva să ridice case frumoase care să dureze secole, așa cum făcuseră înaintașii săi, îi spuse totul celui care își spunea Jericho.

– Coordonatele.

Badri i le dădu.

– Întoarce-te la post, domnule colonel. Ai să fii în siguranță.

Colonelul Badri coborî din mașină și se îndepărtă. Stomacul i se strînse ghem. După o sută de metri începu să se întrebe: Ce-am făcut? Brusc, simți nevoia să stea de vorbă cu fratele său, fratele mai mare, care avusese întotdeauna mintea mai limpede, sfatul mai înțelept.

Cel pe care echipa Mossad îl botezase Detectorul sosi din nou la Viena în acea zi de luni, trimis de Tel Aviv. Era din nou

avocatul new-yorkez cu prestanță și toate hîrțile necesare pentru a dovedi aceasta.

Chiar dacă adevăratul avocat se întorsese de-acum din vacanță, șansele ca Gemütlich, care detesta telefoanele și faxurile, să sune la New York pentru a verifica, fuseseră considerate ca minime. Era un risc pe care Mossadul era dispus să și-l asume.

Din nou Detectorul se instalează la Sheraton și scrie o scrisoare adresată personal lui Herr Gemütlich. Se scuza iar pentru sosirea neanunțată în capitala austriacă, dar venise însoțit de contabilul firmei și împreună doreau să deschidă un cont substanțial în numele clientului lor.

Scrisoarea fu înmînată personal destinatarului și aceeași după-amiază; în dimineața următoare la hotel sosi răspunsul lui Gemütlich, care propunea o întâlnire pentru ora zece.

Detectorul era, într-adevăr, însoțit. Cel care îl acompania era cunoscut, pur și simplu, ca Spărgătorul, căci asta era specialitatea lui.

Dacă la cartierul său general din Tel Aviv, Mossadul dispune de o colecție, practic, neegalată de companii paravan, pașapoarte false, hîrtii cu antet și toate celelalte accesorii necesare meșteșugului, mîndria acestei colecții o constituie spărgătorii și lăcătușii. Abilitatea Mossadului de a pătrunde în orice loc încuiat și zăvorît merită un loc aparte în lumea interlopă. De multă vreme, această organizație este numărul unu în știința efracției. Dacă afacerea Watergate ar fi fost dată pe mîna unei echipe neviote, nimeni pe lume n-ar fi aflat vreodată.

Reputația spărgătorilor israelieni este atît de bună, încît ori de cîte ori fabricanții britanici aveau un produs nou pentru care doreau comentariile SIS-ului, Century House trimitea produsul mai departe la Tel Aviv. Mossadul, cu duplicitatea sa neegalată, studia obiectul, afla cum putea fi desfăcut sau deschis și-l trimitea înapoi la Londra ca fiind „inexpugnabil“. Pînă la urmă, SIS a aflat.

Data următoare cînd o companie britanică a scos o broască nouă, deosebit de complexă, Century House le-a cerut să o ia

înapoi și să o păstreze, dar să furnizeze pentru analiză o variantă ceva mai „ușoară“. Aceasta a fost trimisă la Tel Aviv. Acolo, ea a fost studiată și, în cele din urmă, deschisă, apoi returnată ca „de nespart“. SIS-ul însă a recomandat producătorului să scoată pe piață varianta inițială.

Astfel s-a ajuns, un an mai târziu, la un incident neplăcut, în care un spărgător al Mossadului a petrecut trei ceasuri deosebit de frustrante pe coridorul unui complex de birouri, într-o capitală europeană, înainte de a ieși, negru la față de furie. De atunci britanicii și-au testat singuri broaștele și i-au lăsat pe cei din Mossad să le dea de cap dacă pot.

Spărgătorul adus de la Tel Aviv nu era cel mai bun din Israel, ci al doilea ca valoare. Aceasta pentru un motiv foarte simplu: el avea un lucru pe care numărul unu nu-l avea.

Tînărul petrecu șase ore într-un instructaj de noapte cu Gidi Barzilai, pe tema activității ebenistului franco-german Riesener, plus o descriere completă făcută de Detector structurii interne a clădirii pazei Băncii. Echipa yaridă de urmărire îi completă nivelul de cunoștințe cu o imagine a pazei de noapte, dedusă din modul în care se aprindeau și se stingeau luminile în diverse locuri din clădirea băncii pe timpul nopții.

În aceeași zi de luni, Mike Martin așteptă pînă la ora cinci după-amiază înainte de a-și lua bicicleta hodorogită, cu care traversă grădina cu pietriș și ieși pe poarta din spatele ei. Încălecă și se îndreptă către cel mai apropiat bac care trecea fluviul unde, înainte ca avioanele Tornado să-și îndrepte atenția spre el, se aflase Podul Jumhuriya.

Dădu colțul, ieși din raza de vedere a vilei și văzu prima mașină parcată. Apoi a doua, ceva mai încolo. Stomacul i se strînse la vederea celor doi oameni care coborîseră din mașină și se postaseră în mijlocul drumului. Riscă o privire peste umăr; doi indivizi coborîți din prima mașină îi blocaseră retragerea. Convins că totul se terminase, continuă să pedaleze. Nu avea

altceva de făcut. Unul din cei din fața lui îi făcu semn către marginea drumului.

– Tu de colo! strigă el. Vino-ncoace!

Opri sub copacii de la margine. Alți trei indivizi apărură, toți în uniforme, cu armele ațintite spre el. Încet își ridică mâinile.

Capitolul 21

În acea după-amiază, la Riad, se întâlneau ambasadorul britanic și cel american, aparent neoficial, doar cu scopul de a lua parte la acest straniu obicei englezesc, ceaiul cu prăjiturele de la ora cinci.

Mai erau prezenți pe pajiștea Ambasadei Britanice Chip Barber, sub titlul de angajat al ambasadei, și Steve Laing, care putea declara oricui l-ar fi întrebat că lucra la secția culturală a ambasadei țării sale. Un al treilea oaspete, aflat într-unul din rarele momente de întrerupere a activității sale în subteran, era generalul Norman Schwarzkopf.

În scurt timp, cei cinci se întâlneau într-un colț al pajiștii, toți cu ceștile de ceai în mână. Viața era mult mai simplă atunci când fiecare dintre membrii grupului știa care erau ocupațiile reale ale celorlalți.

Singurul subiect de conversație pentru tot restul invitațiilor era războiul iminent, dar aceștia cinci dețineau informații la care ceilalți nu aveau acces. Între ele se numărau și ultimele detalii ale planului de pace pe care Tariq Aziz îl prezenta în ziua aceea lui Saddam Hussein, planul cu care Aziz se întorsese de la Moscova, după discuțiile cu Mihail Gorbaciov. Pentru diverse motive, acesta constituia un subiect de îngrijorare.

Generalul Schwarzkopf primise deja o sugestie de la Washington cum că ar putea ataca mai devreme decât era plani-

ficat. Planul de pace al sovieticilor cerea o încetare imediată a focului și retragerea Irakului din Kuweit în ziua următoare.

Washingtonul primise deja aceste detalii nu de la Bagdad, ci de la Moscova. Răspunsul fusese că planul își avea meritele sale, dar nu rezolva punctele cheie. Nu impunea Irakului să renunțe pentru totdeauna la pretențiile asupra Kuweitului; nu avea în vedere pierderile uriașe suferite de Kuweit: cele cinci sute de sonde incendiate, milioane de tone de petrol vărsat, care otrăveau apele Golfului, cei două sute de cetățeni kuweitieni executați, jaful din Kuweit City.

– Colin Powell îmi spune că Departamentul de Stat dorește termeni mult mai drastici, zise generalul. Vor să ceară capitularea necondiționată.

– Nici nu mă îndoiesc că asta vor, murmură trimisul american.

– Așa că le-am spus că pentru asta au nevoie de un specialist în probleme arabe.

– Serious? replică ambasadorul britanic. Și de ce, mă rog?

Ambii ambasadori erau diplomați de carieră, cu state vechi de serviciu în Orientul Mijlociu. Ambii erau specialiști în probleme arabe.

– Ei bine, spuse comandantul suprem, genul ăsta de ultimatum n-o să aibă efect asupra arabilor. Vor prefera să moară mai întâi.

Asupra grupului se așternu tăcerea. Ambasadorii scrutară chipul neclintit al generalului, căutînd o urmă de ironie.

Cei doi ofițeri de la Informații rămaseră tăcuți, amîndoi cu același gând în minte: exact asta e buba, stimate domnule general.

– Ai ieșit din casa rusului.

Era o afirmație, nu o întrebare. Agentul de la Contraintformații era în civil, dar se vedea clar că era ofițer.

– Da, bey.

– Documentele.

Martin se scotoci prin buzunarele dish-dashului, de unde scoase cartea de identitate și scrisoarea primită de la secretarul unu Kulikov, acum murdară și șifonată. Ofițerul studie cartea, ridicînd privirea pentru a confrunța chipul cu fotografia, apoi examinează scrisoarea.

Falsificatorii israelieni își făcuseră cum trebuie datoria. De sub stratul crăpat de plastic se ițea mutra ușor năîngă, nerasă, a lui Mahmoud Al-Khourî.

– Percheziționați-l, spuse ofițerul.

Celălalt agent în civil își trecu mîinile peste corpul de sub dish-dash și scutură din cap. Nu avea arme.

– Buzunarele.

Acestea conțineau cîțiva dinari în bancnote, cîteva monede, un briceag, bucăți de cretă de diferite culori și o pungă de plastic. Ofițerul o ridică între degete.

– Ce-i asta?

– A aruncat-o pîgînul. Îmi țin tutunul în ea.

– Nu vîd tutun înăuntru.

– Nu, bey, l-am terminat. Trăgeam nădejde să-mi cumpăr din piață.

– Și nu-mi mai spune „bey“. Asta s-a dus o dată cu turcii. De unde ești?

Martin îi descrie un sîduc îndepărtat, din nordul țării.

– E foarte cunoscut pentru pepeni, adăugă el îndatoritor.

– Lasă-mă dracului cu pepenii tăi! se rătoi ofițerul, căruia i se părușe că soldații făceau eforturi să nu zîmbească.

La capătul îndepărtat al străzii se ivi o limuzină mare, care opri la o distanță de două sute de metri. Ofițerul inferior îi făcu semn superiorului său și înclină din cap. Celălalt se întoarse și-i spuse lui Martin:

– Așteaptă aici.

Se duse la automobilul mare și se aplecă pentru a se adresa, pe geamul portierei din spate, persoanei dinăuntru.

– Ce-ai prins? întrebă Hassan Rahmani.

– Un grădinar și om bun la toate, domnule general. Lucrează aici. Are grijă de trandafiri și de grădină și face cumpărăturile pentru bucătăreasă.

– Isteț?

– Nu, domnule general. E aproape redus mintal. Un țăran din nord, dintr-un sat de cultivatori de pepeni.

Rahmani medită. Dacă-l reținea, rușii aveau să se întrebe unde dispăruse. Asta o să-i pună în gardă. Spera că, dacă planul de pace eșua, va primi aprobarea să percheziționeze clădirea. Dar, dacă îl lăsa să-și vadă de treburile, individul își putea alerta stăpînii. Din experiența lui Rahmani, exista o limbă pe care orice irakian o vorbea la perfecție. Își scoase portofelul și extrase o sută de dinari.

– Dă-i asta. Spune-i să-și termine cumpărăturile și să se întoarcă acasă. Să caște bine ochii după cineva cu o umbrelă mare, argintie. Dacă-și ține gura și ne raportează mîine ce vede, va fi răsplătit cum se cuvine. Dacă se duce și le spune rușilor, îl predau AMAM-ului.

– Da, domnule general.

Ofițerul luă banii, se întoarse și îl instrui pe grădinar în legătură cu ce avea de făcut. Omul îl privi uimit.

– O umbrelă, sayidi?

– Da, una mare și argintie, sau poate neagră, îndreptată spre cer. Ai văzut vreodată așa ceva?

– Nu, sayidi, răspunse omul trist. Cînd plouă, fug toți înăuntru.

– Pe Allah cel atotputernic, murmură ofițerul, asta nu-i pentru ploaie, tontule, e pentru mesaje.

– O umbrelă care trimite mesaje, repetă încet grădinarul. O să mă uit după ea, sayidi.

– Du-te-n drumul tău, îi spuse ofițerul exasperat. Și să nu pomenesci nimic din ce-ai văzut aici.

Martin urcă pe bicicletă și își continuă drumul, trecînd pe lîngă limuzină. Cînd se apropie, Rahmani se afundă între per-

nele banchetei. Nu era bine ca țăranul să vadă chipul șefului Serviciului de Contraintformații al Republicii Irak.

Martin găsi mesajul cu cretă la ora șapte și recuperează mesajul la nouă. Îl citi la lumina din fereastra unei cafenele, nu electrică, fiindcă aceasta nu mai exista, ci lumina unei lămpi cu gaz. La vederea textului scoase un șuierat ușor, împături hîrtia cît mai mult posibil și o băgă în chiloți.

Nici nu se punea problema întoarcerii la vilă. Emițătorul era deconspirat și un mesaj nu putea face altceva decît să declanșeze dezastrul. Se gîndi la stația de autobuz, dar aceasta era plină de patrule ale AMAM-ului și ale Armatei, în căutare de dezertori.

Se rîzgîndi și se duse la piața de fructe din Kasra, unde găsi un șofer cu un camion care mergea spre vest. Omul voia să ajungă la cîțiva kilometri dincolo de Habbaniya și douăzeci de dinari îl convinseră să ia un pasager. Mulți dintre șoferii de camioane preferau să conducă noaptea, cu credința că Puii de Cățe nu-i vedeau pe întuneric de acolo, de sus, din avioanele lor, fără să știe că, indiferent că era zi sau noapte, camioanele hodorogite de fructe nu constituiau o prioritate pentru generalul Chuck Homer.

Porniră deci la drum noaptea, în lumina slabă a farurilor; în zori, Martin se văzu lăsat pe șoseaua care trecea la vest de lacul Habbaniya, unde camionul cotea spre fermele bogate din nordul văii Eufratului.

Pe drum fuseseră opriți de două ori, dar, de fiecare dată, Martin scosese hîrțiile și scrisoarea diplomatului rus în care se spunea că lucrase ca grădinar pentru necredincioși, dar acum aceștia plecau acasă și îl concediaseră. Atîta se vâlcărise de felul în care se purtaseră cu el, încît soldații își pierduseră răbdarea și îl lăsară să treacă, numai să tacă din gură.

Osman Badri nu era departe de Mike Martin în noaptea aceea, doar că era înaintea lui, îndreptîndu-se în aceeași direcție.

Avea ca destinație baza de avioane de luptă unde Abdelkarim, fratele său mai mare, era comandant de escadrilă.

În anii '80, o companie de construcții belgiană numită Sixco încheiase un contract pentru ridicarea a opt baze aeriene super-protejate, care să adăpostească crema aviației de luptă irakiene.

Detaliul esențial era că aproape totul trebuia să se găsească în subteran – barăcile, hangarele, rezervoarele de combustibil, depozitele de muniții, atelierele, sălile de instructaj, sălile rezervate echipajelor, ca și marile generatoare necesare funcționării bazelor.

Singurele componente vizibile deasupra nivelului solului erau pistele, lungi de trei mii de metri. Dar cum acestea erau aparent lipsite de hangare sau de alte clădiri, Aliații le consideraseră „aeroporturi schelet“, cum fusese cel de la Al Kharz înainte să îl preia americanii.

Un examen mai amănunțit făcut la sol ar fi descoperit porțile de beton, groase de un metru, de la capătul pistelor, ducând către rampele ce coborau în subsol. Toate bazele erau cuprinse în pătrate cu latura de cinci kilometri și închise cu garduri de sîrmă ghimpată. Dar, ca și la Tarniya, bazele Sixco, aparent inactive, fuseseră lăsate în pace.

Pentru misiunile inițiate aici, piloților li se făcea instructajul în subsol; tot acolo urcau în carlingă și pomeau motoarele. Numai în clipa în care motoarele erau ambalate la maximum, între zidurile special construite pentru a proteja restul bazei de gazele de eșapament, eliminate prin conducte speciale și amestecate cu aerul fierbinte al deșertului de afară, numai atunci se deschideau și porțile rampelor.

Avioanele puteau urca rampele și ieși în plină viteză, cu motoarele huruind; decolarea se făcea în câteva secunde. Chiar și cînd erau detectate de AWACS, ele veneau aparent de nicăieri și se putea presupune că erau într-o misiune la mică înălțime, pomite dintr-un punct mai îndepărtat.

Colonelul Abdelkarim Badri era staționat la una din acele baze Sixco, cunoscută doar drept KM 160, fiind amplasată în apropiere de drumul care lega Bagdadul de Ar Rutba, la o sută șazeci de kilometri de capitală. Fratele mai mic se prezentă la postul de pază imediat după apusul soarelui.

Datorită rangului pe care îl avea, soldatul de gardă dădu imediat un telefon la locuința comandantului de escadrilă și curînd își făcu apariția, parcă de nicăieri, un Jeep care își croia drum prin deșert.

Un tînăr locotenent de aviație îl escortă pe vizitator înăuntrul bazei, în Jeepul care coborî pe o rampă tot ascunsă, dar mai mică, ce cobora în complexul subteran.

Lăsînd Jeepul într-o parcare, o luă înainte pe coridoarele lungi, betonate, care treceau pe lîngă cavernele în care mecanicii lucrau la MIG-urile 29. Aerul filtrat era curat și peste tot se auzea zumzetul generatoarelor.

Pătrunseră în cele din urmă, în zona rezervată ofițerilor superiori, și locotenentul bătui la o ușă. La ordinul venit dinăuntru, îl pofti pe Osman Badri în apartament.

Abdelkarim se ridică și cei doi frați se îmbrățișară. Cel mai mare, în vîrstă de treizeci și șapte de ani, tot colonel, era un bărbat chipeș, brunet, cu o mustață ca a lui Ronald Colman. Necăsătorit, nu dusesese niciodată lipsă de atenții feminine. Înfățișarea, comportamentul ușor cinic, uniforma și aripile de aviator de pe ea i le asiguraseră întotdeauna. Dar înfățișarea nu era totul; generalii Forțelor Aeriene recunoșteau că era cel mai bun pilot de vînătoare din țară, iar rușii, care îl pregătiseră pe cel mai bun aparat din flotila de vînătoare sovietică, MIG 29 Fulcrum, supersonic, erau de aceeași părere.

– Hei, frățioare, ce vînt te-aduce pînă aici? întrebă el.

Așezat și servit cu o cafea proaspăt făcută, Osman avu timpul necesar pentru a-și studia fratele mai în vîrstă. Avea riduri în

jurul gurii, pe care nu le avusese înainte, plus o oboseală în privire.

Abdelkarim nu era nici prost, nici laș. Luptase în opt misiuni împotriva englezilor și a americanilor. Apucase să se și întoarcă din ele... uneori la mustață. Își văzuse cei mai buni dintre colegi doborâți sau pulverizați de rachetele Sparrow sau Sidewinder, și reușise el însuși să evite patru dintre acestea. După prima misiune de interceptare a avioanelor de bombardament americane înțeleșese că sortii le erau cu totul potrivnici. Ai lui nu beneficiau nici de informații, nici de ghidaj care să le spună unde se aflau inamicii, câți erau, ce tip, la ce înălțime și încotro se îndreptau. Radarurile irakiene erau distruse, centrele de control și comandă făcute zob, piloții lăsați de capul lor.

Mai mult, americanii, cu instalațiile lor AWACS, puteau depista aparatele irakiene încă înainte ca acestea să ajungă la trei sute de metri înălțime și puteau indica propriilor piloți locul și cea mai bună direcție de atac. Abdelkarim Badri știa că pentru irakieni fiecare misiune era o încercare de sinucidere.

Dar nu spusese nimic despre toate acestea, făcând un efort să zîmbească și îndemnându-și fratele să-i dea veștile pentru care venise. Acestea îi uciseră zîmbetul pe buze.

Osman îi relată evenimentele ultimelor șaiszeci de ore: sosirea în zori a trupelor AMAM, percheziția, descoperirea din grădină, brutalizarea mamei și a servitorului Talat și arestarea tatălui. Povesti cum fusese chemat atunci când vecinul farmacist reușise, în fine, să-i transmită mesajul și cum alergase acasă pentru a găsi trupul tatălui lor întins pe masa din sufragerie.

Auzind ce descoperise Osman, tăind sacul, și detaliile înmormântării, Abdelkarim își strînse buzele într-o linie subțire de furie. Când Osman îi povesti cum fusese interceptat la ieșirea din cimitir și-i relată convorbirea care urmasse, fratele mai mare se aplecă brusc înainte.

– I-ai spus toate astea? întrebă el când fratele său încheie.

– Da.

– Și e adevărat, totul? Tu ai construit această Fortăreață, această Qa'ala?

– Da.

– Și i-ai spus unde se află, ca el să le spună americanilor?

– Da. Am greșit?

Abdelkarim rămase o vreme pe gânduri.

– Câți oameni în întregul Irak știu toate acestea?

– Șase, răspunse Osman.

– Numele lor.

– Rais-ul însuși; Hussein Kamil, cel care a furnizat finanțele și forța de muncă; Amer Saadi, care a furnizat tehnologia; apoi generalul Ridha, care a adus artileristii, și generalul Musuli de la Corpul de Geniu – el m-a propus pentru slujba asta. Și eu, eu am construit-o.

– Piloții elicopterelor care-i aduc pe vizitatori?

– Trebuie să cunoască direcția, pentru a ști încotro se îndreaptă.

Dar nu știu și ce e înăuntru. Și, oricum, stau în carantină, undeva la o bază, nu știu care.

– Vizitatorii? Câți dintre ei ar putea să știe?

– Nici unul. Sînt legați la ochi din momentul decolării și pînă ajung la destinație.

– Dacă americanii distrug acest Qubth-ut-Allah, pe cine crezi că o să bănuiască AMAM-ul? Pe Rais, pe miniștri, pe generali... sau pe tine?

Osman își lăsă capul în palme.

– Ce-am făcut? gemu el.

– Mă tem, frățioare, că ne-ai distrus pe toți.

Amîndoi știau foarte bine care erau regulile. Pentru trădare, Rais-ul nu se mulțumea cu un singur sacrificiu, ci cerea exterminarea a trei generații: tații și unchii, ca să nu mai aibă cine împrăștia sămînța blestemată; frații, pentru același motiv; iar fiii și nepoții, ca să nu aibă cine purta în suflet flacăra răzbunării

împotriva lui. Osman Badri începu să plîngă încet. Abdelkarim se ridică, îl săltă pe Osman în picioare și îl îmbrățișă.

– Ai făcut bine, frate, ai făcut ceea ce trebuia să faci. Acum trebuie să vedem cum ieșim de-aici.

Își verifică ceasul: era opt.

– De aici nu există linii telefonice pentru public. Doar linii subterane directe cu diversele buncăre ale Ministerului Apărării. Dar nu cu ei vreau să vorbesc. Cît timp îți ia ca să ajungi la mama noastră acasă?

– Trei ore, poate patru, răspunse Osman.

– Ai opt, ca să ajungi pînă acolo și înapoi. Spune-i mamei să strîngă ce are mai de preț în mașina tatei. Poate să conducă, dar nu destul de bine. Să-l ia pe Talat și să se îndrepte spre satul lui. Să se adăpostească în mijlocul tribului pînă cînd vine unul din noi să o ia. Ai înțeles?

– Da. Pot să fiu înapoi pînă în zori. Dar de ce?

– Pînă în zori. Mîine trebuie să duc niște avioane MIG peste graniță, în Iran. E un plan aiurit al Rais-ului, pentru a-și salva avioanele cele mai bune. E o prostie, bineînțeles, dar s-ar putea să ne salveze viața. Tu ai să vii cu mine.

– Credeam că MIG-urile 29 au un singur loc.

– Eu am unul de antrenament, cu două locuri. Model UB. O să ai uniformă de ofițer de aviație. Cu puțin noroc, scăpăm. Acum, du-te.

Cînd mașina lui Osman Badri trecu în acea noapte pe lîngă el, îndreptîndu-se spre Bagdad, Mike Martin mergea spre vest, pe șoseaua Ar Rutba. Nici unul din ei nu-l băgă în seamă pe celălalt. Destinația lui Martin era următorul punct de trecere peste fluviu, la douăzeci și cinci de kilometri distanță. Acolo, dat fiind că podul fusese dărîmat, camioanele aveau de așteptat la bacul care făcea trecerea, și va avea mai multe șanse să găsească un alt șofer care să-l ducă mai departe spre vest.

În orele mici ale dimineții găsi exact ce-i trebuia, dar nici acesta nu-l putea duce mai departe decît pînă la Muhammadi. Acolo urmă o nouă așteptare. La ora trei mașina colonelului Badri goni din nou pe lîngă el. Nu-i făcu semn, iar ea nu opri. Era limpede că șoferul se grăbea. Cu puțin înainte de ivirea zorilor sosi un al treilea camion, care intră pe șosea venînd de pe un drum lăturalnic, dar care se opri să-l ia. Din nou plăti șoferului din teancul din ce în ce mai mic de bancnote, recunoscător necunoscutului care îi dăduse banii în Mansour. După socotelile sale, în zori, cei de la reședința lui Kulikov aveau să-i reclame lipsa.

Cercetările în locuința sa aveau să scoată la iveală carnetul ascuns sub saltea, ciudată avere pentru un analfabet, iar o percheziție mai amănunțită va dezvălui emițătorul de sub pardoseală. Pînă la prînz vînătoarea va fi în toi, mai întîi în Bagdad, apoi extinzîndu-se în țară. Pînă seara trebuia să fie departe în deșert, îndreptîndu-se spre graniță.

Camionul cu care călătorea trecuse de KM 160 cînd își luă zborul formația de MIG-uri 29.

Fiind unul dintre cei care urau ideea de zbor, Osman Badri era îngrozit. Aflat în cavernele subterane care formau baza, se ținuse deoparte în timp ce fratele său le făcea instructajul celor patru tineri piloți ce constituiau restul formației. Cei mai mulți dintre colegii de generație ai lui Abdelkarim erau morți, iar aceștia erau mult mai tineri, cu mai bine de zece ani mai mici decît el și nu părăsiseră de mult băncile școlii. Își ascultau comandantul de escadrilă cu o atenție concentrată, dînd din cap la tot ce le spunea.

Urcat în MIG, chiar și cu carlinga închisă, Osman își spuse că nu mai auzise nicicînd un asemenea muget; în spațiul închis, cele două motoare sovietice RD 33, turbo, urcau către puterea maximă „pe sec“. Ghemuit în carlingă, în spatele fratelui său,

Osman văzu ușile grele deschizându-se pe pistoanele lor hidraulice, și un petic pătrat de cer apărînd la capătul opus al cavernei. Zgomotul crescua și mai mult pe măsură ce pilotul ambala motorul și mai tare, iar aparatul sovietic de interceptie începu să trepideze, înfrînat.

În clipa decuplării frînelor, Osman avu senzația că primise o copită în șale de la un catîr. MIG-ul făcu un salt înainte, zidurile de beton o luară la fugă înapoi, avionul intră pe rampă și se ridică în lumina zorilor. Osman închise ochii și începu să se roage. Zgomotul roților încetă, simți că plutește și deschise ochii. Erau în aer, primul MIG se rotea la mică înălțime deasupra bazei, în timp ce restul de patru aparate ieșeau huruind din tunelul de dedesubt. Apoi ușile se închiseră și baza încetă să mai existe.

De jur împrejurul său, pentru că UB este versiunea de antrenament a MIG-ului 29, erau numai cadrane și ceasuri, butoane, întrerupătoare, mîner și pîrghii. Între picioare aveau o a doua manșă de control. I se spusese să nu se atingă de nimic, ordin căruia i se supunea bucuros.

La nici trei sute de metri înălțime, formația de cinci MIG-uri se ordonă în șir, cei patru tineri în urma comandantului de escadrilă. Acesta fixă cursul pe direcția sud-sud-est, sperînd să rămînă neobservați și să traverseze periferia sudică a Bagdadului, pierzîndu-se din ochii cercetători ai americanilor în hățîșul de instalații industriale și alte imagini radar. Era un joc primejdios, dar nu aveau de ales. Ordinele erau ferme, iar acum Abdelkarim Badri avea un motiv în plus pentru a dori să ajungă în Iran.

Norocul era de partea lui în această dimineață, într-una din acele întîmplări de război neverosimile, dar adevărate. La sfîrșitul fiecărui schimb prelungit deasupra Golfului, AWACS-urile se întorceau la bază, pentru a fi înlocuite de altele. Aceasta era numită „schimbarea de trupe“. În timpul lui exista o perioadă scurtă în care urmărirea radar era suspendată. Trecerea formației

de MIG-uri pe deasupra părții de sud a Bagdadului și a lui Salman Pak coincidea cu o asemenea întrerupere fericită.

Zburînd la trei sute de metri, pilotul irakian spera să se poată strecura pe sub patrulele americane, care mergeau, în general, de la șapte mii de metri în sus. Dorea să ocolească orașul irakian Al Kut pe la nord și apoi să se îndrepte direct spre granița iraniană, unde era în siguranță.

În acea dimineață, la acea oră, căpitanul Don Walker din Escadrila 336 tactică de luptă, staționată la Al Kharz, conducea o formație de patru aparate Strike Eagle spre nord, spre Al Kut, cu misiunea de a bombarda un pod important peste Tigru, pe care fuseseră reperate tancuri ale Gărzii Republicane, care se îndreptau spre sud, în direcția Kuweitului.

Escadrila 336 își petrecuse cea mai mare parte a războiului în misiuni de noapte, dar podul de la nord de Al Kut era o „țintă fierbinte“, ceea ce însemna că era urgentă, fiindcă tancurile se foloseau de el pentru a coborî spre sud. În consecință, raidul de bombardament din această dimineață era codificat „Ieremia poruncește“: generalul Chuck Horner dorea ca lucrurile să fie făcute repede.

Avioanele Eagle aveau la bord bombe de o mie de kilograme, cu ghidaj prin laser și rachete aer-aer. Datorită poziționării pilonilor de fixare a bombelor dedesubtul aripilor, încărcătura era asimetrică, bombele de pe o parte mai grele decât rachetele Sparrow de pe partea opusă. Era așa-numita „încărcătură nenorocită“. Avionul dispunea de un sistem automat de echilibrare, dar chiar și în aceste condiții nu era deloc tipul de încărcătură cu care piloții ar fi dorit să intre într-o luptă deschisă.

În timp ce MIG-urile, coborâte acum la aproape două sute de metri, survolau deșertul și se apropiau dinspre vest, Eagle-urile veneau din sud, la o sută cincizeci de kilometri depărtare.

Primul semn al prezenței lor fu o vibrație joasă pe care Abdelkarim o simți în urechi. Aflat în scaunul din spate, fratele

său nu înțelegea semnificația ei, dar ceilalți piloți o cunoșteau. Cu MIG-ul de antrenament în frunte, cei patru tineri stăteau în spate, într-un V nu prea strâns. Cu toții percepeau același lucru.

Vibrația venea de la RWR¹ și însemna că undeva în apropiere erau și alte radaruri care scrutau cerul.

Cele patru Eagle aveau radarurile fixate pe „căutare“, trimițându-și semnalele înainte, în tatonare. Receptoarele de avertizare radar, sovietice, percepuseră aceste semnale și le transmiteau piloților. MIG-urile nu aveau de ales decât să-și continue drumul. La o altitudine de o sută șaptezeci de metri se aflau mult sub aparatele Eagle și urma să se încrucișeze cu acestea pe o traiectorie proiectată.

La nouăzeci de kilometri, vibrațiile din urechile piloților irakieni se transformară într-un șuier ascuțit. Ceea ce însemna : ceilalți au ieșit din starea de „căutare“ și vă urmăresc.

În spatele lui Don Walker, „vrăjitorul“ Tim observă schimbarea din altitudinea radarului său. De la baleiajul lent dintr-o parte în alta, radarurile americane trecuseră în urmărire, îngustându-și fasciculele de semnale și concentrându-se asupra obiectelor descoperite.

– Avem cinci neidentificați, jos, la ora 10, murmură vrăjitorul, declanșând IFF-ul².

Colegii săi de formație făcură la fel.

IFF e un sistem de emisie-recepție cu care sînt dotate toate avioanele de luptă. El emite un semnal pulsatoriu pe anumite frecvențe, schimbate zilnic. Avioanele de aceeași parte a baricadei recepționează semnalul și răspund: „Sînt prieten“. Inamicii nu pot face același lucru. Cele cinci puncte pe ecranul radarului, care tăiau calea avioanelor Eagle la mulți kilometri în față și la mică înălțime, ar fi putut fi prieteni, la întoarcerea dintr-o misi-

¹ Receptor de avertizare radar (*n.trad.*).

² Identification Friend or Foe – Identificare prieten sau dușman (*n.trad.*).

une. Ceea ce era foarte posibil de vreme ce pe cer se găseau deja mult mai multe avioane aliate decât irakiene.

Tim le trimise neidentificaților un semnal interogativ în modurile unu, doi și patru. Fără răspuns.

– Inamici, raportă el.

Don Walker cuplă rachetele la radar, murmură „Angajați“ celorlalți trei colegi, coborî botul avionului și se lăsă în jos.

Abdelkarim Badri era dezavantajat și o știa. O știuse din clipa în care îl descoperiseră americanii. Știa și fără ajutorul vreunui IFF că avioanele nu puteau fi irakiene. Știa că fusese depistat de inamic și că prea tinerii lui tovarăși nu erau pe măsura dușmanilor lor.

Era dezavantajat de MIG-ul pe care îl conducea. Dat viind că era versiunea de antrenament, singurul cu două locuri, nu era destinat să se angajeze în luptă. În timp ce MIG-ul cu un singur loc avea un radar circular care asistă rachetele, versiunea de antrenament nu dispunea decât de un radar simplu, inutil într-o luptă, care îi oferea colonelului Badri o vizibilitate de numai șaizeci de grade în față. Știa că inamicul îl văzuse, dar el nu îl putea vedea.

– Cum stăm? îl întrebă răstit pe secund.

Replica veni sugrumată, speriată.

– Patru inamici la ora trei, în coborîre rapidă.

Deci pierduseră jocul. Americanii se repezeau către ei de sus, din ceruri, hotărîți să îi distrugă.

– Împrăstiați-vă, coborîți și îndreptați-vă cu toată viteza spre Iran! strigă el.

Tinerii piloți nu aveau nevoie de un al doilea îndemn. Motoarele cu reacție ale MIG-urilor lăsară în urmă flăcări în timp ce cei patru piloți accelerară, și avioanele depășiră bariera sunetului, aproape dublîndu-și viteza.

În ciuda creșterii extraordinare a consumului de combustibil, aparatele cu un singur loc se puteau menține la viteza maximă suficient timp pentru a scăpa de americani și a ajunge în Iran.

Aveau deja un avantaj care făcea ca aparatele americane să nu-i mai poată ajunge, nici în regim de viteză maximă.

Dar Abdelkarim Badri nu avea opțiunea aceasta. Atunci când creaseră versiunea de antrenament, inginerii sovietici nu îi puseseră numai un radar mai simplu, ci, pentru a compensa greutatea suplimentară a elevului și a carlingii duble, reduseseră considerabil din capacitatea rezervorului interior de combustibil.

Colonelul avea sub aripi rezervoare de capacitate mare, pentru distanțe lungi, dar acestea nu îi erau de ajuns. Avea patru soluții la îndemână. Nu-i lua mai mult de două secunde pentru a le evalua.

Putea să urce la viteza maximă, să scape de americani și să se întoarcă la una din bazele irakiene, unde va fi arestat și predat, mai devreme sau mai târziu, AMAM-ului, pentru a fi torturat și omorât.

Putea să urce la viteza maximă, și să-și continue drumul spre Iran, scăpând de americani, dar urmînd să rămînă fără combustibil imediat după ce trecea granița. Chiar dacă el și fratele său scăpau catapulându-se, vor cădea printre triburile de persani, care avuseseră imens de suferit în războiul iraniano-irakian, de pe urma încărcăturilor pe care aviatorii irakieni le azvîrliseră asupra loc.

Putea să urce la viteză maximă pentru a scăpa de avioanele Eagles, apoi să se îndrepte spre sud și să se catapulteze deasupra Arabiei Saudite, unde să se predea. Nu putea să spere că va fi bine tratat.

Cîteva versuri îi veniră în minte după multă vreme, versuri dintr-o poezie pe care o învățase la școala domnului Hartley, în Bagdadul copilăriei sale. Tennyson? Wordsworth? Nu, Macaulay, asta era, Macaulay, ceva despre un om aflat în ultimele clipe ale vieții, un fragment pe care îl recitase în clasă.

Pentru fiecare om pe acest pămînt

Sosește moartea mai devreme sau mai târziu.

*Și cum poate un bărbat să moară mai frumos
Decît înfruntînd soarta înfricoșătoare,
În numele cenușii părinților săi
Și al templelor Dumnezeului lui?*

Colonelul Abdelkarim Badri accelerează pînă la maxim și forță MIG-ul Fulcrum să intre într-un viraj ascendent, ridicîndu-se în întîmpinarea americanilor care se apropiau. Cînd se întoarse, cele patru Eagle-uri intrară în raza radarului său. Două se desprinseseră din formație, pomind în urmărirea avioanelor irakiene, toate în plină viteză, toate dincolo de bariera sunetului.

Dar comandantul american se îndrepta direct în jos, spre el. Badri simți Fulcrum-ul cutremurîndu-se la trecerea în viteză supersonică. Ajustă puțin manșa de control și ieși în întîmpinarea avionului Eagle care se apropia de el.

– Iisuse, ăsta vine direct spre noi, spuse Tim de pe locul din spate.

Walker nu mai avea nevoie să i se spună. Vedeă pe ecranul radarului cele patru punctișoare, aparatele de zbor irakiene, gonind spre Iran, și scînteia singuratică a vîntătorului irakian care urca spre el. Distanțierul se învîrtea ca arcu unui ceas deșteptător stricat. Aflați la o distanță de cincizeci de kilometri, cei doi se aruncau unul asupra celuilalt cu o viteză de trei mii de kilometri pe oră. Încă nu vedeă avionul Fulcrum, dar momentul nu era departe.

Aflat în MIG, colonelul Osman Badri era stupefiat. Nu înțelesese nimic din cele întîmplate. Bufnitura motoarelor intrate în regim de viteză maximă îl izbise din nou în șale și virajul ascendent îl făcuse să-și piardă cunoștința timp de cîteva secunde.

– Ce se-ntîmplă? strigă el în mască, fără să știe că fratele său nu îl auzea.

Don Walker stătea cu degetul pe comenzile rachetelor. Avea de ales: AIM-7 Sparrow, cu rază mai lungă de acțiune și ghidate prin laser de pe Eagle, sau AIM-9 Sidewinder, cu rază mai scurtă, pe bază de detectoare de căldură.

Ajuns la o distanță de douăzeci și cinci de kilometri, îl zări: un punct mic și negru, venind spre el. Aripioarele erau cele ale unui MIG 29 Fulcrum, probabil unul dintre cele mai bune avioane de interceptie din lume, dacă încăpea pe mâini pricepute. Walker nu știa că avea de-a face cu versiunea UB de antrenament. Ceea ce știa era că acesta putea avea la bord rachete sovietice AA-10, cu rază de acțiune egală cu cea a propriilor sale AIM-7. De aceea optă pentru rachetele Sparrow.

La cincisprezece kilometri lansa două rachete drept înainte. Proiectilele se eliberară, sesizară undele radar reflectate de MIG și se îndreptară ascultătoare direct spre el.

Abdelkarim Badri văzu strălucirea rachetelor care se desprinseseră de avionul Eagle și care îi mai lăsau doar câteva secunde de trăit dacă nu reușea să-l facă pe american să devieze. Cu mâna stângă, trase un mâner de undeva, de jos.

Don Walker se întrebase adesea cum avea să fie acest moment. Acum știa. De sub aripile MIG-ului se văzu sclipirea de răspuns. Era ca o mână rece care îi răscolea măruntaiele, dându-i o senzație înghețată de frică pură. Un altul lansase două rachete spre el și acum privea moartea drept în față.

La numai două secunde după ce declanșase rachetele Sparrow, Walker își dori să fi optat pentru Sidewinder. Motivul era simplu: acestea erau proiectilele pe care le lansai și care apoi își făceau treaba singure, găsindu-și ținta, indiferent unde se afla Eagle-ul. Rachetele Sparrow aveau nevoie de ghidaj. Dacă devia acum, proiectilele, rămase fără ghidaj, aveau să „o ia razna“ sau să „se prostească“, traversînd cerul pentru a cădea inofensive la sol.

Cu o fracțiune de secundă înainte de a devia văzu cum „rachetele“ lansate de MIG se rostogoleau în jos, spre pământ.

Uluit, înțelese că, de fapt, nici nu erau cu adevărat rachete; irakianul încercase să-l păcălească lansându-și rezervoarele de combustibil de sub aripi. Baloanele de aluminiu reflectaseră razele de soare, strălucind ca și cum ar fi fost flăcări de aprindere. Fusesse doar un truc, iar el, Don Walker din Tulsa, Oklahoma, aproape că se lăsase înșelat, fir-ar să fie.

Din MIG, Abdelkarim Badri pricepu că americanul nu va mai devia. Îi pusese la încercare curajul și pierduse. De pe locul din spate, Osman reușise să găsească butonul pentru comunicare. Privind peste umărul fratelui său, văzu că urcau, deja la mulți kilometri deasupra solului acum.

– Unde mergem? urlă el.

Ultimul lucru pe care îl mai auzi fu vocea calmă a lui Abdelkarim.

– Liniștește-te, frate. Mergem să ne întâmpinăm tatăl. Allah-o-Akhbar.

În aceeași clipă Walker văzu cele două rachete Sparrow explodînd, ca doi bujori imenși de flăcări roșii, apoi fragmente din avionul sovietic prăbușindu-se în peisajul de dedesubt. Sudoarea i se scurgea șiroaie în jos, pe piept.

Secundul său, Randy Roberts, care rămăsese deasupra și în urma lui, apărură deodată în vârful aripii sale drepte, cu mîna înmănușată în alb ridicată, cu degetul mare în sus. Îi răspunse în același fel. Celelalte două avioane abandonaseră urmărirea infructuoasă a MIG-urilor rămase și urcau acum pentru a reîntra în formație. Apoi se îndreptară împreună către podul de la Al Kut.

Viteza de derulare a evenimentelor este atît de mare într-o asemenea luptă, încît întreaga acțiune, de la depistarea de către radare și pînă la distrugerea avionului Fulcrum, durase doar treizeci și opt de secunde.

Detectorul se înființă la bancă fix la ora zece, însoțit de „contabil“. Acesta, mai tînăr, căra o servietă diplomat adîncă, în care

erau o sută de mii de dolari, bani gheață. Aceștia constituiau, de fapt, un împrumut aranjat de *sayan*-ul bancher, încântat să afle că banii aveau să fie depuși numai o vreme la Banca Winkler, de unde vor fi recuperați ulterior și înapoiati.

Herr Gemütlich exultă la vederea banilor. Ar fi fost ceva mai puțin entuziasmat, dacă ar fi observat că bancnotele ocupau doar o jumătate din grosimea servietei, și de-a dreptul îngrozit să vadă ce se ascundea sub fundul fals.

Din motive legate de discreție, contabilul fu exilat în biroul lui Fräü Hardenberg, în timp ce avocatul și bancherul stabiliră codurile operaționale ale noului cont. Se întoarse pentru a lua în primire chitanța pentru bani și, pînă la ora unsprezece, afacerea fu încheiată. Herr Gemütlich chemă un portar ca să-i însoțească pe vizitatori înapoi în hol și pînă la ieșire.

Pe drumul către ieșire, contabilul șopti ceva la urechea avocatului american, iar acesta îi traduse portarului. Cu un semn scurt din cap portarul opri liftul demodat, cu grilaj metalic, la mezanin, unde cei trei coborîră. Avocatul făcu semn colegului său spre ușa toaletei pentru bărbați și acesta intră. Împreună cu portarul, rămase să aștepte pe palier.

În acest moment le ajunseră la urechi sunetele unei altercații venite din hol și care se auzeau perfect, căci holul nu era la mai mult de opt metri depărtare pe culoar și mai jos cu cincisprezece trepte de marmură. Murmurînd cîteva cuvinte de scuză, portarul se îndepărtă pînă unde putea vedea ce se petrecea în hol, jos. Cele văzute îl făcură să coboare în goană treptele de marmură pentru a rezolva conflictul.

Scena era revoltătoare. Nu se știa cum, trei vagabonzi, evident beți, intraseră în hol unde îi cereau insistent funcționarei de la recepție bani de băutură. Aceasta avea să declare mai tîrziu poliției că o făcuseră să deschidă ușa spunînd că sosise poștașul.

Indignat, portarul încercă să-i scoată pe huligani din clădire. Nimeni nu observase că unul dintre huligani scăpase un pachet de

țigări lîngă tocul ușii, în așa fel încît să o împiedice să se închidă perfect și să se încuie automat. De asemenea, nimeni nu observase că, în înghesuiala creată, un al patrulea individ intrase în hol, mergînd în patru labe. Odată ajuns, se ridicase în picioare și imediat i se alăturase avocatului new-yorkez, care îl urmăse pe portar, coborînd scara.

Rămaseră deoparte în timp ce portarul îi arunca pe cei trei vagabonzi acolo unde le era locul, în stradă. Cînd se întoarse, angajatul băncii constată că avocatul și contabilul coborîseră singuri de la mezanin. Cu nenumărate scuze pentru scena neplăcută, îi conduse pînă la ieșire.

Afară, pe trotuar, contabilul oftă din rărunchi, ușurat.

– Sper că nu va mai fi niciodată nevoie să fac așa ceva.

– Poți să stai liniștit, îi răspunse avocatul. Te-ai descurcat de minune.

Discutau în ivrit, căci „contabilul“ nu știa altă limbă. Era funcționar de bancă în Beershe'eva și singurul motiv pentru care se afla la Viena, în prima și ultima sa misiune secretă, era că se întîmplase să fie frate geamăn cu Spărgătorul, care în clipa aceea stătea neclintit în întunericul dulapului pentru măști de la mezaninul băncii. Avea să rămînă acolo, nemișcat, pe parcursul următoarelor douăsprezece ore.

Mike Martin sosi după-amiază la Ar Rutba. Îi trebuiră douăzeci de ore pentru a parcurge o distanță care se făcea în mod normal în șase, cu un automobil.

La marginea orașului dădu de un păstor pe care îl lăsă cu gura căscată, dar fericit, cumpărîndu-i patru capre cu cei cîțiva dinari pe care îi mai avea, la un preț de două ori mai mare decît ar fi cîpătat pe ele la piață.

Chiar dacă li se puseră căpestre noi de sfoară, caprele părură mulțumite să se întoarcă în deșert. Nu aveau de unde ști că nu se

aflau acolo decît pentru că Mike Martin avea nevoie de un motiv pentru a umbla în amiaza mare prin deșertul sudic.

Problema lui era lipsa unei busole; aceasta se găsea, împreună cu restul echipamentului, sub podeaua unei colibe din Mansour. Cu ajutorul soarelui și al ceasului de mîină ieftin, calculă cum putu mai bine traiectoria de la releul radio din oraș pînă în valea secată unde își îngropase motocicleta.

Merse mai bine de opt kilometri, încetinit de turma de capre, care se dovedi însă utilă, căci de două ori văzu grupuri de soldați urmărindu-l cu privirea de pe șosea, pînă dispăru din raza lor vizuală. Soldații însă nu făcură nici o mișcare.

Găsi valea cu puțin înainte de apusul soarelui și o recunoscă după semnele scrijelite în stîncile din apropiere. Se odihni pînă cînd lumina scăzu total, apoi se apucă de săpat. Caprele, fericite, o luară care încotro.

Era acolo, înfășurată în sacul de plastic, o Yamaha de teren, puternică, de o sută douăzeci și cinci de centimetri cubi, neagră complet, cu coburi pentru canistarele de benzină. Găsi și busola, îngropată împreună cu pistolul și muniția.

Timp de mulți ani, trupele SAS preferaseră pistoalele Browning cu treisprezece focuri, pe care tocmai le înlocuiseră cu cele Sig Sauer de 9 mm. O asemenea armă, mai robustă, avea acum Martin în tocul de la șoldul drept. Nu se mai puneă problema deghizării; nu exista țaran irakian care să străbată partea aceasta de țară călare pe o asemenea motocicletă. Dacă va fi oprit, va trebui să tragă și să fugă.

Merse toată noaptea, mai repede decît ar fi făcut-o într-un Land-Rover. Cu motocicleta putea goni în mare viteză pe porțiunile plate și traversa văile și rîpele, folosindu-se de forța motorului sau pe picioare.

La miezul nopții opri pentru a alimenta motorul, bău ceva apă, suplimentată cu rațiile K din pachetele lăsate în ascun-

zătoare. Apoi își continuă drumul spre sud, către granița cu Arabia Saudită.

Nu avea de unde ști când traversase granița. Peisajul dezolant era același, numai stînci și nisip, pietriș și grohotiș și, dat fiind drumul în zigzag pe care fusese nevoit să-l parcurgă, era imposibil să calculeze cîți kilometri făcuse.

Probabil că va ști că se afla în Arabia Saudită cînd va ajunge la șoseaua Tapline, singura autostradă din zonă. Terenul era acum mai neted și-i permitea o viteză de peste treizeci și cinci de kilometri pe oră cînd văzu vehiculul. Dacă nu ar fi fost atît de obosit, ar fi reacționat mai repede; dar era aproape în transă, iar reflexele îi erau mult încetinite.

Roata din față mușcă obstacolul de sîrmă și îl aruncă de-a berbeleacul de cîteva ori, pînă rămase întins pe spate. Deschise ochii și privi în sus la silueta aplecată spre el și la luciul alb al stelilor pe suprafața metalică.

– *Bouge pas, mec.*¹

Nu era arabă. Își scrută mintea ostenită. Ceva de mult de tot. Aha, Haileybury și nefericitul profesor care se străduise să-l învețe tainele limbii lui Corneille, Racine și Molière.

– *Ne tirez pas*, spuse el rar. *Je suis anglais.*²

În Legiunea Străină franceză nu erau decît trei sergenți britanici, iar pe unul dintre ei îl chema McCullin.

– Nu zău? zise acesta în englezește. Atunci mișcă-ți fundul încoace, la drum. Și, dacă nu-ți e cu supărare, vreau și pistolul ăla.

Patrula Legiunii se afla mult la vest față de pozițiile destinate în liniile Aliate, în căutare de posibili dezertori irakieni pe șoseaua Tapline. Cu ajutorul sergentului McCullin ca interpret, Martin îi explică locotenentului francez că venea dintr-o misiune în Irak.

1 Nu mișca amice (*n. trad.*).

2 Nu trage. Sint englez (*n. trad.*).

Era un lucru normal pentru membrii Legiunii. Misiunile în spatele liniilor inamice erau una dintre specialitățile lor. Partea bună era că dispuneau și de un radio.

Spărgătorul așteptă cuminte în dulapul de măști întunecat, pe tot restul zilei de marți, pînă noaptea târziu. Auzi diverși membri ai personalului intrînd în toaletă, rezolvîndu-și problemele pentru care veniseră și plecînd. Prin perete auzea din cînd în cînd liftul scîrțîind pînă la etaj și înapoi. Ședea pe servietă, cu spatele sprijinit de perete; cîte o privire aruncată cadranului luminos al ceasului îi indica trecerea orelor.

Între cinci și jumătate și șase auzi personalul trecînd pe lîngă el spre ieșire, pe drumul spre casă. Știa că la șase sosea paznicul de noapte; acestuia îi deschidea portarul, care va fi avut timp pînă atunci să verifice plecarea tuturor angajaților, conform listelor la zi. După plecarea portarului, imediat după ora șase, paznicul de noapte încuia ușa și conecta sistemele de alarmă. Apoi se așeza în fața televizorului pe care îl aducea cu sine de fiecare dată și urmărea emisiunile pînă venea vremea primului rond.

Pînă și persoanele care făceau curățenie erau supravegheate, din spusele echipei yaride. Acestea se ocupau de încăperile de uz comun – holuri, scări și toalete – luna, miercurea și vinerea, dar, în această noapte de marți, Spărgătorul nu avea să fie stînjinit în activitatea sa. Sîmbăta reveneau pentru a face curat în birouri, sub privirea atentă a portarului, care stătea tot timpul cu ele.

Rutina paznicului de noapte era aparent neschimbată. Făcea trei tururi ale clădirii, încercînd toate ușile, la orele zece seara, două noaptea și cinci dimineața. Între ora la care intra de serviciu și primul rond se uita la televizor și își lua cina adusă de acasă. În intervalul cel mai lung, de la zece la două, moțăia cu un ceas deșteptător potrivit să îl trezească. Aceasta era perioada în care intenționa Spărgătorul să intre în acțiune.

Văzuse deja cabinetul lui Gemütlich cu ușa lui impunătoare. Aceasta era din lemn masiv, dar, din fericire, nu avea alarmă. Fereastra în schimb avea și, în plus, observase conturul fin a două puncte de presiune între parchet și covor.

La zece fix auzi liftul huruind în sus, cărîndu-l pe paznicul care își începea rondul cu ușile birourilor, luînd fiecare etaj de sus în jos.

O jumătate de oră mai tîrziu paznicul în vîrstă își încheiase rondul, băgase capul pe ușa toaletei pentru bărbați, aprinsese scurt lumina și verificase alarma de la fereastră, închisese ușa și se întorsese la pupitrul din hol. Acolo se hotărîse să urmărească o emisiune tîrzie la televizor.

La unsprezece fără un sfert Spărgătorul ieși, pe întuneric, din toaletă și se strecură în sus, pe scări, pînă la etajul al patrulea. Ușa biroului lui Herr Gemütlich îi luă cincisprezece minute. Ultimul dintre cele patru zăvoare ale broaștei se deschise, iar el pătrunse înăuntru.

Avea deja, fixată pe frunte cu o bandă, o mică lanternă, pe care o suplimentă cu o a doua, pentru a verifica încăperea. Lumina îi era suficientă pentru a-l ajuta să vadă cele două puncte de presiune și să se apropie de birou dinspre partea care îi oferea siguranță. Odată ajuns, stinse a doua lanternă și rămase numai cu prima, mai mică.

Broaștele celor trei sertare de sus nu constituiau o problemă, erau mici, din alamă, vechi de mai bine de o sută de ani. Scoase cele trei sertare și începu să caute pe pipăite butonul de declanșare. Nimic. Abia o oră mai tîrziu îl găsi, în fundul celui de-al treilea sertar, pe partea dreaptă. Nu mai lung de doi centimetri, din alamă, se deplasa lateral. Îl împinse, auzi un declic și de la baza sertarului se desprinsă o fișie de lemn.

Spațiul dinăuntru era destul de îngust, cam de doi centimetri, suficient însă pentru a conține douăzeci și două de foi subțiri de

hîrtie. Fiecare dintre ele era o scrisoare de împuternicire care îi conferea autoritate lui Gemütlich să opereze în conturi.

Spărgătorul scoase un aparat de fotografiat și un dispozitiv format din patru picioare de aluminiu pliante, cu ajutorul cărora foile de hîrtie fură fixate la distanța potrivită pentru obținerea unei fotografii de calitate foarte bună.

Chiar deasupra era foaia care descria modul de operare pentru contul deschis în acea dimineață de către Detector, în numele clientului său fictiv din America. Cea pe care o căuta era a șaptea. Numărul de cont îl știa deja, israelienii doar contribuiseră timp de doi ani, înainte ca operațiunea să fie preluată de americani.

Ca să fie mai sigur, le fotografie pe toate. Apoi împinse la loc ascunzătoarea, puse sertarele, le încuie și ieși, încuind și ușa biroului în urma sa. La unu și zece era la loc în dulap.

Dimineață, cînd se deschise banca, Spărgătorul lăsă liftul să urce și să coboare timp de o jumătate de oră, știind că portarul nu îi însoțea și pe angajați pînă în birourile lor. Primul client apărui la zece și zece. După ce liftul trecu pe lîngă el, Spărgătorul ieși tiptil de la toaletă, se apropie în vîrfurile picioarelor de capătul coridorului și privi în jos, în hol. La pupitrul portarului nu era nimeni; acesta era sus, împreună cu clientul.

Spărgătorul apăsă de două ori pe butonul unui aparat de semnalizare și, în nu mai mult de trei secunde, se auzi soneria de afară. Funcționara de la recepție întrebă în interfon:

– *Ja?*

– *Lieferung*, se auzi o voce metalică.

Femeia declanșă mecanismul de deschidere și în hol își făcu apariția un comisionar masiv, plin de viață. Căra un tablou imens, învelit în hîrtie maro și legat cu sfoară.

– Pofțiți, doamnă, curățat și gata de agățat pe perete, spuse el.

În urma lui ușa începu să se închidă. De afară, la nivelul solului, pe după toc, o mîna vîrî un ghemotoc de hîrtie. Ușa păru să se închidă, dar broasca nu prinse.

Comisionarul puse tabloul în picioare, pe biroul funcționarei. Era mare, avea o sută șaptezeci de centimetri pe o sută douăzeci și îi bloca practic tot câmpul vizual.

– Dar nu știu nimic despre... protestă ea.

Capul comisionarului se iți după tablou.

– Mie să-mi semnați doar de primire, vă rog, spuse el și îi puse în față suportul cu formularul de primire.

În timp ce ea îl studia, Spărgătorul se strecură în jos pe scări și apoi afară pe ușă.

– Dar aici zice Galeriile Harzmann, spuse femeia.

– Exact. Ballgasse, numărul paisprezece.

– Dar noi sîntem numărul opt. Banca Winkler. Galeriile sînt mai jos.

Încurcat, comisionarul își ceru scuze și ieși. Portarul tocmai cobora treptele de marmură. Funcționara îi explică ce se întîmplase. El pufni și se întoarse la locul lui, în cealaltă parte a holului, și la ziarul de dimineață.

Un mic comitet de primire îl aștepta cu nerăbdare pe Mike Martin, adus cu un elicopter Blackhawk la baza militară aeriană din Riad, la ora prînzului. Steve Laing era acolo, împreună cu Chip Barber. Dar nu se așteptase să-și vadă și șeful, pe colonelul Bruce Craig. În timp ce el se afla la Bagdad, SAS-ul trimisese în deșertul din vestul Irakului încă două escadroane întregi din cele patru pe care le avea la Hereford. Unul rămăsese pe loc, de permanentă, iar celălalt, împărțit în unități mai mici, era împrăștiat în toată lumea, în misiuni de antrenament.

– Îl ai, Mike? întrebă Laing.

– Da. Ultimul mesaj de la Jericho. Nu l-am putut trimite prin radio.

Explică pe scurt de ce și le înmînă bucata mototolită de hîrtie cu raportul lui Jericho.

– Omule, am stat ca pe jar în ultimele patruzeci și opt de ore în care n-am dat de dumneata, spuse Barber. Ai făcut o treabă extraordinară, domnule maior.

– Un ultim lucru, domnilor, interveni colonelul Craig. Dacă ați terminat cu el, pot să-mi iau omul înapoi?

Laing studia hîrtia, străduindu-se să descifreze caracterele arabe. Își ridică privirea.

– Ăă, da, cred că da. Cu mulțumirile noastre cele mai sincere.

– Stați un pic, spuse Barber. Ce aveți de gînd cu el, domnule colonel?

– Păi, am un pat la bază, în partea cealaltă a aeroportului, o masă bună...

– Am o idee mai bună. Domnule maior, cum ți-ar plăcea o friptură zdravănă cu cartofi prăjiți, o oră petrecută într-o cadă cu apă caldă și un pat mare și moale?

– La fix, rîse Martin.

– Bun. Domnule colonel, omul dumneavoastră are o cameră la Hyatt pentru douăzeci și patru de ore, pe cheltuiala noastră. De acord?

– De acord. Mike, ne vedem mîine tot la ora asta, spuse Craig.

Pe drumul scurt de la CENTAF pînă la Hyatt, care era peste drum, Mike le făcu lui Laing și lui Barber o traducere a mesajului lui Jericho. Laing își notă în gînd.

– Asta e, spuse Barber. Băieții de la aviație or să se ducă și or s-o bombardeze.

Fu nevoie de toată autoritatea lui Chip Barber pentru a obține cel mai bun apartament pentru țăranul irakian murdar. Cînd și treaba asta fuse aranjată, traversă drumul și intră în Gaura Neagră.

Martin își petrecu ora promisă în cada aburindă, se bărbierii și se spălă pe cap, folosind articolele de toaletă pe care le găsisese

în baie, și, când termină, găsi friptura cu cartofi așteptându-l pe o tavă, în cameră.

Nu ajunsese la jumătate când îl doborî oboseala. Ajunse aproape adormit în patul mare din dormitor. În timp ce el dormea, se întâmplară mai multe lucruri. Mai întâi, lenjerie, pantaloni, șosete, pantofi și o cămașă fură aduse în sufrageria apartamentului.

De la Viena, Gidi Barzilai trimise detaliile contului lui Jericho Tel Avivului, unde se pregătea o copie identică, cu formulele necesare.

Karim se întâlni cu Edith Hardenberg la plecarea ei de la birou, o duse la o cafea și îi spuse că trebuia să plece pentru o săptămână în Iordania, să-și vadă mama bolnavă. Ea acceptă explicația lui, îl luă de mână și îi spuse să se întoarcă la ea cât mai curînd.

Gaura Neagră emise un ordin pentru baza aeriană de la Taif, unde un avion de recunoaștere TR-1 se pregătea de decolare, cu o misiune în nordul îndepărtat al Irakului, pentru a fotografia din nou complexul militar de la As-Sharqat.

Avionul primi o misiune nouă cu coordonate recente: să fotografieze o zonă deluroasă din sectorul nordic Jebal al Hamreen. Când comandantul de escadrilă protestă față de schimbarea bruscă a ordinelor, i se răspunse că acestea veniseră codificate ca „Ieremia poruncește” și protestele încetară imediat.

Avionul TR-1 decolă puțin după ora două. Pe la patru, imaginile receptate de el apărură pe ecranele din sala special destinată operațiunii, în apropiere de Gaura Neagră.

Deasupra Jebal-ului în ziua aceea erau nori și ploaie, dar avionul de recunoaștere își făcu datoria, cu ajutorul radarelor termice și cu infraroșii, și al aparatelor ASARS-2, care sfidau norii, ploaia, grindina, lapovița, zăpada și întunericul.

La sosire, imaginile fură studiate de colonelul Beatty din USAF și de comandantul Peck din Royal Air Force, cei mai

buni analiști ai fotografiilor de recunoaștere pe care îi avea Gaura Neagră.

Întîlnirea de lucru începu la ora șase. Nu erau prezenți decît opt oameni. Discuțiile fură conduse de adjunctul generalului Homer, generalul Buster Glosson, la fel de hotărît, dar ceva mai jovial. Cei doi agenți de la Informații, Steve Laing și Chip Barber, erau prezenți pentru că ei erau cei care veniseră cu noul obiectiv și știau care era proveniența informațiilor referitoare la el. Cei doi analiști, Beatty și Peck, fuseseră poftiți pentru a-și prezenta interpretarea dată imaginilor primite din zonă. Mai erau prezenți trei membri ai personalului, doi americani și un englez, a căror sarcină era de a nota toate hotărîrile luate și de a se asigura că ele erau transpuse în practică.

Colonelul Beatty deschise discuțiile cu ceea ce avea să devină laitmotivul întîlnirii.

– Avem o problemă.

– Atunci, explicați-ne-o, spuse generalul.

– Domnule general, între informațiile primite erau și trimiterele geografice. Douăsprezece cifre, șase pentru latitudine și șase pentru longitudine. Dar nu avem de-a face cu date SATNAV, care să restrîngă zona la doar cîțiva metri pătrați. Aici e vorba de un întreg kilometru pătrat. Și, pentru a fi mai sigur, am lărgit porțiunea la un kilometru și jumătate.

– Și?

– Și iat-o.

Colonelul Beatty făcu un semn către perete. Aproape tot spațiul era ocupat de o fotografie mărită, de o calitate excelentă, prelucrată prin computer, de doi pe doi metri. Toți rămaseră cu privirile ațintite asupra ei.

– Nu vîd nimic, spuse generalul. Numai munți.

– Exact asta e problema, domnule general. Nu este acolo.

Toată atenția se întoarse spre spioni. La urma urmelor, *era* informația adusă de ei.

– Și ce ar trebui să fie? Întrebă rar generalul.

– Un tun, spuse Laing.

– Un tun?

– Așa-numitul tun Babilon.

– Am crezut că le-ați interceptat pe toate încă din stădiul de fabricație.

– Așa am crezut și noi. Se pare că unul totuși a trecut.

– Dar am mai discutat o dată despre toate astea. Trebuie să fie o bază de rachete sau de avioane de luptă și bombardiere. Nu există un tun cu o capacitate atât de mare.

– Ba da, domnule general, acesta. Am verificat la Londra. Are țeava lungă de o sută optzeci de metri, cu deschidere de un metru. O încărcătură de mai bine de o jumătate de tonă. Și o bătaie de pînă la o mie de kilometri, în funcție de substanța detonată.

– Care e distanța de-aici pînă la Triunghi?

– Patru sute șaptezeci de mile sau șapte sute cincizeci de kilometri. Domnule general, avioanele de vînătoare pot intercepta un proiectil?

– Nu.

– Nici rachetele Patriot?

– Poate, dacă pleacă din locul potrivit la momentul potrivit și dacă-l depistează la vreme. Dar mai probabil e să nu poată.

– Problema e, interveni colonelul Beatty, că, indiferent ce e, tun sau bază de rachete, el nu se află acolo.

– Nici îngropat, ca fabrica de la Al-Qubai? sugeră Barber.

– Acea era mascată cu un cimitir de mașini deasupra, răspunse comandantul Peck. Aici nu e nimic. Nici drum, nici căi de acces, nici rețele electrice, nici puncte de apărare, nici heliport, nici sîrmă ghimpată, nici barăci pentru soldați, doar dealuri și munți joși, despărțiți de văi.

– Și dacă s-au folosit de același truc ca și la Tarmiya și au amplasat perimetrul de apărare atît de departe, încît iese din imagine? spuse Laing defensiv.

– Am încercat și asta, îi răspunse Beatty. Ne-am uitat în toate direcțiile pe o rază de optzeci de kilometri. Nimic.

– N-ar putea fi o operațiune perfect mascată? propuse Barber.

– Nici gînd, irakienii își protejează întotdeauna instalațiile secrete, chiar și de propriii lor oameni. Uitați aici.

Colonelul Beatty se apropie de imagine și indică un grup de colibe.

– Un sat de țărani, în imediata apropiere. Fum de la focurile de lemne, adăposturi pentru capre, capre care pasc în vale. În afara fotografiei mai sînt încă două.

– Poate au scobit întregul munte pe dinăuntru, spuse Laing. Voi așa ați făcut cu muntele Cheyenne.

– Acolo e o serie de grote și galerii, un labirint de încăperi în spatele unor uși întărite, spuse Beatty. Aici e vorba de o țeavă de tun lungă de o sută optzeci de metri. Încercați să o introduceți în interiorul unui munte și o să vedeți că vă cade totul în cap. Domnilor, pot să-mi închipui afetul, magazia și toate încăperile de locuit în subteran, dar o bucată din țeava aceea tot trebuie să rămîna pe-afară. Și nu rămîne.

Rămase cu ochii la fotografie. În cadru intrau trei ridicături muntoase și o parte din a patra. Cea mai mare dintre cele trei nu prezenta nici însemnele vreunei întăriri ranforsate, nici drumuri de acces.

– Dacă e acolo, înăuntru, undeva, propuse Peck, am putea bombarda pînă la saturație întregul perimetru. În felul ăsta, am face să se prăbușească întreaga structură peste tun.

– O idee bună, comentă Beatty. Domnule general, am putea folosi Buff-urile și face întreaga zonă una cu pămîntul.

♦ Pot să vă fac o propunere? întrebă Barber.

– Vă rog, spuse generalul Glosson.

– În locul lui Saddam Hussein, cu toată nebunia lui, dacă aş dispune de o singură armă de o asemenea valoare, aş pune la comandă un om în care să am încredere. Şi i-aş da ordin ca, dacă Fortăreaţa e vreodată atacată, să tragă. Pe scurt, dacă primele bombe nu nimeresc ţinta, iar un kilometru şi jumătate pătrat reprezintă o arie destul de mare, restul s-ar putea să cadă cu o fracţiune de secundă mai târziu.

Generalul Glosson se aplecă înainte.

– Exact ce vreţi să spuneţi, domnule Barber?

– Domnule general, dacă Pumnul lui Dumnezeu se află în interiorul acestor dealuri, el a fost ascuns printr-o operaţiune de mare fineţe. Ca să fim sută la sută siguri că îl distrugem, avem nevoie de un grad de precizie asemănător. Un unic avion, apărut din senin, într-un unic atac care să nimerască ţinta de prima – şi unica – dată.

– Nu ştiu de câte ori trebuie să vă spun, interveni exasperat colonelul Beatty, dar nu ştim unde se află butonul acesta... exact.

– Cred că colegul meu se referea la fixarea ţintei, spuse Laing.

– Dar asta presupune un al doilea avion, protestă Peck. Aşa cum fac avioanele Buccaneer pentru Tornado. Pînă şi cei care fixează ţinta trebuie s-o vadă mai întîi.

– Cu rachetele SCUD a mers, spuse Laing.

– Sigur, cei din trupele SAS au marcat lansatoarele, iar noi le-am aruncat în aer. Dar ei se aflau acolo, la sol, la o mie de metri distanţă, cu binoclul, zise Peck.

– Exact.

Timp de cîteva secunde se aşternu liniştea.

– Adică doriţi, spuse generalul Glosson, să trimitem oameni în munţi care să ne dea o ţintă de trei metri pătraţi.

Discuţia continuă timp de o oră. Ea revenea însă permanent la argumentul lui Laing.

Ținta trebuia mai întâi descoperită, apoi marcată și apoi distrusă – totul fără ca irakienii să observe, pînă cînd avea să fie prea tîrziu.

La miezul nopții, un caporal al RAF fuse trimis la Hotelul Hyatt. Pentru că nu primi răspuns bătînd la ușa apartamentului, ceru directorului de noapte să îi deschidă ușa. Trecu în dormitor și îl scutură de umăr pe cel care dormea, înfășurat într-un halat de baie, pe patul nedesfăcut.

· – Domnule maior, treziți-vă. Sînteți așteptat vizavi.

Capitolul 22

– **E** aici, spuse Mike Martin două ore mai târziu.

– Unde? întrebă colonelul Beatty curios.

– Acolo, înăuntru undeva.

În încăperea de lângă Gaura Neagră, Mike Martin stătea aplecat asupra mesei, studiind o fotografie a unei porțiuni lărgite din Jebal al Hamreen, o porțiune de opt pe opt kilometri. Arătă cu degetul.

– Satele, cele trei sate, aici și aici.

– Ce-i cu ele?

– Sînt de paravan. Minunat executate, sînt copii perfecte ale unor sate de munte, dar sînt pline cu soldați.

Colonelul Beatty privi atent cele trei sate. Unul era într-o vale, la numai un kilometru de înălțimea muntoasă din mijloc, cea din centrul clișeului. Celelalte două ocupau două trasee pe pantele munților mai îndepărtați.

Nici unul nu era destul de mare pentru a avea o moschee. De fapt, nu erau decît niște cătune. Fiecare avea, în centru, un hambar principal pentru fîn și nutreț și cîteva adăposturi mai mici pentru capre și oi. Restul așezării se compunea din zece-douăsprezece locuințe, colibe modeste din chirpici, acoperite cu stuf sau tablă, așa cum găsești peste tot în munții Orientului Mijlociu. Vara s-ar fi văzut, probabil, și cîteva petice de pămînt cultivat, dar nu și acum în plină iarnă.

Viața în munții Irakului este dură pe timpul iernii, care aduce ploi piezișe și nori mînați de vînt. Ideea că întregul Orient Mijlociu este o zonă caldă este încă o falsă legendă.

– Bine, domnule maior, cunoști Irakul mai bine decît mine. De ce sînt de paravan?

– Sursele de hrană, spuse Martin. Prea multe sate, prea mulți țărani, prea multe oi și capre. Prea puțin nutreț. Ar muri de foame.

– Fir-ar al dracului! blestemă Beatty cu patimă. Și era ațîț de simplu.

– Poate, dar asta dovedește că Jericho nu a mințit, nu s-a înșelat din nou. Dacă au mers ațîț de departe, e pentru că au ceva de ascuns.

Colonelul Craig, ofițerul comandant al Regimentului 22 SAS, era cu ei în subsol. Pîna atunci vorbise pe șoptite cu Steve Laing. Acum se apropie.

– Ce zici, Mike?

– E aici, Bruce. Probabil că se și vede – de la o mie de metri, cu un binoclu bun.

– Ștabii vor să trimită o echipă de marcarea. Tu ieși din discuție.

– Vezi să nu. Dealurile astea probabil roiesc de patrule pedestre. Vezi bine că nu e nici o șosea.

– Și? Patrulele pot fi ocolite.

– Și dacă dai de una? Aici nu vorbește nimeni araba mai bine decît mine, știi și tu. Și pe urmă, va fi un salt HALO¹. Nu poți trimite nici măcar elicopterele.

– Aș fi zis ca ai avut parte de suficientă acțiune.

¹ High Altitude Low Opening – Salt de la mare înălțime cu deschidere aproape de sol (*n.trad.*).

– Am avut pe dracu'. N-am văzut nici o acțiune. M-am săturat pînă-n gît de spionat. Lăsați-mi-o mie pe asta. Ceilalți sînt în deșert de săptămîni, iar eu m-am ținut de grădinărit.

Colonelul Craig ridică dintr-o sprînceană. Nu-l întrebase pe Laing exact ce făcuse Martin – și, oricum, nu i-ar fi spus – dar era surprins să afle că unul dintre cei mai buni oameni pe care îi avea se jucase de-a grădinarul.

– Hai înapoi la bază. Acolo ne putem face mai bine planurile. Dacă-mi place ideea ta, acțiunea îți va aparține.

Soarele nu răsărise încă atunci cînd generalul Schwarzkopf căzuse de acord că nu exista alternativă și își dăduse consimțămîntul. În colțul izolat al bazei militare aeriene de la Riad, care era rezervat SAS-ului, Martin își expusese ideile colonelului Craig și primise undă verde.

Coordonarea avea să fie făcută de colonelul Craig pentru trupele de la sol și de generalul Glosson pentru atacul aerian final.

Buster Glosson își luă cafeaua de dimineată împreună cu prietenul și șeful său, generalul Chuck Horner.

– Ai vreo idee pe cine ar trebui să trimitem în misiunea asta? întrebă el.

Generalul Horner își aminti de un oarecare ofițer care, cu două săptămîni în urmă, îi dăduse niște indicații deosebit de nepoliticoase.

– Mda, răspunse el. Dă-le-o celor de la 336.

Mike Martin cîștigase disputa cu colonelul Craig, subliniind – pe bună dreptate – că, dat fiind că cea mai mare parte a soldaților SAS prezenți în zona teatrului de operațiuni din Golf fuseseră deja trimiși în Irak, el rămăsese cel mai mare în grad, că era comandantul Escadronului B, aflat în clipa aceea în misiune în deșert sub comanda adjunctului său, și că era singurul care vorbea fluent limba arabă.

Dar argumentul hotărîtor îl constituise experiența pe care o avea în salturile libere cu parașuta. În timp ce era în Batalionul 3 parașutiști, făcuse cursurile Școlii Numărul Unu pentru Trupele Aeropurtate de la baza RAF Brize Norton și sărise cu echipele de încercare. Mai târziu, absolvise și cursul de sărituri libere de la Netheravon și lucrase cu echipa de elită a trupelor aeropurtate, Diavolii Roșii, mai cunoscuți în cercul lor sub numele de Red Freds.

Singura modalitate de a ajunge în munți, fără a stîmni alarma, era în urma unui salt HALO, ceea ce presupunea lansarea din avion la opt mii de metri, urmată de o cădere liberă, cu deschiderea parașutei la o mie două sute de metri. Nu era o treabă pentru începători.

Planificarea întregii misiuni ar fi trebuit să dureze o săptămînă, dar acum nu aveau atîta timp. Singura soluție era ca diferitele etape, saltul, marșul prin munți și selectarea poziției de pîndă, să fie gîndite simultan. Pentru asta avea nevoie de oameni pentru care să garanteze cu viața, ceea ce, oricum, avea să facă în final.

Întors în perimetrul SAS din baza militară de la Riad, prima întrebare pe care i-o puse colonelului Craig fu:

– Pe cine pot să iau?

Lista nu era prea lungă, mulți erau deja în misiune, în deșert. De pe foaia pe care i-o aduse adjunctul, un nume îi sări imediat în ochi.

– Peter Stephenson, fără discuție.

– Ai noroc, îi spuse Craig. S-a întors de dincolo acum o săptămînă și de atunci se odihnește. E în formă.

Martin îl cunoștea pe sergentul Stephenson încă de cînd sergentul era doar caporal, iar el însuși căpitan, la prima misiune pe care o conducea pe post de comandant de regiment. Ca și el, Stephenson era specialist în sărituri libere și membru al echipei pentru operațiuni aeriene din escadronul său.

– Și asta e bun, spuse Craig, indicînd un alt nume. E specializat în operațiuni montane. Eu zic că o să ai nevoie de amîndoi.

Numele la care se oprise era cel al caporalului Ben Eastman.

– Îl știi. Ai dreptate. L-aș lua oricînd cu mine. Și mai cine?

Ultimul selecționat fu caporalul Kevin North, dintr-un alt escadron. Martin nu mai lucrase cu el, dar North era și el specializat în operațiuni montane, recomandat cu căldură de comandantul său.

Aveau cinci zone de planificare care trebuiau acoperite simultan. Le împărți, păstrîndu-și rolul coordonator.

Mai întîi, trebuia ales avionul din care avea să se facă lansarea. Fără ezitare, Martin optă pentru un Hercules C-130, avionul obișnuit pentru trupele SAS, din care existau nouă în Golf. Toate erau staționate pe Aeroportul Internațional Regele Khaled, aflat în apropiere. La micul dejun veștile se înmulțiră: trei dintre ele aparțineau Escadrilei 47, de la Lyneham, în Wiltshire, escadrilă cu ani lungi de experiență în conlucrarea cu săritorii SAS.

Din echipajul unuia dintre cele trei aparate de zbor făcea parte un oarecare locotenent Glyn Morris.

Pe tot parcursul războiului avioanele de transport Hercules fuseseră în centrul acțiunii, ducînd marfa sosită la Riad pînă la bazele mai îndepărtate ale RAF de la Tabuk, Muharraq, Dhahran și chiar Seb, în Oman. Morris servise ca maestru la încărcare sau supraveghetor de marfă, dar funcția sa reală pe acest pămînt era de instructor de salturi cu parașuta, iar Martin mai sărise cu el și înainte.

Contrar legendei că trupele aeropurtate și SAS își au propriile școli de parașutism, tot ce înseamnă salt de la înălțime efectuat de armata britanică intră sub incidența RAF-ului, iar relația se bazează pe încrederea mutuală că celălalt știe exact ce are de făcut.

Comandorul de aviație Ian Macfayden, șeful RAF în Golf, alocă imediat avionul Hercules cerut misiunii SAS, în clipa în care acesta sosea de la Tabuk, iar echipele speciale se apucară, fără întârziere, de adaptările necesare operațiunii HALO programate pentru aceeași seară.

În primul rînd, trebuia instalată o consolă de oxigen pe podeaua cabinei. Dat fiind că pînă atunci nu zburase decît la o altitudine mică, aparatul Hercules nu avusese nevoie de rezervoare de oxigen, pentru ca soldații din spate să poată respira. Locotenentului Morris nu-i trebuiau instrucțiuni pentru ce avea de făcut; el și-l adusese ca ajutor pe sergentul Sammy Dawlish, instructor ca și el, dar pe un alt Hercules. Lucră toată ziua și la apusul soarelui avionul fu gata.

Numărul doi pe lista de priorități erau parașutele însele. Pînă în acel moment trupele SAS nu pătrunseseră în Irak căzînd din cer – o făcuseră numai pe roți, prin deșertul irakian – dar, pe tot parcursul războiului, misiunile de antrenament fuseseră constante.

Baza militară avea un depozit etanș cu regim de temperatură controlat, secția pentru echipament de siguranță, unde erau stocate parașutele SAS-ului. Martin ceru – și primi – opt parașute principale și opt de rezervă, deși el și oamenii lui nu aveau nevoie decît de patru din fiecare. Sergentul Stephenson primi însărcinarea să aleagă opt și să le strîngă; avea toată ziua la dispoziție.

Parașutele nu mai erau cele circulare, conice, care duceau pe oricine cu gîndul la Regimentul de parașutiști, ci modelul mai nou, denumit „pătrat“. În realitate, nu sînt chiar pătrate, ci dreptunghiulare, și sînt alcătuite din două straturi de material. În zbor, aerul pătrunde între straturi și formează o „aripă“ semi-rigidă, cu o secțiune aerodinamică, permițînd săritorului să „conducă“ parașuta spre sol, cu un grad mai mare de manevrabilitate.

Acesta este tipul care se vede de obicei la demonstrațiile de parașutism.

Cei doi caporali primiră sarcina de a obține și verifica tot ce era necesar din proviziile stocate. Între acestea se numărau patru seturi de îmbrăcăminte, patru rucsacuri Bergen, mari, recipiente pentru apă, căști, centuri, arme, HVC¹, care aveau să fie unicul fel de mâncare, muniție, truse de prim ajutor... și lista continua. Fiecare dintre ei avea să ducă în rucsac câte patruzeci de kilograme, și orice gram se putea dovedi util.

Mecanicii și echipele de întreținere lucrau la avion într-un hangar special alocat, verificând motoarele și desfăcând fiecare parte mobilă.

Comandantul de escadrilă își numise cel mai bun echipaj, al cărui navigator îl însoțise pe colonelul Craig înapoi la Gaura Neagră, pentru a face selecția zonei de lansare, vitală.

Martin însuși fu preluat de șase tehnicieni, patru americani și doi britanici, care-i prezentară „jucăriile” pe care trebuia să le folosească pentru a găsi obiectivul, a-l localiza pînă la cîțiva metri pătrați și a transmite informațiile la Riad.

În final, diversele instrumente fură ambalate în așa fel încît să nu se deterioreze din întîmplare și fură duse în hangarul în care mormanul de echipament care îi aștepta pe cei patru creștea tot mai mult. Ca să fie mai siguri, puseseră cîte două exemplare din fiecare aparat, adăugînd și mai mult poverii pe care aceștia trebuia să o care.

Martin se alătură celor care se ocupau de planificare în Gaura Neagră. Erau toți aplecați deasupra unei mese mari, înșesate cu fotografii proaspete, făcute de un alt TR-1 chiar în acea dimineată, după răsăritul soarelui. Vremea fusese bună și în fotografii se vedeau fiecare colțișor și ungher din Jebal al Hamreen.

¹ High Value Concentrates – Concentrate cu valoare calorică mare (*n.trad.*).

– Presupunem că blestematul ăsta de tun trebuie să fie îndreptat spre sud sau sud-est, spuse colonelul Craig. În cazul acesta, cel mai bun punct de observație pare să fie aici.

Indică o serie de crevase pe panta unui munte aflat la sud de așa-zisa Fortăreață, vârful din centrul grupului întins pe kilometrul pătrat indicat de răposatul colonel Osman Badri.

– Cît despre zona de lansare, ai o mică vale aici, cam la patruzeci de kilometri sud... uite, se vede apa pîrîului care curge prin ea.

Martin se uită. Era o vale minusculă între vîrfurile muntoase, lungă de aproximativ cinci sute de metri și lată cam de o sută, cu margini acoperite de iarbă presărată cu bolovani și cu un firicel de apă pe fund.

– Asta e cea mai bună? întrebă Martin.

Colonelul Craig ridică din umeri.

– Cîstit vorbind, asta e cam tot ce ai. Următoarea e la șaizeci de clișee distanță de obiectiv. Dacă te apropii prea mult, or să te vadă aterizînd.

Pe hartă, la lumina zilei, părea o joacă de copii; în întunericul ca smoala, la capătul unei căderi prin aerul înghețat, cu o sută optzeci de kilometri pe oră, nu era greu de ratat. Nu aveau nici lumini după care să se orienteze și nici semnale de la sol. Era un salt din întuneric în întuneric.

– O iau, spuse el.

Navigatorul RAF se îndreptă de șale.

– Bun, atunci eu mă duc să mă pun pe treabă.

Urma o după-amiază plină pentru el. Datoria lui era să găsească drumul pe întuneric, pe un cer fără lună, nu pînă la o zonă de lansare, ci pînă la un punct în spațiu de unde, ținînd cont și de devierile provocate de vînt, patru trupuri aflate în cădere liberă să găsească valea miniaturală. Chiar și corpurile care cad liber sînt deviate de vînt. El trebuia să calculeze cît.

Abia la ora crepusculului se reuniră în hangarul în care nimeni altcineva în toată baza nu avea acces. Avionul Hercules era gata, cu plinul făcut. Sub o aripă se găsea muntele de materiale de care aveau să se folosească cei patru. Dawlish, instructorul de sărituri, reîmpachetase fiecare dintre parașutele grele de câte 24 de kilograme, cu tot atîta grijă ca pentru sine însuși. Stephenson era mulțumit. Într-un colț era o masă mare de instructaj. Martin, care adusese cu el fotografiile mărite, luate din Gaura Neagră, îi luă pe Stephenson, Eastman și North și se apropiară de masă, pentru a stabili ruta marșului de la zona de lansare la crevasele unde intenționau să stea ascunși pentru a urmări Fortăreața, indiferent cît le va lua aceasta. După toate calculele, era nevoie de două nopți de marș, cu o zi de odihnă între ele. Nu se punea problema să meargă ziua, iar traseul trebuia să fie indirect.

În fine, fiecare își împachetă rucsacul Bergen, începînd de la fund; ultimul obiect era Ordinul Centurii, un chimir greu de pînză groasă, cu numeroase buzunare, care după aterizare trebuia scos din rucsac și purtat în jurul mijlocului.

De la intendență li se aduseră hamburgeri americani și apă minerală și, pe cînd soarele apunea, cei patru se întinseră să se odihnească înainte de plecare. Aceasta era programată pentru ora douăzeci și unu și trei sferturi, cu lansarea prevăzută pentru douăzeci și trei și jumătate seara.

Pentru Martin așteptarea era întotdeauna cea mai rea; după activitatea frenetică din timpul zilei ea venea ca un contratimp. Nu mai avea nici un lucru asupra căruia să se concentreze decît tensiunea și gîndul sîcîitor că, în ciuda verificărilor și a răsverificărilor, a pierdut din vedere un amănunt esențial. Era perioada în care unii mînceau, alții citeau, scriau acasă, dormeau sau, pur și simplu, mergeau la toaletă și se goleau.

La ora nouă un tractor remorcă avionul Hercules și îl scoase pe pistă, iar pilotul, copilotul, navigatorul și mecanicul de bord

începură verificările la motoare. Douăzeci de minute mai târziu un autobuz cu ferestre fumurii intră în hangar pentru a-i duce pe cei patru soldați și echipamentul lor pînă la avionul care îi aștepta, cu ușile din spate deschise și rampa coborîta.

Cei doi instructori așteptau deja, împreună cu comandantul la încărcare și cu pliorul de parașute. Dar numai șapte oameni urcară rampa, intrînd în cabina ca o peșteră a aparatului Hercules. Rampa se ridică și ușile se închiseră. Cel cu parașutele se întoarse la autobuz; nu-i însoțea.

Împreună cu instructorii și cu comandantul imbarcării, cei patru se așezară pe scaunele montate de-a lungul peretelui, își puseră centurile și așteptară. La ora douăzeci și unu și patruzeci și patru de minute avionul decolă de pe pista din Riad și își întorsese botul către nord.

În timp ce avionul RAF urca pe cerul întunecat al nopții de 21 februarie, unui elicopter american i se cerea să aștepte înainte de a ateriza în sectorul american al bazei.

Fusese trimis la Al Kharz să ia doi oameni. Steve Turner, comandantul Escadrilei 336 tactică de luptă, fusese chemat la Riad la ordinul generalului Buster Glosson. Așa cum i se comandase, îl aducea cu el pe cel pe care îl considera cel mai bun pilot al său pentru misiuni fulger la sol, de la mică înălțime.

Nici comandantul Rocketeer-ilor, nici căpitanul Don Walker nu avea idee de ce fusese chemat.

Aflară o oră mai târziu, într-o mică sală de instructaj din subsolul CENTAF-ului. Li se mai spuse că, exceptîndu-l pe ofițerul cu armamentul, cel care stătea pe scaunul din spate, nimeni nu trebuia să știe în detaliu despre ce era vorba.

Apoi elicopterul îi duse pe amîndoi la bază.

După decolare, cei patru soldați putură să-și desfacă centurile și să se miște prin cabina avionului, în lumina slabă,

roșiatică, din plafon. Martin urcă scara pînă în cabina de comandă, unde rămase o vreme cu echipajul.

Se îndreptară spre granița irakiană, la o înălțime de trei mii de metri, apoi începură să urce. La opt mii se opriră din ascensiune; trecură granița irakiană, aparent singuri pe cerul luminat de stele.

În realitate, nu erau singuri. Deasupra Golfului era un AWACS ale cărui ordine erau să supravegheze neîntrerupt bolta în jurul și dedesubtul lor. Dacă vreun radar irakian, rămas din cine știe ce motive „nearanjat“ de Aliați, se trezea pe neașteptate, el trebuia atacat imediat. În acest scop, sub ei zburau două formațiuni de avioane Wild Weasel, dotate cu rachete HARM antiradar.

În cazul în care vreunui pilot irakian i se năzărea să bîntuie cerul în acea noapte, o formațiune de avioane Jaguar ale RAF-ului zbura deasupra și la stînga lor, iar alta de F-15C Eagle, la dreapta. Aparatul Hercules era închis într-o cutie protectoare constituită din instrumente letale. Nici unul dintre ceilalți piloți nu știa de ce. Ei doar urmau ordinele primite.

Adevărul era că, și dacă era înregistrat de vreun radar în noaptea aceea, se presupunea că transportorul era în drum spre nord, către Turcia.

Comandantul imbarcării făcea tot ce-i stătea în puteri ca oaspeții săi să se simtă cît mai bine, oferindu-le ceai, cafea, băuturi răcoritoare și biscuiți.

Cu patruzeci de minute înainte de a ajunge la punctul de lansare, navigatorul aprinse un bec de avertizare indicînd P-minus-patruzeci și ultimele pregătiri începură.

Cei patru soldați își puseră parașutele principale și pe cele de rezervă, pe primele sus, pe umeri, pe ultimele ceva mai jos, pe spinare. Urmară rucsacurile, atîmate cu susul în jos la spate, sub parașute, cu capacul între picioare. Armele, pistoalele-mitralieră Heckler and Koch MP5 SD, agățate la brîu, în partea

stîngă, și rezervoarele personale de oxigen prinse de-a curmezișul pe burtă.

În fine, își puseră căștile și măștile de oxigen, înainte de a le conecta pe acestea din urmă la consola centrală, o structură de dimensiunile unei mese de sufragerie, plină cu butelii de oxigen. Cînd toată lumea fu așezată confortabil, pilotul, anunțat, începu să dea drumul aerului și presiunii din cabină în noaptea de afară, pînă cînd cele două se egalară.

Aceasta dură aproape douăzeci de minute. Apoi rămaseră în așteptare. Cu cincisprezece minute înaintea momentului lansării, maistrul primi un nou mesaj din cabina de comandă. Le comunică instructorilor să le facă semn soldaților să comute de pe consola principală pe rezervoarele personale. Acestea țineau pînă la o jumătate de oră, iar pentru saltul propriu-zis nu aveau nevoie decît de trei-patru minute.

În clipa aceea numai navigatorul, aflat în cabina de comandă, știa exact unde se aflau; echipa SAS avea deplină încredere că vor fi lansați acolo unde trebuia.

Comandatul îmbarcării era de-acum în contact permanent cu soldații prin intermediul unui flux constant de semne, care luă sfîrșit atunci cînd arătă cu ambele mîini luminile de deasupra consolei. În urechi începură să-i răsune instrucțiunile navigatorului, ca un val continuu.

Oamenii se ridicară și începură să se miște, încet, ca niște cosmonauți, încărcăți cu echipament, către rampă. Instructorii, fiecare cu rezervorul său de oxigen, îi însoțeau.

Echipa SAS se alinie în fața ușii din coada avionului, încă închisă, fiecare verificînd echipamentul celui din față.

Cu patru minute înainte de lansare ușa se deschise și priviră în golul negru, șuierător, adînc de opt mii de metri. Un nou semn, cu două degete ridicate, făcut de instructor: mai aveau două minute. Se apropiară, tîrșiindu-și picioarele, de marginea rampei, cu ochii ațintiți pe becurile (stinse) de pe fiecare latură

a deschiderii cascade. Becurile roșii se aprinseră și ochelarii de protecție fură coborîți. Se aprinseră becurile verzi...

Toți se răsuciră pe un călcîi, cu fața spre cabină, și se aruncară cu spatele, cu brațele desfăcute și cu capul în jos. Pragul rampei le trecu ca fulgerul prin fața măștilor și avionul Hercules dispăru.

Sergentul Stephenson era în frunte.

După ce își stabilizară poziția, cei patru bărbați coborîră o porțiune de șapte kilometri pe cerul nopții, fără un sunet. La o mie două sute de metri, parașutele automate se deschiseră, acționate de sistemele pe bază de senzori de presiune, și pînza ieși ca o explozie. Aflat în poziția a doua, Mike Martin văzu cum umbra aflată la cincisprezece metri sub el păru să se oprească brusc. În aceeași clipă, simți vibrația propriei parașute care se deschidea, apoi „pătratul“ preluă efortul și îi încetini căderea de la o sută optzeci de kilometri pe secundă la douăzeci, în timp ce amortizoarele mai micșorau din șoc.

La trei sute de metri, fiecare din ei își desfăcu carabinele cu care era prins de spate rucsacul, lăsîndu-l să alunece pînă rămase atînat de picioare. Rucsacurile urmau să rămînă așa pînă jos și numai cînd ajungeau la o înălțime de treizeci de metri aveau să fie lăsați pînă la capătul frînghiei de siguranță din nailon, lungă de cinci metri.

Parașuta sergentului se îndrepta cu repeziciune spre dreapta, așa că Mike îl urmă. Cerul era senin, iar sub stelele vizibile formele întunecate ale munților se repezeau în sus, către ei. Văzu ceea ce văzuse și sergentul, anume licărul apei pîrîului care curgea în vale.

Peter Stephenson ateriză exact în centrul zonei, la cîțiva metri de malul pîrîului, pe iarbă moale și mușchi. Martin dădu drumul rucsacului atînat de frînghie, se răsuci, se opri în aer, simți cum rucsacul izbește solul sub el și ateriză ușor, pe ambele picioare.

Caporalul Eastman trecu de el, pe deasupra, se întoarse planînd și căzu la cincizeci de metri mai încolo. Martin tocmai își desfăcea hamurile parașutei, așa că nu îl văzu pe Kevin North aterizînd.

Cățărătorul era al patrulea și ultimul din șir, și coborîse la o sută de metri distanță, dar nu pe porțiunea cu iarbă, ci pe panta muntelui. Încerca să se apropie de colegii săi, manevrînd pîrghiile parașutei, cînd rucsacul de sub picioarele lui lovi solul și se tîrî pe coastă, tras de omul de al cărui mijloc era legat. Se rostogoli preț de vreo cinci metri și se înțepeni între bolovani.

Smucitura îl dezzechilibra pe North, care nu mai ateriză în picioare, ci pe o parte. În locul acela nu erau prea multe stînci, dar una dintre ele îi zdrobi femurul stîng în opt locuri. Caporalul simți, cu o claritate uimitoare, osul plesnind, dar lovitura fu atît de puternică, încît îl amorți. Timp de cîteva secunde doar. Apoi durerea începu, în valuri. Se rostogoli și se prinse cu ambele mîini de coapsă, șoptind fără încetare:

– Ah, nu, Dumnezeu mare, te rog, nu...

Deși nu-și dădea seama, fiindcă hemoragia era internă, începu să sîngereze. Una dintre așchiile de os sărite din fractura multiplă îi retezase artera femurală care continua să pompeze sîngele în interiorul coapsei terciuite.

Ceilalți trei îl găsiră un minut mai tîrziu. Își deshămaseră parașutele și rucsacurile, convinși că și el făcea același lucru. Cînd își dădură seama că nu era lîngă ei, pomiră în căutarea lui. Stephenson scoase lanterna și luminează piciorul.

– Drace, murmură el.

Aveau cu ei truse de prim ajutor, ba chiar și bandaje pentru schije, dar nu aveau nimic pentru asemenea cazuri.

Caporalul avea nevoie de tratament antitraumatic de plasmă și de o intervenție chirurgicală, și asta încă repede. Stephenson se repezi la rucsacul lui North, smulse din el trusa de prim aju-

tor și începu să pregătească o doză de morfină. Nu mai era nevoie. O dată cu sîngele, se scurgea și durerea.

North deschise ochii, îi aținti asupra chipului lui Mike Martin, aplecat deasupra sa, șopti „Șefule, îmi pare rău“ și îi închise la loc. Două minute mai târziu, muri.

Într-un alt timp, într-un alt loc, poate că Martin ar fi fost capabil să manifeste ceva din durerea pe care o simțea la pierderea unui om ca North, aflat sub comanda sa. Acum nu avea timp; și nu era locul. Ceilalți doi rămași înțeleseseră asta și își continuară treburile într-o tăcere întunecată. Avea ea să vină și vremea durerii.

Martin sperase să strîngă parașutele și să părăsească valea, căutînd o crevasă în care să îngroape surplusul de material. Acum acest lucru nu mai era cu putință. Aveau de îngropat și cadavrul lui North.

– Pete, începe să strîngi tot ce putem îngropa. Găsește o groapă sau sapă una. Ben, apucă-te să strîngi pietre.

Martin se aplecă deasupra cadavrului, îi luă plăcuțele de identificare și pistolul-mitralieră, apoi se duse să-l ajute pe Eastman. Împreună, cu miinile și cu cuțitele, cei trei săpară o groapă în pajiștea acoperită cu iarbă și așezară trupul în ea. Deasupra mai erau de pus și altele: patru parașute principale deschise, patru rezerve încă împachetate, patru rezervoare de oxigen, frînghii, plase.

Apoi începură să îngrămădească pietrele, nu ordonat, într-un monument ușor de detectat, ci la întâmplare. Ca și cum bolovanii s-ar fi rostogolit de pe munte. Aduseră apă pentru a spăla pietrele și iarba de petele roșii. Locurile goale, lăsate de bolovanii folosiți, fură nivelate cu piciorul și acoperite cu mușchi adus de pe malul pîrîului. Valea trebuia să arate pe cît posibil așa cum arătase cu o oră înainte de miezul nopții.

Speraseră ca pîna în zori să facă cinci ore de marș, dar treaba asta le luase mai mult de trei dintre ele. O parte din conținutul

rucsacului lui North rămase înăuntru și fu îngropată o dată cu el: îmbrăcămintea, mîncarea, apa. Restul fură nevoiți să îl împartă între ei, îngreunîndu-și și mai mult poverile.

Cu o oră înainte de ivirea zorilor părăsiră valea și intrară în acțiune. Sergentul Stephenson preluă rolul de conducător de pluton: mergea înaintea celorlalți doi, lăsîndu-se la pămînt ori de cîte ori trebuia trecută o culme și privind atent peste ea, ca pe partea cealaltă să nu-i aștepte vreo surpriză neplăcută.

Drumul urca, iar el stabilise un ritm necruțator. Deși mic de statură, vînjos și cu cinci ani mai în vîrstă decît Martin, putea umbla pînă cînd ceilalți cădeau din picioare, cărînd în tot acest timp o sarcină de cincizeci de kilograme.

Norii își făcură apariția deasupra munților exact cînd Martin avea mai multă nevoie de ei, întîrziind apariția zorilor și prelungind întunericul cu încă un ceas. În nouăzeci de minute de marș susținut parcurseră doisprezece kilometri, punînd cîteva culmi și două dealuri între ei și vale. În cele din urmă, lumina cenușie, dar din ce în ce mai puternică, îi sili să își caute un loc unde să se oprească. Martin optă pentru o fisură orizontală în stîncă, sub o streășină mascată de ierburi înalte, chiar deasupra unui torent secăt. Profitînd de ultimele minute de întuneric, mîncară din rații, băură puțină apă, apoi se acoperiră cu plasele de protecție și se întinseră să se odihnească. Își împărțiră carturile, iar Martin îl luă pe primul.

La unsprezece îl înghionti pe Stephenson și se culcă, în timp ce sergentul rămase de pază. Se făcuse ora patru după-amiază cînd Ben Eastman îl împunse în coaste cu un deget ferm. Martin deschise ochii și îl văzu pe Eastman cu degetul la buze. Martin ascultă. Din valea secată a torentului, la numai trei metri de locul unde se aflau, veneau sunetele guturale ale unor voci care vorbeau în arabă.

Sergentul Stephenson se trezi și ridică o sprînceană. Ce era de făcut? Martin ascultă o vreme. Erau patru, în patrulare, plic-

tisiți să tot hălăduiască prin munți și obosiți. În zece minute află că intenționau să rămână acolo peste noapte.

Pierduseră deja destul timp. La șase, când întunericul se lăsa din nou peste înălțimi, trebuia să o ia din loc, și fiecare oră era prețioasă dacă voiau să parcurgă distanța care îi mai despărțea de crevasele din coasta dealului, vizavi de Fortăreață. Era posibil să aibă nevoie de timp suplimentar pentru a căuta și a găsi crevasele.

Din conversația din vale reieșea că irakienii aveau de gând să pomească în căutare de lemne de foc. Cu siguranță că aveau să arunce ochii și după tufele în spatele cărora stăteau lungiți soldații din SAS. Și chiar dacă nu o făceau, putea să le ia ore întregi pînă să adoarmă suficient de adînc ca trupa lui Martin să se poată strecura pe lîngă ei, ca să scape. Nu aveau de ales.

La un semn al lui Martin, ceilalți doi își scoaseră cuțitele late, cu două tăișuri, și toți trei își dădură drumul pe grohotiș, în vale.

Cînd totul luă sfîrșit, Martin scotoci prin buzunarele irakienilor morți. Toți aveau patronimul Al-Ubaidi. Erau din tribul Ubaidi, munteni din partea locului. Toți purtau însemnele Gărzii Republicane. În mod evident, Garda îi recrutase pe acești luptători din munți pentru a forma patrula a căror misiune era să păzească Fortăreața de nepoftiți. Observa că erau supli și mici de statură, fără un gram de grăsime pe ei, bărbați care puteau merge oricît prin munții din regiune, fără să obosească.

Le mai trebui încă o oră ca să tîrască trupurile neînsuflețite în crevasă, să taie cortul în bucăți, pentru a face din el o prelată, pe care apoi o decorară cu tufe, iarbă și buruieni. Cînd sfîrșiră, numai un ochi extrem de ager ar fi putut descoperi ascunzătoarea de sub streășină. Din fericire, patrula irakiană nu avusese un radio, așa că nu erau așteptați să dea raportul decît cînd se întorceau la bază, indiferent cînd putea fi aceasta. Acum,

că nu aveau să se mai întoarcă deloc, cu puțin noroc aveau să treacă două zile pînă să li se simtă lipsa.

O dată cu căderea întunericului, trupa SAS porni mai departe, încercînd să reconstituie formele munților văzuți în fotografii, în lumina stelelor și ghidîndu-se după busolă către vîrful pe care îl căutau.

Harta lui Martin era o adevărată operă de artă, desenată de un computer pe baza fotografiilor făcute de avionul TR-1 și avînd trasat pe ea drumul de la zona de lansare pînă la punctul de unde aveau să supravegheze Fortăreața. Oprindu-se din cînd în cînd să consulte dispozitivul SATNAV de mînă, pentru a afla poziția, și să studieze harta la lumina lanternei, Martin verifica direcția și viteza de mers. Pe la miezul nopții ambele erau destul de bune. Aprecie că mai aveau de parcurs încă vreo cincisprezece kilometri.

În munții Brecon din Wales, pe un teren asemănător, Martin și ai lui ar fi putut parcurge șase kilometri pe oră, ritmul unei plimbări alerte de seară, împreună cu cîinele și fără un rucsac în greutate de patruzeci de kilograme.

Aici însă, în munții ostili, cu posibilitatea permanentă a apariției patrulelor, erau obligați să meargă mai încet. Avuseseră deja o confruntare cu irakienii și o a doua putea fi fatală.

Unul dintre avantajele pe care le aveau asupra irakienilor erau NVG¹-urile, ochelari ca niște ochi de broască ieșiți din orbite. Cu ajutorul noii versiuni panoramice vedeau tot ce li se întindea înaintea într-o culoare verzuie, fosforescentă, căci ceea ce făceau amplificatoarele de imagine era să concentreze orice strop de lumină spre retina privitorului.

Cu două ore înainte de ivirea zorilor văzură forma masivă a Fortăreței înaintea lor și pomiră să urce panta din stînga. Vîrful

¹ Night Vision Goggles – Ochelari pentru vizibilitatea pe timp de noapte (*n.trad.*)

pe care îl aleseseră era la marginea sudică a kilometrului pătrat indicat de Jericho. Din crevasele aflate în partea sa superioară trebuia să se vadă versantul vestic al Fortăreței – dacă *există* într-adevăr o Fortăreață – la o înălțime aproximativ egală față de vîrf.

Urcară din greu timp de o oră, cu respirația grea și întretăiată. Aflat în frunte, sergentul Stephenson alesese o potecă pentru capre, care urca ocolind vîrfurile muntelui. Chiar înainte de a ajunge în vîrf, descoperiră crevasa depistată de TR-1 cu ajutorul camerei îndreptată în-jos-și-lateral. Arăta mai bine decît sperase Martin, o spărtură naturală în stîncă, lungă de trei metri, adîncă de unu și jumătate și înaltă de șaptezeci de centimetri. Se prelungea în afară cu o streășină pe care Martin putea să-și sprijine torsul în timp ce partea inferioară a trupului și picioarele și le ținea în crevasă.

Scoaseră plasele și se apucară să facă din crevasă un punct invizibil pentru ochii cercetători ai altora.

Își îndesară buzunarele Ordinului Centurii cu hrană și băutură, verificară armamentul și îl lăsară la îndemînă, iar Martin își trase aparatele aproape. Cu puțin înainte de răsăritul soarelui, avu ocazia să folosească unul dintre ele.

Era un transmițător, mult mai mic decît cel pe care îl avusese la Bagdad, abia cît două pachete de țigări puse laolaltă. Se conecta la o baterie cu cadmiu-nichel, cu suficientă putere să-i dea mai mult timp de conversație decît avea să-i trebuiască vreodată. Frecvența era gata fixată, iar la capătul celălalt exista cineva care asculta pregătit, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Pentru a-i atrage atenția nu trebuia decît să apese pe butonul de transmisie în secvența convenită de semnale și pauze, apoi să aștepte ca celălalt să îi trimită secvența de răspuns. A treia piesă componentă a setului era o antenă pliantă, ca aceea de la Bagdad, dar mai mică. Cu toate că se afla acum mult mai la nord decît capitala irakiană, era, în același timp, și mult mai sus.

Martin instalează antena cu fața către sud, leagă bateria la un aparat și aparatul la antenă, apoi apăsă pe butonul de transmisie. Unu-doi-trei-patru-cinci; pauză; unu-doi-trei; pauză, unu, pauză, pauză, unu. Cinci secunde mai târziu radioul din mîna lui piui încet. Patru semnale, încă patru, și două.

Apăsă pe transmisie, rămase cu degetul apăsător și spuse în microfon:

– Răspunde Ninive, răspunde Tyre. Repet, răspunde Ninive, răspunde Tyre.

Dădu drumul butonului și așteptă. Aparatul scoase repede semnalele; unu-doi-trei; pauză, unu, patru. Recepționat și înțeles. Martin puse setul deoparte, în husa impermeabilă, scoase binoclul și se aplecă peste streășină. În spatele lui, sergentul Stephenson și caporalul Eastman stăteau înghesuiți unul peste altul, ca doi embrioni, în crevasă, dar aparent destul de confortabil. Plasa din fața lui era ridicată pe două crenguțe, care îi lăsau suficient spațiu prin care strecură binoclul pentru care orice omitolog și-ar fi dat mîna dreaptă.

În timp ce soarele inunda munții din Hamreen în dimineața de 23 februarie, maiorul Martin își începu activitatea de examinare a capodoperei fostului său coleg de școală, Osman Badri, Qa'ala neobservată de ochii nici unei mașinării.

În Riad, Steve Laing și Simon Paxman priveau fix bucata de hîrtie înmînată de operatorul care venise în fugă din camera de interceptare radio.

– La dracu', spuse Laing emoționat, a ajuns acolo, în munții aia înghețați.

Douăzeci de minute mai târziu, vestea ajunsese la Al Khartz din biroul generalului Glosson.

Căpitanul Don Walker se întorsese la bază târziu în noaptea de 21, dormise puținele ore rămase și se apucase de treabă ime-

diat după răsăritul soarelui, cînd piloții întorși din misiunile de noapte își încheiau rapoartele și se duceau obosiți la culcare.

Pînă la prînz elaboră un plan cu care se putea prezenta superiorilor lui. Planul fu imediat transmis la Riad și aprobat. După-amiază, avionul necesar, echipajul și serviciile auxiliare fură toate alocate.

În plan era atacul asupra unei baze irakiene aflate mult la nord față de Bagdad, nu departe de locurile natale ale lui Saddam Hussein, denumită Tikrit Est. Avea să fie un raid de noapte cu bombe de o tonă ghidate prin laser, condus de Don Walker, în formație cu coechipierul său obișnuit, și alte două avioane Eagle.

Misiunea apăruse în mod miraculos pe Ordinul de Zbor de la Riad, deși fusese comandată nu cu trei zile, ci cu numai douăsprezece ore înainte. Celelalte trei echipaje necesare fură retrase imediat din orice altă operațiune și alocate misiunii Tikrit Est, programată pentru noaptea de 22 (poate), sau pentru orice altă noapte, după cum veneau ordinele.

Cele patru Strike Eagle erau gata de zbor la apusul soarelui în ziua de 22; la ora zece seara misiunea fu anulată. Nici o altă misiune nu-i luă locul. Cei opt piloți primiră ordin să meargă la culcare, în timp ce restul escadrilei plecă la „turtit“ de tancuri în zona unităților Gărzii Republicane, în nordul graniței kuweitiene. Pe cînd ei se întorceau, în zorii zilei de 23, cele patru echipaje fără ocupație tocmai își începeau activitatea. Se stabilă o rută care să ducă cele patru avioane pe coridorul aerian dintre Bagdad și granița iraniană, spre vest, cu o schimbare de curs de patruzeci și cinci de grade deasupra lacului As Sa'diya și apoi drept înainte către nord-vest, spre Tikrit.

În timp ce își sorbea cafeaua de dimineață la popotă, Don Walker fu chemat de comandantul de escadrilă.

– Marcatorul e pe poziție. Odihnește-te, s-ar putea să ai o noapte grea.

În lumina răsăritului, Mike Martin începu să examineze muntele de dincolo de valea abruptă. Cu binoclul concentrat la maximum, vedea tufele una câte una; dacă transfocaliza, putea cuprinde orice porțiune dorea.

În primul ceas, muntele continuă să arate ca orice alt munte, acoperit cu iarbă, cu tufe și arbuști piperniciți ca toți ceilalți. Din loc în loc câte un bolovan golaș sau o stîncă mai mică pe panta înclinată. La fel ca toate celelalte dealuri din raza sa vizuală, avea o formă neregulată. Nu părea să aibă nimic ieșit din comun.

Din cînd în cînd închidea ochii strîns ca să-i odihnească, își lăsa capul pe brațe puțin, apoi o lua de la capăt.

Pe la zece începu să vadă și restul. Erau locuri pe pante unde iarba părea să crească altfel decît în general. Erau zone unde vegetația părea să fie prea ordonată, ca trasă cu linia. Dar nu vedea nici o ușă – decît dacă era pe partea cealaltă – nici un drum, nici o urmă de cauciucuri, nici o gaură de aerisire, prin care să se elimine aerul încărcat dinăuntru, sau vreo urmă a unor săpături curențe sau anterioare. Soarele aflat în mișcare îi dezvăluia primul indiciu.

Puțin după ora unsprezece i se păru că vede ceva lucind în iarbă. Întoarse binoclul asupra locului respectiv și mări la maximum. Soarele tocmai intra în nori. Cînd ieși, sclipirea se zări din nou. Atunci văzu și sursa: o bucată de sîrmă ascunsă în iarbă.

Clipi și încercă din nou. O bucată de sîrmă de treizeci de centimetri lungime, așezată pieziș. Făcea parte dintr-o porțiune mai lungă de fir acoperit cu plastic verde, din care o parte se cojise, dînd la iveală metalul de dedesubt.

Sîrma era una dintr-un număr mai mare, toate îngropate în iarbă, vizibile din cînd în cînd cînd vîntul mișca tulpinile.

Așezate în diagonală și plecînd în direcții opuse, formau o rețea pe sub covorul de iarbă.

La vremea prînzului deveni și mai vizibilă. O întregă porțiune de munte pe care solul era fixat de suprafața de dedesubt cu ajutorul unei plase de sîrmă verde. Iarba și tufele erau plantate în ochiurile romboidale și crescuseră acoperind rețeaua.

Văzu și terasele. O parte a muntelui era construită din blocuri, probabil de beton, fiecare cu cinci centimetri mai înăuntru decît cel de mai jos de el. De-a lungul teraselor astfel formate erau șanțulețe acoperite cu pămînt în care creșteau tufele pe o linie perfect orizontală. La prima vedere, nu îți dădeai seama, pentru că aveau înălțimi diferite. Dacă te uitai doar la locul de unde răsăreau, liniile deveneau clare. Iar natura nu creștea în linii drepte.

Căută și alte părți ale muntelui, dar simetria se sfîrșea, pentru a reîncepe ceva mai departe, spre stînga. În prima parte a după-amiezei rezolvă enigma.

Analistii de la Riad avuseseră dreptate... pînă la un punct. Dacă cineva ar fi încercat să decupeze vîrfurile, acesta s-ar fi surpat. Cel care făcuse lucrarea luase, probabil, trei vîrfuri, scobise fețele interioare și umpluse spațiile dintre ele pentru a forma un crater gigantic. La umplerea spațiilor, constructorul urmărise contururile naturale ale vîrfurilor, stivind blocurile de beton în trepte, formînd terase miniaturale și turnînd de sus, din vîrf, zeci de mii de tone de pămînt pe deasupra.

Rețeaua de fixare fusese, probabil, montată ulterior: o plasă de sîrmă îmbrăcată în plastic verde, prinsă cu cleme de betonul de dedesubt, care ținea pămîntul să nu alunece în pante. Urmase iarba, semănată și răsărită, și tufele, plantate în golurile lăsate special în terasele de beton.

Peste vară iarba se întinsese ca un covor, alcătuiindu-și propria rețea de rădăcini, iar tufele se înălțaseră printre sîrme și fire de iarbă pentru a se uni cu vegetația de pe pantele originale.

Pe deasupra craterului, acoperișul fortăreței era mai mult ca sigur un dom geodezic, turnat în așa fel încît și el să conțină mii de buzunare în care putea crește iarba. Nu lipseau nici stîncile artificiale, vopsite în cenușiul pietrei adevărate, cu dîre lăsate de ploi.

Martin se concentra asupra zonei unde trebuia să fi fost buza craterului înainte de construirea cupolei. La cincisprezece metri mai jos găsi ce căuta. Trecuse peste protuberanța aceasta cu binoclul de cel puțin cincizeci de ori pînă atunci, fără să o observe.

Era o formațiune stîncoasă, de un cenușiu stins, dar tăiată de două linii negre, orizontale. Cu cît examina mai mult liniile, cu atît se întreba ce motiv ar fi avut cineva să urce pînă acolo numai ca să tragă două linii pe un bolovan.

O pală de vînt venită dinspre nord-est mișcă plasa din fața sa. Aceași pală făcu să se clatine și una dintre linii. Cînd vîntul se potoli, linia încetă să se mai miște. Martin își dădu seama că ce vedea nu erau linii trasate pe stîncă, ci fire de oțel care traversau bolovanul și se pierdeau în iarbă.

De jur împrejurul bolovanului mai mare erau cîțiva mai mici, așezați în cerc, ca niște santinele. De ce în cerc, și ce rol aveau firele de oțel? Presupunînd că cineva, aflat dedesubt, smucea tare de fire... nu cumva bolovanul se mișca din loc?

La ora trei și jumătate pricepu că nu avea de-a face cu un bolovan. Era o prelată cenușie, fixată cu pietrele așezate în cerc, și care se dădea la o parte cînd cineva trăgea de fire în jos, din cavernă.

Încetul cu încetul îi apăru evidentă, sub prelată, o formă circulară, cu un diametru de un metru și jumătate. Privea, de fapt, la pînza sub care, ascunsă de ochii lui, era ultima porțiune, lungă

de un metru, din tunul Babilon, care amenința cerul din ascunzătoarea sa de două sute de metri adâncime. Tunul era îndreptat către sud-sud-est, spre Dhahran, aflat la șapte sute cincizeci de kilometri depărtare.

– Telemetru, murmură către cei din spatele lui.

Le dădu binoclul și luă aparatul care i se întinse. Acesta arăta ca un telescop. Îl puse la ochi, așa cum fusese instruit de cei de la Riad, și văzu muntele și prelate care ascundea tunul, dar la dimensiunile lor naturale. Pe prismă se vedeau patru semne de marcare în formă de V, cu vîrfurile spre înăuntru. Învîrți de butonul de pe laterala instrumentului pînă cînd cele patru V-uri se întîlniră într-o cruce. Aceasta era așezată exact deasupra prelatei.

Luă instrumentul de la ochi și privi gradațiile: o mie optzeci de metri.

– Busola, spuse el.

Întinse telemetrul și luă busola electronică. Aceasta nu avea nimic de-a face cu discul care plutea într-un recipient cu alcool și nici cu acul fixat pe un balansier. O ridică la ochi, prinse în vizor prelate de pe partea cealaltă a văii și apăsă pe buton. Busola făcu singură restul, dîndu-i o poziție de trei sute patruzeci și opt de grade, zece minute și optsprezece secunde de la locul unde se afla.

Dispozitivul de poziționare SATNAV îi furniză ultimul lucru de care avea nevoie, și anume poziția sa exactă pe suprafața planetei, cu o aproximație de cincisprezece metri.

Instalarea antenei de satelit în spațiul strîmt era o treabă complicată, care luă zece minute. Chemă Riadul și i se răspunse imediat. Rar, Martin citi pentru cei care îl ascultau în capitala saudită cele trei seturi de cifre: poziția sa exactă, direcția de la el la țintă și distanța. Riadul avea să facă restul și să dea coordonatele pilotului.

Martin se strecură înapoi în crevasă și încercă să doarmă. Sergentul Stephenson îl înlocui la pîndă, în așteptarea eventualelor patrulare irakiene.

La opt și jumătate, în întuneric complet, făcu o probă a aparatului de marcaj cu infraroșii. Acesta avea forma unei lanterne mici, cu mîner ca de pistol, dar cu câtare la un capăt. Îl conectă la baterie, îl îndreptă către Fortăreață și privi. Întregul munte era luminat clar, ca scîldat în razele puternice ale unei luni verzui. Concentră amplificatorul de imagine pe prelata ce ascundea țeava tunului Babilon și apăsă pe trăgaci.

O rază subțire, invizibilă, de lumină infraroșie, traversă valea, iar el văzu un punct roșu apărînd pe coasta muntelui. Manevră pînă cînd puse punctul pe prelată și ținu acolo timp de o jumătate de minut. Mulțumit, îl stinse și se tîrî înapoi sub plasă.

Cele patru avioane Strike Eagle decolară de pe Al Kharz la ora douăzeci și doi și trei sferturi, urcînd pînă la o înălțime de șapte mii de metri. Pentru trei dintre ele totul era o misiune de rutină, de bombardare a unei baze aeriene irakiene. Fiecare avion avea la bord cîte două bombe de o tonă, ghidate prin laser, pe lîngă propriile rachete defensive aer-aer.

Alimentarea cu combustibil de la avionul cisternă KC-10, aflat imediat la sudul graniței irakiene, decurse normal, fără evenimente. Cu rezervoarele pline, se întoarseră în formație articulată și grupul, codat Bluejay¹, se îndreptă aproape către nord, trecînd pe deasupra orașului irakian As-Samawa la ora douăzeci și trei și paisprezece minute.

Zburau ca de obicei, fără să comunice între ei prin radio și fără lumini, fiecare copilot avîndu-i perfect vizibili pe ceilalți trei pe ecranul radarului. Noaptea era senină, iar AWACS-ul care

¹ Stîncuță (*n. trad.*)

patrula deasupra Golfului le transmisese o „imagine clară“, ceea ce însemna că nu se afla în aer nici un avion de luptă irakian.

La douăzeci și trei și treizeci și nouă de minute copilotul lui Don Walker murmură:

– Punct de cotitură peste cinci.

Îl auziră toți și înțeleseseră că peste cinci minute aveau să vireze deasupra lacului As Sa'diyah.

În clipa în care efectuau virajul de patruzeci și cinci de grade la stînga, pentru a se îndrepta spre Tikrit Est, ceilalți trei îl auziră pe Don Walker rostind clar:

– Formațiunea Bluejay... liderul are probleme la motor. Mă întorc la bază. Bluejay Trei, preia comanda.

În seara aceea Bluejay Trei era Bull Baker, comandantul celorlalte două avioane rămase.

Din acest moment, lucrurile luară o întorsătură proastă și foarte stranie. Secundul lui Walker, Randy Roberts, zis R-2, se apropie de lider, fără să vadă nici un defect la motorul acestuia; totuși, avionul din frunte pierdea din viteză și înălțime.

Dacă se întorcea la bază, era normal ca secundul să-l urmeze, cu excepția cazului în care problema era minoră. Dar un motor defect deasupra teritoriului inamic nu constituia o problemă minoră.

– Recepționat, confirmă Baker.

Apoi îl auziră pe Walker spunînd:

– Bluejay Doi, întoarce-te alături de Bluejay Trei, repet, întoarce-te. E un ordin. Continuați către Tikrit Est.

Secundul, complet nedumerit, se supuse ordinului și urcă, alăturîndu-se avioanelor rămase din formația Bluejay. Comandantul continua să piardă înălțime, aflat deasupra lacului; îl vedeau perfect pe ecranele radarelor.

În aceeași clipă realizară că acesta comisese o eroare inimaginabilă. Nu se știe din ce motiv, poate în starea de zăpăceală cauzată de defectarea motorului, mesajul său nu fusese

transmis pe frecvența rapidă codată, ci „în clar“. Mai mult, pomenise chiar și destinația lor.

Deasupra Golfului, un tânăr sergent din USAF, aflat în fața bateriei de console din cabina avionului AWACS, își strigă perplex comandantul.

– Avem o problemă. Liderul Bluejay are o defecțiune la motor. Vrea să se întoarcă la bază.

– Bun, am notat, răspunse comandantul misiunii.

Pe cele mai multe avioane, căpitanul este cel care are controlul absolut. Pe un AWACS, el are acest control în ce privește siguranța aparatului, dar comandantul de misiune este acela care dă ordinele.

– Dar, domnule comandant, protestă sergentul, liderul Bluejay a vorbit în clar. A dat obiectivul misiunii. Să-i trimit pe toți înapoi la bază?

– Nu, misiunea continuă, spuse comandantul. Dă-i drumul.

Sergentul se întoarce la consola lui total nelămurit. Era o nebunie. Dacă irakienii interceptaseră conversația, apărarea anti-aeriană de la Tikrit Est avea să fie pusă în alertă.

Îl auzi din nou pe Walker.

– Liderul Bluejay, SOS, SOS! Ambele motoare moarte. Mă catapultez.

Continua să vorbească în clar. Dacă îl ascultau, irakienii auzeau totul.

Și chiar așa și era. Mesajele fuseseră interceptate. La Tikrit Est tunarii trăgeau prelatele de pe bateriile de Triplu-A, în timp ce rachetele așteptau cumiți zumzetul motoarelor care se apropiau. Alte unități fuseseră alertate și se îndreptau spre lac, în căutarea celor doi piloți căzuți.

– Domnule comandant, Bluejay Unu a căzut. Trebuie să-i trimitem la bază și pe ceilalți.

– Am notat. Negativ, răspunse comandantul.

Se uită la ceas. Avea și el ordinele lui. Nu știa care era motivul lor, dar el nu putea decît să le urmăze.

Formația Bluejay se afla la nouă minute de obiectiv, unde o aștepta un adevărat comitet de primire. Cei trei piloți își continuară drumul într-o tăcere impietrită.

În AWACS, sergentul continuă să vadă luminița lui Bluejay. Unu din ce în ce mai jos, deasupra lacului. Avionul Eagle, evident abandonat, avea să se prăbușească din clipă în clipă.

Patru minute mai târziu, comandantul păru că se răzgîndește.

– Bluejay, formațiunea Bluejay, AWACS către Bluejay, întoarceți-vă la bază. Repet, întorceți-vă la bază.

Deprimată și iritată de felul în care se desfășuraseră evenimentele nopții, cele trei Strike Eagle își abandonară cursul îndreptîndu-se spre casă. Lipsiți de radare, tunarii de la Tikrit Est rămaseră să aștepte în van timp de încă o oră.

La marginea sudică a lui Jebal al Hamreen, un alt post de ascultare irakian interceptase convorbirea. Colonelul comandant nu avea sarcina să-i alerteze pe cei de la Tikrit Est sau vreo altă bază de apropierea avioanelor inamice. Singura lui îndatorire era să se asigure că nu intră nimeni în Jebal.

Intrase în alertă la apariția aparatelor deasupra lacului; drumul de la lac la baza aeriană trecea pe deasupra părții de sud a taberei lui. Fusese încîntat cînd unul dintre ele se prăbușise; iar cînd celelalte trei se întoarseră din drum și o luară spre sud, răsufală ușurat. Anulă alerta.

Don Walker plonjase în spirală pînă la o sută de metri deasupra lacului, de unde trimisese semnalul SOS. La nivelul apei lacului As Sa'dyiah, introduse noile coordonate în computer și cîrmi spre nord, în Jebal. Totodată, trecu pe LANTIRN¹.

¹ Low-Altitude Navigation and Targeting, Infra-Red for Night – Sistem de navigație și ochire la altitudine joasă, cu vedere de noapte în infraroșii (*n. trad.*).

LANTIRN este echivalentul american al sistemului britanic TIALD. Comuțînd pe LANTIRN și privind prin centropian, Walker văzu peisajul care se întindea înaintea lui, luminat perfect de razele infraroșii emise de sub aripa avionului. Înșirate pe display, coloanele de cifre îi dădeau acum cursul, viteza, înălțimea și punctul de lansare.

Ar fi putut trece pe pilot automat, lăsînd computerul să conducă aparatul prin văi și canioane, pe după culmi și dealuri, în timp ce pilotul ședea cu mîinile în sân. Prefera însă să rămînă pe comandă manuală și să-l piloteze el însuși.

Cu ajutorul fotografiilor de recunoaștere trimise de Gaura Neagră, își trasase un curs care să nu depășească linia de înălțime a dealurilor. Rămase la mică înălțime, ținîndu-se aproape de fundul văilor, trecînd din breșă în breșă în zigzag, ca un vagonet de *montagne-russe*, din ce în ce mai aproape de Fortăreață.

O dată cu SOS-ul lui Walker, radioul lui Mike Martin emisesese o serie de semnale convenite dinainte. Martin se trăsese pînă la marginea stîncii, deasupra văii, fixase marcatorul cu infraroșii asupra prelatei aflate la o distanță de o mie de metri, avînd grijă ca punctul stacojiu să fie exact în mijlocul țintei, și îl lăsase acolo. Semnalele radio însemnau că mai erau „șapte minute pînă la lansare”; din clipa aceea nu avea voie să clintească punctul roșu nici un centimetru.

– Era și vremea, mormăi Eastman, am înghețat aici.

– Nu mai e mult, îi replică Stephenson, înghesuind ultimele lucruri în rucsac. O să ai parte de toată alergătura de care ai nevoie, Benny.

Numai aparatul de radio rămase despachetat, în așteptarea următoarei transmisii.

De la locul său, din spatele Eagle-ului, Tim, copilul, vedea pe ecran aceleași date ca și pilotul său. Patru minute pînă la lansare... trei și treizeci... cifrele scădeau pe măsură ce avionul suiera printre munți, tot mai aproape de țintă. Trecu ca fulgerul

pe deasupra văioagei în care aterizaseră Martin și oamenii lui și în numai cîteva secunde străbătu terenul pe care își transportaseră cu atîta greutate poverile.

– Nouăzeci de secunde pînă la lansare...

Echipa SAS auzi zgomotul motoarelor venind dinspre sud, cînd avionul își începu „bucă“.

Bombardierul ajunsese deasupra ultimei culmi, la cinci kilometri sud de țintă, chiar în clipa în care numărătoarea inversă ajungea la zero. Cele două bombe ca două torpile își părăsiră locașurile de sub aripi și, purtate de inerție, continuară să se înalțe timp de cîteva secunde.

În cele trei sate fantomă, soldații din Garda Republicană, înecați în zgomotul motoarelor cu reacție care izbucnise de nicăieri deasupra capetelor lor, săriră din paturile de campanie și se repeziră după arme. În cîteva clipe, acoperișurile hambarelor se ridicară pe pilonii hidraulici, dînd la iveală rachetele de dedesubt.

Cele două bombe se eliberară din strînsoarea gravitației și începură să coboare. Detectoarele de infraroșii montate în botul lor adulmecară în căutarea razei călăuzitoare; conul răsturnat de raze invizibile tișnea din punctul stacojiu fixat pe țintă.

Con pe care, odată intrat, nu-l mai puteau părăsi.

Mike Martin stătea lungit, în așteptare, asurzit de zgomotul motoarelor care făcea munții să trepideze, și ținea punctul roșu fixat asupra tunului Babilon.

Nici nu apucă să vadă bombele. Acum privea coasta muntelui, verzuie în lumina intensificatorului de imagine, dar în clipa următoare fu nevoit să-și mute privirea și să-și acopere ochii în timp ce noaptea se preschimba într-o zi sîngerie. Cele două bombe loviseră simultan, cu trei secunde înainte ca ofițerul din Gardă din adîncul muntelui, un colonel, să apuce să întindă mîna după pîrghia de lansare. Nu mai apucă să o facă.

Privind peste vale, Martin văzu întregul vîrf al Fortăreței izbucnind în flăcări. La lumina lor văzu imaginea de o secundă a unei țevi uriașe, cabrîndu-se ca un animal lovit, smucindu-se și răsucindu-se în explozie, frîngîndu-se și prăbușindu-se înapoi în crater o dată cu rămășițele cupolei.

– Toate flăcările iadului, murmură sergentul Stephenson de lîngă el.

Analogia nu era rea. Limbile portocalii începură să lucească în adîncul craterului în timp ce fulgerele dintîi ale exploziei se potoleau, iar pe deasupra munților se așternea din nou semiîntinericul. Martin începu să emită semnalele de „alertă“ pentru cei care ascultau la Riad.

După lansarea bombelor, Don Walker cîrmise la o sută treizeci și cinci de grade, coborînd în căutarea unui curs de întoarcere spre sud. Pentru că terenul nu era plat, trebuia să se înalțe mai mult decît ar fi fost normal, altfel risca să agațe vre-unul din vîrfuri.

Cea mai bună șansă o avea satul cel mai îndepărtat de Fortăreață. Timp de o fracțiune de secundă se află deasupra lui, pe o aripă, trăgînd spre sud, cînd fură lansate cele două proiectile. Nu mai erau SAM-uri rusești, ci rachete Roland franco-germane, cele mai bune de care dispunea armata irakiană. Prima zbură prea jos, în urmărirea avionului care dispăru pe după munți. Racheta nu reuși să evite culmea. Cea de-a doua trecu razant peste stîncile din vîrf și prinse din urmă Eagle-ul în vale.

Walker simți șocul uriaș al impactului rachetei cu corpul avionului distrugînd și aproape smulgînd motorul din dreapta.

Eagle-ul fu proiectat în înaltul cerului, cu toate sistemele lui delicate în derivă, lăsînd în urmă o coadă de combustibil, ca o cometă. Walker testă comenzile și descoperi o masă flască acolo unde pîna nu de mult obținuse o reacție promptă. Se terminase, avionul murea sub el, cu toate semnalele de alarmă aprinse,

treizeci de tone de metal arzînd, gata să se prăbușească din ceruri.

– Catapultați, catapultați...

Centroplanul se sparse cu o fracțiune de secundă înainte ca cele două scaune să fie catapultate în noapte, răsucindu-se, apoi stabilizîndu-se. Sensorii percepură imediat altitudinea mică și desfăcură chingile care îl legau pe pilot de scaun, eliberîndu-l de metalul căzător și permițînd parașutei să se deschidă.

Walker nu se mai catapultase pînă atunci dintr-un avion. Șocul îl amorți o vreme, răpindu-i capacitatea de decizie. Din fericire, constructorii se gîndiseră și la asta. Cînd scaunul greu de metal o luă înainte, parașuta se deschise singură cu un pocnet și se desfășură. Amețit, Walker se trezi într-un întuneric absolut, legănîndu-se în ham deasupra unei văi pe care nu o vedea.

Căderea nu fu lungă, fusese la o altitudine prea mică. În cîteva secunde pămîntul se repezi în sus și îl izbi, dîndu-l peste cap, rostogolindu-l și răsucindu-l, mîini frenetice căutînd dispozitivul care desfăcea hamul. În sfîrșit, scăpă de parașută, care porni purtată de vînt prin vale, și rămase culcat pe spate pe iarba țepoasă. Se ridică.

– Tim! strigă el. Tim, ai pățit ceva?

O luă la fugă pe fundul văii, căutînd cu privirea cea de-a doua parașută, convins că aterizaseră amîndoi în aceeași zonă.

Din punctul acesta de vedere avea dreptate. Ambii piloți căzuseră la depărtare de două văi de țintă. Pe cer, spre nord, se zărea o licărire stinsă, roșiatică.

Trei minute mai tîrziu se izbi de un obiect, lovindu-se la genunchi. Crezu că era un bolovan, dar în lumina slabă văzu că era unul din scaune. Poate al lui. Sau al lui Tim? Continuă să caute.

Walker îl găsi pe copilul. Tînarul se catapultase foarte bine, dar șocul rachetei afectase în parte dispozitivul de separare. Aterizase pe coasta muntelui legat de scaun, cu parașuta încă

strînsă dedesubt. Impactul cu solul smulsese, în sfîrșit, trupul din scaun, dar nimeni nu supraviețuia unui asemenea șoc.

Tim Nathanson zăcea pe spate, în vale, într-o încîlceală de membre frînte, cu chipul ascuns de cască și vizor. Walker îi scoase masca, îi smulse plăcuțele de identificare de la gît, întoarse spatele munților înroșiți și o luă la fugă cu lacrimile curgîndu-i pe față.

Alergă pînă obosi, apoi caută o crevasă, unde se ascunse să se odihnească.

La două minute de la explozia din Fortăreață, Martin luă legătura cu Riadul. Își trimise mai întîi seria de semnale de recunoaștere, apoi mesajul. Acesta era : „Acum Barabbas. Repet: Acum Barabbas“.

Cei trei soldați SAS închiseră radioul, îl împachetară, își puseră rucsacurile în spate și începură coborîrea – în goană. Aveau să fie mai multe patrule decît oricînd, nu în căutarea lor, căci irakienilor urma să le ia ceva timp pînă să înțeleagă cum se făcuse că tirul fusese atît de precis, ci a echipajului american doborît.

Sergentul Stephenson determinase direcția și distanța la care căzuse avionul. Presupunînd că mai plutiseră în derivă o vreme după prăbușirea aparatului, aviatorii – în cazul în care supraviețuiseră – trebuiau să se afle undeva pe această traiectorie. Se mișcară iute, nu cu mult înaintea soldaților din Gardă, recrutați din rîndurile triburilor Ubaidi, care ieșeau ca fumicile din colibele lor din sate, îndreptîndu-se spre tabără.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Mike Martin și cei doi soldați SAS găsiră trupul fără viață al copilotului. Nu mai era nimic de făcut, așa că pomiră mai departe. După alte zece minute auziră, în urmă, răpăitul continuu al armelor de foc de calibru mic. Acesta ținu o vreme. Cei din Al-Ubaidi găsiseră și ei cadavrul și, în furia lor, își goliseră încărcătoarele. Gestul acesta le trăda poziția. Cei din SAS o luară iar din loc.

Don Walker abia dacă simți lama cuțitului sergentului Stephenson în gât. Atingerea era ca aceea a unui fir de mătase pe beregată. Ridicînd ochii, văzu o siluetă aplecată deasupra lui. Bărbatul era brunet, suplu; în mînă avea un pistol îndreptat către pieptul lui Walker; purta uniforma Gărzii Republicane Irakiene, Divizia vînătorilor de munte. Apoi omul vorbi:

– Prost moment ți-ai ales pentru o ceașcă de ceai. Ce-ai zice să ne mișcăm fundurile de-aici?

În noaptea aceea generalul Norman Schwarzkopf ședea singur în apartamentul său de la etajul al patrulea al Ministerului Apărării. Nu aici își petrecuse cea mai mare parte a ultimelor șapte luni, ci vizitînd cît mai multe unități combative sau în subsolul al doilea, împreună cu personalul și cu planificatorii. Cabinetul mare, confortabil, era locul unde se retrăgea cînd voia să fie singur.

În noaptea aceea ședea la masa de lucru, pe care se afla, în plus, telefonul roșu care îl lega direct de Washington prin intermediul unei rețele superasigurate, și aștepta.

La unu fără zece minute, în noaptea aceea de 24 februarie, sună celălalt telefon.

– Generalul Schwarzkopf? întrebă o voce cu un accent englezesc.

– Da, la telefon.

– Am un mesaj pentru dumneavoastră, domnule general.

– Dă-i drumul.

– Mesajul este: Acum Barabbas. Acum Barabbas.

– Mulțumesc, spuse comandantul suprem și puse receptorul în furcă.

La ora patru, în aceeași dimineață, începu invazia.

Capitolul 23

Cei trei soldați din SAS continuară în marș susținut toată noaptea. Ritmul urcușului era atît de rapid, încît îl lăsă pe Don Walker, care nu căra un rucsac și se credea într-o formă fizică bună, epuizat și fără răsufare.

Din cînd în cînd cădea în genunchi, convins că nu mai putea face un pas mai departe și că pînă și moartea era de preferat nefirșitei dureri care îi sfîșia fiecare mușchi. Ori de cîte ori se întîmpla aceasta simțea două mîini ca de oțel, una sub fiecare braț, și auzea glasul cu accent cockney al sergentului Stephenson spunîndu-i la ureche.

– Hai, bătrîne, încă un pic. Vezi culmea aia, probabil că o să ne odihnim de partea cealaltă.

Dar nu o făceau niciodată. În loc să se îndrepte spre sud, spre baza dealurilor din Jebel al Hamreen, unde bănuia că vor întîlni un mare număr de soldați ai Gărzii Republicane, motorizați, Mike Martin hotărî să o ia către est, unde munții treceau granița cu Iranul. În felul acesta obligau patrulele de munteni Al Ubaidi să vină după ei.

Imediat după ivirea zorilor, privind în urmă și în jos, Martin văzu un grup de șase soldați, mai bine pregătiți decît restul, urcînd tot mai aproape. Ajunși pe o culme, irakienii îl văzură pe unul dintre cei urmăriți stînd cu spatele la ei. Se aruncară după niște stînci și, din spate, deschiseră focul asupra străinului.

Cadavrul căzu într-o parte. Cei șase membri ai patrului ieșiră din ascunzătoare și se repeziră la el.

Abia cînd fu prea tîrziu văzură că era un rucsac Bergen, îmbrăcat într-un veston de camuflaj și acoperit cu casca de pilot al lui Walker. Cele trei pistoale cu amortizor Heckler and Koch MP5 îi răpuseră în timp ce stăteau adunați în jurul „cadavrului“.

În apropierea orașului Khanaqin, Martin dădu, în fine, ordinul de oprire și transmise un mesaj Riadului. Stephenson și Eastman rămaseră de strajă, privind spre vest, acolo de unde ar fi putut veni următorii.

Martin comunică Riadului că nu mai erau decît trei soldați SAS și că aveau cu ei un singur aviator american. Nu-și dădu poziția, în cazul în care mesajul ar fi fost interceptat. Apoi porniră mai departe.

Sus, în munți, aproape de frontieră, găsiră un adăpost într-o alcătuire de piatră, folosită de păstorii din împrejurimi în timpul verii, cînd urcau cu turmele în munți. Acolo, făcînd de strajă cu rîndul, așteptară pe parcursul celor patru zile cît dură războiul terestru, în timp ce departe, în sud, tancurile Aliate și Forțele Aeriene zdrobeau armata irakiană într-un război fulger de nouăzeci de ore și intrau ca un tăvălug în Kuwait.

În aceeași zi, prima a războiului terestru, un soldat singuratic pătrunse în Irak, venind dinspre vest. Era unul dintre luptătorii de comando din trupele Sayeret Matkal, selectat pentru că vorbea excelent limba arabă. Un elicopter israelian, cu rezervoare supradimensionate și vopsit în culorile armatei iordaniene, pornise din Negev și trecuse la nivelul deșertului iordanian, pentru a-l depune pe agent în interiorul Irakului, la sud de punctul Ruweishid de trecere a frontierei. După care se întorsese și pornise înapoi spre Israel, nedetectat.

Ca și Martin, soldatul avea o motocicletă ușoară, dar solidă, cu cauciucuri dure, „de deșert“. Fusese făcută special să arate

veche, ciocnită, murdară, ruginită și îndoită, dar motorul era într-o stare perfectă și avea două rezervoare suplimentare în coburii care încadrau roata din spate.

Soldatul o luă pe drumul principal, spre vest. La apusul soarelui intră în Bagdad.

Grija superiorilor pentru siguranța sa fusese exagerată. Prin intermediul uimitorului telefon fără fir care părea să sfideze orice ultimă cucerire a electronicii, locuitorii Bagdadului aflaseră că armata lor era făcută fărîme în deșertul din sudul Irakului și al Kuweitului. Încă din seara primei zile, forțele AMAM se retrăseseră acolo. Acum, că bombardamentele încetaseră deoarece era nevoie de avioanele Aliate deasupra câmpurilor de bătaie, cei din Bagdad circulau liber și vorbeau deschis despre sosirea iminentă a americanilor și englezilor și despre izgonirea lui Saddam Hussein.

Euforia avea să dureze o săptămînă, pînă cînd avea să devină limpede că Aliații nu aveau de gînd să sosească, și AMAM-ul își va reinstaura domnia.

Stația de autobuz era o masă mișcătoare de soldați, cei mai mulți în maiou și chiloți, fiindcă își abandonaseră uniformele în deșert. Erau dezertorii care scăpaseră de plutoanele de execuție ce așteptau în spatele frontului. Își vindeau pistoalele Kalașnikov pe prețul unui bilet de autobuz pînă în satul natal. La începutul săptămînii pistoalele făceau treizeci și cinci de dinari bucata; patru zile mai tîrziu, prețul lor scăzuse la șaptesprezece.

Agentul israelian avea o singură însărcinare, de care se achită în timpul nopții. Mossadul nu știa decît despre cele trei locuri de depozitare a mesajelor secrete către Jericho, lăsate moștenire de la Alfonso Benz Moncada, în august. Martin renunțase la două dintre ele, dar al treilea era încă operațional.

Israelianul lăsă trei mesaje identice, făcu cuvenitele semne cu cretă, se sui pe motocicletă și porni din nou către vest, alături de mulțimea de refugiați care se îndrepta în aceeași direcție.

Îi luă încă o zi ca să ajungă la graniță. Aici părăsi drumul mare și o tăie spre sud, prin deșertul pustiu, trecu în Iordania, își recupera dispozitivul de semnalizare direcțională și îl puse în funcțiune. Semnalul fu recepționat imediat de un avion israelian care se rotea deasupra Negev-ului, iar elicopterul se întoarse la punctul de întâlnire, pentru a-l recupera pe intrus.

Pe parcursul celor cincizeci de ore nu dormise deloc și mîn-case foarte puțin, dar își îndeplinise misiunea și se întorcea acasă teafăr.

În cea de-a treia zi a războiului terestru Edith Hardenberg se întoarse la biroul său de la Banca Winkler nedumerită, dar și furioasă. În dimineața zilei anterioare, chiar cînd se pregătea să plece la serviciu, primise un telefon.

Interlocutorul se prezentase într-o germană fără cusur, cu accentul tipic Salzburgului, ca fiind un vecin al mamei sale. Îi spusese că Fräulein Hardenberg alunecase pe gheață și căzuse destul de rău pe scări.

Ea încercase imediat să sune la mama ei, dar telefonul suna tot timpul ocupat. În cele din urmă, foarte îngrijorată, sunase la centrala principală a orașului, de unde i se spusese că telefonul era, probabil, deranjat.

Telefonase la bancă pentru a anunța că nu se duce la lucru, promise cu mașina prin zăpadă și polei spre Salzburg, unde ajunsese spre prînz. Mama, perfect sănătoasă, o primise cu mirare. Nu căzuse și nu se lovisese. Mai mult decît atît, un vandal îi tăiasese firele de la telefon, chiar în fața casei.

Se întorsese la Viena prea tîrziu pentru a mai ajunge la serviciu.

Cînd își făcu apariția la birou, îl găsi pe Wolfgang Gemütlich într-o stare de spirit mai proastă decît a ei. Îi reproșă absența din ziua precedentă și îi ascultă, încruntat, explicațiile.

Motivul proastei sale dispoziții nu întârzie să iasă la iveală. Pe la prînz, în ziua precedentă, la bancă venise un tînăr care insistase să-l vadă. Vizitatorul spusese că se numea Aziz și că era fiul deținătorului unui cont personal important. Explicase că tatăl său nu se simțea prea bine, dar dorea ca fiul să acționeze în numele lui.

Ajuns aici, Aziz prezentase documentele care îi confirmau, în mod incontestabil, statutul de ambasador al tatălui său, împuternicit să umble în contul personal. Her Gemütlich examinase hîrțile, căutînd cea mai mică fisură, dar în zadar. Nu avea altă soluție decît să se încline în fața realității.

Tînărul insistase cum că dorința tatălui său era de a închide contul și de a-l muta în altă parte. Și asta, bagă de seamă, domnișoară Hardenberg, la numai trei zile după ce în cont intraseră încă trei milioane de dolari care ridicaseră suma totală la zece milioane.

Edith Hardenberg ascultă în tăcere povestea supărării lui Gemütlich, apoi întrebă de vizitator. Da, i se spuse, numele mic era Karim. Acum, că îi amintise, avea un inel de sigiliu cu un opal, pe degetul mic și, într-adevăr, o cicatrice pe bărbie. Dacă ar fi fost mai puțin absorbit de propria lui nenorocire, bancherul s-ar fi putut întreba de unde toate aceste întrebări pe care secretara i le punea în legătură cu un bărbat pe care nu-l văzuse nicio dată.

Desigur, recunosc Gemütlich, știuse că deținătorul contului era un arab, dar habar nu avea că era irakian sau că avea un fiu.

După program Edith Hardenberg plecă acasă, unde se apucă de curățenie. Ore în șir frecă și lustrui totul în micul apartament. Aruncă, în containerul mare de gunoi, aflat la cîteva sute de metri depărtare de casa ei, două cutii de carton, pline. Într-una erau farduri, parfumuri, loțiuni și săruri de baie, în cealaltă lenjerie de damă. Apoi se întoarse la propria curățenie.

Mai târziu, vecinii declarară că ascultase muzică toată seara, pînă noaptea târziu, nu discurile obișnuite cu Mozart sau Strauss, ci Verdi, ceva din *Nabucco*. Un vecin cu ureche muzicală mai bună recunoscuse „Corul robilor“, pe care îl ascultase iar și iar de la capăt.

Spre dimineată muzica se potolise și ea plecase cu mașina, luînd cu ea două obiecte din bucătărie.

Un contabil pensionar, care își plimba cîinele prin parcul Prater la ora șapte dimineată, o găsi a doua zi. Acesta se abătuse de la Hauptallee ca să lase cîinele să-și vadă de treabă în pădure, departe de drum.

Era în paltonul de stofă gri, cu părul strîns într-un coc la spate, încălțată cu ciorapi groși și pantofi simpli, fără toc. Sfoara de rufe, trecută pe după ramura de stejar, nu o trădase, iar scărița de bucătărie se afla la un metru depărtare.

Era liniștită și țeapănă în moarte, cu mîinile pe lîngă corp și vîrfurile picioarelor ațintite ordonat spre pămînt. Edith Hardenberg fusese întotdeauna o femeie foarte ordonată.

Douăzeci și opt februarie, ultima zi a războiului terestru. În deșertul irakian, la vest de Kuweit, armata irakiană fusese copleșită și anihilată. În sudul orașului diviziile Gărzii Republicane care invadaseră Kuweitul pe 2 august încetară să mai existe. În această zi forțele de ocupație fugiră spre nord, într-o coloană șerpuitoare de semiblintate, camioane, dube, automobile și căruțe, după ce incendiaseră tot ce se putea incendia și încercaseră să distrugă ceea ce nu ardea.

Coloana fu imobilizată în locul unde autostrada spre nord taie lanțul muntos Mutla. Avioanele Eagle și Jaguar, Tomcat și Hornet, Tornado și Thunderbolt, Phantom și Apache se aruncară asupra ei, reducînd-o la o grămadă de fiare carbonizate. Odată capetele coloanei distruse și drumul blocat, restul coloanei nu mai putea scăpa nici înainte, nici înapoi și, pentru că se afla

într-o trecătoare, nici în afara șoselei. Mulți muriră, ceilalți se predară. La apusul soarelui primele forțe arabe intrară în Kuweit pentru a-l elibera.

În acea seară Mike Martin stabili din nou contactul cu Riadul și află ultimele știri. Își dădu poziția, ca și pe aceea a unei pajiști relativ plate din apropiere.

Soldații SAS și Walker, rămași fără hrană, topeau zăpada pentru a obține apă de băut și înghețau de frig, neîndrăznind să aprindă focul, pentru a nu fi reperați. Războiul se sfîrșise, dar patrulele de vînători de munte puteau să nu fi aflat sau să nu le pese.

Imediat ce se luminase de ziuă două elicoptere Blackhawk, împrumutate de la Divizia 101 aeropurtată americană, sosiră să-ia. Distanța pînă la granița cu Arabia Saudită era atît de mare, încît aparatele decolaseră de la baza înființată de Divizia 101 la optzeci de kilometri înăuntrul Irakului imediat după cel mai mare asalt cu elicoptere din istorie. Chiar și de la această bază de pe Eufrat, calea pînă la granița muntoasă, lîngă Khanaqin, era lungă. De aceea și erau două elicoptere; cel de-al doilea era încărcat cu combustibil suplimentar, pentru drumul de întoarcere. Pentru mai multă siguranță, opt avioane Eagle se învîrteau în cerc pe deasupra, asigurînd protecția, în timp ce pe pajiște se făcea realimentarea. Don Walker își miji ochii spre cer.

– Hei, aia-s băieții mei! strigă el.

Cele două Blackhawk luară drumul spre casă, însoțite de avioanele Strike Eagle, ca escortă, pînă la granița sudică.

Își luară rămas-bun pe o fișie nisipoasă, măturată de vînt, înconjuțați de rămășițele unei armate înfrînte, în apropiere de frontiera dintre Arabia Saudită și Irak. Palele rotorului unui elicopter Blackhawk se învîrteau stîmînd pietrișul și praful, așteptînd să îl ducă pe Don Walker la Dhahran, unde avea un avion spre Al Kharz. Un Puma britanic aștepta ceva mai încolo,

urmînd să-i transporte pe soldații SAS la baza lor secretă, bine păzită.

În aceeași seară, într-o casă confortabilă, situată între dealurile molatice ale Sussex-ului, doctorul Terry Martin află unde fusese cu adevărat fratele său începînd din octombrie și că el se afla acum în afara Irakului, în siguranță în Arabia Saudită.

După ce aproape că i se făcu rău de bucurie, profesorul fu condus înapoi la Londra, unde își relua activitatea de lector la Facultatea de Studii Orientale și Africane.

Două zile mai tîrziu, pe 3 martie, într-un cort aflat pe un aerodrom irakian mic și pustiu, Safwan, comandanții forțelor din Coaliție se întîlniră cu doi generali de la Bagdad, pentru a negocia condițiile capitulării. Singurii împuterniciți ca purtători de cuvînt ai Aliaților erau generalul Norman Schwarzkopf și prințul Khalid bin Sultan. Alături de generalul american se afla comandantul forțelor britanice, generalul sir Peter de la Billière.

Ambii ofițeri occidentali sînt și astăzi convinși că la Safwan sosiseră numai doi generali irakieni. În realitate fuseseră trei.

Sistemul de securitate american era extrem de strîns, ca nici un potențial asasin să nu poată ajunge pînă la cortul în care se întîlneau generalii forțelor antagoniste. Aerodromul era înconjurat de o întreagă divizie americană, ai cărei soldați erau așezați în așa fel încît să privească înspre exterior.

Spre deosebire de comandanții Aliați, care sosiseră dinspre sud în mai multe elicoptere, irakienilor li se ceruse să vină cu mașina, pînă la o intersecție aflată la nord de aerodrom. Acolo coborîseră și se mutaseră în mai multe vehicule semiblate ale armatei americane, conduse de șoferi americani, pe ultimii trei kilometri pînă la aerodrom și la grupul de corturi unde erau așteptați.

La zece minute după ce grupul de generali intrase împreună cu interpreții în cortul unde se desfășurau negocierile, pe drumul dinspre Basra, apropiindu-se de intersecție, își făcu apariția o nouă limuzină Mercedes, neagră. Corpul de pază al barajului era comandat acum de un căpitan din Brigada a 7 a americană de blindate, căci toți ofițerii superiori erau pe aerodrom. Limuzina neașteptată fu oprită imediat.

Pe bancheta din spate se afla un alt general irakian, chiar dacă numai general de brigadă, cu o servietă diplomat neagră. Nici el și nici șoferul nu vorbeau englezește, iar căpitanul nu știa limba arabă. Tocmai se pregătea să ia legătura prin radio cu aerodromul când se apropie un Jeep, condus de un colonel american, cu un al doilea pe post de pasager. Cel de la volan purta uniformă Beretelor Verzi, în timp ce cel de alături avea însemnele Serviciului de Informații al Armatei, G2.

Ambii își prezentară documentele de identitate căpitanului, care le cercetă, le recunoscă ca fiind valabile și salută.

– În regulă, domnule căpitan, îl așteptam pe ticălos, spuse cel din Beretele Verzi. Se pare că a întârziat din cauza unei pene de cauciuc.

– În servieta aceea – adăugă cel de la G2, arătând către servieta generalului irakian care stătea lângă mașina lui fără să înțeleagă ce se întâmplă – se află numele tuturor prizonierilor noștri de război, inclusiv echipajele avioanelor dispărute. Norman Furtunosul are nevoie de ele chiar acum.

Semiblandatele dispăruseră toate. Colonelul din Beretele Verzi îl îmbrânci pe irakian spre Jeep. Căpitanul era perplex. Nu știa nimic de vreun al treilea general irakian. Dar mai știa că nu de mult unitatea sa se pusese rău cu Ursul, declarând că ocupase Safwan-ul, când, de fapt, nu atinsese acest obiectiv. Ultimul lucru de care avea acum nevoie era să atragă și mai tare furia generalului Schwarzkopf asupra Diviziei a 7 a blindate, reținând lista cu piloții dispăruți. Jeepul dispăru în direcția Safwan-ului.

Căpitanul ridică din umeri și-i făcu semn șoferului irakian să parcheze alături de ceilalți.

Pe drumul către aerodrom, Jeepul trecu preț de aproape doi kilometri printre șiruri de vehicule blindate americane parcate. Urma o porțiune liberă, apoi elicopterele Apache, care înconjurau zona propriu-zisă a negocierilor.

Ieșiți dintre tancuri, colonelul din G2 se răsuci spre irakian și îi spuse într-o arabă cursivă:

– Sub scaun. Nu coborî din Jeep, dar pune-le repede pe tine.

Irakianul purta uniforma verde închis a țării sale. Hainele înfășurate de sub scaun erau uniforma maroniu deschis a unui colonel din Trupele Speciale saudite. Își schimbă rapid pantalonii, vestonul și bereta.

Cu puțin înainte de a ajunge în dreptul cercului de elicoptere Apache de pe pistă, Jeepul cîrmi spre deșert, ocolind aerodromul și luînd-o spre sud. Dincolo de Safwan vehiculul reintră pe drumul către Kuweit, la treizeci de kilometri mai departe.

Pe ambele părți erau tancuri americane, așezate cu fața spre în afară. Sarcina lor era de a împiedica infiltrările. Din turelele lor, comandanții urmăriră unul dintre propriile Jeepuri, în care se aflau doi colonei americani și unul saudit, ieșind din perimetrul încercuit și îndepărtîndu-se; nu era treaba lor.

Jeepului îi luă aproape o oră ca să ajungă pe aeroportul Kuweit, o ruină devastată, distrusă de irakieni și acoperită de pale negre de fum, care veneau dinspre cîmpurile petroliere incendiate pe tot cuprinsul emiratului. Drumul le luase atît de mult pentru că, vrînd să ocolească dezastrul de la Mutla, fuseseră nevoiți să facă o buclă mare prin deșert, la vest de oraș.

La opt kilometri de aeroport, colonelul din G2 scoase un transmițător portabil din torpedo și lansă o serie de semnale scurte. Deasupra aeroportului, un avion își începu coborîrea.

Turnul de control improvizat al aeroportului era într-un transportor comandat de americani. Avionul care se pregătea să

aterizeze era un HS 125 British Aerospace. Nu numai atât, era chiar avionul personal al comandantului trupelor britanice, generalul de la Billière. Nu putea fi altul, avea toate însemnele și semnalele de recunoaștere. Controlorul de trafic îi dădu aprobarea de aterizare.

Avionul nu se apropie de clădirea distrusă a aeroportului, ci se îndreptă spre un capăt al pistei, unde îl aștepta un Jeep american. Trapa se deschise, scara coborî și trei bărbați urcară la bordul avionului cu reacție.

– Granby Unu, cer permisiunea pentru decolare, auzi controlorul de trafic.

Tocmai se ocupa de un Hercules canadian, care ateriza încărcat cu medicamente pentru spital.

– Așteaptă, Granby Unu... ce plan de zbor ai?

Adică „Al dracului te mai grăbești, unde te crezi?”

– Îmi cer scuze, tumule.

Accentul acela precis și ușor sacadat, Royal Air Force sută la sută. Controlorul îi mai auzise și altă dată pe cei din RAF, toți vorbeau la fel. Niște snobi.

– Tumule, tocmai au luat la bord un colonel al Trupelor Speciale Saudite. E foarte bolnav. Face parte din suita prințului Khalid. Generalul Schwarzkopf a cerut evacuarea lui imediată, iar sir Peter ne-a oferit avionul personal. Așa că dă-ne aprobarea de decolare, te rog, bătrîne.

Într-o singură răsufare, pilotul englez pomenise un prinț, un general și un cavaler al regatului. Controlorul era sergent și își făcea cu conștiinciozitate datoria. Îl aștepta o carieră frumoasă în cadrul Forțelor Aeriene Americane. Refuzul de a permite evacuarea unui colonel bolnav din suita unui prinț, la cererea unui general și în avionul personal al comandantului trupelor britanice ar putea să nu aducă nici un serviciu carierei sale.

– Granby Unu, aveți permisiunea de decolare, spuse el.

Avionul HS 125 părăsi Kuweitul, dar, în loc să se îndrepte spre Riad, unde era unul dintre cele mai bune spitale din Orientul Mijlociu, o luă spre vest, de-a lungul graniței nordice a regatului.

AWACS-urile, veșnic treze, îl reperară și îi cerură să-și decline destinația. De data asta glasul britanic cu inflexiuni prețioase spuse că se îndreptau spre baza engleză Akrotiri din Cipru, ducînd înapoi pe un prieten apropiat și camarad de arme al generalului de la Billière, grav rănit de o mină. Comandantul AWACS nu auzise nimic despre un asemenea prieten, dar se întrebă ce anume ar putea face. Să ordone doborîrea lui?

Cincisprezece minute mai tîrziu aparatul HS 125 părăsea spațiul aerian saudit intrînd în Iordania.

Irakianul care ședea pe unul din locurile din spate ale avionului nu știa nimic din ce se întîmpla, dar era impresionat de eficacitatea americanilor și a englezilor. Avusese îndoieli cînd primise ultimul mesaj din partea occidentalilor care îl plăteau, dar hotărîse că era mai bine să fugă acum decît să mai aștepte și să o facă de unul singur, fără nici un ajutor. Planul expus în mesaj funcționase ca uns.

Unul din cei doi piloți RAF în uniformă tropicală ieși din cabina de comandă și șopti ceva la urechea colonelului american din G2, care zîmbi.

– Bun venit în lumea liberă, domnule general, spuse el în arabă. Am ieșit din spațiul saudit. Curînd vă veți afla la bordul unui avion comercial, în zbor spre America. Apropo, am ceva pentru dumneavoastră.

Din buzunarul de la piept scoase un plic pe care i-l arătă irakianului, care citi conținutul cu mare plăcere. Era un total simplu, suma adunată în contul său dintr-o bancă vieneză și care depășea acum zece milioane de dolari.

Cei din Beretele Verzi vîrî mîna într-un dulăpior de unde scoase cîteva pahare și cîteva sticle miniaturale de Scotch. Turnă cîte o sticlă în fiecare pahar și le împărți.

– Să bem pentru pensie și prosperitate, prietene.

Bău, celălalt american bău și el. Irakianul zîmbi și bău la rîndul lui.

– Odihniți-vă, îi spuse colonelul din G2 în arabă. Ajungem în mai puțin de o oră.

După care îl lăsară în pace. Își rezemă capul de spătarul fotoliului și își lăsă mintea să hoinărească, revăzînd ultimele douăzeci de săptămîni, care îi aduseseră bogăție.

Își asumase riscuri uriașe, dar meritase. Își aminti ziua în care, așezat în sala de ședințe a Palatului Prezidențial, îl ascultase pe Rais anunțînd că, în sfîrșit, Irakul poseda, înainte de a fi prea tîrziu, propria sa bombă atomică. Șocul fusese real, ca și întreruperea bruscă a contactelor, imediat ce le comunicase vestea americanilor.

Aceștia reveniseră, mai insistenți decît oricînd, vrînd să afle unde era ascuns dispozitivul. Habar nu avea, dar pentru cele cinci milioane de dolari promise venise vremea să riște totul. Și fusese mai simplu decît ar fi crezut vreodată.

Nenorocitul de inginer, doctorul Salah Siddiqi, fusese ridicat de pe stradă în Bagdad și acuzat, printre valurile de durere, că trădase locul unde se afla dispozitivul. Domic să își dovedească nevinovăția, el dezvăluise existența complexului de la Al-Qubai, camuflat sub cimitirul de mașini. De unde să știe inginerul că interogatoriul se desfășura nu la două zile după bombardament, ci cu trei zile înaintea lui?

Următorul șoc al lui Jericho fusese atunci cînd aflase de doborîrea celor doi piloți britanici. Era un lucru neprevăzut. Trebuia neapărat să afle dacă instructajul lor cuprindea detalii referitoare la felul în care ajunseseră informațiile în mîinile Aliaților.

Ușurarea resimțită atunci cînd devenise limpede că nu știau mai mult decît li se spusese în timpul instructajului, și anume că locul ar putea adăposti un depozit de muniție, avusese viață scurtă, căci Rais-ul insistase să creadă în existența unui trădător. Doctorul Siddiqi, înlănțuit în celula din subsolul Sălii de Gimnastică, trebuia eliminat, ceea ce se făcuse cu ajutorul unei injecții masive cu aer în inimă, care îi provocase o embolie coronariană. Înregistrările interogatoriului său, început cu trei zile înaintea bombardamentului și încheiat la două zile după, fuseseră modificate cu grijă.

Dar șocul cel mare îl primise atunci cînd aflase că Aliații rataseră ținta și că bomba fusese strămutată într-un loc secret numit Qa'ala, Fortăreața. Ce Fortăreață? Unde?

O remarcă întâmplătoare, făcută de inginer înainte de a muri, dezvăluise că specialistul în camuflaj era un oarecare colonel Osman Badri din Corpul de Geniu, dar din verificarea dosarului său reieșise că tînărul ofițer era un admirator înfocat al președintelui. Cum să-i schimbe părerea?

Răspunsul fusese arestarea conform unor probe falsificate și asasinarea cu cruzime a tatălui pe care îl iubea atît de mult. După aceea, deziluzionat, Osman Badri fusese moale ca lutul în mîinile lui Jericho, la întîlnirea de pe bancheta din spate a mașinii, după înmormîntare.

Bărbatul cu numele de Jericho, cunoscut, de asemenea, ca Al Mu'azib, Torționarul, se simțea împăcat cu lumea. Începuse să îl învâluie o amorțeală plăcută, probabil efectul tensiunii din ultimele cîteva zile. Încercă să se miște, dar descoperi că membrele nu-l ascultau. Cei doi colonei americani îl priveau, vorbind într-o limbă pe care nu o înțelegea, dar care știa că nu era engleză. Încercă să le răspundă, dar gura refuza să formeze cuvintele.

Avionul HS 125 cîrmise spre sud-vest și coborîse pînă la trei mii de metri deasupra teritoriului iordanian. Deasupra golfului Aqaba, cel din Beretele Verzi deschise trapa; un val de aer

umplu cabina, în ciuda faptului că avionul aproape stătea pe loc. Cei doi colonei îl ridicară, fără ca el să protesteze, încercînd zadarnic să spună ceva. Deasupra apelor din sudul golfului Aqaba, generalul de brigadă Omar Khatib părăsi avionul și plonjă în valurile care se despărțiră să-l primească. Restul rămase în seama rechinilor.

Avionul se întoarse spre nord, trecu peste Eilat după ce reintră în spațiul aerian israelian și ateriză, în cele din urmă, pe Sde Dov, aerodromul militar la nord de Tel Aviv. Acolo, cei doi piloți își dezbrăcară uniforme britanice și coloneii pe cele americane. Toți patru își reluară rangurile obișnuite israeliene. Avionul fu curățat de însemnele RAF, revopsit și trimis înapoi firmei cipriote de curse charter de unde fusese închiriat.

Banii din Viena ajunseră într-o bancă americană, după ce trecuseră prin Banca Kanoo din Bahrain. O parte fură transferați la Banca Hapoalim din Tel Aviv și înapoiți guvernului israelian – partea pe care Israelul i-o plătise lui Jericho pînă la trecerea lui sub controlul CIA. Restul, opt milioane de dolari, intră în ceea ce Mossadul numea „Fondul de distracții“.

La cinci zile de la încheierea războiului alte două elicoptere americane cu rază mare de acțiune reveneau în văile Hamreenului. Nu ceruseră permisiunea nimănui și nu aveau nevoie de nici o aprobare.

Trupul ofițerului cu sistemul de armament de pe avionul Strike Eagle, locotenentul Tim Nathanson, nu mai fu găsit nicio dată. Soldații îl hăcuiseră cu mitralierele, iar șacalii, vulpile fenec, corbii și găile făcuseră restul.

Probabil că oasele lui se odihnesc și azi într-una din văile înghețate, la nici o sută de kilometri de locul unde truseră și plînseseră strămoșii săi lîngă apele Babilonului. La primirea veștii tatăl său, aflat la Washington, rosti rugăciunile pentru morți, jelind singur în casa mare din Georgetown.

Trupul caporalului Kevin North fu recuperat în timp ce marile elicoptere Blackhawk aşteptau alături, mîini britanice dărîmară movila de pietre şi dezveliră cadavrul caporalului, pe care îl trimiseră într-un sac, mai întîi la Riad şi de acolo mai departe, acasă, într-un avion Hercules.

La mijlocul lui aprilie, la baza centrală SAS, un grup de clădiri joase, din cărămidă, de la periferia Hereford-ului, avu loc o mică ceremonie. SAS-ul nu are un cimitir special; morţii lor nu se adună cu toţii în acelaşi loc de odihnă. Cei mai mulţi dintre ei zac pe zeci de cîmpuri de luptă ale căror nume nu le ştie nimeni. Unii stau sub dunele de nisip ale deşertului libian, unde au căzut luptînd cu armatele lui Rommel în 1941 şi 1942. Alţii sînt împrăştiaţi printre insulele greceşti, prin munţii Abruzzi, Jura sau Vosgi. Sau răsîndiţi prin Malaiezia şi Borneo, Yemen şi Oman, prin jungle şi deşerturi îngheţate sau sub apele reci ale Atlanticului, în largul Insulelor Falkland.

Atunci cînd trupurile lor sînt recuperate, ele se întorc acasă, în Anglia, dar sînt întotdeauna predate familiilor ca să le înmormînteze. Pe nici o piatră de mormînt nu e menţionat vreodată SAS-ul, ci regimentul din care a provenit iniţial soldatul: infanterie, Aeropurtate, Gărzi, şi aşa mai departe.

Nu există decît un singur monument. În inima bazei din Hereford a fost ridicat un turn scund, masiv, îmbrăcat în lemn vopsit într-un ciocolatiu stins. În vîrful lui un ceas măsoară timpul, aşa că edificiul este cunoscut, pur şi simplu, ca Turnul cu Ceas. De jur împrejurul bazei sale sînt fixate plăci simple de bronz, pe care sînt gravate numele soldaţilor şi locurile unde au căzut.

În acea zi de aprilie fură dezvelite cinci nume noi. Unul fusese împuşcat de irakieni în captivitate, doi ucişi în luptă în timp ce încercau să treacă înapoi în Arabia Saudită. Al patrulea murise în urma unei pneumonii contractate după multe zile petrecute îmbrăcat în haine ude, pe o vreme îngheţată. Al cincilea era caporalul North.

Erau prezenți în aceasta zi ploioasă câțiva din foștii comandanți ai regimentului. Veniseră John Simpson, viconte Johnny Slim și sir Peter. Era de față directorul Forțelor Speciale, J.P. Lovat, împreună cu colonelul Bruce Craig, comandantul din acel moment. La fel și Mike Martin și câțiva alții.

Pentru că se aflau pe teren propriu, cei încă activi puteau purta rar văzutele berete nisipii cu emblema pumnalului înaripat cu motto-ul „Who Dares Wins”¹.

Ceremonia nu fu lungă. Ofițerii și soldații asistară la dezvelirea plăcii de bronz, pe care numele noi ieșeau albe în evidență. Salutară și se întoarseră la cazarmele lor.

Nu mult după aceea, Mike Martin se duse la micul său automobil din parcare, ieși pe poarta păzită de soldați și coti pe drumul care ducea la căsuța pe care o mai avea încă într-un sat, între dealurile din Herefordshire.

În timp ce conducea, se gîndea la tot ce se petrecuse pe străzile și printre dunele Kuweitului; pe cerul de deasupra lor, în aleile și bazarurile Bagdadului sau pe înălțimile Hamreenului. Și pentru că era un tip discret, găsea că măcar un lucru era bun în toate astea: că nu va afla nimeni niciodată.

¹ Cel care îndrăznește învinge (*n. trad.*).

Epilog

Orice război trebuie să ne învețe câte ceva. Dacă nu, atunci el a fost inutil, iar cei care au murit în el au făcut-o degeaba.

Războiul din Golf ne-a învățat două lucruri, dacă Marile Puteri vor vrea să le ia în seamă.

Primul, că este o nebunie ca cele treizeci de state puternic industrializate ale lumii, care împreună dispun de nouăzeci și cinci la sută din armamentul cel mai perfecționat și de mijloacele tehnice pentru a-l produce, să vîndă aceste produse celor demenți, agresivi și periculoși, numai de dragul profitului financiar de moment.

Timp de zece ani guvernului Republicii Irak i s-a permis să se înarmeze pînă la un nivel înfricoșător, datorită unei combinații de naivitate politică, orbire birocratică și lăcomie generală. Distrugerea, în cele din urmă parțială, a acestei mașini de război s-a dovedit a fi mai costisitoare decît încurajarea ei.

Repetarea acestor evenimente poate fi evitată prin înființarea unui registru de control centralizat al exporturilor către anumite guverne, cu pedepse draconice pentru eludarea lui. Experții capabili să examineze tabloul general vor descoperi ușor, după cantitățile de materiale comandate sau livrate, dacă cineva construiește arme de distrugere în masă.

Alternativa este o proliferare a armamentului super-perfecționat, care va face Războiul Rece să arate ca o eră a păcii și a liniștii.

Al doilea privește culegerea de informații. La sfârșitul Războiului Rece mulți au fost aceia care au sperat că spionajul avea să ia sfârșit. Realitatea se dovedește însă contrarie.

În anii șaptezeci și optzeci progresele făcute în domeniul informației electronice și prin semnal au fost atât de impresionante, încât țările Lumii Libere au început să creadă, pe măsură ce savanții produceau tot mai multe minunății costisitoare, că mașinile pot face singure toată treaba. Rolul „informației umane“, al informațiilor adunate de către oameni, a scăzut în importanță.

Toată această panoplie a tehnicii occidentale a fost utilizată în războiul din Golf și considerată, în parte datorită costului său uriaș, ca infailibilă.

Eroare. Printr-o combinație de îndemânare, ingeniozitate, tenacitate și muncă îndârjită, o mare parte a arsenalului irakian și mijloacele de producere ale acestuia fuseseră deja ascunse sau mascate în așa fel încât aparatele să nu le poată detecta.

Piloții, curajoși și bine antrenați, s-au lăsat și ei adesea înșelați de viclenia acelor care construiseră falsurile și gândiseră mijloacele de camuflaj.

Faptul că nu s-a ajuns la un război chimic, microbial sau nuclear s-a datorat, ca și rezultatul bătăliei de la Waterloo, „unei șanse prea strâns jucate“.

Ceea ce s-a dovedit pînă la urmă a fost că, pentru anumite ținte și în anumite împrejurări, încă nu există un aparat care să înlocuiască cel mai vechi dispozitiv pentru colectarea de informații de pe pămînt: Ochiul Omenesc.

PUMNUL LUI DUMNEZEU

Operațiunea „Furtună în deșert“ e pe cale de a începe când serviciile secrete americane află că Saddam Hussein are la dispoziție o armă secretă ucigătoare care poate nimici armatele aliate. Maiorul Mike Martin este parașutat în munții Irakului, cu ținta Bagdad. Misiunea: să găsească și să distrugă *Qubth-ut-Allah* – „Pumnul lui Dumnezeu“.

„Un roman formidabil... O mare varietate de personaje prezentate cu măiestrie... Și, mai presus de orice, Forsyth te ține cu sufletul la gură prin arta de a povesti...”

Sunday Times

RAO
International
Publishing
Company

ISBN 973-576-189-0

9789735761899